JOE HILL

NOS4A2

(NOSFERATU)

HERG BENET

JOE HILL

NOS4A2

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU VOICESCU

HERG BENET

2022

NOS4A2

Editura Herg Benet

București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro
Concept grafic: © TheSpartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-763-303-0

Mamei mele – iată un meci pe cinste pentru regina poveștilor

Die Todten reiten schnell.
(Morții se preumblă iute)
— „Lenore“ Gottfried Bürger —

Prolog: Sezonul felicitărilor.
Decembrie 2008

FCI Englewood, Colorado

Sora Thornton a intrat cu puțin înainte de ora opt în secția de îngrijire pe termen lung, aducând cu ea o pungă caldă de sânge pentru Charlie Manx.

Se mișca pe pilot automat, cu gândurile în altă parte decât la muncă. Tocmai ce, în sfârșit, hotărâse să îi cumpere fiului ei, Josiah, acel Nintendo DS pe care băiatul și-l dorea cu ardoare și își făcea acum calcule dacă ar putea ajunge la magazinul Toys “R” Us imediat după tură, dar înainte să se închidă acolo.

Timp de mai multe săptămâni, rezistase impulsului, din considerente filosofice. N-o interesa deloc faptul că toți prietenii băiatului ei aveau unul. Nu-i plăcea de principiu ideea acelor sisteme de jocuri video care pot fi ținute în mâini și pe care copiii le puteau căra cu ei peste tot. Ellen Thornton era iritată profund de felul în care micuții erau acaparați de ecranul luminos, dând la o parte lumea reală în favoarea unei sfere a imaginației unde distracția înlocuia gânditul, iar inventarea unor noi modalități de a omorî era considerată o formă de artă. Își imaginase că va fi având un copil care ar adora cărțile și s-ar juca Scrabble și ar vrea să meargă împreună cu ea în excursii cu rachetele de zăpadă. Pe naiba.

Ellen se ținuse tare pe poziție cât de mult putuse, asta până ce ieri după amiază îl văzuse pe Josiah stând în patul lui și pretinzând că un portofel vechi este un aparat Nintendo DS. Băiatul decupase o ilustrație cu Donkey Kong și o strecurase în buzunarul cu plastic transparent dedicat fotografiilor. Apăsase butoane imaginare și scosese sunete ca de explozii, iar sufletul ei s-a frânt un pic privindu-l cum se purta de parcă avea deja acel obiect pe care era ferm convins că-l va primi de Ziua Cea Mare. Poate că Ellen ținea la propriile ei teorii despre ce e sau nu sănătos pentru băieți, dar asta nu însemna că Moșul trebuia să fie și el de aceeași părere.

Fiind cu mintea aiurea, nu a observat ce era diferit la Charlie Manx

până ce nu a dat roată patului, ca să ajungă la stativul perfuziei. S-a întâmplat ca tocmai atunci să expire adânc, ca de plictiseală, și a privit în jos și l-a zărit cum se uită ferm la ea, și s-a speriat atât de tare văzându-l cu ochii deschiși, că a agitat punga de sânge și aproape că a scăpat-o din mână.

Era hidos de bătrân și tot pe-atât de hidos fizic. Craniul lui mare și chel era ca un glob cu harta unei luni satelit extraterestre, continentele marcate prin pete de la rinichi și sarcoame vineții. Dintre toți bărbații aflați în secția de îngrijire pe termen lung – a.k.a. Salonul Legumelor –, în perioada asta a anului era ceva înspăimântător în plus la Charlie Manx cu ochii deschiși. Lui Manx îi plăceau copiii. Avusese o casă mai jos de Flatirons[1], unde făcuse cu ei tot ce-i trecuse prin cap și unde îi omorâse și unde atârnase ornamente de Crăciun în memoria lor. Ziarele numiseră acel loc drept Casa Saniei cu Zurgălăi. Ho, ho, ho.

De cele mai multe ori, când era la muncă, Ellen putea să blocheze acea parte maternală a creierului ei, putea să își țină mintea ferită de gândurile a ceea ce făcuse Charlie Manx cu micuțele fete și băieți cu care își intersectase pașii, fetițe și băiețel de o vârstă cu Josiah. Ellen nu ar fi cugetat nicio clipă la faptele săvârșite de *vreunul* dintre pacienții de care avea grijă, dacă ar fi fost după ea. Pacientul de partea cealaltă a camerei își legase prietena și pe cei doi copii ai acesteia, dăduse foc la casă și îi lăsase să ardă înăuntru. Fusese arestat într-un bar de lângă strada lui, bând Bushmills și uitându-se la meciul de baseball dintre White Sox și Rangers. Să stea să pună la inimă toate ororile nu avea niciun rost pentru Ellen, așa că s-a învățat să își privească pacienții ca pe niște extensii ale mașinăriilor și pungilor cu perfuzii la care erau conectați: niște periferice din carne.

În toată acea vreme în care a lucrat la FCI Englewood, la infirmeria închisorii, nu l-a văzut niciodată pe Charlie Manx cu ochii deschiși. Era angajată aici de trei ani, iar el fusese comatos întreaga perioadă. Era pacientul cu starea cea mai proastă de sănătate, o haină fragilă de piele cu oase înăuntru. Monitorul lui cardiac emitea semnale sonore ca un metronom setat pe cea mai lentă viteză posibilă. Domn' doctor spunea că avea la fel de multă activitate cerebrală cât o cutie de pilaf de porumb. Nimeni nu reușise să-i determine vârsta, dar arăta mai bătrân decât Keith Richards. Chiar și semăna *un pic* cu Keith Richards – un Keith chel cu dinți maronii și ascuțiți în gură.

Pe secție mai erau trei alți pacienți în comă, pe care angajații îi numeau „gorks"[2]. După ce stăteai suficient de mult timp în preajma lor, aflai că toți gorkșii aveau ciudățeniile lor. Don Henry, bărbatul care își incendiase fata și copiii ei, uneori se ducea la „plimbări". Desigur, nu se

ridica, însă picioarele îi pedalau ușor pe sub cearceafuri. Mai era un ins pe numele lui Leonard Potts, care era în comă de cinci ani și care nu urma să se trezească niciodată – un alt deținut îi împlântase o șurubelniță în craniu, prin creier. Dar uneori își dregea gâtul și striga „Știu!“ de parcă ar fi fost un puștan care ținea morțiș să răspundă întrebărilor învățătoarei lui. Poate că să își deschidă ochii era ciudățenia lui Manx și doar nu asistase ea la asta până atunci.

— Bună, domnule Manx, a zis Ellen, mecanic. Cum vă simțiți azi?

A zâmbit cu un zâmbet inutil și a ezitat, încă ținând în mână punga cu sângele la temperatura corpului. Nu aștepta un răspuns, dar s-a gândit că se cuvenea să îi acorde acestui om o clipă în care să își adune gândurile lui inexistente. Când el nu a zis nimic, ea s-a aplecat ca să îi închidă pleoapele cu degetele.

El i-a apucat încheietura. Ea a țipat – n-a putut să se abțină – și a scăpat pe jos punga cu sânge, care a lovit podeaua și a explodat într-un șuvoi purpuriu, jetul fierbinte udându-i picioarele.

— Aoleo! a izbucnit ea. Aoleu! Aoleu! Dumnezeule!

A început să miroasă a fier proaspăt topit.

— Băiatul tău, Josiah, i-a zis Charlie Manx, cu o voce hârâită și aspră. E loc pentru el în Tărâmul Crăciunului, alături de ceilalți copii. Aș putea să îi dau o viață nouă. Aș putea să îi dau un zâmbet nou și drăguț. Aș putea să îi dau niște dinți noi și drăguți.

Să îl audă rostind numele fiului ei a fost mai groaznic decât să aibă mâna lui Manx încleștată pe braț sau sânge pe picioare. (*Sânge curat*, și-a zis, *curat*.) Auzindu-l vorbind despre fiul ei pe acest bărbat, criminal condamnat și răpitor de copii, a făcut-o să amețească, să amețească cu adevărat, de parcă ar fi fost într-un lift din sticlă gonind către cer și cu lumea căzând sub tălpile ei.

— Dă-mi drumul, a șoptit ea.

— E un loc în Tărâmul Crăciunului pentru Josiah John Thornton și e un loc pentru tine în Casa Somnului, a zis Charlie Manx. Omul cu Mască de Gaze ar ști foarte bine ce să facă cu tine. Ți-ar da fumul de turtă dulce și te-ar învăța să îl iubești. N-am cum să te iau cu noi în Tărâmul Crăciunului. Sau *aș putea*, însă Omul cu Mască de Gaze e mai bine. Omul cu Mască de Gaze e o milostenie.

— Ajutor, a țipat Ellen, doar că nu a ieșit ca un țipăt, ci ca o șoaptă. Ajutați-mă.

Nu putea să își găsească vocea.

— L-am văzut pe Josiah în Cimitirul a Ceea Ce Ar Putea Fi. Josiah ar trebui să facă un drum în Wraith[3]. În Tărâmul Crăciunului ar fi fericit pentru totdeauna. Acolo nu îl poate strica lumea, pentru că nu e *în* lume.

E în *capul meu*. Cu toții sunt în siguranță în capul meu. Știi, l-am tot visat. Tărâmul Crăciunului. Am visat la el, însă pășesc și pășesc și nu reușesc să ajung la capătul tunelului. Îi aud pe copii cum cântă, însă nu pot să ajung la ei. Îi aud cum mă strigă, însă tunelul nu se mai termină. Am nevoie de Wraith. Am nevoie de drumul meu.

Limba i-a alunecat din gură, maronie și lucioasă și dezgustătoare, și i-a umezit buzele, după care el i-a dat drumul la braț.

— Ajutor, a șoptit ea. Ajutor. Ajutor. Ajutor.

A fost nevoie să mai rostească așa, mut, o dată sau de două ori înainte de a o spune suficient de tare încât să o audă cineva. Apoi a rupt-o la fugă pe uși și în mijlocul holului, alergând cu pantofii ei moi și plați, țipând din toți rărunchii. Și lăsând în spate urme roșii de pași.

Zece minute mai târziu, doi ofițeri îmbrăcați în echipament antitero l-au legat pe Manx de pat, ca măsură de precauție în cazul în care și-ar mai deschide ochii și ar încerca să se ridice. Dar doctorii care au sosit în cele din urmă să îl examineze au cerut să fie dezlegat.

— Omul ăsta e în pat din 2001. Trebuie întors pe burtă de patru ori pe zi ca să nu facă răni. Chiar și dacă n-ar fi un gork, e prea slăbit ca să mai cutreiere pe undeva. După șapte ani de atrofiere musculară, mă îndoiesc că ar putea să stea în picioare de unul singur.

Ellen i-a ascultat dintr-un loc aflat imediat lângă ușă – dacă Manx și-ar mai fi deschis ochii încă o dată, plănuia să fie prima care să iasă din încăpere –, însă atunci când doctorul a dat verdictul ea a traversat camera, cu picioarele țepene, și și-a ridicat mâneca de la brațul pe care i-l apucase Manx, arătând vânătăile.

— Pare asta ceva ce ar face un ins prea slăbit ca să se ridice? Am crezut că o să-mi smulgă brațul din umăr.

Picioarele o înțepau aproape la fel de tare ca încheietura tumefiată. Își înlocuise salopeta îmbibată cu sânge și se frecase pe picioare cu jet de apă și cu săpun antibacterian până ce se înroșise. Acum purta tenișii de sport. Încălțările celelalte erau deja la gunoi. Chiar și dacă ar fi putut fi salvate, nu credea că ar mai fi fost vreodată în stare să le poarte.

Doctorul, un indian tânăr pe nume Patel, i-a aruncat o privire fâstâcită și rușinată și s-a aplecat, trecând cu lanterna medicală peste ochii lui Manx. Pupilele nu i s-au dilatat. Patel a balansat fascicolul luminos înainte și înapoi, dar ochii lui Manx au rămas fixați pe un punct imediat în spatele urechii stângi a lui Patel. Doctorul a bătut din palme la câțiva centimetri de nasul lui Manx. Manx nu a clipit. Apoi Patel i-a închis blând pleoapele și a examinat datele de la EKG-ul pornit.

— Nimic de-aici nu-i diferit de restul zecilor de EKG-uri de până acum, a zis Patel. Pacientul are un nivel de nouă puncte pe scala Glasgow și

prezintă activitate minimă a undelor alfa, echivalente cu o comă alfa. Părerea mea-i că doar a vorbit în somn, Soră. Se mai întâmplă chiar și cu gorkși ca ăsta de-aici.

— Ochii îi erau *deschiși*, a spus ea. S-au uitat fix la mine. Mi-a știut numele. A știut numele fiului meu.

— Ai purtat oare vreo conversație cu celelalte asistente în timp ce vă aflați pe lângă el? a întrebat Patel. N-ai de unde să știi ce-o fi prins inconștient. Îi zici unei alte asistente „Hei, uite, fi-meu tocmai ce-a câștigat la concursul de ortografie“, iar Manx aude și regurgitează în mijlocul unui vis.

Ea a căzut de acord, însă ceva tot nu-i dădea pace. *I-a știut numele mijlociu al lui Josiah*, ceva ce era convinsă că nu menționase niciodată cuiva din spital. *E un loc în Tărâmul Crăciunului pentru Josiah John Thornton*, spusese Charlie Manx, *și e un loc pentru tine în Casa Somnului.*

— N-am apucat să îi pun sângele în perfuzie, a zis. E anemic de vreo două săptămâni. A luat o infecție la tractul urinar, de la cateter. Mă duc să iau o pungă nouă.

— Nu-i nevoie. Mă ocup eu să-i dau sânge vampirului ăsta bătrân. Ai tras o sperietură serioasă. Întremează-te și du-te acasă. Mai ai, cât? O oră rămasă din tură? Ia liberă ora asta. Ia și mâine liber. Mai ai cumpărături de ultim moment? Ocupă-te de ele. Nu te mai gândi la asta și relaxează-te. E Crăciun, Soră Thornton, a spus doctorul și i-a făcut cu ochiul. Nu știi că e cea mai minunată perioadă a anului?

---

1. Areal geologic montan din zona orașului Boulder, Colorado, SUA. (n. trad)
2. Termen în argoul medical american, prescurtare de la „God Only Really Knows“, în traducere „Doar Dumnezeu știe ce-i cu ei“. (n. trad.)
3. *Wraith* = Stafie (eng. în original). Referință la modelul de automobil Rolls-Royce Wraith. (n. trad.)

Calea Mai Scurtă. 1986 – 1989

Haverhill, Massachusetts

Picea avea opt ani când a trecut prima dată pe podul acoperit care străbătea distanța dintre Pierdut și Găsit.

Se petrecuse așa: tocmai ce se întorceau de la Lac, iar Picea era în dormitorul ei, lipind un poster cu David Hasselhoff – geacă neagră de piele, rânjind în stilul acela care-i făcea gropițe în obraji, cu brațele încrucișate în fața mașinii K.I.T.T.[4] – atunci când a auzit hohote de plâns și zbierete venind din dormitorul părinților ei.

Picea era cocoțată cu un picior pe tăblia patului și ținea cu pieptul posterul de perete în timp ce prindea colțurile cu scotch maro. A înghețat și și-a înclinat capul ca să asculte mai bine, și nu alarmată, ci doar întrebându-se cu ce oare se ocupa mama ei în clipa aceea? Părea că tocmai ce pierduse ceva.

— ...o aveam, știu că o aveam! a strigat ea.

— Crezi că ai dat-o jos când ai fost pe la apă? Înainte să intri în lac? a întrebat Chris McQueen. Ieri după-amiază?

— Ți-am mai zis deja că n-am fost să înot.

— Dar poate că ai scos-o când te-ai dat cu loțiune de plajă.

Au tot ținut-o așa o vreme, însă Picea a hotărât că, pe moment, e cazul să îi ignore. La vârsta de opt ani, Picea – Victoria pentru învățătoarea din clasa a doua, Vicki pentru mamă, dar Picea pentru tatăl său și în sufletul ei – nu se mai alarma de mult timp de izbucnirile mamei. Rafalele de râs ale Lindei McQueen și plânsetele nervoase ale dezamăgirilor ei erau fundalul sonor de zi cu zi al Picei și foarte rar meritau băgate în seamă.

A netezit suprafața posterului, a terminat de lipit cu bandă scotch și a făcut un pas în spate, ca să îl admire. David Hasselhoff; cel mai tare. S-a încruntat, încercând să vadă dacă era strâmb, când a auzit o ușă trântită și un alt strigăt – din nou mama ei –, apoi vocea tatălui:

— Știam sau nu știam io că o să ajungem aici? a zis. La țanc te-a apucat.

— Te-am întrebat dacă ai verificat baia și tu ai spus că da. Ai spus că ai verificat *totul*. Ai verificat sau nu baia?

— Nu mai știu. Nu. Probabil că nu. Dar nu mai contează, că nu ai lăsat-o în baie, Linda. Vrei să știi de unde știu că nu ți-ai lăsat brățara în baie? Pentru că ai lăsat-o ieri *pe plajă*. Tu și cu Regina Roeson v-ați pus la soare și la o găleată de margarita și v-ați relaxat așa de mult, că ai cam uitat că ai o fiică și ai ațipit. După care când te-ai trezit și ți-ai dat seama că o să întârzii o oră să o iei din tabără...

— Nu am întârziat o oră.

— ...ai plecat panicată. Ai uitat loțiunea de plajă și ai uitat prosopul și ți-ai mai uitat și brățara, iar acum...

— Și nici nu m-am îmbătat, dacă asta insinuezi. Nu merg beată cu fiica noastră, Chris. Asta e specialitatea ta...

— ...iar acum tragi pe spuza ta, ca de obicei, și dai vina pe altcineva.

Picea cu greu își dădea seama că se mișcă, pășind prin holul slab luminat și către dormitorul părinților ei. Ușa era un pic crăpată, lăsând să se zărească o bucată din patul celor mari și geamantanul pus pe el. Hainele fuseseră scoase și împrăștiate pe jos. Picea știa că maică-sa, într-un acces de nervi, se apucase să răscolească și aruncase lucrurile încercând să găsească brățara pierdută: o spirală aurie cu un fluture montat în mijloc, făcut din safire albastre sclipitoare și mici diamante șlefuite.

Mama ei măsura camera în pași repezi, așa că la fiecare câteva secunde apărea vederii, trecând prin fâșia de lumină pe care o putea observa Picea din cameră.

— Asta n-are nimic de-a face cu ieri. Ți-am mai zis că nu am pierdut-o la plajă. *Nu*. De dimineață era lângă chiuvetă, imediat lângă cercei. Dacă nu o au la recepție, atunci a luat-o camerista. Asta fac ele, așa își suplimentează veniturile. Se servesc cu diverse lucruri pe care le lasă la vedere turiștii.

Tatăl Picei a rămas tăcut, o vreme, apoi a zis:

— Isuse. Cât de urâtă ești ca om pe dinăuntru. Și am făcut un copil cu tine.

Picea a tresărit. În spatele ochilor i s-a pornit o fierbințeală ca de ghimpi, însă nu a început să plângă. Dinții i s-au dus automat la buză, înfigându-se adânc în ea și producându-i un junghi ascuțit de durere care să-i acopere lacrimile.

Mama ei nu s-a putut abține și a început să se vaite. A trecut încă o dată prin fața ochilor, cu o mână apăsată pe obraji și cu umerii lăsați. Picea nu-și dorea să fie zărită, așa că s-a retras pe hol.

Și-a continuat drumul către camera ei, de-a lungul coridorului și afară

pe ușa din față. Gândul de a rămâne în casă i s-a părut dintr-o dată insuportabil. Aerul era stătut. Aparatul de aer condiționat nu mai funcționa de o săptămână. Toate plantele muriseră și începuseră să miroasă.

Nu a știut încotro se îndreaptă până ce nu a ajuns acolo, deși din clipa în care a auzit cum tatăl ei răbufnește în cel mai jalnic mod de care era în stare – *Cât de urâtă ești ca om pe dinăuntru* – destinația îi era inevitabilă. A trecut prin ușa laterală de la garaj și și-a luat Raleigh-ul.

Bicicleta ei Raleigh Tuff Burner fusese cadoul de ziua de naștere din mai și era, neîndoielnic, și cadoul preferat din toate timpurile... de acum și de oricând. Chiar și la treizeci de ani, dacă propriul ei fiu o va întreba care fusese cel mai frumos lucru primit vreodată, se va gândi imediat la Raleigh Tuff Burner-ul vopsit în culoarea Day-Glo albastru pe cadru și galben banană pe roți și cu cauciucuri negre late. Era obiectul favorit din tot ce avea, mai presus de mingea Magic 8, puzzle-ul KISS și chiar decât consola ColecoVision.

O zărise în vitrina magazinului Pro Wheelz din centru, cu trei săptămâni înainte de ziua ei, în timp ce ieșise cu tatăl său, și scăpase un mare „Uau!". Taică-su, amuzat, a condus-o înăuntru și l-a convins pe vânzător să o lase să dea o tură prin magazin. Omul de la casă a încurajat-o cu ardoare să încerce un alt model mai potrivit, motivând că acel Tuff Burner era prea mare pentru ea, chiar și cu șaua lăsată la cea mai joasă poziție. Ea nici n-a vrut să audă. Era ca o vrajă; la fel de bine ar fi putut să fi încălecat o mătură, străbătând fără efort noaptea de Halloween, la o mie de metri de pământ. Tatăl ei păruse totuși să fie de acord cu comerciantul și îi spusese lui Vic că va putea avea ceva asemănător când o să fie mai mare.

Trei săptămâni mai târziu, iat-o pe alee, cu o fundă mare argintie împopoțonată de ghidon.

— Ești mare acum, așa-i? i-a zis tata, făcându-i cu ochiul.

S-a strecurat în garaj, unde Tuff Burner-ul era rezemat de peretele din stânga motorului tatălui ei – nu o bicicletă, ci un Harley-Davidson negru model Shovelhead din 1979, cu care el încă se mai ducea la muncă în lunile de vară. Taică-su lucra cu explozibili, avea un job în edificii într-o echipă care elibera terenurile pentru drumuri, cu explozibili de mare putere, majoritatea ANFO, uneori chiar TNT. Într-o zi, îi spusese lui Vic că e nevoie să îți meargă mintea brici ca să găsești o cale să faci profit din propriile obiceiuri. Când l-a întrebat ce vrea să spună, el i-a zis că majoritatea inșilor cărora le place să arunce în aer lucruri ajung fie în bucăți, fie la închisoare. În cazul lui, îi aducea șaizeci de mii de dolari pe an și s-ar putea baza pe și mai mult dacă ar reuși să se ciopârțească; avea

un pachet de asigurare medicală al naibii de bun. Numai degetul lui mic valora douăzeci de mii. Motocicleta avea desenată pe ea o blondă sexy cât se poate de haioasă, purtând un bikini cu steagul Americii și călărind o bombă, pe un fundal de flăcări. Tatăl lui Vic era un dur. Alți tați construiau lucruri. Al ei arunca lucrurile în aer și mergea pe un Harley, fumând țigara pe care o aprindea de la flacăra detonatorului. Ce putea fi mai tare de-atât?

Picea avea permisiunea să se plimbe cu Raleigh-ul ei pe traseul din Pittman Street Woods[5], numele neoficial al unei fâșii de treizeci de acri de pin scrub și mesteacăn care începea imediat în spatele curții lor. Avea voie să meargă doar până la râul Merrimack și la podul acoperit, după care trebuia să se întoarcă.

Pădurea continua de cealaltă parte a podului acoperit – altfel cunoscut sub numele de Podul Căii Mai Scurte –, însă lui Vic îi era interzis să îl traverseze. Calea Mai Scurtă era veche de șaptezeci de ani, avea o sută de metri lungime și începuse să se încovoaie pe la mijloc. Pereții se înclinau în partea spre aval și păreau că sunt gata să se prăbușească la primul vânt mai tare. Intrarea era blocată de un gard din zăbrele de lanț, deși copiii ridicaseră într-un colț plasa de metal și mergeau înăuntru ca să fumeze iarbă și să se pupe. Pe gard era un panou care anunța DECLARAT NESIGUR DIN ORDINUL DEPARTAMENTULUI DE POLIȚIE HAVERHILL. Era un loc al delincvenților, al marginalizaților și al celor cu probleme.

Ea fusese înăuntru, desigur (fără niciun comentariu asupra cărei categorii aparținea), nesocotind amenințările din partea tatălui ei și semnificația semnului cu NESIGUR. Primise provocarea de a se strecura pe sub gard și de a face zece pași, iar Picea nu a fost niciodată genul care să se ferească de o provocare, chiar și de cele pe care și le dădea singură. *Mai ales* de provocările pe care și le dădea singură.

Înăuntru era cu cinci grade mai răcoare, iar între scândurile de lemn erau goluri care lăsau să se vadă hăul de treizeci de metri înspre apa învolburată. Găurile din acoperișul din hârtie tapată cu gudron lăsau libere coloane de lumină aurii pline de praf. Din întuneric, se ițeau sunete stridente ale liliecilor.

Lui Vic i se întretăia respirația pășind în acel tunel prelung și umbrit care unea nu numai malurile apei, ci și moartea însăși. Avea opt ani și credea că e mai iute decât orice, chiar și decât prăbușirea unui pod. Dar nu a mai fost așa de convinsă când a făcut în realitate pașii mici pe suprafața lemnului bătrân, măcinat și scârțâind. A reușit atunci nu zece pași, ci *douăzeci*. La primul pocnet tare, totuși, a cuprins-o frica și s-a împleticit înapoi, pe sub gardul de plasă, simțindu-se de parcă s-ar fi înecat pe jumătate cu propria inimă.

Imediat ce și-a îndreptat bicicleta de-a lungul curții din spate, în clipa următoare a și gonit pe pantă în jos, peste rădăcini și pietre, către pădure. A plonjat departe de casă și direct într-una dintre poveștile à la *Knight Rider* brevetate de ea.

Se afla în modelul de mașină Knight 2000 și mergeau plutind agale pe sub copaci pe măsură ce ziua de vară se prelungea în amurgul ca de lămâie. Erau într-o misiune de recuperare a unui microcip conținând poziția secretă a fiecărui hangar cu rachetele Americii. Era ascuns în brățara mamei ei; cipul făcea parte din fluturele cu pietre prețioase, deghizat iscusit sub forma unui diamant. Mercenarii puseseră mâna pe el și plănuiau să vândă informațiile la licitație către ofertantul cel mai mare: Iran, rușii, poate Canada. Vic și Michael Knight se apropiau de ascunzătoare pe o cale ocolită. Michael ceruse de la Vic să-i promită că nu-și va asuma riscuri inutile, că nu o să se comporte ca o copilandră fără minte, iar ea a pufnit din nas și și-a rostogolit ochii peste cap, dar amândoi au înțeles prea bine că, din cauza exigențelor scenariului, la un moment dat va trebui să se comporte ca o copilandră fără minte și să pună viața amândurora în pericol și să fie obligați să ia măsuri disperate pentru a putea scăpa de indivizii răi.

Numai că narațiunea aceasta nu era pe de-a întregul satisfăcătoare. Pentru început, era evident că *nu se afla* într-o mașină. Era pe o biclă, hurducăind peste rădăcini de copaci, pedalând repede, suficient de repede ca să alunge țânțarii. Apoi, nici nu putea să se relaxeze și să viseze cu ochii deschiși așa cum o făcea de obicei. Tot auzea în minte, *Isuse. Cât de urâtă ești ca om pe dinăuntru.* Un gând a străbătut-o și i-a făcut să i se întoarcă stomacul pe dos, gândul că atunci când se va întoarce acasă tatăl ei va fi plecat. Picea și-a lăsat capul în jos și a pedalat și mai puternic, singurul mod în care să poată lăsa în urmă o astfel de idee groaznică.

Următorul ei gând: se afla pe motor, nu pe biclă – nu pe Tuff Burner, ci pe Harley-ul tatălui ei. Brațele lui o cuprindeau, iar ea purta casca pe care i-o cumpărase special, casca neagră ce îi acoperea tot capul și care o făcea să se simtă că e pe jumătate într-un costum spațial. Mergeau înapoi către lacul Winnipesaukee ca să recupereze brățara mamei; aveau de gând să îi facă o surpriză. Mama ei ar fi lăsat să îi scape un strigăt atunci când va fi văzut-o în mâna tatei, iar tatăl ei ar râde și și-ar trece un braț pe după talia Lindei McQueen și ar săruta-o pe obraz și nu ar mai fi deloc supărați unul pe altul.

Picea aluneca prin razele tremurate ale soarelui, pe sub ramurile care atârnau de deasupra. Era suficient de aproape de autostrada 495 ca să o audă: tirul care huruia din toate încheieturile la schimbarea vitezei,

bâzâitul mașinilor și, da, chiar și pocnetul de eșapament al unei motociclete îndreptându-se către sud.

Când și-a închis ochii, se afla deja pe șosea, rulând cu spor, bucurându-se de senzația de plutire pe care o avea în timp ce motorul se înclina la curbe. Nu observase că în mintea ei era acum singură pe motocicletă, o fată mare, suficient de în vârstă ca să răsucească de una singură manșonul accelerației.

Le-ar fi închis gura amândurora. S-ar duce și ar lua brățara și s-ar întoarce și ar arunca-o pe pat, între părinții ei, și ar ieși din cameră fără să scoată un cuvânt. I-ar lăsa să se holbeze unul la altul, jenați. Dar, și mai mult, își imagina motorul, goana prelungă de kilometri și kilometri lăsați în spate pe măsură ce ultimul licăr al zilei ar fi fost alungat de pe cer.

A ieșit din umbrarul cu aromă de pin și a ajuns la drumul lat și prăfuit care ducea spre pod. *Caleascurtă*, îi mai ziceau localnicii într-un singur cuvânt.

În timp ce se apropia de pod, a văzut că gardul era căzut. Plasa de ochiuri metalice fusese tăiată de pe piloni și zăcea în praf. Intrarea – abia lată cât să permită să treacă o mașină – era încadrată de mănunchiuri de iederă, adiind agale în pala de aer venind dinspre râul de jos. Înăuntru era un tunel dreptunghiular care se oprea la un pătrat de lumină incredibil de orbitoare, de parcă capătul îndepărtat s-ar fi deschis către o vale cu lanuri aurii de grâu, sau poate de aur.

A încetinit – pentru o clipă. Se afla într-o transă a pedalării, călătorise adânc în propria minte, și când s-a decis să continue drumul, peste gardul căzut și în miezul întunericului, nu și-a pus prea mult la îndoială decizia. Să se oprească acum ar fi fost o prăbușire a curajului pe care nu și-ar fi permis-o. Mai mult, avea încredere în viteză. Dacă scândurile ar începe să crape sub ea, ar continua drumul, trecând peste lemnul putrezit înainte de-a ceda. Dacă ar fi fost cineva acolo înăuntru – vreun ticălos care ar fi dat să pună mâna pe o fetiță –, l-ar fi depășit înainte ca el să poată schița vreun gest.

Gândul ca vreun lemn vechi să se sfărâme sau vreun vagabond să o apuce i-a umplut pieptul cu o groază minunată, și în loc să o facă să pregete, i-a dat și mai multă voință în a se ridica de pe șa și a pedala mai iute. S-a mai gândit, cu o anume satisfacție calmă, și că – dacă podul va ceda și se va prăbuși în râu, zece etaje mai jos, iar ea s-ar zdrobi de bolovani și moloz – părinții ei ar fi cei de vină, pentru că s-au certat și au făcut-o să plece de-acasă, iar *asta* i-ar învăța minte. Îi vor simți foarte tare lipsa, vor fi copleșiți de durere și vinovăție, primind exact ce meritau, amândoi.

Zăbrelele lanțului s-au zguduit sub cauciucul roților. Ea a plonjat în întunericul subteran care putea a lilieci și a putregai.

Pe măsură ce intra, a văzut ceva scris pe perete, în stânga ei, cu spray de vopsea verde. Nu a încetinit ca să citească, dar i s-a părut că scrie TERRY'S, lucru care era caraghios, deoarece mâncaseră de prânz într-un loc numit Terry's, Terry's Primo Subs din Hampton, care era în New Hampshire, la malul mării. Era locul lor obișnuit în care se opreau pe drumul spre casă venind de la lacul Winnipesaukee, aflat cam la jumătatea distanței dintre Haverhill și Lac.

Înăuntrul podului acoperit, sunetul se comporta diferit. Auzea râul, la treizeci de metri dedesubt, dar suna mai puțin ca un șuvoi de apă, cât mai degrabă ca un suflu de zgomot alb, de purici de radio. Nu a privit în jos, îi era frică să zărească râul printre deschizăturile întâmplătoare dintre scânduri. Nici măcar nu s-a uitat în laterale, ci și-a păstrat privirea ațintită înainte, spre capătul îndepărtat al podului.

A traversat prin mijlocul unor unduiri de lumină albă. Când a trecut printr-o astfel de foaie de lumină subțire, a simțit-o în ochiul stâng, un fel de pulsație distantă. Dinspre podea venea o senzație neplăcută de *arcuire*. Acum mai avea doar un singur gând, trei lungi cuvinte, *aproape-am ajuns, aproape-am ajuns*, în tandem cu fervoarea picioarelor ei.

Pătratul de lumină din capătul îndepărtat al podului s-a lărgit și intensificat. Apropiindu-se, a devenit conștientă de o căldură aproape brutală emanând dinspre ieșire. Inexplicabil, a simțit miros de loțiune de plajă și de inele de ceapă prăjite. Nu i-a trecut prin cap să se întrebe nici de ce nu era nicio poartă de partea asta a podului.

Vic McQueen, a.k.a. Picea, a tras o gură mare de aer și și-a continuat drumul spre ieșirea din Calea Mai Scurtă, înspre lumina soarelui, cu roțile zdruncinând pe lemn și pe asfalt. Șuieratul și vâjâitul zgomotului alb s-a întrerupt abrupt, de parcă ascultase cu adevărat purici la radio și cineva tocmai ce oprise aparatul de la buton.

A mai alunecat alți câțiva metri înainte de a cerceta unde se află. Inima i-a tresărit înainte să apuce să frâneze. S-a oprit atât de brusc, cu o asemenea forță, încât roata din spate a biciuit aerul, patinând pe teren și ridicând praf.

Ieșise în dreptul unei clădiri cu un etaj, pe o alee pavată. Un container de gunoi și o serie de tomberoane erau aliniate în dreptul peretelui de cărămidă din stânga ei. Un capăt al aleii era blocat de un gard cu uluci înalte. De partea cealaltă a gardului era o stradă. Vic putea auzi traficul desfășurându-se și mai putea auzi sunetul fad al unui cântec prelungindu-se în urma unuia dintre automobile: *„Abra-abra-cadabra... Vreau să mă-ntind și să te prind...“.*[6]

Vic a știut din prima că se găsea în locul greșit. Mai fusese în zona de dincolo de Calea Mai Scurtă și privise de suficient de multe ori peste malurile înalte ale râului Merrimack ca să știe ce se află acolo: un deal împădurit, verde, răcoros și liniștit. Nicio stradă, niciun magazin, nicio alee. Și-a întors capul și aproape că a țipat.

Podul Căii Mai Scurte acoperea toată partea din spate a aleii. Era strâns între clădirea de cărămidă cu un etaj și o altă clădire cu cinci etaje, din ciment alb și sticlă.

Podul nu mai trecea peste un râu, ci era înghesuit într-un spațiu care abia putea să îl conțină. La vederea imaginii, Vic s-a cutremurat violent. Când a privit în întuneric, a putut să zărească distant umbrele ca de smarald ale Pittman Street Woods din partea cealaltă.

Vic a coborât de pe bicicletă. Picioarele îi tremurau cu spasme scurte. Și-a condus Raleigh-ul către container și l-a sprijinit. A realizat că îi lipsește curajul de a gândi prea direct la ce s-a întâmplat cu Calea Mai Scurtă.

Aleea puțea a mâncare prăjită care se strică la soare. Își dorea aer curat. A trecut de o ușă cu plasă de insecte care lăsa să se vadă o bucătărie zgomotoasă și plină de aburi și s-a îndreptat către gardul înalt din lemn. A deschis zăvorul din lateral și a pășit pe un trotuar îngust pe care îl cunoștea foarte bine. Mai stătuse acolo cu câteva ore mai devreme.

Când a privit în stânga, a văzut o plajă lungă și oceanul de dincolo de ea, vârfurile verzi ale valurilor strălucind în bătaia soarelui cu un luciu dureros. Câțiva băieți în costume de baie aruncau un frisbee, făcând salturi ca să se spargă în figuri, apoi prăbușindu-se teatral în nisip. Pe bulevardul de pe faleză, mașinile înaintau cu greu, bară la bară. A mers încet până la colțul străzii, nesigură pe picioare, și a privit prin vitrina de la

---

4. Referință la serialul *Knight Rider (Cavalerul călare)*, care a rulat în perioada 1982-1986, K.I.T.T. fiind o formă avansată de inteligență care luptă împotriva infracționalității alături de personajul jucat de David Hasselhoff. Este întruchipată sub forma unui automobil indestructibil și hipertehnologizat. (n. trad.)

5. Pădurea Străzii Pittman (n. trad.)

6. *„Abra-abra-cadabra... I wanna reach out and grab ya...“*. Refrenul cântecului *Abracadabra* de Steve Millers Band. (n. trad.)

Terry's Primo Subs. Hampton Beach, New Hampshire

Vic a trecut pe lângă un rând de motociclete parcate în față, cu metalul cromat arzând în dogoarea soarelui de după-amiază. Un grup de fete era aliniat la fereastra de servire de-afară, fete în topuri bikini și cu pantaloni scurți, râzând cu râsete voioase. Și cât de tare ura Vic sunetul pe care îl făceau, de parcă ar fi trebuit să asculte sticle spărgându-se... A intrat. Un clopoțel de alamă a răsunat la ușă.

Ferestrele erau larg deschise, iar vreo șase ventilatoare pe picior bâzâiau în spatele tejghelei, suflând aer către mese; și tot era zăpușeală înăuntru. De tavan atârnau capcane de muște, lipicioase, țuguiate și clătinându-se în bătaia aerului. Picei nu-i plăcea să se uite la capcane, la insectele care rămăseseră captive și care se zbăteau și mureau în timp ce direct sub ele oamenii se îndopau cu hamburgeri. Nu observase capcanele atunci când luase ceva mai devreme prânzul alături de părinții ei.

Se simțea năucă, ca după un alergat pe stomacul plin în miezul unei zăpușeli de august. În spatele casei de marcat era un bărbat masiv cu un maieu alb. Umerii îi erau păroși și înroșiți de la soare, iar pe nas avea pictată o linie de bronz. Pe ecusonul din plastic alb scria PETE. Fusese aici după-amiază. Cu două ore mai devreme, Vic stătuse lângă tatăl ei în timp ce Chris McQueen plătise pentru coșul de burgeri și milkshake-urile lor. Cei doi bărbați vorbiseră despre Red Sox, care aveau o tură bună sezonul ăsta. 1986 părea să fie în sfârșit anul în care blestemul se va fi ridicat. Clemens[7] îi mâna din spate. Puștiul avea în el spiritul lui Cy Young[8], și încă mai era o lună de campionat.

Vic s-a îndreptat spre el, fie și numai pentru că îl recunoscuse. Dar apoi a stat nemișcată în fața lui, clipind des, fără nici cea mai vagă idee ce să-i zică. În spatele lui Pete bătea un ventilator care aducea cu el mirosul

jilav și uman al bărbatului, lovind-o pe Pice în față. Nu, în mod clar nu se simțea prea bine.

Era gata să plângă, cuprinsă de o senzație nefamiliară de neputință. Se afla aici, în New Hampshire, unde nu-și avea locul. Podul Căii Mai Scurte apăruse în aleea din spate și, cumva, era vina ei. Părinții se certaseră și nu avea nicio idee cât de departe de ei ajunsese. Și mai erau lucruri de luat în seamă. Trebuia să sune acasă. Trebuia să sune la poliție. Cineva trebuia să arunce un ochi la podul de pe alee. Gândurile îi erau un tumult îngrețoșat. Înăuntrul capului ei era un loc teribil, un tunel negru umplut cu zgomot supărător și lilieci rotindu-se bezmetici.

Însă bărbatul masiv a salvat-o de grija de-a hotărî de unde să înceapă. Sprâncenele i s-au unit la vederea ei.

— *Aici* erai. Mă și întrebam dacă o să te mai văd vreodată. Te-ai întors pentru ea, nu?

Vic s-a holbat cu un chip palid.

— Să mă întorc?

— Pentru brățară. Cea cu fluturele.

A răsucit o cheie, iar casa de marcat a pocnit deschizându-se cu un clănțănit. Brățara mamei ei se afla undeva în fundul sertarului.

Când a văzut-o, pe Vic a trecut-o un alt tremur prin picioare și a lăsat să îi scape un oftat nesigur. Pentru prima dată de când traversase Calea Mai Scurtă, regăsindu-se în imposibila situație de a fi în Hampton Beach, a simțit un început de sens în lucruri.

În imaginația ei, plecase să caute brățara mamei, și, cine știe cum, o găsise. Nu ieșise cu bicicleta, deloc. Probabil că părinții ei nici nu se certaseră, de fapt. Era o singură modalitate prin care putea fi explicat podul înghesuit în alee. Se dusese acasă, arsă de soare și extenuată, cu burta plină de milkshake, leșinase pe pat și acum visa. Cu astea în minte, a presupus că cel mai potrivit lucru pe care-l putea face era să ia brățara mamei ei și să treacă înapoi pe pod, moment în care în mod normal ar fi trebuit să se trezească.

În spatele ochiului stâng a străbătut-o un alt junghi surd. Pe acolo pe undeva se năștea o durere de cap. Una rea. Nu-și amintea să mai fi adus vreodată cu ea o durere de cap în vreun vis.

— Mulțumesc, a spus Picea atunci când Pete i-a înmânat brățara peste tejghea. Mama mea se îngrijorase tare. Valorează mult.

— Îngrijorată tare, ăăă? a zis Pete și și-a înfipt degetul mic într-o ureche, răsucind într-o parte și-n alta. Cre' că are valoare sentimentală.

— Nu. Adică *da*, are. A fost a bunicii mele și a străbunicii mele. Dar vreau să zic că mai e și foarte valoroasă.

— Ăhă...

— E de *anticariat*, a zis Picea, nu prea sigură de ce ținea să îl convingă.

— E de anticariat doar dacă e scumpă. Dacă nu e scumpă, e numa' o tinichea.

— E cu *diamante*, a zis Picea. Diamante și aur.

Pete a râs: un hohot de râs scurt, tăios.

— Chiar *e*, a mai zis ea.

— Neah... Podoabă de recuzită. Chestiile astea care arată a diamante? Zirconiu. Și vezi aici înăuntrul brățării, unde se arginteşte? Aurul nu se toceşte niciodată. Ce-i bun rămâne bun indiferent de cât de multe frecuşuri are parte.

După care Pete şi-a încrețit o sprânceană, căpătând o expresie neaşteptată de empatie:

— Eşti bine? Nu arăți prea bine.

— Sunt bine, a spus ea. Am stat prea mult la soare.

Ceva ce părea că ar zice adulții.

Nu îi era deloc bine, totuşi. Avea amețeală, iar picioarele îi tremurau. Voia să iasă afară, departe de parfumul Sudoare de Pete şi de inelele de ceapă şi uleiul clocotit. Voia ca visul acesta să se termine.

— Eşti sigură că nu vrei un pahar cu ceva rece de băut? a întrebat Pete.

— Mulțumesc, dar am băut un milkshake când am fost la prânz.

— Dacă ai băut un milkshake, nu de-aici l-ai luat, a zis Pete. Poate de la McDonald's. Noi avem doar frappé.

— Trebuie să plec, a spus ea, răsucindu-se pe călcâie şi păşind înapoi către uşă.

Era conştientă că Pete cel bronzat o privea cu o preocupare sinceră, şi era recunoscătoare pentru asta. Era de părere că, în ciuda miasmei şi manierelor necizelate, era un om bun, genul de om care se îngrijorează de o fetiță care pare bolnavă, lăsată de una singură pe străzile din Hampton Beach. Însă nu a îndrăznit să îi mai spună altceva. Sudoarea îi cădea jilavă pe tâmple şi pe buza de sus şi a fost nevoie de multă voință din partea ei ca să îşi astâmpere o parte din tremurul din picioare. Ochiul stâng i-a pulsat din nou dureros. De data asta, ceva mai puțin subtil. Convingerea ei că doar îşi imagina vizita la Terry's, că experimenta un vis intens era greu de apărat, ca încercarea de a ține în mână o broască alunecoasă.

Vic a ieşit afară şi a păşit de-a lungul cimentului încins, trecând de motocicletele parcate. A deschis poarta de la gardul înalt de lemn şi a intrat pe aleea din spatele Terry's Primo Subs.

Podul nu se clintise. Pereții lui exteriori erau lipiți direct de clădirile din ambele părți. Durea să-l privească fățiş. O durea în ochiul stâng.

Un bucătar sau un spălător de vase – cineva care lucra la bucătărie –

stătea pe alee, lângă container. Purta un șorț îmbibat de grăsime și sânge. Oricine ar fi privit cu atenție acel șorț probabil că ar fi considerat mai potrivit să sară peste următoarea masă servită la Terry's. Era un bărbat mărunt, neras și cu antebrațe venoase și tatuate și se uita mirat la pod, cu o expresie situată undeva între indignare și spaimă.

— Ce *pizda mă-sii*? a zis individul, apoi a privit confuz către Vic. Ai văzut *asta*, puștoaico? Adică... ce pizda mă-sii *e* asta?

— Podul meu. Nu vă îngrijorați. Îl iau cu mine, a spus Vic.

Nici ei nu îi era prea clar ce voia să zică.

A apucat bicicleta de ghidon, a întors-o și a împins-o înspre pod. A alergat alături de ea câțiva pași, după care și-a aruncat un picior peste șa.

Roata din față a lovit scândurile, iar ea s-a împins în întunericul care șuiera.

Sunetul, acel freamăt stupid de purici, s-a întețit pe măsură ce Raleigh-ul o ducea de-a lungul podului. Pe drumul la venire, crezuse că auzea râul de jos, dar nu de acolo se propaga. În pereți erau breșe lungi, și acum, pentru prima dată, s-a uitat la acele crăpături. Prin ele a zărit sclipiri de alb incandescent, de parcă cele mai mari televizoare din lume se aflau chiar acolo, de partea cealaltă a peretelui, și erau setate pe un canal care nu emitea nimic. O furtună a început să bată peste podul șubred și deformat, o tornadă de lumină. Putea simți cum podul flambează un pic sub ropotul care lovește pereții.

Și-a închis ochii – nu mai voia să vadă nimic –, s-a ridicat pe șa și a pedalat către capătul celălalt. A încercat încă o dată să recite incantația ei ca o rugăciune – *aproape-am ajuns, aproape-am ajuns* –, dar gâfâia prea tare și îi era prea rău ca să-și mențină gândurile treze. Exista doar respirația ei și strigătul disperat al puricilor, acea cascadă nesfârșită de sunet, crescând în volum, căpătând o intensitate înnebunitoare, apoi crescând și mai mult până ce ea ar fi vrut să urle să se oprească, cuvântul ieșindu-i pe buze, *oprește-te, oprește-te*, plămânii adunând aer ca să țipe, și atunci a fost momentul în care bicicleta a răbufnit înapoi în

---

7. Roger Clemens, jucător de baseball al echipei Boston Red Sox. (n. trad.)

8. Cy Young (1867-1955) a fost unul dintre legendele jocului de baseball american, recordurile sale fiind active și 100 de ani mai târziu. (n. trad.)

Haverhill, Massachusetts

Sunetul s-a destrămat, cu un ușor pocnet electric. A simțit acel pocnet în cap, în tâmpla stângă, o explozie micuță, dar ascuțită.

A știut de dinainte de a deschide ochii că se află acasă – sau nu chiar acasă, ci în pădurea *ei*, măcar. Știa că e pădurea ei după mirosul de pin și din trăsăturile aerului, o senzație răcoroasă, filtrată, curată pe care o asocia cu râul Merrimack. Putea auzi râul, în depărtare, sunetul unui curent liniștitor care n-avea nimic asemănător puricilor de unde radio.

Și-a deschis ochii, și-a ridicat fruntea și și-a dat părul la o parte de pe față. Soarele amiezii târzii clipea în instantanee neregulate printre frunzele de deasupra ei. Ea a încetinit, a apăsat pe frâne și a lăsat un picior jos.

Vic și-a întors capul pentru o ultimă privire înapoi pe pod, către Hampton Beach. S-a întrebat dacă ar mai putea oare zări pe bucătar în șorțul lui murdar.

Doar că nu îl mai putea vedea deoarece Podul Căii Mai Scurte dispăruse. Acolo unde trebuia să fie intrarea pe pod era acum o balustradă cu zăbrele. Dincolo, terenul se afunda într-o pantă abruptă și acoperită de buruieni care se termina în canalul albastru adânc al râului.

Trei piloni de beton, crăpați și frânți la vârf, se ridicau din apa învolburată și agitată. Atâta mai rămăsese din Calea Mai Scurtă.

Vic a stat perplexă. De abia ce trecuse peste pod, mirosise lemnul vechi, putred și îmbibat de soare și izul stătut al excrementelor de lilieci, auzise scândurile cum se scutură sub cauciucuri.

Ochiul stâng îi zvâcnea intens. L-a închis și l-a frecat puternic cu palma, apoi l-a deschis din nou, iar pentru o clipă i s-a părut că podul a reapărut. A văzut – sau i s-a părut că vede – un fel de miraj al lui, o sclipire albă în forma unui pod, petrecând distanța până la malul celălalt.

Însă mirajul nu a durat, și din ochiul ei stâng au izvorât lacrimile, și era prea frântă ca să se mai gândească la ce s-a petrecut cu podul. Nu

avusese niciodată în viața ei o nevoie mai stringentă de a fi acasă, în camera ei, în patul ei, sub faldurile ondulate ale păturii.

S-a urcat pe bicicletă, dar n-a putut să pedaleze mai mult de câțiva metri înainte de a renunța. S-a dat jos și a împins-o, cu capul aplecat și cu părul legănându-i-se. Brățara mamei se rotea încet pe încheietura ei transpirată. Mai că nici n-o simțea.

Vic a împins bicicleta de-a lungul ierbii îngălbenite din curtea din spate și a trecut de locul de joacă în care nu se mai jucase de demult, cu lanțurile leagănului acoperite de rugină. A lăsat să-i cadă bicicleta pe alee și a intrat. Voia să ajungă în dormitor, voia să se trântească în pat și să se odihnească. Însă atunci când a auzit un scârțâit scurt în bucătărie, și-a schimbat poziția ca să vadă cine era acolo.

Era tatăl ei, cu spatele la ea și cu o cutie de bere Stroh's într-o mână. Își trecea cealaltă mână pe sub un jet de apă rece, la chiuvetă, răsucindu-și podul palmei pe sub robinet.

Vic nu era prea sigură cât timp lipsise. Ceasul de lângă prăjitorul de pâine nu o ajuta. Clipea ora 12:00 din nou și din nou, de parcă ar fi fost resetat. Luminile erau și ele oprite, camera fiind cuprinsă de umbra amiezii.

— Tata, a zis ea cu o voce îngrijorată pe care aproape că nu și-o recunoștea. Cât e ceasul?

El a aruncat o privire către cuptor, apoi a scuturat un pic din cap.

— Să fiu al naibii dacă știu. S-a luat curentul cam acum cinci minute. Cred că toată strada...

Dar apoi a privit înapoi la ea, încruntat:

— Ce-i? Ești bine? a spus și a oprit apa, apucând o cârpă pe care și-a tamponat mâna udă. Nu arăți prea bine.

Ea a râs, un sunet forțat, fără urmă de viață în el.

— Asta a zis și Pete.

Propria ei voce părea să vine de undeva de departe – din capătul celălalt al unui tunel lung.

— Care Pete?

— Pete din Hampton Beach.

— Vic?

— Sunt bine.

A încercat să înghită în sec, dar nu a fost în stare. Îi era groaznic de sete, deși nu realizase asta până ce nu-l văzuse pe tatăl ei ținând băutura rece în mână. Și-a închis ochii și a văzut un pahar de suc roz de grepfrut răcoros, cu broboane pe el, o imagine care părea că îi face fiecare celulă din corp să râvnească.

— Doar mi-e sete, a continuat ea. Avem vreun suc?

— Îmi pare rău, puștoaico. Frigiderul e aproape gol. Mama încă n-a apucat să treacă pe la magazin.

— Se odihnește?

— Nu știu, a spus el.

Nu a adăugat *Nu-mi pasă*, dar erau vorbele implicite din tonul lui.

— Aha, a zis Vic și și-a scos brățara de pe încheietură, așezând-o pe masa de bucătărie. Când vine, să-i spui că am găsit brățara.

El a trântit ușa de la frigider și a privit în jur. Și-a trecut ochii când la brățară, când la ea.

— Unde...?

— În mașină. Între scaune.

Camera s-a întunecat, ca și cum soarele ar fi dispărut în spatele unei plăpumi de nori. Vic a șovăit.

Tatăl și-a trecut podul palmei peste obrazul ei, cu mâna care ținea cutia de bere. Își rănise monturile pumnului cu ceva.

— Isuse, arzi toată, Piceo. Hei, *Lin*!?

— Sunt bine, i-a zis Vic. Mă duc să mă întind un minut.

Nu avusese de gând să se întindă chiar *acolo*, chiar *atunci*. Planul era să meargă înapoi în camera ei și să se pună sub posterul acela magnific cu David Hasselhoff – însă genunchii i-au cedat, iar ea a căzut. Tatăl ei a prins-o înainte să lovească podeaua. A ridicat-o în aer, cu o mână sub picioarele ei și cu cealaltă pe după spate, și a cărat-o până în hol.

— *Lin*!? a strigat din nou Chris McQueen.

Linda a apărut din dormitor, ținând la colțul gurii o batistă umezită. Părul ei moale castaniu era răsfirat, iar ochii nesiguri, ca trezită din somn. Privirea i s-a limpezit atunci când a zărit-o pe Pice în brațele soțului.

I-a ajuns la ușa dormitorului lui Vic. Linda a întins degetele ei subțiri și a dat la o parte părul lui Vic de pe sprâncene, apăsând cu mâna pe frunte. Palma Lindei era rece și netedă, iar atingerea a declanșat în fată un fior care era în parte bolnăvicios, în parte de plăcere. Părinții lui Vic nu mai erau supărați unul pe celălalt, iar dacă Picea ar fi știut că tot ce ar fi fost nevoie ca să îi aducă din nou pe părinții ei împreună era ca ea să fie bolnavă, ar fi putut să sară peste partea cu traversatul podului ca să ia brățara și și-ar fi înfipt un deget pe gât, în schimb.

— Ce-a pățit?

— A leșinat, a zis Chris.

— Nu-i adevărat, a spus Picea.

— Temperatură de aproape 38 de grade și căzută lat, iar ea are chef să se ia la harță cu mine, a zis tatăl ei, cu o admirație nedisimulată.

Maică-sa a coborât batista pe care o ținea în colțul gurii.

— Insolație. Trei ore în mașina aia, apoi pe-afară pe bicicletă, fără cremă de soare și nimic de băut în afara milkshake-ului ăla obosit de la Terry's.

— Frappé. La Terry's li se zice frappé, a spus Vic. Te-ai lovit la gură.

Mama ei și-a lins colțul buzei umflate.

— O să iau un pahar de apă și niște ibuprofen. O să luăm amândouă.

— Dacă tot te duci în bucătărie, de ce nu îți iei și brățara? a zis Chris. E pe masă.

Linda a făcut doi pași înainte să conștientizeze ce îi spusese soțul ei. A privit peste umăr. Chris McQueen stătea în tocul ușii de la camera lui Vic, ținându-și fiica în brațe. Vic l-a zărit pe David Hasselhoff deasupra patului ei, zâmbind la ea, arătând de parcă se abținea cu greu să nu-i facă cu ochiul: *Te-ai descurcat bine, puștoaico.*

— Era în mașină, a adăugat Chris. Picea a găsit-o.

Acasă

Vic a dormit.

Visele ei au fost un spectacol incoerent de instantanee străfulgerate: o mască de gaze pe o podea de ciment, un câine mort la marginea drumului, cu capul zdrobit, o pădure semeață de conifere de care atârnau îngeri de un alb orbitor.

Acea ultimă imagine a fost atât de vie și de teribil de stranie – acei copaci înalți de douăzeci de metri clătinându-se în vânt ca niște totemuri de piatră într-o ceremonie păgână, cu îngerii sclipind și licărind pe sub crengi –, încât i-a venit să strige.

A încercat să țipe, dar nu a reușit să nască niciun sunet prin gâtlej. Era captivă într-o avalanșă sufocantă a umbrelor, a unui munte de materie moale și lipsită de aer. A luptat să se elibereze, săpând disperată cu unghiile, biciuind în jur cu furie, cu bruma de putere haotică pe care o mai putea stăpâni, până ce, brusc, s-a trezit stând ridicată în pat, cu întregul corp uns de sudoare. Tatăl ei îi era alături, la marginea saltelei, ținând-o de încheieturi.

— Vic, a zis el. *Vic.* Oprește-te. M-ai plesnit suficient de tare cât să îmi răsucești capul. Stai liniștită. E tata.

— Ahhh, a spus, iar el i-a dat drumul și brațele ei i-au căzut într-o parte. Îmi pare rău.

El și-a apucat bărbia între degetul mare și arătător și s-a scărpinat.

— E ok. O meritam, probabil.

— Pentru ce?

— Nu știu. Diverse. Toată lumea are câte ceva.

Ea s-a dat în față și l-a pupat pe bărbia lui țepoasă, iar el a zâmbit.

— Te-a mai lăsat febra, i-a spus tatăl său. Te simți mai bine?

Ea a ridicat din umeri; se simțea într-adevăr mai bine, acum că ieșise din acea movilă uriașă de pături negre și departe de visul acela cu pădurea brazilor de Crăciun răuvoitori.

— O cam luaseși razna, a spus el. Să fi auzit ce-ai zis.

— Ce-am zis?

— La un moment dat, strigai că liliecii au ieșit din pod. Cred că ai vrut să zici din clopotniță.

— Mda. Adică... *nu*. Nu, probabil că mă refeream la pod.

Vic uitase, pentru o clipă, de Calea Mai Scurtă.

— Ce s-a întâmplat cu podul, tata?

— Podul?

— Calea Mai Scurtă. Vechiul pod acoperit. A dispărut.

— Aaa, a zis el. Am auzit că un prostălău a încercat să traverseze cu mașina și a intrat acolo. A pățit-o și a murit, și o dată cu el a căzut și cea mai mare parte din pod. Au demolat restul. D-asta ți-am și tot zis că nu vreau să te prind că treci pe-acolo. Ar fi trebuit să îl dea jos acum douăzeci de ani.

Ea s-a cutremurat.

— Uită-te la tine, i-a zis tatăl ei. Ești plouată ca un câine.

Ea s-a gândit la visul cu febră și câinele care avea capul spart, iar mai întâi totul din jur s-a luminat puternic, apoi s-a întunecat.

Când privirea i s-a limpezit, tatăl ei ținea o găleată de plastic în dreptul pieptului ei.

— Dacă îți vine să verși ceva, a zis el, încearcă să o faci în vadră. Isuse, nu te mai duc niciodată la nenorocitul de Terry's.

Și-a reamintit de parfumul Sudoare de Pete și de mănunchiurile de capcane de muște tapate cu corpuri moarte de insecte și a vomitat.

Tatăl ei a ieșit din cameră ca să golească găleata. S-a reîntors cu un pahar de apă cu gheață.

Ea a băut jumătate din pahar în trei înghițituri. Era atât de rece, că i-a declanșat un nou acces de tremur. Chris a tras mai sus păturile pe fată, și-a așezat mâinile pe umerii ei și a stat cu ea, așteptând să-i treacă frisoanele. Nu s-a clintit. Nu a vorbit. O calma și doar să îl știe acolo lângă ea, oferindu-i tăcerea aceea ușoară și sigură, și în câteva clipe a simțit cum alunecă din nou în brațele somnului. Alunecând în brațele somnului... sau mergând, mai degrabă. Cu ochii închiși, avea senzația că se află încă o dată pe bicicleta ei și pedalează fără efort înspre întuneric și către o liniște odihnitoare.

Totuși, când tatăl ei s-a ridicat ca să plece, ea încă mai era suficient de conștientă ca să își dea seama de mișcarea lui și a scos un mic sunet de protest, încercând să-l apuce. El i-a scăpat, părăsind camera.

— Odihnește-te, Vic, i-a șoptit. Acuș' te urcăm înapoi în șa.

Era deja aproape de valul somnului.

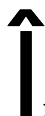
Vocea lui a ajuns la ea ca dintr-un loc foarte îndepărtat.

— Îmi pare rău că au distrus Calea Mai Scurtă, a murmurat.

— Am crezut că nu-ți plăcea, a zis, mergând și mai departe de el, dându-i drumul, renunțând la el. Am crezut că ți-era teamă să nu-ncerc să o iau cu bicicleta pe el.

— Așa-i, a zis. Mi-a fost teamă. Am vrut să spun că îmi pare rău că s-au dus și l-au distrus *fără* mine. Dacă aveau de gând să distrugă drăcovenia, mi-aș fi dorit să fi montat eu detonatorul. Podul ăla a fost mereu o capcană a morții. Oricine ar fi putut să prevadă că o să omoare într-o zi pe careva. Atâta tot că sunt bucuros că nu te-a omorât pe tine. Stai și te culcă, micuțo.

Diverse locuri

n câteva luni, incidentul cu brățara pierdută aproape că a fost dat uitării, iar când Vic și-l mai aducea aminte i se părea că într-adevăr o găsise în mașină. În general, nu se mai gândea la Calea Mai Scurtă. Rememorarea călătoriei ei peste pod era fragmentară și căpătase o aură de halucinație, era inseparabilă de visul pe care îl avusese cu pomii negri și câinii morți. Nu-i folosea la nimic să-și reamintească acele clipe, așa că le-a ascuns în seiful minții, sub cheie și departe vederii, uitându-le.

Și la fel a făcut și cu celelalte dăți.

Pentru că au mai fost și *alte* dăți, alte călătorii pe Raleigh-ul ei și peste podul care nu era acolo, ca să găsească lucruri care fuseseră pierdute.

A fost atunci când prietena ei Willa Lords l-a pierdut pe dl Pentack, pinguinul ei norocos din reiat. Într-o zi în care Willa a stat să doarmă acasă la Vic, părinții ei i-au făcut curat în cameră, iar Willa a fost de părere că dl Pentack fusese aruncat în coșul de gunoi împreună cu păpușa ei Tinker Bell și jocul Lite-Brite care nu mai funcționa. Willa a fost atât de imposibil de consolat, atât de dată peste cap, încât nu a fost în stare să se ducă la școală a doua zi – și nici în ziua de după.

Însă Vic a făcut să fie bine. S-a descoperit că Willa îl adusese pe dl Pentack cu ea, la rămasul peste noapte. Vic l-a găsit sub pat, printre iepurași prăfuiți și șosete rătăcite. Tragedia a fost preîntâmpinată.

Cu siguranță, Vic nu a crezut că l-a găsit pe dl Pentack urcându-se pe Raleigh-ul ei și ducându-se prin Pittman Street Woods către locul în care fusese cândva Calea Mai Scurtă. Nu a crezut că podul o aștepta acolo sau că a zărit scris cu vopsea verde: SALA DE BOWLING FENWAY →. Nu a crezut că podul a fost cuprins de un vuiet de purici de radio și că lumini misterioase au scânteiat și au luat-o la goană printre scândurile de lemn putred.

În mintea ei se găsea ascunsă și o imagine a drumului dincolo de Calea Mai Scurtă, către o sală de bowling întunecată, goală la șapte dimineața.

Într-un mod absurd, desigur, podul acoperit era lipit de peretele sălii și se deschidea direct pe pistele de popice. Vic știa locul. Fusese acolo cu două săptămâni în urmă, la o petrecere de aniversare; și Willa fusese. Dușumeaua era lucioasă, unsă bine cu lac, iar bicicleta lui Vic a scârțâit pe lemn ca untul în tigaia încinsă. S-a răsturnat și s-a lovit la cot. Dl Pentack era într-un coș cu obiecte găsite, în spatele tejghelei, sub raftul cu pantofii de bowling.

Asta fusese doar o poveste pe care și-o spusese singură în noaptea de după descoperirea sub pat a dlui Pentack. În noaptea aceea îi fusese rău, cu fierbințeli lipicioase și cu zvârcoleli, iar visele ei fuseseră vii și nenaturale.

Julitura de la cot i s-a vindecat în două zile.

Când a avut zece ani, a găsit portofelul tatălui ei între pernele canapelei, *nu* pe Șantierul Attleboro. După ce a găsit portofelul, ochiul stâng i-a zvâcnit dureros zile întregi, de parcă cineva o pocnise peste față.

Când a avut unsprezece ani, familia de Zoets, care locuia peste stradă, și-a pierdut pisica. Motanul, Taylor, era bătrâior și sfrijit, alb cu pete negre. Ieșise pe-afară chiar înainte de o furtună de vară și nu se mai întorsese. Dimineața următoare, dna de Zoet a bătut strada în lung și-n lat, ciripind ca o pasăre și mieunând numele pisicii Taylor. Dl de Zoet, un bărbat ca o sperietoare care purta papioane și bretele, a stat în curte cu mătura fără să măture nimic, cu ochii lui spălăciți cuprinși de deznădejde.

Lui Vic îi plăcea în mod deosebit de dl de Zoet, un bărbat cu accent simpatic, ca al lui Arnold Schwarzenegger, și care avea în birou un câmp de bătălie în miniatură. Dl de Zoet mirosea a cafea proaspăt măcinată și fum de pipă și o lăsa pe Vic să picteze micuții infanteriști de plastic. Lui Vic îi plăcea și de motanul Taylor. Când torcea, făcea în piept un zgomot ca de zdrăngănit metalic, ca o mașină cu un schimbător vechi de viteze forțându-se să revină la viață.

Nimeni nu l-a mai văzut vreodată pe Taylor... deși Vic și-a spus o poveste despre cum a trecut pe două roți peste Podul Căii Mai Scurte și a găsit pe bietul animal stropit cu sânge și înconjurat de muște în buruienile ude de lângă autostradă. Se târâse de pe șosea după ce o mașină îi lovise spinarea. Picea încă mai putea vedea petele de sânge de pe asfalt.

Vic a început să deteste sunetul de purici de radio.

Primejdia picantă. 1990

Sugarcreek, Pennsylvania

Reclama se afla pe una dintre ultimele pagini ale revistei *Primejdia picantă*[9], ediția august 1949, pe a cărei copertă se regăsea un nud de femeie care țipa împietrită într-un bloc de gheață *(Ea i-a dat cu tifla... așa că el i-a dat cu gheața!).* Era pe o singură coloană, sub o reclamă mult mai mare la Lenjeriile Adola *(Un trup binecrescut!).* Bing Partridge a remarcat-o doar după ce a finalizat atenta cercetare a doamnei din reclama Adola, o femeie cu țâțe palide, cremoase și mămoase, sprijinite de un sutien cu cupe în formă de con și cu sclipici metalic. Ochii îi erau închiși, iar buzele îi erau ușor desfăcute, așa că părea că doarme și visează vise umede, și Bing își imaginase că o trezește cu un sărut.

— Bing și cu Adola stau pe un copac, a fredonat Bing, la ba-bar-dea-lăăăăăăăă.

Bing se afla în locul lui liniștit de la subsol, cu pantalonii în vine și cu curul pe cimentul prăfuit. Mâna liberă îi era mai mult sau mai puțin acolo unde ți-ai imagina, însă nu era în mod special ocupat, nu încă. Răsfoise revista căutând părțile cele mai bune, când a dat peste reclamă, un mic bloc de text în colțul stânga jos al paginii. Un om de zăpadă cu joben arăta cu o mână diformă la o serie de fraze, încadrate de fulgi de nea.

CREZI ÎNTR-UN LOC NUMIT TĂRÂMUL CRĂCIUNULUI???

CE AI FACE PENTRU UN BILET PE VIAȚĂ CĂTRE UN LOC ÎN CARE FIECARE DIMINEAȚĂ ESTE DIMINEAȚA DE CRĂCIUN ȘI UNDE NEFERICIREA ESTE ÎMPOTRIVA LEGII?!?

NU RENUNȚA LA MINUNI! NU RENUNȚA LA VISurile TALE!

CĂUTĂM PERSOANE PROACTIVE CARE ADORĂ COPIII ȘI CĂRORA NU LE ESTE FRICĂ DE AVENTURĂ!

DETALII SUPLIMENTARE DESPRE OPORTUNITĂȚILE SPECIALE, LA

DEPARTAMENTUL NOSTRU DE pazĂ.

ASTA NU E O SLUJBĂ, ESTE O VIAȚĂ!

TĂRÂMUL CRĂCIUNULUI TE AȘTEAPTĂ... PE TINE!

Lui Bing îi plăceau reclamele de pe spatele revistelor pulp: reclame la cutiuțe metalice cu soldăței de jucărie *(Re-creează fiorul de la Verdun!)*, reclame la echipamente de colecție din Al Doilea Război Mondial *(Baionete! Puști! Măști de gaze!)*, reclame la cărți care ți-ar fi zis cum să faci să te dorească femeile *(Învaț-o să-ți spună: TE IUBESC!!!)*. Deseori, decupa formulare de comandă și trimitea bani de buzunar și bancnote soioase încercând să facă rost de mușuroaie de furnici și detectoare de metal. Își dorea cu toată ardoarea să își Uimească Prietenii! și Uluiască Familia! – fără a mai ține cont de faptul că prietenii lui erau trei amărâți care lucrau cu el în echipa de curățenie de la NorChemPharm și că singurele lui rude directe erau acum reunite sub pământ, în cimitirul din spatele bisericii New American Faith Tabernacle. Bing nu se gândise niciodată că acea colecție de reviste pulp – prinzând mucegai într-o cutie de carton din camera liniștită a lui Bing – erau mai vechi decât era el în vârstă și că cea mai mare parte dintre companiile cărora le trimitea bani nu mai existau demult.

Dar sentimentele care se nășteau pe măsură ce citea și recitea reclama la acest loc numit Tărâmul Crăciunului erau reacții emoționale de un alt tip. Penisul lui necircumcis și mirosind vag a drojdie s-a făcut flasc și a rămas uitat în mâna lui stângă. Sufletul îi era o turlă în care toate clopotele începuseră să bată la unison.

N-avea nici cea mai vagă idee unde sau ce era Tărâmul Crăciunului, nu mai auzise niciodată de el. Și totuși, a simțit instantaneu că și-ar fi dorit să-și petreacă acolo întreaga lui viață... să cutreiere pe străzile cu piatră cubică, să se plimbe pe sub lampadarele încovoiate din bastoane de acadea și să se uite la copiii care strigă în timp ce sunt învârtiți din nou și din nou în caruselul cu reni.

„Ce ai face pentru un bilet pe viață către un loc în care fiecare dimineață este dimineața de Crăciun?!“, declama anunțul.

Bing avea patruzeci și două de Crăciunuri sub curea, însă atunci când se gândea la dimineți de Crăciun doar una conta, iar acel moment ținea loc de toate celelalte. În amintirea sa despre Crăciun, mama lui scotea din cuptor prăjituri dulci în formă de brazi de Crăciun, așa că întreaga casă era cuprinsă de mireasmă de vanilie. Era cu ani de zile înainte ca John Partridge să se trezească cu un cui de ciocan în lobul frontal, iar în acea dimineață tatăl stătea pe jos cu Bing, privind intens cum băiatul

sfâșie ambalajele de la cadouri. Bing își aducea cel mai bine aminte ultimul dintre cadouri: o cutie mare care conținea o mască de gaze din cauciuc și o cască lovită, cu rugina vizibilă acolo unde sărise vopseaua.

— Te uiți la echipamentul care m-a ținut în viață în Coreea, i-a zis tatăl lui. Acum e al tău. Masca de gaze pe care o ții în mână e ultimul lucru pe care l-au mai văzut vreodată trei gălbejiți care au mușcat pământul.

Bing și-a pus masca de gaze și s-a holbat la tatăl său prin lentilele de plastic clar. Cu masca de gaze pusă, a văzut sufrageria ca o lume micuță prinsă înăuntrul unui dozator de bomboane gumate. Tatăl său i-a așezat lui Bing casca pe tărtăcuță, apoi a salutat. Bing a salutat înapoi, solemn.

— Deci tu ești ăla, i-a zis tata. Soldățelul de care vorbesc toți camarazii. Dl De Neoprit. Soldat Nu-nghite Căcat. Corect?

— Soldat Nu-nghite Căcat raportează la datorie, a spus Bing.

Maică-sa a râs cu râsetul ei sacadat și nervos și a zis:

— John, ai grijă la limbaj. În dimineața de Crăciun. Nu-i bine. Asta e ziua în care îl primim pe Salvatorul nostru pe acest pământ.

— Mamele, i-a spus John Partridge fiului său după ce mama lui Bing le adusese prăjiturile și se reîntorsese la bucătărie pentru a lua cacao. Dacă le lași, te țin să le sugi la țâță toată viața. Desigur, când te gândești mai bine... ce-i rău în asta?

Și i-a făcut cu ochiul.

Și afară zăpada cădea cu fulgi mari ca puful de gâscă, și au stat acasă, împreună, întreaga zi, și Bing și-a purtat casca și masca de gaze și s-a jucat de-a războiul, și l-a împușcat pe tatăl lui din nou și din nou, și John Partridge a murit din nou și din nou, prăbușindu-se pe fotoliul lui preferat din fața televizorului. O dată, Bing a omorât-o și pe maică-sa, care, docilă, și-a închis ochii și s-a lăsat moale și a stat moartă aproape un întreg calup de publicitate. Nu s-a trezit până ce el nu și-a scos masca de gaze și a pupat-o pe frunte. Apoi ea a zâmbit și a zis *Dumnezeu să te binecuvânteze, micuțule Bing Partridge. Te iubesc mai mult decât orice.*

Ce ar face ca să se simtă așa în fiecare zi? Să simtă de parcă ar fi dimineața de Crăciun și că sub brad îl așteaptă o mască de gaze adevărată, din războiul din Coreea? Să mai vadă încă o dată pe maică-sa deschizându-și încet pleoapele și spunând *Te iubesc mai mult decât orice*? Mai degrabă întrebarea era ce *nu* ar face?

A făcut trei pași târșâiți către ușă înainte de a-și ridica pantalonii din vine.

Mama lui își luase câteva treburi de secretariat la o biserică după ce bărba-su nu a mai putut lucra, iar mașina ei electrică Olivetti de scris încă mai era în debaraua de pe hol. „O“-ul dispăruse, dar el știa că putea să folosească cifra „0“ în loc. Bing a montat o foaie de hârtie și a început

să scrie:

Dragi XXXX On0raţi pr0prietari XXXX ai Tărâmului Crăciunului,

Vă răspund în urma reclamei din revista Primejdia Picantă. AŞ vrea eu să lucrez în Tărâmul Crăciunului? CUM SĂ NU! Am 18 ani de experienţă în muncă la N0rChemPharm din Sugarcreek, Pennsylvania şi timp de 12 ani am f0st XXXX şef de etaj al echipei de cust0zi. Îndat0ririle mele au inclus îngrijirea şi deplasarea mult0r gaze c0mprimate precum 0xigen, hidr0gen, heliu şi sev0fluran. Ia ghiciţi câte accidente s-au petrecut pe tura mea? NICIUNUL!

Ce aş face ca să am Crăciunul în fiecare zi? Pe cine trebuie să 0m0r, ha-ha-ha! La N0rChemPharm nu m-am dat în lături de la nici0 muncă murdară. Am curăţat t0alete pline şi care dădeau pe afară de XXXXX ştiţi-v0i-ce, am şters cu m0pul pişat de pe pereţi şi am 0trăvit ş0b0lani cu sutele. Căutaţi pe cineva care nu se dă în lături de la a-şi murdări mâinile? Atunci căutarea dvs. s-a încheiat!

Sunt exact 0mul de care aveţi nev0ie: 0 pers0ană pr0activă care ad0ră c0piii şi care nu se teme de aventură. Nu-mi d0resc prea multe în schimb, în afară de un l0c unde să muncesc. Un serviciu de pază mi s-ar p0trivi cel mai bine. Să fiu sincer cu dvs., cândva de demult am sperat să îmi p0t servi ţara în unif0rmă, aşa cum a făcut-0 tatăl meu în războiul din C0reea, dar nişte nechibzuinţe din tinereţe şi câteva pr0bleme triste de familie nu mi-au permis. Eee! Dar nu mă plâng! Credeţi-mă, dacă aş putea purta unif0rma de paznic la Tărâmul Crăciunului, aş c0nsidera-0 un lucru la fel de 0n0rabil! Sunt c0lecţi0nar de mement0uri 0riginale militare. Am pr0pria mea armă şi ştiu cum să 0 f0l0sesc.

În încheiere, sper că mă veţi c·ntacta la adresa de mai j·s. Sunt l·ial până în pânzele albe şi aş muri pentru această ·p·rtunitate specială. Sunt pregătit să fac 0RICE ca să îmi câştig l0cul în echipa din Tărâmul Crăciunului.

XXXXX Sărbăt0ri Fericite!

Bing Partridge

BING PARTRIDGE

BL0CH LANE NR. 25

SUGARCREEK, PENNSYLVANIA 16323

A desfăşurat hârtia din maşina de scris şi a recitit-o, mişcându-şi buzele. Întregul lui corp îngrămădit ca într-o formă de cartof i se umpluse de sudoare iscată de efortul concentrării. I s-a părut că se prezentase pe sine în mod clar şi autoritar. O clipă, s-a temut că era o greşeală să amintească de „nechibzuinţe din tinereţe“ şi de „pr0bleme triste de familie“, însă în cele din urmă a decis că ei oricum vor afla de părinţii lui, fie că zice sau nu zice el ceva, şi că era mai bine să fie deschis de la început decât să pară că are cine ştie ce de ascuns. Totul se petrecuse cu mult timp în urmă, şi în anii de după eliberarea lui din Centrul de Minori – a.k.a. Coşul de Gunoi – a fost un angajat model şi nu a lipsit nicio zi de la NorChemPharm.

A împăturit scrisoarea, apoi s-a uitat în dulapul din faţă după un plic. În loc de asta, a găsit un pachet nefolosit de felicitări de Crăciun. Un băiat şi o fată, îmbrăcaţi în pijamale largi, se piteau pe după un colţ, privind cu ochii mari, vrăjiţi la Moş Crăciun cotrobăind în umbra pomului lor de Crăciun. Un tur al pijamalei fetei era parţial lăsat, lăsând la vedere o bucă durdulie. John Partridge obişnuia să spună că Bing nu ar fi capabil să scoată apa dintr-o cizmă nici dacă ar avea instrucţiunile lipite pe talpă, şi poate că era adevărat, dar tot era în stare să recunoască un lucru bun atunci când aşa ceva ar fi dat peste el. Scrisoarea a fost strecurată într-una dintre felicitările de Crăciun, iar felicitarea într-un plic decorat cu vâsc şi merişoare lucioase.

Înainte de a o lăsa în cutia poştală de ridicări de la capătul străzii, a sărutat-o, aşa cum un preot şi-ar apleca fruntea şi ar săruta Biblia.

*****

Ziua următoare, a aşteptat lângă propria cutie poştală, la ora două şi douăzeci, când poştaşul intra pe stradă în camioneta lui haioasă albă. Moriştile de vânt sub formă de flori din grădina din faţă a lui Bing se legănau leneşe, rotindu-se cu un zgomot abia perceptibil.

— Bing, a zis poştaşul, n-ar fi trebuit să fii la muncă?

— Tura de noapte, a spus Bing.

— A început vreun război? a zis poştaşul, arătând la îmbrăcămintea lui Bing.

Bing purta pantaloni de camuflaj de culoarea muştarului, cei pe care-i

punea pe el când voia să se simtă norocos.

— Dacă vine vreunul, eu o să fiu pregătit, i-a spus Bing.

Nu era nicio veste din Tărâmul Crăciunului. Dar, desigur, cum ar fi putut fi? Trimisese felicitarea abia cu o zi înainte.

*****

Nu a venit nimic nici ziua următoare.

*****

Sau ziua de după aceea.

*****

Luni, era ferm convins că *ceva* trebuie să sosească și s-a pus pe scările din față cu jumătate de oră mai devreme decât era ora normală a poștașului. Deasupra crestelor dealului, în spatele turlei de la New American Faith Tabernacle, se adunaseră nori urâți și negri de furtună. Câteva tunete înfundate răsunau trei kilometri mai departe și trei mii de metri deasupra. Nu era un zgomot, cât mai degrabă o vibrație, una care îl cutremura pe Bing până în viscere, care îi zguduia oasele în sedimentul lor de grăsime. Moriștile lui sub formă de flori se roteau isteric, șuierând ca o gașcă de copii pe biciclete luând-o la goană la vale și fără niciun control.

Huruiala și păcănitul îl nelinișteau cumplit pe Bing. Fusese o vreme insuportabil de caldă și cu furtună și în ziua în care pistolul de cuie se declanșase (așa se raporta el în mintea lui la ziua aceea – nu cea în care își împușcase tatăl, ci ziua în care pistolul se declanșase). Tatăl lui a rămas neclintit cu țeava apăsată de tâmpla stângă și l-a privit pieziș pe Bing, care era poziționat deasupra lui. A luat o gură de bere și și-a plescăit buzele, spunând:

— Mi-ar fi fost teamă doar dacă aș fi crezut că ai sânge în instalație.

După ce a apăsat trăgaciul, Bing a stat lângă bătrânul lui și a ascultat cum ploaia bate pe acoperișul garajului, în timp ce John Partridge era întins pe jos, cu un picior tresăltându-i spasmodic și cu o baltă de urină împrăștiindu-i-se în partea din față a pantalonilor. Bing a rămas așa până când mama lui a intrat în garaj și a început să urle. După care a fost rândul ei – deși nu la pistolul cu cuie.

Acum, Bing era în curte și privea cum se adună norii pe cerul de deasupra bisericii din vârful dealului, acolo unde mama lui a lucrat toate

acele ultime zile ale vieții ei... biserica pe care o frecventase cu fervoare, în fiecare duminică, încă de dinainte să poată vorbi sau merge. Unul dintre primele lui cuvinte fusese „lului!“ – reprezentând cea mai apropiată formă de „aleluia!“ pe care era pe-atunci capabil să o pronunțe. Mult timp, ani de zile, mama lui l-a strigat Lului.

Nimeni nu mai ținea acum slujba acolo. Pastorul Mitchell fugise cu fondurile locale și cu o femeie măritată, iar proprietatea fusese luată de bancă. În diminețile de duminică, singurii enoriași care se mai spovedeau la New American Faith Tabernacle erau porumbeii ce-și făcuseră culcuș printre grinzi. Locul începuse să îl înspăimânte întrucâtva pe Bing – deșertăciunea spațiului părăsit îl înfricoșa. Își imagina că biserica îl disprețuia pentru cum o abandonase și cum Îl abandonase pe Dumnezeu, așa încât ea uneori se apleca în față, de pe fundații, ca să îl privească intens cu ochii din vitralii. Erau zile – precum cea de acum – în care pădurea era plină de șuierul lunatic al insectelor de vară și aerul se umfla cu o zăpușeală moale, iar biserica părea să *toarcă*.

Un tunet a străbătut după-amiaza.

— Ploaie, ploaie, pleac’ d-aici, și-a șoptit Bing sieși. Vino când te trec furnici.

Prima picătură caldă de ploaie s-a împroșcat pe fruntea lui. Au urmat și alte picături, sclipind puternic în soarele care se curbase pe după cerul albastru despicat înspre vest. Aproape că se simțea la fel de fierbinte ca un jet de sânge.

Poșta a întârziat, iar până să sosească, Bing era ud leoarcă și ghemuit sub streașina din fața ușii lui din față. A alergat prin ploaia torențială către cutia poștală. Când a ajuns acolo, un mănunchi de fulgere a plesnit cerul și a căzut cu o bufnitură undeva în spatele bisericii. Bing a țipat în timp ce totul în jur exploda în scântei albastru-alb-albastre, convins că urma să fie străpuns, ars de viu și atins de degetul Lui Dumnezeu pentru acel cui către tatăl său și pentru ce făcuse după aceea mamei lui, pe podeaua din bucătărie.

În cutie era o factură de utilități și un fluturaș care anunța lansarea unui nou magazin de saltele, și nimic altceva.

*****

Nouă ore mai târziu, Bing s-a trezit în patul lui, în vibrațiile sunetului de vioară și a unui bărbat care cânta cu voce lină și cremoasă ca o glazură de prăjitură cu vanilie. Era tizul lui, Bing Crosby. Dl Crosby visa la un Crăciun alb, asemenea celor pe care și le amintea de altădată.

Bing și-a tras plapuma mai aproape de bărbie, ascultând cu atenție.

Amestecat cu melodia era scrâșnetul firav al unui ac pe vinil.

S-a strecurat jos din pat și s-a furișat către ușă. Dușumeaua era rece sub picioarele lui goale.

Părinții lui Bing dansau în sufragerie. Tatăl lui era întors cu spatele la el și era îmbrăcat în costumul de camuflaj de culoarea muștarului. Mama își odihnea capul pe umărul lui John, cu ochii închiși și cu gura întredeschisă, de parcă ar fi dansat în somn.

Cadourile așteptau sub bradul ghemuit, primitor și decorat cu beteală: trei tuburi cu sevofluran, mari, lovite, împodobite cu funde purpurii.

În dansul lor lent, părinții s-au răsucit, iar Bing a observat că taică-su purta masca de gaze, iar maică-sa era dezbrăcată complet. Și că într-adevăr dormea. Picioarele i se târau pe scândurile podelei. Tatăl lui o ținea strâns de talie, cu mâinile cu mănuși pe curbura fundului ei. Curul gol și alb al mamei era la fel de luminos ca un obiect celest, la fel de palid ca luna.

— Tata? a întrebat Bing.

Taică-su a continuat să danseze, îndepărtându-se și luând-o pe mama lui Bing cu el.

— VINO-NCOACE, BING, s-a auzit o voce adâncă și cutremurătoare, o voce atât de tare, că vesela din porțelan a fremătat în vitrină.

Bing a tresărit uimit, cu inima sărindu-i o bătaie. Acul de pe disc a sărit și el și a revenit la un fragment mai apropiat de sfârșitul melodiei.

— VINO-NCOACE! PARE-SE CĂ A VENIT MAI DEVREME CRĂCIUNUL ANUL ACESTA, NU?! HO, HO, HO!

O parte din Bing a vrut să fugă înapoi în camera lui și să trântească ușa. A vrut să își acopere ochii și urechile în același timp, însă nu a găsit voința să facă niciuna. L-a cuprins tremurul fricii la gândul de a fi nevoit să mai facă vreun pas, și totuși picioarele lui l-au dus înainte, dincolo de brad și de tuburile cu sevofluran, dincolo de tatăl și mama lui, în jos pe hol și către ușa din față. Care s-a dat de perete înainte să pună el mâna pe clanță.

Moriștile de vânt din grădină se roteau ușor în noaptea de iarnă. Avea câte o floare din aceasta pentru fiecare an în care lucrase la NorChemPharm, cadouri din partea echipei de la serviciu, oferite la petrecerea anuală de sărbători.

Dincolo de curte, îl aștepta Tărâmul Crăciunului. Roata cu Zurgălăi se învârtea și cobora, iar copiii de pe scaune strigau și își ridicau mâinile în noaptea înghețată. Marea roată Ferris, Ochiul Arctic, se mișca pe fundalul unor stele nefamiliare. Toate lumânările erau aprinse într-un pom de Crăciun înalt cât un bloc de zece etaje și lat cât întreaga casă a lui Bing.

— CRĂCIUN AL NAIBII DE FERICIT, BING, NEBUNATICULE!, răcnea vocea aceea asurzitoare, și când Bing a privit către cer a văzut că luna avea chip.

Un singur ochi înroșit și bulbucat se căsca pe fața ca de craniu livid, un peisaj de cratere și os. Rânjea.

— BING, NEBUNATIC FUTANGIU, EȘTI GATA SĂ FACI PLIMBAREA VIEȚII TALE?!?

Bing s-a ridicat în pat, cu inima sărindu-i din piept – de data asta treaz pe bune. Era atât de asudat, că pijamalele lui cu G.I. Joe i se lipiseră de piele. A observat, distant, că pula îi era atât de sculată, încât îl durea, împungând partea din față a pantalonilor.

A gâfâit, de parcă nu se trezise, ci revenise la *suprafață* după un lung timp petrecut sub apă.

Camera era cuprinsă de lumina rece, palidă, de culoarea oaselor a unei luni fără chip.

Bing a tot tras disperat după aer timp de aproape o jumătate de minut înainte să realizeze că încă mai putea auzi *Crăciunul alb*. Cântecul îl urmase din vis. Venea de undeva de departe și părea că se stinge din ce în ce mai mult, și a știut că dacă nu se va duce să vadă va dispărea complet, iar mâine va crede că doar și-a imaginat. S-a dat jos și a pășit clătinat și nesigur pe picioare până la fereastră, privind în curte.

La capătul străzii, o mașină veche se îndepărta. Un Rolls-Royce negru, cu scărițe laterale și cu accesorii cromate. Luminile din spate clipeau roșii în noapte și iluminau plăcuța de înmatriculare: NOS4A2. Apoi a dat colțul și a dispărut, luând cu ea larma voioasă a Crăciunului.

---

9. *Spicy Menace*, în original. Referință la seriile de reviste pulp americane din anii '30-'40 care îmbinau poveștile horror cu sexualitatea. (n. trad.)

NorChemPharm

Bing știa că vine omul din Tărâmul Crăciunului cu mult timp înainte ca Charlie Manx să apară și să îi ceară lui Bing să meargă cu el. Mai știa și că omul din Tărâmul Crăciunului nu va fi ca oricare alt om și că un serviciu în Tărâmul Crăciunului ca paznic nu va fi un serviciu ca oricare altul, iar în aceste aspecte nu a fost deloc dezamăgit.

Știa datorită viselor, care îi apăreau ca fiind mai vii și mai reale decât orice alt lucru care i se petrecuse în decursul vieții sale de veghe. În acele vise nu era capabil să se oprească în Tărâmul Crăciunului, dar îl putea vedea pe ferestrele casei sale și prin ușă. Putea mirosi aroma de mentă și cacao și putea vedea lumânările care ardeau în pomul de Crăciun, și putea auzi trenulețele care se loveau și coborau pe firul vechii Sănii Montagne Russes din lemn. Mai putea auzi și muzica și cum strigau copiii. Dacă nu ai fi fost atent, ai fi putut crede că sunt ciopârțiți de vii.

Știa datorită viselor, însă și datorită *mașinii*. Următoarea dată când a văzut-o, se afla la muncă, la rampa de încărcare. Niște puștani mâzgăliseră peretele din spate al clădirii, vopsind cu spray o pulă mare cu coaie ce împrăștia spermă neagră pe o pereche de cercuri roșii uriașe ce probabil că trebuiau să fie balcoane, dar care în ochii lui Bing arătau ca niște ornamente de Crăciun. Bing era afară, în costumul lui etanș din cauciuc și cu masca de gaze industrială pe față, împreună cu o găleată cu sodă caustică, încercând să decojească vopseaua de pe perete cu un burete de sârmă.

Lui Bing îi plăcea foarte mult să lucreze cu soda caustică, îi plăcea să vadă cum se înmoaie vopseaua și cade. Denis Loory, puștiul care lucra în tura de dimineață, spunea că ai putea să folosești soda caustică pentru a topi de tot o persoană. Într-o zi, Denis Loory și cu Bing au pus un liliac mort într-o găleată cu sodă caustică și l-au lăsat acolo, iar a doua zi dimineață nu mai era nimic în afară de niște vagi oase semi-transparente.

S-a dat în spate, ca să-și admire opera. Coaiele aproape că dispăruseră,

lăsând să se vadă cărămida brută roșie de dedesubt; mai rămâneau doar mădularul negru și sânii. Cum privea el peretele, a observat dintr-o dată că i se conturează umbra, precisă și clar delimitată pe cărămida rugoasă.

S-a răsucit pe călcâie și s-a uitat înapoi, și Rolls-ul negru era *acolo*: parcat de cealaltă parte a gardului din plasă, farurile lui înalte strălucind orbitor înspre el.

Ai putea să vezi toată viața păsări și să nu știi care e o vrabie și care o mierlă, însă cu toții recunoaștem o lebădă atunci când o vedem. La fel și cu automobilele. Poate că nu ai ști să faci diferența între un Firebird și o Fiero, dar când vezi un Rolls-Royce îl recunoști.

Bing a zâmbit văzându-l și a simțit cum i se umple inima cu un șuvoi proaspăt de sânge și s-a gândit *Acu'. O să deschidă portiera și o să zică „Tu ești tânărul Bing Partridge care a scris referitor la slujba în Tărâmul Crăciunului?" – și viața mea va începe. Viața mea va începe, în sfârșit.*

Dar portiera nu s-a deschis... nu atunci. Bărbatul din spatele volanului – Bing nu îi putea distinge chipul din cauza strălucirii farurilor – nu l-a strigat și nu a coborât geamul. Totuși, a dat flash cu faza lungă, ca un salut amical, înainte de a întoarce mașina într-un cerc larg, îndreptând-o în sensul opus clădirii NorChemPharm.

Bing și-a scos masca și a pus-o la subraț. Era îmbujorat, iar aerul răcoros și umbrit era foarte plăcut pe pielea expusă. Bing a putut auzi muzică de Crăciun filtrată din mașină. *Ferice Lumii!*[10] Da. Era exact cum se simțea el.

S-a întrebat dacă omul din spatele volanului nu vrea cumva ca el să se apropie. Să lase masca, găleata cu sodă caustică, să se strecoare pe lângă gard și să se urce pe bancheta din spate. Însă cum a făcut primul pas înainte, cum mașina a început să înainteze în sus pe stradă.

— Așteaptă! a strigat Bing. Nu pleca! Așteaptă!

Imaginea cu acel Rolls părăsindu-l – cu acea plăcuță de înmatriculare NOS4A2 micșorându-se în timp ce mașina se îndepărtează – l-a șocat.

Într-o stare de freamăt năuc, aproape panicat, Bing a strigat:

— L-am văzut! Am văzut Tărâmul Crăciunului! Te rog! Dă-mi o șansă! Te rog să te-ntorci!

Luminile de frână s-au aprins. Rolls-ul a încetinit o clipă, de parcă Bing fusese auzit – după care și-a continuat drumul.

— Dă-mi o șansă! a strigat el, apoi a urlat. *Doar dă-mi o șansă!!!*

Rolls-ul a rulat în jos pe stradă, a dat colțul și a dispărut, lăsându-l pe Bing înroșit și fleșcăit de transpirație și cu inima sărindu-i din piept.

Încă mai era țintuit locului atunci când dl Paladin, supraveghetorul, a ieșit pe rampa de încărcare, la o țigară.

— Hei, Bing, mai e destulă pulă pe perete, a zis. Ai de gând să lucrezi în

dimineața asta sau te-ai dus în vacanță?

Bing a rămas cu privirea înainte, spre stradă, cuprins de regret și dezamăgire.

— Vacanța de Crăciun, a mormăit, dar cu un ton jos, astfel încât dl Paladin să nu-l poată auzi.

*****

Nu a mai văzut Rolls-ul timp de o săptămână, până în ziua în care i-au schimbat programul și a trebuit să facă o tură dublă la NorChemPharm, de la șase la șase. În camerele de depozitare era neiertător de cald, atât de cald, că tuburile de fier ale gazului comprimat s-ar fi declanșat dacă le-ai fi frecat unele de altele. Bing a prins obișnuitul lui autobuz spre casă, un drum de patruzeci de minute, cu aerisirea puțind a stătut și cu un țânc chirăind tot timpul.

A coborât pe strada Fairfield și a mers pe jos ultimele trei intersecții. Aerul nu mai era gazos, ci lichid – un lichid apropiat de temperatura de fierbere. Se ridica în aburi de pe asfaltul înmuiat și distorsiona aerul în așa fel încât rândul de case de la capătul cartierului flutura ca niște reflexii umflate într-o piscină cu apă învolburată.

— *Căldură, căldură, pleacă de-aici*, și-a cântat Bing singur. *Fierbe-ți pitici...*

Rolls-ul era parcat pe stradă, în dreptul casei lui. Omul din spatele volanului s-a aplecat pe geamul din dreapta, și-a răsucit capul, a privit înapoi la Bing și a zâmbit, ca un vechi prieten către un altul. A gesticulat cu un deget prelung: *Grăbește-te.*

Propriul deget al lui Bing a străpuns neajutorat aerul, cu un salut nervos de răspuns, începând să alerge legănat pe stradă, precum o face un om gras la jogging. Îl stârnise și mirase prezența Rolls-ului, așteptând așa, cu motorul pornit. O parte din el crezuse că, într-un final, bărbatul din Tărâmul Crăciunului va veni la el. O altă parte, însă, începuse să se îngrijoreze că visele și întâlnirile lui ocazionale cu Mașina erau ca ciorile care se rotesc deasupra a ceva bolnav și gata să-și dea duhul: mintea lui. Cu fiecare pas pe care îl făcea înspre NOS4A2 era și mai convins că mașina se va urni din loc și va naviga dispărând din nou. Nu a făcut-o.

Bărbatul din scaunul pasagerului nu stătea deloc pe scaunul pasagerului, pentru că, desigur, Rolls-Royce era un vechi automobil britanic, iar volanul se afla pe partea dreaptă. Acest bărbat, șoferul, a zâmbit binevoitor către Bing Partridge. De la prima vedere Bing a știut deja că, deși bărbatul părea cam de patruzeci de ani, era cu mult mai bătrân. Ochii aveau acea privire ștearsă, slăbită a sticlei de mare; erau

ochi bătrâni, nemăsurat de bătrâni. Un chip prelung și brăzdat, înțelept și blând, deși avea ocluzie dentară și dinți cam stricați. Era genul de chip, a presupus Bing, pe care unii oameni l-ar descrie ca de dihor, dar care din profil ar fi arătat cât se poate de normal.

— Ia uite-l! a strigat bărbatul din spatele volanului. E nerăbdătorul tânăr Bing Partridge! Omul orei! Venise de mult vremea să purtăm o conversație, tinere Partridge! Cea mai importantă conversație a vieții tale, fac pariu!

— Sunteți din Tărâmul Crăciunului? a întrebat Bing, cu o voce șoptită.

Bărbatul bătrân, sau poate fără vârstă, și-a pus un deget pe o parte a nasului.

— Charles Talent Manx al Treilea la dispoziția ta, dragul meu! CEO al Companiei Tărâmul Crăciunului, director al Parcului de Distracții Tărâmul Crăciunului, președinte al veseliei! Și Eminența Sa, Regele Rahat al Dealului Balegii, deși asta nu-i trecut pe cartea mea de vizită.

Degetele i-au pocnit și o carte de vizită a apărut din senin. Bing a luat-o și s-a uitat în jos la ea.

Charlie, scria sub două bastoane de acadele încrucișate.

— Dacă lingi cartea de vizită, poți să guști acadelele alea, a zis Charlie.

Bing s-a uitat o clipă perplex, apoi și-a trecut limba lui rugoasă peste cartonaș. Avea gust de hârtie și mucava.

— *Glumeam!* a strigat Charlie și l-a împuns pe Bing în braț. Cine crezi că sunt, Willy Wonka? Să fim serioși! Hai, intră! De ce arăți, fiule, de parcă ești gata să te topești într-o cutie de Bing[11]?! Lasă-mă să te iau la o tură cu șampanie! Avem ceva important de discutat!

— O slujbă? a întrebat Bing.

— Viitorul, a zis Charlie.

---

10. *Joy to the World!*, titlul celei mai populare colinde americane de Crăciun. (n. trad.)
11. Bing este și o marcă de băuturi energizante. (n. trad.)

Autostrada 322

— Asta e mașina cea mai elegantă în care am urcat vreodată, a zis Bing Partridge în timp ce mergeau pe autostrada 322, cu Rolls-ul luând curbele ca o minge de oțel într-un perpetuum mobile.

— Este un Rolls-Royce Wraith din 1938, unul dintre cele doar patru sute de bucăți făcute în Bristol, Anglia. Un obiect greu, greu de găsit – exact ca tine, Bing Partridge!

Bing și-a trecut mâna peste cusăturile de piele ale tapițeriei. Bordul lucios de culoarea cireșului și schimbătorul de viteze luceau.

— Plăcuța dumneavoastră de înmatriculare semnifică ceva? a întrebat Bing. En-O-Sî-Patru-A-Doi?

— Nosferatu[12], a zis bărbatul Charlie Manx.

— Nosfer-ce-cum?

— E una dintre glumițele mele, a zis Manx. Prima mea soție m-a acuzat la un moment dat că sunt un Nosferatu. Nu a folosit cuvântul în sine, dar suficient de aproape. Ai avut vreodată boala iederii otrăvitoare, Bing?

— Nu în ultimul timp. Când eram mic, înainte să moară tatăl meu, am mers și am campat, iar eu...

— Dacă te-ar fi dus în camping *după* ce a murit, băiete, atunci *asta* ar fi fost o poveste demnă de spus! Uite ce vreau să zic: prima mea soție a fost ca iritația pe care o ai de la iedera otrăvitoare. Nu o puteam suferi, dar nici nu-mi puteam ține mâinile departe de ea. A fost o mâncărime pe care am tot scărpinat-o până ce mi-a dat sângele... și apoi am scărpinat și mai mult! Munca dumitale pare periculoasă, dle Partridge!

Trecerea a fost prea abruptă pentru Bing și fusese luat pe nepregătite, având nevoie de o clipă ca să conștientizeze că era rândul lui să vorbească.

— Este?

— Ai precizat în scrisoare că lucrezi cu gaze comprimate, a zis Manx. Nu sunt canistrele de heliu și de oxigen extrem de explozive?

— Aaa, da, normal. Acum câțiva ani, un tip din zona de descărcare a aprins o țigară lângă un tub cu azot cu valva deschisă. A șuierat puternic și a decolat ca o rachetă. A lovit ușa de incendiu suficient de tare încât să o dărâme din balamale, iar ușa de incendiu e făcută din fier. Nimeni nu a murit atunci, totuși. Iar echipa mea nu a avut accidente de când sunt eu șef de tură. Adică... aproape fără accidente. Denis Loory a inhalat o dată niște fum de turtă dulce, dar asta nu prea se pune. Nici măcar nu i s-a făcut rău.

— Fum de turtă dulce?

— E un amestec aromat de sevofluran pe care îl trimitem la cabinetele dentare. Poți să-l mai iei și nearomat, însă micuților le place vechea mireasmă de fum de turtă dulce.

— Da? E un narcotic?

— Te face să nu mai știi ce se întâmplă cu tine, da. Însă nu te adoarme. E mai degrabă de parcă știi doar ce ți se zice. Și îți pierzi orice intuiție.

Bing a râs un pic, nu s-a putut abține, după care a spus, aproape cerându-și scuze:

— I-am zis lui Denis că e ora de discotecă, și el a început să țopăie prin aer ca ăla, John Ravolta, în filmul ăla. Mai că n-am murit de râs.

Gura dlui Manx s-a deschis lăsând vederii șirul mic de dinți maronii, într-un rânjet sec și irezistibil.

— Îmi plac oamenii cu simțul umorului, dle Partridge.

— Îmi puteți spune Bing, dle Manx.

A așteptat ca dl Manx să spună că e în regulă să îi zică Charlie, dar dl Manx nu a făcut-o. În schimb, a spus:

— Îmi imaginez că cele mai multe dintre persoanele care au dansat vreodată pe muzică disco au fost sub influența unui drog sau al altuia. E singura explicație. Nu că aș putea numi dans o astfel de zbenguială neghioabă. Mai degrabă o grosolănie prostească!

Wraith-ul a intrat pe terenul prăfuit din Franklin Dairy Queen. Pe asfalt, Wraith-ul părea să alunece ca o corabie cu vântul în pupă. Era o senzație de lipsă de efort, de mișcare tăcută. Pe noroiul uscat, Bing a avut o altă impresie, un sentiment de masă și inerție și greutate: un tanc Panzer măcinând sub șenilele sale glodul de dedesubt.

— Ce-ar fi să ne cumpăr niște Coke-Cola și să intrăm în esența discuției? a zis Charlie Manx.

A răsucit de volan, cu un braț deșirat petrecut peste celălalt.

Bing și-a deschis gura ca să răspundă, doar ca să realizeze că își stăpânește cu greu un căscat. Drumul lung, liniștit și legănat în soarele amiezii târzii îl făcuse somnoros. Nu mai dormise bine de o lună și era treaz de la 4:00 AM, iar dacă nu ar fi apărut Charlie Manx parcat vis-a-vis

de casa lui, și-ar fi făcut la ora asta o cină de stat la TV și s-ar fi pus devreme în pat. Lucru care i-a reamintit:

— V-am visat pe dumneavoastră, a zis Bing, simplu. Am visat tot timpul despre Tărâmul Crăciunului.

A râs, cam rușinat. Charlie Manx l-ar putea crede un pămpălău.

Doar că Charlie Manx nu credea asta. A zâmbit larg.

— Ai visat despre lună? Ți-a vorbit luna?

Lui Bing i-a ieșit instantaneu tot aerul din piept. S-a holbat la Manx cu stupefacție și, probabil, un pic alarmat.

— Ai visat despre toate astea pentru că *aparții* locului, Bing, a spus Manx. Însă dacă vrei să ajungi acolo, va trebui să o meriți. Iar eu îți pot spune cum.

*****

Două minute mai târziu, dl Manx s-a întors de la fereastra care servea la pachet. Și-a așezat statura înaltă și deșirată în spatele volanului și i-a dat lui Bing o sticlă rece, cu broboane, de Coca-Cola, fâsâind evident. Bing s-a gândit că nu mai văzuse niciodată o sticlă arătând așa de bine.

S-a îndreptat de ceafă și a dat Cola pe gât, înghițind iute, o gură, două, trei. Când a coborât sticla, era pe jumătate terminată. A inspirat adânc – apoi a râgâit, cu un sunet ascuțit, hârșâit, ca al cuiva care sfâșie un cearceaf.

Bing s-a înroșit la față – însă Charlie Manx doar a râs voios și a zis:

— Mai bine afară decât înăuntru, asta le zic tot timpul copiilor mei!

Bing s-a relaxat și a zâmbit cu un chip rușinat. Râgâitul avusese un gust rău; cel de Coca-Cola, dar și, ciudat, de aspirină.

Manx a învârtit din volan și i-a dus înapoi pe șosea.

— M-ați urmărit, a spus Bing.

— Da, am făcut-o, a zis Charlie. Aproape imediat ce am deschis scrisoarea ta. Am fost destul de surprins să o primesc, trebuie să recunosc. N-am mai avut de multe sezoane răspunsuri la reclamele mele vechi din reviste. Și totuși, am avut o bănuială, imediat ce ți-am citit scrisoarea, că ești unul dintre *oamenii mei*. Cineva care ar înțelege de la început munca importantă pe care o fac. Peste asta, o bănuială e bună, însă să știi *sigur* e și mai bine. Tărâmul Crăciunului e un loc special, și mulți oameni ar fi rezervați legat de munca pe care o fac acolo. Sunt foarte selectiv cu angajații mei. Din întâmplare, chiar caut un om care să ocupe postul de șef al securității mele. Am nevoie de cineva care să grrr grrr grrr la grrr grrr grrr.

Lui Bing i-a luat un minut întreg ca să-și dea seama că nu auzise ultima

parte pe care o spusese Charlie Manx. Inflexiunile cuvintelor lui se pierduseră în zdruncinatul roților pe asfalt. Ieșiseră acum pe autostradă, trecând repede pe sub brazi, într-o zonă de umbră răcoroasă de conifere. Când Bing a observat în cele din urmă cerul rozaliu – soarele coborâse cât timp nu fusese atent și sosise amurgul –, a văzut luna, albă ca o gheață din lămâie, curgând pe cerul golaș.

— Ce ați zis? a întrebat Bing, forțându-se să se întindă mai drept de spate și clipind repede.

Era vag conștient că e în pericol să ațipească. Doza de Coke, cu sucul ei revigorant de cafeină și zahăr, ar fi trebuit să îl trezească, dar părea să aibă efectul invers. A mai luat o ultimă gură, însă reziduul de pe fundul sticlei era amar și l-a făcut să se strâmbe la față.

— Bing, lumea e plină de oameni violenți și proști, a zis Charlie. Și știi care e partea cea mai rea? Unii dintre ei au copii. Unii dintre ei se îmbată și îi lovesc pe cei mici. Îi lovesc și îi fac în toate felurile. Astfel de indivizi sunt nepotriviți pentru copii – eu așa văd lucrurile! I-ai putea aduna și le-ai putea băga un glonț în fiecare dintre ei – asta mi s-ar părea corect. Un glonț în creier pentru fiecare din ei... sau un cui.

Bing a simțit cum i se întorc mațele pe dos. Era amețit, atât de amețit, încât a fost nevoie să pună o mână pe bord ca să nu se clatine.

— Nu-mi aduc aminte să o fi făcut, a mințit Bing, cu o voce șoptită și doar un pic tremurată. A fost acum mult timp.

A făcut o scurtă pauză, apoi a completat:

— Aș face orice ca să întorc timpul înapoi.

— De ce? Ca să aibă tatăl tău șansa de a te omorî *pe tine*, în schimb? Ziarele au spus că înainte să îl împuști te-a lovit așa de tare la cap, încât ai suferit o fractură craniană. Ziarele au spus că erai plin de vânătăi, unele dintre ele vechi de zile întregi! Sper că nu e nevoie să îți explic diferența dintre omucidere și a lupta pentru propria viață!

— Am rănit-o și pe mama, a șoptit Bing. În bucătărie. Ea nu mi-a făcut nimic.

Dl Manx nu a părut impresionat de acest argument.

— Unde era atunci când tatăl tău îți dădea croșeuri? Fac pariu că nu a încercat să te ocrotească eroic prin trupul ei! Cum se face că nu a chemat niciodată poliția? Nu a găsit numărul în cartea de telefoane? Aș vrea – a continuat Manx lăsând să îi scape un oftat greu – ca cineva să fi fost acolo pentru tine, Bing. Focul iadului nu este suficient de fierbinte pentru un bărbat – sau o femeie! – care își rănește copilul. Dar, adevărul fie spus, sunt mult mai puțin preocupat de pedeapsă, cât de prevenție! Ar fi fost cel mai bine să nu ți se fi întâmplat deloc așa ceva! Dacă ar fi fost casa ta un loc sigur. Dacă fiecare zi ar fi fost pentru tine Crăciunul, Bing, în loc

de fiecare zi o suferință și un amar. Cred că amândoi putem fi de acord cu asta!

Bing s-a uitat la el cu privirea încețoșată. Se simțea de parcă nu ar fi dormit de zile întregi, și a dat o luptă clipă de clipă ca să nu se afunde în capitonajul scaunului de piele, pierdut în inconștient.

— Cred că o să adorm, a zis Bing.

— Nu-i nimic, Bing, a spus Charlie. Drumul spre Tărâmul Crăciunului este pavat cu vise!

Petale albe de flori pluteau venind de nicăieri, șfichiuind parbrizul. Bing le privea pierdut, cu plăcere amorțită. Îi era bine, călduros și odihnitor, și îl plăcea pe Charlie Manx. *Focul iadului nu este suficient de fierbinte pentru un bărbat - sau o femeie! - care își rănește copilul.* Era un lucru tare adevărat: la unison cu certitudinea morală. Charlie Manx este un om care știe ce zice.

— Brrr brrr hmmm brrr hmmm, a zis Charlie Manx.

Bing a încuviințat din cap - și această afirmație era la unison cu certitudinea morală și cu înțelepciunea –, apoi a arătat către petalele de flori care picurau pe parbriz.

— Ninge!

— Ha! a zis Charlie Manx. *Asta* nu e zăpadă. Odihnește-ți ochii, Bing Partridge. Odihnește-ți ochii și vei vedea totul.

Bing Partridge a făcut precum i s-a cerut.

Ochii lui nu au stat închiși mult timp - doar o clipă. Însă era o clipă care a părut să țină un infinit, întinsă către o eternitate pașnică, un întuneric blajin al somnului în care singurul sunet era freamătul cauciucurilor pe șosea. Bing a expirat. Bing a inspirat. Bing a deschis ochii, apoi i-au tresărit dintr-o dată, holbându-se prin parbriz la

---

12. *Nosferatu* este rezultatul transcrierii fonetice a șirului de semne *NOS4A2*, în limba engleză. Termenul a fost popularizat de romanul *Dracula* de Bram Stoker ca fiind de origine română și semnificând „ne-mort“, însă cercetările lingvistice moderne sunt neconcludente, etimologia variind între cuvântul în română „necuratu'“ și „nosophoros“ (νοσοφόρος = purtător de boală) în greaca veche, ultimul adoptat ulterior de limbile proto-slavice și influențând spațiul balcanic. (n. trad.)

Drumul spre Tărâmul Crăciunului

Ziua își luase tălpășița, și farurile Wraith-ului săpau în întunericul înghețat. Puncte albe goneau vederii, înghesuindu-se molatec pe parbriz.

— Ehe, acu' da, asta-i zăpadă! a strigat Charlie Manx din spatele volanului.

Bing s-a trezit imediat din amorțeală, complet lucid de parcă să fie conștient ar fi fost un buton pe care îl apăsase cineva. Sângele lui părea să se învolbure deodată către inimă. Nu ar fi avut cum să fie mai șocat nici dacă s-ar fi trezit cu o grenadă în poală.

Jumătate din cer era împăturit cu nori. Cealaltă jumătate era presărată din plin cu stele, iar luna atârna între, acea lună cu nasul coroiat și gura largă și zâmbitoare. Reflecta asupra drumului de dedesubt cu linia unui ochi galben despicat lăsând să se vadă o pleoapă căzută.

Drumul era străjuit de brazi diformi. Bing a trebuit să se uite de două ori înainte să realizeze că nu erau conifere, ci copaci din jeleu de zahăr.

— Tărâmul Crăciunului, a șoptit Bing.

— Nu, a zis Charlie Manx. Mai avem cale lungă. Cel puțin douăzeci de ore de condus. Însă e pe acolo. E în Vest. Și o dată pe an, Bing, iau cu mine pe cineva.

— Pe mine? a întrebat Bing cu voce tremurată.

— Nu, Bing, a zis Charlie, molcom. Nu anul *ăsta*. Toți copiii sunt bineveniți în Tărâmul Crăciunului, dar adulții sunt un caz diferit. Mai întâi trebuie să îți dovedești meritul. Trebuie să îți dovedești dragostea pentru copii și devotamentul tău în protejarea lor și slujirea Tărâmului Crăciunului.

Au trecut pe lângă un om de zăpadă, care a ridicat un braț din crengi și le-a făcut cu mâna. Bing a ridicat și el mâna din reflex și a răspuns la salut.

— Cum? a șoptit el.

— Trebuie să salvezi *zece* copii cu mine, Bing. Trebuie să îi salvezi de

monștri.

— Monștri? Ce monștri?

— Părinții lor, a zis Manx, solemn.

Bing și-a întors fața de la geamul cuprins de o pojghiță de gheață și a privit către Charlie Manx. Când își închisese ochii un moment înainte, soarele strălucea pe cer și dl Manx era îmbrăcat într-o cămașă albă simplă și pantaloni cu bretele. Acum, totuși, avea pe el un pardesiu și o pălărie închisă la culoare cu bor negru de piele. Haina avea o linie dublă de nasturi de alamă și părea genul de chestie pe care ar purta-o ofițerii dintr-o țară străină, un locotenent în garda regală. Când Bing s-a uitat în jos, a văzut că și el purta haine noi: costumul alb de soldat de marină al tatălui său, cu ghetele lustruite de un negru strălucitor.

— Visez? a întrebat Bing.

— Ți-am zis, a spus Manx. Drumul către Tărâmul Crăciunului este *pavat* cu vise. Mașina asta veche poate să se strecoare din lumea de zi cu zi și către drumurile secrete ale gândului. Somnul este doar rampa de ieșire. Când un pasager moțăie, Wraith-ul meu părăsește drumul pe care se află atunci și alunecă pe Aleea Sf. Nick. Împărtășim acest vis împreună. Este visul *tău*, Bing. Însă este călătoria *mea*. Haide. Vreau să îți arăt ceva.

Pe măsură ce vorbea, mașina a încetinit și s-a oprit pe marginea drumului. Sub roți a scârțâit zăpada. Farurile au iluminat o siluetă aflată doar puțin mai sus pe drum, înspre dreapta. De la distanță, părea o femeie cu o rochie lungă albă. Era neclintită și nu a privit în direcția farurilor Wraith-ului.

Manx s-a aplecat și a deschis torpedoul de deasupra genunchilor lui Bing. Înăuntru era obișnuita harababură de hărți și hârtii. Bing a mai văzut și o lanternă cu mâner lung, cromat.

Din torpedo s-a rostogolit o sticluță de medicamente, portocalie. Bing a prins-o cu o mână. Scria HANSOM, DEWEY – VALIUM 50 MG.

Manx a apucat lanterna, s-a îndreptat de spate și a crăpat portiera din dreptul lui.

— De aici înainte trebuie să mergem pe jos.

Bing a ridicat sticluța.

— Mi-ați... mi-ați dat cumva ceva care să mă adoarmă, dle Manx?

Manx a făcut cu ochiul.

— Nu-mi purta pică, Bing. Am știut că ți-ai dorit să o apuci cât mai repede pe drumul spre Tărâmul Crăciunului și că l-ai putea vedea numai când ești adormit. Sper că e în regulă.

— Presupun că nu mă deranjează, a zis Bing și a ridicat din umeri, apoi a privit încă o dată la sticluță. Cine e Dewey Hansom?

— A fost *tu*, Bing. A fost *pre*-Bing-ul meu. Dewey Hansom a fost un agent de film din Los Angeles care s-a specializat pe actori copii. M-a ajutat să salvez zece copii și și-a câștigat locul în Tărâmul Crăciunului! Ohoooo, copiii din Tărâmul Crăciunului l-au adorat pe Dewey, Bing. L-au mâncat pe pâine! Haide!

Bing și-a deschis portiera și a ieșit în aerul tăcut și înghețat. Noaptea era lipsită de vânt, iar zăpada se așternea în fulgi ușori, sărutându-i obrajii. Pentru un om bătrân (*De ce mă tot gândesc că e bătrân?* s-a mirat Bing – *nu* pare *bătrân*), Charles Manx era sprinten, pășind de-a lungul drumului cu ghetele fluierând. Bing a tropăit după el, înfășurându-se în uniforma sa.

Nu era o singură femeie în rochie albă, ci două, flancând o poartă neagră de fier. Erau identice: doamne sculptate din marmură translucidă. Amândouă erau aplecate în față, cu brațele desfăcute, iar rochiile de un alb osos fluturau în spatele lor, deschizându-se ca aripile unor îngeri. Erau senin de frumoase, cu gurile pline și ochii orbi ai statuilor clasice. Buzele le erau despărțite, astfel încât să pară în mijlocul unei respirații, și ridicate în sus într-un fel care sugera că stăteau să râdă – sau să plângă de durere. Sculptorul lor le crease în așa fel încât sânii să apese pe țesătura rochiilor.

Manx a trecut de poarta neagră, printre cele două doamne. Bing a ezitat, apoi mâna lui dreaptă s-a ridicat mângâind vârful acelor sâni șlefuiți și reci. Întotdeauna își dorise să atingă un sân care arăta așa, ferm și mămos.

Zâmbetul doamnei de piatră s-a lărgit, iar Bing a sărit înapoi, cu un icnet în gâtlej.

— Haide, Bing! Să ne vedem de treburile noastre! Nu ești îmbrăcat cum trebuie pentru frigul ăsta! a strigat Manx.

Bing era pe cale să înainteze, dar s-a oprit ca să privească la arcada de deasupra porții de fier.

CIMITIRUL A CEEA CE AR PUTEA FI

Bing s-a încruntat la această afirmație misterioasă, însă dl Manx l-a strigat încă o dată, iar el s-a grăbit să îl urmeze.

Patru trepte de piatră, ușor stropite de zăpadă, duceau către un platou de gheață neagră. Gheața era granulată de la fulgi nou căzuți, dar zăpada de pe ea nu era adâncă – orice lovitură din cizmă ar fi dezvăluit pojghița de dedesubt. A făcut doi pași până să zărească ceva tulbure prins în gheață, cam la zece centimetri sub suprafață. La prima vedere, părea un platou cu cina.

Bing s-a aplecat și a privit prin gheață. Charlie Manx, care era doar câțiva pași mai în față, s-a răsucit și a îndreptat lanterna către locul pe care îl cerceta el.

Pala becului a luminat chipul unui copil, o fată cu pistrui pe obraji și cu părul în codițe. La vederea ei, Bing a țipat și s-a dat panicat în spate.

Fata era palidă ca statuile de marmură care străjuiau intrarea în Cimitirul A Ceea Ce Ar Putea Fi, însă era din carne și oase, nu din piatră. Gura îi era deschisă într-un strigăt mut, cu câteva bule de aer înghețate ieșindu-i dintre buze. Mâinile îi erau ridicate, de parcă ar fi încercat să îl atingă. Într-una dintre ele ținea o frânghie roșie încolăcită – firul unei corzi de sărit, a recunoscut Bing.

— E o fată! a țipat Bing. E o fată moartă în gheață!

— Nu moartă, Bing, a zis Manx. Nu încă. Poate nici ani de acum încolo.

Manx a mutat lanterna și a arătat către o cruce de piatră albă care se ițea din gheață.

Lily Carter

Fox Road nr. 15

Sharpsville, PA

1980 – ?

Asmuțită de-a ei mamă la o viață-n păcat,

Copilăria-i s-a curmat înainte de-adăsta drumului.

Ooo, de-ar fi fost numa' cine de luat

Să o ducă pe ea în Tărâmul Crăciunului!

Manx și-a trecut lumina împrejurul a ceea ce Bing a perceput ca fiind un lac înghețat pe care erau înșiruite rânduri de cruci: un cimitir de mărimea celui de la Arlington[13]. Neaua șuiera ca un cimpoi în jurul dalelor de comemorare, a soclurilor și a vidului. În lumina lunii, fulgii de zăpadă păreau o beteală de argint.

Bing a aruncat din nou un ochi spre fata de la picioarele lui, care privea peste foaia de gheață... și care clipea.

El a țipat încă o dată, împleticindu-se. Vârfurile tălpilor i s-au încâlcit în cruce și el s-a rotit pe jumătate, și-a pierdut echilibrul și a căzut în față în patru membre.

A privit lung peste gheața mată. Manx și-a îndreptat lanterna către chipul unui alt copil, un băiat cu niște ochi emotivi și gânditori sub zbilțe de păr bălai.

William Delman

Mattison Avenue nr. 42B

Asbury Park, NJ

1981 – ?

Tot ce-și dorea Billy era să se joace,

Dar al lui tată nu stătea să dea pace.

A lui mamă a fugit de dincoace.

Droguri, cuțite, dureri și necazuri.

Ooo, de-ar fi fost cin' să desfacă zăgazuri!

Bing a încercat să se ridice, a făcut o semi-piruetă comică și a căzut la loc, un pic mai la stânga. Raza lanternei lui Manx i-a dezvăluit un alt copil, o fetiță de origine asiatică ținând un ursuleț de pluș îmbrăcat în palton.

Sara Cho

1983 – ?

Fifth Street nr. 39

Bangor, ME

Sara trăiește-ntr-un vis cuprins de dureri,

Se va spânzura pân' s-ajung' la treisprezeci-veri.

Dar gândește-te cât de proslăvit va fi cum,

Dacă va merge cu Charlie Manx pe-al lui drum!

Bing a scos un sunet cloncănit și șuierat, de groază. Fata, Sara Cho, se holba la el, cu gura deschisă într-un strigăt mut. Fusese îngropată sub gheață cu o sârmă de rufe înfășurată în jurul gâtului.

Charlie Manx l-a apucat pe Bing de cot și l-a ajutat să se ridice.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi toate astea, Bing, a zis Manx. Mi-aș dori să te fi putut cruța. Însă trebuia să înțelegi motivele pentru munca mea. Hai să ne întoarcem la mașină. Am un termos cu cacao.

Dl Manx l-a ajutat pe Bing să meargă pe gheață, cu mâinile strângându-i antebrațul lui Bing, să nu mai cadă din nou.

S-au despărțit lângă partea din față a mașinii, iar Charlie s-a îndreptat către ușa de la șofer, dar Bing a ezitat o clipă, observând pentru prima

dată ornamentul de pe capotă: o doamnă care zâmbește, meșterită din crom, cu brațele desfăcute în așa fel încât rochia să-i fluture în spatele corpului ca niște aripi. A recunoscut-o instantaneu – era identică cu îngerii îndurării care păzeau poarta cimitirului.

Când au urcat în mașină, Charlie Manx a scotocit sub scaunul lui și a scos un termos argintiu. A desfăcut capacul, l-a umplut cu ciocolată caldă și i l-a dat lui Bing. Bing l-a apucat cu ambele mâini, sorbind dulceața fierbinte în timp ce Charlie Manx a întors automobilul cu o manevră largă, lăsând în urmă Cimitirul A Ceea Ce Ar Putea Fi. Au accelerat înapoi pe drumul pe care veniseră.

— Povestiți-mi despre Tărâmul Crăciunului, a zis Bing cu voce tremurată.

— E cel mai *tare* loc, a spus Manx. Cu tot respectul față de dl Walt Disney, Tărâmul Crăciunului este *adevăratul* loc cel mai fericit din lume. Deși – din alt punct de vedere, presupun că ai putea zice că e cel mai fericit loc care *nu e* din lumea asta. În Tărâmul Crăciunului, fiecare zi e ziua de Crăciun, iar copiii de acolo nu simt niciodată vreun sentiment de nefericire. Nu, copiii de acolo nici măcar nu înțeleg *conceptul* de nefericire! E și multă distracție. E ca în rai – doar că, desigur, ei nu sunt morți! Trăiesc etern, rămân copii la infinit și nu sunt niciodată obligați să se zbată și să asude și să se înjosească asemenea sărmanilor adulți. Am descoperit acum mulți ani acest loc de vis pur, și primii micuți care să devină rezidenți acolo au fost propriii mei copii, salvați înainte de a putea fi distruși de chestia dezgustătoare și pizmașă în care se transformase mama lor în anii ei târzii. E într-adevăr un loc unde imposibilul se petrece în fiecare zi. Dar e un loc pentru copii, nu pentru adulți. Doar câtorva adulți le este permis să trăiască acolo. Doar cei care au arătat devotament cauzei celei înalte. Doar cei care sunt dispuși să sacrifice *totul* pentru bunăstarea și fericirea fragezilor micuți. Oameni ca tine, Bing. Mi-aș dori din toată inima ca toți copiii din lume să-și poată găsi drumul spre Tărâmul Crăciunului, unde să cunoască siguranța și fericirea fără măsură! Ehe, n-ar fi ceva grozav?! Însă puțini adulți și-ar da acordul să-și lase copiii pe mâna unui bărbat pe care nu l-au mai întâlnit, către un loc pe care nu-l pot vizita. De ce, pentru că s-ar gândi la mine ca la un monstru odios care răpește și e pedofil?! Așa că aduc doar unul sau doi copii pe an, și sunt întotdeauna copii pe care i-am văzut înainte în Cimitirul A Ceea Ce Ar Putea Fi, copii buni care vor suferi cu siguranță de mâinile propriilor părinți. Ca un om care a fost rănit și el teribil în copilărie, *tu* înțelegi, sunt convins, cât de important e să îi ajutăm! Cimitirul îmi arată copii care, dacă nu fac nimic, vor avea copilăria *furată* de către mamele și tații lor. Vor fi loviți cu lanțuri, hrăniți cu mâncare de

pisici, vânduți perverșilor. Sufletul lor se va transforma în gheață și vor deveni persoane reci și fără simțăminte, negreșit gata să își distrugă propriii copii, la rândul lor. Noi suntem singura lor șansă, Bing! În anii aceștia de custode al Tărâmului Crăciunului, am salvat aproape șaptezeci de copii, și e dorința mea nestrămutată de a salva alți o sută înainte de a-mi veni sorocul.

Mașina gonea prin întunericul rece ca de grotă. Bing își mișca buzele, numărând pentru sine.

— Șaptezeci, a murmurat. Am crezut că salvați doar un copil pe an. Poate doi.

— Da, a zis Manx. E corect.

— Însă... cât de în vârstă sunteți? a întrebat Bing.

Manx a rânjit înspre el – lăsând să se vadă gura plină de dinți ascuțiți și maronii.

— Munca mea mă menține tânăr. Termină-ți cacaua, Bing.

Bing a înghițit și ultima gură plină fierbinte și dulce, apoi a învârtit restul rămas. Pe fund mai era un reziduu galben lăptos. S-a întrebat dacă nu tocmai ce înghițise altceva din dulăpiorul cu medicamente al lui Dewey Hansom, un nume care suna ca o glumă sau ca într-o poezioară absurdă. Dewey Hansom, acel pre-Bing al lui Charlie Manx, care a salvat zece copii și care s-a dus să își primească răsplata eternă în Tărâmul Crăciunului. Dacă Charlie Manx salvase șaptezeci de copii, atunci înseamnă că fuseseră... câți? *Șapte* inși pre-Bing? Ai naibii norocoși!

A auzit un huruit: pufnetul și zdrăngănitul tors al unui motor de douăzeci de cilindri aparținând unui camion apropiindu-se din spatele lor. A privit înapoi – sunetul creștea în intensitate cu fiecare clipă trecută –, dar nu a putut zări nimic.

— Auziți asta? a întrebat Bing, fără să își dea seama că, brusc, îi alunecase capacul de termos printre degetele agitate. Auziți cum se apropie ceva?

— Asta-i dimineața, a spus Manx. Vine peste noi, iute. Nu te uita acum, Bing, iat-o că vine!

Acel zgomot de camion a crescut și a crescut, până ce, dintr-o dată, era paralel cu ei, în stânga lui Bing. Bing a privit în noapte și a putut vedea cu claritate cabina unui tir uriaș, aflat la mai puțin de un metru de ei. Pictat pe o parte era un câmp înverzit, o fermă vopsită în roșu, vaci împrăștiate și un soare zâmbitor și aprins ridicându-se de pe după dealuri. Razele acelui soare în urcare luminau litere de o șchioapă: COMPANIA DE LIVRĂRI RĂSĂRITUL.

Pentru un moment, camionul a acoperit tot cerul și pământul, iar COMPANIA DE LIVRĂRI RĂSĂRITUL a înghițit întreg câmpul vizual al lui Bing.

După care a forjat înainte, lăsând în urmă o dâră de praf, iar Bing a tresărit de la un cer de dimineață aproape dureros de albastru, un cer fără nori, fără limită și îndreptat către

---

13. Cimitirul Național Arlington din Virginia, S.U.A., este cimitirul în care sunt îngropați cu onoruri militarii căzuți în luptă. (n. trad.)

Zona rurală din Pennsylvania

Charlie Manx a dus Wraith-ul la marginea drumului și a parcat. Un drum de țară cu gropi, nisipos și prăfuit. Buruieni galbene se ridicau imediat în apropierea mașinii. Insectele bâzâiau. Un soare jos strălucea. Nu avea cum să fie mult mai devreme de ora 7 dimineața, însă Bing deja putea simți prin parbriz zăpușeala zilei care sta să vină.

— Plesni-mi-aș una! a zis Bing. Ce s-a-ntâmplat?

— A răsărit soarele, a spus Manx, calm.

— Am dormit? a întrebat Bing.

— Bing, cred că ai fost de fapt treaz. Poate că pentru prima dată în viața ta.

Manx a zâmbit, și Bing s-a rușinat și a oferit la schimb un zâmbet nesigur. Nu-l înțelegea de fiecare dată pe Charles Manx, dar asta nu făcea decât să fie mai ușor să-l adori, să-l venerezi.

Printre buruienile înalte zburau libelule. Bing nu a recunoscut locul în care se aflau. Nu era Sugarcreek. Probabil vreun drum de țară pierdut pe undeva. Când a privit prin geamul de la portiera pasagerului, în lumina aurie încețoșată, a văzut pe un deal o casă în stil colonial, cu obloane negre. O fată într-o rochie stacojie cu model floral fluturând stătea pe aleea de pământ, sub un salcâm, privindu-i cu insistență. Într-o mână ținea o coardă, însă nu făcea sărituri, nu o folosea, ci doar stătea și îi studia curioasă. Bing a presupus că fata nu mai văzuse niciodată un Rolls-Royce.

Și-a mijit ochii, susținând privirea fetei și făcându-i cu mâna. Ea nu a salutat înapoi, doar și-a înclinat capul într-o parte, studiindu-i. Codițele îi cădeau spre umărul drept, și atunci a fost când a recunoscut-o. A tresărit surprins și și-a lovit un genunchi de partea de jos a bordului.

— Ea, a strigat. E ea!

— Cine, Bing? a întrebat Manx, pe un ton atotștiutor.

Bing a privit-o intens, iar fata îl privea înapoi. Nu ar fi putut fi mai

șocat de-atâta nici dacă ar fi văzut morții ridicându-se din morminte. Într-un fel, tocmai *văzuse* morții ridicându-se.

— Lily Carter, a zis Bing.

Bing avusese mereu memorie bună pentru fragmente de versuri.

— *Asmuțită de-a ei mamă la o viață-n păcat, copilăria-i s-a curmat înainte de-adăsta drumului. Ooo, de-ar fi fost numa' cine de luat, să o ducă pe ea în...*, a recitat el.

Vocea i s-a pierdut atunci când în tindă s-a crăpat o ușă cu panou de plasă, iar o femeie grațioasă, cu trăsături fine și purtând un șorț plin de făină a scos capul afară.

— Lily! a strigat femeia. Am spus de zece minute că e gata micul dejun. Treci încoace!

Lily Carter nu a răspuns, ci doar a început să meargă ușor în spate, pe alee, cu ochii mari și fascinați. Nu temătoare. Doar... interesată.

— Asta ar fi mama lui Lily, a zis Manx. Le-am studiat pe micuța Lily Carter și pe mama ei. Mama lucrează în tura de noapte la o cârciumă din apropiere. Știi cum e cu femeile care lucrează în baruri.

— Ce-i cu ele? a întrebat Bing.

— Târfe, a zis Manx. Aproape toate. Cel puțin până ce se veștejesc, și în cazul mamei lui Lily Carter asta-i iute. După care, mi-e teamă, va renunța la a mai fi o târfă și va deveni pește. Peștele *fiicei* ei. Cineva trebuie să pună pâinea pe masă, și Evangeline Carter nu are un soț. Nu s-a căsătorit niciodată. Probabil că nici n-are habar cine a lăsat-o grea. Of, micuța Lily are numai opt ani, acum, dar fetele... fetele cresc atât de repede față de băieți... Uite și tu, uite ce domnișoară perfectă e. Sunt sigur că maică-sa va fi în stare să ceară bani buni pentru inocența copilei!

— De unde știți? a șoptit Bing. De unde știți că se va întâmpla așa? Sunteți... sunteți convins?

Charlie Manx a ridicat dintr-o sprânceană.

— E un singur mod prin care putem afla. Să ne dăm deoparte și să o lăsăm pe Lily în grija mamei sale. Poate că ar trebui să revenim peste câțiva ani, să aflăm cât ne-ar cere mama ei pentru o rundă cu fiica. Poate că o să ne dea o reducere unu-plus-unu!

Lily a terminat de mers cu spatele, până în tindă.

Dinăuntru, mama ei a strigat încă o dată, cu voce răgușită, supărată. Lui Bing Partridge i-a părut foarte asemănătoare cu vocea unui bețiv mahmur. O voce aspră și nepăsătoare.

— Lily! Treci încoace imediat sau le dau la câini ouăle tale!

— Curvo, a șoptit Bing.

— Sunt înclinat să fiu de acord, Bing, a zis Manx. Când fiica va veni cu mine în Tărâmul Crăciunului, va trebui să se rezolve cu mama. Ar fi mai

bine, cu adevărat, dacă mama și fiica ar dispărea cu totul. N-aș vrea să o iau pe dna Carter cu mine în Tărâmul Crăciunului, însă poate că ai găsi *tu* ceva util de făcut cu ea. Deși îmi vine doar un singur lucru în minte la care să fie potrivită. În orice caz, nu e important pentru mine. E clar că mama ei nu mai poate fi văzută vreodată. Iar dacă iei în considerare ce o să îi facă într-o zi fiicei sale, dacă e lăsată să își facă de cap... păi, n-aș vărsa nicio lacrimă pentru ea!

Inima lui Bing a început să-i bată repede și fluturat în spatele coșului pieptului. Gura i s-a uscat. A bâjbâit după încuietoarea ușii.

Charlie Manx i-a prins brațul în același fel în care a făcut-o atunci când l-a ajutat pe Bing să traverseze gheața din Cimitirul A Ceea Ce Ar Putea Fi.

— Unde te duci, Bing? a întrebat Charlie.

Bing a aruncat o privire sălbatică înspre bărbatul din mașină.

— Ce mai așteptați? Să intrăm acolo. Să intrăm chiar acum și să o salvăm pe fată!

— Nu, a zis Charlie. Nu acum. E nevoie de pregătiri. Va veni și clipa noastră, nu peste mult timp.

Bing a rămas cu privirea uimită la Charlie Manx... și o anumită doză de reverență.

— Ah, a zis Charlie Manx. Și, *Bing*, să știi că mamele pot să facă un tărăboi groaznic când cred că fiicele lor le sunt luate din mână, chiar și mame *denaturate* precum dna Carter.

Bing a încuviințat.

— Crezi că ai putea să ne iei niște sevofluran de la tine de la serviciu? a zis Manx. Și poate c-ai vrea să îți aduci și pistolul și masca de gaze. Sunt convins că o să se dovedească utile.

Bibliotecara. 1991

Haverhill, Massachusetts

Maică-sa i-a zis *Să nu cumva să pășești pe ușa ai-afară*, însă Vic nu pășea, ci alerga, luptându-se tot drumul cu lacrimile. Înainte de a ieși, l-a auzit pe tatăl ei spunându-i Lindei *Hei, las-o-așa, destul că se simte deja vinovată*, fapt care a înrăutățit lucrurile, nu le-a făcut mai bine. Vic și-a apucat bicicleta de ghidon și a fugit cu ea alături, iar la capătul curții din spatele casei și-a aruncat un picior peste cadru și a plonjat în umbra răcoroasă și cu aromă dulceagă a Pittman Street Woods.

Vic nu s-a gândit încotro se îndreaptă. Corpul ei pur și simplu știa, ghidându-i Raleigh-ul în josul pantei abrupte a dealului și intrând pe cărarea de pământ de la poale cu aproape cincizeci de kilometri la oră.

S-a dus către râu. Râul era acolo. La fel și podul.

De data aceasta, obiectul care fusese pierdut era o fotografie, un instantaneu alb-negru, îndoit pe la colțuri, cu un băiețel dolofan cu pălărie de cowboy ținându-se de mână cu o femeie tânără purtând o rochie cu buline. Femeia folosea mâna liberă ca să-și apese rochia de coapse; bătea vântul, încercând să-i ridice tivul. Aceeași briză aruncase câteva șuvițe de păr blond peste chipul ei încrezut, crispat și aproape frumos. Băiețelul îndrepta spre cameră un pistol cu apă. Acest pistolar rotofei și cu privirea pierdută era Christopher McQueen, la șapte ani. Femeia era mama lui, iar în momentul în care fusese făcută fotografia ea deja murea de cancerul ovarian care îi va fi curmat viața la vârsta de treizeci și trei de ani. Poza era singurul lucru care îi mai rămăsese de la ea, iar atunci când Vic a cerut voie să o ducă la școală pentru un proiect de desen, Linda s-a opus. Chris McQueen, totuși, n-a fost de acord cu nevasta lui. Chris a spus *Hei,* vreau *ca Vic s-o deseneze. E cel mai apropiat fel posibil de a-și petrece timpul împreună. Numai s-o aduci înapoi, Piceo. Nu vreau să uit niciodată cum arăta.*

La treisprezece ani, Vic era starul clasei de desen al dnei Ellis. Selectase acuarela, *Podul Acoperit*, pentru expoziția anuală de la primărie

– unde a fost *singura* lucrare de clasa a șaptea inclusă între cele de clasa a opta, care variau de la slăbuțe la foarte proaste. (Slăbuțe: nenumărate desene cu fructe distorsionate în boluri cu pled. Foarte proaste: un portret cu un unicorn surprins în mijlocul unui salt în timp ce din fund îi ieșea un curcubeu, ca un pârț Tehnicolor.) Când Gazeta din Haverhill a făcut un articol cu expoziția, ghici care desen a fost ales pentru ilustrarea textului? Nu unicornul. După ce *Podul Acoperit* s-a întors acasă, tatăl lui Vic a făcut o ramă și l-a atârnat pe peretele unde fusese cândva posterul *Knight Rider*. Vic trecuse de mulți ani peste pasiunea pentru Hoff. Hoff era un ratat, iar Trans Am-urile[14] erau tablageli de rahat din care scăpa ulei. Nu-i ducea lipsa.

Cea mai recentă temă din acel an fusese „desen cu persoane“, și li se ceruse să lucreze pe baza unei fotografii cu o semnificație specială pentru ei. Tatăl lui Vic avea un loc liber deasupra biroului din camera lui de lucru, iar Vic își dorea foarte mult ca el să poată să ridice ochii și să își vadă mama – în culori.

Acum, pictura era gata, venise acasă cu o zi înainte, în ultima zi de școală, după ce Vic și-a golit dulapul. Și chiar dacă această acuarelă nu era la fel de bună ca *Podul Acoperit*, Vic tot considera că reușise să surprindă câte ceva din femeia din fotografie: forma ascunsă a șoldurilor pe sub rochie și o anumită oboseală și absență în zâmbetul ei. Tata a stat mult timp să privească imaginea, arătând atât mulțumit, cât și un pic trist. Când Vic l-a întrebat ce părere are, el doar a zis *Zâmbești exact ca ea, Piceo. Nu observasem până acum.*

Desenul venise acasă, dar nu și fotografia. Vic nu a remarcat că îi lipsea decât după ce maică-sa a întrebat-o de ea, într-o vineri după-amiază. La început, Vic a crezut că o are în ghiozdan, apoi că e în dormitor. Până vineri seara, totuși, a ajuns la teribila concluzie că nu mai era deloc și că nu avea nici cea mai vagă idee unde o văzuse ultima dată. Până sâmbătă dimineața – prima zi din glorioasa vacanță de vară – mama lui Vic a ajuns la aceeași concluzie, a conchis că instantaneul era pierdut pe veci și, într-o stare de spirit la graniță cu isteria, a spus că fotografia era mult mai importantă decât orice căcat de proiect gimnazial. După care Vic a simțit că trebuie să se urnească din loc, să plece, să iasă, temându-se că dacă stă acasă va deveni ea însăși o micuță isterică: o emoție pe care nu ar fi suportat să o simtă.

O durea pieptul, de parcă ar fi mers cu bicicleta ore întregi, nu minute, iar respirația îi era strangulată de parcă s-ar fi luptat cu o pantă abruptă, nu pedalând pe teren plat. Însă atunci când a văzut podul, a simțit cum o cuprinde ceva asemănător împăcării. Nu. Mai mult decât împăcare: a simțit că întreaga ei minte conștientă se deconectează, se decuplează de

restul ei, lăsând numai trupul și bicicleta să-și facă munca. Mereu fusese așa. În ultimii cinci ani trecuse podul de mai mult de zece ori și de fiecare dată era mai puțin o *experiență*, cât o *senzație*. Nu era ceva ce *făcea*, era ceva ce *simțea*: o prezență onirică de alunecare, o senzație distantă de purici statici vuind. Era foarte asemănător cu începutul unei moțăieli, lăsându-se cuprinsă de plapuma somnului.

Și chiar în timp ce cauciucurile începeau să se zdruncine pe scândurile de lemn, ea deja scria în cap *adevărata* poveste a cum va fi găsit fotografia. În ultima zi de școală, îi arătase poza prietenei ei Willa. Apoi s-au luat cu alte lucruri, iar Vic a trebuit să fugă pentru a prinde autobuzul școlar. Plecase înainte ca Willa să își dea seama că încă mai ținea în mână fotografia, așa că prietena ei a pus-o bine ca să i-o înapoieze mai târziu. Când Vic se va fi întors din tura ei pe bicicletă, va fi avut în mână fotografia și o poveste de zis, iar tatăl ei o va îmbrățișa și îi va zice că nu se îngrijorase deloc de asta, iar mama ei ar arăta de parcă ar vrea să scuipe. Vic nu era sigură ce reacție era mai nerăbdătoare să vadă.

Numai că de data aceasta a fost diferit. De data *aceasta*, când s-a întors, a existat o persoană pe care nu a reușit s-o convingă atunci când i-a zis povestea adevărată-dar-nu-prea-adevărată despre locul în care fusese fotografia. Această persoană era Vic însăși.

Vic a ieșit la celălalt capăt al tunelului și a continuat drumul pe culoarul larg și întunecat de la etajul unu al Școlii Cooperative. La mai puțin de ora nouă în dimineața primei zile a vacanței de vară, spațiul slab luminat, cu ecou și gol era destul de înfricoșător. A apăsat pe frână, iar bicicleta a scrâșnit țipător, oprindu-se.

A trebuit să se uite în spate. Nu s-a putut abține. Nimeni nu ar fi rezistat să nu se uite în spate.

Podul Căii Mai Scurte se contura direct din zidul de cărămidă, întinzându-se trei metri în culoar și la fel de larg cât culoarul însuși. Era oare o parte din el și afară, atârnând peste parcare? Vic nu era de părere că e așa, însă fără să intre într-o sală de clasă nu avea cum să se uite pe fereastră și să verifice. Iedera atârna de intrarea pe pod, balansându-se în spirale verzi.

Să vadă Calea Mai Scurtă i-a trezit o senzație vagă de rău, și pentru o clipă holul școlii din jurul ei s-a bombat, ca o picătură de apă stropind o ramură. Îi venea să leșine și știa că dacă nu se pune în mișcare va începe să se gândească, iar *gânditul* însemna vești proaste. Una era să își imagineze la vârsta de opt ani călătorii de-a lungul unui pod acoperit dispărut de mult timp, alta să o facă la treisprezece ani. La opt, fusese ca un vis aievea. La treisprezece, era o halucinație.

Știuse că va ajunge aici (fusese scris în vopseaua verde de la capătul

celălalt al podului), dar crezuse că va ieși la parter, lângă sala de curs de desen a dnei Ellis. În schimb, fusese aruncată la etajul unu, la câțiva metri de dulapul ei. Când îl golise cu o zi înainte, stătuse de vorbă cu prietenii. Fuseseră multe lucruri care să îi distragă atenția și mult zgomot – strigăte, râsete, copii alergând –, însă trecuse atentă în revistă conținutul dulapului înainte de a închide ușa pentru ultima dată și era sigură, *aproape* sigură că îl golise. Și totuși: podul o adusese aici, iar podul nu greșea niciodată.

Nu e niciun pod, s-a gândit. *Willa avea fotografia. Plănuia să mi-o dea înapoi cu prima ocazie în care ne-am fi întâlnit.*

Vic și-a sprijinit bicicleta de dulapuri, a deschis ușa de la al ei și a privit pereții bej și fundul ruginit. Nimic. A pipăit pe raft, aflat la câțiva centimetri de creștetul ei. Nici acolo nimic.

I s-a strâns stomacul, îngrijorată. Își dorea să o fi avut deja în mână, să fi plecat de aici, astfel încât să înceapă să uite de pod cât mai repede. Dar dacă nu era în dulap, nu reușea să găsească o altă variantă unde să caute. Era gata să închidă ușa când s-a oprit, s-a ridicat pe vârfuri și a trecut din nou mâna pe raftul de sus. Și chiar și atunci mai că a ratat-o. Cumva, un colț al fotografiei se prinsese de spatele raftului, nimerind într-o poziție ridicată și lipită de peretele din spate. A fost nevoie să se întindă tocmai până în capăt, a trebuit să forțeze la maxim distanța pe care o putea acoperi cu brațul ca să apuce cartonul.

A vârât unghiile, balansând în dreapta și-n stânga, iar poza s-a desprins. S-a lăsat înapoi pe tălpi, cu o îmbujorare mulțumită.

— Da! a exclamat și a trântit ușa dulapului.

Omul de serviciu stătea la jumătatea holului. Dl Eugley. Era țintuit, cu mopul înfipt în găleata lui galbenă pe rotile, holbându-se de-a lungul coridorului la Vic, la bicicleta lui Vic și la Podul Căii Mai Scurte.

Dl Eugley era bătrân și cocoșat, iar cu ochelarii cu ramă aurie și papionul lui arăta mai profesor decât mulți profesori. Mai lucra și ca dirijor de trecere de pietoni școlară, iar în ziua de dinainte de vacanța de Paști purta cu el punguțe de bomboane gumate pentru fiecare copil care traversa prin dreptul lui. Zvonurile spuneau că dl Eugley își luase slujba ca să fie în preajma copiilor, pentru că propriii lui copii muriseră într-un incendiu al casei sale, acum mulți, mulți ani. Din nefericire, zvonul era adevărat, dar omitea faptul că dl Eugley pornise el singur focul în timp ce adormise beat cu țigara aprinsă în mână. Acum îl avea pe Isus în loc de copii și întâlniri AA[15] în loc de bar. Căpătase religia și sobrietatea în închisoare.

Vic s-a uitat la el. El s-a uitat înapoi, cu gura deschizându-i-se și închizându-i-se ca la un peștișor auriu. Picioarele îi tremurau violent.

— Ești fata McQueen, a zis cu un accent de Down East[16] care mânca „t“-urile: *Eși faa McQueen*.

Respirația îi era întretăiată și își pusese o mână la gât.

— Ce-i chestia asta din perete? În numele lui Isus, am luat-o razna? Arată ca Podul Căii Mai Scurte, pe care nu l-am mai văzut de ani de zile.

A tușit, o dată și încă o dată. Era un sunet umed, bizar și înăbușit și era ceva înfricoșător la el. Era sunetul unui om aflat într-o stare fizică care se deteriora iminent.

Cât de bătrân era? Vic s-a gândit: *nouăzeci*. Greșea cu douăzeci de ani, însă șaptezeci și unu era suficient pentru un atac de cord.

— E-n regulă, a zis Vic. Să nu..., a început, apoi n-a mai știut cum să continue.

Să nu ce? Să nu se apuce să strige? Să nu moară?

— Ah, vai! a icnit el. Ah, vai!

Mâna lui dreaptă a zvâcnit frenetic în timp ce și-a ridicat-o ca să își acopere ochii. Buzele au început să se miște.

— Vai, vai de mine. „Domnu'i Păstorul meu. Nu voi duce lipsă de nimic. “[17]

— Dle Eugley... a încercat Vic încă o dată.

— *Du-te!* a țipat el strident. Doar du-te și ia-ți cu tine și podul! Asta *nu se-ntâmplă*! Nu ești aici!

Și-a păstrat mâna peste ochi. Buzele au început să i se miște din nou. Vic nu-l putea auzi, dar putea bănui ce zice din felul în care își contura cuvintele. *El mă paște în pășuni verzi, și mă duce la ape de odihnă, îmi înviorează sufletul.*

Vic și-a întors bicicleta. Și-a pus un picior peste șa. A început să învârtă pedalele. Nici picioarele ei nu erau prea sigure, însă a plonjat pe pod într-o clipită, în miezul întunericului șuierând și în mirosul ascuțit de lilieci.

S-a uitat în urma ei o singură dată, când era la mijlocul traversării. Dl Eugley stătea tot acolo, cu fruntea aplecată în rugăciune, cu mâna peste ochi și cu cealaltă strângând puternic bățul mopului.

Vic și-a continuat drumul, cu fotografia între degetele transpirate, și a ieșit de pe pod printre umbrele vălurite și vii ale Pittman Street Woods. Știa, chiar înainte de a privi peste umăr – știa din bolborositul melodios al râului de dedesubt și din adierea calmă a brazilor – Calea Mai Scurtă dispăruse.

A continuat să pedaleze întrepătrunsă cu prima zi de vară și cu pulsul bătându-i neobișnuit. O presimțire dureroasă în oase și-a făcut loc tot drumul alături de ea.

---

14. Automobilul Pontiac Firebird Trans Am care a fost folosit în filmul *Knight Rider*. (n. trad.)
15. AA = Alcoholics Anonymous (Alcoolicii anonimi). (n. trad.)
16. Zona estică de coastă a statului Maine, S.U.A. (n. trad.)
17. Psalmii 23, cf. Biblia protestantă în traducerea lui Dumitru Cornilescu, Societatea Evanghelică din România, 1921. (n. trad.)

Casa familiei McQueen

Două zile mai târziu, Vic a ieșit din casă urcând pe bicicleta ei și îndreptându-se către Willa – ultima șansă de a-și mai vedea prietena cea mai bună înainte ca Vic și părinții ei să plece timp de șase săptămâni la lacul Winnipesaukee –, când a auzit-o pe maică-sa în bucătărie, spunând ceva de dl Eugley. Auzul acelui nume a produs în ea o reacție subită, aproape nocivă de slăbiciune, și Vic mai că a trebuit să se așeze. Își petrecuse sfârșitul de săptămână încercând să nu se gândească la dl Eugley cu dușmănie, ceva ce nu fusese greu de făcut; Vic avusese întreaga zi de sâmbătă o migrenă atât de puternică, încât o făcuse să-i vină să vomite. Durerea fusese în mod special intensă în spatele orbitei ochiului stâng. Simțise de parcă ochiul stătea să-i pocnească.

A revenit pe treptele de la ușa principală și a rămas în dreptul intrării la bucătărie, ascultând-o pe mama ei vorbind nimicuri cu una dintre prietene, Vic nu era prea sigură care. A stat acolo cam cinci minute trăgând cu urechea la conversația mamei ei la telefon, dar Linda nu l-a mai menționat pe dl Eugley. A zis *Of, asta-i trist* și *Săracul om*, însă nu i-a mai folosit numele.

Într-un final, a auzit-o pe Linda cum pune telefonul fix în furcă. Acest zgomot a fost urmat de zdrăngănitul și clătitul farfuriilor în chiuvetă.

Vic nu a vrut să știe. Se temea să știe. În același timp: nu se putea abține. Atât era de simplu.

— Mama? a întrebat ea, scoțându-și capul pe după colț. Ai zis ceva de dl Eugley?

— Ăăă? Ce? a spus Linda.

S-a aplecat peste chiuvetă, cu spatele la Vic. Oalele se loveau unele de alte. O bulă de săpun s-a umflat, apoi s-a spart.

— Ah, da. A reintrat în patima alcoolului, chiar în incinta școlii, urlând ca un nebun. A stat sobru timp de treizeci de ani. De când... na, de când a decis că nu mai vrea să fie un bețiv. Săracul om. Dottie Evans mi-a zis că a

venit de dimineață la biserică, suspinând ca un copil, spunând că o să renunțe la serviciu. Spunând că nu se mai poate întoarce niciodată. Rușinat, presupun. Ești bine, Vic? a aruncat Linda o privire preocupată către fata ei. Tot nu arăți prea bine. Poate că ar trebui să mai stai în pat.

— Nu, a zis Vic, pe un ton straniu și spart, ca venit dintr-o cutie. Vreau să ies. Să iau niște aer proaspăt.

A ezitat o clipă, apoi a adăugat:

— Sper să nu își dea demisia. E o persoană foarte de treabă.

— Este. Și iubește toți copiii. Dar oamenii îmbătrânesc, Vic, și au nevoie să fie îngrijiți. Rotițele scârțâie. Trup *și* suflet.

Să intre în pădurile din jurul orașului ar fi însemnat să se abată de la drum – era o rută mult mai directă către casa lui Willa, prin Parcul Bradbury –, însă imediat ce Vic s-a urcat pe bicicletă s-a hotărât că trebuie să dea o tură primprejur, să-și limpezească mintea înainte de a vedea pe cineva.

O parte din ea simțea că era o idee proastă să se lase cuprinsă de gândurile a ceea ce făcuse, a ceea ce *putea* face, acel dar incredibil, năucitor care era al ei și numai al ei. Însă ogarul era scăpat din lesă și va dura ceva timp până să îl încolțească și să îi pună zgarda la loc. Visase cu ochii deschiși un miraj în care exista o gaură în lume, iar ea trecea cu bicicleta pe acolo și totul era o mare sminteală. Doar un om smintit și-ar putea imagina că un astfel de lucru e posibil – numai că dl Eugley o *văzuse*. Dl Eugley văzuse, iar ceva înăuntrul lui se frânsese. I-a furat pământul de sub picioarele sobrietății lui și l-a făcut să îi fie frică să se mai întoarcă la școală, la locul unde a lucrat mai bine de un deceniu. Un loc în care a fost fericit. Dl Eugley – sărmanul frântul domn Eugley – era dovada realității Căii Mai Scurte.

Nu-și dorea dovezi. Își dorea să nu știe că există.

Nereușind, voia să fie cineva pe lumea asta cu care să vorbească și care să îi spună că e în regulă, că nu e nebună. Voia să găsească pe cineva care să îi poată *explica*, să dea un sens acelui pod care nu exista decât atunci când avea ea nevoie de el și care o ducea de fiecare dată acolo unde îi trebuia ei.

S-a lansat pe panta dealului și într-un buzunar de aer răcoros și fremătat.

Și asta nu era tot ce-și dorea. Își dorea să găsească singură podul, să îl vadă din nou. Se simțea cu mintea trează și sigură pe ea, înfiptă în esența momentului de acum. Pe măsură ce Raleigh-ul ei trecea peste rădăcini și pietre, era conștientă de fiecare îmbinare a terenului și de fiecare trepidație. Cunoștea în mintea ei diferența dintre fantezie și realitate și era convinsă că, atunci când va sosi la vechiul drum prăfuit, Podul Căii

Mai Scurte nu va fi acolo...

Numai că era.

— Nu ești real, a zis ea către pod, un ecou inconștient al dlui Eugley. Ai căzut în râu când aveam opt ani.

Podul continua să dăinuie, cu obstinație.

A frânat și l-a privit, la o distanță sigură de șapte metri. Râul Merrimack se învolbura sub el.

— Ajută-mă să găsesc pe cineva care să-mi poată spune că nu sunt nebună, a zis și și-a pus picioarele pe pedale și a început să meargă încet către el.

Pe măsură ce se apropia de intrare, a văzut pe peretele din stânga ei vechea vopsea verde spray atât de familiară.

Aici →

Era un loc ciudat în care să fie îndrumată, s-a gândit. Nu era *deja* aici?

În celelalte dăți în care trecuse peste Calea Mai Scurtă, traversase într-un fel de transă, apăsând pe pedale mecanic și fără să cugete, parte a unei mașinării aflate la lucru, alături de schimbătoare de viteze și de lanțuri.

De data aceasta, s-a forțat să o ia încet și să privească în jur, chiar dacă tot ce-și dorea era să iasă cât mai repede de pe podul pe care se afla. S-a luptat cu impulsul acela de grabă, de a pedala de parcă podul se va prăbuși în urma ei. Voia să își fixeze în minte detaliile locului. Credea pe jumătate că dacă se va uita cu adevărat la Podul Căii Mai Scurte, dacă se va uita cu *maximă atenție*, acesta se va topi în jurul ei.

După care ce? Unde se va afla dacă podul va dispărea ca prin minune? Nu conta. Podul persista, indiferent cât de intens se uita ea la el. Lemnul era vechi și măcinat și despicat. Cuiele din pereți erau cuprinse de rugină. Simțea cum scândurile se lăsau sub greutatea bicicletei ei. Calea Mai Scurtă nu putea fi forțată în neființă.

Ca de obicei, era conștientă de zgomotul alb. Putea simți în *dinți* răcnetul ca de tunet. Îl putea *vedea*, putea vedea furtuna de purici statici vârându-se prin crăpăturile din pereții înclinați.

Vic nu prea îndrăznea să oprească bicicleta, să se dea jos și să atingă pereții dimprejur. Era convinsă că dacă va coborî de pe bicicletă nu va mai putea să se urce niciodată înapoi. O parte din ea simțea că existența podului depindea în mod vital de mișcarea sa de înaintare continuă și de faptul de a nu reflecta prea mult la situație.

Podul se încovoia și se rigidiza și se încovoia la loc. Praful picura dintre căpriori. Oare văzuse măcar o dată zburând vreun porumbel pe-acolo?

Și-a ridicat capul, a privit și a observat că tavanul era acoperit cu

lilieci, cu aripile lor strânse în jurul cioturilor mici și blănoase ale corpurilor. Erau într-o stare subtilă, dar continuă de agitație, fremătând și rearanjându-și aripile. Câțiva și-au întors fețele ca să privească orbi în jos.

Fiecare dintre acești lilieci era identic și fiecare avea chipul lui Vic. Toate chipurile lor erau zbârcite și veștede și rozalii, însă ea se cunoștea pe sine. Erau ale ei, mai puțin ochii, care sclipeau roșiatic, ca niște picături de sânge. La vederea lor, a simțit un junghi subțire de durere străbătându-i ochiul stâng și intrându-i în creier. Suprapuse hâșâitului și pocnetelor rafalei de purici statici, putea auzi strigăte înalte, ascuțite și aproape subsonice.

Nu mai putea suporta. Voia să urle, dar mai știa și că dacă ar fi făcut-o liliecii și-ar da drumul de pe tavan și ar învălui-o, iar asta ar fi însemnat sfârșitul ei. Și-a închis ochii și s-a concentrat pe de-a întregul la pedalarea până la capătul podului. Ceva se scutura violent. Nu-și putea da seama dacă era podul, bicicleta sau ea însăși.

Cu ochii închiși, nu a știut dacă a ajuns sau nu la capăt, până ce nu a simțit cum roata din față trece de prag. A simțit o pală de căldură și de lumină – nu se uitase nici măcar o dată ca să vadă încotro se îndreaptă – și a auzit un strigăt: *Ferește-te!* Și-a deschis ochii chiar în clipa în care bicicleta a lovit o bordură joasă de ciment din

Aici, Iowa

Și s-a prăbușit pe trotuar, julindu-și genunchiul drept.

Vic s-a rostogolit pe spate, apucându-se de picior.

— Auu! a zis. Au, au, AU, au!

Vocea ei a trecut prin câteva octave, în sus și în jos, ca un instrument care exersează gamele muzicale.

— Vai, pisoiaș! Ești bine? a venit un glas de undeva din luciul soarelui de amiază. Cu si-si-siguranță ar trebui să fii mai atentă când sari așa prin aer.

Vic și-a pus palma streașină la ochi și a putut să zărească silueta unei fete uscăține, nu cu mult mai în vârstă decât ea – cam cu zece ani în plus –, purtând o pălărie de fetru dată pe spate peste părul ei mov luxuriant. Avea un colier făcut din cheițe de la doze de aluminiu și o pereche de cercei din piese de Scrabble; picioarele îi erau înfipte în tenișì Chuck Taylor Converse fără șireturi. Semăna cu Sam Spade[18], dacă Sam Spade ar fi fost o fată și ar fi avut antamat un weekend ca solist pentru o trupă ska.

— Sunt ok. Doar m-am julit, a zis Vic, însă fata deja nu o mai asculta.

Se uita înapoi, fascinată, la Calea Mai Scurtă.

— Știi, mereu *mi-am dorit* un pod acolo, a spus fata. N-avea cum să cadă-ntru-un loc mai ni-ni-nimerit.

Vic s-a ridicat în coate și a privit și ea în spate, la pod, care acum se întindea peste un șuvoi de apă maronie. Râul era aproape la fel de lat ca Merrimack, deși malurile îi erau mai joase. Pâlcuri de mesteceni și stejari bătrâni de o sută de ani se întindeau de-a lungul marginii apei, care era la mai puțin de un metru sub taluzul nisipos și sfărâmat.

— Asta s-a întâmplat? Podul meu *a căzut*? Adică, ca din cer?

Fata a continuat să se uite fascinată. Avea acel gen de privire intensă încremenită, fără să clipească, pe care Vic o asocia cu iarba și o aplecare spre muzica celor de la Phish.

— Ăăă-nu. A fost mai degrabă ca un Polaroid în timp ce se developează. Ai *v-v-văzut* vreodată un Polaroid developându-se?

Vic a făcut semn că da, imaginându-și cum pătratul maro chimic se albește încet, încet, cu detaliile schițându-se și culorile aprinzându-se constant, obiectele luând formă.

— Podul tău s-a descețoșat pe locul în care erau doi stejari. La revedere, stejari.

— Cred că pomii tăi o să revină unde au fost, după ce plec, a zis Vic – deși nu fără să admită ca pentru sine că nu avea de unde să știe dacă urma să fie sau nu așa.

Părea adevărat, dar nu avea cum să demonstreze fără tăgadă.

— Nu ești surprinsă de podul meu care a apărut de nicăieri, a adăugat Vic, amintindu-și de dl Eugley și de cum acesta tremurase și își acoperise fața cu mâna și cum țipase la ea să plece.

— Eram cu ochii pe tine. Nu știam că o să-ți faci o i-i-intrare atât de șmecheră, dar știam c-c-căăă...

Și fără niciun avertisment, fata cu pălărie s-a oprit din vorbit, în mijlocul propoziției. Buzele îi era despărțite ca să rostească următorul cuvânt, însă niciunul nu voia să iasă, iar pe chipul ei s-a așternut o umbră de chin, de parcă încerca să ridice ceva greu: un pian sau o mașină. Ochii i s-au umflat în orbite. Obrajii i s-au înroșit. S-a forțat să expire, apoi, la fel de brusc, a continuat:

— ...s-ar putea să nu ajungi aici așa cum o fac oamenii normali. Scuze, am o bâl-bâl-bâlbâială.

— Erai *cu ochii* pe mine?

Fata a încuviințat, dar deja își trecea din nou privirea peste pod. Cu o voce lentă și adormită, a spus:

— Podul tău... nu ajunge pe partea cealaltă a râului Cedar, nu?

— Nu.

— Atunci unde duce?

— Haverhill.

— E prin Iowa?

— Nu. Massachusetts.

— Aoleo! Ai făcut ceva drum. Acum ești în Centura de Porumb[19]. Ești în țara în care totul e plat, mai puțin doamnele.

Pentru o clipă, Vic a fost destul de convinsă că fata se uită strâmb la ea.

— Nu vreau să te întrerup, dar... putem să ne întoarcem la partea în care ai zis că ai stat *cu ochii* pe mine?

— Ba bine că nu! Te-am așteptat *de luni* de zile. Ajunsesem să cred că ni-ni-nici nu o să mai apari. Ești Picea, corect?

Vic și-a deschis gura, însă vorbele i-au rămas înghețate.

Tăcerea ei era un răspuns concludent, iar surpriza de pe chip o mulțumea evident pe cealaltă fată, care a zâmbit și și-a dat o șuviță de păr violet pe după ureche. Cu nasul ei cârn și cu urechile o idee ascuțite, avea ceva de elf în ea. Deși probabil că era un efect secundar al contextului: se aflau pe un deal înverzit, la umbra stejarilor umbroși, între un râu și o clădire mare care din spate avea aspectul unei catedrale sau al unei universități, o fortăreață de ciment și granit cu turle albe și fante înguste pentru ferestre, perfectă ca să tragi pe acolo cu săgeți.

— Am crezut că o să fii un băiat. Așteptam genul de băiat care nu își mănâncă salata verde și care se scobește în nas. Ce părere ai despre salata verde?

— Nu-s mare fan.

Ea și-a strâns mâinile micuțe în niște pumni la fel de micuți și i-a aruncat în aer, deasupra capului.

— Eram sigură!

Apoi și-a coborât pumnii și s-a încruntat.

— Le ai cu scobitul în nas?

— Suflă-i, nu-i arăta, a zis Vic. Ai spus că suntem în Iowa?

— Cum să nu!

— Unde în Iowa?

— Aici, a zis fata cu pălărie.

— Păi... a moșmondit Vic, începând să simtă un freamăt de iritare. Adică, da, știu, dar, adică... *unde* aici?

— Aici, *Iowa*. Ăsta-i numele orașului. Ești chiar pe minunatul drum către Cedar Rapids, la Biblioteca Publică Aici. Și știu totul despre motivul pentru care ai venit. Ești nedumerită de pod și încerci să descâlcești lucrurile. Ohooo, de nu-i *asta* ziua ta norocoasă! a zis fata și a bătut din palme. Te-ai ales cu o bibliotecară! Pot să te ajut cu descâlcitul și să te îndrum și spre câteva rafturi de poezie bună, dacă tot suntem în zonă. Asta fac eu.

---

18. Personaj din romanul *Șoimul maltez* de Dashiell Hammett și întruchipat în filmul cu același nume din 1941 de actorul Humphrey Bogart. (n. trad.)

19. Corn Belt (Centura de Porumb) este denumirea colocvială a unei zone din Vestul Mijlociu al Statelor Unite ale Americii care realizează majoritatea producției de porumb din întreaga țară. (n. trad.)

Biblioteca

Fata și-a dat mai în spate pălăria veche cu fetru și a spus:

— Eu sunt Margaret. Exact ca în *Mai ești acolo, Doamne? Sunt eu, Margaret*[20], doar că urăsc să-mi zică oamenii așa.
— Margaret?
— Nu. Dumnezeule! Deja am un ego suficient de mare, a spus ea și a rânjit. Margaret Leigh. Poți să-mi zici Maggie. Dacă mergem înăuntru și îți dau un leucoplast și o cană de ceai, crezi că podul tău o să rămână locului?
— Da. Cred că da.
— Bine. Grozav. *Sper* să nu-ți dispară podul. Știu că am putea să te ducem acasă și fără el – am putea face o colectă sss-sss-sau ceva –, dar poate c-ar fi mai bine să te întorci pe unde-ai venit. Doar ca să nu fie nevoie să le explici părinților tăi cum de ai nimerit în Iowa. Adică n-ar fi prea rău dacă ar trebui să sss-sss-stai ceva timp! Am un pat în zona de Poezie Romantică. Rămân uneori peste noapte. Ai putea să te culci acolo, iar eu să stau cu unchi-meu în rulota lui, măcar până ce strângem de biletul de autobuz.
— Poezie Romantică?
— Rafturile 821-punct-2 până la 821-punct-6. Nu aș prea avea voie să d-dddo-dorm în bibliotecă, însă dna Howard trece cu vederea dacă e numai din când în când. Îi e milă de mine, deoarece sunt orfană și un pic trăsnită. Asta-i în regulă. Nu mă deranjează. Pe oameni îi supără dacă sunt compătimiți, dar eu zic, hei!, pot să dorm în bibliotecă și să citesc toată noaptea cărți! Fără compătimire, unde-aș fi? Sunt o ccc-ccc-*curvă* a milei.
A luat-o pe Vic de braț și a ajutat-o să se ridice. S-a aplecat și a pus bicicleta pe roți, sprijinind-o de o bancă.
— Nu e nevoie să o legi. Nu cred că e cineva în orașul ăsta care să aibă atâta imaginație încât să fff-fff-fure ceva.

Vic a urmat-o pe o cărare, de-a lungul parcului împădurit, către partea din spate a marelui templu de piatră al cărților. Biblioteca era construită într-un mal al dealului, așa că era posibil să pășești printr-o ușă grea de fier în ceea ce Vic a presupus că era un subsol. Maggie a răsucit o cheie care atârna de încuietoare și a împins ușa înăuntru, iar Vic nu a ezitat să intre. Nu-i trecuse prin cap să nu aibă încredere în Maggie, să se întrebe dacă fata aceasta mai mare ar putea să o mâne către o pivniță întunecată cu ziduri groase de piatră unde nimeni nu ar fi putut să îi audă țipetele. Vic a înțeles instinctiv că fata care purta piese de Scrabble ca cercei și care-și zicea o curvă a milei nu era cine știe ce amenințare. În plus, Vic își dorise să găsească pe cineva care să-i spună că nu e nebună, nu cineva care *să fie* nebun. Nu avea niciun motiv să-i fie frică de Maggie, doar dacă era Caleascurtă capabilă să o inducă voit în eroare, și, în adâncul ei, Vic știa că nu e posibil.

În camera de cealaltă parte a ușii de fier era cu zece grade mai răcoare decât în parc. Vic a putut mirosi sala vastă umplută de cărți înainte de a o vedea, pentru că a avut nevoie de timp ca să i se ajusteze ochii la întunericul ca de cavernă. A inspirat adânc mirosul de ficțiune în descompunere, de istorie în fărâmițare și de vers uitat și a remarcat pentru prima dată că o cameră plină cu cărți mirosea a desert: o gustare dulce cu smochine, vanilie, lipici și deșteptăciune. Ușa din fier s-a închis în urma lor, greutatea ei zguduind cadrul.

Maggie a zis:

— Dacă ar fi cărțile fete și ar fi cititul fff-fffu-futut, ăsta ar fi cel mai mare bordel din ținut, iar eu aș fi cea mai necruțătoare matroană pe care ai întâlnit-o vreodată. Cu plesnitul fetelor peste popou și trimisul lor la treabă cât de repede-aș fi capabilă.

Vic a râs, apoi și-a pus grabnic mâna la gură, aducându-și aminte că bibliotecarilor le displace profund gălăgia.

Maggie a condus-o prin labirintul slab luminat al rafturilor, de-a lungul unor coridoare înguste cu pereți din polițe înalte.

— Dacă ești vreodată presată să scapi, a spus Maggie, să zicem că fugi de polițai, doar adu-ți aminte: rămâi pe partea dreaptă și continuă să mergi pe scări în jos. Cel mai iute drum afară.

— Crezi că o să fiu vreodată presată să evadez din Biblioteca Publică Aici?

— Nu azi, a spus Maggie. Cum te cheamă? Bănuiesc că oamenii te mai strigă și altfel decât Picea.

— Victoria. Vic. Singurul care îmi spune Picea e tatăl meu. E numai o glumă. Cum de îmi știi porecla, dar nu și numele? Și ce-ai vrut să zici cu *mă așteptai*? Cum se poate să mă fi așteptat? Nici măcar *eu* nu știam că o

să vin, nu până acum zece minute.

— Mda. Pot să te ajut cu asta. Stai mai întâi să îți ppp-ppp-pansez rana, apoi trecem la întrebări și răspunsuri.

— Cred că răspunsurile sunt mai importante decât genunchiul meu, a zis Vic.

După care a ezitat și a continuat cu o senzație nefamiliară de timiditate:

— Am speriat pe cineva cu podul meu. Un om bătrân și de treabă de acasă. E posibil să-i fi dat complet viața peste cap.

Maggie a inspectat-o din priviri, cu ochii strălucindu-i în întunericul dintre stivele de cărți. A privit-o cruciș pe Vic, apoi a spus:

— Ăsta nu e un lucru prea piciulici de zzz-zzz-zis. Am dubii referitor la porecla asta a ta.

Colțurile gurii ei s-au ridicat într-un zâmbet abia perceptibil.

— Dacă ai supărat pe cineva, a completat, mă îndoiesc că ai făcut-o intenționat. Și mă îndoiesc că ai provocat vreo pagubă prea de durată. Oamenii au creiere destul de elastice. Pot să suporte destul de mult frecuș. Haide. Leucoplast și răspunsuri. Sunt ambele în partea asta.

Au ieșit dintre rafturi într-o zonă deschisă, răcoroasă și cu podea de piatră, un fel de birou neîngrijit. Era, s-a gândit Vic, genul de birou al unui detectiv particular într-un film noir, nu al unui bibliotecar cu tunsoare punk. Avea cele cinci elemente esențiale pentru baza de operațiuni a unui detectiv: un pupitru de metal gri, un calendar vechi deocheat, un cuier, o chiuvetă cu rugină pe ea și un revolver calibrul .38, cu țeavă scurtă, așezat în mijlocul pupitrului ca să țină niște hârtii. Mai era un acvariu, unul mare, acoperind un intrând de peste un metru dintr-un perete.

Maggie și-a scos pălăria gri și a aruncat-o pe umeraș. În lumina slabă de la acvariu, părul ei violet metalic sclipea, ca niște mii de mici filamente de neon aprins. În timp ce Maggie a dat drumul la un ceainic electric, Vic s-a aventurat către pupitru, ca să inspecteze revolverul, care s-a dovedit a fi un prespapier din bronz cu o inscripție pe partea netedă: PROPRIETATE A A. CEHOV.

Maggie s-a întors cu leucoplast și a invitat-o pe Vic să se cocoațe pe marginea pupitrului. Vic s-a așezat acolo unde îi arătase Maggie și și-a pus picioarele pe scaunul de lemn tocit. Simpla îndoire a picioarelor i-a dus înțepătura din genunchi înapoi în atenție. Împreună cu asta a venit și o pulsație dureroasă în globul ocular stâng. Era o senzație de parcă ochiul îi fusese prins între pensetele de oțel ale unui instrument chirurgical și acum era strâns. S-a frecat acolo cu palma.

Maggie a tamponat cu o cârpă umedă și rece peste genunchiul lui Vic,

ștergând de noroi zgârietura. Aprinsese la un moment dat o țigară, iar fumul era dulce și agreabil; Maggie lucra la piciorul lui Vic cu eficiența unui mecanic ce verifică nivelul de ulei.

Vic a cercetat prelung acvariul mare care era încastrat în perete. Era de mărimea unui coșciug. Un pește koi auriu singuratic, cu mustăți întinse care îi confereau o alură înțeleaptă, dădea ture indiferent. Vic a trebuit să privească de două ori înainte ca ochii ei să distingă ceea ce se afla pe fundul acvariului: nu un așternut de pietriș, ci o grămadă de piese de Scrabble, câteva sute, și toate având pe ele doar patru litere: P E Ș T.

Prin apa verzuie, distorsionând ondulat, Vic a putut observa ce se găsește de partea cealaltă: o bibliotecă pentru copii, capitonată. Vreo doisprezece copii și mamele lor se adunaseră într-un semicerc în jurul unei femei cu fustă din tweed care stătea așezată pe un scaun ce era prea mic pentru ea, ținând ridicată o carte cu planșe color în așa fel încât cei mici să le poată vedea. Le citea, deși Vic nu o putea auzi prin peretele de piatră și peste bolborositul pompei de aer din acvariu.

— Ai venit la timp pentru ora de povești, a zis Maggie. Orrr-ora de povești e cea mai grozavă oră a zilei. E singura oră de care îmi pasă.

— Îmi place acvariul tău.

— E o curvăraie să-l curețí, a zis Maggie, iar Vic a trebuie să își lipească buzele ca să se abțină să nu izbucnească într-un hohot de râs.

Maggie a rânjit, cu gropițe în obraji. Cu fața destul de durdulie și cu ochii clari și luminoși, era aproape adorabilă. Ca o surpriză elfă punk-rock dintr-un ou de ciocolată.

— Eu am pus piesele de Scrabble acolo. Sunt cam obsedată cu jocul. Numa' că de două ori pe lună trebuie să le culeg și să le spăl în chiuvetă. E mai greu decât să scapi de cancer. Îți place Scrabble?

Vic a aruncat din nou un ochi la cerceii lui Maggie și a observat pentru prima dată că pe unul era litera „F" și pe celălalt „U"[21].

— N-am jucat niciodată. Totuși, îmi plac cerceii tăi, a zis Vic. Nu pățești nimic din cauza lor?

— Neaaah! Nimeni nu se uită prea atent la o bibliotecară. Oamenilor le e frică să nu orbească de la toată strălucirea asta izvorâtă di-di-din înțelepciune comprimată. Stai să vezi: am douăzeci de ani și sunt în top cinci jucători de S-SSS-Scrabble din întreg statul. Cred că asta spune mai multe despre Iowa decât spune despre mine.

A lipit micul pansament peste julitură și l-a bătut ușor cu palma:

— Acu' totu-i bine.

Maggie și-a stins țigara într-o cană de tablă plină pe jumătate cu nisip și s-a strecurat pe după rafturi, să se apuce să toarne ceaiul. S-a întors o secundă mai târziu, cu o pereche de căni ciobite. Pe una scria BIBLIOTECILE:

UNDE AI PARTE DE EXPERIENȚA *ȘȘȘT*. Pe cealaltă era NU MĂ *OBLIGA* SĂ ÎMI FOLOSESC VOCEA DE BIBLIOTECAR. Când Vic și-a ridicat cana, Maggie s-a aplecat să deschidă sertarul de la birou. Era sertarul în care un detectiv și-ar fi ascuns sticla cu pileală. Maggie a scos de acolo o pungută ponosită din velur, inscripționată cu cuvântul SCRABBLE în litere aurii șterse.

— M-ai întrebat cum de știu de tine. Cum de am știut că vii. SSS-SSS-SSS...

Obrajii ei au început să capete culoarea chinului.

— Scrabble? Are ceva de-a face cu Scrabble-ul?

Maggie a făcut semn că da.

— Mulțumesc că ai terminat fraza în locul meu. O mulțime dintre oamenii care se bâ-bâlbâie *urăsc* asta, când alții le termină cu-cuvintele. Dar așa cum am stabilit deja, eu sunt încântată să fiu obiectul milei.

Vic a simțit cum se naște o tensiune, deși vorbele lui Maggie nu fuseseră sarcastice. Cumva, înrăutățise lucrurile.

— Scuze.

Maggie a părut că nu aude. S-a înfipt într-un scaun cu spătar înalt, aflat lângă pupitru.

— Ai venit pe podul acela pe bicicleta ta, a zis Maggie. Poți să ajungi la podul acoperit fără ea?

Vic a scuturat din cap.

Maggie a încuviințat.

— Deci nu. Îți folosești bicicleta ca să creezi mirajul podului. După care folosești podul ca să găsești lucruri, corect? Lucruri de care ai nevoie? De genul, indiferent cât de departe sunt, acel lucru de care ai nevoie e chiar de pa-pa-partea cealaltă a podului?

— Mda. Da. Numai că nu știu de ce o pot face sau *cum*, și uneori mi se pare că doar îmi *imaginez* toate călătoriile peste pod. Uneori simt că înnebunesc.

— Nu ești nebună. Ești creativă! Ești un c-c-creativ puternic. Și eu. Tu ai bicicleta, eu am piesele cu litere. Când aveam doisprezece ani, am dat la o vânzare ambulantă de un vechi joc de S-SSS-Scrabble, la un dolar. Era aranjat, cu primul cuvânt deja format. Când l-am văzut, am știut c-c-că *trebuie* să-l am. Aveam nevoie să-l am. Aș fi plătit oricât pentru el, iar dacă nu ar fi fost de vânzare l-aș fi înhățat și aș fi fugit cu el. Chiar și numai să fiu pentru prima oară în *apropierea* acestei table de Scrabble a făcut o oscilație în fibra realității. Un trenuleț electric s-a pornit singur și a deraiat de pe șine. O alarmă de mașină s-a stârnit undeva în josul străzii. Înăuntrul garajului casei unde se făcea vânzarea era un televizor dat drumul, iar atunci când am zărit setul de SSS-Scc-Scrabble a luat-o razna. A început să emită pu-pu-puuu...

— Purici, a zis Vic, uitând de promisiunea pe care și-o făcuse o clipă mai devreme, de a nu termina frazele lui Maggie în locul ei, indiferent cât de tare s-ar bâlbâi.

Pe Maggie nu a părut să o deranjeze.

— Da.

— Mi se întâmplă și mie ceva asemănător, a zis Vic. Când traversez podul, aud sunet de purici de radio în jurul meu.

Maggie a înclinat din bărbie, de parcă ar fi fost cel mai puțin surprinzător lucru din lume.

— Acum câteva minute, aici înăuntru s-au stins toate becurile. A căzut curentul în toată biblioteca. Așa am știut că te apropii. Podul tău este un scurtcircuit în realitate. La fel ca piesele mele. Tu *găsești* lucruri, iar piesele mele îmi *scriu* pe litere lucruri. Ele mi-au spus că o să vii azi și că o să te găsesc acolo în spate. Mi-au spus că Picea va trece pe pod. Au tot șușotit despre tine de luni de zile.

— Poți să îmi arăți? a întrebat Vic.

— Cred că asta și trebuie să fac. Cred că e parte din motivul pentru care te afli aici. Poate că piesele mele au ceva ce vor să îți scrie *ție*.

A desfăcut baierul pungii, a căutat în săculeț și a scos un pumn de litere, împrăștiindu-le pe masă.

Vic s-a întors ca să le privească, însă erau doar litere la nimereală.

— Îți spun ceva?

— Nu încă, a zis Maggie și s-a aplecat deasupra literelor și a început să le împrăștie cu degetul mic.

— *O să* îți spună ceva?

Maggie a făcut semn din bărbie că da.

— Pentru că sunt magice?

— Nu cred că e ceva magic la ele. Nu ar funcționa la altcineva. Piesele sunt doar cuțitul meu. Ce-ce-ceva ce pot folosi ca să dau o gaură în realitate. Părerea mea e că trebuie mereu să fie un lucru pe care îl iubești. Iar eu am iubit întotdeauna cuvintele, și Scrabble-ul mi-a oferit o cale prin care să mă joc cu ele. Pune-mă într-un turneu de Scrabble și cineva va ieși de acolo cu ego-ul făcut praf.

Până să termine de vorbit, deja amestecase literele ca să formeze PICEA LIPSEȘTE DIN CARE CĂMARĂ FAȚĂ AUTO.

— Ce-ar însemna FAȚĂ AUTO? a întrebat Vic, răsucindu-și capul ca să observe piesele în poziția lor corectă.

— Să fiu a naibii de știu. Încă nu mi-am dat seama, a spus Maggie, încruntându-se și mișcând mai departe piesele între ele.

Vic a sorbit din ceaiul ei. Era fierbinte și dulce, însă imediat ce a înghițit a simțit cum pe sprânceană îi curge o picătură de sudoare rece.

Acele forcepsuri imaginare care îi cuprindeau ochiul stâng s-au strâns un pic și mai tare.

— Toată lumea trăiește în două lumi, a zis Maggie, rostind vorbele pe un ton absent, în timp ce studia piesele. Este lumea *reală*, cu toate faptele și regulile sale enervante. În lumea *reală*, sunt lucruri care sunt adevărate și lucruri care nu sunt. De principiu, lumea reală e de ccc-ccc-*căcat*. Însă toată lumea mai trăiește și în lumea din capul lor. Un *drumînsine*, o lume a gândurilor. Într-o lume construită din gânduri – într-un drumînsine – *orice* idee este un fapt. Emoțiile sunt la fel de reale ca gravitația. Visele sunt la fel de puternice ca istoria. Oamenii creativi, precum scriitorii și Henry Rollins, își petrec o grămadă din timpul lor în lumea-gândului. Ccc-c-creativii puternici, însă, pot folosi un cuțit ca să taie cusătura *dintre* cele două lumi, pot să le aducă împreună. Bicicleta ta. Piesele mele. Astea sunt cuțitele noastre.

Și-a aplecat capul încă o dată asupra pieselor, părând convinsă. Acum scria PICEA ȘI-A DAT SEAMA CĂ ARE UN COPIL RĂSFĂȚAT.

— Nu știu pe nimeni răsfățat, a zis Vic.

— Și ești cam prea tânără ca să ai copil, a zis Maggie. Ăsta-i unul greu. Aș vrea să mai am un rrr-rrr-r.

— Deci podul meu *e* imaginar.

— Nu și când ești pe bicicletă. Atunci e real. E un drumînsine atras într-o lume normală.

— Dar punga ta de Scrabble... E doar o pungă. Nu seamănă cu bicicleta mea. Nu face ceva evident imposi...

Dar pe măsură ce Vic vorbea, Maggie a ridicat punga, i-a desprins baierele și și-a băgat mâna înăuntru. Piesele se auzeau zdrăngănind și lovindu-se unele de altele de parcă fata își băgase mâna într-o găleată plină cu ele. Au urmat articulația, cotul și partea de sus a brațului. Punga era poate de cincisprezece centimetri adâncime, dar brațul lui Maggie a dispărut într-o clipă până la umăr fără ca măcar să umfle velurul. Vic a auzit cum ea sapă tot mai adânc în ceea ce suna a fi zeci de mii de piese de joc.

— Aaaș!!! a strigat Vic.

De cealaltă parte a acvariului, bibliotecara care citea copiilor a aruncat priviri în jur.

— O spărtură strașnică în realitate, a zis Maggie.

Acum părea de parcă brațul stâng fusese desprins de umăr, iar ciotul amputat era, din cine știe ce motiv, acoperit de o pungă de Scrabble.

— Mă întind către drumînsinele meu ca să iau piesele de care am nevoie. Nu către un sac. Când am zis că bicicleta ta sau piesele mele sunt un cuțit care taie c-c-cusătura din realitate, nu m-am exprimat

metaforic.

Presiunea dureroasă creștea în ochiul stâng al lui Vic.

— Poți, te rog, să îți scoți mâna din pungă? a implorat-o.

Cu mâna ei liberă, Maggie a tras de săculețul mov de velur, iar brațul a șerpuit afară. A așezat punga pe masă, iar Vic a auzit cum piesele zornăie înăuntru.

— Sinistru. Știu, a spus Maggie.

— Cum de poți *face* asta? a întrebat Vic.

Maggie a tras adânc aer în piept, aproape ca un oftat.

— Cum de pot unii oameni să v-vor-vorbească zece limbi străine? Cum de poate Pelé să-și facă foarfeca lui peste cap? Presupun că primești ce primești. Nici măcar o persoană dintr-un milion nu e suficient de arătoasă, suficient de talentată și suficient de norocoasă ca să fie un sss-sss-star de filme. Nici o persoană dintr-un milion nu a putut cunoaște atâtea despre cuvinte ca un poet precum Gerard Manley Hopkins. Știa despre drumînsine! El a reinventat termenul. Un-un-unii oameni sunt staruri de filme, alții sunt staruri de fotbal, iar tu ești un c-ccc-creativ puternic. E un pic ciudat, însă la fel e și să te naști cu ochi de culori diferite. Și nu suntem singurii. Mai sunt alții ca noi. I-am întâlnit. Piesele m-au îndrumat către ei.

Maggie s-a aplecat încă o dată și a început să le împingă de colo, colo.

— Uite, a continuat ea, a fost o fată pe care am întâlnit-o cândva și care avea un scaun cu rotile, un lucru vechi și minunat, cu spițe albe. Îl putea folosi ca să se facă nevăzută. Tot ce avea nevoie era să meargă pe scaun cu spatele în ceea ce ea numea Aleea Deformată. Asta era drumînsinele *ei*. Putea merge pe roți în acea alee și în afara existenței, dar s-s-să știe în continuare ce se petrece în lume. Nu există nicăieri o cultură care să nu aibă povești despre oameni ca mine și ca tine, oameni care folosesc totemuri ca să creeze o buclă în realitate. Populația Navajo...

Însă vocea ei s-a redus în intensitate, ștergându-se cu totul.

Pe chipul lui Maggie, Vic a văzut o umbră de înțelegere mâhnită. Privea neclintită la piese. Vic s-a dat în față și s-a uitat la ele. Abia a avut timp să le citească înainte ca palma lui Maggie să se întindă și să le mături.

PICEA POATE SĂ GĂSEASCĂ PE WRAITH.

— Ce-nseamnă? Ce e Wraith?

În ochii lui Maggie se citea atât spaimă, cât și iertare.

— Of, pisoiaș, a zis ea.

— E asta ceva ce ai pierdut?

— Nu.

— Ceva ce vrei să-ți găsesc, totuși? Ce e? Te pot ajuta cu...

— Nu. *Nu*. Vic, vreau să îmi promiți că nu o să te duci să îl cauți.

— E un ins?

— E *necaz*. E cel mai mare necaz pe care ți-l poți imagina. Ai cât, oare? Doisprezece?

— Treisprezece.

— Ok. Ddd-ddd-ddde...

Maggie s-a blocat aici, nu a putut să continue. A inspirat adânc, tremurat, și-a pus buza de jos în gură și a mușcat tare, apăsându-și dinții cu o ferocitate care aproape a făcut-o pe Vic să plângă. Maggie a expirat și a continuat fără nicio urmă de bâlbâială.

— Deci, promite-mi.

— Dar de ce ar vrea punga ta de Scrabble să știi că eu pot să îl găsesc? De ce ar *spune* asta?

Maggie a clătinat din cap.

— Nu așa merg lucrurile. Piesele nu își *doresc* nimic, așa cum un *cuțit* nu vrea nimic. Pot folosi piesele ca să ajung la faptele care nu sunt la îndemână în același mod în care ai folosi un cuțit pentru corespondență ca să deschizi plicurile. Iar asta – *asta* – e ca și cum ai primi o scrisoare cu o bombă înăuntru. E o cale prin care-ți poți arunca toată viața în aer.

Maggie își sugea acum buza rănită, mișcându-și limba peste ea.

— Dar de ce nu ar trebui să îl găsesc? Ai zis și tu că poate mă aflu aici pentru ca piesele tale să îmi spună ceva. De ce ar pomeni de omul ăsta Wraith dacă nu ar fi cazul să mă duc să îl caut?

Însă înainte ca Maggie să fie capabilă să răspundă, Vic s-a încovoiat și și-a apăsat mâna peste ochiul stâng. Forcepsurile spiritiste strângeau atât de tare, că ochiul i se simțea de parcă ar pocni. Nu s-a putut abține, a trebuit să scoată un geamăt ușor.

— Arăți groaznic. Ce-i în neregulă?

— Ochiul meu. Când trec peste pod, devine dureros ca acum. Poate că e din cauză că am stat cu tine o perioadă mai lungă. În mod normal, drumurile mele sunt mai scurte.

Luând în considerare ochiul ei și buza lui Maggie, începea să devină, pentru ambele, o conversație nocivă.

Maggie a spus:

— Fata despre care ți-am amintit? Cea cu scaunul cu rotile? Când a început să își folosească scaunul, era sănătoasă. Era al bunicii ei, ea doar se juca cu el. Dar dacă stătea prea mult timp pe Aleea Deformată, picioarele îi amorțeau. Până să o întâlnesc, era pe de-a întregul paralizată de la talie în jos. Există un *cost* dacă folosești lucrurile astea. Să menții podul în loc probabil te costă chiar în clipa asta. Ar trebui să folosești

podul doar o-o-ocazional.

Vic a zis:

— Ce cost îți aduce ție folosirea pieselor?

— O să-ți dezvălui un secret: nu mă b-b-b-bâl-bâl-*bâlbâi* tot timpul!

Și a zâmbit, cu gura vizibil înecată în sânge. Lui Vic i-a luat o secundă să se prindă că de data asta bâlbâiala era mimată.

— Haide, a spus Maggie. E cazul să te ducem înapoi. Dacă mai stăm aici mult timp, o să-ți explodeze capul.

— Atunci ai face bine să-mi povestești despre Wraith, altfel o să te alegi cu creier împrăștiat peste birou. Nu plec până nu o faci.

Maggie și-a deschis sertarul, a lăsat să îi cadă acolo punguța de Scrabble, apoi l-a trântit cu o forță disproporționată. Când a vorbit, pentru prima oară vocea ei era lipsită de orice urmă de prietenie.

— La naiba, nu fi o...

A ezitat, fie din lipsă de cuvinte, fie blocată într-unul anume.

— Pice? a întrebat Vic. Porecla mea începe să mi se potrivească mai bine, nu?

Maggie a răsuflat încet, cu nările umflate.

— Nu glumesc, Vic. Wraith e ci-ci-cineva de care trebuie să te ferești. Nu toată lumea care poate face lucrurile pe care le putem face noi e o persoană cumsecade. Nu știu multe despre Wraith în afara faptului că e un bătrân cu o mașină veche. Iar mașina e cuțitul *lui*. Doar că își folosește cuțitul ca să taie gâtlejuri. Ia copii la drum în mașina lui și le *face* ceva. Îi folosește – ca un vampir – ca să rămână în viață. Îi conduce în propriul lui drumînsine, un loc urât pe care l-a visat, și îi lasă acolo. Când coboară din mașină, nu mai sunt copii. Nici măcar nu mai sunt umani. Sunt creaturi care ar putea să trăiască numai în spațiul r-r-rece al imaginației lui Wraith.

— Cum de știi toate astea?

— Piesele. Au început să îmi zică despre Wraith acum doi ani, după ce a luat un puști din L.A. Pe atunci, lucra pe Coasta de Vest, însă lucrurile s-au schimbat și și-a mutat atenția către est. Ai auzit de po-po-povestea cu micuța fată rusoaică dispărută din Boston? De acum nu mai mult de două săptămâni? A dispărut cu mama ei?

Vic auzise. În pădurea ei uitată, fusese titlul principal timp de câteva zile. Mama lui Vic urmărise reportajele cu un fel de fascinație de șoc horror; fata dispărută era de vârsta lui Vic, cu părul închis la culoare, osoasă, cu un zâmbet încurcat, dar atractiv. O tocilară drăguță. *Crezi că e moartă?* îl întrebase mama lui Vic pe Chris McQueen, iar tatăl ei răspunsese *Dacă e norocoasă.*

— Fata Gregorski, a zis Vic.

— Corect. Un șofer de limuzină a fost la ea la hotel ca să o ia, dar cineva i-a dat în cap și a înhățat-o pe Marta Gregorski și pe mama ei. Ăsta era *el*. Ăsta era Wraith. A scurs-o pe fata Gregorski, după care a aruncat-o lângă toți ceilalți copii pe care i-a folosit într-o lume imaginară de-a lui. Un drumînsine pe care nimeni nu și-ar dori să-l viziteze vreodată. Precum podul tău, doar că mai mare. *Mult* mai mare.

— Și ce s-a ales de mama ei? A scurs-o și pe ea?

— Nu cred că se poate hrăni cu adulți. Doar cu copii. Are pe cineva c-c-care lucrează pentru el, ca un Renfield, care îl ajută cu răpirile și care îl scapă de adulți. Îl știi pe Renfield?

— Lacheul lui Dracula sau ceva de genul?

— Pe-acolo. Știu că Wraith e foarte bătrân și că a avut mai mulți Renfielzi. Le spune minciuni, le împuie mintea cu iluzii, poate că îi convinge că sunt *eroi*, nu hoți de oameni. La sfârșit, întotdeauna ajunge s-s-să-i *sacrifice*. Așa îi sunt lui cel mai de folos. Când crimele îi sunt descoperite, poate să mute vina pe unul dintre tâmpiții aleși pe sprânceană. Ia copii de foarte multă vreme și e foarte eficient în a se ascunde în umbre. Am pus cap la cap tot felul de detalii despre Wraith, însă nu am reușit să aflu nimic despre el care să-mi permită să-l identific în persoană.

— De ce nu poți să întrebi piesele direct care îi e numele?

Maggie a clipit, cu o voce care era un amestec de tristețe cu năucire, și a zis:

— Sunt regulile. În S-S-Scrabble nu sunt permise nume proprii. De-asta piesele mele mi-au spus să o aștept pe Pice, nu pe Vic.

— Dacă l-aș găsi, i-aș afla numele și am ști cum arată, a spus Vic, am putea să îl oprim?

Maggie a trântit atât de tare palma peste pupitru, încât cănile de ceai au sărit în sus. Privirea îi era cuprinsă de furie – și de teamă.

— Fi-r-ar să fie, Vic! Nu *asculți* nimic din ce-ți zic? Dacă l-ai găsi, ai putea *muri*, și ar fi vina mea! Crezi că vreau să am asta pe conștiință?

— Și cum rămâne cu toți copiii pe care îi va lua dacă *nu* facem nimic? Nu ar însemna să trimitem copii la propria...

Văzând chipul lui Maggie, Vic a lăsat să i se piardă vocea.

Trăsăturile lui Maggie erau chinuite și bolnăvicioase. Și totuși s-a întins, a luat un șervețel dintr-o cutie de Kleenex și i-a oferit-o lui Vic.

— Ochiul tău stâng, a spus și a ținut în sus țesătura de hârtie umedă. Plângi, Vic. Haide. Trebuie să te ducem înapoi. *Acum*.

Vic nu a protestat când Maggie a luat-o de mână și a îndrumat-o afară din bibliotecă și pe cărare, pe sub umbra stejarilor.

O pasăre colibri bea nectar din bulbi de sticlă atârnând de unul dintre

copaci, cu aripile zbârnâindu-i ca un motoraș. Libelulele se ridicau pe curenții calzi de aer, cu aripile strălucind ca aurul în soarele de prerie.

Raleigh-ul era tot acolo unde îl lăsaseră, rezemat de bancă. Mai departe, un drum asfaltat cu o singură bandă urma în cerc forma bibliotecii, după care ținea linia malului înverzit al râului. Apoi podul.

Vic a dat să prindă ghidonul, însă, înainte de a-l apuca, Maggie a strâns-o de încheietură.

— E sigur să intri acolo? La cum te simți?

— Nu s-a întâmplat niciodată ceva rău, a spus Vic.

— Asta nu-i un fel prea reconfortant de a s-s-suci lucrurile. Avem o înțelegere în ceea ce-l privește pe Wraith? Ești prea tânără ca să te duci să-l cauți.

— Ok, a zis Vic, îndreptându-și bicicleta și trecându-și un picior peste cadru. Sunt prea tânără.

Dar chiar în timp ce o zicea, se gândea la Raleigh, aducându-și aminte de prima dată când a văzut-o. Vânzătorul i-a spus că e prea mare pentru ea, iar tatăl ei a fost de acord, i-a spus că poate când va mai crește. Mai târziu, la trei săptămâni după, de ziua ei, iat-o în alee. *Ești mare acum, așa-i?* i-a spus tata.

— Cum o să știu că ai trecut cu bine prin pod? a întrebat Maggie.

— Mereu trec, a zis Vic.

Lumina soarelui era un ac de oțel, înțepând în orbita ochiului stâng al lui Vic. Lucrurile din jur s-au încețoșat. Pentru o clipă, Maggie Leigh s-a despărțit în două gemene; când s-a recompus, îi oferea lui Vic o bucată de hârtie, împăturită în patru.

— Uite, a zis Maggie. Tot ce nu am reușit să descopăr despre drumînsine și motivele pentru care poți face ce faci e explicat aici, de un expert pe subiect.

Vic a încuviințat și a pus-o în buzunar.

— Ah! a strigat Maggie.

A tras de lobul unei urechi, apoi de celălalt și a apăsat ceva în palma lui Vic.

— Ce sunt astea? a întrebat Vic, privind la cerceii din piese de Scrabble.

— Armură, a spus Maggie. Și un ghid concis al bâl-bâl-bâlbâitului față cu lume. Data viitoare când te va mai dezamăgi cineva, poartă-le. O să te simți mai puternică. Vine cu garanție de la Maggie Leigh.

— Îți mulțumesc, Maggie. Pentru tot.

— D'asta sunt la datorie. Fântâna cu erudiție – eu mi-s. Să te întorci oricând vrei să te î-î-împroșc cu înțelepciunea mea.

Vic a mai încuviințat o dată. Nu credea că mai putea suporta să mai

rostească ceva. Sunetul propriei voci amenința să-i despice țeasta, ca un bec sub un toc de pantof. Așa că, în schimb, a strâns-o pe Maggie de mână. Maggie a strâns-o la rândul ei.

Vic s-a împins înainte, lăsându-și tălpile pe pedale, și a mers înspre întunecatul și nimicitorul răcnet al puricilor statici.

---

20. Roman cu temă creștină, de Judy Blume, publicat în 1970. (n. trad.)
21. Prescurtare fonetică pentru expresia injurioasă „Fuck You". (n. trad.)

Haverhill, Massachusetts

Următorul lucru care i-a fost limpede a fost drumul pe jos, la deal, prin Pittman Street Woods, simțindu-și viscerele ca niște răni și fața cuprinsă de febră. Vic s-a clătinat, nesigură pe picioare, în timp ce a ieșit din lizieră și în curtea din spate a casei ei.

Nu putea vedea nimic în ochiul stâng. Părea că îi fusese scos cu o lingură. Partea aceea a feței îi era lipicioasă; simțea că ochiul pocnise ca un strugure și acum i se prelingea pe obraz.

Vic a dat peste unul dintre leagăne, mișcându-l din calea ei cu un zăngănit de lanțuri ruginite.

Tatăl ei își avea Harley-ul parcat în alee și îl ștergea cu o cârpă de piele. Când a auzit zgomotul leagănului, a ridicat privirea... și a scăpat pe jos cârpa, cu gura căscată ca într-un strigăt de șoc.

— Dumnezeule Mare! a zis. Vic, ești bine? Ce s-a-ntâmplat?

— Am fost pe Raleigh, a spus ea.

I s-a părut că asta explica totul.

— Unde-ți e bicicleta? a întrebat el și a privit pe după umerii ei, în josul drumului, ca și cum ar fi fost trântită undeva în curte.

Abia atunci și-a dat Vic seama că nu o împinsese pe lângă ea. Nu știa ce se întâmplase cu bicicleta. Și-a adus aminte cum la jumătatea traversării a intrat în peretele podului și a căzut de pe bicicletă și și-a mai adus aminte cum liliecii au luat-o razna în întuneric și au început să zboare către ea, izbind-o cu trupurile lor moi ca de pâslă. A început să tremure necontrolat.

— Am fost dată jos, a zis.

— Dată jos? Te-a lovit cineva cu mașina? a exclamat Chris McQueen, luându-și fiica în brațe. Isuse Hristoase, Vic, ești plină de sânge. *Lin!*

Apoi a fost ca în celelalte dăți, cu tatăl ei luând-o pe sus și purtând-o până în dormitor, cu mama ei grăbindu-se către ei, după care grăbindu-se să aducă apă și Tylenol.

Numai că nu a fost chiar ca în celelalte dăți, deoarece Vic a delirat timp de douăzeci și patru de ore, cu temperatură care a urcat până la 38.9. David Hasselhoff tot venea în dormitorul ei, cu monede acolo unde ar fi trebuit să îi fie ochii și pe mâini cu mănuși de piele neagră, și o apuca de un picior și de gleznă și tot încerca să o tragă afară din casă, afară din mașina lui, care nu era deloc un K.I.T.T. Ea s-a luptat cu el, a urlat și s-a zbătut și l-a lovit, iar David Hasselhoff a rostit cu vocea tatălui ei și a zis că totul e în regulă, să încerce să doarmă, să încerce să nu se îngrijoreze, că o iubește – dar chipul lui era livid de ură, iar motorul mașinii era pornit, și ea știa că era un Wraith.

Alte dăți, era conștientă că striga căutându-și Raleigh-ul. „Unde mi-e bicicleta?" striga ea în timp ce era ținută strâns de umeri. „Unde e? Am nevoie de ea, am *nevoie*! Nu mai pot *găsi* fără bicicletă!" Iar cineva o săruta blând pe față și îi șoptea vorbe dezmierdate. Altcineva plângea. Semăna groaznic de mult cu mama ei.

A udat patul. De mai multe ori.

În cea de a doua zi în casă, a rătăcit până în curtea din față, dezbrăcată, și a stat așa timp de cinci minute, cutreierând fără rost, căutându-și bicicleta, până ce a zărit-o dl de Zoet, bătrânul de peste stradă, care a fugit la ea cu o pătură. A înfășurat-o și a dus-o acasă. Fusese foarte mult timp de când nu mai trecuse strada ca să îl ajute pe dl de Zoet să picteze soldățeii și să asculte înregistrările lui vechi, iar în anii aceia ajunsese să-l vadă ca pe un moș băgăreț și arțăgos care la un moment dat a chemat poliția la părinții ei, atunci când Chris și Linda s-au certat mai tare. Acum, totuși, și-a adus aminte că îl plăcea, îi plăcea mirosul lui de cafea proaspătă și accentul lui caraghios austriac. Cândva, el îi spusese că se pricepe la pictat. Îi spusese că ea poate să fie un artist.

— Liliecii sunt agitați, i-a spus Vic dlui de Zoet, pe un ton secretos, în timp ce acesta o dădea în grija mamei ei. Sărmanele creaturi micuțe. Cred că unele dintre ele au zburat afară din pod și nu-și mai găsesc drumul spre casă.

A dormit pe perioada întregii zile, apoi a stat trează jumătate din noapte, cu inima bătându-i puternic, speriată de lucruri care nu aveau niciun sens. Dacă trecea vreo mașină pe stradă și farurile măturau tavanul, uneori trebuia să își muște podul palmei ca să se abțină să nu țipe. Zgomotul unei portiere trântite undeva prin apropiere era la fel de îngrozitor ca un foc de armă.

În cea de a treia ei noapte în pat, s-a trezit din starea de fugă simfonică în care era, pe sunetul înfundat al părinților ei vorbind în camera alăturată.

— Când o să-i spun că n-o pot găsi, o să i se frângă sufletul. Iubea

bicicleta aia, a zis taică-su.

— Eu mă bucur că a terminat-o cu asta, a spus mama ei. Singurul lucru bun din toată situația e că nu va mai merge niciodată pe ea.

Tatăl ei a mimat un fals hohot de râs.

— Cât de sensibilă ești!

— Ai auzit lucrurile pe care le-a spus despre bicicletă în ziua în care a venit așa acasă? Cum că merge pe ea ca să găsească moartea? Asta cred că făcea în mintea ei când îi era atât de rău. Pedalând pe bicicletă departe de noi și către... ceva. Rai. Viața de apoi. M-a speriat ca dracu' cu vorbele ei, Chris. Nu mai vreau să văd niciodată nenorocirea aia.

Tatăl ei a rămas tăcut o vreme, după care a zis:

— Tot mai cred că ar fi trebuit să raportăm la poliție lovire și părăsirea locului accidentului.

— Nu te alegi cu o febră ca asta după ce te lovește o mașină.

— Atunci, era deja bolnavă. Ai spus că noaptea de dinainte s-a dus devreme la culcare. Că părea palidă. La naiba, poate asta a și provocat totul. Poate că era deja febrilă când a pedalat și a intrat în trafic. Nu pot să uit cum arăta când s-a întors pe alee, cu sângele curgându-i dintr-un ochi de parcă plângea...

Vocea i s-a frânt. Când a fost în stare să continue, tonul îi era diferit, certăreț și foarte puțin amabil.

— *Ce?*

— Eu doar... nu-mi dau seama de ce avea deja pansament pe genunchiul stâng.

Televizorul a bolborosit o vreme. Apoi mama ei a zis:

— O să-i luăm una cu zece viteze. Era oricum timpul pentru o bicicletă nouă.

— O să fie roz, și-a șoptit Vic sieși. Fac pariu că o să cumpere ceva roz.

La un anumit nivel, Vic știa că pierderea bicicletei ei Tuff Burner era sfârșitul a ceva extraordinar, că forțase prea mult și că pierduse cel mai bun lucru din viața ei. Era cuțitul ei, și o parte din ea deja înțelesese că o altă bicicletă nu va putea, cel mai probabil, să facă o gaură în cusătura realității și înapoi pe Podul Căii Mai Scurte.

Vic și-a băgat mâna între saltea și perete și a întins-o în spatele patului, găsind cerceii și bucata împăturită de hârtie. Avusese prezența de spirit să le ascundă în după-amiaza în care se întorsese, și obiectele fuseseră sub pat de-atunci.

Cu o sclipire de claritate psihologică neobișnuită la o fată de treisprezece ani, Vic a înțeles că peste nu mult timp își va reaminti toate acele călătorii ale sale pe pod ca pe niște plăsmuiri ale unui copil cu o imaginație mult prea bogată, și nimic mai mult. În cele din urmă, se va

raporta la lucrurile care fuseseră reale – Maggie Leigh, Pete de la Terry's Primo Subs, găsirea dlui Pentack în Sala de Bowling Fenway – ca la niște vise cu ochii deschiși. Fără bicicleta ei care să o ducă în drumurile ocazionale peste Calea Mai Scurtă îi va fi imposibil să păstreze vie credința într-un pod acoperit care apare și dispare. Fără Raleigh, ultima și singura dovadă a călătoriilor ei de recuperare a obiectelor pierdute vor fi fost cerceii din căușul palmei ei și o copie xerox a unui poem de Gerard Manley Hopkins.

„F" „U", spuneau cerceii. Nota zece.

— De ce nu poți să vii cu noi la lac? a spus mama lui Vic prin perete – cu o nuanță de vaiet în voce.

Linda și Chris trecuseră la subiectul plecării din oraș pe perioada verii, ceva ce mama lui Vic își dorea cu ardoare mai mult ca oricând, luând în considerare efectele bolii lui Vic.

— Ce ai așa de important de făcut acolo? a insistat ea.

— Slujba. Vrei să petrec trei săptămâni la lacul Winnipesaukee, gata să stau într-un cort. Tâmpenia aia de cazare pe care vrei tu neapărat să o luăm costă opt sute de parai pe lună.

— Vrei să zici că trei săptămâni singură cu Vic ar trebui să însemne *vacanță*? Trei săptămâni de făcut doar eu pe părintele în timp ce tu stai aici ca să lucrezi trei zile pe săptămână și să faci cine dracu' știe ce faci atunci când sun la tine la serviciu și colegii tăi îmi spun că ești plecat cu inspectorul? Tu și cu el ați avut deja cum să inspectați fiecare centimetru din New England.

Tatăl ei a spus altceva, pe un ton scăzut și furios pe care Vic nu l-a putut desluși, apoi a mărit volumul la televizor, dându-l suficient de sus încât să audă și dl de Zoet de peste stradă. O ușă s-a trântit atât de tare, că paharele din bucătărie au zdrăngănit.

Vic și-a pus noii cercei și a despăturit poemul, un sonet pe care nu-l înțelegea deloc, dar pe care deja îl adora. L-a citit la lumina ușii crăpate deschis, șoptindu-și rândurile, recitând de parcă ar fi fost o rugăciune – era un fel de rugăciune –, și, curând, părinții ei nefericiți au dispărut din gândurile ei.

Așa cum pescărușii de azur devin foc, libelulele scot văpăi

Așa cum pescărușii de azur devin foc, libelulele scot văpăi;
Așa cum rostogolite peste buza fântânilor rotunde
Susură pietrele; așa cum fiecare coardă întinsă spune, fiecare arcuș
De clopot lovit de frânghie își găsește vorba pe care să-și destrame numele;
Așa și fiecare ființă muritoare face un lucru și același:
Își strămută acea a sa esență dinlăuntru sălășluitului;
Sineuri – devin ele înseși; eu însumi devine vorbă aprinsă și cuvânt,
Strigând Ce fac e eu: pentru asta am venit.

Și spun mai mult de-atât: omul drept face dreptate;
Păstrează îndurarea: care păstrează vii toate-ndurările;
Înfăptuiește în ochii Domnului tot ceea ce e el în ochii Domnului –
Isus – pentru că Isus cântă în zece mii de locuri,
Cu dragoste în membre și dragoste în ochi ce nu-s ai lui
Pentru Tată prin trăsături de chipuri ale oamenilor.

— Gerard Manley Hopkins

Disparițiii. 1991 – 1996

Diverse locuri

Fata rusoaică de care amintise Maggie Leigh se numea Marta Gregorski, iar în acea lume pierdută printre păduri a lui Vic răpirea ei fusese într-adevăr un subiect de știri dezbătut mai multe săptămâni la rând. Pe de o parte, era din cauză că Marta era o celebritate minoră în universul șahului, antrenată de Kasparov și devenită mare maestră până la vârsta de doisprezece ani. Pe de altă parte, însă, în acele prime zile de după destrămarea URSS-ului, întreaga planetă încă se mai adapta la noile libertăți rusești, și umblau vorbe că dispariția Martei Gregorski și a mamei ei ar fi trebuit să fie o chestiune de incident internațional, o scuză pentru un alt spectacol de Război Rece. A durat ceva vreme până să se realizeze că fosta republică sovietică era prea preocupată cu dezintegrarea ca să mai bage de seamă astfel de fapte. Boris Yeltsin călărea pe tancuri, urlând până ce se făcea roșu la față. Foștii agenți KGB se împleticeau unii de alții căutând de lucru bine plătit în slujba mafiei rusești. Au trecut săptămâni până să se gândească cineva să denunțe Vestul decadent, cuprins de criminalitate, iar denunțul nu a fost nici el prea entuziast.

O recepționeră ce lucra la Hilton DoubleTree de pe Charles River văzuse pe Marta și pe mama ei ieșind pe ușa rotativă puțin înainte de ora șase, într-o seară nu foarte rece și cu burniță. Familia Gregorski era așteptată la Harvard pentru o cină și tocmai ce le sosea mașina. Prin fereastra stropită de ploaie, recepționera a văzut cum Marta, apoi mama ei s-au urcat într-un vehicul negru. S-a gândit că mașina avea prag pentru că a văzut cum micuța rusoaică a făcut un pas în sus înainte de a se pune pe bancheta din spate. Însă afară era întuneric, iar recepționera stătea la telefon cu un oaspete care era enervat că nu-și putea deschide minibarul, așa că nu a reținut mai multe.

Un singur lucru era neîndoielnic: femeile Gregorski nu au urcat în mașina corectă, mașina de oraș care fusese închiriată pentru ele.

Șoferul, Roger Sillman, în vârstă de șaizeci și doi de ani, era parcat pe partea îndepărtată a sensului giratoriu, incapabil să le preia. Avea motorul oprit și a stat acolo dormind în spatele volanului până s-a făcut aproape de miezul nopții. Se simțise bolnav și mahmur, însă a presupus că doar (și necaracteristic lui) ațipise și că femeile luaseră un taxi. Nu a conceput că s-ar fi putut întâmpla altceva decât în dimineața următoare și nu a contactat poliția decât după ce a fost imposibil de dat de familia Gregorski la hotelul lor.

Sillman a fost interogat de către FBI de zece ori în zece săptămâni, dar povestea lui nu s-a modificat și nu a fost în nicio ocazie capabil să ofere informații de valoare. A spus că asculta sport la radio, ca să treacă timpul – ajunsese cu patruzeci de minute mai devreme – când cineva a ciocănit în geam. Un vagabond cu o haină neagră, stând în ploaie. Sillman a coborât geamul, apoi...

Nimic. Atât: nimic. Noaptea s-a topit, ca un fulg de nea pe vârful limbii.

Sillman avea și el fiice – și strănepoate – și îl măcina să le știe pe Marta și pe mama ei în mâinile cine știe cărui nenorocit de Ted Bundy-Charles Manson ca să le-o tragă până mor amândouă. Nu a mai putut dormi, avea coșmaruri cu micuța fată jucând șah cu degetele tăiate ale mamei ei pe post de piese. S-a chinuit și s-a chinuit cu toată energia lui să își mai amintească ceva, orice. Dar numai un singur alt detaliu a ieșit la suprafață.

— Turtă dulce, a oftat către un anchetator ciupit de vărsat de vânt, pe nume Pace, însă arătând mai degrabă a Război.

— Turtă dulce?

Sillman l-a privit pe anchetatorul său cu ochi resemnați.

— Cred că în timpul cât am stat leșinat am visat prăjiturile cu turtă dulce ale mamei mele. Poate că individul care m-a lovit la geam mâncase una.

— Hmmm, a zis Pace-nu-Război. Păi, pare de ajutor. O să scoatem un mandat de urmărire pentru Omulețul de Turtă Dulce. Nu sunt foarte încrezător în reușită, totuși. Umblă vorba pe stradă că e foarte greu să-l prinzi.

*****

În noiembrie ١٩٩١, un băiat de patrusprezece ani pe nume Rory McCombers, boboc la Școala Gilman din Baltimore, s-a întâlnit cu un Rolls-Royce în parcarea căminului său. Era gata să plece spre aeroport, reunindu-se cu familia în Key West pentru vacanța de Ziua

Recunoștinței, și crezuse că mașina fusese trimisă de tatăl lui ca să îl ia.

De fapt, șoferul pe care îl trimisese tatăl lui Rory era inconștient în limuzina lui, la jumătate de kilometru distanță. Hank Tulowitzki se oprise la un magazin Night Owl ca să pună benzină și să folosească toaleta, dar nu și-a mai putut aduce aminte nimic după ce a închis capacul de la rezervor. S-a trezit la ora 1 dimineața în portbagajul propriei mașini, la cam o sută de metri de magazin, într-o parcare publică. Lovise și strigase timp de aproape cinci ore înainte ca un jogger matinal să-l audă și să cheme poliția.

Mai târziu, un pedofil din Baltimore a recunoscut crima și a descris cu detalii pornografice felul în care l-a molestat pe Rory înainte de a-l strangula până la moarte. Dar pretindea că nu-și aduce aminte unde a îngropat cadavrul, iar restul de dovezi nu se potriveau; nu numai că nu avea acces la un Rolls-Royce, nici măcar nu avea carnet de conducere valid. Până când au decis polițiștii că firul cu infractorul juvenil era o fundătură – doar un pervers care se excita descriind violențe sexuale asupra minorilor, cineva care mărturisise lucrurile din plictiseală – avuseseră loc noi răpiri de investigat, iar terenul pentru ancheta McCombers se afundase.

Nici șoferului lui Rory, Tulowitzki, nici șoferului lui Gregorski, Sillman, nu li s-au făcut teste de sânge mai devreme de o zi după răpiri, așa că orice urmă de sevofluran din corpul lor a rămas nedetectată.

În ciuda tuturor similitudinilor, dispariția Martei Gregorski și răpirea lui Rory McCombers nu au fost conectate niciodată.

Un alt lucru pe care cele două cazuri îl aveau în comun: niciunul dintre copii nu a mai fost văzut vreodată.

Haverhill

Chris McQueen a plecat în toamna în care Vic a început liceul.

Anul ei de boboc pornise deja cam prost. Avea numai note de 5, cu excepția orei de desen. Profesoara ei de desen făcuse un comentariu pe rezumatul semestrial, cu șapte cuvinte notate în grabă – *Victoria e talentată, trebuie să se concentreze* – și i-a dat un 8.

Vic și-a desenat întregul ei drum pe culoarele școlii. S-a tatuat singură cu Sharpie[22], ca s-o enerveze pe maică-sa și ca să impresioneze băieții. A făcut un conspect la o carte din programă sub forma unei benzi desenate, spre amuzamentul celorlalți copii care stăteau în fundul clasei cu ea. Vic primea nota 10 cu felicitări pentru distracția oferită celor ratați. Raleigh-ul fusese înlocuit cu un Schwinn cu pompoane roz-argintii pe ghidon. O durea la bască de Schwinn, nu mersese niciodată cu ea. Bicicleta aceea o făcea de rușine.

Când Vic a intrat pe ușă, acasă după o după-amiază petrecută în sala de pedeapsă a școlii, a dat de mama ei trântită pe canapeaua din camera de zi, cocoșată, cu coatele pe genunchi și cu capul în palme. Plânsese... încă o mai făcea, cu picăturile curgându-i din colțul ochilor înroșiți. Când plângea, era o femeie bătrână și urâtă.

— Mama? Ce s-a-ntâmplat?

— A sunat taică-tu. Nu se mai întoarce acasă în noaptea asta.

— Mama? a zis Vic, lăsându-și să-i alunece ghiozdanul de pe umăr și să cadă pe podea. Ce-nseamnă? Unde-o să fie?

— Nu știu. Nu știu unde și nu știu de ce.

Vic s-a uitat la ea intens și cu reproș.

— Cum adică nu știi de ce? a întrebat-o Vic. Nu se mai întoarce acasă din cauza ta, mamă. Pentru că nu te mai poate suporta *pe tine*. Pentru că tot ce faci e să-l *fuți* la cap, stai așa și-l *fuți* la cap când e obosit și vrea să fie lăsat în pace.

— Am încercat atât de tare. Nici nu știi cât de tare am încercat să mă-

ngrijesc de el. Pot să pun bere în frigider și masa caldă pentru când vine acasă târziu. Dar nu mai pot avea douăzeci și patru de ani, și asta e ce nu-i place lui cu adevărat la mine. Atâta avea cea de ultima dată, să știi.

În tonul ei nu se simțea furie. Părea doar epuizată.

— Ce vrei să zici cu cea de *ultima* dată?

— Ultima fată cu care s-a culcat, a spus Linda. Nu știu cu cine mai e acum, totuși, și de ce s-a hotărât să se ducă cu ea. Nu e ca și cum l-am pus vreodată în ipostaza de-a alege între a sta acasă și a fi cu vreo fată. Nu știu de ce acum e diferit. Probabil că e o bucată bună.

Când Vic a vorbit din nou, vocea îi era ștearsă și tremurată.

— Minți așa de rău! Te urăsc. Te urăsc, iar dacă el pleacă, plec și eu!

— Dar, Vicki, a zis mama ei pe un ton straniu, pierdut. Nu te vrea cu el. Nu m-a părăsit doar pe *mine*, să știi. Ne-a părăsit pe *amândouă*.

Vic s-a răsucit pe călcâie și a luat-o la fugă, trântind ușa în spatele ei. A răbufnit în amiaza de început de octombrie. Lumina cădea într-un unghi jos printre stejarii de peste stradă, galben și verde, și ce-i mai plăcea lumina aceea! Nu e lumină în lumea asta care să se compare cu cea din New England la începutul toamnei.

Era pe rușinoasa ei bicicletă roz, pedalând printre sughițuri de plânset, însă aproape fără să își dea seama de asta, cu respirația gâfâită. Era în jurul casei și pe sub coroanele copacilor, era în coborâre pe panta dealului, cu vântul șuierându-i la urechi. Bicicleta cu zece viteze nu se compara cu Raleigh Tuff Burner, și simțea fiecare piatră și rădăcină de sub cauciucurile subțiri.

Vic și-a zis că o să se ducă să-l găsească, o să se ducă la el acum, el o iubea, și dacă ea ar fi vrut să stea cu el tatăl ei i-ar găsi un loc și pentru ea, și nu s-ar mai întoarce niciodată acasă, nu va mai fi nevoie niciodată să o asculte pe mama ei rățoindu-se la ea pentru că poartă blugi negri, îmbrăcându-se ca un băiat, pierzând vremea cu prăpădiți, va trebui doar să meargă pe deal în jos, iar podul va fi acolo.

Însă nu era. Vechiul drum prăfuit se termina la gardul de plasă care străjuia râul Merrimack. În amonte, apa era la fel de neagră și de lină ca sticla fumurie. Jos, era un torent, spărgându-se de bolovani într-o spumă albă. Tot ce mai rămăsese din Calea Mai Scurtă erau trei piloni de beton ridicându-se din apă și sfărâmați la vârf, lăsând să se vadă fierul de ranforsare.

A pedalat puternic înspre gard, dorindu-și ca podul să apară. Dar chiar înainte de a lovi plasa de sârmă, și-a aruncat voit bicicleta și a alunecat pe pământ cu picioarele. Nu a așteptat să vadă dacă s-a rănit, ci a sărit în sus, a apucat bicicleta în ambele mâini și a împins-o peste margine. Bicicleta a lovit panta prelungă a malului, a făcut un salt și s-a izbit de

apa joasă, unde s-a împotmolit. O roată a rămas ieșită din apă, încă învârtindu-și spițele, frenetic.

Liliecii au plonjat în apusul care stătea să vină.

Vic a mers șchiopătat către nord, urmând linia râului, fără o destinație anume în minte.

În cele din urmă, pe un mal de sub autostrada ٤٩٥, s-a trântit pe iarba aspră, printre gunoaie. O trecea un junghi într-o parte. Automobilele scânceau și zumzăiau deasupra ei, producând o armonie vastă și cutremurată pe podul masiv care acoperea râul Merrimack. Le putea simți trecerea, o vibrație continuă, ciudat de liniștitoare, trepidând pământul de sub ea.

Nu intenționase să adoarmă acolo, însă, pentru o vreme – cam douăzeci de minute – Vic a ațipit purtată într-o stare de semiconștiență onirică de răcnetul furtunos al motocicletelor, pocnind câte două sau câte trei, o gașcă întreagă de motocicliști ieșiți în ultima noapte caldă de toamnă, îndreptându-se către fiește ce loc îi mânau roțile lor.

---

22. Producător de instrumente de scris cunoscut în S.U.A. în principal pentru cariocile cu cerneală permanentă. (n. trad.)

Diverse locuri

Ploua tare în Chesapeake, Virginia, în seara zilei de 9 mai 1993, atunci când Jeff Haddon și-a luat springerul spaniel la plimbarea lor obișnuită de după cină. Niciunul dintre ei nu-și dorea să fie pe-afară, nici Haddon, nici cățeaua lui, Garbo. Pe Bulevardul Battlefield ploua așa de tare, că stropii ricoșau de pe trotuarele de ciment până la piatra cubică a străzii. Aerul avea un iz de salvie și stejar veșnic verde. Jeff purta pe el un poncho mare galben, iar vântul bătea și îl răsfira furios. Garbo și-a despărțit picioarele din spate și s-a lăsat mizeră să se pișe, cu blana ei cârlionțată atârnând în șuvițe pleoștite.

Plimbarea lui Haddon și a lui Garbo i-a dus până la casa largă în stil Tudor a lui Nancy Lee Martin, o văduvă bogată cu o fiică de nouă ani. Mai târziu, le-a spus anchetatorilor din cadrul Departamentului de Poliție Chesapeake că a aruncat o privire către aleea ei pentru că a auzit muzică de Crăciun, însă asta nu era chiar adevărat. Nu auzise atunci muzica de Crăciun, nu peste ropotul ploii din drum, ci întotdeauna trecea prin dreptul casei ei și întotdeauna se uita pe acea alee pentru că Haddon avea o pasiune secretă pentru Nancy Lee Martin. La patruzeci de ani, ea era cu zece ani mai în vârstă decât el, și totuși încă mai arăta ca majoreta de la Virginia Tech care fusese odinioară.

A privit către alee la timp ca să o observe pe Nancy ieșind pe ușa din față, cu fata ei, Amy, fugind în fața ei. Un bărbat înalt îmbrăcat cu un pardesiu negru ținea o umbrelă pentru ea; fetele aveau rochii strânse pe trup și eșarfe de mătase, iar Jeff Haddon și-a adus aminte de nevastă-sa care îi spusese că Nancy Lee urma să se ducă la o strângere de fonduri pentru George Allen, care tocmai ce anunțase că va candida pentru postul de guvernator.

Haddon, care deținea o reprezentanță Mercedes și care se pricepea la mașini, a recunoscut automobilul care venise pentru ele ca fiind un Rolls-Royce, modelul Phantom sau Wraith, ceva din anii treizeci.

A salutat și a făcut cu mâna. E posibil ca Nancy Lee Martin să fi răspuns la salut, nu a fost prea sigur. În timp ce șoferul lor le deschidea portiera, a răbufnit muzică, iar Haddon a jurat că putea auzi linia melodică de la *Micuțul băiat toboșar*[23], cântat de un cor. Era un lucru ciudat de auzit primăvara. Poate că și lui Nancy Lee i s-a părut aidoma – părea că ezită înainte de a urca. Însă ploua tare, iar ea nu a ezitat prea mult.

Haddon și-a continuat drumul, și atunci când s-a întors mașina dispăruse. Nancy Lee Martin și fiica ei Amy nu au mai ajuns niciodată la strângerea de fonduri pentru George Allen.

Șoferul care fusese însărcinat să le conducă, Malcom Ackroyd, a dispărut și el. Mașina lui a fost descoperită lângă Bulevardul Bainbridge, pe malul apei, cu portiera de la șofer deschisă. Pălăria i-a fost găsită în bălării, îmbibată de sânge.

*****

Pe la sfârșit de mai 1994, a fost Jake Christensen din Buffalo, New York, de zece ani și călătorind singur, venind cu avionul din Philadelphia, unde urma cursuri la internat. Fusese trimis un șofer care să îl întâmpine, dar acest bărbat, Bill Black, a suferit un atac de cord fatal în parcare și a fost găsit mort în spatele volanului limuzinei sale. Cine l-a întâmpinat pe Jake la aeroport – și cine l-a luat de acolo – nu s-a putut determina niciodată.

Autopsia a dezvăluit că inima lui Bill Black a cedat după inhalarea unei doze aproape letale de gaz denumit sevofluran; era favoritul dentiștilor. O gură zdravănă ar face pe oricine să uite de durere și l-ar mai face puternic influențabil – un zombie, cu alte cuvinte. Sevofluranul nu era ușor de obținut – e necesară o licență de doctor sau de stomatologie ca să îl obții – și păruse o pistă promițătoare, dar interogatoriile de-a lungul întregului stat cu diverși chirurgi stomatologici și angajații lor nu au dus nicăieri.

*****

În ١٩٩٥, a fost Steve Conlon și fiica lui de doisprezece ani, Charlie (de fapt, Charlene, însă Charlie pentru prieteni), în drumul lor spre lecții de dans tată-fiică în Plattsburgh, New York. Au comandat o limuzină, dar în dreptul casei lor a apărut în schimb un Rolls-Royce. Mama lui Charlie, Agatha, și-a sărutat fiica de rămas bun, pe frunte, înainte ca ea să plece, și i-a zis să se distreze, apoi nu a mai văzut-o niciodată.

Totuși, l-a văzut pe soțul ei. Cadavrul lui a fost descoperit cu un glonț prin orbita ochiului stâng, în spatele unor tufișuri, într-o parcare de pe autostrada 87. Agatha nu a avut nicio problemă să identifice trupul, în ciuda feței distruse.

Câteva luni mai târziu, în casa Colon a sunat telefonul, la puțin după ora două și jumătate noaptea, iar Agatha, doar pe jumătate trează, a răspuns. A auzit un hârșâit și niște păcănituri, ca la o convorbire la mare distanță, urmate de vocile mai multor copii care cântau *Primul Crăciun*[24] pe un ton înalt, drăgălaș și străbătut de râsete. Agatha a crezut că aude printre ei vocea fetei sale și a început să o strige pe nume:

— Charlie, Charlie, unde ești?

Dar fiica nu a răspuns, iar în clipa următoare copiii au închis telefonul.

Compania de telefonie, însă, a precizat că nu fuseseră niciun fel de convorbiri pe acea linie, la acea oră, și poliția a considerat evenimentul o fantezie a unei femei adânc mâhnite.

*****

În fiecare an au loc în America aproximativ cincizeci și opt de mii de răpiri de copii nelegate de contextul familiei, și la începutul anilor nouăzeci disparițiile lui Marta Gregorski, Rory McCombers, Amy Martin, Jake Christensen, Charlene Conlon și ale adulților însoțitori – cu puțini martori, în state diferite, în condiții diferite – nu au fost conectate decât mult mai târziu. Cu mult după ceea ce i s-a petrecut lui Vic McQueen în mâinile lui Charles Talent Manx III.

---

23. *The Little Drummer Boy*, o colindă de Crăciun foarte populară în Statele Unite, compusă în 1941 de Katherine Kennicott Davis. (n. trad.)

24. *The First Noel*, colind tradițional nord-american. (n. trad.)

Haverhill

Prin a doua jumătate a lunii martie din anul de liceu terminal al lui Vic, maică-sa a intrat peste ea și Craig Harrison, aflați în dormitorul lui Vic, la unu noaptea. Nu era ca și cum Linda i-a prins în timp ce și-o trag, nici măcar pupându-se, dar Craig avea o sticlă de Bacardi, iar Vic era destul de beată.

Craig a plecat ridicând din umeri și zâmbind – *N'pte bună, dna McQueen, pare rău că v-am trezit* – și dimineața următoare Vic a tulit-o la tura de sâmbătă de la Taco Bell fără să îi adreseze mamei ei vreun cuvânt. Nu era nerăbdătoare să se întoarcă acasă și cu siguranță nu era pregătită pentru ce o aștepta când a făcut-o.

Linda stătea pe patul lui Vic, care era proaspăt făcut, cu așternuturi curate și o pernă umflată, la fel ca într-o cameră de motel. Mai era de așezat menta.

Tot restul lipsea: caietul de desene al lui Vic, cărțile lui Vic, calculatorul lui Vic. Erau câteva obiecte pe birou, însă Vic nu le-a acordat atenție pe moment. Imaginea camerei ei golite i-a tăiat răsuflarea.

— Ce-ai făcut?

— Îți poți câștiga înapoi lucrurile, a zis Linda, cât timp îmi respecți noile reguli și noua oră de culcare. De acum încolo, o să te duc eu cu mașina la școală și oriunde mai trebuie.

— Nu aveai... nu aveai niciun drept...

— Am găsit într-un sertar câteva lucruri de-ale tale, a continuat mama ei de parcă Vic nu spusese nimic. Aș vrea să aud explicația ta referitor la ele.

Linda a făcut semn cu capul către partea opusă a camerei. Vic și-a întors privirea, de data aceasta observând atentă ce stătea pe birou: un pachet de țigări, o cutie de metal Altoids conținând ceea ce păreau bombonele roșu-portocalii de Valentine's Day, câteva sticluțe cu mostre

de gin și două prezervative cu aromă de banană în ambalaje mov. Unul dintre ambalaje era desfăcut și gol.

Vic cumpărase prezervativele de la un automat de pe holul de la Howard Johnson și rupsese ambalajul unuia ca să facă un personaj din el, umflând cauciucul și desenând o față. Poreclise acest personaj Puțăfață și distrase copios pe colegi la ora a treia de clasă, plimbându-l pe catedră în timp ce profesoara era ieșită. Când dna Jaffey s-a întors de la toaletă, camera mirosea așa de tare a banane, că a întrebat cine a adus la școală plăcintă, lucru care a produs o hlizeală generală.

Craig lăsase țigările într-o noapte în care rămăsese la ea, și Vic le pusese bine pentru el. Nu fuma (încă), dar îi plăcea să scoată câte o țigară din pachet și să se întindă pe pat adulmecând tutunul dulceag: parfumul lui Craig.

Tabletele de Ecstasy erau ceea ce lua Vic ca să treacă peste nopțile în care nu putea dormi, când gândurile i se învârteau prin cap țipând ca o gloată de lilieci dezlănțuiți. În unele nopți, își închidea ochii și vedea Podul Căii Mai Scurte, un dreptunghi înclinat deschizându-se către întuneric. Putea *mirosi* putoarea de amoniu a urinei de liliac și miasma de lemn mucegăit. În întuneric, o pereche de lanterne de vizieră obișnuiau să sclipească la capătul îndepărtat al podului: două cercuri de lumină palidă apropiate unul de altul. Acele lanterne era sclipitoare și teribile, iar uneori le putea vedea lucind în dreptul pupilelor ei chiar și după ce deschidea ochii. Acele lanterne o făceau să îi vină să țipe.

Un pic de X îmbunătățea mereu lucrurile. Un pic de X o făcea să se simtă ca și cum zbura planat cu briza pe față. Punea universul într-o stare de urnire calmă și subtilă, de parcă ar fi fost pe șaua din spate a motocicletei tatălui ei, pregătind să negocieze o curbă. Nu avea nevoie să doarmă atunci când era pe Ecstasy, era prea îndrăgostită de univers ca să doarmă. În schimb, își chema prietenii și le spunea că-i iubește. Stătea până târziu în noapte și schița modele de tatuaje care să o ajute să micșoreze distanța dintre fata de peste stradă și striperița morții-mă-sii. Voia să își facă deasupra sânilor un tatuaj cu un motor de motocicletă, ca să îi lase pe băieți să știe ce călăreală bună pot avea, independent de faptul că, la șaptesprezece ani, era, patetic, aproape ultima virgină din clasă.

Sticluțele de mostre de gin nu reprezentau nimic. Ginul era doar ceva la îndemână ca să înghită Ecstasy-ul.

— Gândește-te la ce-ai chef, a spus Vic. Mă doare-n paișpe.

— Măcar ar trebui să fiu bucuroasă că folosești protecție. Dacă apare pe nepusă masă un copil din flori, să nu te-aștepți să te-ajut. N-o să vreau să am de-a face nimic cu asta. Sau cu tine.

Ce și-ar fi dorit Vic să-i spună era că ar fi fost un motiv destul de bun ca să rămână însărcinată cât mai curând posibil, dar ce a rostit în schimb a fost:

— Nu m-am culcat cu el.

— Acuma minți. 4 septembrie. Am crezut că ai rămas peste noapte la Willa. În jurnalul tău zice...

— Te-ai uitat în jurnalul meu!?

— ...că ai dormit la Craig toată noaptea pentru prima dată. Crezi că nu știu ce înseamnă asta?

Ce însemna era că dormiseră împreună – cu hainele pe ei, sub o plapumă, în camera de la subsol a Willei, cu alți șase copii acolo. Însă atunci când s-a trezit, el era lipit de ea, cu un braț peste talia ei, respirând pe ceafa ei, iar ea s-a gândit *Te rog, nu te trezi* și pentru câteva clipe fusese cea mai fericită de pe lume.

— Mda. Înseamnă că ne-am tras-o, mama, a zis Vic pe un ton liniștit. Pentru că mă săturasem să îi tot sug pula. Eu nu m-am ales cu nimic.

Puțina culoare care mai rămăsese în obrajii mamei ei s-a împrăștiat instantaneu.

— O să-ți păstrez obiectele tale personale încuiate, a zis ea. Nu-mi pasă că ai aproape optsprezece ani, locuiești sub acoperișul meu și o să respecți regulile mele. Dacă ești capabilă să urmezi noul program, atunci poate că peste câteva luni...

— Ast-ai făcut și atunci când tata te-a dezamăgit? Ți-ai încuiat păsărica pentru câteva luni ca să vezi dacă îți urmează programul?

— Crede-mă, dacă aș avea o centură de castitate pe undeva prin casă, te-aș pune pe tine să o porți, i-a zis maică-sa. Târfă cu gura murdară ce ești!

Vic a râs, cu un sunet sălbatic, agonizant.

— Cât de urâtă ești ca om pe dinăuntru, a spus ea, cel mai malițios lucru la care s-a putut gândi. Eu mi-am luat tălpășița.

— Dacă pleci, o să găsești ușa încuiată când te întorci, i-a spus mama ei, însă Vic nu mai asculta, deja ieșise pe ușa de la dormitor.

Afară în frig

A mers pe jos.

Ploaia era o zloată care a udat-o prin geaca de armată din piele, tapându-i părul cu boabe de gheață.

Tatăl ei și prietena lui trăiau în Durham, New Hampshire, și era ceva drum de mers ca să ajungă la ei cu MBTA[25] – trebuia să ia metroul până la Gara de Nord, apoi să urce în autobuzele operate de Amtrak – dar mai presupunea și mulți bani pe care Vic nu-i avea.

A mers totuși la stația de metrou și a pierdut vremea pe acolo, pentru că era ferită de ploaie. Încerca să se gândească pe cine ar putea suna ca să facă rost de bani de bilet. Apoi s-a gândit, la naiba, mai bine își sună tatăl și îl roagă s-o ia cu mașina. Sincer, nu-și dădea seama de ce nu se gândise mai devreme la varianta asta.

În ultimul an, fusese doar o dată să îl viziteze, și nu ieșise prea bine. Vic s-a certat cu prietena și a aruncat cu telecomanda după ea, care, prin cine știe ce întâmplare, i-a învinețit femeii ochiul. Tatăl ei a trimis-o înapoi chiar în acea seară, fără să fie niciun pic interesat de perspectiva ei asupra întâmplării. Vic nu a mai vorbit cu el de atunci.

Chris McQueen a răspuns la al doilea țârâit și a precizat că acceptă taxa inversă. Însă nu a părut prea încântat. Vocea îi era hârâită. Data trecută când îl văzuse îi apăruseră o grămadă de fire de păr cărunte care nu fuseseră acolo cu un an înainte. Auzise că bărbații își iau iubite mai tinere ca să rămână ei înșiși tineri. Nu prea funcționa.

— Uite, a zis Vic, și dintr-o dată s-a trezit că se forțează să nu plângă. Mama m-a dat afară din casă, cum te-a dat și pe tine.

Nu se întâmplase așa, bineînțeles, dar părea felul potrivit de a începe conversația.

— Hei, Piceo, a spus el. Unde ești? Ești bine? M-a sunat mama și mi-a zis că ai plecat.

— Sunt la gară. Nu am bani. Poți să vii să mă iei, tata?

— Pot să trimit un taxi. Mama o să plătească mașina când ajungi acasă.

— Nu pot să mă duc acasă.

— Vic. Mi-ar lua o oră să ajung acolo, și e miezul nopții. Trebuie să mă duc mâine la serviciu la 5 dimineața. Aș fi fost în pat până acum, în schimb am stat lângă telefon și mi-am făcut griji pentru tine.

Vic a auzit o voce în fundal, prietena tatălui ei, Tiffany:

— Aici nu vine, Chrissy!

— Trebuie să rezolvi lucrurile cu maică-ta, a spus el. Nu pot să aleg de partea cui să fiu, Vic. Știi bine.

— Aici *nu* vine! s-a răstit Tiffany încă o dată, cu o voce stridentă și furioasă.

— Poți să-i spui pizdei ăleia proaste să tacă dracu' din gură?! a strigat Vic, aproape urlând.

Când tatăl ei a rostit ceva din nou, vocea îi era mai dură.

— N-o s-o fac. Și luând în considerare că ai bătut-o data trecută când ai fost aici...

— Ce paștele mă-sii?!

— ...și nu ți-ai cerut niciodată scuze...

— N-am atins-o deloc pe curva aia împuțită.

— ...Ok. Închid. Conversația asta s-a încheiat. N-ai decât să petreci toată nenorocita asta de noapte în ploaie, din partea mea.

— Ai ales-o pe ea în locul meu, a zis Vic. Ai *ales-o* pe ea. Du-te dracu', tata. Odihnește-te ca să fii pregătit să mânjești și mâine lucrurile cu căcat. La asta te pricepi de minune!

Și a trântit receptorul.

Vic s-a întrebat dacă ar fi avut cum să doarmă în gară pe o bancă, însă până la ora două și-a dat seama că e imposibil. Era prea frig. A luat în considerare să o sune cu taxă inversă pe mama sa, rugând-o să trimită un taxi, dar simpla idee de a cere ajutorul ei era insuportabilă, așa că a mers pe jos

---

25. Massachusetts Bay Transportation Authority – sistemul de transport public interurban al statului Massachusetts. (n. trad.)

Acasă

Nici măcar nu a încercat ușa din față, convinsă că va fi cu lanțul pus. Propria ei fereastră de la dormitor era la o înălțime de trei metri de sol, și oricum încuiată. Ferestrele din spate erau și ele încuiate, la fel și ușa de sticlă batantă. Însă era un geam de la subsol care nu voia în ruptul capului să se închidă de tot. De șase ani, stătea întredeschis câțiva milimetri.

Vic a găsit o pereche ruginită de foarfece de grădină și a folosit-o ca să taie plasa de insecte, apoi a împins fereastra înăuntru și s-a strecurat prin deschizătura îngustă și lată.

Subsolul era o cameră mare și nefinisată, cu țevi traversând tavanul. Mașina de spălat rufe și uscătorul se aflau la un capăt al încăperii, lângă scări, iar boilerul la celălalt. În rest erau doar cutii aruncate la nimereală, pungi de gunoi umplute cu hainele vechi ale lui Vic și un fotoliu cu model de tartan cu un tablou înrămat al unei acuarele de rahat, cu un pod acoperit, rezemat de șezut. Vic și-a adus vag aminte că îl pictase în școala generală. Era urât ca dracu'. Nicio atenție la perspectivă. S-a amuzat folosind un marker ca să deseneze un stol de mădulare zburătoare pe cer, apoi l-a azvârlit și a împins spătarul fotoliului ca să facă un fel de pat. În uscător, a găsit un set curat de haine. Și-ar fi dorit să își usuce tenișii, însă a realizat că zdrăngănitul aparatului ar fi chemat-o pe maică-sa jos, așa că doar i-a pus pe prima treaptă.

Într-un sac de gunoi, a găsit niște haine de iarnă pufoase, s-a ghemuit pe fotoliu și s-a învelit cu ele. Fotoliul nu se putea rabata complet și s-a gândit că nu o să poată adormi, chircită cum era, dar la un moment dat și-a închis ochii pentru o clipă, iar atunci când i-a deschis, pe spațiul liber al ferestrei cerul era o fâșie de albastru strălucitor.

Ce a trezit-o a fost sunetul de deasupra, de picioare tropăite și vocea agitată a mamei ei. Vorbea la telefon, din bucătărie. Vic își putea da seama din felul în care făcea pași în cerc.

— *Am sunat* la poliție, Chris, a spus ea. Mi-au zis că o să se întoarcă acasă când e pregătită.

Apoi a spus:

— Nu! *Nu*, n-o s-o facă, pentru că nu e copil pierdut. Are șaptesprezece ani, la dracu', Chris. La șaptesprezece ani nici măcar nu îi zic fugară.

Vic era pe cale să se dea jos din fotoliu și să urce – dar s-a gândit *La dracu'. La dracu' cu amândoi.* Și s-a lăsat moale înapoi în culcuș.

În vâltoarea deciziei, și-a dat seama că era lucrul greșit de făcut, lucrul groaznic de făcut, să se ascundă aici jos în timp ce mama ei era cuprinsă de panică la parter. Însă era un lucru groaznic și să scotocești prin camera fiicei tale, să îi citești jurnalul, să îi iei lucrurile pe care și le plătise singură. Și dacă Vic mai înghițea din când în când câte un Ecstasy, asta era de asemenea vina părinților ei, pentru divorțul lor. Era vina tatălui ei pentru că o lovea pe mama ei. Știa acum că o făcuse în trecut. Nu uitase cum își curățase la chiuvetă pumnul înroșit. Chiar dacă și-o meritase, curva idioată. Vic își dorea să fi avut niște X la ea. Avea o cutiuță în ghiozdan, prinsă în penar, dar acesta era sus. S-a întrebat dacă oare maică-sa se va duce pe-afară să o caute.

— Dar *nu tu* o crești, Chris! Eu o fac! O fac *singură*! aproape că a strigat Linda, iar Vic i-a recunoscut lacrimile în voce și, pentru o secundă, mai că s-a răzgândit.

Și din nou a rezistat tentației. Era de parcă lapovița din noaptea trecută fusese absorbită de ea prin piele, până în sânge, și o făcuse să fie cumva mai rece. Își dorea asta, acea răceală interioară, o încremenire perfectă, de gheață – un fior rece care să îi amorțească toate sentimentele negative, care să îi înghețe instantaneu toate gândurile rele.

Ai vrut să dispar, așa că am făcut-o, s-a gândit Vic.

Mama ei a trântit telefonul, l-a ridicat și l-a mai trântit o dată.

Vic s-a ghemuit și mai mult sub jachete și s-a cuibărit.

În cinci minute, a adormit la loc.

Subsolul

Data următoare când s-a trezit, era miezul zilei și casa era goală. A știut asta imediat ce a deschis ochii, a știut din felul în care se așternea tăcerea. Mama ei nu suporta să stea într-o casă complet tăcută. Când Linda dormea, dădea drumul la un ventilator. Când Linda era trează, își pornea televizorul sau gura.

Vic s-a lăsat să alunece din fotoliu, a traversat încăperea și s-a pus cu picioarele pe o cutie, ca să privească pe fereastra care avea perspectivă în fața casei. Mașina Datsun, tinicheaua ruginită de rahat a maică-sii, nu era acolo. Vic a simțit un fior meschin de încântare, sperând că Linda conduce disperată prin Haverhill, căutând-o la mall, pe străzile lăturalnice, acasă la prieteni.

Aș putea fi moartă, s-a gândit cu o voce găunoasă și infatuată. *Violată și lăsată să mor pe malul râului, și ar fi numai vina ta, curvă despotică.* Vic avea în tolbă câteva cuvinte precum „despotic" și „infatuat". Poate că lua numai cinci la școală, însă citise Gerard Manley Hopkins și W. H. Auden și era cu ani lumină mai deșteaptă decât amândoi părinții ei, știa asta.

Vic și-a pus tenișii încă uzi în uscător, ca să zdrăngăne cât vor, și s-a dus sus pentru un castron de cereale Lucky Charms în fața televizorului. Și-a dezgropat pastila de urgență de Ecstasy din penar. În douăzeci de minute, se simțea calmă și ușoară. Când și-a închis ochii, a experimentat o senzație luxuriantă de deplasare, de alunecare, ca un avion de hârtie pe un curent cald ascendent. Obișnuia să se uite la canalul Travel și de fiecare dată când vedea un avion își ridica brațele ca niște aripi și pretindea că se înalță. Ecstasy era deplasare sub forma unei pastile, la fel de bun ca zborul prin întuneric într-o decapotabilă, atâta tot că nu trebuia să te dai jos de pe canapea ca să o iei la drum.

Și-a spălat în chiuvetă castronul și lingura, le-a uscat și le-a pus înapoi la locul lor. A stins televizorul. Se făcea târziu, o putea spune după

unghiul luminii printre crengile copacilor.

Vic s-a întors în pivniță ca să-și verifice încălțările, dar tot nu se uscaseră. Nu știa ce să mai facă. Sub scară, a găsit vechea ei paletă de tenis și un tub cu mingi. S-a gândit că ar putea să lovească o vreme de perete, însă ar fi trebuit să elibereze mai întâi o zonă întreagă, așa că s-a apucat să mute cutii – moment în care a găsit-o.

Bicicleta Raleigh era rezemată de ciment, ascunsă în spatele unui teanc de cutii destinate Armatei Salvării. A consternat-o să-și descopere aici vechiul ei Tuff Burner. Avusese un fel de accident și o pierduse. Vic și-a adus aminte că părinții ei discutaseră despre întâmplare, când credeau că nu îi aude.

Doar că... Doar că poate nu auzise ce crezuse că auzea. Își aducea aminte că tatăl ei a zis că i se va frânge sufletul când îi va spune că Tuff Burner-ul nu mai e. Din cine știe ce motiv, crezuse că se pierduse, că el nu-l putuse găsi. Mama ei spusese ceva de genul că e bucuroasă că Tuff Burner-ul nu mai e în peisaj, pentru că Vic era foarte fixată cu asta.

Și chiar *fusese* fixată, era adevărat. Vic avea o întreagă paletă de fantezii care implicau mersul cu Tuff Burner-ul peste un pod imaginar către locuri îndepărtate și tărâmuri fantastice. Călătorise până la ascunzătoarea unor teroriști și recuperase brățara mamei ei și mersese cu bicicleta la o criptă umplută de cărți unde s-a întâlnit cu o elfă care i-a făcut ceai și a avertizat-o despre un vampir.

Vic a trecut cu un deget peste ghidon, adunând un strat gros de praf. În tot acest timp, fusese aici jos, prinzând colb deoarece părinții nu-și mai doreau ca ea să o aibă. Vic iubise bicicleta asta și îi dăruise mii de povești, așa că, bineînțeles, părinții ei i-o luaseră.

Îi era dor de poveștile cu podul, îi era dor de fata care fusese. Pe vremea aceea era o ființă mai bună, și o știa prea bine.

Vic a continuat să se uite la bicicletă în timp ce și-a pus tenișii în picioare (care acum erau și prăjiți, și lipicioși).

Primăvara era în echilibru aproape perfect, în lumina directă a soarelui părea iulie, iar la umbră ianuarie. Vic nu a vrut să meargă pe stradă și să riște ca mama ei să o repereze când se întorcea, așa că a virat Raleigh-ul către spatele casei și pe poteca din pădure. Îi era cel mai natural lucru din lume să își treacă piciorul peste cadru și să înceapă să pedaleze.

Vic a râs după ce s-a urcat pe ea. Îi era prea mică, aproape comic de mică. Și-a imaginat un clovn înghesuit într-o mașină mică de clovni. Genunchii îi loveau ghidonul, iar fundul îi atârna de pe șa. Dar când s-a ridicat pe pedale, s-a simțit în locul potrivit.

A mers în josul pantei, în umbra care era cu zece grade mai rece decât

la soare, cu iarna brăzdându-i fața. A lovit o rădăcină și a săltat în aer. Nu se așteptase să se ridice de la sol și a icnit un strigăt scurt și fericit de surpriză, și pentru o clipă nu mai era nicio diferență între cine era și cine fusese. Încă avea acea senzație de bine, cu cele două roți învârtindu-se sub ea și cu vântul bătându-i în păr.

Nu a apucat drumul direct înspre râu, ci a urmat cărarea îngustă care tăia de-a lungul poalelor dealului. Vic a răbufnit printr-un tufiș și a nimerit în mijlocul unui grup de băieți adunați în jurul unui foc aprins într-un tomberon de metal. Împărțeau un cui de iarbă.

— Dă-mi un puf! a strigat ea în timp ce a trecut razant și a mimat că le apucă țigara.

Puștiul cu jointul, lălăit în tricoul lui cu Ozzy Osbourne, s-a speriat atât de tare, că s-a înecat cu fumul. Vic a rânjit, îndepărtându-se, până ce băiatul cu țigara a strigat la ea:

— Poate dac' vii și ne-o sugi un pic, zdreanțo!

Ea și-a continuat drumul prin aerul răcoros. Un sfat al ciorilor, cocoțate pe crăcile unui mesteacăn cu trunchi gros, îi dezbătea în termeni gravi trecerea ei pe acolo.

Poate dac' vii și ne-o sugi un pic, s-a gândit, iar pentru un moment fata de șaptesprezece ani pe bicicleta de copii și-a imaginat să se întoarce și se duce la ei, coboară și le zice *Bine. Cine-i primul?* Maică-sa deja o considera curvă. Vic ura să o dezamăgească.

Se simțea bine gonind așa pe muchia dealului, călare pe vechea ei bicicletă, dar senzația de bine s-a stins și a lăsat în urma sa o furie slabă și rece. Nu mai era pe de-a întregul sigură pe cine era nervoasă, totuși. Furia ei nu avea o țintă fixă. Era un zumzet de emoții care să acompanieze șuierul constant al spițelor.

S-a gândit să meargă până la mall, însă ideea de a fi obligată să afișeze un zâmbet larg pentru celelalte fete din zona de restaurante a iritat-o. Vic nu avea dispoziția necesară de a se vedea cu oameni pe care-i cunoștea și nu-și dorea să primească de la nimeni sfaturi bune. Nu știa încotro să se îndrepte, ci doar că avea chef să se bage în belele, să dea de necaz. Era convinsă că dacă va continua să pedaleze suficient de mult, va da și de asta.

Din câte credea mama ei, Vic deja găsise beleaua, era aruncată dezbrăcată și moartă pe undeva. Vic era încântată că reușise să trezească o astfel de idee în mintea maică-sii. Îi părea doar rău că până seara distracția se va fi terminat, iar mama ei va fi aflat că încă mai e în viață. Își dorea, pe jumătate, să existe o modalitate prin care Linda să nu afle niciodată ce s-a întâmplat cu ea, să dispară complet din propria ei viață, să se ducă și să nu se mai întoarcă niciodată, și cât de bine ar fi fost

asta, ca ambii ei părinți să se întrebe la infinit dacă fiica lor mai e vie sau e moartă.

A savurat gândul la toate acele zile și săptămâni pe care ei le vor petrece fiindu-le dor de ea, chinuiți de scenarii care mai de care mai înspăimântătoare privindu-i soarta. Și-o vor imagina bătută de burniță, tremurând și mizeră, urcând cu recunoștință în prima mașină care ar fi oprit. Încă ar mai putea fi în viață în portbagajul acestei mașini (Vic nu și-a dat seama că în mintea ei devenise o mașină veche dintr-un model și de o marcă fără ceva distinct). Și nu vor afla niciodată cât timp a ținut-o moșul (Vic hotărâse că el trebuie să fie bătrân, deoarece așa era și mașina lui) sau ce i-a făcut sau unde i-a aruncat corpul. Ar fi mai teribil decât să moară ei înșiși, neștiind cu ce om cumplit și-a intersectat Vic drumul, în ce loc însingurat a dus-o, ce sfârșit a găsit pentru ea.

Între timp, Vic a ajuns pe vechiul drum prăfuit care ducea la Merrimack. Sub cauciucuri pocneau ghinde sparte. A auzit învolburarea râului din față, clocotind prin jgheabul de bolovani. Era unul dintre cele mai plăcute sunete din lume și ea și-a ridicat fruntea ca să se bucure de priveliște, însă Podul Căii Mai Scurte i-a blocat perspectiva.

Vic a strâns de frâne și a lăsat Raleigh-ul să se oprească.

Era chiar mai dărăpănat decât își amintea, cu întreaga structură aplecată în dreapta, așa că arăta de parcă un vânt mai tare l-ar răsturna în Merrimack. Intrarea deformată era încadrată de fire sălbatice de iederă. Mirosea a lilieci. La capătul celălalt, a văzut o vagă pată de lumină.

Tremura de frig – și de ceva care semăna a plăcere. Știa, cu o certitudine tăcută, că ceva era în neregulă în capul ei. În toate acele dăți când luase Ecstasy, nu mai halucinase niciodată. A presupus că vine un prim moment pentru orice.

Podul o aștepta ca să îl traverseze. Când a înaintat, și-a dat seama că va cădea în gol. Că va fi rememorată pentru totdeauna ca fata drogată care s-a aruncat cu bicicleta de pe coastă și și-a rupt gâtul. Era următorul lucru cel mai bun care s-ar fi putut petrece după varianta cu răpitul de către un moș (Wraith), fără să se mai știe de ea vreodată.

În același timp, chiar dacă era conștientă că podul nu era acolo, o parte din ea dorea să afle ce se găsește de partea cealaltă. Vic s-a ridicat pe pedale și s-a apropiat și mai mult, până la buza lemnului care se îmbina cu drumul.

În vopsea de spray verde, pe partea interioară a peretelui din stânga erau scrise patru cuvinte.

Casa Saniei cu Zurgălăi. 1996

Haverhill

Vic s-a aplecat, a luat o piatră de șist și a aruncat-o deasupra capului, până pe pod. Piatra a lovit lemnul cu o pocnitură, a sărit și a ricoșat. De deasupra s-a auzit un freamăt șters. Liliecii.

Părea o halucinație suficient de țeapănă. Deși poate că avusese o halucinație și cu bucata de piatră.

Avea două modalități în care să testeze podul. Ar fi putut să înainteze alți câțiva centimetri, să pună roata din față pe el. Dacă ar fi fost un pod imaginar, ar fi reușit să se dea în spate la timp cât să nu cadă în hău.

Sau ar fi putut pur și simplu să își continue drumul înainte. Și-ar fi putut închide ochii și să-și lase Raleigh-ul să o conducă în față, către indiferent ce-o aștepta.

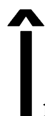
Avea șaptesprezece ani și nu îi era frică și îi plăcea șuierul vântului răscolind firele de iederă agățate de intrare. Și-a pus tălpile pe pedale și a avansat. A auzit hurducăitul roților pe lemn, a auzit scândurile lovindu-se unele de altele sub greutatea ei. Nu a experimentat nicio senzație de cădere, niciun plonjon de zece etaje în apa rece ca gheața a râului Merrimack. În schimb, se întețea un vuiet de zgomot alb. Un junghi a străbătut-o în ochiul stâng.

A alunecat în vechiul întuneric familiar, cu freamătul furtunii de purici statici vizibil printre șipci. Deja se găsea la o treime de drum când a deslușit dincolo de capătul îndepărtat al podului o casă albă și ponosită, cu un garaj într-o parte. Casa Saniei cu Zurgălăi, ce-o mai fi însemnând și asta.

Numele nu avea nicio însemnătate pentru ea, și nici nu ar fi fost nevoie. Știa, cu un simț abstract, către *ce* se îndrepta în viteză, chiar dacă nu știa *unde* în mod specific.

Își dorise să dea de necaz, să intre în belele, iar Podul Căii Mai Scurte nu o îndrumase niciodată greșit.

Capătul celălalt al podului

În tufișurile înalte, insectele iscau un zgomot ca de joagăr. În New Hampshire, primăvara fusese o zloată rece și murdară, însă aici – indiferent unde era *aici* – aerul era cald și cu adieri line. La marginea a ceea ce putea cuprinde cu privirea, Vic a văzut străfulgerări de lumină și sclipiri de scântei în copaci, dar în acele prime secunde nu le-a acordat nicio atenție.

Vic a coborât de pe pod și pe pământ ferm, compactat. A frânat de tot și și-a pus un picior jos. Și-a întors capul și a privit înapoi, la pod.

Calea Mai Scurtă se așezase între copaci, într-o parte a casei. Se întindea până departe în spate, printre brazi. Când și-a forțat privirea, a zărit imaginea Haverhill-ului la celălalt capăt, verde și umbros în ultimele raze ale amiezii.

Casa, în stil Cape Cod[26], se ridica izolată la limita drumeagului de noroi uscat. În curte, iarba crescuse până la talie. Sumacul se răsfirase printre copaci și creștea în pâlcuri la fel de înalte ca Vic.

Jaluzelele erau trase în spatele ferestrelor, iar ramele erau ruginite și umflate și nu era nicio mașină în alee și niciun motiv ca să crezi că ar fi fost cineva înăuntru, dar lui Vic i s-a făcut imediat frică de acea casă și nu credea că e neocupată. Era un loc îngrozitor, și primul ei gând a fost că dacă poliția l-ar cerceta, ar descoperi cadavre îngropate în curtea din spate.

Când intrase pe pod, simțise că plutește, la fel de lipsit de efort ca un uliu purtat în sus de curent. Simțise că aluneca și că niciun rău nu se putea abate asupra ei. Chiar și acum, stând neclintită, se simțea de parcă se mișca, naviga înainte, dar senzația nu mai era una plăcută. Acum se simțea de parcă ar fi fost trasă către ceva ce ea nu și-ar fi dorit să vadă, să conceapă.

De undeva, răzbea sunetul slab al unui televizor sau al unui radio.

Vic a mai privit o dată la pod. Era la doar un metru distanță. A expirat

adânc și și-a zis că e în siguranță. Dacă ar fi fost văzută, și-ar fi întors roțile și ar fi luat-o înapoi pe pod și ar fi dispărut înainte ca cineva să aibă prea mult timp să reacționeze.

A coborât de pe bicicletă și a început să meargă pe jos, în față. Cu fiecare pas moale, simțea că împrejurimile erau din ce în ce mai reale, nu o iluzie provocată de Ecstasy. Sunetele de radio creșteau subtil în volum pe măsură ce se apropia de casă.

Privind în sus, către copaci, Vic a văzut din nou acele lumini pâlpâind, fâșii de sclipiri atârnate de brazii dimprejur. I-a luat o clipă ca să înțeleagă ce vede, iar când a făcut-o a rămas cu gura și ochii căscați. Coniferele din jurul casei erau împodobite cu ornamente de Crăciun, câteva sute, atârnând din zeci de copaci. Beteli argintii și globuri aurii, tapate cu sclipici, se legănau libere în crengile brazilor. Îngeri de tinichea țineau în dreptul gurilor trompete tăcute. Moși Crăciuni grași își duceau la buze degete rotofeie, sfătuind-o pe Vic să-și continue cu atenție drumul.

Stând așa cu privirea ridicată, sunetul de radio s-a transformat direct într-un bariton de Burl Ives[27], încurajând întreaga lume să aibă un Crăciun Fericit, fără să conteze că era a treia săptămână din martie. Vocea răsuna din garajul adiacent, o clădire neglijată cu o singură ușă rulantă și cu patru ferestre pătrate, îmbibate de mizerie.

A mai făcut un pas mic, după care un al doilea, târșâindu-și picioarele către garaj în același mod în care s-ar fi apropiat de marginea unei prăpăstii. La cel de-al treilea pas, a privit în urmă, ca să se asigure că podul încă mai e acolo și că ar putea ajunge la el în grabă, dacă ar fi fost nevoie. Putea.

Un alt pas, al patrulea, apoi era suficient de aproape ca să vadă printr-una dintre acele ferestre soioase. Vic și-a sprijinit Raleigh-ul de perete, lângă ușa mare de garaj.

Și-a apăsat fața de geam. Garajul conținea o mașină veche neagră, cu un geam mic la lunetă. Era un Rolls-Royce, de tipul celor din care obișnuia să coboare Winston Churchill în fotografiile și filmările vechi. Putea citi plăcuța de înmatriculare: NOS4A2.

Asta e. Asta-i tot ce-ți trebuie. Cu asta, poliția poate să îl repereze, s-a gândit Vic. *Acum trebuie să pleci. Trebuie să fugi.*

Însă tocmai când era pe cale să se îndepărteze de garaj, a observat o mișcare prin luneta mașinii vechi. Cineva care stătea pe bancheta din spate și-a schimbat încet poziția, unduindu-și corpul ca să se facă mai comod. Prin sticla cețoasă, Vic a putut vedea silueta unui cap micuț.

Un copil. În mașină era un copil – un băiat, s-a gândit. Copilul avea tunsoarea unui băiat.

Inima lui Vic a început să bată atât de tare, încât umerii i s-au cutremurat. El avea un copil în mașină, iar dacă ea ar fi traversat înapoi Calea Mai Scurtă poate că oamenii legii l-ar prinde pe acel bărbat care deținea vechea mașină, dar nu l-ar mai găsi pe puști, pentru că până atunci va fi deja sub un metru de pământ, pe undeva neștiut.

Vic nu înțelegea de ce copilul nu țipa sau de ce nu încerca să iasă singur din mașină și să fugă. Poate că era drogat sau legat, Vic nu avea de unde să-și dea seama imediat. Indiferent de motiv, băiatul nu ar fi ieșit de acolo decât dacă Vic ar fi intrat să-l ia.

S-a dat în spate de la geam și a mai privit peste umăr. Podul o aștepta printre copaci. Dintr-o dată, i s-a părut la o distanță foarte mare. Când ajunsese așa de departe?

Vic și-a părăsit Raleigh-ul și a înconjurat garajul. Se așteptase ca ușa laterală să fie încuiată, însă, atunci când a încercat clanța, aceasta s-a deschis. Niște voci zbârnâite, pe tonalitate înaltă și alimentate cu heliu s-au împrăștiat imediat dinăuntru: Alvin and the Chipmunks își cântau colinda lor infernală de Crăciun.

Inima i s-a strâns la ideea de a intra acolo. A pus un picior peste prag, de probă, ca pășind pe suprafața unui eleșteu care nu era înghețat de tot. Vechea mașină, zveltă și de culoarea obsidianului, acoperea aproape întreg spațiul disponibil din garaj. Puținul loc care mai rămânea era un talmeș-balmeș: cutii de vopsea, rașchete, scări, cutii.

Rolls-ul avea în spate un compartiment încăpător, cu bancheta îmbrăcată în piele de ied de culoare bej. Pe ea dormea un băiat. Purta o geacă de piele întoarsă, cu nasturi de os. Avea părul brunet și un chip rotund și grăsun, cu obrajii îmbujorați de o roșeață sănătoasă. Părea că visează niște vise dulci; poate imaginea unor prune cu zahăr. Nu era legat în niciun fel și nu părea nefericit, iar lui Vic i-a trecut prin cap un gând care nu părea să aibă prea mult sens: *E în regulă. Ar trebui să pleci. Probabil că e aici cu tatăl lui și a adormit, iar tatăl lui îl lasă să se odihnească, și tu probabil ar trebui să îți vezi de treabă și să pleci.*

Vic a tresărit de la acest gând în felul în care ar fi tresărit la atingerea unui tăun. Era ceva greșit în acel gând. Nu își avea locul în mintea ei și nu își dădea seama cum de ajunsese acolo.

Podul Căii Mai Scurte o adusese aici ca să găsească pe Wraith, un bărbat ticălos care făcea rău oamenilor. Se dusese ca să caute belele, iar podul nu o îndrumase niciodată greșit. În ultimele câteva minute, lucrurile pe care și le reprimase atâția ani reveniseră la suprafață. Maggie Leigh fusese reală, nu o plăsmuire. Vic într-adevăr mersese pe bicicletă și recuperase brățara mamei ei de la Terry's Primo Subs; asta nu fusese *imaginar*, ci *îndeplinit*.

A bătut ușor cu degetul pe geam. Copilul nu s-a clintit. Era mai tânăr decât ea, cam de doisprezece sau treisprezece ani. Sub buza de sus avea un puf abia ivit.

— Hei, l-a strigat ea cu o voce joasă. Hei, puștiule.

El s-a mișcat, dar numai ca să își schimbe poziția în așa fel încât fața să îi fie de partea cealaltă a ei.

Vic a încercat portiera. Era încuiată pe dinăuntru.

Volanul era pe dreapta, lângă ea. Geamul de la șofer era lăsat în cea mai mare parte. Vic a șovăit. Nu era prea mult spațiu între mașină și grămada de obiecte înghesuite de perete.

Cheile erau în contact, mașina pierzând din baterie. Radioul era luminat de o nuanță de verde radioactiv. Vic nu a recunoscut cine cânta acum, un ins Vegas bătrân, dar era tot despre Crăciun. Crăciunul era la trei luni înapoi în oglinda retrovizoare, și era ceva teribil la muzica de Crăciun când se apropia vara. Era ca un clovn în ploaie, cu machiajul curgându-i.

— Hei, puștiule, a rostit ea printre dinți. Hei, puștiule, trezește-te.

Băiatul s-a clintit un pic, apoi s-a ridicat și s-a răsucit pentru a o privi în față. Vic i-a văzut chipul și a trebuit să își înfrângă un țipăt.

Nu semăna în niciun fel cu chipul pe care îl zărise prin luneta mașinii. Băiatul era mult mai apropiat de moarte – sau dincolo de moarte. Fața îi era selenară în paloarea sa, cu excepția orbitelor ochilor lui, care erau cearcăne vineții. Vase de sânge negre și toxice i se târau pe sub piele, de parcă arterele ar fi fost umplute cu cerneală, nu sânge, și erupeau la colțurile buzelor și pleoapelor și tâmplelor în ramuri bolnăvicioase. Părul îi avea culoarea chiciurii pe parbriz.

Băiatul a clipit. Ochii îi erau clari și curioși, singura parte din el care părea pe de-a întregul vie.

A expirat: abur alb. Ca și cum stătuse într-un frigider.

— Cine ești? a întrebat el, cu fiecare cuvânt un nor de vapori albi. Nu ar trebui să fii aici.

— De ce îți e așa de frig?

— Nu-mi e, a zis el. Ar trebui să pleci. Nu e sigur aici.

Respirația lui, abur.

— Of, Dumnezeule, puștiule, a spus ea. Hai să ieșim. Vino. Vino cu mine.

— Nu pot descuia ușa.

— Atunci cocoață-te pe scaunul din față, a spus ea.

— Nu pot, a zis el din nou.

Vorbea ca cineva sedat, iar Vic a realizat că băiatul trebuie să fi fost drogat. Ar fi putut vreun drog să îi coboare temperatura corpului

suficient de mult încât respirația lui să devină abur? Nu prea credea.

— Nu pot să plec de pe scaunul din spate. Chiar că nu ar trebui să fii aici. El o să se întoarcă-n curând.

Din nările lui se prelingea aer alb și înghețat.

Vic l-a auzit suficient de clar, dar nu a înțeles mare lucru, mai puțin ultima parte. *El o să se întoarcă-n curând* era ușor de conceput. Desigur că *el* se va întoarce – indiferent cine era *el* (Wraith). Nu ar fi lăsat mașina în pericol să i se consume bateria dacă nu ar fi avut de gând să se întoarcă repede, așa că ea trebuia să dispară până va ajunge. Amândoi trebuiau.

Își dorea mai mult decât orice să își ia tălpășița, să o ia la goană spre ușă, să îi spună puștiului că o să vină înapoi cu poliția. Dar nu avea cum să plece. Dacă ar fi fugit, nu numai că ar fi părăsit un copil bolnav și răpit, și-ar fi abandonat și cea mai bună parte din sufletul ei.

S-a întins prin golul geamului și a descuiat portiera din față, deschizând-o larg.

— Haide, a zis ea. Ia-mă de mână.

S-a întins către bancheta din spatele locului șoferului.

El s-a uitat o clipă în palma ei, cu privirea meditativă, de parcă ar fi încercat să citească viitorul sau ea i-ar fi oferit ciocolată și el încerca să se hotărască dacă o vrea sau nu. Era felul greșit în care să reacționeze un copil răpit, și ea a conștientizat asta, și totuși nu și-a retras mâna la timp.

El i-a apucat încheietura, iar ea a urlat la atingerea sa. Mâna lui, arzând-o pe piele, era la fel de nocivă ca la apăsarea încheieturii pe o tigaie încinsă. I-a luat o clipă ca să înregistreze corect senzația, nu ca ceva fierbinte, ci ca extrem de *rece*.

Claxonul a sunat asemenea unei explozii. În spațiul îngust al garajului, zgomotul era aproape imposibil de suportat. Vic nu și-a dat seama de ce se pornise singur. Nu atinsese volanul.

— Dă-mi drumul! Mă doare, a spus ea.

— Știu, a zis el.

Când a zâmbit, a văzut că gura îi era plină de cârlige mici, rânduri întregi, fiecare la fel de delicat precum un ac de cusut. Rândurile păreau să i se prelungească până în gâtlej. Claxonul a răsunat încă o dată.

Băiatul și-a ridicat vocea și a strigat:

— Dle Manx! Dle Manx, am prins-o pe fată! Dle Manx, veniți să vedeți!

Vic și-a proptit un picior de scaunul șoferului și s-a împins în spate, punându-și toată forța în genunchi. Băiatul a fost smucit înainte. Ei nu i s-a părut că băiatul are de gând să dea drumul – mâna lui părea că îi este *înghețată* de a ei. Însă când i-a tras brațul în compartimentul din față, a lăsat-o. A căzut înapoi peste volan, iar claxonul s-a pornit încă o dată.

Vina ei, de data asta.

Băiatul a țopăit cu încântare pe bancheta din spate.

— *Dle Manx! Dle Manx, veniți să vedeți pe fata drăguță!*

Din nări și din gură îi ieșeau aburi.

Vic s-a prăbușit prin ușa de la șofer și mai departe pe ciment. Umărul a lovit un mănunchi de rașchete și lopeți de zăpadă, care au căzut peste ea cu un bufnet.

Claxonul a pornit din nou și din nou, în serii de explozii asurzitoare.

Vic a dat la o parte uneltele de grădină. Încă în genunchi fiind, și-a inspectat încheietura. Era hidos, o arsură neagră în forma aproximativă a mâinii unui copil.

A trântit portiera de la șofer și a aruncat o ultimă privire către băiatul din spate. Pe chip i se citea nerăbdarea, sclipind a încântare. O limbă neagră i s-a descâlcit din gură, trecându-și-o în jurul buzelor.

— *Dle Manx, reușește să fugă!* a strigat el, cu respirația înghețând geamul de lângă el. *Veniți să vedeți, veniți să vedeți!*

S-a ridicat în picioare și a făcut un pas stângaci, debalansat, către ușa laterală a garajului.

Motorul electric ce acționa ruloul a pornit la viață, lanțul ridicându-l cu un zornăit tracasat. Vic s-a repliat, apoi a început să meargă cu spatele, cât de iute era capabilă. Ușa mare a garajului s-a ridicat și s-a ridicat, dezvăluind niște cizme negre, niște pantaloni gri-argintii, și ea s-a gândit *Wraith, e Wraith!*

Vic s-a împleticit către partea din față a mașinii. O mai despărțeau doi pași de ușa care știa că ar duce-o în casă.

Mânerul s-a răsucit. Ușa s-a crăpat în întuneric.

Vic a pășit înăuntru, a închis-o în urma ei și a început să se miște printr-un

---

26. Casă tradițională din New England, cu acoperiș în două ape, cu burlan poziționat central și fără ornamente exterioare. Stilul de construcție este specific coloniștilor protestanți englezi din sec. XVII. (n. trad.)

27. Cântăreț american de banjo, cu predilecție de muzică country și cântece populare tradiționale. (n. trad.)

Antreu

Unde un linoleum ros de noroi era răsucit la un colț.

Niciodată nu își mai simțise picioarele atât de slăbite, iar urechile îi țiuiau de la strigătul care i se întipărise în minte, pentru că știa că dacă va țipa în realitate Wraith o va găsi și o va ucide. Legat de asta nu avea niciun dubiu – o va ucide și o va îngropa în curtea din spate și nimeni nu va afla vreodată ce s-a ales de ea.

A trecut de o a doua ușă interioară și într-un

Hol

Care se întindea pe întreaga lungime a casei și care era acoperit într-o stofă verde de la un perete la altul.

Holul mirosea a friptură de curcan.

A alergat, fără să se mai deranjeze cu ușile din părți, știind că s-ar deschide doar în băi și în dormitoare. Și-a apăsat puternic pe încheietura dreaptă, înăbușindu-și cu greu durerea, respirând sacadat.

După zece pași, holul s-a deschis într-un foaier mic. Ușa către grădina din față era în stânga, imediat după o scară îngustă care ducea la etaj. Pe pereți erau atârnate tablouri cu scene de vânătoare. Bărbați cu fețe roșii și cu rânjete largi țineau ridicate perechi de gâște, arătându-le unor golden retrieveri cu aspect nobil. În dreapta lui Vic, două uși batante despărțeau bucătăria. Mirosul de curcan gătit la cină era aici mai puternic. Era și mai cald, o căldură febrilă.

Ea și-a văzut șansa, a văzut-o clară în minte. Bărbatul numit Wraith ar intra prin garaj. Ar urmări-o prin ușa laterală și în casă. Dacă ar fi luat-o la sprint acum, fugind de-a lungul curții din față, ar fi putut ajunge pe jos la Calea Mai Scurtă.

Vic s-a năpustit prin foaier, izbindu-și șoldul de o masă. O veioză cu abajur franjurat s-a clătinat și aproape a căzut.

A apucat clanța, a apăsat-o și era gata să tragă de ea atunci când a văzut imaginea prin fereastra din lateral.

El stătea în curte, unul dintre cei mai înalți bărbați pe care îi văzuse vreodată, înalt de cel puțin doi metri. Era chel și era ceva aproape obscen în creștetul lui pal, mișunând a vene albastre. Purta o haină din altă eră, o chestie despicată la spate și cu un rând dublu de nasturi de alamă, care i se întindeau până jos. Arăta ca un soldat, un colonel în serviciul unei nații străine unde armata nu se numea armată, ci legiune.

Era ușor întors față de casă și către pod, așa că l-a zărit din profil. Stătea în dreptul Căii Mai Scurte, cu o mână pe ghidonul bicicletei ei.

Vic nu s-a putut urni. Era de parcă ar fi fost injectată cu un paralizant. Nici măcar nu își putea forța plămânii să inspire aer.

Wraith și-a aplecat capul într-o parte, cu alura unui câine curios. În ciuda craniului lui mare, trăsăturile îi erau ca de nevăstuică și aglomerate în centrul feței. Avea o bărbie îngropată și supraocluzie, ceea ce îi conferea un aspect șters și debil. Părea genul de mocofan care ar accentua fiecare silabă din cuvântul „ho-mo-se-xu-al".

I-a analizat podul, a cărui lungime vastă se întindea dincolo de pădure. Apoi a privit către casă, iar Vic și-a retras iute capul de la fereastră, lipindu-se cu spatele de ușă.

— Bună ziua, oricine ai fi! a strigat el. Vino afară și spune-mi ce mai faci! N-o să mușc!

Vic și-a reamintit să respire. Era un efort, de parcă ar fi avut elastice peste piept care să o împiedice.

Wraith a strigat mai departe:

— Ți-ai aruncat bicicleta în curtea mea! N-ai vrea s-o iei înapoi?

După o clipă, a adăugat:

— Ți-ai mai aruncat și podul acoperit în curtea mea! Poți să-l iei și pe-ăla înapoi!

A râs. Era ca un chițăit al unui căluț de pluș, *hiiiiiii-hiii!* Lui Vic i-a trecut din nou prin minte că poate individul era debil.

Și-a închis ochii și a rămas rigidă de lemnul ușii. După care a realizat că bărbatul nu a mai zis nimic de câteva secunde și că ar putea să se îndrepte spre casă. A răsucit zăvorul și a pus lanțul. A fost nevoie de trei încercări ca să nimerească metalul pe făgaș. Mâinile îi erau alunecoase de la transpirație și îi tot scăpa.

Însă imediat ce a terminat de încuiat ușa, el a reînceput să vorbească, și din vocea lui și-a putut da seama că încă mai stătea în mijlocul grădinii cu iarbă netunsă.

— Cred că știu ce-i cu podul ăsta. Cei mai mulți oameni s-ar enerva să dea de un pod cu acoperiș în mijlocul curții lor, dar nu și dl Charles Talent Manx al Treilea. Dl Charles Manx e o persoană care știe câte ceva despre poduri și drumuri care apar unde nu le e locul. Eu însumi am condus pe niște șosele care nu-și aveau rostul. Am condus de multă vreme. Fac pariu că ai fi surprinsă dacă ai afla de cât de multă vreme! Știu de un drum la care nu pot să ajung decât în Wraith-ul meu. Nu e pe nicio hartă, dar e acolo când am nevoie de el. E acolo când am un pasager care are nevoie să ajungă în Tărâmul Crăciunului. Unde duce podul *tău*? Ar trebui să ieși! Avem cu siguranță multe în comun! Fac pariu că o să devenim repede prieteni!

Atunci, Vic s-a hotărât. Fiecare moment în care stătea să îl asculte era

un moment pierdut în încercarea ei de a se salva. S-a mișcat, s-a împins de ușă, a gonit de-a lungul foaierului și a țâșnit prin ușile batante către

Bucătărie

Era un spațiu micuț, învechit, cu o masă Formica galbenă și un telefon negru și urât pe perete, sub desenul îngălbenit de soare al unui copil.

De tavan se legănau hârtii creponate galbene cu picățele, prăfuite, atârnate perfect nemișcate, de parcă cineva dăduse o petrecere de aniversare acum mulți, mulți ani și nu reușise să curețe complet locul. În dreapta lui Vic era o ușă de metal, deschisă și lăsând să se vadă o cămară care conținea un spălător și un uscător, câteva rafturi de conserve și un bufet din inox încastrat în perete. Lângă ușa de la cămară era un Frigidaire cu aspect de cadă.

În cameră era cald, cu aerul închis și stătut. În cuptor se cocea o cină frugală. Își putea imagina bucățile de curcan dintr-un compartiment, cartofii pasați în altul și foaia de aluminiu înfășurând desertul. Pe servantă stăteau două doze cu suc de portocale. O ușă dădea către curtea din spate. În trei pași, Vic a ajuns acolo.

Băiatul mort supraveghea partea din spate a casei. Ea știa acum că era mort, sau și mai rău decât mort. Știa că era un copil al bărbatului care se numea Charlie Manx.

Stătea perfect nemișcat în geaca lui de piele întoarsă și în pantalonii de jeans și avea picioarele goale. Gluga îi era dată jos, lăsând să i se vadă părul bălai și încrengăturile negre ale venelor de la tâmple. Gura îi era deschisă, cu rândurile de dinți ca acele. El o zărise și rânjea, însă nu s-a clintit când ea a scos un sunet scurt de durere și a rotit de zăvor. Lăsase un șir de pași înghețați în urma lui, acolo unde iarba fusese atinsă de tălpi. Fața îi avea netezimea de sticlă a emailului. Ochii îi erau ușor încețoșați cu brumă.

— Ieși afară, a zis el, cu respirația aburită. Ieși afară și nu te mai purta prostește. O să mergem cu toții în Tărâmul Crăciunului.

Ea s-a ferit de ușă. Șoldul ei a atins cuptorul. S-a răsucit și a început să

deschidă sertarele, căutând un cuțit. Primul pe care l-a deschis era plin de cârpe de bucătărie. Cel de al doilea avea pămătufuri, spatule și muște moarte. A revenit la primul sertar, a apucat mai multe prosoape de mână, a deschis cuptorul și le-a aruncat peste curcanul din tavă. A lăsat ușa cuptorului crăpată un pic.

Pe aragaz era o tigaie. A luat-o de mâner. Se simțea bine să aibă ceva de balansat în aer.

— Dle Manx! Dle Manx, am văzut-o! Se poartă ca *o nătângă*! a strigat băiatul.

Apoi, pe un ton și mai tare:

— Ce de ne distrăm!

Vic s-a întors și a trecut iute din nou prin ușile batante și înapoi spre partea din față a casei. A aruncat o nouă privire pe fereastra de lângă intrare.

Manx îi dusese bicicleta mai aproape de pod. Acum stătea în fața deschizăturii, scrutând întunericul, cu capul plecat într-o parte: ascultând, poate. Într-un final, a părut că a luat o decizie. S-a aplecat și a împins puternic bicicleta pe pod.

Raleigh-ul și-a făcut drum peste prag și în întuneric.

Un ac invizibil a împuns-o în ochiul stâng și până în creier. A suspinat – nu s-a putut abține – și s-a chircit. Acul s-a retras, apoi s-a înfipt din nou. Și-ar fi dorit ca mai bine să îi explodeze capul, mai bine să moară.

A auzit un pocnet, de parcă urechile i s-ar fi depresurizat, iar casa s-a cutremurat. Era ca și cum un avion cu reacție ar fi survolat pe deasupra, spărgând bariera sunetului.

Holul principal a început să miroasă a fum.

Vic și-a ridicat fruntea și a privit pe fereastră.

Calea Mai Scurtă dispăruse.

Conștientizase că așa va face din clipa în care auzise acel pocnet stringent. Podul a implodat, ca un soare devenind o supernovă.

Charlie Manx a început să pășească spre casă, cu coada hainei fluturând. Acum, pe chipul lui urât și ciupit nu se citea nicio urmă de jovialitate. În schimb, părea un om pe de-a întregul prost, pus pe o faptă barbară.

Ea a privit către scări, însă și-a dat seama că dacă se va îndrepta spre ele nu va mai avea nicio cale de coborâre. Mai rămăsese bucătăria.

Când a reintrat, băiatul era la ușa din spate, cu fața lipită de geam, încercând să vadă înăuntru. Rânjea arătându-și dinții de cârlige delicate, acele rânduri subțiri de oase curbate. Respirația lui împrăștia fulgi de gheață argintie peste panoul de sticlă.

A sunat telefonul. Vic a tresărit, de parcă cineva o apucase de haine, și

a privit în jur. Ochii i s-au oprit pe fâșiile de hârtie creponată de pe tavan.

Numai că nu erau deloc hârtie creponată. Erau capcane de insecte, cu sute de corpuri de muște moarte și uscate lipite de ele. În gât, Vic a simțit fiere. Era un gust dulce-amărui, ca un frappé stricat de la Terry's.

Telefonul a mai sunat o dată. A apucat receptorul, dar înainte de a-l putea ridica din furcă privirea i s-a blocat la desenul de copil lipit cu scotch direct deasupra aparatului. Hârtia era uscată și maronie și ștearsă de vreme, cu banda adezivă devenită galbenă. Înfățișa o pădure de pomi de Crăciun, desenată în creion colorat, și pe bărbatul numit Charlie Manx purtând un fes de Moș Crăciun, alături de două fetițe care rânjeau arătându-și gura plină de dinți ascuțiți. Copiii din imagine erau foarte asemănători cu chestia din curtea din spate care fusese cândva un băiat.

Vic și-a pus receptorul la ureche.

— Ajută-mă! a strigat. Ajută-mă, te rog!

— Unde sunteți, doamnă? a spus cineva cu vocea unui copil.

— Nu știu, nu știu! M-am rătăcit!

— Avem deja o mașină acolo. Este în garaj. Urcați-vă pe bancheta din spate, iar șoferul nostru vă va duce în Tărâmul Crăciunului.

Orice o fi fost la capătul celălalt al liniei a chicotit:

— Vom avea grijă de dvs. după ce ajungem acolo. Vă vom atârna globul ochilor de cel mai înalt brad de Crăciun al nostru.

Vic a închis.

În spatele ei, a auzit un zgomot ca un măcinat. S-a răsucit și a văzut că micuțul băiat lovise cu fruntea în fereastră. O pânză de păianjen de geam crăpat umplea cadrul ușii. Băiatul părea complet teafăr.

Înapoi în foaier, l-a auzit pe Manx forțând ușa de la intrare, cu lanțul întins.

Copilul și-a dat capul în spate, apoi și l-a avântat în față, iar fruntea a lovit fereastra cu un alt bufnet. Mai multe cioburi au căzut pe jos. Băiatul a râs.

Primele flăcări gălbui s-au prelins din cuptorul pe sfert deschis. Scoteau un sunet de porumbei care bat din aripi. Tapetul din dreapta cuptorului se înnegrea, curbându-se. Vic nu-și mai amintea de ce dorise să pornească un foc. Ceva legat de evadarea în confuzia creată de fum.

Copilul a întins mâna prin panoul de geam spart, pipăind după încuietoare. Bucăți ascuțite de sticlă i-au zgâriat încheietura și i-au jupuit fâșii de piele, până la sânge. Pe el nu părea să îl deranjeze.

Vic a făcut avânt tigăii înspre mâna lui. S-a aruncat cu toată forța trupului ei în acea mișcare balansată, iar forța loviturii a proiectat-o direct în ușă. A ricoșat, s-a împiedicat pe spate și a căzut la podea. Băiatul și-a retras iute mâna, iar ea a văzut că trei degete îi erau zdrobite,

deplasate într-o poziție nenaturală, grotescă.

— Ce amuzantă ești! a strigat el și a râs.

Vic s-a împins în călcâie, alunecând înapoi pe fund, de-a lungul gresiei de culoare crem. Băiatul și-a băgat capul prin rama sfărâmată și și-a fluturat limba neagră spre ea.

Din cuptor au izbucnit flăcări roșii, iar pentru o clipă părul ei a luat foc pe partea dreaptă a capului, firele fine de păr șuierând și carbonizându-se și făcându-și drum în sus. Le-a înăbușit cu palma. Au sărit scântei.

Manx a lovit ușa din față. Lanțul a sărit cu un sunet scurt; zăvorul s-a spart din toc. Ea a auzit cum ușa se trântește de perete cu o bufnitură care a zguduit toată casa.

Băiatul a întins din nou brațul peste rama ferestrei și a deschis ușa din spate.

În jurul ei pluteau benzi arzând de capcane de insecte.

Vic s-a ridicat din fund și s-a răsucit chiar când Manx a ajuns la ușile batante ale bucătăriei, gata să intre în încăpere. A privit-o cu ochii mari și cu o fascinație avidă întipărită pe chip.

— Când ți-am zărit bicicleta, am crezut că o să fii mai tânără, a spus Manx. Însă ești mare. Asta-i rău pentru tine. Tărâmul Crăciunului nu e un loc prea bun pentru fete care au crescut mari.

Ușa din spatele ei s-a deschis... iar, când a făcut-o, senzația a fost că tot aerul acela fierbinte a fost extras din cameră, de parcă lumea de-afară tocmai inspira adânc. Un ciclon roșu de flăcări s-a înfășurat laolaltă din cuptorul deschis și o mie de scântei l-au acompaniat. Fumul negru a răbufnit.

Când Manx s-a lansat pe cele două uși batante joase, îndreptându-se către ea, Vic s-a ferit de el, cu pași șerpuiți și lăsându-se ghemuită în spatele Frigidaire-ului masiv, îndreptându-se către singurul loc ce îi mai rămăsese, în

Cămară

A apucat de mânerul de metal al ușii și a închis-o în spatele ei.

Era o ușă grea, și scârțâise când a târșâit-o de-a lungul podelei din bucătărie. Nu mai urnise în viața ei un obiect atât de greu.

Nu avea niciun fel de încuietoare. Mânerul era un „U“ de fier, nituit în suprafața de metal. Vic l-a apucat și și-a depărtat călcâiele, cu picioarele înfipte în tocul ușii. O clipă mai târziu, Manx a tras. S-a zdruncinat, a fost dată o idee în față, dar și-a strâns ferm genunchii, iar ușa a rămas închisă.

El a slăbit presiunea, după care a tras din nou, o a doua oară, încercând să o ia prin surprindere. Trăgea cu cel puțin treizeci de kilograme forță, plus acele brațe deșirate de urangutan, însă cu tălpile sprijinite de tocul ușii mai degrabă i-ar fi smuls mâinile înainte de a-i ceda picioarele.

Manx s-a oprit din tras. Vic a avut un scurt răgaz ca să inspecteze în jur și a văzut un mop cu un mâner lung de metal albastru. Era imediat în dreapta ei, la o lungime de braț. L-a trecut prin mânerul în formă de „U“, astfel încât să acopere întreaga lungime a tocului.

Vic a dat drumul și a făcut un pas înapoi, cu picioarele tremurându-i, și mai că s-a lăsat pe jos. A trebuit să se sprijine în mașina de spălat ca să păstreze picioarele pe poziție.

Manx a tras iarăși de ușă, iar mopul s-a izbit de toc.

A încetat. Când el a tras următoarea dată, a făcut-o blând, ca un fel de test.

Vic l-a auzit tușind. Și i s-a părut că aude șoapte ca de copil. Picioarele i s-au cutremurat. S-au cutremurat atât de tare, încât a știut că dacă nu s-ar mai sprijini de mașina de spălat ar ceda.

— Te afli într-o situație grea, micuța mea piromană! a strigat Manx, prin ușă.

— Pleacă! a țipat ea.

— E nevoie de mult tupeu ca să intri în casa unui om și să îi spui să își ia tălpășița! a spus el, însă tonul lui era glumeț. Presupun că îți e frică să ieși. Dacă ai avea un pic mai multă minte, ți-ar fi mai frică să stai acolo unde ești!

— Pleacă! a țipat ea din nou.

Era singurul lucru la care se putea gândi.

El a mai tușit o dată. În josul ușii lucea o pală roșie de foc, întreruptă de două umbre care indicau locul în care își plasase Manx tălpile. S-a mai auzit o mișcare și o șoaptă.

— Copilă, i-a zis el, o să las fără preget să ardă casa. Mai am alte locuri unde să merg, iar pentru mine cocioaba asta a ars deja, într-un fel sau în altul. Ieși. Ieși sau o să te afumi înăuntru și nimeni nu o să-ți identifice vreodată rămășițele carbonizate. Deschide ușa. N-o să-ți fac rău.

Ea s-a pus oblic pe mașina de spălat, apucând marginea cu ambele mâini și cu picioarele clătinându-i-se frenetic, aproape comic.

— Păcat, a zis el. Aș fi vrut să cunosc o fată care are un vehicul al ei propriu și care să poată călători pe drumurile gândurilor. Genul nostru e rar. Ar trebui să învățăm unul de la altul. Dar, na. O să înveți de la mine, acum, deși nu cred că o să-ți pese prea mult de lecție. Aș mai sta la taclale, dar se face un pic prea cald pe-aici! Sunt genul de persoană care preferă climatele mai răcoroase, să fiu sincer. Sunt atât de atașat de iarnă, că sunt practic unul dintre elfii Moșului!

Și a râs iarăși, cu acel râs plângăcios și infam: *Hiiiiii-hi!*

Ceva s-a răsturnat în bucătărie. A căzut cu o bubuitură atât de puternică, încât ea a țipat și aproape că a sărit pe mașina de spălat. Impactul a zdruncinat întreaga casă și a trimis o vibrație înfiorătoare prin plăcile de gresie. Pentru o clipă, s-a gândit că podeaua ar putea fi în pericol de prăbușire.

Din felul în care a răsunat, din greutatea obiectului, din forța impactului, a știut ce căzuse. El împinsese frigiderul acela vechi și mare, cu mânerele ca de cadă, și îl răsturnase în fața ușii.

*****

Vic a rămas multă vreme cu picioarele în poziție inversă decât a mașinii de spălat, așteptând să i se oprească tremuratul din picioare.

La început, nu a crezut cu adevărat că Manx plecase. Simțea că aștepta ca ea să se împingă disperată în ușă și să implore să îi fie dat drumul.

Putea auzi focul. A auzit cum pocnesc lucruri care crapă în văpaie. Tapetul a șuierat cu un țiuit animat, ca atunci când cineva aruncă pumni de ace de brad într-un foc de tabără.

Vic și-a pus urechea la ușă, să audă mai bine ce se petrece în camera alăturată. Însă la prima atingere a pielii ei de metal, s-a dat imediat în spate, țipând. Ușa de fier era la fel de fierbinte ca o cratiță pusă la foc mare.

În dreptul muchiei tocului din stânga a început să se prelingă fum maroniu murdar.

Vic a îndepărtat coada de mop și a aruncat-o într-o parte. A apucat mânerul, sperând să împingă și să vadă cât de mult poate muta din baricada de pe partea cealaltă – însă i-a dat drumul instantaneu, sărind în spate. Și-a scuturat mâna în aer ca să domolească senzația de arsură din vârful degetelor.

A inhalat prima gură de fum. Putea a plastic topit. Avea o duhoare atât de tare, că s-a înecat în el, îndoindu-se de mijloc pentru a tuși. Era convinsă că va vomita.

S-a întors pe călcâie. Cu greu era loc în cămară pentru o mișcare mai amplă.

Rafturi. Rice-A-Roni[28]. O găleată. O sticlă de amoniac. O sticlă de înălbitor. Un bufet din inox, sau un fel de ladă cu sertare, încastrat în perete. Mașina de spălat și uscătorul. Nu era nicio fereastră. Și nicio altă ușă.

În camera alăturată a explodat ceva din sticlă. Vic a conștientizat o fierbințeală anume care se aduna în aer, de parcă ar fi stat într-o saună.

Și-a ridicat privirea și a văzut că tencuiala albă a tavanului se înnegrea, chiar în dreptul tocului ușii.

A deschis uscătorul și a descoperit un cearceaf alb vechi cu elastic. L-a scos. Vic și l-a pus peste cap și umeri, a înfășurat o parte din țesătură în jurul unei mâini și a încercat ușa.

Abia putea rezista cu degetele pe mâner, chiar și cu pânza, și nu a fost în stare să împingă prea mult timp cu umărul. Dar Vic s-a avântat ferm și a lovit ușa, o dată, încă o dată. A trepidat și zdruncinat în toc și poate că s-a deschis o jumătate de centimetru – suficient ca să lase să intre un val de fum maro dezgustător. De partea cealaltă era prea mult fum ca să îi permită să vadă ceva în cameră. Nici măcar flăcările nu se vedeau.

Vic s-a dat în spate și s-a împins cu toată forța în ușă, o a treia dată. A izbit atât de tare, că a ricoșat, gleznele i s-au încurcat în cearceaf, iar ea a căzut crăcănată. A urlat de frustrare și a aruncat cearceaful. Cămara era îmbibată de fum.

S-a ridicat, a apucat mașina de spălat cu o mână și mânerul bufetului din inox cu cealaltă. Însă cum se sprijinea ca să se ridice, ușa bufetului s-a deschis, cu balamalele scrâșnind, iar ea s-a prăbușit la loc, genunchii cedându-i.

S-a odihnit înainte de a reîncerca. Și-a întors fața în așa fel încât fruntea să-i rămână lipită de aliajul rece al mașinii de spălat. Când și-a închis ochii, a simțit-o pe maică-sa punându-și palma peste fruntea ei cuprinsă de febră.

Vic a revenit pe picioare, nesigură. A dat drumul bufetului de metal, care a pocnit închizându-se pe un arc. Aerul toxic îi înțepa ochii.

Apoi a deschis din nou bufetul. Dădea într-un tobogan de spălătorie, un jgheab întunecat și îngust din metal.

Vic și-a băgat capul prin deschizătură și a privit în sus. A văzut, neclar, o altă ușă micuță, la trei, patru metri înălțime.

El te așteaptă acolo sus, și-a zis.

Dar nu mai conta. Să rămână în cămară nu era o opțiune.

S-a ridicat în dreptul ușii de metal, care pendula din perete pe o pereche de arcuri tensionate. Vic și-a făcut loc prin scobitură, și-a tras picioarele după ea și a glisat în

---

28. Marcă de pilaf semi-preparat. (n. trad.)

Toboganul de spălătorie

La șaptesprezece ani, Vic avea cu doar optsprezece kilograme și cu doar șapte centimetri mai mult decât avusese la doisprezece ani, o fată slăbuță, numai picioare. Însă tot era strâmt în tobogan. S-a rezemat cu spatele, cu genunchii lângă față și picioarele apăsând pe peretele opus al toboganului.

Vic a început să își facă drum în sus, împingându-se cu vârfurile, câte cincisprezece centimetri deodată. În jurul ei clocotea fumul maroniu care îi înțepa ochii.

Tendoanele de la genunchi au început să îi zvâcnească și să o doară. A mai culisat încă alți cincisprezece centimetri, *pășind* prin puț într-un fel cocoșat, aplecat și grotesc. Mușchii spatelui îi pulsau.

Era la jumătatea drumului către etaj când piciorul stâng i-a alunecat, țâșnind sub ea, iar fundul i-a căzut. A simțit o sfâșiere în coapsa dreaptă și a țipat. Pentru o clipă, a reușit să se mențină pe loc, cu genunchiul drept pliat peste față și cel stâng atârnând. Însă greutatea piciorului drept era prea mare. Durerea era prea intensă. Și-a lăsat piciorul rănit să alunece liber și a căzut până jos de tot.

A fost o căzătură tare și lipsită de grație. S-a izbit în podeaua de aluminiu a toboganului, iar genunchiul drept i-a lovit fața. Celălalt picior a pocnit cadrul de inox al trapei și a atârnat în cămară. Pe moment, Vic a fost foarte aproape să fie cuprinsă de panică. A început să plângă, și când s-a ridicat în toboganul de spălătorie nu a încercat să se cocoațe din nou, ci să *sară*, fără să-i pese că marginea de sus era prea departe și că peretele de aluminiu neted nu avea nimic de care să se agațe. A strigat. A strigat după ajutor. Toboganul era plin de fum și îi încețoșa privirea, iar în mijlocul unui strigăt a început să tușească, o tuse puternică, uscată și dureroasă. A tușit din nou și din nou, fără să creadă că s-ar mai putea opri vreodată. A tușit cu o asemenea intensitate, încât aproape că a vomitat, și la final a scuipat o gură serioasă de salivă care avea gust de

fiere.

Nu fumul o îngrozea și nici durerea în coapsa ei dreaptă, unde în mod clar își deplasase un ligament. Era singurătatea ei evidentă, disperată. Ce urlase mama sa la tatăl ei? *Dar* nu tu *o crești, Chris! Eu o fac! O fac* singură*!* Era teribil să te afli într-o groapă, neajutorată. Nu-și mai putea aduce aminte ultima dată în care își ținuse mama în brațe: mama ei speriată, ușor de iritat, nefericită, care rămânea alături de ea și își punea mâna rece peste fruntea lui Vic în zilele în care ea avea febră. Era îngrozitor să se gândească la faptul că va muri aici lăsând lucrurile așa cum erau.

După care și-a refăcut drumul pe tobogan în sus, spatele de un perete, picioarele de celălalt. Ochii îi erau înecați în lacrimi. În puț, acum fumul era gros, un talaz de abur maroniu care înfășura totul în jur. Ceva era cu totul și cu totul greșit în partea dinapoi a piciorului ei drept. De fiecare dată când împingea cu el în sus, simțea de parcă mușchiul stă să se rupă.

A clipit des și a tușit și a împins și a viermuit cu hotărâre pe toboganul de spălătorie. Metalul pe care-și sprijinea spatele era inconfortabil de cald. S-a gândit că într-o perioadă foarte scurtă de timp va lăsa piele smulsă pe pereți, că toboganul va frige la atingere. Doar că nu mai era un tobogan. Era un burlan, cu un foc plin de fum la bază, iar ea era Moș Crăciun cocoțându-se ca să ajungă la reni. Îi răsuna în minte acel cântec idiot de Crăciun, să aveți sărbători de căcat fericite, răsunând și răsunându-i în minte într-un cerc infinit. Nu voia să se prăjească de vie cu muzică de Crăciun în cap.

Până să ajungă aproape de capătul toboganului, îi era greu să mai vadă ceva de atâta fum. Plângea încontinuu și își ținea respirația. Mușchiul mare din coapsa ei dreaptă zvâcnea incontrolabil.

Undeva chiar deasupra piciorului, a văzut un „U“ întors: trapa care se deschidea la etaj. Plămânii îi ardeau. A gâfâit, nu s-a putut abține, a tras o gură de fum și a început să tușească. O durea să tușească. Putea simți în spatele coastelor țesuturi moi care se dezlipesc și se sfâșie. Piciorul ei drept i-a cedat fără avertisment. În timp ce cădea, s-a aruncat flexat, împingându-și brațele cât mai înspre trapă. Pe măsură ce o făcea, s-a gândit *N-o să se deschidă. A pus ceva în fața ei și n-o să se deschidă.*

Brațele i-au răbufnit prin trapă, în aerul minunat de răcoros. S-a ținut bine și a prins la subsuori marginea deschizăturii. Picioarele i-au bălăngănit pe tobogan, iar genunchii au pocnit peretele de metal.

Cu trapa deschisă, toboganul de spălătorie a căpătat aer proaspăt, și ea a simțit o văpaie împuțită urcând împrejur. Fumul s-a năpustit pe lângă capul ei. Nu s-a putut opri din tuse și din clipit, tușind așa de tare, că tot corpul i se cutremura. Avea gust de sânge în gură și pe buze și s-a întrebat dacă nu cumva expectorează ceva vital.

Pentru o lungă clipă, a stat așa, atârnată, prea slăbită ca să se poată ridica. Apoi a început să se zbată, înfigându-și degetele de la picioare în perete. Picioarele au zăngănit și bubuit. Nu avea mai nimic de care să se apuce, însă nici nu avea nevoie de prea mult. Capul și brațele îi erau deja trecute prin trapă și ieșirea din tobogan era mai puțin o chestiune de cățărare, cât una de aplecat peste piept.

S-a încovoiat peste margine și s-a lăsat pe un covor de stofă aspră al holului de la etaj. Aerul era minunat. A rămas acolo și a horcăit ca un pește. Ce lucru binecuvântat, chiar dacă dureros, e a fi în viață!

A trebuit să se sprijine de perete ca să poată să se ridice. Se așteptase ca întreaga casă să fie cuprinsă de fum și de focul vijelios, dar nu era așa. Era încețoșat în holul de sus, însă nu la fel de rău ca în tobogan. Vic a văzut lumina soarelui venind de undeva din dreapta ei și a șchiopătat de-a lungul covorului stufos de anii 1970, către capul scărilor. A coborât pe scări într-un gen de căzătură controlată și împleticită, străpungând fumul.

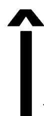
Ușa de la intrare era deschisă pe jumătate. Lanțul se legăna de toc, cu zăvorul desprins de pe lemn într-o despicătură lungă. Aerul care venea înăuntru era umed-răcoros și și-ar fi dorit să se azvârle în el, dar n-a făcut-o.

Nu putea vedea nimic în bucătărie. Peste tot numai fum și scântei de lumină. Un spațiu de trecere lung dădea într-o sufragerie. Tapetul de pe partea îndepărtată a camerei de zi ardea mocnit, lăsând să se vadă tencuiala. Carpeta fumega. O vază avea un buchet de flăcări. Șuvoaie de foc portocaliu se târau pe draperiile ieftine de nailon alb. Era de părere că întreaga parte din spate a casei ardea, dar aici în față, în foaier, holul era doar cuprins de fum.

Vic a privit pe geamul de lângă ușă. Drumul care ducea spre casă era o alee de pământ lungă și îngustă, șerpuind printre copaci. Nu a zărit nicio mașină, însă din acel unghi nu avea cum să vadă până în garaj. Ar fi putut foarte bine ca el să stea și să o aștepte pe Vic să iasă. Ar fi putut-o pândi la capătul aleii, în cazul în care ea ar fi luat acea cale.

În spatele ei, ceva a scârțâit ascuțit și s-a prăbușit cu un bufnet fioros. În jurul ei a erupt fum. O scânteie i-a atins brațul și a înțepat-o. A realizat că nu mai rămăsese nimic de dezbătut. Ori o aștepta, ori nu, iar indiferent de situație nu avea altă soluție decât să iasă

Afară

n curte, bălăriile erau atât de înalte, că alerga ca printr-un mănunchi de cabluri. Iarba încerca să i se înfășoare de glezne. De fapt, nu era o curte propriu-zis, ci o întindere largă de tufișuri și buruieni, cu pădurea în continuarea lor.

Ea nici măcar nu a aruncat o privire către garaj sau înapoi la casă și nici nu a alergat către alee. Nu a îndrăznit să testeze acel drumeag drept, de teamă că el ar fi parcat undeva pe-acolo, spionând-o. În schimb, a fugit spre copaci. Nu a observat că e un mal decât atunci când a trecut peste, cu o căzătură de un metru în desișul pădurii.

Și-a lovit rău degetele de la picioare și a simțit cum partea din spate a coapsei îi zvâcnește cu un junghi sfâșietor. S-a prăbușit într-un morman de crengi uscate, s-a zbătut să se elibereze de ele și s-a trântit pe spate.

Brazii tronau deasupra ei. Se legănau în vânt. Ornamentele atârnate sus făceau cu ochiul și sclipeau și nășteau curcubeie scânteiate, așa că totul semăna cu stelele verzi ale unei contuzii ușoare.

După ce și-a reglat respirația, s-a rostogolit, s-a ridicat în genunchi și a privit de-a lungul curții.

Ușa mare de la garaj era deschisă, dar Rolls-Royce-ul dispăruse.

A fost surprinsă – aproape dezamăgită – de cât de puțin fum era acolo. Putea vedea cum din spatele casei se ridica o peliculă gri constantă. Ușa din față scuipa fum. Însă de unde era nu putea auzi nimic arzând și nu putea vedea nicio flacără. Se așteptase să găsească o casă dogorind ca un foc de tabără.

Vic s-a ridicat și a reînceput să se miște. Nu era capabilă să fugă, dar se putea grăbi într-un pas alergător șchiopătat. Plămânii păreau că-i fuseseră scoși din cuptor, iar la fiecare alt pas avea o senzație proaspătă de sfârtecare în coapsa dreaptă. Era mai puțin conștientă de celelalte răni și dureri: arsura rece de pe articulația mâinii drepte și înțepătura stăruitoare din ochiul stâng.

A păstrat poziția paralelă cu drumul, cam la zece metri pe stânga, gata să se ghemuiască în spatele vreunui tufiș sau trunchi de copac dacă ar fi văzut Rolls-ul. Însă aleea de pământ și pietriș mergea în linie dreaptă îndepărtându-se de micuța casă albă și nu era niciun semn al mașinii, al bărbatului Charles Manx sau al copilului mort ce călătorea cu el.

O perioadă indescriptibilă de timp, a urmat drumul îngust de pământ. Pierduse noțiunea timpului și nu a avut nici atunci, nici mai târziu vreo idee despre câtă vreme a mers prin pădure. Fiecare secundă era cea mai lungă din întreaga ei viață, asta până la următoarea. Rememorând după aceea, i s-a părut că evadarea ei printre brazi a durat cât tot restul copilăriei. Până să descopere autostrada, își lăsase întreaga copilărie mult în urmă. Se înăbușise și arsese scrum, împreună cu Casa Saniei cu Zurgălăi.

Taluzul care ducea la autostradă era mai înalt decât cel de pe care căzuse și a trebuit să se cocoațe pe mâini și în genunchi, apucând smocuri de iarbă care să o propulseze. Când a atins vârful pantei, a auzit șirul de pocnete și zumzete ale unei motociclete apropiindu-se. Venea dinspre dreapta ei, însă până ce să reușească ea să se pună pe picioare deja o depășise, un ins masiv îmbrăcat în negru, călare pe un Harley.

Autostrada se desfășura într-o linie dreaptă, tăind pădurea, sub niște nori tulburi, de furtună. În stânga ei se întindeau o mulțime de dealuri albăstrui, și Vic a avut pentru prima dată senzația că se află undeva la înălțime; în Haverhill, Massachusetts foarte rar se gândea la conceptul de altitudine, însă acum înțelegea că nu norii erau joși, ci ea sus.

S-a împleticit pe asfalt, fugărind Harley-ul, strigând și fluturând din brațe. *N-are cum să mă audă*, și-a zis; n-avea cum, nu peste trepidațiile propriului motor. Însă bărbatul masiv a aruncat o privire peste umăr, iar roata din față a Harley-ul a vălurit înainte ca el să schimbe direcția și să cotească pe marginea șoselei.

Nu avea cască pe cap și era un ins gras, cu barbă pe ambele bărbii, iar părul lui șaten era curbat spre ceafă într-o muletă luxuriantă. Vic a alergat înspre el, cu durerea străpungând-o în piciorul drept la fiecare pas. Când a ajuns la motocicletă, ea nu a ezitat și nici nu a stat la explicații, ci și-a aruncat un picior peste șa, punându-și brațele în jurul taliei lui.

El a făcut ochii mari și un pic speriați. Avea mănuși negre de piele fără degete și o geacă neagră tot de piele, însă fermoarul îi era desfăcut lăsând să se vadă un tricou Weird Al, iar de aproape ea a observat că nu era atât de adult pe cât crezuse la început. Pe sub barbă, pielea îi era netedă și rozalie, iar emoțiile afișate îi erau copilăroase. Ar fi putut fi de o vârstă cu ea.

— *Frate!* a zis el. Ești bine? Ai avut vreun accident?

— Am nevoie de poliție. E un bărbat. A vrut să mă omoare. M-a închis într-o cameră și și-a dat foc la casă. Are un băiețel. Era și un băiețel, și aproape că nu am putut ieși, și l-a luat pe băiețel cu el. Trebuie să mergem. S-ar putea întoarce.

Nu prea știa dacă ce zicea avea sens. Erau informațiile corecte, dar i se părea că le prezentase prost.

Omul gras cu barbă s-a holbat la ea, de parcă îi vorbea frenetic într-o limbă străină – poate tagalog, sau klingoniană. Deși, așa cum s-a dovedit mai târziu, dacă i s-ar fi adresat în klingoniană, Louis Carmody ar fi fost capabil să traducă.

— Foc! a strigat ea. Foc!

Și a înfipt un deget în aer, în direcția drumului de pământ.

De pe autostradă nu se putea distinge casa, iar fuiorul subțire de fum care se ridica peste coroana brazilor ar fi putut fi de la șemineul cuiva sau de la un maldăr de frunze arzând. Însă a fost suficient ca el să iasă din transă și să se pună în mișcare.

— Țin'te bine! a strigat, cu vocea spartă și cu tonalitate ascuțită, și i-a dat avânt motocicletei lui cu asemenea ardoare, încât Vic a crezut că o să cabreze într-o acrobație.

Stomacul i s-a lipit, iar ea și-a strâns atât de tare brațele de burta lui, că buricele degetelor ei au fost cât pe ce să se unească-dar-nu-chiar. S-a gândit că o să aterizeze amândoi pe asfalt, derapând; motocicleta s-a dezechilibrat periculos, cu partea din față luând-o într-o parte, cea din spate în alta.

Dar el a redresat roțile, iar marcajul alb central a început să fileze ca un ropot de mitralieră; la fel și brazii de pe marginea șoselei.

Vic a îndrăznit să arunce o singură privire înapoi. Se aștepta să vadă vechea mașină neagră ieșind în goană de pe drumul de pământ, dar autostrada era pustie. Și-a reîntors capul și l-a apăsat de spatele puștiului gras, și au lăsat în urmă casa bătrânului, mergând către dealurile albăstrui, și s-au îndepărtat, și erau în siguranță, și s-a terminat.

Mai sus de Gunbarrel, Colorado

Apoi a încetinit.

— Ce faci? a strigat ea.

Merseseră mai puțin de un kilometru de autostradă. Ea a privit peste umăr. Încă mai putea zări drumul de pământ care ducea la acea casă groaznică.

— Frate, a zis puștiul. Noi, adică, trebuie să cerem niște ajutor. Găsim un telefon chiar aici înăuntru.

În dreapta, se apropiau de o bandă de șosea secundară, plină de gropi, iar la intersecție se afla un magazin general, cu două pompe de alimentare în față. Puștiul a îndreptat motocicleta către intrare.

Motorul a murit imediat ce a lăsat jos cricul; nu se mai obosise să treacă în neutru. Ea voia să îi spună că nu aici, că e prea aproape de casa individului, dar băiatul gras deja coborâse și îi dădea acum mâna să o ajute.

S-a împleticit la primul pas către terasa de la intrarea în magazin și a fost cât pe ce să cadă. El a prins-o în brațe. Ea s-a întors și l-a privit cu pleoapele înecate în lacrimi. Oare de ce plângea? Nu știa, știa doar că o făcea – fără să se poată abține, trăgând aer în piept în respirații scurte și sacadate.

În mod curios, băiatul gras, Louis Carmody, de doar douăzeci de ani, un puști cu istoric de infracțiuni stupide – vandalism, furat din magazine, fumat sub vârsta legală –, părea că el însuși o să înceapă să plângă. Nu i-a aflat numele decât mai târziu.

— Hei, a spus el. *Hei.* N-o să las să ți se întâmple nimic rău. Totu-i bine. Te apăr eu.

Ar fi vrut să îl creadă. Însă deja, totuși, înțelesese diferența dintre a fi un copil și a fi un adult. Diferența e că atunci când cineva spune că poate să țină lucrurile rele la distanță, un copil îl *crede.* Ar fi vrut să îl creadă, dar nu putea, așa că a hotărât să îl sărute, în schimb. Nu acum, ci mai

târziu – mai târziu, îl va săruta cu cel mai bun sărut dintotdeauna. Era gras și avea o tunsoare oribilă și bănuia că nu mai fusese niciodată sărutat de o fată drăguță. Vic nu ar fi fost nicicum model în cataloagele de lenjerie, dar era suficient de drăguță. Știa că și el crede asta, din felul șovăielnic în care i-a dat drumul la talie.

— Hai să intrăm și să chemăm toată puterea legii, a spus el. Ce zici?

— Și pompieri, a spus ea.

— Și pompieri.

Lou a condus-o în magazinul de țară cu dușumea de brad. Într-un borcan cu zeamă gălbuie pluteau ouă murate, ca niște ochi de vacă.

Un rând scurt de clienți ducea către casa de marcat stingheră. Bărbatul din spatele tejghelei avea în colțul gurii o pipă din cocean de porumb. Cu pipa, privirea cruciș și bărbia proeminentă, semăna foarte bine cu Popeye Marinarul.

În capul rândului era un bărbat tânăr în pantaloni de camuflaj, ținând în mână câteva bancnote. Soția lui era alături, cu copilul în brațe. Soția era, cel mult, doar cu cinci ani mai în vârstă decât Vic, păru-i blond fiind prins în spate de o coadă de cal, cu un elastic. Copilul din brațe, cu zbilțe blonde, purta o salopetă bebe pătată în față de suc de roșii, dovada unui prânz hrănitor de la Chef Boyardee[29].

— Mă scuzați, a zis Lou, ridicându-și vocea lui subțire și fluierată.

Nimeni nu s-a deranjat să le arunce vreo privire.

— N-aveai tu o vacă de lapte, Sam? a întrebat bărbatul tânăr.

— Adevărat, a zis tipul care arăta a Popeye, rotind cheia în casa de marcat. Însă n-ai vrea să m-auzi din nou sporovăind despre fosta mea.

Bărbații adunați în jurul tejghelei au izbucnit în hohote de râs. Blonda cu copilul a zâmbit indulgentă și a privit în jur, iar privirea ei s-a oprit la Lou și Vic. S-a încruntat, îngrijorată.

— *Toată lumea să mă asculte!* a urlat Lou, și de data asta au auzit cu toții și și-au întors capetele. Avem nevoie să vă folosim telefonul.

— Hei, scumpete, a zis blonda cu copilul, vorbindu-i direct lui Vic.

Din felul în care o rostise, Vic și-a dat seama că era ospătăriță și zicea tuturor scumpete, sau scumpi, sau dragă, sau păpușă.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat? Ai avut un accident? a continuat ea.

— Norocul ei că încă mai e-n viață, a zis Lou. E un bărbat mai jos de drum care a încuiat-o în casa lui. A încercat să-i dea foc de vie. Casa încă mai arde. Abia ce-a scăpat. Nenorocitul mai are un copilaș cu el.

Vic a scuturat din cap. Nu – nu, nu era chiar așa. Copilașul nu era ținut contra voinței lui. Copilașul nici măcar nu mai era un copilaș. Era altceva, ceva atât de rece, că durea la atingere. Însă nu reușea să găsească o modalitate prin care să îl corecteze pe Lou, așa că nu a

intervenit.

Tot timpul ăsta, blonda se uitase când la ea, când la Lou Carmody, și după ce a reîntors privirea către Vic aceasta îi era subtil diferită. Era o privire de estimare calmă, intensă – o privire pe care Vic o cunoștea prea bine de pe chipul mamei ei. Era felul în care Linda măsura o rană, judecând pe o scală a severității și stabilind conduita potrivită de tratament.

— Care-i numele tău, scumpete? a întrebat blonda.

— Victoria, a zis Vic, ceva ce nu făcea niciodată, să se refere la ea însăși cu întregul ei nume mic.

— Ești bine acum, Victoria, a zis blonda, iar vocea ei era atât de blândă, că Vic a început să suspine.

Blonda a luat imperceptibil controlul încăperii și al celor din ea, totul fără să ridice tonul și fără să își lase jos copilul. Mai târziu, când Vic s-a întrebat oare ce lucru e cel mai vrednic la femei, s-a gândit mereu la soția soldatului, la siguranța ei și la decența ei tăcută. S-a gândit la maternitate, care nu era decât un alt cuvânt pentru a fi prezent și grijuliu față de ceilalți. Își dorea să capete pentru sine acea siguranță, acea prezență de spirit pe care a văzut-o în soția soldatului și s-a gândit că i-ar plăcea să fie o astfel de femeie: o mamă, cu vigilența feminină clară și directă de abordare a unei crize. Cumva, propriul fiu al lui Vic, Bruce, a fost de fapt conceput în acel moment, deși nu va fi fost însărcinată cu el decât peste alți trei ani.

Vic s-a așezat pe niște cutii, lângă tejghea. Bărbatul care îi aducea aminte de Popeye era deja la telefon, cerând unui operator să i se dea poliția. Vocea îi era calmă. Nimeni nu exagera, pentru că blonda nu exagera, ceilalți luându-și starea emoțională de la ea.

— Ești de pe-aici? a întrebat soția soldatului.

— Sunt din Haverhill.

— E în Colorado? a întrebat soldatul, al cărui nume era Tom Priest.

Se afla într-o permisie de două săptămâni și avea termen să se întoarcă în seara aceea în Arabia Saudită, via Fort Hood.

Vic a scuturat din cap.

— Massachusetts. Trebuie să o sun pe mama mea. Nu m-a mai văzut de zile întregi.

Din acel moment, Vic nu a mai reușit să se apropie de adevăr în spusele ei. A povestit cum fusese plecată din Massachusetts de două zile. Acum se afla în Colorado și scăpase de un bărbat care o închisese în casa lui și care încercase să îi dea foc de vie. Fără să menționeze explicit că fusese răpită, devenise evident pentru toată lumea că ăsta era cazul.

Acesta a devenit noul adevăr, chiar și pentru Vic, în același fel în care

reușise să se convingă singură că descoperise brățara mamei ei în mașina familiei și nu la Terry's Primo Subs din Hampton Beach. Minciunile erau ușor de zis deoarece nu le percepea ca pe niște minciuni. Când a fost întrebată mai târziu despre drumul ei către Colorado, ea a zis că nu își amintește de perioada petrecută în mașina lui Charlie Manx, iar polițiștii au schimbat priviri întristate și înduioșate. Când au insistat, ea a spus că fusese întuneric tot timpul. Întuneric de parcă ar fi fost într-un portbagaj? Da, poate. Altcineva i-a scris declarația. Ea a semnat-o fără să se mai deranjeze să o citească.

Soldatul a zis:

— Unde ai scăpat de el?

— Ceva mai jos pe șosea, a spus Louis Carmody, răspunzând în locul lui Vic, care nu își găsea cuvintele. La mai puțin de un kilometru. Vă pot îndruma într-acolo. Frate, dacă nu trimit destul de repede mașinile de pompieri, o să ia foc jumătate din deal.

— Ăsta e locul lui Tata Crăciun, a spus Popeye, mutând un pic receptorul din dreptul gurii.

— Tata Crăciun? a întrebat soldatul.

Un bărbat cu siluetă în formă de pară și îmbrăcat într-o cămașă în carouri alb cu roșu a zis:

— Îl știu. Am mai trecut pe-acolo la vânătoare. E ciudat. Copacii sunt decorați tot timpul anului ca de Crăciun. Totuși, nu am văzut pe nimeni primprejur.

— Omul ăsta și-a dat foc la propria casă și după aia a plecat? a întrebat soldatul.

— Și încă mai are un copil cu el, a spus Lou.

— Cu ce mașină merge?

Vic și-a deschis gura ca să răspundă, dar prin fereastră a zărit ceva mișcându-se afară, și a privit peste umerii soldatului, și acolo era Wraith-ul, oprind în dreptul pompelor de alimentare, sosind de parcă ar fi fost chemat de însăși întrebarea de mai devreme. Chiar și de la distanță, printr-o ușă închisă, putea auzi muzica de Crăciun.

---

29. Marcă de mâncare la conservă, în principal paste. (n. trad.)

Magazinul general și benzinăria lui Sam

Vic n-a putut să strige, n-a putut să rostească ceva, însă nici nu a fost nevoie. Soldatul i-a observat chipul și către ce se uita și și-a întors capul ca să cerceteze pe cel care oprise la pompe.

Șoferul a coborât și a făcut roată mașinii, ca să alimenteze.

— Individul ăla? a întrebat soldatul. Șoferul limuzinei?

Vic a dat din cap că da.

— Nu văd niciun copil cu el, a zis Lou, întinzându-și gâtul ca să privească mai bine prin vitrină.

Lucru care a condus la un moment de tăcere apăsătoare, toată lumea din magazin analizând implicațiile.

— Are vreo armă? a spus soldatul.

— Nu știu, a zis Vic. N-am văzut una.

Soldatul s-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat către ușă.

Soția l-a mustrat din priviri.

— Unde crezi că te duci?

Soldatul a spus:

— Tu ce crezi?

— Lasă poliția să se ocupe, Tom Priest.

— O s-o fac. Când ajung aici. Însă omul ăla nici n-o să plece înainte.

— Vin cu tine, Tommy, a zis bărbatul corpolent în cămașa în carouri alb roșu. Oricum ar trebui să te însoțesc, sunt singurul de-aici cu insignă-n buzunar.

Popeye a coborât receptorul, l-a acoperit cu o palmă și a zis:

— Alan, pe insigna ta scrie „Pădurar" și arată de parc-ai scos-o dintr-o cutie de Cracker Jack[30].

— N-a ieșit dintr-o cutie de Cracker Jack, a spus Alan Warner, ajustându-și o cravată imaginară și ridicând din sprâncenele lui cărunte și stufoase, cu o expresie de falsă iritare. A fost nevoie să mă duc pentru ea până la un stabiliment respectabil. Din același loc, mi-am luat un

revolver cu apă și un petec de pirat.

— Dacă insiști să mergi în direcția asta – a spus Popeye, umblând sub tejghea – ia de-aici.

Și a așezat lângă casa de marcat un pistol negru calibrul .٤٥, împingându-l cu o mână către pădurar.

Alan Warner s-a încruntat la vederea pistolului și a scuturat din cap.

— Mai bine nu. Nici nu mai știu câte căprioare am pus la pământ, dar n-aș vrea să îndrept o armă spre un om. Tommy?

Soldatul pe nume Tom Priest a ezitat, apoi a făcut câțiva pași și a ridicat pistolul. L-a răsucit pe o parte, ca să îi verifice siguranța.

— Thomas, a spus soția soldatului, legănându-și plodul în brațe. Ai un bebe de un an jumate. Ce-o să faci dacă bărbatul ăla scoate la rândul lui un pistol?

— Îl împușc, a zis Tom.

— La naiba, a zis ea pe un ton șoptit. *La naiba*.

El a zâmbit... iar când a făcut-o a părut un puști de zece ani care e pe cale să sufle în lumânările de pe tortul de aniversare.

— *Cady*. Trebuie să fac asta. Sunt în serviciu activ în Armata Statelor Unite și sunt autorizat să folosesc forța legii federale. Tocmai am auzit cum individul ăsta a transportat un minor peste granițele statale, împotriva voinței sale. Asta e răpire. Sunt obligat să îi trântesc curul la pământ și să îl rețin până ce sosesc autoritățile civile. Gata, am vorbit destul.

— De ce n-am aștepta mai bine să intre și să își plătească benzina? a întrebat Popeye.

Însă Tom și pădurarul, Alan, se îndreptau deja către ușă.

Alan a privit înapoi.

— N-avem de unde ști că nu pleacă fără să plătească. Nu vă mai agitați. O să fie distracție mare. Nu am mai placat pe nimeni tocmai de la sfârșitul liceului.

Lou Carmody a înghițit din greu și a zis:

— O să vă țin spatele.

Și s-a luat după cei doi bărbați.

Blonda drăguță, Cady, l-a prins de braț înainte să poată face trei pași. Probabil că gestul i-a salvat viața lui Louis Carmody.

— Ai făcut destule. Vreau să stai aici. S-ar putea să fie nevoie să vorbești în curând la telefon și să spui poliției versiunea ta, i-a zis ea cu o voce care nu accepta să fie contrazisă.

Lou a oftat greu, zguduit, iar umerii i s-au lăsat moi. Arăta ușurat, arăta de parcă ar fi vrut să se așeze. Vic s-a gândit că înțelege – eroismul era o treabă extenuantă.

— Doamnelor, a spus Alan Warner, salutând din bărbie în timp ce a trecut pe lângă Vic și Cady.

Tom Priest l-a îndemnat pe celălalt bărbat să iasă primul pe ușă, apoi a închis-o în urma lui, cu micul clopoțel de alamă răsunând. Vic a privit întreaga desfășurare a faptelor pe fereastra vitrinei mari. Așa au făcut-o cu toții.

A văzut cum Priest și Warner traversează, cu soldatul la conducere, ținând pistolul .45 lipit de piciorul drept. Rolls-ul era în partea îndepărtată a pompelor, iar șoferul era întors cu spatele la cei doi bărbați. Nu a privit în jur când ei s-au apropiat, și-a continuat alimentarea.

Tom Priest nu a stat pe gânduri și nici nu a încercat să se explice. Și-a pus mâna pe spatele lui Manx și l-a împins în mașina acestuia. A înfipt țeava pistolului pe coloana lui. Alan rămăsese la o distanță de siguranță, mai departe de Tom, între cele două pompe, lăsând pe soldat să poarte discuțiile.

Charlie Manx a încercat să se elibereze, dar Priest l-a împins la loc, lovindu-l de caroseria Wraith-ului. Rolls-ul, construit în Bristol în 1938 de către o companie care imediat după aceea a conceput tancuri pentru Marina Regală Britanică, nici măcar nu s-a clintit pe arcuri. Chipul ars de soare al lui Tom Priest căpătase o mască rigidă, neprietenoasă. Nu se mai observa niciun semn al zâmbetului copilăros; arăta ca un dur pus pe harță, cu bocanci și medalion militar. A emis un ordin cu o voce groasă și apăsată, *apăsată*, iar Manx și-a ridicat brațele și le-a pus pe plafonul Rolls-Royce-ului.

Tom a băgat mâna stângă liberă în buzunarul paltonului negru al lui Manx și a scos niște monede, o brichetă de alamă și un portofel argintiu. Le-a așezat pe plafonul mașinii.

În acea clipă s-a auzit din spatele Rolls-ului un trosnet și o bufnitură. A fost suficient de puternică încât să scuture din șasiu întregul autovehicul. Tom Priest a aruncat o privire către Alan Warner.

— Alan, a zis Tom, cu o voce suficient de tare cât să fie auzită și dinăuntru. Du-te pe partea cealaltă și scoate cheile din contact. Să vedem ce-are în portbagaj.

Alan a făcut semn că înțelege și s-a îndreptat către partea din față a mașinii, scoțându-și batista ca să-și sufle nasul. A ajuns la portiera șoferului, unde geamul era coborât cam douăzeci de centimetri, și s-a întins după chei, iar atunci a fost momentul în care lucrurile au luat o turnură urâtă.

Geamul s-a ridicat. În mașină nu era nimeni; nu ar fi avut cine să învârtă din manivelă. Și totuși geamul s-a ridicat dintr-o dată, cu o

mișcare constantă și promptă, intrând în brațul lui Alan Warner și țintuindu-l locului. Alan a urlat, dându-și capul pe spate și închizându-și ochii, ridicându-se în același timp pe vârfuri, de durere.

Tom Priest și-a luat privirea de la Charlie Manx pentru o clipă – doar o clipă – și ușa de la pasager s-a deschis brusc. L-a nimerit pe soldat în partea stângă, l-a trântit în pompă și l-a răsucit pe jumătate. Arma s-a declanșat la atingerea asfaltului. Ușa mașinii păruse să se fi deschis de una singură. De unde stătea Vic, părea că nimeni nu pusese mâna pe ea. S-a gândit instantaneu la *Knight Rider*, un serial pe care nu-l mai vizionase de zece ani, și la felul în care șmecherul automobil Trans Am al lui Michael Knight se conducea singur, scuipând oameni de care nu-i plăcea și deschizând portiere pentru cei care îi erau simpatici.

Manx și-a lăsat moale mâna stângă și a ridicat-o după ce a apucat furtunul de la pompă. A izbit cu duza de metal în capul lui Tom, lovindu-l la baza nasului și apăsând în același timp pistonul furtunului, încât benzina a răbufnit peste fața soldatului și peste pantalonii lui de camuflaj.

Tom Priest a scos un icnet strangulat și și-a acoperit ochii cu mâna. Manx l-a lovit din nou, plesnind cu duza furtunului peste fruntea lui de parcă ar fi încercat să-i facă o trepanație. Benzina limpede și sclipitoare a continuat să curgă, bolborosind peste creștetul lui Priest.

Alan a urlat și a urlat. Mașina a început să se urnească înainte, târându-l cu ea, de braț.

Priest a încercat să se arunce la Manx, dar bărbatul înalt deja făcuse un pas în spate, ferindu-se, iar Tom a căzut în patru membre, pe asfalt. Manx i-a turnat benzină pe tot spatele, înmuindu-l așa cum cineva și-ar uda peluza cu furtunul de grădină.

Obiectele de pe acoperișul mașinii – monedele, bricheta – au alunecat pe măsură ce automobilul a continuat să înainteze lent. Manx s-a întins și a prins bricheta strălucitoare de alamă cu o mișcare la fel de lipsită de efort ca un jucător de prima bază alungând o muscă leneșă intrată pe teren.

Cineva din dreapta lui Vic a împins-o – Lou Carmody – iar ea s-a împleticit în blonda pe nume Cady. Cady striga disperată numele soțului ei, chircită de violența propriilor țipete. Copilașul din brațele ei urla și el: *Ati, Ati!* Ușa s-a deschis larg. Oameni au ieșit pe terasă. Perspectiva lui Vic era momentan întreruptă de persoane care năvăleau pe lângă ea.

Când a putut vedea din nou asfaltul, Manx se dăduse în spate și își aprindea bricheta. A lăsat-o să cadă pe spatele soldatului, iar Tom Priest s-a aprins cu o flamă uriașă de foc albastru, care a creat o pală de căldură suficient de puternică încât să zguduie geamurile magazinului.

Acum, Wraith-ul se deplasa cu o viteză constantă, târându-l pe pădurarul neajutorat pe nume Alan Warner. Bărbatul corpolent zbiera, lovind portiera cu pumnul mâinii libere, de parcă ar fi avut cum să o convingă să îi dea drumul. Niște benzină stropise și o parte a mașinii. Cauciucul din spate stânga era un cerc agitat de flăcări.

Charlie Manx s-a mai dat un pas înapoi din fața soldatului arzând și a fost lovit pe spinare de unul dintre clienți, un bărbat slăbănog în salopetă. Cei doi au căzut pe jos, împreună. Lou Carmody a făcut un salt peste amândoi, scoțându-și geaca și aruncând-o peste trupul în flăcări al lui Tom Priest.

Geamul de la șofer s-a coborât dintr-o dată, eliberându-l pe Alan Warner, care a căzut pe asfalt, pe jumătate sub mașină. Rolls-ul a făcut un zgomot surd când a trecut peste el.

Sam Cleary, proprietarul care arăta a Popeye, a luat-o grăbit pe după Vic, ținând în mâini un extinctor.

Lou Carmody striga ceva, fluturându-și geaca peste Tom Priest și bătându-l cu ea. Arăta de parcă pocnea un teanc de ziare care ard; prin aer au început să plutească fulgi de cenușă. Doar mai târziu a realizat Vic ce reprezentau, resturi de piele carbonizată.

Micuțul din brațele lui Cady și-a plesnit o mână durdulie de vitrina magazinului.

— Cald! Cald lu' Ati!

Cady a părut să realizeze dintr-o dată că întreaga grozăvie se desfășoară în fața ochilor copilului ei și s-a răsucit pe călcâie și l-a dus în partea opusă a camerei, departe de fereastră, hohotind în timp ce mergea împleticit.

Rolls-ul s-a mai deplasat alți șase metri înainte de a se opri cu bara de protecție într-un stâlp de telefon. Întreaga parte din spate era pictată de flăcări, iar dacă în portbagaj ar fi fost vreun copil s-ar fi sufocat sau ar fi ars de viu; însă nu era niciun copil în portbagaj. Era o poșetă aparținând unei femei pe nume Cynthia McCauley, care dispăruse cu trei zile mai devreme de la Aeroportul JFK, alături de fiul ei Brad, fără ca Brad sau Cynthia să mai fie văzuți vreodată. Nimeni nu a putut să explice zguduitul care păruse să vină din partea din spate a mașinii – la fel nici geamul coborât sau ușa care a zburat deschisă și care l-a lovit pe Tom Priest; fusese ca și cum mașina acționase cu o voință proprie.

Sam Cleary a ajuns la cei doi bărbați care se zbăteau pe jos și a folosit extinctorul mai întâi ca să-l izbească cu ambele mâini pe Charlie Manx peste față. A doua oară l-a folosit pe Tom Priest, nici treizeci de secunde mai târziu, moment în care Tom era cât se poate de mort.

Și cât se poate de bine făcut.

---

30. Marcă de cereale și gustări cunoscută pentru cadourile surpriză din interiorul cutiei. (n. trad.)

Interludiu: Spiritul de Ecstasy. 2000 – 2012

Gunbarrel, Colorado

Prima dată când Vic McQueen a răspuns la un telefon din Tărâmul Crăciunului, ea era o mamă necăsătorită, locuind cu iubitul ei într-o casă în oglindă cu un singur etaj, iar în Colorado ningea.

Trăise în New England întreaga ei viață și credea că știe totul despre ce înseamnă zăpada, însă era diferită în Rockies[31]. Furtunile erau și ele diferite. Se referea la vijeliile din Rockies ca la o vreme *albastră*. Zăpada cădea repede, puternică și constantă, și era ceva *albastru* la acea lumină, așa că era de parcă ar fi fost prinsă într-o lume secretă de sub un ghețar: o lume a iernii unde exista un etern Ajun al Crăciunului.

Vic obișnuia să iasă afară în mocasinii ei și într-unul dintre tricourile enorme ale lui Lou (pe care le purta pe post de cămăși de noapte) ca să stea în acele obscure raze albastre și să asculte cum cade neaua. Șuiera printre crengile coniferelor ca niște purici de radio, ca un zgomot alb. Obișnuia să stea așa și să inspire adierea dulceagă a fumului de lemn și a brazilor, încercând să își dea seama cum dracului de s-a trezit cu țâțe dureroase și fără serviciu, la trei mii de kilometri de casă.

Cea mai bună justificare pe care o găsea era că se afla acolo într-o misiune de răzbunare. Se reîntorsese în Colorado după ce absolvise Liceul Haverhill, ca să urmeze școala de arte. Își dorise să facă școala de arte pentru că maică-sa era ferm împotrivă și taică-su refuzase să plătească pentru ea. Alte alternative pe care maică-sa nu le-ar fi suportat și despre care taică-su nu ar fi vrut să audă: Vic să fumeze iarbă, să chiulească de la ore ca să schieze, să se pupe cu fete, să se cupleze cu delincventul gras care o salvase de Charlie Manx, să rămână însărcinată fără să se deranjeze să se mărite înainte. Linda spusese mereu că nu o să vrea să aibă nimic de-a face cu un bebeluș născut din flori, așa că Vic nu a invitat-o după naștere, iar când Linda s-a oferit ea să vină, Vic a zis că ar prefera să nu o facă. Nici măcar nu se deranjase să îi trimită tatălui ei o poză cu bebelușul.

Încă își mai aducea aminte cât de bine se simțise uitându-se în ochii lui Lou Carmody, la o cafea într-un local corporatist din orașul Boulder, și să îi spună, direct și plăcut:

— Deci presupun că ar fi cazul să te fut drept mulțumire că mi-ai salvat viața, nu? Măcar atâta pot să fac. Vrei să îți termini cafeaua sau să o tăiem de p-acum?

După prima dată, Lou a recunoscut că nu se mai culcase niciodată cu o fată, cu chipul cuprins de un roșu întunecat, atât de la efort, cât și de la rușine. Încă virgin la douăzeci de ani. Cine spunea că nu mai există minuni pe lume?

Uneori se enerva pe Louis pentru faptul că nu se mulțumea doar cu sexul. Mai trebuia să o și iubească. El voia să stea împreună la discuții la fel de mult pe cât voia să facă sex, poate chiar mai mult; voia să facă lucruri pentru ea, să îi cumpere lucruri, să își facă împreună tatuaje, să meargă în excursii. Uneori, se enerva și pe ea însăși, pentru cum îi permitea să o preseze în a-i fi prietenă. Planificase să fie puternică: doar să îl fută o dată sau de două ori – ca să îi arate că este o fată care știe să își manifeste recunoștința față de un tip –, apoi să îl părăsească și să își ia o iubită fană alternative, cineva cu o șuviță lată roz în păr și câteva mărgele în limbă. Problema cu acel plan era că îi plăcea de băieți mai mult decât de fete și îl plăcea pe Lou mai mult decât pe alți băieți; mirosea bine și se mișca încet și era aproape la fel de greu de scos din pepeni ca un personaj din *Pădurea de O Sută de Pogoane*[32]. Și un personaj la fel de pufos ca unul din *Pădurea de O Sută de Pogoane.* O enerva că îi plăcea prea mult de el și că se baza prea mult pe el. Corpul ei i se punea constant de-a curmezișul, către proprii căi deznădăjduite.

Lou lucra într-un atelier auto pe care îl deschisese cu niște bani primiți de la părinții lui, iar amândoi locuiau în casa din spatele atelierului, aflat la trei kilometri depărtare de Gunbarrel și la o mie cinci sute de kilometri în nicăieri. Vic nu avea mașină și probabil că petrecea o sută șaizeci de ore pe săptămână acasă. Încăperile miroseau a scutece îmbibate de pipi și a piese de motoare, iar chiuveta era mereu plină.

În retrospectivă, Vic a fost surprinsă că nu o apucaseră damblalele mai devreme. A fost surprinsă că nu o luase razna la fel ca atâtea alte mame tinere. Când țâțele tale devin bidoane, iar coloana sonoră a vieții tale conține lacrimi isterice și râsete smintite, cum s-ar putea aștepta cineva să îți păstrezi sănătatea mintală?

Avea o singură supapă ocazională. De fiecare dată când ningea, îl lăsa pe Wayne cu Lou, împrumuta camioneta de tractare și spunea că se duce în oraș ca să ia un espresso și o revistă. Era ceva ce le zicea lor. Vic nu voia să le dezvăluie adevărul. Ce făcea, de fapt, era, curios, o foarte

intimă – probabil și un pic rușinoasă – chestiune personală.

Așa s-a petrecut într-o zi, cu toți trei închiși înăuntru: Wayne ciocănea cu o linguriță într-un xilofon de jucărie, Lou ardea niște clătite, televizorul dădea *Dora* pizda mă-sii *Exploratoarea*. Vic și-a permis să iasă în curte la o țigară. Afară era albastru, și zăpada cădea șuierând printre crengi, și, până să termine țigara ei American Spirit suficient încât să se ardă la degete, știa că are nevoie să se urce în camioneta de tractare.

A împrumutat cheile de la Lou, și-a pus pe ea un hanorac Colorado Avalanche și s-a îndreptat către atelier, încuiat în acea dimineață de duminică albastru de rece. Înăuntru mirosea a metal și a ulei împrăștiat, un iz foarte asemănător cu cel de sânge. Wayne avea tot timpul mirosul pe el, iar ea detesta acest iz. Băiețelul, Bruce Wayne Carmody – Bruce pentru bunicii paterni, Wayne pentru Vic și Liliacul pentru Lou – își petrecea cea mai mare parte a zilei gângurind în incinta sigură a unui cauciuc de Monster Truck. Asta avea în loc de țarc de joacă. Tatăl bebeului ei era un bărbat care deținea doar două perechi de chiloți și care avea pe șold un tatuaj cu Joker. Era destul de greu să treacă în revistă toate lucrurile care o conduseseră în acest punct, către acest loc al stâncilor înalte, zăpezii nesfârșite și lipsei de speranță. Nu prea înțelegea cum de își găsise drumul spre aici. Pe vremuri, era foarte bună la a găsi locul în care își dorea să meargă.

În garaj, a rămas cu un picior pe scara camionetei. Lou începuse o comisionare, să vopsească motocicleta unui amic. Tocmai terminase aplicarea grundului negru mat de pe rezervor. Rezervorul părea acum o armă, o bombă.

Pe podea, lângă motocicletă, se afla o bucată de hârtie transparentă cu un craniu în flăcări și cu textul BLANĂRĂU scris dedesubt. Vic a aruncat o privire pe ce desenase Lou pe hârtia de transfer și a știut că el urma să strice treaba. Și era un lucru ciudat: ceva din lipsa de finețe a ilustrației, cu erorile evidente, aproape că o făcea să îi vină rău de cât de îndrăgostită era de el. Rău... și vinovată. Chiar și pe atunci o anume parte din ea conștientiza deja că îl va părăsi într-o zi. Chiar și pe atunci o parte din ea simțea că Lou – Lou și cu Wayne amândoi – merită ceva mai bun decât Vic McQueen.

De la casa lor, șoseaua continua preț de trei kilometri până la Gunbarrel, unde erau cafenele, magazine de lumânări parfumate și un spa cu tratamente faciale din cremă de brânză. Dar Vic a parcurs mai puțin de jumătate din distanță înainte de a ieși de pe șosea, pe un drum de pământ care tăia șirul de conifere, în adâncul ținutului cherestelei.

A pornit farurile și a apăsat accelerația. Părea ca săritul în gol de pe o creastă. Părea ca sinuciderea.

Ford-ul masiv se lovea de tufișuri, izbea șanțuri, se înclina peste rigole. Conducea la viteze nesigure, fandând prin curbe și aruncând zăpadă și pietre.

Căuta ceva. Vic privea intens în lumina farurilor, care formau o spărtură în zăpada ce cădea, o cărare albă. Zăpada viscolea în urma ei, de parcă ar fi condus printr-un tunel de purici statici.

Vic simțea că e aproape, Podul Căii Mai Scurte, așteptând-o imediat după colțul farurilor. Simțea că era o chestiune de viteză. Dacă ar fi putut merge suficient de iute, l-ar fi putut obliga să revină în existență, iar ea să sară de pe vechiul drum forestier pe scândurile prăfuite ale podului. Însă nu a îndrăznit niciodată să forțeze camioneta dincolo de viteza la care să n-o mai poată controla, așa că nu a ajuns niciodată la Calea Mai Scurtă.

Poate dacă ar fi avut din nou bicicleta ei. Poate dacă ar fi fost vară.

Poate dacă nu ar fi fost atât de proastă încât să aibă un copil. Ura faptul că născuse. Acum avea o viață fututǎ. Dar îl iubea pe Wayne prea mult ca să apese accelerația până la podea și să zboare în întuneric.

Crezuse că dragostea are de-a face cu fericirea, dar se dovedise că cele două nu sunt nici măcar vag înrudite. Dragostea era mai aproape de o nevoie, nu cu mult diferită de nevoia de a mânca, de a respira. Când Wayne adormea cu obrazul lui fierbinte apăsat de sânul ei dezgolit, cu buzele lui mirosind dulceag a lapte din propriul ei trup, simțea de parcă *ea* era cea hrănită.

Poate că nu reușea să reînvie podul pentru că nu mai era nimic de găsit. Poate că găsise tot ce îi putuse oferi universul: o idee foarte asemănătoare cu disperarea.

Să fie mamă nu aducea nimic bun. Își dorise să înființeze un website, să inițieze o campanie de conștientizare publică, un newsletter, să împrăștie vorba că dacă ești femeie și ai un copil, pierzi totul, vei fi ținută ostatică de către dragoste: o teroristă care nu poate fi satisfăcută decât atunci când îți predai întreg viitorul.

Drumul forestier se oprea într-o balastieră, loc în care a întors mașina. Așa cum era deseori cazul, pe calea înapoi spre casă a cuprins-o o durere de cap.

Nu. Nu o durere de cap. Nu era o durere aflată în cap. Era o durere în ochiul ei stâng. O pulsație chinuitoare, lentă, moleșitoare.

A condus înapoi spre atelier, cântând împreună cu Kurt Cobain. Kurt Cobain înțelegea care era gustul pierderii podului tău magic, modalitatea de transbordare către lucrurile de care ai nevoie. Era un gust ca de țeavă de pușcă – ca Gunbarrel[33], Colorado.

A parcat în atelier și a rămas în frig în spatele volanului, privind cum îi ies aburi din respirație. Ar fi putut foarte bine să stea acolo pentru

totdeauna dacă nu ar fi sunat telefonul.

Se afla pe perete, chiar imediat înainte de ușa de la biroul pe care Lou nu-l folosea niciodată. Era un aparat suficient de vechi încât să aibă un disc pentru cifre – precum telefonul din Casa Saniei cu Zurgălăi a lui Charlie Manx. Soneria îi era dură și intruzivă.

Vic s-a încruntat.

Telefonul era pe o linie separată de cea din casă. Era caraghios denumit „numărul de serviciu". Nimeni nu suna acolo.

S-a dat jos de pe bancheta din față a camionetei, cocoțată la mai mult de un metru față de podeaua de ciment. A ridicat receptorul la al treilea țârâit.

— Carmody's Car Carma, a spus ea.

Telefonul era groaznic de rece. Palma care strângea receptorul a lăsat pe plastic un nimb de chiciură palidă.

S-a auzit un hâșâit, de parcă apelul venea de la o distanță foarte mare. În fundal, Vic a distins colinde și voci alintate de copii. Era cam devreme pentru așa ceva – mijloc de noiembrie.

Un băiat a zis:

— Hmmm.

— Alo? Te pot ajuta cu ceva?

— Hmmm. Da, a zis băiatul. Eu sunt Brad. Brad McCauley. Sun din Tărâmul Crăciunului.

A recunoscut numele băiatului, însă nu și-a dat seama de unde, la început.

— Brad, a spus ea. Pot să te ajut cu ceva? De unde ziceai că suni?

— Din Tărâmul Crăciunului, *prostuțo*. Știi cine sunt. Am fost în mașină, a zis el. La casa dlui Manx. Îți aduci aminte. Ne-am *distrat*.

Pieptul i-a fost cuprins de fiori de gheață. I-a venit greu să respire.

— Ooo, du-te dracu', copile, a zis ea. Du-te dracu' tu și glumele tale tâmpite.

— Motivul pentru care sun, a zis el, e că ne e tuturor foame. N-a mai fost nimic de mâncat de *veci*, și care e rostul dinților ăstora ascuțiți dacă nu ajungi să îi folosești pe ceva?

— Dacă mai suni, pun poliția pe tine, dezaxat nemernic, a zis ea și a trântit telefonul în furcă.

Vic și-a dus o mână la gură și a scos un sunet care se situa undeva între suspin și acces de furie. S-a îndoit de mijloc și a început să tremure în atelierul friguros.

Când și-a mai revenit, s-a întremat, a ridicat receptorul și a sunat calm operatorul.

— Îmi puteți da numărul celui care tocmai a sunat? a rugat Vic. Ni s-a

întrerupt. Aș dori să ni se reconecteze apelul.

— Pe linia pe care vă aflați?

— Da. Tocmai ce s-a întrerupt o clipă mai devreme.

— Îmi pare rău. Am un apel de vineri după-amiază, pentru un număr cu 800. Vreți să vă fac legătura?

— Tocmai am avut un apel un pic mai devreme. Aș vrea să știu cine era.

A urmat o perioadă de tăcere înainte ca operatorul să răspundă, un hiatus în care Vic a putut distinge voci ale altor operatori discutând în fundal.

— Îmi pare rău. De vineri, nu mai am alte apeluri pe această linie.

— Mulțumesc, a zis Vic și a închis.

Când a dat Lou de ea, era în fund pe jos, sub telefon, cu brațele cuprinzându-și corpul.

— Ăăă, stai, adică, ești aici de ceva vreme, a spus el. Vrei să-ți aduc o pătură sau un tauntaun mort sau ceva?

— Ce e un tauntaun?

— Ceva ca o cămilă. Sau poate o capră. Nu cred că contează prea mult.

— Ce face Wayne?

— A ațipit. E bine. Ce faci aici?

El a privit printre umbre, ca și cum ar fi crezut că există o posibilitate ca ea să nu fie de fapt singură.

Ea simțea nevoia să îi spună ceva, să inventeze o explicație pentru felul în care stătea pe ciment într-un garaj rece și întunecat, așa că a făcut semn la motocicleta la care meșterea el.

— M-am tot gândit la motocicleta la care lucrezi.

El și-a mijit ochii. Ea își putea da seama că nu o crede.

Însă a privit imediat motocicleta și hârtia de transfer termic de pe podea și a zis:

— Mi-e teamă că o să fut treaba. Crezi că o să iasă decent?

— Nu. Nu cred. Scuze.

El i-a aruncat o privire speriată.

— Pe bune?

Ea a zâmbit șters și a dat afirmativ din bărbie.

El a lăsat să îi scape un oftat greu.

— Poți să-mi zici ce-am făcut prost?

— „BLANĂRĂU“ e în două cuvinte, nu unul. Iar „B“-ul seamănă cu un „8“. Dar nu numai asta, mai trebuie să scrii și în oglindă. Când lipești hârtia de transfer și faci o copie, „blană rău“ o să fie întors, n-o să se poată citi.

— Aoleo! Căcat. *Frate!* Ce idiot sunt, a exclamat Lou, apoi s-a uitat la ea

cu speranță. Măcar ți-a plăcut craniul meu, nu?

— Sincer?

Lou s-a mutat de pe un picior pe altul.

— Dumnezeule. Speram ca Tony B. să-mi dea vreo cincizeci de parai pe vopsitul ăsta. Dacă nu m-ai fi oprit, probabil că ar fi trebuit să-i plătesc eu *lui* cincizeci, că i-am stricat motorul. De ce nu-s *bun* la nimic?

— Ești un tată bun.

— Nu e chiar inginerie spațială.

Nu, s-a gândit Vic. Era mai greu.

— Vrei să o repar? a întrebat ea.

— Ai mai desenat pe motociclete până acum?

— Nu.

El a încuviințat.

— Păi. Ok. Dacă fuți treaba, o să zicem că am făcut-o eu. Nimeni n-ar fi surprins. Dar dacă îți iese belea, ar trebui să le spunem oamenilor că e desenul tău. Ai putea să mai prinzi niște comenzi.

S-a uitat din nou lung la ea, măsurând-o din priviri.

— Ești sigură că ești bine? Nu stai aici ca să îți treacă prin cap gânduri negre de femeie, nu?

— Nu.

— Te gândești că, adică, poate n-ar fi trebuit să renunți la terapie? Ai trecut prin niște rahaturi mari, frate. Poate ar trebui să vorbești despre asta. Despre *el*.

Tocmai am făcut-o, s-a gândit ea. *Am stat la taclale cu ultimul puști pe care Charlie Manx l-a răpit. Acum e un fel de vampir nemilos și e în Tărâmul Crăciunului și vrea ceva de mâncat.*

— Cred că nu mai e cazul să discutăm pe subiect, a zis ea și i-a luat mâna lui Lou atunci când acesta i-a oferit-o. Hai mai bine să desenăm.

---

31. Denumire colocvială a Rocky Mountains, lanț muntos din zona de vest a Americii de Nord. (n. trad.)
32. Ținut din cartea pentru copii *Winnie de pluș*, de A. A. Milne. (n. trad.)
33. *Gunbarrel* = țeavă de pușcă (eng.) (n. trad.)

Sugarcreek, Pennsylvania

La începutul verii lui 2001, la Bing Partridge a ajuns știrea că Charlie Manx era extrem de bolnav. Bing avea la vremea aceea cincizeci și trei de ani, și nu își mai pusese de cinci ani masca de gaze pe față.

Bing a aflat dintr-un articol AOL, pe care l-a accesat folosind calculatorul Dell mare și negru pe care îl primise de la NorChemPharm cu ocazia a treizeci de ani de serviciu. Căuta în fiecare zi pe AOL știri din Colorado referitoare la dl Manx, dar nu mai apăruse nimic de nu știu când, până acum: Charles Talent Manx III, vârsta necunoscută, a fost transferat la pavilionul infirmerie al FCI Englewood după ce s-a dovedit că este imposibil să mai fie trezit.

> Manx a fost examinat de proeminentul neurochirurg Marc Sopher, din Denver, care a descris condiția sa ca una demnă de manualele de medicină.
>
> „Pacientul pare să sufere de progeria adultă sau de o formă rară de sindrom Werner“, a declarat Sopher. „În termenii cei mai simpli, a început să îmbătrânească foarte rapid. Pentru el, o lună este mai degrabă un an. Un an este mai degrabă un deceniu. Iar omul nu era de la început un boboc.“
>
> Doctorul a mai declarat că nu avem de unde ști dacă această condiție a lui Manx poate explica măcar parțial comportamentul deviant care a dus la uciderea brutală a PFC Thomas Priest în 1996. De asemenea, s-a abținut să descrie starea actuală a lui Manx ca o comă.
>
> „Nu se încadrează în definiția strictă [a unei come]. Activitatea sa cerebrală este intensă – de parcă ar dormi. Atâta tot că nu se mai poate trezi. Corpul său este prea obosit. Nu mai are niciun fel de benzină în rezervor.“

Bing se gândise de foarte multe ori să îi scrie dlui Manx, să îi spună că

el încă îi mai e credincios, încă îl mai iubește, mereu îl va iubi, va fi acolo ca să îl servească până în ziua în care va muri. Însă deși poate nu i se aprindeau lui Bing chiar toate beculețele din pomul de Crăciun – ha, ha –, era suficient de deștept ca să știe că dl Manx s-ar fi înfuriat pe el că îi scrie, și pe bună dreptate. O misivă de la Bing ar fi condus, mai mult ca sigur, la apariția câtorva oameni în costume care să îi bată la ușă, oameni cu ochelari de soare și cu pistoale în teaca de la subsiori. *Bună ziua, dle Partridge. Vă deranjează dacă ne-ați răspunde la câteva întrebări? Ce părere aveți dacă ne-am apuca să dăm un pic cu lopata la dvs. în subsol?* Așa că nu i-a mai scris niciodată, iar acum era prea târziu, iar gândul ăsta îi făcea să-i fie rău.

O dată, dl Manx îi strecurase lui Bing un mesaj, deși Bing nu și-a dat seama cum o fi făcut-o. La ușa lui a fost lăsat un pachet fără adresă de expeditor, la două zile după ce dl Manx a fost condamnat la închisoare pe viață, la Englewood. Înăuntru era o pereche de plăcuțe de înmatriculare – NOS4A2 / KANSAS – și un micuț carton ivoar, cu un înger de Crăciun embosat pe o fată.

Pástreazá-le

S-ar putea sá dureze o vreme

9

Bing a pus plăcuțele de înmatriculare în pivnița cu podea de pământ, acolo unde erau îngropate toate lucrurile din viața lui cu Charlie Manx: tuburile furate și acum goale de sevofluran, pistolul lui taică-su calibru .45 și rămășițele femeilor, mamele pe care Bing le adusese acasă cu el după misiunile de salvare alături de dl Manx... *nouă* misiuni, în total.

Brad McCauley fusese cel de-al nouălea copil pe care îl salvase pentru Tărâmul Crăciunului, iar mama lui, Cynthia, ultima curvă de care s-a ocupat Bing în camera tăcută de la subsol. Într-un fel, și ea fusese salvată la fel de bine, înainte să moară: Bing o învățase despre iubire.

Bing și dl Manx plănuiseră în vara lui ١٩٩٧ să mai salveze încă un copil, după care Bing ar fi mers cu dl Manx tocmai până în Tărâmul Crăciunului, să trăiască acolo unde nimeni nu îmbătrânea și unde nefericirea era interzisă prin lege, unde ar fi putut să se dea în toate caruselurile și să bea toată cacaua și să deschidă cadourile de Crăciun în fiecare dimineață. Când se gândea la nedreptatea universului din toată chestia asta – că dl Manx fusese smuls chiar înainte de a putea să-i deschidă larg porțile de la Tărâmul Crăciunului –, se simțea sfărâmat pe dinăuntru, de parcă speranța era o vază care fusese scăpată de la o

înălțime mare, *zbang!*

Partea cea mai rea, totuși, nu era pierderea dlui Manx și a Tărâmului Crăciunului. Era pierderea dragostei. Era pierderea mămicilor.

Cea din urmă, dna McCauley, fusese cea mai bună. Avuseseră în pivniță conversații îndelungate, împreună, dna McCauley goală și bronzată și în formă, lipită de trupul lui Bing. Avea patruzeci de ani, însă vânjoasă de la toți mușchii lucrați în perioada în care antrenase echipa de volei a fetelor. Pielea ei radia căldură și sănătate. Mângâiase părul încărunțit de pe pieptul lui Bing și îi spusese că îl iubește mai mult decât mama și tatăl lui, mai mult decât Isus, mai mult decât pe propriul ei fiu, mai mult decât pe pisici, decât razele soarelui. El se simțise nespus de bine auzind-o rostind: „Te iubesc, Bing Partridge. Te iubesc atât de tare, că mă arde pe dinăuntru. Sunt numai surcele. Mă arde de vie.“ Respirația ei fusese parfumată ca mireasma fumului de turtă dulce; fusese atât de în formă, atât de sănătoasă, că trebuise să îi dea o dată la fiecare trei ore o doză din amestecul lui de sevofluran aromat. Ea îl iubise atât de mult, că își tăiase propriile vene când el i-a mărturisit că nu vor putea trăi împreună. Au mai făcut dragoste o ultimă oară în timp ce ea sângera – în timp ce ea sângera peste el.

„Te doare?“, întrebase el.

„Of, Bing, Bing, tăntălăule“, a zis ea. „Ard de dragoste de zile întregi. Câteva tăieturi micuțe ici și colo n-au cum să doară deloc.“

Fusese atât de frumoasă – avusese niște țâțe mămoase atât de perfecte –, că nu s-a îndurat să toarne pe ea leșia decât atunci când a început să miroasă. Chiar și cu muște în păr, ea tot mai era drăguță; *extra* drăguță, cu adevărat. Muștele sclipeau ca niște nestemate.

Bing vizitase Cimitirul A Ceea Ce Ar Putea Fi, alături de dl Manx, și știa că dacă Cynthia McCauley ar fi fost lăsată de capul ei și-ar fi ucis fiul într-un acces de turbare indusă de steroizi. Dar acolo jos, în camera tăcută, Bing o învățase bunătatea și iubirea și cum să sugă pula, așa că măcar își luase viața pe un ton bun.

Despre asta era totul: să iei ceva groaznic și să scoți ceva bun la capăt. Dl Manx a salvat copiii, iar Bing a salvat mămicile. Iată, însă, că mămicile se terminaseră. Dl Manx era după zăbrele, iar masca de gaze a lui Bing atârna de un cârlig de pe ușa din spate, unde rămăsese tocmai din 1996. A citit știrea despre cum dl Manx a adormit – un somn adânc și nesfârșit, un brav soldat cuprins de o vrajă ticăloasă –, apoi a tipărit-o și a împăturit-o și a decis că mai are de cugetat pe subiect.

În cel de al cincizeci și treilea an din viață, Bing Partridge redevenise un om al credinței, se întorsese la biserica New American Faith Tabernacle în speranța că Dumnezeu va binevoi să acorde mângâiere

unuia dintre cei mai singuri copii ai săi. Bing s-a rugat ca într-o zi să mai audă din nou *Crăciun alb* cântând în alee și să tragă draperia de in și să-l regăsească pe dl Manx în spatele volanului Wraith-ului, cu geamul coborât și cu Omul Bun privind înspre el. *Haide, Bing! Hai să facem o tură! Numărul zece ne așteaptă! Hai să prindem încă un copil și să te ducem în Tărâmul Crăciunului! Cerul mare știe că o meriți cu vârf și îndesat!*

S-a apucat să urce panta abruptă a dealului, în zăpușeala după-amiezii de iulie. Florile moriști din curtea din față – douăzeci și nouă la număr – erau perfect neclintite și tăcute. El le detesta. Mai detesta și cerul albastru și armoniile înnebunitoare ale cicadelor țiuind printre copaci. Bing își târa picioarele pe deal cu știrea tipărită de pe internet într-o mână *(O boală rară se abate asupra unui criminal condamnat)* și mesajul final al dlui Manx în cealaltă *(S-ar putea să dureze o vreme. 9.)*, mergând să vorbească cu Dumnezeu despre aceste lucruri.

Biserica se întindea pe un hectar de asfalt încovoiat, cu pâlcuri de iarbă arsă înaltă până la genunchii lui Bing, ițindu-se printre crăpături. Porțile de la intrare erau încuiate de o buclă de lanț gros și un lacăt Yale. Nimeni în afară de Bing nu se mai rugase acolo de mai bine de cincisprezece ani. Poate că locașul aparținuse cândva Domnului, dar acum era proprietatea creditorilor; o hârtie îngălbenită de soare pusă într-o folie transparentă de plastic era prinsă de una dintre uși.

Cicadele bâzâiau turbat în mintea lui Bing.

La un capăt al terenului era un semn mare precum cele pe care le afișează supermarketurile sau târgurile de mașini la mâna a doua, anunțând oamenii ce imn se va cânta în acea zi. Promise pentru ora 1:00 P.M. erau DOAR ÎN DUMNEZEU și EL TRĂIEȘTE DIN NOU și DOMNUL NU DOARME NICIODATĂ. RUGĂCIUNI. Semnul promitea aceleași imnuri încă de pe vremea celui de al doilea mandat al lui Reagan[34].

Unele dintre vitralii aveau găuri acolo unde copiii aruncaseră cu pietre, însă Bing nu urca în acea direcție. Într-un lateral al bisericii se afla un șopron pe jumătate ascuns de plopii și oțetarii îmbibați de praf. În fața ușii șopronului era un preș de intrare putrezit. Sub el era ascunsă o cheie mare de bronz.

Cheia deschidea zăvorul ușilor înclinate de la beci, aflat în partea din spate a clădirii. Bing a coborât. A traversat o cameră subterană răcoroasă, înaintând cu greu printre creozote de gudron și cărți mucegăite, și a ieșit în sala mare de festivități a bisericii.

Lui Bing îi plăcuse mereu biserica, pe vremea în care încă mai mergea cu maică-sa. Îi plăcuse felul în care intra soarele prin ferestrele cu vitralii înalte de opt metri, umplând încăperea cu căldură și culoare, și îi plăcuse felul în care se îmbrăcau mămicile, cu dantele albe și tocuri și dresuri

alb-lăptoase. Bing adora dresurile albe și adora cântecul femeilor. Toate mămicile care au stat cu el în Casa Somnului cântaseră înainte de a-și primi odihna din urmă.

Dar după ce pastorul fugise cu toți banii și banca încuiase biserica, Bing și-a dat seama că locul acela îl deranja. Nu-i plăcea felul în care, în serile târzii, umbra turlei părea că încearcă să-i înșface casa. După ce începuse să aducă mămicile acasă la el – loc pe care dl Manx îl botezase Casa Somnului –, Bing a realizat că îi era dificil să ridice ochii către vârful dealului. Biserica *amenința*, cu vârful turlei un deget acuzator care se întindea peste panta dealului și arăta spre curtea lui din față: AICI SE AFLĂ UN CRIMINAL NOTORIU! NOUĂ FEMEI UCISE ÎN SUBSOLUL LUI!

Bing încerca să se liniștească spunându-și că se poartă prostește. El și dl Manx erau eroi, de fapt; îndeplineau chemări creștinești. Dacă ar fi scris cineva o carte despre ei, ar fi fost obligat să îi desemneze ca personaje pozitive. Nu mai conta că multe dintre mame, chiar și după ce primeau doza de sevofluran, tot nu își recunoșteau planurile de a-și condamna fiicele la o viață de târfe sau de a-și snopi în bătaie fiii, iar câteva chiar au susținut că nu au consumat niciodată droguri sau băutură în exces și că nu au un trecut infracțional, de niciun fel. Acele lucruri erau în viitor, un viitor pervertit pe care Bing și dl Manx munceau din răsputeri să îl prevină. Dacă ar fi fost să fie arestat – deoarece, desigur, niciun reprezentant al legii nu ar înțelege importanța și actul primordial de bunătate al vocației lor –, Bing ar fi vorbit cu mândrie despre munca lui. Nu era cuprins de nicio rușine referitor la vreun lucru pe care îl făcuse cu dl Manx.

Și totuși, ocazional, îi venea greu să ridice ochii și să privească biserica.

Urcând treptele dinspre subsol, și-a spus că e un nătăfleț, că toți oamenii sunt bineveniți în casa Domnului și că dl Manx avea nevoie de rugăciunile lui Bing – acum mai mult decât oricând. Privind către sine, Bing nu se mai simțise niciodată atât de singur și de oropsit. Cu câteva săptămâni mai devreme, dl Paladin îl întrebase pe Bing ce are de gând să facă după ce se pensionează. Bing a rămas trăsnit și a întrebat la rândul lui că de ce s-ar pensiona. Îi plăcea slujba lui. Dl Paladin a clipit des și a zis că după patruzeci de ani în serviciu îl vor *obliga* să se pensioneze. Nu ai de ales pe subiect. Bing nu reflectase niciodată la asta. Presupuse că până la acel moment va fi stat să bea Cola în Tărâmul Crăciunului, deschizând cadouri dimineața, cântând colinde noaptea.

În acea după-amiază, acel vast sanctuar pustiu nu reușea să îi tempereze gândurile. Era chiar invers. Toate stranele încă mai erau acolo, deși nu se mai înșirau ordonat, ci fuseseră înghesuite alandala,

strâmbe ca dinții dlui Manx. Podeaua era împânzită cu geam spart și bucăți de tencuială, care se fărâmițau sub talpă. Încăperea mirosea vag a amoniac, a găinaț de păsări. Cineva trecuse pe aici și băuse. Sticlele și cutiile de bere lăsate în urmă se tolăneau peste strane.

Și-a continuat drumul, traversând sala. Trecerea lui a perturbat rândunicile de pe grinzi. Sunetul aripilor lor bătând a creat ecou, un zgomot asemănător celui în care un magician își împrăștie în aer cărțile de joc.

Lumina care răzbea prin ferestre era rece și albastră, iar în razele de soare se răsfirau fire de praf, de parcă biserica ar fi fost interiorul unui glob de sticlă cu ninsoare care tocmai începe să se așeze.

Cineva – adolescenți, vagabonzi – făcuse un altar într-una dintre nișele ferestrelor. Candele roșii diforme stăteau în bălți uscate de ceară, iar în spatele lumânărilor erau rezemate mai multe fotografii cu Michael Stipe de la R.E.M., un gay sfrijit cu păr platinat și ochi spălăciți. Cineva scrisese pe una dintre fotografii, cu ruj cireașă, PIERZÂNDU-MI CREDINȚA[35]. Bing considera că nu mai existase niciun lucru care să merite a fi ascultat după *Abbey Road*[36].

Bing a pus în centrul acestui altar improvizat cardul de la dl Manx și foaia printată cu știrea din *Denver Post* și a aprins două candele pentru Omul Bun. A eliberat niște spațiu pe pardoseală, lovind cu piciorul bucăți de tencuială căzută și o pereche murdară de chiloți – imprimați cu niște inimioare, păreau potriviți unei fete de zece ani – și s-a așezat în genunchi.

Și-a dres glasul. În suprafața vastă și cu ecou a bisericii, a răsunat la fel de tare ca o împușcătură.

O rândunică a bătut din aripi, planând de la o grindă la alta.

A putut vedea un șir de porumbei aplecându-și gâturile ca să privească la el cu ochi aprinși, roșii ca de rabie. Îl urmăreau cu fascinație.

El și-a închis pleoapele, și-a împreunat palmele și a vorbit cu Dumnezeu.

— Hei, Dumnezeu, a zis Bing. E Bing, pălâng. Of, Dumnezeule. Of, Dumnezeule Dumnezeule *Dumnezeule*. Te rog să-l ajuți pe dl Manx. Dl Manx are adormici, *rău*, și nu știu ce să fac, și dacă nu se face mai bine și nu se întoarce la mine, n-o să am niciodată excursia la Tărâmul Crăciunului. Am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să fac bine în viața mea. Am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să salvez copii și să mă asigur că au cacao și carusel și lucruri. N-a fost ușor. Nimeni nu *voia* să-i salveze. Dar chiar și când mămicile urlau și ne strigau în toate felurile, chiar și când copiii plângeau și făceau pe ei, eu i-am iubit. I-am iubit pe acei copii și le-am iubit pe acele mămici, chiar și dacă erau femei *rele*. Și

cel mai mult l-am iubit pe dl Manx. Tot ce face, face pentru ca alți oameni să fie *fericiți*. Nu e asta cel mai binevoitor lucru pe care-l poate face cineva – să împartă un pic de fericire în jur? Te rog, Dumnezeule, dacă am făcut măcar un pic de bine, te rog, ajută-mă, dă-mi un semn, spune-mi ce să fac. Te rog, *te rog*, te rog, *te...*

Capul îi era dat pe spate și gura îi era deschisă atunci când ceva fierbinte i-a atins obrazul și a gustat ceva sărat și amar pe buze. A tresărit; era de parcă cineva ejaculase pe el. S-a șters pe gură și s-a uitat la degete, acum acoperite de o pastă alb-verzuie, o mâzgă soioasă și lichidă. I-a trebuit o clipă ca să o identifice drept rahat de porumbel.

Bing a gemut: o dată, apoi încă o dată. Gura îi era plină de gustul sărat cremos al rahatului de pasăre. Materia din palma lui arăta ca o flegmă bolnavă. Geamătul i-a crescut în intensitate până la nivelul unui strigăt și s-a azvârlit înapoi, lovind tencuială și sticlă, și a dat cu mâna liberă pe ceva umed și lipicios, cu textura ușoară a unui Saran Wrap[37]. A privit în jos și a descoperit că mâna îi nimerise peste un prezervativ prăfuit pe care mișunau furnici.

Și-a retras iute brațul, îngrozit, cu repulsie, iar prezervativul i-a rămas agățat de degete, iar el a scuturat mâna o dată, de două ori, iar obiectul s-a răsucit și a aterizat în părul lui. A scos un țipăt strident. De pe grinzi au explodat ropotele păsărilor.

— *Ce?!* a strigat el către biserică. Ce? Am venit aici în genunchi! AM VENIT ÎN GENUNCHI!!! Și tu *ce* faci? CE?!!!

A apucat cauciucul subțire și a smucit, rupându-și în același timp și un pumn de păr cărunt (când oare se făcuse tot părul cărunt?). În lumină s-au împrăștiat fire de praf.

Bing Partridge a coborât panta dealului într-o fugă împleticită, simțindu-se pângărit și ordinar... pângărit, ordinar și *indignat*. S-a prelins ca un bețiv pe lângă florile de staniol din curtea din față și a trântit ușa în urma sa.

Cel care a ieșit douăzeci de minute mai târziu a fost Omul cu Mască de Gaze, cu o sticlă de lichid inflamabil în fiecare mână.

Înainte de a da foc bisericii, a bătut scânduri peste golurile din ferestre, astfel încât păsările să nu poată să iasă. A răsturnat cea mai mare parte din prima sticlă peste strane și vrafurile de lemne rupte și grămezile de tencuială căzută: mici focuri de tabără deja gata pregătite. A golit cealaltă sticlă pe chipul lui Isus, montat pe crucea lui din absidă. Părea că îi e frig în șorțul lui sumar, așa că Bing a scăpărat un chibrit și l-a îmbrăcat într-o mantie de flăcări. De pe o pictură murală aflată deasupra, Maria se uita tristă în jos, către cea mai recentă profanare la care fusese supus fiul ei. Bing a apăsat două degete împreunate peste

gura măștii lui și i-a trimis un sărut.

Să i se dea o șansă de a lua și pe copilul cu numărul zece alături de dl Manx, s-a gândit Bing, și n-o să-i pese dacă va trebui să gazeze și să omoare pe însăși mama lui Hristos ca să prindă pe micuța lepădătură.

Mai mult. Nu era nimic din ce făcuse Duhul Sfânt în păsărica Mamei Maria ce să nu poată face Bing mai bine dacă ar avea trei zile singur cu ea în Casa Somnului.

---

34. 1985-1989. (n. trad.)
35. Melodia *Losing My Religion* de R.E.M. (n. trad.)
36. Album al formației The Beatles, lansat în 1969. (n. trad.)
37. Marcă de folie alimentară de ambalare. (n. trad.)

Gunbarrel, Colorado

Copiii nu sunau niciodată când picta.

Au trecut luni până să conștientizeze Vic acest lucru, dar, la un anumit nivel, o înțelesese deja în afara raționărilor, se prinsese aproape imediat. Când nu picta, când nu avea o preocupare creativă, percepea din ce în ce mai intens o teamă fizică, de parcă ar fi stat sub o macara ce ținea suspendat un pian; era posibil ca acele cabluri de susținere să plesnească în orice moment, iar greutatea să cadă peste ea cu o lovitură fatală.

Așa că accepta orice job pe care îl putea prinde și petrecea șaptezeci de ore pe săptămână în atelier, ascultând Foreigner și desenând pe motociclete pentru bărbați cu trecut infracțional și precepte rasiste ofensatoare.

Vic picta flăcări și pistoale și tipe dezbrăcate și grenade și steaguri Dixie și steaguri Nazi și Isuși Hristoși și tigri albi și strigoi în putrefacție și și mai multe tipe dezbrăcate. Nu se raporta la ea ca la un artist. Pictatul împiedica telefoanele din Tărâmul Crăciunului și plătea pentru pamperși. Orice alte aspecte erau lipsite de importanță.

Uneori, totuși, job-urile se terminau. Uneori, părea că pictase deja toate motocicletele din Rockies și că n-o să mai primească niciodată vreo altă însărcinare. Când se întâmpla așa – când trecea mai mult de o săptămână sau două fără să picteze – se trezea într-o stare de așteptare funestă. Se pregătea pentru ce-ar urma.

Acel moment în care va suna telefonul.

S-a petrecut într-o zi de septembrie, într-o marți după-amiaza, la cinci ani după ce Manx a ajuns la închisoare. Lou plecase la crăpatul zorilor ca să tracteze pe careva împotmolit într-un șanț, lăsând-o cu Wayne, care voia hot-dog la micul dejun. Toți acei ani miroseau a hot-dog și rahat aburind de copil.

Wayne era parcat în fața televizorului, iar Vic storcea ketchup în niște chifle cu hot-dogi ieftini atunci când a sunat telefonul.

S-a holbat la receptor. Era prea devreme ca telefonul să înceapă să sune și știa deja cine era, pentru că nu mai pictase nimic de aproape o lună.

Vic a atins receptorul. Era *rece*.

— Wayne, a zis ea.

Băiatul a privit în sus, cu un deget în gură și cu saliva curgându-i pe tricoul cu X-Men.

— Auzi telefonul sunând, Wayne? a întrebat ea.

El o privea în gol, fără să dea semne că înțelege, la început, apoi a scuturat din cap.

A sunat încă o dată.

— Uite, a zis ea. Uite, ai auzit? Nu auzi nimic sunând?

— Nu, maaa, a spus el și și-a scuturat capul, viguros, dintr-o parte în alta.

Și-a reîntors atenția la televizor.

Vic a ridicat receptorul.

Un copil – nu Brad McCauley, ci un alt copil, o fată, acum – a zis:

— *Când* se întoarce tati în Tărâmul Crăciunului? Ce ai *făcut* cu tati?

— Nu ești reală, a spus Vic.

În fundal, putea auzi cum copiii cântă colinde.

— Ba da, sunt, a zis fata.

Din micile perforații ale difuzorului receptorului au început să iasă fire subțiri de aer înghețat.

— Suntem la fel de reali ca tot ce se întâmplă în dimineața asta în New York, a continuat fata. Ar trebui să vezi ce se întâmplă în New York. E *captivant*! Sunt oameni care sar din cer! E captivant și *distractiv*. E *aproape* la fel de distractiv ca în Tărâmul Crăciunului.

— Nu ești reală, a repetat Vic, în șoaptă.

— Ai spus minciuni despre tati. Asta e rău. Ești o mamă rea. Wayne ar trebui să fie cu noi. S-ar putea juca toată ziua cu noi. L-am putea învăța cum să se joace foarfecă-pentru-terchea-berchea.

Vic a trântit telefonul în furcă. L-a ridicat și l-a mai trântit o dată. Wayne i-a aruncat o privire, cu ochii mari și alarmați.

Ea a fluturat o mână la el – *nu contează* – și s-a întors cu spatele, forțându-se să nu plângă și cu respirația întretăiată.

Hot-dogii au dat pe foc, apa sărind din oală și împroșcând flacăra albastră a aragazului. Ea i-a ignorat, s-a lăsat pe podeaua bucătăriei și și-a acoperit pleoapele. Să își înăbușe suspinele era un act de voință; nu dorea să îl sperie pe Wayne.

— Maaa! a strigat băiatul și a privit în sus, clipind des. E șeva cu Oscal!

„Oscal“ era cuvântul lui pentru *Strada Sesame*[38].

— Șeva e aici, un Oscal e pa-pa.

Vic și-a șters lacrimile care îi curgeau, a inspirat adânc și a oprit aragazul. A pășit nesigură către televizor. *Strada Sesame* era întrerupt de o știre. Un avion comercial lovise unul dintre turnurile World Trade din New York City. Niște fum negru se ridica pe cerul albastru.

Câteva săptămâni mai târziu, Vic a făcut ordine în cel de al doilea dormitor, micuț cât o debara, curat și măturat. Și-a mutat acolo un șevalet și a pus pe el un carton bristol.

— Ce faci? a întrebat Lou, băgându-și capul prin ușă a doua zi după aranjarea studioului.

— Mă gândeam să desenez o carte pentru copii, a zis Vic.

Avea deja prima pagină schițată în cerneală albastră și era gata să înceapă colorarea.

Lou a aruncat o privire peste umărul ei.

— Desenezi o fabrică de motociclete? a întrebat el.

— Pe-aproape. O fabrică de roboți, a spus ea. Eroul e un robot numit Motorul de Căutare. Pe fiecare pagină, trebuie să treacă printr-un labirint ca să găsească obiecte semnificative. Baterii solare și planuri secrete, chestii de genul.

— Cred că mi se scoală de la cartea ta. Ce faci pentru Wayne e un lucru grozav. O să fie în al nouălea cer.

Vic a încuviințat. Era bucuroasă să îl lase pe Lou să creadă că o face pentru puști. Ea, însă, nu se amăgea singură. O făcea pentru ea.

Cartea cu desene era o variantă mult mai bună decât pictatul de Harley-uri. Era ceva la care putea lucra constant și era acolo în fiecare zi.

După ce a început să deseneze la *Motorul de Căutare*, telefonul nu a mai sunat niciodată, mai puțin dacă era vreun recuperator de debite.

Iar după ce a vândut cartea, recuperatorii de debite au încetat și ei să mai sune.

---

38. *Sesame Street*, serial de televiziune american pentru copii care a fost difuzat între 1969 și 2000. (n. trad.)

Brandenburg, Kentucky

Michelle Demeter avea doisprezece ani când tatăl ei a lăsat-o prima dată să conducă. O fată de doisprezece ani care șofa la volanul unui Rolls-Royce Wraith din 1938, prin iarba înaltă, în primele zile ale verii, cu geamurile date jos și cu muzică de Crăciun cântând la radio. Michelle acompania radioul cu o voce plină, fericită și cam răcnită – afonă și în dezacord. Când nu știa versurile, improviza.

Veniți! Voi cei în credință! Tiridam și triiii-umfător!

Veniți voi cei în credință, cântec s-aducem dararam Domnului!

Mașina înota prin iarbă, un rechin negru într-un ocean vălurit de galben și verde. În fața ei, păsările se împrăștiau, zvâcnind în cerul ca lămâia. Roțile hurducăiau și troncăneau peste rădăcini nevăzute.

Tatăl ei, pilit și pe cale să se pilească și mai bine, stătea pe scaunul pasagerului rotind butonul de posturi și cu o sticlă încălzită de bere Coors între picioare. Numai că reglajul de canale nu făcea nimic. Radioul sărea de la un post la altul, însă totul era zgomot alb. Singurul canal care se prindea era șters, cu păcănituri, acoperit de hârșâit de fundal și cântând, la naiba, melodii de sărbătoare.

— Cine dă pe post rahat din ăsta când e mijloc de mai? a întrebat el, apoi a râgâit, enorm și grotesc.

Michelle a chicotit admirativ.

Nu era chip să închizi radioul sau să dai volumul mai încet. Butonul de volum se învârtea inutil, neajustând nimic.

— Mașina e ca ăl bătrân al tău, a zis Nathan, scoțând o altă sticlă din pachetul de șase care-i stătea la picioare și pocnind un nou capac. O epavă a vechiului sine.

Astea erau mai mult vorbe goale din partea lui. Tatăl ei nu o ducea așa rău. Inventase un fel de valve pentru Boeing, care plătiseră pentru trei

sute de pogoane de teren mai sus de râul Ohio. Acum se puseseră să facă turul moșiei.

Mașina, pe de altă parte, chiar că își lăsase în urmă zilele ei de glorie. Mocheta dispăruse, iar acolo unde își avea locul era acum metal dezgolit și zdrăngănit. Sub pedale erau găuri prin care Michelle putea vedea cum șfichiuiește iarba de sub. Pielea de pe bord se dezlipea. Una dintre portierele din spate nu se potrivea cu celelalte, era nevopsită și pătată de rugină. Nu mai exista niciun fel de lunetă, doar un gol oval. Nici banchetă în spate, de asemenea, iar în portbagaj se vedeau urme de carbonizare, de parcă cineva încercase să aprindă un foc de tabără.

Fata apăsa expert ambreiajul și accelerația, cu piciorul drept, așa cum o învățase tatăl ei. Scaunul șoferului era tras la maxim în față și tot mai fusese nevoie să se așeze pe o pernă ca să poată vedea peste bordul înalt și pe geam.

— Într-una din zile, o să mă apuc să lucrez la bestia asta. Să-mi suflec mânecile și s-o readuc la viață. Ar fi grozav să termin restaurarea ca s-o poți duce la balul de liceu, a zis tatăl. Când o să fii suficient de mare pentru baluri.

— Aha. Bună idee. O grămadă de loc în spate pentru giugiuleală, a spus ea, răsucindu-și gâtul ca să arunce o privire.

— Ar mai fi și o mașină bună ca să te duc cu ea la mănăstire. Ține-ți ochii la drum, da? a gesticulat el, cu berea-n mână-n suișurile și coborâșurile terenului și încâlceala ierbii și tufișurilor și sânzienelor, fără nicio șosea în zare, în nicio direcție, cu singurul semn de umanitate acel hambar îndepărtat din oglinda retrovizoare și urmele tăiate pe cer ale avioanelor.

Ea a apăsat pedalele, care au șuierat și gâfâit.

Singurul lucru care nu-i plăcea lui Michelle la această mașină era ornamentul de pe capotă, o doamnă sinistră de culoare argintie cu orbite oarbe și o rochie fluturând. Se apleca în față către buruienile care o biciuiau și rânjea maniacal în timp ce era flagelată. Doamna argintie se presupunea că e magică și frumușică, însă zâmbetul de pe chipul ei strica totul. Avea rânjetul dement al unei nebune care tocmai ce a împins peste pervaz pe cineva drag și e pe cale să îl urmeze întru eternitate.

— E groaznică, a spus Michelle, ridicându-și bărbia în direcția capotei. Ca o doamnă vampir.

— Doamna fluoasă, a zis tatăl ei, reamintindu-și ceva ce citise mai demult[39].

— Care cine? *Nu* i se zice doamna fluoasă.

— Nu, a spus Nathan. I se zice Spiritul Extazului. E o clasică. E o componentă clasică a unei mașini clasice.

— Extazului? Ca drogul X? a întrebat Michelle. Uau! Marfă! Erau și pe-atunci băgați în dubioșenii d-astea de prăjeală?

— Nu. Nu ca drogul. Ca distracția. Ea e un simbol al distracției nesfârșite. Mie mi se pare drăguță, a zis el, deși în realitate se gândea că arată ca una dintre victimele lui Joker, o femeie bogată care a murit râzând.

— *Am tot condus către Tărâmul Crăciunului, întreaga ziuă voioasă*, a început Michelle să fredoneze încet, iar pentru o clipă radioul a devenit doar un fâșâit de purici și de șuierături, așa încât fata putea să cânte fără să fie în dezacord cu ceva. *Am condus către Tărâmul Crăciunului, ca să urc în sania cu zurgălăi a Moșului!*

— Care-i asta? N-o știu, a zis tatăl ei.

— Acolo mergem, a spus ea. În Tărâmul Crăciunului. Tocmai am decis.

Cerul își proba tonuri de culori galben lămâie. Michelle se simțea în perfectă armonie. Simțea că ar putea șofa la infinit.

Glasul îi era cuprins de încântare și fervoare, iar când tatăl ei a privit-o, pe fruntea ei se formaseră broboane de transpirație, iar ochii îi erau pierduți în depărtare.

— E undeva acolo, tati, a spus ea. E acolo în munți. Dacă o ținem tot așa, putem să ajungem în Tărâmul Crăciunului până la noapte.

Nathan Demeter și-a mijit ochii și a scrutat prin geamul prăfuit. Înspre vest se întindea un lanț muntos vast și neclar, cu vârfuri împănate de zăpadă, mai înalte decât Rockies, un lanț muntos care nu fusese acolo de dimineață și nici atunci când se porniseră la drum cu douăzeci de minute mai devreme.

El și-a ferit repede privirea, clipind des ca să-și limpezească ochii, apoi s-a mai uitat o dată – iar munții s-au topit într-o gloată de nor cumulus, înghesuit la orizontul vestic. Inima a continuat alte câteva clipe să bată gata să-i iasă din piept.

— Păcat că ai teme pentru acasă. Niciun Tărâm al Crăciunului pentru tine, domnișoară, a spus el, chiar dacă era duminică și niciun tată, de nicăieri, nu și-ar fi pus fiica de doisprezece ani să rezolve exerciții de algebră într-o duminică. E vremea să ne întoarcem, scumpete. Tati are lucruri de făcut.

S-a lăsat comod în scaun și a sorbit o gură de bere, însă nu i se mai părea gustoasă. A simțit pe tâmpla stângă ghearele ascuțite ale mahmurelii de mâine. Judy Garland ura, tragic, tuturor, un Crăciun fericit, și ce dracu' fuma DJ-ul punând pe post *Să ai o micuță zi de Crăciun fericită* într-o zi de mai?

Dar muzica a mai continuat doar până ce au atins limita plină de buruieni a proprietății lor și Michelle a întors laborios Wraith-ul,

îndreptându-l către casă. Pe măsură ce Rolls-ul se rotea în semicerc, radioul și-a pierdut puțina recepționare de bandă pe care o avusese și a devenit încă o dată un fâșâit jos de zgomot alb, purici statici turbați.

Era 2006, iar Nathan Demeter își luase o epavă pe care s-o repare, cumpărată la o licitație a autorităților federale, ceva cu care să se joace în timpul liber. Într-una din zile, avea de gând să se apuce serios de recondiționat. Într-una din zile, o va face pe doamna bătrână să strălucească la loc.

---

39. Referință la romanul *Dracula* de Bram Stoker, în care personajul Lucy Westenra este transformată în „doamna fluoasă". „The bloofer lady", în original, este un termen inventat care derivă din pronunția infantilă a cuvântului din limba engleză „beautiful". În echivalență, alegerea în română poate fi „fluoasă", ca dislalie monomorfă pentru cuvântul „frumoasă". În limbaj colocvial, „the bloofer lady" a devenit în engleză un termen generic pentru vampirii de sex feminin. (n. trad.)

New York (și oriunde)

Iată ce spuseseră despre cea de a doua carte din seria *Motorul de Căutare* în revista *New York Times Book Review*, secțiunea cărți pentru copii, duminică, 8 iulie, 2007 – singura dată când cărțile lui Vic McQueen au fost recenzate acolo:

Cea de a doua viteză a Motorului de Căutare

De Vic McQueen.

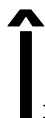
22 pagini. Harper Collins Children's Books. 16.95$ (Carte puzzle/ilustrații; vârsta 6-12 ani)

Dacă M. C. Escher ar fi fost antamat să își reimagineze Unde e Wally?, *ar fi arătat asemănător fascinantei și pe bună dreptate popularei serii* Motorul de Căutare *al dnei McQueen. Eroul omonim, Motorul de Căutare – un robot vesel și copilăros care seamănă cu un amestec de C-3PO și un Harley-Davidson – o urmărește pe Möbius Stripp Cea Smintită de-a lungul unor constructe imposibile și amețitoare și al unor labirinturi suprarealiste. Un anume puzzle incert nu poate fi rezolvat fără să pui o oglindă lângă muchia cărții; un alt context surprinzător cere copiilor să înfășoare pagina sub forma unui tub ca să realizeze un pod acoperit magic; o a treia trebuie ruptă și împăturită într-o motocicletă origami pentru ca Motorul de Căutare să își poată continua drumul în plină viteză. Tinerii cititori care termină* Cea de a doua viteză a Motorului de Căutare *se vor afla față în față cu una dintre cele mai teribile dileme: cât mai durează până apare următoarea carte?*

FCI Englewood, Colorado

Sora Thornton a intrat cu puțin înainte de ora opt în secția de îngrijire pe termen lung, aducând cu ea o pungă caldă de sânge pentru Charlie Manx.

Denver, Colorado

n prima sâmbătă din octombrie ٢٠٠٩, Lou i-a spus Victoriei McQueen că ia copilul și merge să stea o perioadă la mama lui. Din cine știe ce motiv, i-a spus-o în șoaptă, cu ușa închisă, încât Wayne, aflat în sufragerie, să nu-i poată auzi vorbind. Chipul rotofei al lui Lou sclipea de la o sudoare agitată. Cât a vorbit, și-a lins mult buzele.

Se aflau împreună în dormitor. Lou stătea pe marginea patului, făcând salteaua să scârțâie și să se încovoaie la mijloc. Lui Vic îi venea greu să se simtă în largul ei în dormitor. Se tot uita la telefonul de pe noptieră, așteptând să sune. Încercase acum câțiva ani să scape de el, îl deconectase și îl vârâse într-un sertar ferit, dar la un moment dat Lou îl descoperise și îl pusese la loc în priză.

Lou a mai zis și alte lucruri, despre cât de îngrijorat era, despre cât de îngrijorați erau toți. Ea n-a reușit să distingă toate cuvintele. Întreaga ei minte era concentrată la telefon, privindu-l, așteptându-l să sune. Știa că o va face. Așteptarea era un chin. O enerva că Lou o adusese înăuntru, că nu putuseră avea conversația asta pe verandă. Îi zdruncina încrederea în el. Era imposibil să poarte o conversație într-o cameră care avea telefon. Era ca vorbitul într-o cameră în care de tavan atârnă un liliac. Chiar și dacă liliacul ar dormi, cum poți să te gândești sau să te uiți la altceva?

Dacă ar fi sunat telefonul, ea s-ar fi dus și l-ar fi smuls din perete și ar fi mers pe verandă și l-ar fi aruncat cât colo. Era tentată să nu mai aștepte, să o facă pe loc.

A fost surprinsă când Lou i-a zis că poate ar fi mai bine să se ducă și ea să-și vadă pe maică-sa. Mama lui Vic era cu adevărat la mama dracului, în Massachusetts, și Lou știa că ele două nu se prea înțeleg. Singurul lucru mai ridicol de-atât ar fi fost să-i sugereze lui Vic să se ducă să-și vadă tatăl, cu care nu mai vorbise de ani de zile.

— Aș sta mai degrabă în închisoare decât cu maică-mea. Isuse, Lou. Ai măcar idee câte telefoane are maică-mea în casă? a întrebat Vic.

Lou i-a aruncat o privire care aduna în ea atât mâhnire, cât și grijă. Era o privire – s-a gândit Vic – de abandon.

— Dacă vrei să discuți... adică, despre *orice*... O să am mobilul cu mine, a zis Lou.

Vic doar a râs, nu s-a mai obosit să-i spună că îi dezmembrase deja mobilul și îl azvârlise cu o zi în urmă în coșul de gunoi.

El a luat-o în brațe și a ținut-o strâns în îmbrățișarea lui ca de urs. Era un bărbat masiv – burzuluit că era așa de supraponderal –, însă mirosea mai bine decât orice tip cu care ieșise ea vreodată. Pieptul îi mirosea a cedru și ulei de motor și a câmp. Mirosea a om responsabil. Pentru o secundă, cuprinsă de îmbrățișarea lui, și-a adus aminte ce însemna să fii fericită.

— Tre' să plec, a zis el într-un final. Avem mult de condus.

— Să vă duceți unde? a întrebat ea, tresărind.

El a clipit încurcat:

— Adică... Vic... frate... ai ascultat ce-am zis?

— Ceva, ceva, a spus ea, și era corect.

Ascultase. Numai că nu pe el. Ascultase telefonul. Aștepta să sune.

După ce Louis și puștiul au plecat, ea a cotrobăit prin camerele casei de cărămidă de pe strada Garfield pe care o plătiseră cu banii făcuți din *Motorul de Căutare*, pe vremea în care ea încă mai desena, de dinainte de a primi apelurile repetate ale copiilor din Tărâmul Crăciunului, zi de zi. Luase cu ea o pereche de foarfece și s-a apucat să taie liniile fixe ale fiecărui telefon.

Vic a adunat telefoanele și le-a adus pe toate în bucătărie. Le-a pus în cuptor, pe raftul de sus, și a rotit butonul la FRIGERE. Hei, funcționase data trecută când trebuise să se lupte cu Charlie Manx, nu?

În timp ce cuptorul începea să se încălzească, a deschis ferestrele și a dat drumul la hotă.

După asta, Vic s-a așezat în camera de zi și a început să se uite la TV, îmbrăcată doar în chiloți. Mai întâi s-a uitat la Breaking News. Dar erau prea multe telefoane care țârâiau în studioul de la CNN, iar sunetele o iritau. A mutat pe SpongeBob. Când a sunat telefonul din Krusty Krab[40], a schimbat din nou canalul. A dat de un program de pescuit sportiv. Asta părea suficient de sigur – fără telefoane în acest gen de programe – iar cadrele erau filmate la lacul Winnipesaukee, acolo unde își petrecuse ea verile din copilărie. Îi plăcuse întotdeauna felul în care arăta lacul imediat înainte de răsărit, o oglindă neagră netedă înfășurată în ceața de mătase a dimineții crude.

La început, a băut whiskey cu gheață. Apoi a trebuit să îl bea sec, deoarece mirosea prea urât în bucătărie ca să se mai ducă să ia gheață de

acolo. Întreaga casă puțea a plastic ars, în ciuda hotei și a ferestrelor deschise.

Vic McQueen privea lupta unui pescar cu un păstrăv atunci când undeva la picioarele ei a început să țârâie un telefon. A privit în jos la jucăriile împrăștiate pe podea, o colecție a roboților lui Wayne: un R٢-D٢, un Dalek și, desigur, două figurine Motorul de Căutare. Unul dintre roboți era de tipul Transformers, negru cu un torso voluminos și cu lentile roșii pe post de cap. Vibra evident pe măsură ce continua să țârâie.

L-a ridicat și a început să îi plieze înăuntru brațele și picioarele. A împins capul în trup. A desprins cele două jumătăți ale corpului și, dintr-o dată, privea la un telefon mobil de plastic, nefuncțional.

Telefonul mobil de plastic, nefuncțional, a sunat din nou. A apăsat butonul RĂSPUNDE și și l-a pus la ureche.

— Ești o mincinoasă și jumătate..., a zis Millicent Manx. Și tati o să fie furios pe tine când o să iasă. O să îți înfigă o furculiță în ochi și o să ți-i scoată din cap, ca pe un dop de plută.

Vic a dus jucăria în bucătărie și a deschis cuptorul. Dinăuntru a răbufnit fum negru gros. Telefoanele prăjite se carbonizaseră ca niște bezele puse pe foc de lemn. A aruncat Transformer-ul peste grămada de crustă maronie topită și a trântit la loc ușa cuptorului.

Duhoarea era atât de insuportabilă, că a trebuit să iasă din casă. Și-a pus pe ea geaca de motor a lui Lou și ghetele ei, și-a luat geanta și a plecat. A apucat sticla de whiskey și a închis ușa în urma ei, tocmai când auzea pornindu-se detectorul de fum.

Era mai jos pe stradă și trecută de prima intersecție când și-a dat seama că nu s-a îmbrăcat cu nimic altceva în afară de geacă și ghete. Mergea aiurea în jurul zonei metropolitane a orașului Denver, la două dimineața, în chiloții ei roz uzați. Măcar își adusese aminte de whiskey.

A intenționat să se întoarcă acasă și să își tragă pe ea o pereche de blugi, dar s-a rătăcit încercând să găsească drumul înapoi, ceva ce nu i se mai întâmplase până atunci, și a nimerit pe o stradă drăguță cu clădiri de două etaje. Noaptea era înmiresmată de la parfumul toamnei și de la izul ușor metalic al asfaltului proaspăt spălat. Îi plăcea foarte mult mirosul șoselei: asfalt încins și moale pe la mijloc de iulie, drumuri prăfuite cu parfumurile lor de polen în iunie, cărări de țară condimentate cu adulmecarea frunzelor veștede în calmul octombrie, mirosul de nisip și sare al șoselei, asemenea unui estuar, în februarie.

La acea oră din noapte, avea strada aproape numai pentru ea, deși la un moment dat au trecut trei bărbați călare pe Harley-uri. Au încetinit în timp ce o depășeau, ca să o măsoare din priviri. Nu erau bikeri, totuși, ci

corporatiști care probabil că o tuleau acasă la neveste după o seară cu băieții pe la un club fițos de striperițe. Și-a dat seama, după gecile lor de piele italiană și jenșii Gap și motoarele ca scoase de la reprezentanță, că ei erau mai obișnuiți cu Pizzeria Unos decât cu viața aspră pe drumuri. Și totuși... Au stat să o analizeze pe îndelete. Ea a ridicat către ei sticla de whiskey și a fluierat cu mâna liberă, iar băiețașii și-au forjat motoarele și au tulit-o, cu coada eșapamentului între picioare.

S-a trezit în dreptul unei librării. Închisă, desigur. Era una micuță, independentă, cu vitrina înțesată de cărțile ei. Cu un an în urmă, avusese acolo o întâlnire cu cititorii. Purtase pantaloni, atunci.

A privit chiorâș în magazinul întunecat, aplecându-se ca să distingă ce carte dintre ale ei puseseră în față. Cartea numărul patru. Se lansase deja cartea numărul patru? Vic avusese impresia că încă mai lucra la ea. S-a dezechilibrat și a aterizat cu fața lipită de geam și cu fundul în sus.

Era bucuroasă cu apăruse cartea numărul patru. Fuseseră momente în care credea că n-o s-o mai termine deloc.

Când Vic a început să deseneze la cărți, telefonul nu suna niciodată din Tărâmul Crăciunului. D-asta se și apucase de *Motorul de Căutare*, pentru că atunci când desena, telefoanele rămâneau tăcute. Însă mai apoi, cam pe la mijlocul cărții a treia, posturile de radio care îi plăceau începuseră să dea cântece de Crăciun în mijlocul verii, iar telefoanele au revenit. Încercase să ridice un șanț de apărare în jurul ei, un șanț umplut cu Maker's Mark[41], dar singurul lucru pe care l-a înecat în el a fost munca ei.

Vic era pe cale să se desprindă de la vitrină atunci când a început să sune telefonul dinăuntrul librăriei.

Îi putea vedea beculețul care se luminează pe birou, în capătul celălalt al magazinului. În tăcerea adiată și caldă a nopții, îl putea auzi foarte clar, și știa că sunt ei. Millie Manx și Brad McCauley și ceilalți copii ai lui Manx.

— Îmi pare rău, a zis ea către magazin. Nu sunt disponibilă ca să preiau apelul. Dacă doriți să lăsați un mesaj, v-a intrat norocu-n căcat.

S-a împins în vitrină, un pic cam prea tare, și s-a legănat pe trotuar. După care trotuarul s-a terminat, iar piciorul i-a alunecat după bordură și a căzut, rămânând așa, în fund, pe caldarâmul ud.

O durea, însă nu pe-atât de tare pe cât, poate, ar fi trebuit. Nu era sigură dacă whiskey-ul era cel care îi atenuase durerea sau dacă aplicase prea mult timp dieta Lou Carmody, și acum avea acolo pe fund o grămadă de materie primă suplimentară. S-a temut că a scăpat sticla și aceasta s-a spart, însă nu, era prezentă, în mâna ei dreaptă, teafără și întreagă. A luat o înghițitură. Avea gust de butoi de stejar și dulce autodistrugere.

S-a chinuit să revină pe picioare când a început să sune un alt telefon, într-un alt magazin, o cafenea fără lumini. După care a pornit un altul, undeva la etajul unei clădiri din dreapta ei. Și un al patrulea și un al cincilea. În apartamentele de deasupra ei. Pe ambele părți ale străzii, în susul și în josul străzii.

Noaptea se umpluse cu un cor de sonerii de telefon. Semăna cu zarva broaștelor primăvara, o armonie extraterestră de orăcăituri și ciripeli și fluierături. Semăna cu clopoțeii răsunând în dimineața de Crăciun.

— *Du-te-n pizda mă-tii!* a strigat ea și a aruncat sticla la propria reflexie dintr-o vitrină a unui magazin de peste stradă.

Foaia de geam a explodat. Toate telefoanele s-au oprit concomitent, ca niște petrecăreți reduși brusc la tăcere de un foc de armă.

O jumătate de bătaie de inimă mai târziu, în interiorul magazinului s-a pornit o alarmă, un urlet electronic înfiorător însoțit de o lumină argintie intermitentă. Lumina argintie a dezvăluit siluetele mărfurilor expuse în vitrină: biciclete.

Noaptea s-a oprit în loc pentru o clipă admirabilă, blândă.

Bicicleta din mijloc era (desigur) un Raleigh, alb și simplu. Vic s-a clătinat. Senzația de amenințare se evaporase la fel de ușor ca apăsatul unui întrerupător.

A traversat strada până la magazinul de biciclete, iar până să ajungă în dreptul cioburilor de la vitrină avea deja planul conturat. Va fura bicicleta și va merge pe ea în oraș. Va merge către Dakota Ridge, în pădurea de conifere și în miezul nopții, va merge până ce va găsi Calea Mai Scurtă.

Podul Căii Mai Scurte o va duce direct peste zidurile închisorii Supermax și în aripa infirmeriei unde se afla Charlie Manx. Asta ar fi o imagine dată naibii, o fată de treizeci și unu de ani în lenjerie rulând pe o cursieră cu zece viteze prin secția de terapie pe termen lung a unei închisori de maximă siguranță, la două noaptea. Se imagina navigând prin beznă, printre deținuți adormiți în paturile lor. Ar merge până la Manx, ar pune piedica, ar trage perna de sub capul lui și l-ar sufoca pe nenorocitul de piroman. Asta ar încheia telefoanele din Tărâmul Crăciunului o dată pentru totdeauna. Știa că ar face-o.

Vic a întins mâna prin vitrina spartă și a ridicat Raleigh-ul, scoțând-o pe stradă. A auzit în depărtare vuietul unei sirene, un sunet vibrant și agonizant care se prelingea până departe în noaptea caldă și umedă.

Era surprinsă. Alarma pornise de numai jumătate de minut. Nu credea că polițaii vor răspunde așa de repede la apel.

Dar sirena pe care o auzea nu era a poliției. Era o mașină de pompieri îndreptându-se către casa ei, deși până să ajungă nu mai rămăsese mare

lucru de salvat.

Mașina de poliție a sosit câteva minute mai târziu.

---

40. Restaurant fast-food din universul serialului de desene animate *SpongeBob SquarePants*. (n. trad.)

41. Marcă de whiskey bourbon, produs în Kentucky. (n. trad.)

Brandenburg, Kentucky

A lăsat cea mai grea treabă pentru sfârșit: în mai 2012, Nathan Demeter a ridicat pe un scripete motorul din Wraith și a petrecut două zile reconstruindu-l, curățând supapele și înlocuind bolturile hexagonale cu alte piese comandate de la un magazin de specialitate din Anglia. Motorul era un 4256 cc, șase cilindri în linie, iar stând pe bancul lui de lucru părea ca o uriașă inimă mecanică – ceea ce și era, a presupus. Atât de multe invenții ale omenirii – seringa, sabia, stiloul, pușca – erau penisuri metaforice, însă motorul cu ardere internă trebuie să fi fost visat de un om care s-a inspirat de la inima umană.

— Ar fi mai ieftin să închiriezi o limuzină, a zis Michelle. Și nici nu te-ai mai murdări pe mâini.

— Dacă tu crezi că am vreo problemă cu murdăritul mâinilor, atunci nu ai fost prea atentă în ăștia ultimii optsprezece ani.

— Ceva ce-are de-a face cu hipertensiunea ta, cred.

— Cine-i tensionat? a întrebat el, însă ea doar a zâmbit și l-a sărutat pe obraz.

Uneori, după ce lucra la mașină timp de mai multe ore, se trezea întins pe scaunul din față, cu un picior atârnând pe ușa deschisă și cu o bere în mână, rememorând după-amiezile în care mergeau încet pe câmpurile din vest, cu fata lui în spatele volanului și cu buruienile plesnind caroseria Wraith-ului.

Ea reușise din prima la examenul de șoferi, la numai șaisprezece ani. Acum, la optsprezece, avea propria mașină, un Jetta micuț și sportiv, plănuind ca după absolvire să meargă tocmai până la Dartmouth. Imaginea cu ea conducând singură atâta amar de drum – cazându-se în moteluri dubioase și măsurată din priviri de bărbatul aflat în spatele casei de marcat și de camionagiii din barurile motelurilor – îl neliniștea, îi dădea hipertensiune.

Lui Michelle îi plăcea să se ocupe de rufe, iar lui îi plăcea să o lase,

pentru că atunci când el nimerea în uscător de lenjeria ei intimă, dantele colorate de la Victoria's Secret, începea să se îngrijoreze de lucruri precum sarcini nedorite și boli venerice. Știuse cum să-i vorbească despre mașini. Îi plăcuse să vadă cum ea stăpânește utilizarea ambreiajului și menținerea corectă a direcției. Se simțise ca Gregory Peck în *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Ce nu știa era cum să îi vorbească despre bărbați și despre sex și era neliniștit având senzația că ea nu mai avea nevoie de sfatul lui pe acest subiect.

— Cine-i tensionat? a întrebat el într-o noapte către garajul gol și a închinat un pahar pentru umbre.

Șase zile înainte de marele dans, a pus motorul înapoi în Wraith, a închis capota și s-a dat în spate, ca să-și admire munca, asemenea unui sculptor studiind un nud care fusese înainte un simplu bloc de marmură. Un sezon rece cu monturi în pumnii zdreliți, cu ulei sub unghii și fulgi de rugină intrați în ochi: timp sacru, important pentru el în felul în care transcrierile textelor sfinte erau importante pentru un călugăr de la mănăstire. Își dorea să-i iasă bine și se vedea.

Silueta neagră ca abanosul sclipea asemenea unei torpile, ca o bucată de sticlă vulcanică șlefuită. Portiera din spate, cândva ruginită și desperecheată, fusese înlocuită cu o piesă originală, trimisă de un colecționar din una dintre fostele republici sovietice. Refăcuse tapiseria din interior într-o piele pală, înlocuise tăvițele rabatabile și sertarele din spate ale limuzinei cu componente noi din lemn de nuc, făcute manual de un tâmplar din Nova Scotia. Totul era original, chiar și radioul cu tub, deși cochetase cu ideea de a instala un CD-player, înșurubând un subwoofer Bose sub portbagaj. Când aveai o Mona Lisa, nu te apucai să mâzgălești în grafitti o șapcă de baseball pe capul ei.

Acum mult timp, într-o după-amiază de vară fierbinte, cu fulgere, îi promisese fiicei lui că va repara Rolls-ul pentru balul ei de absolvire, și iată-l acum, terminând în sfârșit munca, cu mai puțin de o săptămână rămasă. După bal, putea să vândă mașina; complet restaurat, Wraith-ul putea ajunge pe piața colecționarilor la o sumă apropiată de un sfert de milion de dolari. Nu era rău pentru o mașină care-l costase doar cinci mii de dolari americani la momentul lansării. Nu era rău deloc, luând în considerare că plătise doar dublul sumei ca să o cumpere de la licitația FBI, cu zece ani înainte.

— Cine crezi că a fost proprietarul anterior? a întrebat Michelle într-o zi, după ce îi povestise cum o luase.

— Un traficant de droguri, îmi imaginez, a spus el.

— Hmmm, sper că n-a fost nimeni omorât în ea.

Arăta bine – însă doar „bine“ nu era suficient. Era de părere că

Michelle nu își avea locul la volan, pe drumuri, până nu ar fi făcut el însuși câteva zeci de kilometri, să vadă cum se descurcă la viteză maximă.

— Haide, panaramă splendidă ce ești, i-a zis el mașinii. Hai să te trezim și să vedem de ce ești în stare.

Demeter s-a urcat la volan, a trântit portiera și a răsucit cheia.

Motorul a hârâit la viață – un zgomot tușit, aproape exploziv de sălbatic și triumfător –, dar s-a liniștit imediat într-un tors molcom, luxuriant. Scaunul frontal îmbrăcat în piele crem era mai confortabil decât patul Tempur-Pedic în care dormea. În vremurile în care fusese Wraith-ul asamblat prima dată, lucrurile erau construite ca tancurile, construite să dureze. Mașina aceasta, era convins, va rezista mult după ce nu vor mai fi ei.

Și avea dreptate.

Își lăsase mobilul pe bancul de lucru și voia să îl ia înainte să iasă cu mașina, nu își dorea să rămână naufragiat pe undeva dacă Wraith-ul ar fi decis să-i sară vreo tijă sau să facă alte rahaturi. A dat să deschidă încuietoarea, când a avut parte de prima surpriză a zilei. Încuietoarea s-a trântit singură în poziție blocată, cu un pocnet suficient de tare încât să îl facă să tresară.

Demeter a fost atât de surprins – atât de nepregătit – încât nu era prea sigur că ce văzuse se și întâmplase. Însă apoi au coborât și celelalte ivăre, unul după altul – *zbang, zbang, zbang* – exact ca cineva care trage cu arma, iar acum nu mai putea să se mintă că își imaginase.

— Ce pizda mă-sii?

A tras de zăvorul de la portiera șoferului, dar acesta a rămas fix de parcă ar fi fost sudat.

Mașina a trepidat de la puterea motorului, gazul de eșapament adunându-se în jurul treptelor de la uși.

Demeter s-a aplecat să oprească motorul, moment în care a primit cea de a doua surpriză a zilei. Cheia nu voia să se rotească. A mișcat-o înainte și înapoi, și-a pus toată forța încheieturii pe ea, și tot rămânea ferm blocată pe poziție, fără să se clintească.

Radioul a păcănit, cântând la volum maxim *Zurgălăi, veseli zurgălăi*[42] – așa de tare, că îl dureau urechile –, o melodie care n-avea ce căuta primăvara. La auzul ei, lui Demeter i s-a făcut părul măciucă, pe întreg corpul. A apăsat butonul de OPRIRE, însă capacitatea de a fi surprins i se epuizase, așa că nu a fost uimit în mod special când acțiunea lui nu a avut niciun efect. A apăsat butoanele ca să schimbe postul, dar, indiferent de locul în care se ducea acul, pe fiecare canal era tot *Zurgălăi, veseli zurgălăi*.

Acum, putea vedea cum gazele de eșapament încețoșau aerul. Le putea *gusta*, putoarea amețitoare făcându-l să i se clatine capul. Bobby Helms îl asigura că perioada zurgălăilor era cea mai potrivită ca să meargă pe sania trasă de un cal. Trebuia să readucă la tăcere rahatul ăla de muzică, trebuia să aibă o clipă de respiro, însă când a rotit volumul, nu s-a micșorat, nu a avut niciun efect.

În jurul farurilor se aduna ceața. Următoarea lui respirație a fost o gură de aer otrăvitor, care a declanșat un acces de tuse atât de chinuitor, încât părea să îi sfâșie țesuturile din miezul gâtului. Gândurile i-au străbătut mintea la fel de iute ca un carusel accelerând. Michelle nu va ajunge acasă mai devreme de o oră și jumătate. Cel mai apropiat vecin era la un kilometru distanță – nimeni în jur care să-l audă strigând. Mașina nu voia să se oprească, zăvoarele nu voiau să coopereze, semăna cu ceva din filmele cu spioni – își imagina un asasin plătit cu un nume de genul Blow Job operând Rolls-Royce-ul prin telecomandă –, dar asta era o nebunie curată. Dezmembrase și recompusese cu mâna lui Wraith-ul și știa că nu era nimic înăuntru care să fie cablat și să permită cuiva să controleze motorul, încuietorile și radioul.

Chiar când aceste gânduri îi străbăteau mintea, a pipăit pe bord, căutând butonul de deschidere automată a ușii garajului. Dacă nu ar fi primit niște aer curat, în câteva secunde ar fi leșinat. Într-o clipă de panică, s-a gândit *Nu e acolo, nu e acolo* – însă degetele lui l-au găsit în spatele cocoașei care găzduia volanul. Și-a strâns mâna în jurul obiectului, apoi l-a îndreptat spre poarta rabatabilă și a apăsat.

Ușa s-a zdruncinat și a început să se ridice înspre tavan. Schimbătorul de viteze s-a împins singur în marșarier, iar Wraith-ul a sărit către ieșire, cu roțile patinând.

Nathan Demeter a urlat și a apucat volanul – nu ca să controleze direcția mașinii, ci ca să aibă ceva de care să se țină. Jantele albe zvelte au mușcat din terasamentul cu prundiș de afară, aruncând pietricele sub caroserie. Wraith-ul a luat-o înapoi ca un cart nebun dintr-un montagnes russes pornit invers, plonjând o sută de metri în josul pantei, către aleea proprietății. Lui Nathan i s-a părut că a urlat tot timpul, deși de fapt se oprise din strigăt cu mult înainte ca mașina să ajungă la baza dealului. Urletul pe care-l auzea era captiv în propriul cap.

Pe măsură ce se apropia de șosea, Wraith-ul nu a încetinit, ci a accelerat, și dacă ar fi venit ceva din sens opus ar fi fost făcut pastramă la viteza aceea de șaptezeci de kilometri pe oră. Desigur, chiar și dacă nu venea nimeni, Wraith-ul tot mai putea să iasă de pe șosea și să lovească un copac de pe margine, iar Nathan a presupus că ar fi fost catapultat prin parbriz de către recul. Wraith-ul, ca toate automobilele din acea

epocă, nu avea centură de siguranță.

Strada era pustie, iar când cauciucurile din spate au atins asfaltul, volanul s-a învârtit în mâna lui Nathan, s-a învârtit așa de repede, că i-a fript mâinile, iar el a trebuit să-i dea drumul. Wraith-ul s-a răsucit, cu nouăzeci de grade la dreapta, și Nathan Demeter a fost proiectat peste scaunul din față și în portiera stângă, cu capul izbind cadrul de fier.

O vreme, nu a realizat cât de rău se rănise. S-a întins pe scaun și a clipit des, cu privirea în plafon. Prin geamul de la ușa pasagerului a putut vedea cerul de amiază târzie, de un albastru intens, cu nori cirrus în atmosferă. Și-a atins un loc de pe fruntea care durea, iar când și-a coborât mâna a observat că avea sânge pe degete, tocmai când un flaut a început să cânte primele acorduri din *Cele douăzeci de zile de Crăciun*.

Mașina se mișca și trecuse de una singură în viteza a cincea. Cunoștea drumurile din jurul casei, i se părea că se deplasează pe Route 1638, către autostrada Dixie. Încă un minut și vor ajunge la intersecție și... și ce? Vor intra direct, în viteză, poate agățând un camion venind din nord și zdrobindu-se de el? Imaginea i-a trecut prin minte ca o posibilitate, dar nu putea atașa de ea nicio senzație de urgență, nu credea că automobilul e într-o misiune de kamikaze. Cumva, acceptase deja că Wraith-ul funcționa printr-o voință proprie. Avea o treabă și se pusese să o rezolve. Nu avea nicio folosință pentru el, poate că nici măcar nu își dădea seama de el, nu mai mult decât o face un câine de căpușa care s-a atașat în blana lui.

S-a ridicat într-un cot, s-a clătinat, s-a ridicat complet și s-a privit în oglinda retrovizoare.

Era înfășurat într-o mască roșie de sânge. Când și-a atins din nou fruntea, a putut simți o rană adâncă și lungă de doi centimetri care îi traversa curbura superioară a scalpului. A pipăit-o ușor cu degetele și a realizat că simte osul de dedesubt.

Wraith-ul a început să încetinească la apropierea de semnul de stop al intersecției cu Șoseaua Dixie. El a privit hipnotizat cum maneta schimbătorului de viteze coboară din a patra în a treia, apoi în a doua. A început să strige din nou.

În fața lui era un break, așteptând la stop. Pe bancheta din spate erau înghesuiți trei copii bălai, rotofei și cu gropițe în obraji. Și-au întors capetele, privind la Wraith.

El și-a trântit palmele pe parbriz, mânjindu-l cu sânge ruginiu.

— AJUTOR! a strigat, în timp ce de pe frunte îi curgea sânge cald. AJUTOR AJUTOR AJUTOR AJUTAȚI-MĂ AJUTOR!

Copiii, inexplicabil, au rânjit de parcă el ar fi fost caraghios și flutura din mâini din prostie. A început să urle și mai tare, incoerent – sunetul

unei vaci într-un abator, alunecând pe sângele celor de dinaintea ei.

Mașina break a făcut la dreapta cu prima ocazie ivită în trafic. Wraith-ul a făcut la stânga, accelerând așa de repede, că Nathan Demeter a simțit cum o mână invizibilă îl împinge în scaun.

Chiar și cu geamurile ridicate, putea mirosi aroma curată și de primăvară târzie a peluzelor proaspăt tunse, putea mirosi fumul grătarelor din curți și parfumul verde al copacilor recent reveniți la viață.

Cu mintea pierdută, Nathan Demeter a reținut că Wraith-ul se descurca de vis. Motorul nu sunase niciodată atât de bine. Atât de puternic. S-a gândit că era corect să presupună că târfa asta nenorocită fusese restaurată pe de-a întregul.

*****

Era convins că adormise, stând așa în spatele volanului, însă nu își aducea aminte să fi ațipit. Știa doar că la un moment dat, înainte de a se face complet întuneric, și-a închis ochii, iar când și i-a deschis Wraith-ul gonea printr-un tunel de zăpadă răscolită, un tunel de noapte de decembrie. Geamurile din față erau murdare de la urmele palmelor lui înroșite, însă putea distinge fulgi mari de nea împroșcând asfaltul negru al unei șosele cu două benzi pe care nu o recunoștea. Perdeaua de omăt se unduia ca o mătase vie, ca niște fantome.

A încercat să își dea seama dacă ar fi fost posibil să fi mers suficient de mult către nord încât să intre într-una din acele furtuni de zăpadă ciudate care mai apar uneori primăvara. A conchis că ar fi o variantă idioată. A măsurat noaptea aceea rece și drumul nefamiliar și și-a zis că probabil visează, însă nu credea asta cu adevărat. Răbojul propriilor experiențe tactile – capul care-i plesnea de durere, fața acoperită de sânge și lipicioasă, spatele înțepenit de la statul îndelungat în spatele volanului – erau prea convingătoare în descrierea lor a realității. Mașina tăia drumul ca un panzer, fără să patineze, fără să oscileze, fără să încetinească sub o sută la oră.

Cântecele continuau: *Tot ce vreau de Crăciun ești tu, Clopoței argintii, Bucurie lumii, S-a petrecut într-un miez senin de noapte*. Uneori, Demeter era conștient de muzică. Alteori, nu. Fără reclame, fără știri, doar coruri de colinde aducând osanale Domnului și Eartha Kitt promițând că poate să fie o fată foarte cuminte dacă Moșul verifică lista ei de Crăciun.

Când și-a închis ochii, și-a imaginat telefonul mobil, așezat pe bancul de lucru din garaj. Îl va fi căutat Michelle acolo, deja? În mod sigur – de îndată ce ea a ajuns acasă și a descoperit ușa de la garaj deschisă și

incinta goală. Până acum, deja s-ar fi îngrijorat peste poate, iar el și-ar fi dorit să aibă telefonul, nu ca să sune după ajutor – era de părere că se află cu mult dincolo de orice ajutor posibil –, ci doar pentru că s-ar fi simțit mai bine dacă i-ar fi putut auzi vocea. Și-ar fi dorit să o sune și să îi spună că vrea ca ea să se ducă la bal, vrea ca ea să se distreze. Și-ar fi dorit să îi spună că nu îi era teamă ca ea să devină o femeie – dacă avusese cu adevărat vreo anxietate, fusese aceea ca el să îmbătrânească și să fie singur fără ea, dar nu credea că mai era cazul să se îngrijoreze de așa ceva, acum. Și-ar fi dorit să îi spună că ea a fost cel mai bun lucru din viața lui. Nu-i prea mai spusese asta de ceva vreme și niciodată nu o spusese de suficient de multe ori.

După șase ore în mașină, nu simțea nicio panică, doar un fel de mirare amorțită. Într-un fel, începuse să perceapă situația în care se afla ca pe ceva natural. Mai devreme sau mai târziu, o mașină neagră sosește pentru toți. Sosește și te ia de lângă cei dragi și nu te mai aduce niciodată înapoi.

Perry Como îl avertiza pe Nathan, pe un ton binedispus, că începea să arate foarte mult a Crăciun.

— Nu zău, Perry, a spus Nathan, după care, pe o voce răgușită, spartă, a început să cânte bătând ritmul pe ușa de la șofer.

Cânta Bob Seger; cânta despre rock ’n’ roll-ul de pe vremuri, cel considerat a alina sufletul. S-a încins cât de tare a putut, vers după vers, iar când a tăcut a observat că radioul se oprise.

Na. Iată chiar aici un cadou de Crăciun. *Ultimul pe care-l vei mai primi*, s-a gândit.

*****

Următoarea dată când și-a deschis ochii, fața îi era lipită de volan, iar motorul mașinii mergea în gol, și era atât de multă lumină în jur, că îl dureau ochii.

A privit chiorâș, totul în jur fiind o ceață albăstruie sclipitoare. În nicio clipă din acea noapte nu-l duruse capul la fel de tare ca acum. Strânsoarea din jurul craniului era așa de intensă, că se aștepta să vomite în orice moment. Undeva în spatele ochilor era un zvâcnet *galben* sfâșietor de dureros. Toată acea lumină interioară era samavolnică.

A clipit printre lacrimi, iar lumea din jur s-a limpezit, a căpătat mai mult focus.

Un bărbat gras cu o mască de gaze și în pantaloni de camuflaj se holba la el prin geamul portierei șoferului, de pe după urmele însângerate ale palmelor imprimate pe sticlă. Era o mască de gaze veche, cam din Al

Doilea Război Mondial, sau așa ceva, de un verde muștar.

— Cine pula mea ești tu? a întrebat Nathan.

Bărbatul cel gras părea că se bâțâie în sus și-n jos. Nathan nu avea cum să îi vadă fața, dar s-a gândit că țopăie pe vârfuri de bucurie.

Zăvorul de la ușa șoferului a pocnit singur, cu un sunet clar și metalic.

Bărbatul cel gras ținea ceva în mână, un cilindru – asemănător unui tub cu spray. ODORIZANT CU AROMĂ DE PRĂJITURI CU GHIMBIR, scria pe o parte, împreună cu o ilustrație demodată cu o mămică îmbujorată scoțând din cuptor o tavă de fursecuri sub formă de omuleți de turtă dulce.

— Unde sunt? a întrebat Nathan Demeter. Unde dracu' e locul ăsta?

Omul cu Mască de Gaze a apăsat mânerul și a deschis portiera, dezvăluind o dimineață înmiresmată de primăvară.

— E locul în care tu cobori, a spus el.

---

42. *Jingle Bell Rock*, unul dintre cele mai cunoscute cântece de Crăciun americane. (n. trad.)

Centrul Medical St. Luke's, Denver

De fiecare dată când murea cineva interesant, Hicks își făcea o poză cu respectivul.

A fost o prezentatoare de știri locale, o fată drăguță de treizeci și doi de ani, cu păr blond platinat splendid și ochi albaștri, care se îmbătase și se înecase cu propria vomă. Hicks s-a strecurat în morgă la 1:00 A.M., a tras sertarul frigorific și a ridicat-o în fund. Și-a ținut un braț pe după ea și s-a aplecat cu limba scoasă în dreptul sfârcului ei, în timp ce își ținea mobilul și făcea o poză. N-a stat să o lingă, totuși. Asta ar fi fost scârbos.

A mai fost și un star rock – un star rock minor, cel puțin. Era din trupa aia care avea hitul ăla din filmul ăla cu Stallone. Starul rock se prăpădise de cancer, iar în moarte arăta ca o babă ofilită, cu părul castaniu ondulat și genele lungi și buzele cumva feminine. Hicks l-a scos din sertarul lui și i-a încovoiat mâna în coarne de drac, apoi s-a aplecat și a făcut el însuși semnul de coarne, imortalizând momentul în care o lălăie împreună ca buni amici. Pleoapele starului rock erau lăsate, așa că arăta somnoros și cool.

Iubita lui Hicks, Sasha, a fost cea care i-a spus că la morgă a ajuns un criminal în serie faimos. Sasha era asistentă la Pediatrie, opt etaje mai sus. Ea adora fotografiile lui cu oameni faimoși morți; era întotdeauna prima persoană căreia i le dădea pe e-mail. Sasha considera că Hicks e hilar. I-a tot zis că ar trebui să apară la *The Daily Show*[43]. Hicks era și el atașat de Sasha. Ea avea o cheie de la cabinetul cu medicamente, iar sâmbetele seara obișnuia să-i șterpelească câte ceva bun, un pic de oxy sau niște coca de puritate medicală, iar în pauze găseau câte o sală goală de nașteri, iar ea scutura din turul pantalonilor ei largi de soră și se cocoța pe masa cu șarniere.

Hicks nu auzise niciodată de individ, așa că Sasha a folosit calculatorul din postul asistentelor ca să scoată o știre despre el. Poza de la poliție era suficient de teribilă, un ins chel cu un chip prelung și o gură cu dinți

stricați și ascuțiți. Ochii îi erau deschiși la culoare, rotunzi și tâmpi în orbitele lor îngropate. Descrierea îl desemna drept Charles Talent Manx, trimis la închisoarea federală cu mai mult de un deceniu înainte pentru incendierea fatală a unui amărât în fața a peste o duzină de martori.

— Nu-i cine știe ce chestie, a zis Hicks. A omorât doar un tip.

— Ne-*neah*. E mai rău decât John Wayne Stacy. A omorât, gen, tot felul de copii. *Tot* felul. Avea o casă unde-o făcea. Atârna îngeri micuți în pomi, câte unu' pentru fiecare pe care l-a căsăpit. E foarte tare. E ca un fel de simbolism sinistru. Micuți îngeri de Crăciun. Locului i s-a zis Casa Saniei cu Zurgălăi. Te-ai prins? Te-ai prins, tu, Hicks?

— Nu.

— De parcă le-a luat piuitul acolo[44]? Dar și piuitul saniei Moșului? Te-ai prins acum? a zis ea.

— Nu.

Nu înțelegea ce legătură are Moș Crăciun cu un individ ca Manx.

— Casa a ars, dar ornamentele încă mai sunt acolo, atârnând din copaci, ca un memorial, a zis ea, apoi a tras de șiretul pantalonilor. Criminalii în serie mă înfierbântă. Nu mă pot gândi acum decât la ce-aș face ca să scap vie. Tu du-te și fă o poză cu el și dă-mi-o pe mail. Și, gen, tu spune-mi ce-o să-mi faci dacă nu mă dezbrac la cheremul tău.

El n-a găsit niciun motiv ca să contrazică acest tip de logică, și oricum trebuia să-și facă rondul. În plus, dacă omul ăla omorâse o grămadă de persoane, atunci merita să-i facă o poză, să o adauge la colecția lui. Hicks deja făcuse multe fotografii beton, dar simțea că e bine să imortalizeze și un criminal în serie, ca să demonstreze că are și o parte mai întunecată, mai serioasă.

În lift, singur, Hicks și-a scos pistolul la oglindă și a zis:

— Ori ăsta-n gura ta, ori pula mea *mare*.

Repeta replica pentru Sasha.

Totul mergea bine până să se audă unchi-su în walkie-talkie:

— Hei, tăntălăule, mai joacă-te tu mult cu pistolul ăla, că poate te împuști singur și așa angajăm și noi pe cineva care e-n stare să-și facă dracului treaba.

Uitase că în lift era o cameră de supraveghere. Din fericire, nu era niciun microfon ascuns. Hicks și-a băgat la loc în toc pistolul calibrul .38 și și-a lăsat bărbia în jos, sperând că șapca și cozorocul îi ascund fața. A stat zece secunde, luptându-se cu furia și cu rușinea, apoi a apăsat pe butonul de PORNIT de la walkie, având de gând să trântească ceva *al dracului de dur*, să-l facă pe boșorog să-i tacă flanca. În schimb, a reușit să îngaime un *Recepționat*, cu acel mic cârâit ascuțit al vocii lui pe care-l detesta.

Unchiul lui Jim îi făcuse rost de slujba de paznic, ignorând abandonarea liceului de către Hicks și arestarea lui pentru perturbarea liniștii publice sub influența băuturilor alcoolice. Hicks era la spital de doar două luni și primise deja două avertismente, unul pentru întârziere la program, al doilea pentru că nu răspunsese la walkie (fusese rândul lui să stea pe Șarniere). Unchiul Jim îi spusese deja că la al treilea avertisment primit înainte de a împlini un an de serviciu va fi nevoit să îl dea afară.

Unchiul Jim avea dosarul cel mai curat posibil, probabil deoarece tot ce trebuia să facă era să stea șase ore pe zi în camera de pază și să privească monitoarele cu un ochi și Skinemax[45] cu celălalt. Treizeci de ani de privit la televizor, pentru patrusprezece dolari pe oră și pachet complet de beneficii. Asta-și dorea și Hicks de la viață, însă dacă pierdea slujba de paznic – dacă mai primea vreun avertisment –, ar fi trebuit să se întoarcă la McDonald's. Asta n-ar fi fost bine. Când se angajase la spital, renunțase la glorioasa meserie de servit la fereastra drive-thru, și ideea de a o lua de la capăt de jos era complet dezagreabilă. Mai rău, probabil ar fi însemnat sfârșitul relației cu Sasha și al cheii ei de la cabinet și toate lucrurile distractive ce se petreceau pe Șarnieră. Lui Sasha îi plăcea uniforma lui; Hicks era convins că ea nu ar mai fi avut același aplomb față de un costum McDonald's.

Hicks a ajuns la nivelul unu al subsolului și s-a cocârjat. Când s-au închis ușile de la lift, s-a răsucit, și-a apucat șlițul și a dat un pupici țucat.

— Să mă sugi de coaie, homosexual cu *cur mare*. Fac pariu că ți-ar *plăcea*!

La ora unsprezece noaptea, nu era prea multă activitate la subsol. Majoritatea luminilor erau stinse, cu excepția unui rând de tuburi fluorescente aflate la fiecare cincisprezece metri, una dintre noile măsuri de austeritate ale spitalului. Singurul sunet de pași era al vreunei persoane ce traversa parcarea în drum spre stradă, prin tunelul subteran.

Cea mai de preț posesie a lui Hicks era parcată chiar acolo, un Trans Am negru, cu tapiserie zebrată și lumini albastre de neon sub caroserie, așa că atunci când cutreiera străzile arăta ca un OZN scos din *E.T.* Încă un lucru la care ar fi trebuit să renunțe dacă și-ar fi pierdut slujba. N-avea cum să plătească ratele din întors burgeri. Sasha adora să-l fută în Trans Am. Era moartă după animale, iar husele de scaune în zebra falsă îi stârneau latura sălbatică.

Hicks credea că va găsi în morgă pe criminalul în serie, dar s-a dovedit că era deja în amfiteatrul de autopsie. Unul dintre doctori începuse să lucreze la el, apoi îl abandonase ca să termine ziua următoare. Hicks a

aprins lumina de deasupra meselor, dar a lăsat restul încăperii în întuneric. A tras draperiile peste fereastra de la ușă. Nu era niciun zăvor, însă a împins pana cât de mult a putut, încât să facă imposibilă deschiderea ușii, pentru oricine ar fi încercat să intre din întâmplare.

Indiferent cine o fi fost cel care lucrase pe Charlie Manx, îl acoperise cu un cearceaf înainte de a pleca. În noaptea aceea, era singurul trup din amfiteatru, patul pe rotile fiind parcat sub o plachetă cu textul HIC LOCUS EST UBI MORS GAUDET SUCCURRERE VITAE. Într-o zi, Hicks avea de gând să caute pe Google, să vadă ce naiba însemna asta.

A tras cearșaful de pe Manx, până la glezne, ca să arunce un ochi. Pieptul îi fusese tăiat cu ferăstrăul, apoi cusut cu ață neagră aspră. Era o tăietură în formă de „Y" și se întindea în jos tocmai până la osul pelvian. Sula lui Charlie Manx era lungă și subțire ca Hebrew National[46]. Avea o ocluzie dentară oribilă, așa că dinții lui stricați și maronii erau înfipți în buza inferioară. Avea pleoapele deschise și părea că se uită stăruitor la Hicks, cu un fel de fascinație oarbă.

Lui Hicks nu i-a plăcut prea mult asta. Mai văzuse partea lui de mortăciuni, însă de obicei aveau ochii închiși. Iar dacă ochii nu le erau închiși, aveau un aspect lăptos, de parcă se covăsise ceva în ei – viața însăși, poate. Dar ochii aceștia arătau lucioși și alerți, ochii cuiva viu, nu mort. Aveau în ei o curiozitate avidă, aviară. Nu; lui Hicks nu îi plăcea deloc.

În cea mai mare parte, totuși, morții nu îl tulburau cu nimic pe Hicks. Nici nu îi era frică de întuneric. Îi era un pic frică de unchiul Jim, era îngrijorat ca Sasha să nu ajungă să-i vâre un deget în fund (ceva ce ea insista că o să-i placă) și avea constant coșmaruri cu el venind la serviciu fără pantaloni, cutreierând pe coridoare cu pula bălăngănindu-i-se de coapse și cu oamenii întorcându-și capetele ca să se holbeze. Cam la asta se rezumau temerile și fobiile lui.

Nu știa de ce nu-l băgaseră pe Manx înapoi în sertarul frigorific, pentru că părea că terminaseră cu cavitatea lui toracică. Însă când Hicks l-a ridicat – l-a sprijinit de perete, cu mâinile-i lungi și osoase în poală – a observat o linie punctată conturată în spatele scalpului, desenată cu markerul. Corect. Hicks văzuse în articolul din ziarul lui Sasha că Manx tot ieșise și intrase în comă în ultimii zece ani, așa că, în mod natural, doctorii doreau să dea o tură prin capul lui. Pe lângă asta, cine n-ar vrea să arunce o ocheadă în creierul unui criminal în serie? Probabil că deja era pregătit un doctorat pe subiect.

Ustensilele de autopsie – ferăstrăul, forcepsurile, foarfeca toracică, maiul pentru oase – erau așezate pe o tavă de inox, lângă cadavru. Inițial, Hicks s-a gândit să-i pună lui Manx în mână un bisturiu, ceva ce ar fi

arătat destul de criminal-în-serie. Dar era un obiect prea mic. Își putea da seama doar uitându-se la el, n-ar fi ieșit bine în poza pe care ar fi făcut-o cu camera lui de căcat de la telefonul mobil.

Maiul pentru oase era altă poveste. Era un ciocan mare și argintiu, cu capătul în forma unei cărămizi, dar ascuțită la un vârf, iar partea din spate la fel de fină ca un tocător de carne. La polul opus era un cârlig pe care-l foloseau ca să sape în interiorul craniului și să scoată de acolo ce era nevoie, ca la capacele pentru sticle. Maiul pentru oase era *belea*.

Lui Hicks i-a luat ceva timp ca să-l potrivească în mâna lui Manx. S-a scârbit un pic văzând unghiile lungi și urâte ale lui Manx, despicate la vârfuri și la fel de galbene ca blestemații ăia de dinți. Arăta ca un actor din filmul ăla *Alien*, Lance Henriksen, dacă i-ar fi ras cineva capul lui Henriksen, apoi l-ar fi pocnit de câteva ori cu bățul ăla al lor. Manx mai avea și niște țâțe subțiri, alb-rozalii și lăsate, care-i aminteau lui Hicks, neplăcut, de ce avea propria lui mamă pe sub sutien.

Hicks a ridicat ferăstrăul pentru sine și și-a trecut brațul pe după umerii lui Manx. Era totul în regulă. Acum arătau ca niște amici de băutură care trăseseră la măsea. Hicks și-a scos telefonul de la centură și l-a îndepărtat de corp. Și-a mijit ochii, și-a pus o grimasă pe față și a făcut poza.

A coborât cadavrul la loc și s-a uitat la telefon. Nu era o poză prea reușită. Hicks își dorise să arate fioros, dar expresia chinuită de pe chipul lui sugera că Sasha își băgase într-un final degetul mic în fundul lui. Tocmai lua în considerare ideea de a face o nouă poză când a auzit niște voci zgomotoase, imediat lângă ușa sălii de autopsie. Pentru o clipă înspăimântătoare, s-a gândit că prima voce aparținea unchiului Jim:

— Oho, nenorocitul ăla mic și-o caută. Habar n-are el ce...

Hicks a azvârlit un cearceaf peste corp, cu inima gonindu-i ca cineva trăgând la foc automat dintr-un pistol Glock. Vocile s-au oprit chiar de partea cealaltă a ușii, iar el a fost convins că vor da să intre dintr-un moment în altul. A mers până la jumătatea distanței față de ușă ca să tragă pana când și-a dat seama că încă mai ținea ferăstrăul de oase în mână. L-a lăsat pe tava de unelte, cu mâna tremurată. Revenise deja când prima voce a început din nou să vorbească:

— ...toți patru molari smulși. O să-l gazeze cu sevofluran, iar când o să-i găurească dinții nici n-o să simtă. Da' și după ce s-o trezi, o să creadă că l-a futut cineva în gură cu o lopată...

Hicks nu și-a dat seama cine o să aibă scoși dinții, însă după ce auzise mai bine discuția, era sigur că pe hol nu era unchiul Jim, ci doar un amărât cu o voce amărâtă și scârțâită. A așteptat ca cei doi bărbați să treacă mai departe înainte de a se duce să scoată pana. A numărat până la

cinci, apoi s-a strecurat afară. Hicks avea nevoie de un pahar cu apă și să se spele pe mâini. Încă mai avea tremurici.

A pășit fără grabă, calmându-se și respirând adânc. Când a ajuns în sfârșit la toaleta bărbaților, nu numai că simțea nevoia să bea, dar și să-și golească intestinele. Hicks a intrat la cabina de handicapați, pentru că avea mai mult spațiu. În timp ce staționa acolo aruncând cu bombe, i-a dat lui Sasha pe e-mail fotografia cu Manx și cu el împreună și a scris: *„Cracaneazate & dati pantaloni jos taticu da suvoi cu fierastrau daca nu fucks ce zic panaram-o nebunatica ce eshti. Asteaptama ca vin sa fuck pedeapsa."*

Până să ajungă să se aplece deasupra chiuvetei, sorbind zgomotos de la robinet, pe Hicks l-au cuprins gânduri tulburi. Fusese atât de debusolat de vocile de pe coridor, încât nu-și mai aducea aminte dacă lăsase cadavrul așa cum îl găsise. Și mai grav: era destul de sigur că maiul pentru oase rămăsese în mâna lui Charlie Manx. Dacă-l vor găsi de dimineață, vreun tâmpit de doctor probabil va vrea să știe de ce, și făcea pariu că unchiul Jim o să se apuce să perie tot personalul. Hicks nu știa dacă ar fi putut suporta o astfel de teroare.

S-a hotărât să facă drumul înapoi în amfiteatrul de autopsii și să se asigure că a șters urmele corespunzător.

A rămas în fața ușii ca să cerceteze prin geam și așa a realizat că lăsase draperia trasă. Iată un prim lucru de rezolvat. Hicks a împins ușor ușa și s-a încruntat. În graba lui de a părăsi sala, stinsese toate luminile – nu numai cele de deasupra paturilor mobile, ci și toate becurile de veghe, care stăteau întotdeauna aprinse, în colțurile încăperii și la birou. Camera mirosea a bromură de iod și benzaldehidă. Hicks a lăsat ușa să se închidă silențios în urma lui și a rămas cuc, în întuneric.

Tocmai își trecea mâna peste peretele cu faianță, pipăind după întrerupător, când a auzit un scârțâit de roată și un pocnet scurt de metal pe metal.

Hicks a înlemnit și a ciulit urechile, iar în clipa următoare a simțit cum cineva fuge înspre el. Nu ținea de vreun sunet sau de ceva ce putea distinge. Era o senzație pe piele și o apăsare pe timpan, ca o schimbare de presiune. Stomacul i s-a întors pe dos. Își ținuse mâna ridicată ca să găsească întrerupătorul. Acum și-o cobora, căutându-și pistolul .38. Îl ridicase pe jumătate din toc atunci când a auzit ceva fluierând la el din întuneric, apoi a fost lovit în burtă cu un obiect care a avut efectul unei bâte de baseball din aluminiu. S-a încovoiat, scoțând un hămăit. Arma a scăpat înapoi în toc.

Bâta s-a îndepărtat, după care a revenit. L-a prins pe Hicks în lateralul stânga al capului, deasupra urechii, învârtindu-l pe călcâie și trântindu-l pe jos. A căzut direct pe spate, plonjând ca din avion prin cerul înghețat

al nopții, căzând și căzând și forțându-se din răsputeri să țipe, fără să reușească să formeze vreun sunet, cu tot aerul scos din plămâni.

*****

Când și-a deschis Ernest Hicks ochii, peste el era aplecat un bărbat, zâmbind timid. Hicks a crăpat buzele ca să întrebe ce s-a întâmplat, dar capul i-a fost cuprins de durere, iar el s-a răsucit și a vomitat peste pantofii mocasin negri ai insului. Stomacul se elibera de cina din ziua aceea – pui de la General Tao – cu jeturi caustice.

— Cer scuze tare, amice, a zis Hicks când a terminat de dat la boboci.

— Nu-i nimic, fiule, a zis doctorul. Încearcă să nu te ridici. O să te ducem la urgență. Ai suferit o contuzie. Vreau să mă asigur că nu ai vreo fractură de craniu.

Dar îi reveneau imaginile cu ce se petrecuse, cu bărbatul care-l lovise din întuneric cu o bâtă de metal.

— Ce pizda mă-sii? a strigat el. Ce *pizda* mă-sii? Unde-i pistolul...? Mi-a văzut cineva pistolul?

Doctorul – pe legitimație scria SOPHER – i-a pus palma deschisă pe piept, ca să-l împiedice să se ridice.

— Mă tem că nu mai e, fiule, a zis Sopher.

— Nu-ncerca să te ridici, Ernie, a spus Sasha, la un metru de el și privindu-l cu o expresie aproximativ de groază.

Mai erau două asistente în rezervă, ambele cu fețe livide și trase.

— Aoleo, Dumnezeule. Aoleo, Dumnezeule! Mi-au furat .38-ul. Au mai luat și altceva?

— Doar pantalonii tăi, a spus Sopher.

— Doar pan... Cum? *Ce?!!!*

Hicks și-a răsucit capul și a observat că de la talie în jos era gol pușcă, cu pula la vedere în fața doctorului și a lui Sasha și a celorlalte asistente. Lui Hicks i-a venit din nou să vomite. Era ca în acel coșmar pe care-l avea deseori, cel cu venitul la muncă fără pantaloni și cu toată lumea holbându-se la el. L-a trecut ideea bruscă și chinuitoare că dobitocul nenorocit care îi trăsese pantalonii jos poate că-și băgase degetul în curul lui, așa cum îl tot amenința Sasha că va face.

— Și-a făcut de cap cu mine? Și-a făcut dracului de cap cu mine?!

— Nu știm, a zis doctorul. Probabil că nu. Probabil că nu și-a dorit să te ridici și să te iei după el și s-a gândit că nu l-ai fugări dacă ai fi dezbrăcat. E foarte probabil să-ți fi luat arma doar pentru că era în toc, la centura ta.

Deși individul nu-i luase și cămașa. Îi luase geaca, dar nu și cămașa.

Hicks a început să plângă. S-a bășit: un vânt umed și șuierat. Nu se mai simțise niciodată atât de umilit.

— Aoleo, Dumnezeule! Aoleo, Dumnezeule! Ce pizda mă-sii au luat-o oamenii așa de razna?! a plâns Hicks.

Dr. Sopher a clătinat din cap.

— Cine știe ce-o fi fost în capul individului ăla? Poate era pe droguri. Poate că doar e un pervers ciudat care și-a dorit un trofeu unicat. Să lăsăm poliția să deslușească astea. Eu aș vrea să mă concentrez la tine.

— Trofeu? a suspinat Hicks, imaginându-și pantalonii lui atârnați pe un perete, într-o ramă de tablou.

— Mda, așa-ș zice, a spus dr. Sopher, aruncând o privire peste umăr, în partea cealaltă a camerei. Singurul motiv la care m-aș gândi pentru ca cineva să intre aici și să fure cadavrul unui criminal în serie faimos.

Hicks a întors capul – în creierul lui a răsunat un gong ce i-a umplut craniul cu reverberații întunecate – și atunci a văzut că patul mobil fusese mutat în mijlocul sălii și că cineva înșfăcase cadavrul. A gemut încă o dată și și-a închis ochii.

A auzit un tropot iute de cizme sosind pe culoar și i s-a părut că recunoaște apăsarea ca de gâscă a unchiului Jim pornit în marș, din spatele biroului lui și cu puțină bucurie în suflet. Nu avea o explicație logică pentru frica ce-o simțea față de acel om. Hicks era victima, în cazul de față; el fusese cel *atacat*, pentru numele lui Dumnezeu! Dar singur și năpăstuit fiind în unicul lui refugiu – negrul din spatele pleoapelor –, a simțit că logica nu avea ce să caute în contextul actual. Unchiul Jim sosea, și odată cu el sosea și cel de al treilea avertisment, urma să cadă asupră-i ca un ciocan de argint. Hicks fusese prins la propriu cu pantalonii în vine și deja vedea clar că, cel puțin într-un fel, nu va mai îmbrăca niciodată acei pantaloni de paznic.

Totul era pierdut, îi fusese răpit într-o clipită, în umbrele sălii de autopsie: serviciul bun, zilele simpatice cu Sasha și șarnierele și delicatesele din cabinetul farmaciei și pozele haioase cu morții. Dispăruse chiar și Trans Am-ul lui cu tapiserie zebrată, deși nimeni nu va fi știut decât ore mai târziu; dobitocul nenorocit care-l pocnise atât de nemilos se servise cu cheile și o tulise în mașina bengoasă.

Pierdut. Complet. Pe de-a întregul.

Pierdut în negură cu tot cu mortul de Charlie Manx, fără cale de-ntoarcere.

---

43. Program TV de satiră produs de Comedy Central. (n. trad.)
44. „Sleigh“ („sanie“, în engleză) este omofon cu verbul „slay“ („a ucide“). (n. trad.)
45. Canal de televiziune canadian cu filme pentru adulți. (n. trad.)
46. Marcă de hot-dog cușer. (n. trad.)

Mamă rea. 16 Decembrie 2011 – 6 iulie 2012

Centrul de Reabilitare Lamar, Massachusetts

Lou a dus pe băiat într-o vizită timpurie de Crăciun, în timp ce Vic McQueen era la reabilitare, făcându-și cele douăzeci și opt de zile ale ei. Pomul din camera de recreere era făcut din sârmă și paiete, iar toți trei au mâncat gogoși cu pudră luate de la supermarket.

— Aici sunt toți nebuni? a întrebat Wayne, fără jenă, ceva ce nu avusese oricum niciodată.

— Sunt toți bețivi, a zis Vic. Nebunii erau în locul de dinainte.

— Deci e o îmbunătățire?

— Mobilitate socială, i-a spus Lou Carmody. În familia noastră, totul ține de mobilitate socială.

Haverhill

Vic a fost lăsată să iasă o săptămână mai târziu, pe uscat pentru prima dată în viața ei de adult, și s-a dus acasă pentru a vedea cum mama ei dă să moară, să asiste la încercările eroice ale Lindei McQueen de a-și lua propria viață.

Vic a ajutat, i-a cumpărat maică-sii cartușe de Virginia Slims de care-i plăceau și le-au fumat împreună. Linda a continuat să fumeze chiar și după ce a rămas doar cu un plămân. Lângă pat stătea un tub vechi de oxigen, cu textul IMFLAMABIL tipărit într-o laterală, deasupra desenului cu flăcări. Linda își ținea o clipă masca pe față, pentru niște aer, apoi cobora masca și trăgea din țigară.

— Totu-i în regulă, nu? Nu ești îngrijorată..., și Linda a zvâcnit cu un deget cu subînțeles către tubul de oxigen.

— Ce? Că o să-mi arunci în aer viața? a întrebat Vic. Prea târziu, mama. Ți-am luat-o eu înainte.

Vic nu mai petrecuse cu maică-sa o zi întreagă sub același acoperiș de dinainte de a părăsi definitiv locul acela, în vara în care împlinise optsprezece ani. Copil fiind, nu a realizat cât de întunecat era în casa copilăriei ei. Stătea în umbra pinilor înalți și aproape că nu primea nicio lumină naturală, încât și la amiază trebuia să aprinzi becurile ca să vezi pe unde naiba calci. Acum, puțea a țigări și a incontinență. Până la sfârșit de ianuarie, voia cu disperare să scape de acolo. Întunericul și lipsa de aer o făceau să se gândească la toboganul de spălătorie din Casa Saniei cu Zurgălăi a lui Charlie Manx.

— Ar trebui să mergem la vară undeva. Am putea închiria ceva la Lac, așa cum făceam înainte.

Nu era nevoie să zică Lacul Winnipesaukee. Mereu fusese doar Lacul, de parcă nu ar mai fi existat și alte luciuri de apă care să merite a fi menționate, în același fel în care Orașul însemnase întotdeauna Boston.

— Am niște bani, a completat ea.

Nu foarte mulți, de fapt. Reușise să își bea cea mai mare parte a câștigurilor ei. Iar restul pe care nu îl băuse fusese devorat de taxele la stat sau plătite unor diverse instituții. Încă mai erau suficienți, totuși, ca să se afle într-o situație financiară mai bună decât majoritatea alcoolicilor ieșiți din recuperare și cu tatuaje și dosar infracțional la purtător. Ar fi venit și mai mulți bani dacă ar fi reușit să termine următoarea carte *Motorul de căutare*. Uneori avea impresia că devenise suficient de sănătoasă mintal și de sobră ca să termine cartea, Doamne-ajută. Ar fi trebuit să o facă pentru fiul ei, dar nu era așa.

Linda a zâmbit într-un fel imperceptibil și vlăguit care spunea că amândouă erau conștiente că nu va mai apuca luna iunie, că în acea vară se va duce în vacanță trei străzi mai departe, la cimitir, unde erau înmormântați sora ei mai mare și părinții săi. Dar a spus:

— Desigur. Ia-ți băiatu' de la Lou, adu-l cu noi. Mi-ar plăcea să petrec timp cu puștiul – doar dacă nu crezi că i-ar strica.

Vic a lăsat subiectul ăsta suspendat. Lucra la cel de al optulea punct din programul ei de recuperare și se afla în Haverhill ca să se izbăvească. Ani la rând, nu își dorise ca Linda să îl cunoască pe Wayne, să facă parte din viața lui. Se bucurase să-i limiteze interacțiunea cu băiatul, simțea că era treaba ei să îl protejeze pe Wayne de Linda. Acum, și-ar fi dorit să fie cineva care să îl protejeze pe Wayne și de ea. Trebuia să se izbăvească și față de el.

— Dacă tot mergi, ai putea să îi faci cunoștință lui taică-tu cu el, a zis Linda. E pe-acolo, știi? În Dover. Nu departe de Lac. Încă mai face lucruri să sară în aer. Sunt convinsă că ar fi încântat să îl întâlnească pe băiat.

Vic nu a insistat nici pe subiectul ăsta. Avea nevoie să își ceară iertare și față de Chris McQueen? Uneori credea că da – după care își aducea aminte cum își ținea el pumnul însângerat sub apa rece de la chiuvetă și alunga ideea.

A plouat toată primăvara, încolțind-o pe Vic în casa din Haverhill, alături de femeia muribundă. Erau zile în care ploaia cădea așa de tare, că era de parcă ar fi fost închisă înăuntrul unei tobe. Linda expectora într-o copaie de plastic flegme cu stropi roșii de sânge și se uita la un canal de gastronomie cu volumul dat mult prea tare. Să plece – să iasă – începuse să devină un lucru disperat, o chestiune de supraviețuire. Când Vic și-a închis ochii, a văzut o întindere plată a lacului la apus, cu libelule de mărimea unor rândunici alunecând pe suprafața apei.

Dar nu s-a hotărât să închirieze un loc până ce nu a sunat Lou într-o noapte, din Colorado, sugerând ca Vic și Wayne să petreacă vara împreună.

— Ăl mic are nevoie de mama lui, a zis Lou. Nu ești de aceeași părere?

— Mi-ar plăcea, a spus ea, chinuindu-se să nu fie trădată de tremurul vocii.

O durea să respire. Trecuseră mai bine de trei ani de când ea și Lou își încheiaseră socotelile. Nu reușea să se împace cu ideea de a fi iubită atât de tare și de complet de către el și de a îi oferi atât de puțin în schimb. Mai întâi, ea trebuia să se întremeze.

Totuși, una era că renunțase la Lou și alta că renunțase la băiat. Lou zicea că puștiul are nevoie de mama lui, însă Vic credea că are nevoie mai multă de Lou. Perspectiva de a petrece vara cu băiatul – de a o lua de la capăt, căutând să îi fie din nou mama pe care o merita Wayne – îi provoca lui Vic atacuri de panică. Și sclipiri aprinse de speranță. Nu îi plăcea să simtă lucrurile așa de intens. Îi readucea aminte de nebunia ei.

— N-ai nimic împotrivă? Să mi-l încredințezi? După toate rahaturile pe care le-am făcut?

— Of, frate, a spus el. Dacă ești gata să sari înapoi în ring, el e gata să intre cu tine.

Vic nu i-a atras atenția că, de obicei, când oamenii intră în ring împreună o fac pentru a se cafti unul pe altul. Poate că nu era totuși o metaforă proastă. Dumnezeu știe că Wayne avea o mulțime de motive întemeiate ca să îi arunce câteva scatoalce. Dacă Wayne ar fi avut nevoie de un sac de box, Vic era pregătită să primească loviturile. Ar fi fost o cale de izbăvire.

Cât îi mai plăcea acel cuvânt! Îi plăcea că semăna foarte mult cu „amin“.

A început să vâneze cu fervoare un loc în care să-și petreacă vara, ceva care să se potrivească cu imaginea din mintea ei. Dacă ar mai fi avut Raleigh-ul, ar fi descoperit locul perfect în câteva minute, o traversare rapidă peste Caleascurtă și înapoi. Desigur, acum știa că nu existaseră niciodată drumuri peste Podul Căii Mai Scurte. Cât stătuse în spitalul de psihiatrie din Colorado, descoperise adevărul despre expedițiile ei de căutare. Sănătatea ei mintală era un lucru fragil, un fluture în căușul palmelor pe care-l purta cu ea peste tot, temătoare față de ce s-ar putea întâmpla dacă i-ar da drumul – sau dacă ar fi neatentă și l-ar zdrobi.

Fără Calea Mai Scurtă, Vic trebuia să se bazeze pe Google, la fel ca oricine. A fost nevoie să aștepte până la sfârșit de aprilie pentru a găsi ce-și dorea, o căbănuță cu treizeci de metri de fronton, propriul doc, ponton și hambar. Avea un singur etaj, așa că Linda nu ar fi fost obligată să urce scări. Până atunci, Vic deja era convinsă că mama ei îi va însoți, că *izbăvirile* vor avea loc. În partea din spate a casei era până și o rampă, pentru scaunul cu rotile al Lindei.

Agentul imobiliar i-a trimis șase fotografii lucioase, iar Vic s-a dus sus,

la patul mamei ei, să se uite împreună la ele.

— Vezi hambarul? O să îl deretic și o să fac un studio pentru desen. Pariu că miroase grozav înăuntru, a zis Vic. Pariu că miroase a fân. A cai. Mă-ntreb de ce oare n-am trecut niciodată printr-o fază cu pasiune față de cai. Am crezut că e ceva obligatoriu la fetițele răsfățate.

— Chris și cu mine nu ne-am omorât prea mult cu răsfățatul, Vicki. Mi-a fost teamă. Acum nici măcar nu mai cred c-o poate face vreun părinte. Să răsfeți un copil, vreau să zic. Nu m-am prins de nimic decât după ce mi-a fost prea greu să mai schimb ceva. Se pare că nu am avut niciodată o mână prea bună la a fi părinte. Mi-a fost atât de frică să nu fac lucrurile greșite, că nu le-am mai făcut nici pe cele corecte.

În capul lui Vic s-au înfiripat niște replici diferite. *Și tu, și eu* era una. *Ai făcut ce-ai putut mai bine – ceea ce e cu mult mai mult decât am reușit eu* era o alta. *M-ai iubit cât de tare ai știut să iubești. Aș da orice ca să mă întorc în timp și să îți arăt mai multă iubire* era o a treia. Dar nu și-a găsit vocea – gâtul îi înțepenise –, iar momentul potrivit a trecut.

— În fine, a zis Linda. N-ai avut nevoie de un cal. Ai avut bicicleta. Bicla Iute-a lu' Vic McQueen. Te întreceai cu taică-tu mai bine decât ar fi făcut-o orice cal. Am căutat-o, să știi. Acum doi ani. Am crezut că taică-tu a băgat-o pe undeva prin subsol, și m-am gândit că ar fi bine să i-o dau lui Wayne. Am crezut mereu că e mai degrabă o bicicletă pentru băieți. Dar dispăruse. Habar n-am unde a dispărut.

A rămas tăcută, cu pleoapele pe jumătate închise. Vic s-a ridicat de pe pat. Însă înainte să ajungă la ușă, Linda a zis:

— N-ai idee ce s-a-ntâmplat cu ea, nu, Vic? Cu Bicla Iute?

În tonul vocii ei răzbea un fel de ironie, o amenințare.

— Nu mai e, a spus Vic. Asta-i tot ce știu.

Mama ei a zis:

— Îmi place căbănuța. Casa de la Lac. Ai găsit un loc bun, Vic. Știam c-o s-o faci. Te-ai priceput mereu la asta. La găsit lucruri.

Lui Vic i s-a ridicat părul de pe braț.

— Odihnește-te, mama, a zis ea, reluându-și drumul spre ușă. Mă bucur că-ți place locul. Ar trebui să mergem acolo cât de curând. După ce semnez hârtiile, e a noastră întreaga vară. Ar trebui să mergem deja, buzna, să stăm vreo două zile doar noi două.

— Cum să nu, a spus maică-sa. Și ne oprim la întoarcere la Terry's Primo Subs. Să luăm niște milkshake-uri.

Camera deja întunecată a părut că se întunecă și mai mult, de parcă peste soare se așternuse un nor.

— Frappé-uri, a zis Vic, pe o voce sugrumată de emoție. Dacă vrei milkshake, trebuie să te duci în altă parte.

Mama ei a aprobat din bărbie.

— Corect.

— În weekend-ul ăsta, a zis Vic. Mergem acolo în weekend-ul ăsta.

— Va trebui să îmi verifici calendarul, a spus mama ei. S-ar putea să am ceva stabilit.

Ploaia s-a oprit dimineața următoare, iar în loc să o ducă pe mama ei la Lacul Winnipesaukee în acel sfârșit de săptămână, Vic a dus-o la cimitir și a îngropat-o sub primul cer albastru senin și fierbinte de mai.

*****

L-a sunat pe Lou la unu noaptea, ora Coastei de Est, unsprezece seara ora Montană, și a zis:

— Ce crezi c-o să vrea să facă? O să fie două luni. Nu știu dacă-l pot ține pe Wayne distrat nici două zile.

Lou a părut complet debusolat de întrebare.

— Are doisprezece ani. E simplu pentru el. Sunt sigur că o să-i placă toate lucrurile care îți plac și ție. Ce-ți place?

— Whiskey Maker's Mark.

Lou a scos un sunet ca de bâzâit.

— Cred că mai degrabă mă refeream la ceva de genul tenis.

A cumpărat rachete de tenis, fără să știe dacă Wayne avea habar cum se joacă. Trecuse atât de mult timp și pentru ea, că nu era convinsă că mai știe regulile. Ce știa era că și atunci când nu mai ai nimic, tot mai ai dragoste.

A cumpărat și costume de baie, șlapi, ochelari de soare și frisbee-uri. A mai luat niște cremă de plajă, sperând că totuși n-o să-și dorească să petreacă foarte mult timp la soare. În perioadele dintre casa de nebuni și dezintoxicare, Vic terminase să își tatueze brațele, complet, iar prea mult soare făcea rău la cerneală.

Presupusese că Lou va zbura și el până pe Coasta de Est și a fost surprinsă când doar i-a dat numărul avionului lui Wayne și a rugat-o să sune când ajunge.

— A mai zburat neînsoțit?

— Niciodată, însă nu mi-aș face prea multe griji. *Frate*. Puștiul e destul de călit să aibă singur grijă de el. O face de ceva timp. Are, gen, doisprezece și merge pe cincisprezece. Cred că e mai încântat de zbor decât de sosirea în sine.

A urmat o tăcere ciudată și stânjenitoare.

— Scuze. A sunat total aiurea, n-am vrut să zic asta.

— E-n regulă, Lou, a spus ea.

Nu o deranja. Nimic din ce ar fi zis Lou sau Wayne n-avea cum să o deranjeze. O merita pe deplin. În toți acei ani în care își urâse mama, Vic nu crezuse niciodată că o să ajungă să se comporte și mai rău decât ea.

— Pe lângă asta, n-o să călătorească neînsoțit deloc. Vine cu Hooper.

— Aha, a spus ea. El ce mai obișnuiește să pape?

— Ca de obicei, tot ce găsește pe podea. Telecomanda. Chiloțăraia. Covorul. E ca rechinul tigru din *Fălci*. Cel pe care-l despică Dreyfuss în pivniță la pescar. D-asta l-am și numit Hooper. Îți aduci aminte de rechinul tigru? Avea o plăcuță de înmatriculare în stomac?

— N-am văzut niciodată *Fălci*. Am prins la TV una dintre continuări, cât am stat la dezintoxicare. Cea cu Michael Caine.

A urmat o nouă clipă de tăcere, de data asta cu uimire subînțeleasă.

— Isuse! Nu-i de mirare că n-am rezistat împreună, a zis Lou.

Trei zile mai târziu, ea se afla la Aeroportul Logan, la 6 dimineața, lipită de geamul de la sosiri și privind autobuzul taxi al lui Wayne rulând dinspre pistă către terminal. Din tunel, au început să iasă pasagerii, trecând pe lângă, grăbindu-se în grupulețe tăcute și trăgând trolerele după ei. Mulțimea se împuțina, iar ea încerca să nu se lase copleșită de anxietate – unde naiba era? Oare îi dăduse Lou informațiile corecte despre cursă? Wayne nici măcar nu ajunsese în custodia ei, iar ea deja părea că strică totul – când puștiul s-a ivit la pas mărunt, cu rucsacul ținut strâns în față de parcă ar fi fost ursulețul lui de pluș favorit. L-a lăsat să-i cadă pe jos și ea l-a îmbrățișat, giugiulindu-l la ureche și frecându-l cu palma peste ceafă până ce băiatul a strigat printre râsete să-i mai și dea drumul.

— Ți-a plăcut să zbori? a întrebat ea.

— Mi-a plăcut așa de mult, că am adormit când am decolat și am ratat toată tărășenia. Acum zece minute eram în Colorado, acum sunt aici. Nu-i dementțial? Să mergi dintr-o dată așa de repede?

— E. E complet demențial, a spus ea.

Hooper era într-o cușcă de câine de mărimea unui pătuț de copii și a fost nevoie de amândoi ca să reușească să îl ridice de pe banda bagajelor. Din gura marelui Saint Bernard curgeau bale serioase. În cușcă, la picioarele lui se găseau urmele unei cărți de telefoane.

— Asta ce-i? a întrebat Vic. Prânzul?

— Îi place să roadă chestii când e agitat, a spus el. La fel ca tine.

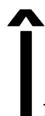
Au mers cu mașina înapoi la casa Lindei, ca să ia sandvișuri cu curcan. Hooper s-a delectat cu o conservă de câini cu hrană umedă, cu o pereche de șlapi din cei noi și cu racheta de tenis a lui Vic, încă în țiplă. Chiar și cu ferestrele deschise, casa încă mai mirosea a scrum de țigară, mentol și sânge. Vic abia aștepta să plece. A împachetat costumele de baie, caietele

ei de desen și cernelurile și acuarelele, câinele și pe băiatul pe care-l iubea, dar pe care îi era teamă că nu-l mai cunoaște sau merită, și s-au trambalat către nord, pe perioada verii.

Vic McQueen încearcă să fie mamă, Partea a II-a, s-a gândit ea.

Triumph-ul îi aștepta.

Lacul Winnipesaukee

n dimineața în care Wayne a găsit motocicleta Triumph, Vic era la doc, cu două undițe pe care nu reușea să le descâlcească. Dăduse peste undițe într-o debara din cabană, relicve ruginite din anii ‘٨٠, firele monofilament încârligate într-o încrengătură cât pumnul. Lui Vic i s-a părut că zărise în hambar o trusă de pescuit și l-a trimis pe Wayne s-o caute.

Stătea la capătul pontonului, cu pantofii și șosetele scoase, picioarele atârnându-i în apă și luptându-se cu nodurile. Dacă ar fi fost pe coca – da, băgase și d-asta – s-ar fi chinuit cu nodurile și o oră-ntreagă, savurându-le la fel de mult ca pe o partidă de sex. Ar fi tratat nodul ca Slash pocnind un solo de chitară.

Însă a renunțat după cinci minute. N-avea rost. Va fi găsit un cuțit în trusa de pescuit. Trebuie să știi când e cazul să încerci să desfaci ceva și când să tai blestemăția.

În plus, felul în care soarele se reflecta pe luciul apei o făcea s-o doară ochii. În special cel stâng. Își simțea ochiul stâng ca pe ceva *solid* și greu, de parcă ar fi fost făcut din plumb în loc de țesut moale.

Vic s-a întins în razele calde, așteptându-l pe Wayne să se întoarcă. Ar fi vrut să moțăie, dar de fiecare dată când ațipea tresărea dintr-o dată, auzind în urechi cântecul fetei nebune.

Vic auzise prima dată cântecul fetei nebune pe vremea în care era internată la spitalul psihiatric din Denver, unde se dusese după ce își incendiase casa. Cântecul fetei nebune avea doar patru versuri, însă nimeni – nici Bob Dylan, nici John Lennon, nici Byron sau Keats – nu a reușit să comprime vreodată în patru versuri un mesaj atât de pătrunzător, emoționant și direct.

Nimeni nu pune geană peste geană cât spun eu acest cânt!

Și de-acum încolo o noapte-ntreagă o să-l tot dau în vânt!

Vic și-ar fi dorit să plece pe căcatul ei de biclă!

Dar în a Moșului sanie mai bine i-ar fi fost făr' de-oftică!

Acest cântec o trezise în chiar prima ei noapte la clinică. O femeie îl cânta undeva în celula de izolare. Și nu îl cânta ca pentru sine; era o serenadă adresată direct lui Vic.

Fata nebună își urla cântecul de trei sau de patru ori pe noapte, de obicei când Vic era pe cale să adoarmă. Uneori, fata nebună izbucnea în accese de râs atât de isterice, că nu mai reușea să termine versurile până la capăt.

Și Vic îi acompania urletele. Urla să vină careva să-i tacă flanca pizdei proaste. Urlau și altele, întreaga secție se transforma într-un mare urlet în care se cerea liniște, să fie lăsate să doarmă, să înceteze. Vic urla până la epuizare, până când veneau paznicii și o imobilizau și îi făceau injecția în braț.

În timpul zilei, Vic cerceta chipurile celorlalți pacienți, căutând semne de vinovăție și extenuare. Dar toți păreau vinovați și extenuați. În terapiile de grup, asculta cu atenție pe restul, gândindu-se că acea cântăreață nocturnă s-ar da de gol prin vocea ei răgușită. Dar toți sunau răgușiți, de la nopțile grele îndurate, de la cafeaua proastă și de la țigări.

În cele din urmă, a venit seara în care Vic nu a mai auzit-o pe fata nebună și cântecul ei nebun. A presupus că o mutaseră în altă aripă, milostivindu-se, în sfârșit, de ceilalți pacienți. Vic ieșise de jumătate de an din spital înainte să recunoască vocea, să realizeze cine fusese fata nebună.

— E a noastră motocicleta din garaj? a întrebat Wayne.

Apoi, înainte ca ea să aibă timp să proceseze întrebarea, a continuat:

— Ce cânți?

Nu își dăduse seama până în acel moment că își fredona singură. Suna mult mai bine într-o voce calmă decât atunci când Vic o declama în râso-urlet, la balamuc.

Vic s-a ridicat în picioare, frecându-se la față.

— Nu știu. Nimic.

Wayne a privit-o mohorât și neîncrezător.

Băiatul și-a făcut drum pe ponton, cu pași mărunți, apăsați, și cu Hooper pleoștit în urma lui, ca un urs domesticit. Wayne purta cu el o trusă galbenă, scorojită, și ținea ambele mâini pe mâner. Cam la două treimi distanță, i-a scăpat strânsoarea, iar cutia a căzut cu un bufnet. Pontonul s-a cutremurat.

— Am adus trusa de pescuit, a zis Wayne.
— Asta nu e o trusă de pescuit.
— Ai spus să caut o cutie maro.
— Asta e galbenă.
— E maro pe la pete.
— E ruginită pe la pete.
— Da? Și? Rugina e maro.
A descuiat cutia, a dat capacul pe spate și s-a încruntat la vederea conținutului.
— O greșeală ușor de făcut, a zis ea.
— Asta poate-i pentru pescuit? a întrebat el și a scos un instrument ciudat, ce părea ca lama unei seceri în miniatură, suficient de mică încât să încapă în palmă. Are forma unui cârlig.
Vic știa ce era, deși trecuseră ani de zile de când văzuse așa ceva ultima oară. Apoi a realizat, în sfârșit, semnificația vorbelor lui Wayne de mai devreme, ce spusese când intrase pe ponton.
— Dă-mi să văd cutia, a zis Vic.
S-a răsucit și a observat o grămadă de chei fixe, un manșon de presiune a aerului și o cheie veche cu un cap rectangular, cu cuvântul TRIUMPH marcat pe el.
— Unde ai găsit-o?
— Era pe scaunul motocicletei vechi. Motocicleta a venit cu tot cu casa?
— Arată-mi, a zis Vic.

Hambarul

Vic trecuse prin hambar o singură dată, când inspectase proprietatea la sosire. Anterior, discutase cu mama ei să deretice locul și să-l transforme într-un studio de desen. Până în acel moment, totuși, creioanele și vopselurile ei nu traversaseră o distanță mai mare de cea până la șifonierul dormitorului, iar hambarul era la fel de dezordonat ca în prima zi.

Era o încăpere îngustă, atât de aglomerată cu nimicuri, că era imposibil pentru oricine să pășească într-o linie dreaptă până în capăt. Câteva boxe indicau locul în care fuseseră ținuți cândva caii. Vic adora mirosul locului, un amestec de iz de benzină, noroi, fân vechi uscat și lemn care stătuse la soare și îmbătrânise timp de optzeci de ani.

Dacă Vic ar fi avut vârsta lui Wayne, ar fi dormit pe căpriori, printre porumbei și veverițe zburătoare. Totuși, nu părea ceva ce l-ar pasiona pe Wayne. Wayne nu interacționa cu natura. Doar îi făcea poze cu iPhone-ul, apoi se cocoșa deasupra ecranului și restul timpului dădea cu degetul. Chestia lui favorită la casa de la lac era că avea conexiune Wi-Fi.

Nu că își dorea să stea închis înăuntrul casei. Voia să stea înăuntrul *telefonului*. Era propriu lui pod care să-l despartă de o lume unde mama era o alcoolică țicnită, iar tata un mecanic de o sută de kile care renunțase la liceu și purta un costum cu Iron Man la congresele de benzi desenate.

Motocicleta se afla în fundul hambarului, cu o prelată murdară de vopsea aruncată peste ea, însă cu forma încă deslușită. Vic a reperat-o chiar de la intrare și s-a minunat cum de o ratase data trecută când își băgase capul pe-aici.

Însă mirarea a ținut-o doar o secundă. Nimeni nu știa mai bine decât Vic McQueen ce înseamnă să găsești lucruri printr-un maldăr de talmeș-balmeș. Tot locul era ca o scenă pe care ar fi putut s-o deseneze într-una din cărțile *Motorul de Căutare*. Caută-ți drumul către motocicletă prin

labirintul de gunoaie – fără să te împiedici de vreun fir – și scapă! Nu era o scenă rea, ceva ce merita să țină minte pentru mai târziu. Nu-și permitea să rateze nicio idee bună. Ar fi putut oare cineva?

Wayne a apucat un colț al prelatei, iar ea pe celălalt. Ghidonul și eșapamentul erau învelite în pânze de păianjen. Farul atârna liber, de cabluri. Sub stratul de praf, rezervorul era de culoarea coacăzei și argintiu, cu cuvântul TRIUMPH în relief cromat.

Arăta ca o motocicletă dintr-un film antic cu motocicliști – nu ca unul cu motocicliști și mulți sâni goi, în culori șterse și cu Peter Fonda, ci unul și mai vechi, cu viteji pe motoare, ceva în alb-negru care implica o mulțime de curse nebune și discuții despre Om. Vic deja o adora.

Wayne și-a trecut mâna peste șa și s-a uitat la puful rămas pe palmă.

— Putem s-o păstrăm?

De parcă ar fi fost o pisică vagabondă.

Bineînțeles că nu puteau s-o păstreze. Nu era a lor. Aparținea femeii în vârstă care le închiriase casa.

Și totuși.

Și totuși, Vic a simțit că, într-un fel, deja îi aparținea ei.

— Mă îndoiesc că pornește, a spus.

— Și ce? a întrebat Wayne, cu siguranța relaxată a unui copil de doisprezece ani. Repar-o. Tata poate să-ți spună cum.

— Taică-tu deja mi-a spus cum.

Încercase să fie fata lui Lou timp de opt ani. Nu fusese mereu bine și nu fusese niciodată ușor, însă în garaj se scurseseră multe zile fericite, cu Lou aranjând motoare și Vic vopsindu-le, cu Soundgarden la radio și sticle reci de bere în frigider. Obișnuia să se vâre pe sub motociclete, ținându-i lanterna și punând întrebări. El a învățat-o despre siguranțe, tije de frână și tubulaturi. Pe atunci, îi plăcea să fie cu el și aproape că îi plăcea să fie ea însăși.

— Deci, crezi c-o poți repara? a repetat Wayne.

— Aparține doamnei în vârstă care ne-a închiriat casa. Aș putea să văd dacă nu vrea s-o vândă.

— Fac pariu c-o să ne-o lase, a spus el și a scris cu degetul A NOASTRĂ în praful așternut pe rezervor. Ce doamnă bătrână și-ar urca curul pe o minunăție ca asta?

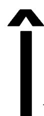
— Genul care stă aici, lângă tine, a zis ea și s-a întins pe după el, ștergând cu palma cuvântul A NOASTRĂ.

Praful s-a risipit în razele soarelui de început de amiază, o pală de fulgi aurii.

Sub locul în care fusese scris A NOASTRĂ, Vic a scris A MEA.

Wayne și-a ridicat iPhone-ul și a făcut o poză.

Haverhill

În fiecare zi, după prânz, Sigmund de Zoet își păstra o oră numai și numai a lui, ca să picteze soldățeii. Era ora favorită a zilei. Asculta Orchestra din Berlin interpretând sextetul lui Frobisher, *Atlasul norilor*, și pictând huni[47] în coifurile lor de secol nouăsprezece și cu haine despicate la coadă și măști de gaze. Avea un decor miniatural de doi pe doi metri, din placaj, care ar fi trebuit să înfățișeze un pogon din câmpul de la Verdun-sur-Meuse: o perspectivă cuprinsă de noroi, copaci arși, arbuști încârligați, sârmă ghimpată și trupuri moarte.

Sig era mândru de meșteșugul lui. Pictase trase aurii pe epoleți, nasturi de alamă microscopici pe mantouri și puncte de rugină pe căști. Avea senzația că dacă micuții lui oameni erau pictați cum trebuie, căpătau o încordare, o sugestie că ar putea, în orice clipă, să înceapă să se miște prin propriile forțe și să asalteze tranșeele franceze.

Lucra la ei în ziua în care în sfârșit s-a întâmplat, ziua în care în sfârșit au început să se miște.

Lucra la un hun rănit, micuțul om ținându-se cu mâna la piept și cu gura întredeschisă, într-un strigăt mut. Sig avea o picătură de roșu la capătul celălalt al pensulei, intenționând să stropească finuț cu ea în jurul degetelor neamțului, dar, când era gata să-l atingă, hunul s-a dat în spate.

Sigmund s-a holbat, studiind sub lampa puternică pe soldățelul de nici trei centimetri înălțime. A împins din nou vârful pensulei și din nou soldățelul s-a dat în spate.

Sig a mai încercat o a treia oară – *Stai nemișcat, pișpirel*, s-a gândit el – și a ratat complet, nici măcar pe-aproape, pictând în schimb o crestătură purpurie peste veioza de metal.

Și nu doar acel soldățel a început să se miște. Cu toții o făceau. S-au aruncat unii la alții, unduindu-se ca niște flăcări de lumânări.

Sigmund și-a trecut mâinile peste frunte și a simțit acolo o fierbințeală

și o sudoare cleioasă. A tras adânc aer în piept și a simțit aroma prăjiturilor de turtă dulce.

Un atac cerebral, s-a gândit. *Am un atac cerebral.* Numai că a gândit-o în olandeză, pentru că engleza îi scăpa, pe moment, și nu mai conta că vorbise engleză ca prima lui limbă încă de la vârsta de cinci ani.

A încercat să se agațe de marginea mesei, să se sprijine ca să se pună-n picioare – și a ratat și a căzut. Sig a lovit cu partea dreaptă parchetul de nuc și a simțit cum îi pocnește ceva la șold. Se rupsese ca un băț uscat sub o cizmă de neamț. Întreaga lui casă s-a cutremurat de la forța izbiturii și s-a gândit – tot în olandeză – *Asta o s-o facă pe Giselle să vină încoa'.*

— *Hulp*, a strigat. *Ik heb een slag. Nr. Nr.*[48]

Nu suna cum trebuie, dar i-a luat o clipă să își dea seama de ce. Olandeză. Ea n-ar avea cum să înțeleagă olandeza.

— Giselle! Am căzut pe jos!

Ea nu a apărut, nu a răspuns în niciun fel. A încercat să se gândească la ce ar putea face acum de nu l-a auzit, apoi s-a întrebat dacă nu cumva e afară cu meseriașul care repara aerul condiționat. Meseriașul, un bărbat rotofei pe nume Bing ceva, venise în salopeta lui pătată de ulei ca să înlocuiască bobina de condensare ca parte a unui defect de fabricație.

Acolo jos, pe parchet, mintea lui Sig a părut să se limpezească. Când fusese pe scaun, aerul începuse să pară clocotit și stătut, supraîncălzit și vag dulceag în acea aromă subită de turtă dulce. Aici jos, însă, era mai răcoare, iar universul tindea să se comporte normal. A zărit o șurubelniță pe care o pierduse de luni de zile, pitită printre niște rotocoale de praf de sub masa de lucru.

Șoldul îi era rupt. Era convins de asta, putea simți fractura dinăuntru, ca un șnur încins încastrat sub piele. S-a gândit că dacă ar reuși să se ridice, ar putea folosi scaunul pe post de cadru de sprijin ca să traverseze camera până la ușă și dincolo, pe hol.

Poate că ar reuși să ajungă la ușă și să cheme pe omul de la aerul condiționat. Sau pe Vic McQueen, de peste stradă. Doar că: nu. Vicki era plecată undeva în New Hampshire cu băiatul ăla al ei. Nu – poate că ar fi reușit să ajungă la telefonul din bucătărie, mai rămânea să sune la urgențe și să spere că Giselle îl va găsi înainte ca ambulanța să oprească pe alee. Nu-și dorea să o șocheze mai mult decât ar fi fost necesar.

Sig a întins un braț deșirat, a apucat scaunul și s-a chinuit să se ridice, păstrându-și greutatea pe piciorul stâng. Îl durea și așa. A auzit un os trosnind.

— Giselle! a strigat din nou, cu vocea un răcnet gutural. *Gott dam*[49], Giselle!

S-a sprijinit de scaunul fără spătar, cu ambele mâini pe marginea sa, și a respirat profund și tremurat – și a mirosit încă o dată aroma de Crăciun a turtei dulci. Aproape că a tresărit, cu mireasma atât de prezentă și de distinctă.

Un atac cerebral, i-a trecut din nou prin minte. Asta pățeai când aveai atac cerebral. Creierul dădea rateuri și miroseai lucruri care nu erau acolo în timp ce lumea se prăbușea în jurul tău, topindu-se ca zăpada murdară într-o ploaie caldă de primăvară.

S-a răsucit ca să fie cu fața spre ușă, care era la nici doisprezece pași distanță. Ușa către studioul lui era larg deschisă. Nu-și imagina cum de nu-l putea auzi Giselle strigând, dacă era prin casă. Fie era afară, în zgomotul aerului condiționat, fie la cumpărături, fie moartă.

A cugetat la aceste posibilități – afară în zgomotul aerului condiționat, la cumpărături sau moartă – și s-a neliniștit când a realizat că cea de a treia variantă nu era cu totul absurdă.

A ridicat scaunul câțiva centimetri de la podea, l-a mișcat în față, l-a pus jos și a șchiopătat înainte. Acum că era în picioare, l-a apucat iarăși amețeala, cu gândurile în derivă asemeni unor pene de gâscă prinse de o briză călduță.

În cap îi răsuna încontinuu un cântec, blocat repetitiv: *Era o doamnă în vârstă care a înghițit o muscă. Nu știu de ce a înghițit musca... Poate c-o să moară!*[50] Numai că melodia creștea în tonalitate, auzindu-se mai tare și mai tare până ce nu mai părea să fie doar în capul lui, ci venind de undeva din aerul din jur, venind de pe hol.

Era o doamnă în vârstă care a înghițit un păianjen care s-a sâcâit și s-a bâțâit și s-a fâțâit în ea, spunea vocea. Era o voce ascuțită, în dezacord și ciudat de înfundată, ca venind de departe, printr-o gură de aerisire.

Sig și-a ridicat privirea și a văzut un bărbat cu o mască de gaze pe față, intrând pe ușă. Bărbatul cu mască de gaze o ținea pe Giselle de păr și o târa pe hol. Pe Giselle nu părea să o deranjeze. Purta o rochie de in bleu și pantofi cu toc asortați, însă pe măsură ce se lăsa târâtă unul dintre pantofi i-a scăpat din picior. Omul cu Mască de Gaze avea părul ei lung castaniu, ici-colo cu fire cărunte, înfășurat în jurul unui pumn. Ochii ei erau închiși, iar pe chipul prelung și supt i se citea liniștea.

Omul cu Mască de Gaze și-a întors capul și l-a privit. Sig nu mai văzuse niciodată ceva atât de înspăimântător. Era ca în filmul acela cu Vincent Price, în care omul de știință s-a încrucișat cu o insectă. Capul îi era un glob de cauciuc, cu lentile sticloase în loc de ochi și cu o valvă grotescă în loc de gură.

Ceva se petrecea complet aiurea în creierul lui Sig, ceva poate mai grav decât un atac cerebral. Te putea face un atac cerebral să halucinezi?

Unul dintre hunii lui pictați o luase la vale din modelajul cu Verdun și către holul casei și îi răpise soția. Poate că de aceea avea Sig probleme să se mențină pe picioare. Hunii invadau Haverhill și bombardaseră strada cu gaz muștar. Deși nu mirosea a muștar. Mirosea a prăjituri.

Omul cu Mască de Gaze a făcut semn din mână că se va întoarce în curând, apoi și-a continuat drumul pe hol, târând-o din nou pe Giselle de păr. A reînceput să cânte.

— *Era o doamnă în vârstă*, a fredonat Omul cu Mască de Gaze, *care a înghițit o capră. Doar și-a deschis gura și a înghițit o capră. Ce curvă lacomă!*

Sig s-a sprijinit de scaun. Picioarele lui... nu-și mai putea simți picioarele. A încercat să-și șteargă transpirația de pe față, dar și-a băgat singur un deget în ochi.

Pe parchetul camerei de lucru s-a auzit troncănit de ghete.

A fost nevoie de un efort extraordinar din partea lui Sig ca să-și poată ridica fruntea. Părea că pe el stă în echilibru o greutate uriașă, o stivă de vreo zece kilograme de fier.

Omul cu Mască de Gaze s-a aplecat să studieze modelajul Verdun-ului, privind în jos către ruinele și craterele de obuze însăilate cu sârmă ghimpată. Și cu mâinile la șold. Sig a recunoscut, în cele din urmă, hainele bărbatului: purta salopeta mânjită de ulei a meseriașului cu aerul condiționat.

— Omuleți micuți, omuleți micuți! a zis Omul cu Mască de Gaze. Ador omuleții micuți! „Sus pe creastă-n lin, jos-n viroage iuți, la vânătoare nu-ndrăznim, de teama omuleților micuți."[51]

S-a uitat la Sig și a mai zis:

— Dl Manx spune că sunt un demon al rimei. Eu aș zice că doar sunt un poet și n-o știam. Ce vârstă are soția, domnul meu?

Sig n-avea nicio intenție să răspundă. Voia să întrebe ce făcuse meseriașul cu Giselle. În schimb, a zis:

— Ne-am căsătorit în 1976. Soția mea are cincizeci și nouă de ani. E cu cincisprezece ani mai tânără decât mine.

— Vai, vai, tăuraș! Furi din cărucioare, neah. Fără copii?

— *Nr.* Nu. Am furnici în creier.

— Ăsta-i sevofluranul, a zis Omul cu Mască de Gaze. L-am pompat prin aparatul tău de aer condiționat. Îmi dau seama că soția ta n-a făcut niciodată copii. Țâțele alea ferme. Le-am strâns un pic și pot să-ți spun că femeile care au născut nu mai au țâțe așa.

— De ce faci asta? De ce ești aici? a întrebat Sig.

— Locuiești peste stradă de Vic McQuenn. *Și* ai un garaj pentru două mașini, însă doar o mașină, i-a zis Omul cu Mască de Gaze. Când se întoarce dl Manx de după colț, o să aibă unde să parcheze. *Roțile de la*

Wraith se dau tura de-a dura, tura de-a dura, tura de-a dura. Roțile de la Wraith se dau tura de-a dura, toată ziulica.

Sig de Zoet a conștientizat o serie de sunete – un sâsâit, un zgâriat și un bufnet – repetându-se din nou și din nou. Nu-și putea da seama de unde vin. Zgomotul părea să se nască de undeva din capul lui, în același fel în care cântecul Omului cu Mască de Gaze păruse să fi fost deja în capul lui de o vreme. Acel sâsâit, zgâriat și bufnet era ce avea el acum în loc de gânduri.

Omul cu Mască de Gaze a privit în jos, către el.

— Așa. Victoria McQueen pare că are o pereche *adevărată* de țâțe de mămică. Le-ai văzut pe viu. Ce crezi *tu* despre țâțele ei?

Sig s-a uitat la el perplex. Înțelegea ce îi cerea Omul cu Mască de Gaze, dar nu reușea să conceapă un răspuns la o astfel de întrebare. Vic McQueen avea numai opt ani; în mintea lui Sig, ea devenise la loc un copil, o fată cu bicicleta unui băiat. Mai trecea din când în când pe la el ca să picteze figurine. Era o plăcere să o vadă lucrând – pictând omuleți micuți cu o dedicare tăcută, cu ochii mijiți de parcă ar fi scrutat un tunel prelung, încercând să zărească ce se află la celălalt capăt.

— Ăla e locul ei, cel de peste stradă, nu? a zis Omul cu Mască de Gaze.

Sig intenționase să nu îi spună. Să nu colaboreze. „Colaboreze" era cuvântul care i-a trecut prin minte, nu „coopereze".

— Da, s-a auzit rostind.

Apoi, completând:

— De ce ți-oi fi spus asta? De ce îți răspund la întrebări? Nu sunt un colaboraționist.

— E tot sevofluranul, a zis Omul cu Mască de Gaze. Nici nu-ți imaginezi ce-mi zic oamenii cărora le dau un pic din fumul ăsta suav de turtă dulce. Odată, bunicuța asta, de vrei șaizeci și patru de ani pe puțin, mi-a mărturisit că singura dată când și-a dat drumul a fost când și-a luat-o în poponeț. Șaizeci și patru! Brrr, nu? *O să mă mai vrei, o să mă mai ceri când o să am șaizeci și patru?*[52]

A chicotit, inocent, gângurind ca un copil.

— E un ser al adevărului? a cerut Sig să afle.

Făcuse un efort considerabil ca să verbalizeze acea întrebare; fiecare cuvânt era o găleată de apă pe care trebuia să o scoată pe rând dintr-o fântână adâncă, manual.

— Nu chiar, dar e clar că îți relaxează intuițiile. Te face deschis la sugestii. Așteaptă pân' ce începe nevastă-ta. O să-mi molfăie pula de parc-ar fi prânzul și a sărit peste micul dejun. O să creadă că e exact ce are de făcut! Nu-ți face griji. N-o să te pun să privești. O să fii mort, deja. Uite ce vreau: unde e Vic McQueen? Am supravegheat casa întreaga zi.

Nu pare să fie cineva acasă. Nu cumva e plecată peste vară, ai? Asta ar fi un chin. Ar fi un chin la cap!

Dar Sigmund de Zoet nu a răspuns. Era distras. A realizat, într-un final, ce auzea, ce genera acel sâsâit, zgâriat și bufnet.

Nu era deloc în capul lui. Era discul pe care îl ascultase, Orchestra din Berlin interpretând sextetul *Atlasul norilor*.

Muzica se terminase.

---

47. Termenul de „Hun“ a fost o denumire generică prin care forțele aliate se refereau la armata germană în timpul Primului Război Mondial, în special în materialele propagandistice. (n. trad.)
48. În neerlandeză, în original. (n. trad.)
49. *„La naiba!“*. De asemenea, în neerlandeză, în original. (n. trad.)
50. Cântec din folclorul american, cântat de copii, asemănător ca sens cu „Un elefant se legăna“ din limba română, definit printr-un crescendo al acțiunii și prin absurditatea sa. (n. trad.)
51. Primele versuri din poemul irlandez *Zânele* de William Allingham (1824-1889) (n. trad.)
52. Versuri din melodia *When I'm Sixty-Four (Când am șaizeci și patru)* de The Beatles. (n. trad.)

Lacul Winnipesaukee

Când Wayne a plecat la tabăra de zi, Vic s-a dus să lucreze la noua carte – și la Triumph.

Editorul ei îi sugerase că poate venise vremea să abordeze în seria *Motorul de Căutare* o temă legată de vacanță, s-a gândit că o aventură despre Crăciun ar avea vânzări foarte bune. La început, ideea i s-a părut la fel de acră ca un lapte expirat; Vic a respins-o din start, din reflex și cu silă. Însă după câteva săptămâni în care a rumegat propunerea, și-a dat seama ce impact major ar fi avut pe piață. Și-a mai imaginat și cât de drăguț ar fi arătat Motorul de Căutare cu un fes alb-roșu și cu eșarfă. Nu i-a trecut deloc prin minte că un robot inspirat după componentele unei motociclete Vulcan nu ar avea niciodată nevoie de o eșarfă. Ar fi arătat *corect*. Era o ilustratoare, nu un inginer; realitatea putea fi pusă cu botul pe labe.

A eliberat pentru șevaletul ei niște spațiu într-un colț din spatele hambarului și s-a apucat de treabă. Prima zi, a lucrat trei ore, folosind creionul mecanic albastru pentru a schița un lac de gheață topindu-se. Motorul de Căutare și micuțul lui prieten Bonnie se țineau strâns unul de altul pe o bucată de ghețar plutitor. Möbius Stripp Cea Smintită era undeva sub ei, într-un submarin meșterit să semene cu un kraken, cu tentaculele ridicându-se din apă în jurul lor. Sau, cel puțin, *crezuse* că desenase tentacule. Ca de obicei, Vic lucra cu muzica dată tare, iar mintea ei era decuplată. Cât timp desena, chipul îi era la fel de neted și fără riduri ca al unui copil. Și netulburat, de asemenea.

A continuat să schițeze până ce a durut-o mâna, apoi s-a oprit și a ieșit afară, în lumina zilei, și s-a întins de spate, cu brațele peste cap, auzind cum îi pocnește șira spinării. A intrat în cabană ca să își toarne un pahar de ceai rece – Vic nu se deranja cu prânzul, abia mânca în perioada în care lucra la o carte nouă – și s-a întors în hambar ca să se gândească la ce ar putea fi pe pagina a doua. A presupus că nu avea ce să strice dacă ar

mai trebălui un pic la Triumph cât i s-ar aduna ideile.

Plănuia să vadă de motocicletă cam o oră, după care să se întoarcă la *Motorul de Căutare*. În schimb, a reparat timp de *trei* ore și a întârziat zece minute să-l ia pe Wayne din tabără.

După aceea, și-a stabilit să lucreze la carte dimineața și la motocicletă după-amiaza. S-a învățat să își pună ceasul să sune astfel încât să fie mereu la timp ca să-l ia pe Wayne. Până la sfârșit de iunie, avea deja un maldăr de pagini schițate și dezasamblase Triumph-ul până la motor și cadrul gol de metal.

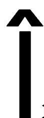
Cânta în timp ce lucra, deși rareori era conștientă de asta.

Nimeni nu pune geană peste geană cât spun eu acest cânt! Și de-acum încolo o noapte-ntreagă o să-l tot dau în vânt! fredona ea când meșterea la motocicletă.

Iar când lucra la carte, cânta *Tati ne duce la Tărâmul Crăciunului ca să urcăm în sania Moșului. Tati ne duce la Tărâmul Crăciunului ca să treacă ziua.*

Însă ambele erau același cântec.

Haverhill

n prima zi din iulie, Vic și Wayne au lăsat lacul Winnipesaukee în oglinda retrovizoare a mașinii și au condus înapoi către casa mamei ei din Massachusetts. Casa lui Vic, acum. Tot uita asta.

Lou urma să zboare la Boston ca să petreacă 4 iulie cu Wayne și să vadă jocurile de artificii dintr-un oraș mare, ceva ce nu mai făcuseră până atunci. Vic urma să petreacă sfârșitul de săptămână sortând lucrurile mamei sale și încercând să nu bea nimic. Îi trecuse prin cap să vândă la toamnă casa și să se întoarcă în Colorado. Era ceva ce trebuia discutat cu Lou. Putea lucra de oriunde la *Motorul de Căutare*.

Pe autostrada 495, traficul era plin. Erau prinși în ambuteiaj, sub un cer tulburat, cu nori joși, ca o vâlvătaie. Vic s-a gândit că nimeni nu ar trebui obligat să suporte un astfel de cer în timp ce e treaz.

— Pe tine te îngrijorează fantomele? a întrebat Wayne la un moment dat, în timp ce stăteau nemișcați, așteptând să se urnească mașinile din fața lor.

— De ce? Te-ai speriat să dormi peste noapte la casa bunicii? Dacă spiritul ei încă mai e acolo, nu ți-ar dori niciun rău. Te-a iubit.

— Nu asta, a zis Wayne, pe o voce diferită. Numai că știu că fantomele obișnuiau să îți vorbească, asta-i tot.

— N-o mai fac, a spus ea, și, în sfârșit, traficul s-a mai eliberat, iar Vic a putut să iasă pe breteaua șoselei. Niciodată n-o s-o mai facă. Maică-ta era defectă la cap. De aceea a trebuit să mă duc la spital.

— Nu erau adevărate?

— Bineînțeles că nu. Morții rămân morți. Trecutul e în trecut.

Wayne a încuviințat.

— Cine-i acolo? a întrebat el, privind peste curtea din față în timp ce opreau pe aleea lor.

Vic se gândea la fantome și nu a fost atentă, neobservând femeia care era așezată pe treptele de la intrare. Când Vic a oprit mașina, musafira s-

a ridicat în picioare.

Femeia purta pantaloni de jeans ponosiți, franjurați la genunchi și la coapse, și nu dintr-o aplecare spre respectarea trendului momentului. Ținea într-o mână o țigară, cu un fir de fum ridicându-se din ea. În cealaltă mână purta un dosar. Avea aspectul acela pierdut și smucit al unui narcoman. Vic nu reușea să își dea seama de unde, însă era convinsă că o cunoaște. N-avea nici cea mai vagă idee cine era musafira, dar simțea că, într-un fel, o așteptase pe această femeie de ani de zile.

— Cineva cunoscut? a întrebat Wayne.

Vic a clătinat din cap. Pe moment, nu și-a putut găsi cuvintele. Își petrecuse cea mai mare parte din ultima jumătate de an ținând cu dinții de sănătatea ei mintală și de sobrietate, ca o femeie bătrână strângând tare de sacoșa cu cumpărături. Privind de-a lungul grădinii, a avut impresia că fundul sacoșei începe să cedeze și să se sfâșie.

Fata narcomană cu tenişi Chuck Taylor fără șiret a ridicat o mână într-un salut agitat și teribil de familiar.

Vic a deschis portiera și a ieșit, trecând prin fața mașinii ca să se poziționeze între femeie și Wayne.

— Pot să te ajut cu ceva? a rostit Vic, răgușit.

Avea nevoie de un pahar cu apă.

— Așa sss-sss-sss...

Vocea ei suna de parcă ar fi fost gata să înăbușe un strănut. Chipul i s-a întunecat și s-a forțat să scuipe vorbele:

— Sssper. El e lll-lll-lâââ-liber.

— Ce vrei să zici?

— Wraith, a zis Maggie Leigh. E din nou la drum. Cred că ar tre-tre-trebui să-ți folosești podul ca să-l ggg-ggg-gă-găsești, Vic.

*****

L-a auzit pe Wayne coborând din mașină, cu zgomotul înăbușit al ușii închise undeva înapoia ei. După care băiatul a deschis portiera din spate, iar Hooper a sărit de pe banchetă. Ar fi vrut să-i spună să intre înapoi în mașină, însă n-ar fi putut-o rosti fără să-și trădeze teama.

Femeia i-a zâmbit. Pe chipul ei era afișată o inocență și o candoare pe care Vic o asocia foarte pregnant cu nebunia. O văzuse suficient de des la ospiciu.

— Îmi ppp-ppp-pare rău, a spus musafira. Nu așa aș fi vvv-vvv-vâââ...

Acum suna de parcă ar fi dârdâit.

— ...vvv-VVVrut să încep. Eu sunt m-mmm-mmm... Of, Dumnezeule! Mmm-mmm-MMM-Maggie. Bâlbâi rău. Sss-sss-ssscuze. Am băut ceai

împreună, cândva. Ți-ai zzz-zdrelit genunchiul. Acum mult timp. Nu erai cu mult mai în vârstă decât e fff-fff-fââ-fff...

S-a oprit din vorbit, a tras adânc aer în piept și a încercat din nou:

— Puștiul ăsta. Dar cred că nu ai ccc-cum să nu-ți aduci aminte.

Era groaznic să o asculți încercând să vorbească – de parcă ai fi privit pe cineva fără picioare cum se târâie pe trotuar. Lui Vic i-a trecut prin minte *Nu se bâlbâia așa de tare*, rămânând în același timp convinsă că fata drogată era o lunatecă și o străină foarte probabil periculoasă. Reușea să jongleze cu ambele noțiuni fără să simtă deloc că cele două sunt contradictorii.

Fata narcomană și-a pus o clipă mâna pe Vic, însă palma ei era fierbinte și umedă, iar Vic s-a retras imediat. Vic a privit la brațele fetei și a observat că acestea erau un câmp de bătălie cu cicatrici ciupite și lucioase: arsuri de țigară. O mulțime, unele de un roz vinețiu, recente.

Maggie i-a aruncat o căutătură scurtă, confuză, aproape lezată, dar, înainte ca Vic să poată rosti ceva, Hooper s-a smucit și a alergat să o miroasă pe Maggie Leigh între picioare. Maggie a râs și i-a dat ușor nasul la o parte.

— Oho, ce tare! Ai propriul tău Yeti. Ce adorabil! a spus ea, apoi și-a trecut privirea dincolo de câine, spre fiul lui Vic. Și presupun că el e... e... e Wayne.

— De unde-i știi numele? a cerut Vic pe același ton răgușit, cu un gând aiurea strecurându-i-se în minte: *Piesele ei de Scrabble nu-i pot da nume proprii.*

— I-ai dedicat ppp-ppp-prima ta carte, a spus Maggie. Le aveam pe toate la bibliotecă. Am fost așa de bbb-bbb-bbbbbh-bucuroasă pentru tine!

Vic a zis:

— Wayne? Du-l pe Hooper în casă.

Wayne a fluierat chemându-l și a trecut de Maggie, cu câinele târșâindu-și picioarele după el. Wayne a închis ferm ușa de la intrare în urma lor.

Maggie a spus:

— Mereu am crezut că o să scrii. Ai și zis c-o s-o faci. M-am tot întrebat dacă o sss-sss-să mai aud ceva de la tine după ce M-M-Mh-MmmManx a fost arestat, după care m-am gândit că o să vrei să îl dai uitării. De câteva ori, aproape că ți-am scris, d-ddd-dar m-am temut mai întâi că ttt-ttt-te-ai... m-am temut că ai tăi te-ar lua la întrebări despre mine, așa că m-am gândit după aia ccc-ccc-cccă... poate că ai vrea să mă dai și pe mine uitării.

A încercat să schițeze un nou zâmbet, iar Vic a observat că îi lipsesc

dinți.

— Domnișoară Leigh. Cred că faceți o confuzie. Nu vă cunosc. Nu pot să vă ajut, a spus Vic.

Ce o înspăimânta cel mai tare pe Vic era senzația că lucrurile stăteau taman invers. Nu Maggie era cea confuză – întregul ei chip era scăldat de siguranța unui lunatic. Dacă era cineva confuz, era Vic. Putea vedea totul clar în minte: răcoarea întunecată a bibliotecii, piesele de Scrabble îngălbenite împrăștiate pe masă, prespapierul de bronz care semăna cu un pistol.

— Dacă nu mă cunoști, de unde-mi știi numele de familie? Nu ți l-am menționat, a zis Maggie, doar că mult mai bâlbâit.

I-a luat cea mai bună parte dintr-o jumătate de minut pentru a termina această frază.

Vic a ridicat o mână ca s-o oprească și a ignorat complet afirmația ei, ca o distragere absurdă ce era. *Bineînțeles* că Maggie menționase numele ei de familie. Îl precizase atunci când se prezentase, Vic era convinsă.

— Văd că *tu* cunoști destul de multe lucruri despre *mine*, totuși, a întrerupt-o Vic. Trebuie să înțelegi că fiul meu nu știe nimic despre Charles Manx. Nu i-am povestit niciodată despre acest om. Și n-o să las să afle de la... de la o străină.

Mai că nu a zis de la *o persoană nebună.*

— Desigur. N-am vrut să ttt-ttt-te alarmez sau ccc-ccc-ceva...

— Și iată că ai făcut-o.

— D-ddd-dââ-dar, Vic...

— Nu-mi mai spune așa. Nu ne știm una pe alta.

— Ai prefera să îți zic Ppp-Pâââ-Picea?

— Nu vreau să-mi spui în niciun fel. Vreau să pleci.

— D-ddd-dar trebuie să fi aflat despre Mm-Mm-*Mmm*...

În disperarea ei de a scuipa cuvântul, părea că se văicărește.

— Manx.

— Mulțumesc. Da. Trebuie să te ho-ho-hotărăști cum ai de ggg-gâââ-ggg-gând să rezolvi cu el.

— Să rezolv ce? Ce vrei să spui cu Manx e din nou la drum? Nu se califică pentru eliberare condiționată până în 2016, și, din ce am citit ultima dată, era în comă. Chiar și dacă s-ar trezi și l-ar elibera, ar avea vreo două sute de ani. Însă nu l-au eliberat, deoarece mi-ar fi fost trimisă o înștiințare.

— Nu-i *așa de* bătrân. Încearcă mai degrabă o sss-sss-shuu-suuu...

Suna ca un ceainic lăsat pe foc.

— ...sută cincizeci de ani!

— Isuse Hristoase! N-am de ce să stau s-ascult bălăriile tale. Ai trei

minute ca să-ți iei tălpășița, domnișoară. Dacă mai ești pe peluza mea după asta, chem poliția.

Vic a pășit pe iarbă, intenționând să o ocolească pe Maggie și să intre în casă.

N-a mai ajuns.

— Nu ți-au trimis înștiințare privind eliberarea lui pentru că *nu* l-au eliberat. Ei cred că a murit. În mmm-mmm-mai.

Vic a rămas țintuită.

— Ce vrei să spui, ei *cred* că a murit?

Maggie i-a întins dosarul de carton.

Pe coperta interioară, notase un număr de telefon. Privirea lui Vic a fost atrasă și s-a menținut pe acest număr, pentru că, după prefix, primele trei cifre erau ziua ei de naștere, iar următoarele patru nu erau deloc patru cifre, ci literele FUFU, un fel de bâlbâit obscen în sine.

Dosarul mai conținea peste zece tipărituri din diverse ziare, pe hârtie cu antetul BIBLIOTECA PUBLICĂ AICI – AICI, IOWA. Colile erau pătate de apă și îngălbenite, îndoite la colțuri.

Primul articol era din Denver Post.

PRESUPUSUL CRIMINAL ÎN SERIE CHARLES TALENT MANX A MURIT, LĂSÂND ÎN URMĂ O SERIE DE ÎNTREBĂRI.

Textul era însoțit de o fotografie a profilului de la poliție: acea față sfrijită, cu orbitele proeminente și gura ștearsă, aproape fără buze. Vic a încercat să citească articolul, însă ochii i s-au încețoșat.

Și-a amintit de imaginea tobogganului de spălătorie, cu ochii în lacrimi și plămânii înecați în fum. Și-a amintit panica înfiorătoare, acompaniată de ritmul unui „Crăciun Fericit!".

Fragmente din articol i-au sărit în ochi: *„o boală degenerativă asemenea Parkinsonului... comă intermitentă... suspect în peste douăsprezece cazuri de răpire... Thomas Priest... a încetat să respire la 2:00 A.M."*

— N-am știut, a zis Vic. Nu m-a anunțat nimeni.

Era prea debusolată ca să își mai mențină furia îndreptată către Maggie. Se tot gândea, simplu, *E mort. E mort și acum poți să lași totul în urmă. Partea asta din viața ta s-a terminat pentru că el e mort.*

Gândul nu i-a adus nicio bucurie, însă a simțit posibilitatea a ceva și mai bun: ușurarea.

— Nu înțeleg de ce nu m-au anunțat că nu mai e, a spus Vic.

— Ppp-ppp... Fac pariu că le-a fost rușine. Uită-te pe pagina următoare.

Vic și-a ridicat scurt ochii la Margaret Leigh, neuitând că aceasta spusese despre Manx că e din nou pe drum. Bănuia că ajungeau acolo, la

propria nebunie particulară a lui Maggie, sminteala care o împinsese de la spate ca să vină tocmai din Aici, Iowa, până în Haverhill, Massachusetts, totul doar ca să îi înmâneze lui Vic un dosar.

Vic a dat pagina.

TRUPUL NEÎNSUFLEȚIT AL PRESUPUSULUI CRIMINAL ÎN SERIE DISPARE DE LA MORGĂ

DEPARTAMENTUL ȘERIFULUI DĂ VINA PE „VANDALI MORBIZI“

Vic a trecut oblic peste primele câteva paragrafe, apoi a închis dosarul și i l-a înapoiat lui Maggie.

— A furat corpul vreun dement, a zis Vic.

Maggie a replicat:

— Nnn-nnn-nu prea cred.

Nu a acceptat dosarul.

Undeva în josul străzii a pornit o mașină de tuns iarba. Pentru prima dată, Vic a remarcat cât de cald era aici, în curtea din față. În ciuda norilor, soarele îi bătea fierbinte pe creștet.

— Deci crezi că și-a înscenat propria moarte. Suficient de bine încât să păcălească pe doctori. Cumva. Chiar dacă începuseră autopsia pe corpul lui. Nu. *Stai.* Crezi că a murit pe bune, însă, apoi, douăzeci și patru de ore mai târziu, a revenit la viață. A ieșit singur din sertarul frigorific al morgii, s-a îmbrăcat și a ieșit afară.

Chipul lui Maggie – întregul ei trup – s-a relaxat cu o expresie de profundă ușurare.

— *Da.* Am străbătut atâta *aaa-aaa-amar* de drum ca să te văd, Vic, pentru că știam, *știam* că tu o să mă ccc-ccc-cââ-crezi. Acuma, uită-te la următorul articol. E un-nnn-nnn... un om din Kentucky care a dispărut de accc-ccc-casă într-un Rolls-Royce de epocă. Articolul n-n-nnnu menționează că ar fi cel al lui Manx, ddd-ddd-dar uită-te la p-p-ppp-ppp-poză...

— N-am de gând să mă uit la rahaturi, a zis Vic și i-a aruncat lui Maggie dosarul în față. Pleacă dracului din curtea mea, nebuno!

Gura lui Maggie s-a deschis și s-a închis la loc, în același mod în care o făcea peștele koi mare și bătrân care era atracția principală din micuțul ei birou de la Biblioteca Publică Aici, pe care Vic și-l reamintea la perfecție, deși nu fusese niciodată acolo.

În sfârșit, furia lui Vic a dat pe dinafară, și își dorea să o opărească pe Maggie cu ea. Nu numai că Maggie îi bloca drumul spre ușa de la intrare sau că prin pălăvrăgeala ei amenința să destrame propriile credințe ale

lui Vic referitoare la adevăr – să fure de la Vic sănătatea ei mintală atât de greu câștigată. Era că Manx chiar murise, murise pe bune, însă lunateca asta nu o lăsa pe Vic să se refacă. Charlie Manx, care răpise Dumnezeu știe câți copii, care o răpise și terorizase pe însăși Vic – Charles Manx era *sub pământ*. Vic scăpase într-un final de el. Doar Margaret Tâmpita Leigh voia să îl aducă înapoi, să îl dezgroape, să o facă pe Vic să îi fie din nou frică de el.

— Ia cu tine căcatul ăla de pe jos, când pleci, i-a zis Vic.

A călcat pe câteva coli în timp ce a ocolit-o pe Maggie, îndreptându-se către ușă. A avut totuși grijă să nu calce pe pălăria fedora murdară și decolorată de soare care era așezată pe marginea primei trepte.

— El n-a t-t-terminat, Vic, a spus Maggie. D-asta voiam – speram – să încerci să-l ggg-gââ-găsești. Știu că ț-ț-ți-am zis să n-n-nu te duci când ne-am întâlnit prima oară. Însă erai prea tânără, pe atunci. Nu erai pregătită. Acum cred că ești singura care-l poate g-g-găsi. Care-l poate opri. Dacă încă mai știi cum. Deoarece, altfel, mă tem că va încerca el să te gââ-găăă-găsească pe *tine*.

— Singurul lucru pe care plănuiesc să-l găsesc e un telefon cu care să sun la poliție. În locul tău, n-aș mai sta aici până sosesc, a zis Vic.

Apoi, întorcându-se pe călcâie și apropiindu-se de Maggie, a mai zis:

— NU TE CUNOSC! Aruncă în altă parte cu nebuniile tale!

— D-d-ddâ-dar, Vic..., a îngăimat Maggie și a ridicat un deget. Nu-ți aduci aminte? Eu ți-am ddd-ddd-dat cerceii ăia.

Vic a intrat în casă și a trântit ușa.

Wayne, care stătea la doar trei pași și care probabil a auzit toată discuția, a tresărit. Hooper, care era imediat în spatele lui, a bătut în retragere, a chelălăit scurt, s-a răsucit și a tulit-o prin casă, căutând un loc mai fericit în care să se pripășească.

Vic a rămas în cadrul ușii și și-a sprijinit fruntea de ea, inspirând adânc. A trecut o jumătate de minut înainte de a fi pregătită să se uite pe vizor, către curtea din față.

Maggie tocmai își îndrepta spatele, așezându-și grijulie fedora murdară pe cap, cu o anumită atitudine demnă. A aruncat o ultimă privire lipsită de speranțe către ușa casei lui Vic, după care s-a întors și a șchiopătat de-a lungul peluzei. Nu avea mașină și o aștepta o plimbare lungă și fierbinte până la stația de autobuz aflată la șase străzi distanță. Vic a urmărit-o până ce a dispărut din priviri – a urmărit-o și și-a mângâiat neglijent cerceii pe care-i purta, favoriții ei încă de pe vremea în care era copil, o pereche de piese de Scrabble: F & U.

Pe stradă

Când Wayne a ieșit afară o jumătate de oră mai târziu, ca să-l plimbe pe Hooper – nu, taie, ca să scape de maică-sa și de toanele ei de nefericire fierbând sub capac –, dosarul stătea pe prima treaptă, cu toate colile frumos aranjate în el.

S-a uitat peste umăr, prin ușa întredeschisă, dar mama lui era în bucătărie, ferită vederii. Wayne a închis ușa. S-a aplecat și a ridicat dosarul, l-a deschis și a răsfoit prin decupajele de ziar. „Presupusul criminal în serie“, „Vandali morbizi“, „Un inginer de la Boeing a dispărut“.

A împăturit teancul de hârtii în patru și l-a pus în buzunarul de la spate al pantalonilor lui scurți. A vârât dosarul gol pe după gardul viu plantat în fața casei.

Wayne nu era prea sigur că voia să se uite la foi și, la doar doisprezece ani, încă nu era suficient de conștient încât să știe că *deja* se hotărâse să se uite la ele, că luase decizia în clipa în care pitise coperta dosarului în gardul viu. A traversat peluza și s-a așezat pe bordură. I se părea că poartă nitroglicerină în buzunarul de la spate.

Și-a ațintit ochii peste stradă, la peluza cu iarbă ofilită și îngălbenită. Bătrânul care locuia acolo chiar că își lăsase grădina vraiște. Omul acela avea un nume caraghios – Sig de Zoet – și o cameră plină cu soldăței în miniatură. Wayne cutreierase pe acolo în ziua înmormântării bunicii lui, iar bătrânul îi arătase soldățeii, amabil fiind. Îi spusese lui Wayne că, odată ca niciodată, mama lui, Vic, pictase câteva dintre figurinele lui.

— Mama ta avea încă de pe-atunci mână bună cu pensula, îi spusese, cu un accent de nazist.

Apoi soția lui, în vârstă și ea și la fel de amabilă, i-a făcut lui Wayne o cană de ceai verde cu gheață și cu felii de portocale care avea un gust ca rupt din rai.

Lui Wayne i-a trecut prin minte să se ducă acolo și să se mai uite o dată

la soldățeii bătrânului. Ar fi scăpat de zăpușeala de-afară și i-ar fi scos din cap tipăriturile din buzunarul de la spate pe care probabil n-ar fi trebuit să le citească.

A ajuns până și să se ridice de pe bordură și să se pregătească să traverseze strada – însă a aruncat o privire înapoi la casa lui și s-a așezat la loc. Maică-sii nu i-ar fi plăcut ca el să hoinărească fără să-i spună încotro se duce, și nu credea că avea cum să se întoarcă înăuntru și să ceară voie, nu încă. Așa că a rămas unde era și a privit peluza ofilită de vis-a-vis și i s-a făcut dor de munți.

Wayne văzuse o dată o alunecare de teren, chiar iarna trecută. Mersese împreună cu tatăl lui până sus la Longmont, ca să tracteze un Mercedes care alunecase de pe drum pe un mal de apă. Familia care se aflase în mașină trecuse printr-o spaimă serioasă, dar nu pățiseră nimic. Erau o familie normală: o mamă, un tată și doi copii. Fata cea mică chiar avea codițe blonde. Atât de normali erau. Wayne își putuse da seama doar uitându-se la ei că mama nu fusese niciodată internată într-un azil de nebuni și că tatăl nu avea o armură de Stormtrooper atârnată în debara. Își putuse da seama că acei copii aveau nume normale, ca John și Sue, spre deosebire de nume luate din benzi desenate. Aveau skiuri pe acoperișul Mercedes-ului, iar tatăl îl întrebase dacă acceptă AmEx. Nu carduri American Express. AmEx. La câteva minute de când i-a cunoscut, Wayne a îndrăgit întreaga familie, cu o ferocitate irațională.

Lou îl trimisese pe Wayne pe mal în jos, cu cârligul și cablul de la troliu, însă atunci când băiatul s-a apropiat de mașină s-a auzit un sunet de undeva de foarte de sus: un trosnet despicat, tare ca o împușcătură. Toată lumea și-a ridicat privirile către crestele înzăpezite, cu muchiile colțuroase ale munților Rockies semețe printre brazi.

În timp ce priveau, o fâșie albă de zăpadă, lată și lungă cât un stadion de fotbal, s-a desprins și a început să alunece. Era la câteva sute de metri mai la sud, așa că nu se aflau în calea pericolului. După primul zgomot al desprinderii, îi mai auzeau căderea doar vag. Însă Wayne o putea *simți*. O înregistra ca un huruit firav în solul de sub picioarele lui.

Marea întindere de zăpadă a mai alunecat câteva sute de metri și a lovit liziera pădurii, explodând într-un suflu puternic și alb, o maree de zăpadă înaltă de zece metri.

Tatăl care deținea un card AmEx și-a ridicat băiatul și l-a cocoțat pe umeri, ca să vadă mai bine.

— Suntem în sălbăticie, acum, micuțule, a spus acesta în timp ce un acru de pădure montană era zdrobit sub șase sute de tone de omăt.

— Nu-i ceva dat dracului? a exclamat Lou, mutându-și privirea în josul malului, la Wayne, care a putut zări fericire pură pe chipul tatălui lui. Îți

imaginezi cum ar fi să te acopere? Îți imaginezi cum ar fi să se pogoare drăcovenia aia peste tine?

Wayne își putea imagina – și *o făcea*, tot timpul. S-a gândit că ar fi cel mai bun mod de a muri: șters de pe fața pământului de o namilă înzăpezită și sclipitoare, cu întreg universul huruind în jurul tău în timp ce se despică.

Bruce Wayne Carmody fusese nefericit de atât de mult timp, încât devenise o stare de fapt căruia nu îi mai acorda prea mare atenție. Uneori, Wayne simțea că lumea se despica sub picioarele lui de ani de zile. Încă mai aștepta să fie și el tras în jos, să fie în sfârșit îngropat.

Maică-sa fusese nebună de ceva vreme, credea că telefonul sună atunci când n-o făcea, avea conversații cu copii morți care nu erau acolo. Uneori simțea că ea vorbise mai mult cu copii morți decât o făcuse cu el. Dăduse foc la casa lor. Petrecuse o lună într-un spital de psihiatrie, nu se prezentase la o citație la tribunal și ieșise din viața lui Wayne pentru aproape doi ani. Petrecuse o vreme într-un turneu de promovare a cărții, vizitând librăriile dimineața și barurile locale noaptea. Stătuse șase luni în L.A., lucrând la o versiune de benzi desenate a *Motorului de Căutare* care nu s-a concretizat și la o adicție față de cocaină care s-a concretizat. Petrecuse o vreme desenând poduri cu acoperiș pentru un vernisaj la care nu a participat nimeni.

Tatăl lui Wayne se săturase de accesele de beție ale lui Vic, de peregrinările lui Vic și de nebuniile lui Vic și s-a cuplat cu doamna care îi făcuse majoritatea tatuajelor, o fată pe nume Carol, care avea un păr bogat și care se îmbrăca de parcă încă ar mai fi fost anii ‘80. Numai că această Carol avea deja un alt iubit și i-au furat buletinul lui Lou și au fugit în California, unde au pus pe țeavă o datorie de zece mii de dolari în numele lui Lou. Lou încă se mai lupta cu creditorii.

Bruce Wayne Carmody își dorise să își iubească și să se bucure de părinții lui, și reușea ocazional. Însă ei nu făceau să-i fie mai ușor. De aceea hârtiile din buzunarul de la spate se simțeau ca nitroglicerina, o bombă care doar nu explodase încă.

A presupus că dacă exista o probabilitate să explodeze ceva mai târziu, era obligat să arunce un ochi, să estimeze câtă pagubă ar putea produce și cum s-ar fi putut proteja cel mai bine de detonație. A scos hârtiile din buzunarul de la spate, a aruncat o privire pe furiș la casa lui și a despăturit pe genunchi paginile.

Primul articol de ziar avea în prim plan o fotografie a lui Charles Talent Manx, criminalul în serie decedat. Fața lui Manx era atât de prelungă, încât părea că se topise un pic și cursese. Avea ochi bulbucați și mandibula ieșită în relief într-un mod caraghios și un craniu chelios și

umflat care semăna întrucâtva cu un ou de dinozaur din desene animate.

Bărbatul acesta Charles Manx fusese arestat pe lângă Gunbarrel acum aproape cincisprezece ani. Era un hoț de copii care tocmai transporta un minor necunoscut peste granițele statale când a dat foc de viu unui om care încerca să îl oprească.

Nimeni n-a știut cât de bătrân era atunci când a fost băgat după gratii. Nu i-a mers prea bine în închisoare. Deja în ٢٠٠١ era în comă la infirmeria închisorii de maximă securitate din Denver. A vegetat așa timp de unsprezece ani înainte de a trece în neființă în luna mai a anului curent.

Mai departe, articolul se aventura în speculații însetate de sânge. Manx deținea o cabană de vânătoare în apropiere de Gunbarrel, unde copacii aveau atârnați de crengi sute de ornamente de Crăciun. Presa a poreclit locul „Casa Saniei cu Zurgălăi“, cu două sensuri, niciunul dintre ele prea optimist. Articolul insinua că acolo ținuse prizonieri și măcelărise copii ani la rând. Menționa în trecere că nu se descoperiseră niciodată rămășite umane în perimetrul casei.

Ce avea vreuna din astea de-a face cu Victoria McQueen, mama lui Bruce Wayne Carmody? Nimic, din ce vedea Wayne. Poate că dacă ar fi verificat și celelalte articole, și-ar fi dat seama. A continuat.

„Trupul neînsuflețit al presupusului criminal în serie dispare de la morgă“ era următorul. Cineva intrase prin efracție în Centrul Medical St. Luke’s din Denver, a pocnit un paznic și a tulit-o cu bătrânul mort Charlie Manx. Șnapanul de cadavre a mai și manglit un Trans Am din parcarea de peste stradă.

Cel de al treilea decupaj era dintr-un jurnal din Louisville, Kentucky și nu avea nicio iotă despre Charles Manx.

Era intitulat „Un inginer de la Boeing a dispărut; misterul local pune poliția și fiscul pe gânduri“. Era acompaniat de o fotografie a unui bărbat bronzat, zvelt și musculos, cu o mustață neagră stufoasă, sprijinit de un Rolls-Royce vechi, cu coatele rezemate de capotă.

Bruce s-a încruntat pe măsură ce lectura înainta. Nathan Demeter fusese dat dispărut de către fiica lui adolescentă, care se întorsese de la școală găsind casa descuiată, garajul deschis și un prânz pe jumătate mâncat pe masă, iar mașina Rolls-Royce de epocă a tatălui său lipsă. Fiscul era de părere că Demeter o tăiase în alte zări ca să se eschiveze de la plata impozitelor pe venit. Fiica lui nu era de acord, spunea că fie a fost răpit, fie era mort, și că ar fi fost imposibil ca el să fugă fără să-i spună de ce și unde se ducea.

Ce ar avea astea în comun cu Charles Talent Manx, Wayne nu-și dădea seama. S-a gândit că poate a omis ceva, s-a întrebat dacă nu cumva

trebuie să o ia de la capăt cu lectura. Era pe cale să răsfoiască din urmă printre copiile xerox când l-a zărit pe Hooper, așezat pe vine în curtea de peste drum, ornând iarba cu rahați de mărimea unor banane. Aveau și culoarea bananelor, de asemenea: unele necoapte.

— Vai, nu! a strigat Wayne. Nu, nu, uriașule!

A lăsat să-i scape hârtiile pe trotuar și s-a apucat să traverseze.

Primul lui gând a fost să îl înșface pe Hooper de pe iarbă înainte să-l vadă cineva. Însă perdeaua s-a mișcat la una dintre ferestrele din față ale casei de peste stradă. Cineva – bătrânelul amabil sau soția lui în vârstă la fel de amabilă – îl supraveghease.

Wayne a presupus că cel mai potrivit lucru de făcut era să se ducă până la ei și să facă o glumă cu treaba mare și să îi întrebe dacă au vreo sacoșă încăpătoare pe care ar putea-o folosi ca să curețe mizeria. Bătrânelul, cu accentul lui olandez, părea că ar ști să râdă cam la orice.

Hooper s-a ridicat, cu picioarele îndreptate. Wayne l-a ușuit.

— Cine nu-i cuminte? Cine nu-i cuminte?

Hooper a dat din coadă, încântat că a captat atenția lui Wayne.

Wayne era cât pe ce să urce treptele de la intrarea în casa lui Sigmund de Zoet atunci când a observat mai multe umbre pâlpâind de-a lungul pragului ușii. Când Wayne a privit spre vizor, i s-a părut că vede culori vagi și mișcare. Cineva era de partea cealaltă a ușii, la nici un metru, privindu-l.

— Alo! a strigat el de la baza scărilor. Dle de Zoet?

Umbrele s-au urnit lângă pragul ușii, dar n-a primit nicio replică. Lipsa unui răspuns l-a neliniștit pe Wayne. L-au trecut fiori pe brațe.

Ete, na, ia gata! Te porți prostește doar pentru că ai citit istorisirile alea înspăimântătoare despre Charlie Manx. Du-te și apasă soneria.

Wayne și-a scuturat de pe el anxietatea și a început să urce treptele de cărămidă, întinzând o mână către sonerie. Nu a observat că mânerul rotund deja începuse să se răsucească, persoana aflată de partea cealaltă gata să deschidă larg ușa.

De cealaltă parte a ușii

Bing Partridge stătea la vizor. Mâna lui stângă era peste mânerul rotund. În cea dreaptă avea arma, acel calibru .38 pe care dl Manx îl adusese din Colorado.

— Băiete, băiete, du-te întins, a șoptit Bing pe o voce subțire și crispată. Vino-napoi când vei fi prins.

Bing avea un plan, un plan simplu și disperat. Când băiatul ar fi ajuns la ultima treaptă, ar fi deschis repede ușa și l-ar fi tras în casă. Bing avea în buzunar o canistră cu fum de turtă dulce, și imediat ce l-ar fi adus pe puști înăuntru l-ar fi putut adormi cu gazul.

Și dacă s-ar fi apucat băiatul să țipe? Dacă s-ar fi apucat să țipe și să se zbată ca să scape?

Undeva în capătul străzii, cineva făcea un grătar, cu copiii aruncând frisbee-uri prin curtea din față, iar adulții bând prea mult și râzând prea tare și făcând insolație. Poate că Bing nu era cel mai deștept din parcare, dar nici nu era un prost. Bing s-a gândit că un bărbat cu o mască de gaze pe față și cu un pistol într-o mână ar atrage ceva atenție dacă s-ar lua la trântă cu un copil care țipă. Și mai era și câinele. Dacă ar fi sărit câinele la atac? Era un Saint Bernard, mare cât un pui de urs. Dacă și-ar fi vârât capul lui mare de urs prin ușă, Bing n-ar mai fi reușit niciodată să îl dea afară. Ar fi fost ca și cum ar fi încercat să închidă ușa în fața unei cirezi de vite.

Dl Manx ar fi știut ce să facă – însă dormea. Dormea de mai mult de o zi, deja, se odihnea în dormitorul lui Sigmund de Zoet. Când era treaz, era același om admirabil – minunatul dl Manx! –, dar când ațipea, uneori părea că n-o să se mai trezească deloc. Spusese că se va face mai bine după ce ajung în Tărâmul Crăciunului, și Bing știa că era adevărat – însă nu-l mai văzuse vreodată atât de bătrân pe dl Manx, iar să-l vadă dormind era de parcă-l vedea mort.

Și ce s-ar întâmpla după ce îl obligă Bing pe băiat să intre în casă? Bing

nu era sigur că l-ar putea trezi pe dl Manx, în starea în care era. Cât timp ar fi putut să se ascundă aici înainte ca Victoria McQueen să iasă în stradă și să strige după copil, înainte ca polițaii să înceapă să bată din ușă-n ușă? Era locul greșit, la momentul greșit. Dl Manx precizase clar că veniseră doar să supravegheze, deocamdată, și chiar și Bing, care nu era cel mai destupat la minte, putea înțelege de ce. Strada aceasta adormită nu era suficient de adormită, și ar fi avut o singură șansă cu curva aia cu tatuajele ei de curvă și botul ei mincinos de curvă. Dl Manx nu proferase nicio amenințare, însă Bing știa cât de importantă era chestiunea pentru el și care ar fi fost pedeapsa dacă ar fi futut lucrurile: dl Manx nu l-ar mai duce niciodată pe Bing în Tărâmul Crăciunului. Niciodată niciodată niciodată niciodată niciodată.

Băiatul a urcat prima treaptă. Apoi pe a doua.

— Ce n-aș da, ce n-aș dori, să visez o stea pe zi, a șoptit Bing și și-a închis pleoapele, pregătindu-se să acționeze. Uite datul de-astă dată: du-te-n paștele mă-tii, căcat mic ce ești. Noi nu suntem gata.

A înghițit o gură de aer cu gust de cauciuc și a armat pistolul.

Apoi cineva din stradă a strigat după copil:

— *Nu! Wayne, nu!*

Toate terminațiile nervoase ale lui Bing au zbârnăit, iar pistolul a fost periculos de aproape de a-i cădea din mâna transpirată. O mașină argintie mare cât o navă a apărut pe stradă, cu spițe de lumină sclipindu-i de pe capacele roților. A oprit cu bufnet de frâne direct în fața casei lui Vic McQueen. Geamul îi era lăsat jos, iar șoferul flutura afară un braț bleg, făcând semne înspre puști.

— Tu! a strigat acel om încă o dată. Tu, Wayne!

„Tu“, nu „nu“. Bing era atât de tensionat, că îl auzise greșit pe bărbat.

— Ce faci, tu, frate? a strigat grăsanul.

— Tata! a strigat înapoi copilul.

Și a uitat complet de urcatul treptelor și de bătutul la ușă, întorcându-se și alergând pe alee, cu căcatul ăla de animal de companie galopând în urma lui.

Lui Bing i s-a părut că i se topesc toate oasele; picioarele îi șovăiau de ușurare. S-a lăsat moale în față, odihnindu-și fruntea de cadrul ușii, închizându-și ochii.

Când i-a deschis și a privit iarăși prin vizor, copilul era în brațele tatălui său. Șoferul era morbid de obez, un bărbat masiv cu capul ras și picioare ca niște stâlpi de telegraf. Ăsta probabil era Louis Carmody, tatăl. Bing citise online despre întreaga familie, avea noțiuni generale despre cine e cine, însă nu văzuse niciodată o poză cu el. A rămas uimit. Nu-și putea imagina pe Carmody și pe McQueen făcând sex – bestia aia

grasă ar fi despicat-o în două. Bing nu era tocmai modelul de suplețe, însă ar fi arătat ca un star de atletism pe lângă Carmody.

S-a întrebat cu ce oare o avea la mână acel bărbat ca să o convingă să facă sex cu el. Poate că ajunseseră la o înțelegere financiară. Bing o analizase pe femeie pe îndelete și nu ar fi fost surprins. Toate tatuajele alea. O femeie putea să-și facă ce tatuaje dorea, însă toate indicau același lucru. Erau un semn care spunea DISPONIBILĂ PENTRU ÎNCHIRIERE.

O pală de vânt a vânzolit colile la care se uitase băiatul, ducându-le până sub mașina grăsunului. Când Carmody și-a lăsat jos copilul, băiatul s-a uitat în jur după ele și le-a observat, însă nu s-a pus de-a bușilea ca să le recupereze. Acele hârtii îl îngrijorau pe Bing. Însemnau ceva. Erau importante.

O femeie prăpădită, costelivă și cu ochi de drogată adusese acele coli și încercase să o oblige pe McQueen să le ia. Bing urmărise întreaga scenă de după perdeaua de la camera din față. Lui Victoria McQueen nu i-a plăcut de femeia drogată. A urlat la ea și s-a scălâmbăiat. A aruncat cu hârtiile după cealaltă. Vocile le-au fost purtate de vânt, nu foarte bine, dar suficient încât Bing să distingă pe una din ele spunând „Manx". Bing își dorise atunci să îl trezească pe dl Manx, însă nu puteai să îl trezești când era în starea aceea.

Pentru că nu doarme cu adevărat, s-a gândit Bing, apoi a îngropat ideea.

Fusese în dormitor o dată, ca să se uite la dl Manx, așezat peste cearceafuri și purtând doar chiloții boxer. Pe pieptul lui era trasat un mare „Y", ținut laolaltă de o cusătură cu ață groasă neagră. Era parțial vindecat, însă supura puroi și sânge rozaliu, pe pielea lui era un canion lucios. Bing a stat și a ascultat minute în șir, și tot nu l-a auzit respirând, nici măcar o singură dată. Gura dlui Manx era întredeschisă, emanând un iz vag, parțial dulceag, parțial chimic de formaldehidă. Ochii îi erau deschiși, de asemenea, seci, goi, ațintiți la tavan. Bing s-a târșâit mai aproape, ca să atingă mâna bătrânului, și era rece și țeapănă, la fel de rece și de țeapănă ca a unui cadavru, și Bing a fost cuprins de certitudinea faptului că dl Manx plecase în altă lume, dar apoi ochii lui Manx s-au mișcat, doar o părere, îndreptându-se către Bing, țintuindu-l fără să-l recunoască, iar Bing s-a retras.

Acum că trecuse criza, Bing și-a lăsat picioarele slăbite și tremurate să-l ducă în sufragerie. Și-a dat jos masca de gaze și s-a așezat alături de dl și dna de Zoet, ca să privească la televizor împreună, având nevoie de un răgaz ca să-și revină. A luat-o pe dna de Zoet de mână.

Se uita la emisiuni cu concurenți și din când în când mai arunca o privire la stradă, ținând sub observație șandramaua lui McQueen. Cu puțin înainte de șapte, a auzit voci și o ușă trântită. S-a reîntors la vizor

și a privit. Cerul avea o nuanță palidă de nectarină, iar băiatul și grotescul lui tată gras se aventurau dincolo de grădină, către mașina închiriată.

— O să fim la hotel, dacă ai nevoie de noi, i-a strigat Carmody lui Victoria McQueen, care stătea pe treptele de sus ale casei.

Lui Bing nu-i plăcea ideea ca băiatul să plece cu tatăl. Băiatul și femeia trebuiau să rămână *împreună.* Manx îi voia pe amândoi – și la fel și Bing. Băiatul era pentru Manx, însă femeia era cadoul pentru Bing, cineva cu care s-ar fi putut distra în Casa Somnului. Doar uitându-se la picioarele ei dezvelite și subțirele și i se usca gura de poftă. Un ultim act de distracție în Casa Somnului, apoi își făcea drum către Tărâmul Crăciunului, alături de dl Manx, către Tărâmul Crăciunului pentru totdeauna.

Dar nu, nu avea de ce să se panicheze. Bing verificase întreaga corespondență din căsuța poștală a Victoriei McQueen și găsise o factură pentru o tabără de zi în New Hampshire. Puștiul era înrolat acolo până în august. Adevăru-i că, da, Bing nu era chiar cu toate țiglele pe casă, însă nici nu credea că cineva și-ar înscrie copilul la o tabără care costa opt sute de dolari pe săptămână numai ca să decidă ulterior să tragă apa peste biștari. Mâine era 4 iulie. Probabil că tatăl sosise doar ca să-și vadă copilul pe perioada zilelor nelucrătoare.

Tatăl și fiul au plecat cu mașina, lăsând în urma lor fantoma prihănită a Victoriei McQueen. Hârtiile acelea de sub mașină, cele pe care Bing își dorise cu ardoare să le vadă – au fost luate de demarajul Buick-ului și rostogolite pe stradă.

Victoria McQueen pleca și ea. S-a întors în casă, dar a lăsat ușa deschisă, iar trei minute mai târziu a ieșit cu cheile de la mașina ei într-o mână și o sacoșă pentru cumpărături în cealaltă.

Bing a urmărit-o până ce ea a dispărut, apoi a continuat să urmărească strada înainte să decidă să renunțe la pândă, în sfârșit. Soarele coborâse, presărând la orizont o fâșie portocalie iradiată. Câteva stele punctau pânza întunericului de deasupra.

— *Și era un Om cu Mască de Gaze, și avea-un micuț pistol*, a început să-și cânte Bing sieși, cu voce domoală, lucru pe care-l făcea când era nervos. *Și gloanțele îi erau de plumb, plumb, plumb, și a-mpușcat-o pe Vic McQueen, chiar în mijloc în cap, cap, cap.*

A petrecut în susul și-n josul străzii, pe lângă bordură, însă n-a reușit să găsească decât o coală de hârtie, mototolită și pătată.

Indiferent la ce s-o fi așteptat, sigur nu la o copie xerox cu știri despre un bărbat din Kentucky care trecuse pe la casa lui Bing acum două luni, în Wraith, cu două zile înainte de sosirea dlui Manx însuși. Dl Manx apăruse, palid, hămesit, ochi sticloși și cu sânge pe el, într-un Trans Am

cu tapiserie zebrată și un ciocan mare argintiu țintuit pe scaunul pasagerului. Până atunci, Bing deja montase la loc plăcuțele cu NOS4A2, iar Wraith-ul era gata de drum.

Bărbatul din Kentucky, Nathan Demeter, petrecuse destul de multă vreme în pivnița din Casa Somnului înainte să își vadă de calea lui. Bing prefera fetele, însă Nathan Demeter știa prea bine ce să facă cu gura, iar până să termine Bing cu el, purtaseră nenumărate lungi, consistente și bărbătești taifasuri de iubire.

Pe Bing îl dezgusta să-l vadă din nou pe Nathan Demeter, într-o fotografie însoțită de titlul „Un inginer de la Boeing a dispărut". I-a întors stomacul pe dos. Nu putea în ruptul capului să își dea seama de ce drogata aia venise la Victoria McQueen cu o asemenea chestie.

— Vai, vai, a șoptit Bing, cutremurându-se.

Automat, a început să recite iară: *„Și era un Om cu Mască de Gaze, și avea-un micuț pistol. Și gloanțele îi erau de plumb, plumb, plumb..."*

— Nu e așa, a rostit o voce șuierată din spatele lui.

Bing și-a întors capul și a zărit o fetiță cu părul blond pe o bicicletă roz, cu roți ajutătoare. Pedalase de la petrecerea cu grătar din capul străzii. Râsetele adulților răsunau în aerul umed și călduț al serii.

— Mi l-a citit tati p-ăsta, i s-a adresat ea. Era un om micuț și avea un micuț pistol. El împușcă rațe, nu? Cine-i Omul cu Mască de Gaze?

— Ohooo! i-a zis Bing. E foarte de treabă. Toată lumea îl adoră.

— Păi, *eu* nu-l ador.

— Ai face-o dac-ai sta să-l cunoști.

Ea a ridicat din umeri, și-a răsucit bicicleta într-un cerc larg și a apucat înapoi pe stradă. Bing a privit-o cum se îndepărtează, apoi a revenit la familia de Zoet, ținând strâns în pumn articolul despre Demeter, care era tipărit pe o coală cu antetul unei librării oarecare din Iowa.

Bing a rămas așezat în fața televizorului, alături de familia de Zoet când, o oră mai târziu, a apărut dl Manx, complet îmbrăcat, în cămașa lui de mătase și mantoul cu coadă și încălțat cu cizmele cu vârf îngust. Fața lui hămesită, cadaverică, avea un aspect bolnăvicios în licărul jucat al umbrelor albăstrii.

— Bing, a zis Manx, am crezut că ți-am spus clar să-i pui pe dna și dl de Zoet în camera de oaspeți!

— Păi, a îngăimat Bing, nu deranjează pe nimeni.

— Nu. Bineînțeles că nu deranjează pe nimeni. Sunt morți! Însă ăsta nu-i un motiv să-i ții sub călcâi! Pe toți sfinții, de ce stai aici cu ei?

Bing a rămas mult timp cu privirea pierdută. Dl Manx era cea mai isteață, mai perspicace, mai cerebrală persoană pe care o întâlnise

vreodată Bing, însă uneori părea că nu înțelege cele mai elementare lucruri.

— Mai bine decât să n-am nicio companie, a zis.

Boston

Lou și puștiul aveau o cameră la ultimul etaj al hotelului Logan Airport Hilton – o noapte costa cât făcea Lou într-o săptămână, bani pe care nu-i avea pe bune, dar, la dracu', erau cei mai cu cap cheltuiți bani – și nu s-au culcat în acea noapte decât după ce s-a terminat Letterman. Era aproape 1:00 A.M. și Lou s-a gândit că Wayne sigur adormise, așa că nu s-a așteptat să-i audă vocea pe întuneric. Rostise doar nouă cuvinte, însă destule ca să-i sară inima-n gât și să rămână blocată acolo, ca o îmbucătură care nu ar mai vrea să coboare.

— Omul ăsta, Charlie Manx, a zis Wayne. E serioasă treaba cu el?

Lou s-a pocnit cu pumnul între țâțele lui de om gras, iar inima i-a căzut unde-și avea locul. Lou și cu inima lui nu se înțelegeau tocmai bine. Inima îi obosea *teribil* când urca scările. În seara aceea, el și cu Wayne mărșăluiseră prin toată Piața Harvard și pe faleză, și avusese nevoie să facă de două ori pauză ca să-și tragă sufletul.

Își spunea că nu e obișnuit să se afle la nivelul mării, că plămânii și inima îi erau adaptați la aerul de munte. Însă Lou nu era nătâng. Nu intenționase să ajungă atât de departe. I se întâmplase și tatălui lui. Omul petrecuse ultimii săi șase ani din viață fâțâindu-se în jurul unui supermarket într-una din acele mașinuțe de golf pentru persoanele care sunt prea grase ca să se ridice pe picioare. Lou ar fi preferat mai degrabă să intre cu drujba în straturile lui de grăsime decât să urce într-una din acele nenorocite de cărucioare electrice de supermarket.

— Ți-a zis mama ceva despre el? a întrebat Lou.

Wayne a oftat și a rămas tăcut o secundă: suficient timp pentru ca Lou să realizeze că deja îi răspunsese puștiului, fără să vrea.

— Nu, a zis Wayne, în cele din urmă.

— Și atunci de unde ai auzit de el? a întrebat Lou.

— A venit azi o femeie la mama acasă. Maggie nu-știu-care. A vrut să discute despre Charlie Manx, iar mama s-a enervat tare. Am crezut că,

dintr-un moment într-altul, mama o să-i tăbăcească fundul.

— Aha, a spus Lou, încercând să-și dea seama cine ar putea fi Maggie nu-știu-care și cum de a dat de cazul lui Vic.

— A intrat la închisoare pentru că a omorât un om, nu?

— Femeia asta Maggie de a venit s-o vadă pe maică-ta? A zis *ea* că Manx a omorât un om?

Wayne a oftat încă o dată. S-a răsucit în pat, ca să-și privească tatăl în față. Ochii îi sclipeau ca niște pete de cerneală în întuneric.

— Dacă-ți spun cum am aflat ce-a făcut Manx, intru-n belea? a întrebat el.

— Nu cu mine, a spus Lou. L-ai căutat pe Google, sau ceva?

Ochii lui Wayne s-au mărit, iar Lou a văzut că nici măcar nu-i trecuse prin cap să îl caute pe Google pe Charlie Manx. Dar o va face, acum. Lou ar fi vrut să se pocnească peste frunte cu palma. Bravo, Carmody. Te pricepi de minune. Gras *și* prost.

— Femeia a lăsat un dosar cu niște articole din ziare. Le-am cam citit. Nu cred că mama ar fi fost de acord. N-o să-i zici, nu?

— Ce articole?

— Despre cum a murit.

Lou a înclinat din bărbie, gândindu-se că începe să se prindă cum stau lucrurile.

Manx murise la nici trei zile după ce murise mama lui Vic. Lou a aflat ziua următoare, de la radio. Vic ieșise de la dezintoxicare de numai cinci luni și petrecuse primăvara privindu-și mama cum se stinge, iar Lou nu a vrut să amintească nimic, i-a fost teamă că ei o să îi fugă scaunul de sub picioare. Intenționase să îi spună, dar nu s-a mai ivit oportunitatea, apoi, la un anumit moment, a devenit imposibil de adus în discuție. Așteptase prea mult.

Maggie nu-știu-care trebuie să fi aflat că Vic era fata care evadase din ghearele lui Charlie Manx. Singurul copil care i-a scăpat. Poate că Maggie nu-știu-care era o ziaristă, poate că o scriitoare de cărți despre crime reale, lucrând la un material nou. Venise ca să obțină o opinie, iar Vic îi dăduse una: ceva în mod clar de netipărit și probabil cu implicații ginecologice.

— Nu merită să-ți baţi capul cu Manx. N-are nimic de-a face cu noi.

— Și atunci de ce ar vrea cineva să vorbească cu mama despre el?

— E ceva ce s-o întrebi pe maică-ta. Eu nu sunt în măsură să spun mai multe. Dacă o fac, gen, *eu* o să fiu cel care intră în belele.

Deoarece chiar aceasta era înțelegerea, negocierea lui cu Victoria McQueen, cea pe care o stabiliseră după ce aflaseră că e însărcinată, iar ea a hotărât că vrea să păstreze bebelușul. L-a lăsat pe Lou să pună

numele copilului; i-a spus lui Lou că o să trăiască cu el; i-a spus că o să aibă grijă de bebeluș, iar când bebelușul va dormi, ei doi vor putea să facă prostioare. Ea a spus că îi va fi soție pe de-a întregul, mai puțin cu numele. Dar băiatul nu va afla *nimic* despre Charlie Manx, decât dacă *ea* va decide vreodată să i se destăinuie.

Atunci când Lou a fost de acord, părea cel mai rezonabil lucru de făcut. Însă nu a anticipat că această înțelegere îl va opri pe fiul lui să afle chestia cea mai tare despre propriul tată. Că tatăl lui a reușit la un moment dat să își înfrunte frica, într-un act de eroism adevărat, de Captain America. Urcase pe șaua motocicletei sale o preafrumoasă fată și o ferise din calea monstrului cel rău. Iar când monstrul i-a ajuns din urmă și a dat foc unui om, Lou a fost cel care a stins flăcările – e adevărat, cam târziu ca să mai poată salva o viață, dar intenția fusese cea bună și acționase fără să se gândească la consecințe.

Lou detesta ceea ce credea în schimb fiul său despre el: că era o glumă de grăsan pe două picioare, că își câștiga traiul mediocru tractând oameni din nămeți și reparând curele de transmisie, că nu reușise să o țină pe Vic alături.

Și-ar fi dorit să mai aibă o șansă. Și-ar fi dorit să poată salva și pe altcineva, iar Wayne să-l privească făcând-o. Ar fi fost mulțumit să își folosească trupul lui gras ca să oprească un glonț, dacă Wayne ar fi fost martor. Apoi ar fi putut să sângereze de moarte, într-o aură de glorie.

E oare vreo dorință umană mai demnă de milă – sau mai intensă – decât să-ți dorești o a doua șansă la ceva?

Fiul lui a oftat repetat și s-a întors pe spate.

— Zi-mi cum a fost vara ta, a întrebat Lou. Care-a fost cea mai mișto parte din ea?

— Că nu e nimeni la dezintoxicare, a spus Wayne.

Lângă golf

Lou anticipa primele explozii – veneau din clipă-n clipă – atunci când Vic s-a apropiat cu pași mici, cu mâinile în buzunarele gecii de camuflaj, și a zis:

— Scaunul ăsta-i pentru mine?

A privit către femeia care nu-i fusese niciodată soție, însă care, în mod incredibil, i-a oferit un copil și l-a făcut să pună preț pe viață. Ideea că o ținuse cândva de mână, sau că îi gustase buzele, sau că făcuse dragoste cu ea chiar și acum părea la fel de neverosimilă ca a fi mușcat de un păianjen radioactiv.

Totuși, sincer, era abordabilă. N-ai de unde să știi în fața cui va alege un schizofrenic să-și dea pantalonii jos.

Wayne stătea pe zidul de piatră care străjuia portul, alături de alți câțiva copii. Întreg hotelul ieșise afară ca să vadă focul de artificii, iar oamenii erau înghesuiți pe vechiul fronton de cărămidă roșie din dreptul apei și al liniei orizontului orașului Boston. Unii se așezaseră în scaune de grădină din fier forjat. Alții hoinăreau fără rost cu paharele de șampanie între degete. Cei mici alergau primprejur cu artificii pe băț, desenând zgârieturi roșii pe pânza nopții.

Vic și-a privit băiatul de doisprezece ani cu un amestec de afecțiune și dor. Wayne încă nu o văzuse, și ea nu s-a dus la el, n-a făcut nimic să-i dea semn că a venit.

— Ai ajuns la timp ca să facă totul *bum*, a zis Lou.

Geaca lui de motor era împăturită pe un scaun gol de lângă. A apucat-o și și-a pus-o pe genunchi, făcându-i loc alături.

Ea a zâmbit înainte să se așeze – acel zâmbet de Vic în care doar un colț al gurii se ridica, o expresie care părea să sugereze că e cuprinsă cumva atât de regrete, cât și de fericire.

— Tatăl meu obișnuia să facă asta, a zis ea. Să aprindă artificii de 4 iulie. Făcea spectacol.

— Te-ai gândit dacă n-ar fi cazul să mergi până în Denver, cu Wayne, ca să-l vedeți? N-are cum să fie un drum mai mult de o oră de la Lac.

— Bănuiesc că o să îl contactez dacă o să am nevoie să arunc ceva în aer, a zis ea. Dacă am nevoie de niște ANFO.

— Info?

— ANFO. E un explozibil. Ce folosea tatăl meu ca să desțelenească bușteni și bolovani și poduri și altele asemenea. E de fapt un sac mare de balegă de cal, proiectat ca să distrugă lucruri.

— Ce, mai exact? ANFO? Sau tatăl tău?

— Amândoi, a spus ea. Știu deja despre ce ai vrut să vorbim.

— Poate că doar am vrut să petrecem 4 iulie împreună, ca o familie, a zis Lou. N-ar putea fi asta?

— A amintit Wayne de femeia care a apărut ieri pe la casă?

— M-a întrebat despre Charlie Manx.

— Căcat. L-am trimis înăuntru. Nu m-am gândit că o să ne audă.

— Păi, a prins o bună parte.

— Cât de mult? Care parte?

— Una, alta. Suficient cât să fie curios mai departe.

— Tu știai că a murit Manx? a întrebat ea.

Lou și-a șters de pantalonii scurți palmele asudate.

— Of, frate. Mai întâi ai mers la dezintoxicare, apoi ți-a murit mama – n-am vrut să te mai apăs cu încă o chestie. Urma să-ți spun cândva. Pe bune. Nu-mi place să te stresez. Nimeni n-ar vrea ca tu să o iei...

Vocea lui a șovăit și s-a pierdut.

Ea a zâmbit din nou cu acel zâmbet pe jumătate.

— Razna rău?

El a căutat pe băiat din priviri, prin întuneric. Wayne tocmai aprinsese o pereche nouă de artificii. Își plimba brațele în sus și în jos, scuturând din mâini în timp ce artificiile ardeau și scuipau. Arăta ca Icar imediat înainte ca lucrurile să meargă prost.

— Vreau să îți fie cât mai ușor. Ca să poți să stai în preajma lui Wayne. Nu, gen, că dau sentințe! a adăugat el iute. N-o să te bat la cap cu... lucrurile care te bat la cap. Wayne și cu mine ne descurcăm ok, noi doi singuri. Am grijă să se spele pe dinți, să își facă temele. Mergem împreună la muncă, îl las să pună troliul în funcțiune. Îi place la nebunie asta. E pe brazdă cu troliul și chestii. Doar cred că poate să vorbească altfel cu tine. Sau o fi că te pricepi tu mai bine să asculți. Sau gen. E o treabă de mame.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Ar fi trebuit să te anunț de moartea lui Manx, totuși. Ca să fii pregătită dacă ar fi venit reporteri.

— Reporteri?

— Mda. Doamna asta care a trecut ieri – nu era o reporteriță?

Stăteau sub un arbust, iar în el erau muguri roz. Au căzut câteva petale, care au rămas încâlcite în părul lui Vic. Lou era cuprins de beatitudine, și puțin îi păsa subiectul despre care discutau. Era iulie, și era cu Vic, și în aer se simțea aroma florilor. Era romantic, asemenea unui cântec de Journey, unul dintre cele bune.

— Nu, a spus Vic. Ea a fost cea nebună.

— Te referi că e cineva de la spital? a întrebat Lou.

Vic s-a încruntat, a părut că simte petalele din păr, a șters cu palma și le-a îndepărtat. Cam atât cu romantismul. Adevărul fie spus, ea era la fel de romantică precum o cutie plină cu bujii.

— Tu și cu mine nu am vorbit niciodată prea mult despre Charlie Manx, a zis ea. Despre cum m-am nimerit în calea lui.

Discuția se îndrepta într-o direcție care nu-i prea plăcea. Nu vorbiseră despre cum a nimerit ea în calea lui Charlie Manx pentru că Lou nu a vrut să știe de clipele acelea în care nenorocitul ăla a abuzat-o sexual și a ținut-o încuiată în portbagaj timp de două zile. Conversațiile serioase mereu îi trezeau lui Lou un fluturat în stomac. Prefera tachinări relaxate despre Green Lantern.

— M-am gândit că dacă ai vrea să vorbești despre asta, a zis el, o să aduci tu în discuție.

— N-am vorbit niciodată pentru că nu știu ce s-a petrecut.

— Vrei să spui că nu-ți aduci aminte. Da, da, înțeleg. Și eu aș pune capacul peste rahaturi d-astea.

— *Nu*, a zis ea. Vreau să spun că *nu știu*. Îmi aduc aminte, dar *nu știu*.

— Dar... dacă îți aduci aminte, atunci știi ce s-a întâmplat. Nu înseamnă același lucru a-ți aminti și a ști?

— Nu dacă îți aduci aminte în două feluri diferite. În capul meu, sunt două versiuni despre ce s-a petrecut, și *amândouă par adevărate*. Vrei să le auzi?

Nu. Deloc.

A făcut totuși semn că da.

— Într-una dintre variante, varianta pe care am povestit-o procurorului federal, m-am certat cu mama. Am fugit. Am nimerit într-o gară, noaptea târziu. L-am sunat pe taică-meu să văd dacă pot rămâne la el, iar el mi-a zis să mă duc acasă. Când am închis telefonul, am simțit o înțepătură în ceafă. Când să mă întorc, vederea mi s-a încețoșat și am căzut în brațele lui Manx. Charlie Manx m-a ținut în portbagajul mașinii lui întreg drumul de-a lungul țării. M-a scos doar cât să mă drogheze din nou. Eram vag conștientă că mai era și un alt copil cu el, un băiețel, însă

ne-a ținut despărțiți cea mai mare parte a timpului. Când am ajuns în Colorado, m-a lăsat în portbagaj și a dispărut ca să facă ceva cu băiatul. Am ieșit. Am forțat ușa de la portbagaj. I-am dat foc la casă pentru a-i distrage atenția și am luat-o la goană spre autostradă. Am alergat prin pădurea aia îngrozitoare, cu toate ornamentele alea de Crăciun legănându-se de crengi. Am alergat spre tine, Lou. Mai departe, știi, a zis ea. Ăsta e un fel în care îmi aduc aminte de cum s-au petrecut lucrurile. Vrei să auzi și cealaltă versiune?

Nu era prea convins că ar vrea, însă i-a făcut semn să continue.

— Deci, într-o altă versiune a vieții mele, am avut o bicicletă. Mi-a dat-o tatăl meu când eram fetiță. Și puteam să folosesc bicicleta asta ca să găsesc lucruri pierdute. Mă urcam pe ea și mergeam pe un pod acoperit, imaginar, iar podul mă ducea întotdeauna acolo unde aveam eu nevoie. Ca atunci, o dată, când mama mea și-a pierdut o brățară, și eu am pedalat peste pod și am ieșit în New Hampshire, șaizeci de kilometri depărtare de casă. Iar brățara era acolo, într-un restaurant numit Terry's Primo Subs. Mă mai urmărești?

— Pod imaginar, bicicletă cu superputeri. Brici.

— De-a lungul anilor, mi-am folosit bicicleta și podul ca să găsesc tot felul de chestii. Animale de pluș pierdute și fotografii rătăcite. Chestii de genul ăsta. Nu mă duceam des să „găsesc". O dată sau de două ori pe an. Și pe măsură ce creșteam, și mai rar. A început să mă sperie, pentru că știam că era imposibil, că lumea din jur nu ar trebui să funcționeze așa. Când eram mică, îmi spuneam că mă prefac. Dar cu cât înaintam în vârstă, cu atât mai mult a început să pară o nebunie. A început să mă sperie.

— Mă mir că nu ți-ai folosit puterile tale speciale ca să găsești pe cineva care să-ți spună că nu e nimic în neregulă cu tine, a spus Lou.

Ochii ei s-au mărit și au sclipit surprinși, iar Lou a înțeles că exact asta făcuse.

— Cum ai... a început ea să rostească.

— Citesc o grămadă de benzi desenate. E pasul logic, a zis Lou. Descoperă inelele magice, caută Gardienii Galaxiei. Procedura standard. Cine a fost?

— Podul m-a dus la o bibliotecară din Iowa.

— *Bineînțeles* că un bibliotecar.

— Fata asta – nu cu mult mai mare decât mine – avea o putere specială a ei. Își putea folosi piesele de Scrabble ca să dezvăluie secrete. Să divulge mesaje de dincolo. Genul ăsta de chestii.

— Un prieten imaginar.

Ea a zâmbit pe jumătate, temător și scuzat, și a clătinat din cap.

— N-a părut *imaginar*. Niciodată. A părut veridic.

— Chiar și partea în care ai pedalat taman până-n Iowa?

— De-a lungul Podului Căii Mai Scurte.

— Și cât timp îți lua ca să ajungi din Massachusetts în capitala americană a porumbului?

— Nu știu. Treizeci de secunde? Maxim un minut.

— Îți lua treizeci de secunde ca să pedalezi din Massachusetts în Iowa? Și partea asta nu părea imaginară?

— Nu. Mi-am amintit-o de parcă s-ar fi petrecut în realitate.

— Ok. M-am prins. Zi mai departe.

— Cum spuneam, fata din Iowa avea un săculeț cu piese de Scrabble. Era capabilă să scoată litere de acolo și să le alinieze ca să formeze mesaje. Literele ei de Scrabble au ajutat-o să descâlcească secrete, în același fel în care bicicleta m-a ajutat pe mine să găsesc obiecte pierdute. Mi-a zis că mai sunt și alți oameni ca noi. Oameni care pot face lucruri imposibile dacă au vehiculul potrivit. Mi-a povestit despre Charlie Manx. M-a avertizat despre el. Mi-a zis că era un bărbat, un bărbat hain cu o mașină haină. Își folosea mașina ca să extragă seva vieții din copii. Era un fel de vampir... un vampir călător.

— Vrei să spui că știai de Charlie Manx *înainte* ca el să te răpească?

— Nu, nu spun asta. Pentru că în *versiunea asta* a vieții mele, nu m-a răpit deloc. În *versiunea asta* a vieții mele, am avut o ceartă stupidă cu mama, apoi mi-am folosit bicicleta ca să mă *duc* să-l caut. Îmi doream să intru în rahat, și am făcut-o. Am traversat Podul Căii Mai Scurte și am ieșit la Casa Saniei cu Zurgălăi a lui Charlie Manx. A făcut tot ce-a putut ca să mă omoare, însă am scăpat de el și am alergat și am dat de tine. Iar povestea pe care am zis-o poliției, toate chestiile alea despre cum m-a încuiat în portbagajul lui și m-a molestat – astea au fost ceva ce-am inventat eu, pentru că știam că nimeni n-ar crede adevărul. Puteam spune orice poveste despre Charlie Manx, pentru că știam că lucrurile pe care mi le-a făcut pe bune erau mai rele decât orice minciună pe care aș fi putut-o născoci. Adu-ți aminte: în versiunea asta a vieții mele, nu e un mârșav hoț de copii, ci un nenorocit de vampir.

Nu plângea, dar ochii îi erau umezi și sclipitori, luminoși într-un fel în care artificiile de 4 iulie păreau, prin comparație, ieftine și fade.

— Deci el sugea viața din copiii ăia, a zis Lou. Și apoi? Ce s-a-ntâmplat mai apoi?

— Se duceau într-un loc numit Tărâmul Crăciunului. Nu știu pe unde e – nici măcar nu sunt sigură că e în lumea noastră –, însă au servicii grozave de telefonie, pentru că cei mici de acolo mă tot sunau.

Ea a privit către peretele de piatră, unde era și Wayne, și a șoptit:

— Se năruiau până să termine Manx de scurs viața din ei. Nu mai rămânea nimic în ei decât ură și dinți.

Lou s-a cutremurat.

— Isuse!

Undeva prin apropiere, un grup mic de bărbați și de femei au izbucnit în hohote de râs, iar Lou și-a îndreptat privirea spre ei. Nu părea corect ca cineva din proximitatea lor să se distreze în acea clipă anume.

El și-a reîntors privirea către ea și a zis:

— Deci, ca să recapitulăm: e o versiune a vieții tale în care Charlie Manx, un blestemat criminal de copii, te răpește din incinta unei gări. Iar tu ai scăpat cu greu din ghearele lui. Asta e amintirea *oficială*. Însă mai e și versiunea astalaltă, în care ai trecut printr-un pod imaginar cu o bicicletă alimentată de puterea spiritului și l-ai reperat în Colorado, de una singură. Și asta e amintirea *neoficială*. Povestea VH1 *În spatele muzicii*.

— Da.

— Și ambele amintiri îți par veridice.

— Da.

— Însă tu știi, a adăugat Lou, privind-o intens, că povestea despre Podul Căii Mai Scurte e un rahat. În adâncul tău, tu *știi* că e o poveste pe care ai născocit-o singură, ca să nu înfrunți ceea ce ți s-a întâmplat *cu adevărat*. Ca să nu trebuiască să te gândești la asta... cu răpitul și tot restul.

— Asta așa e, a zis Vic. Asta am rezolvat în spitalul de boli mintale. Povestea mea cu podul magic este un exemplu clasic de plăsmuire a fanteziei. Nu am suportat să fiu victimă, așa că am inventat o iluzie detaliată care să mă facă eroul poveștii, acompaniată de un set întreg de amintiri cu lucruri ce nu s-au petrecut niciodată.

El s-a dat în spate pe scaun, cu geaca de motor împăturită peste un genunchi, și s-a relaxat, inspirând adânc. Brrr. Uite că n-a fost așa rău. Acum înțelegea ce îi spunea: că a trecut printr-o situație groaznică și asta a făcut-o să o ia razna o perioadă. Ea se retrăsese într-o plăsmuire, o vreme – oricine ar fi făcut-o! –, însă acum era gata să destrame scorneala și să înfrunte situația așa cum era.

— Ah! a mai adăugat Lou, ca un gând întârziat. Căcat! Toate astea ne-au cam îndepărtat de punctul din care am plecat. Ce-are de-a face totul cu femeia care a trecut ieri pe la casă?

— E Maggie Leigh, a spus Vic.

— Maggie Leigh? Cine naiba e ea?

— Bibliotecara. Fata pe care am întâlnit-o în Iowa, când aveam treisprezece ani. Mi-a luat urma în Haverhill și mi-a zis că Charlie Manx s-a ridicat dintre morți și vine după mine.

*****

Chipul mare, rotofei și zburlit al lui Lou era aproape comic de ușor de citit. Nu doar că i s-au holbat ochii atunci când Vic i-a zis că se întâlnise cu o femeie din propria ei imaginație. I-au *ieșit din orbite*, făcându-l să semene cu un personaj dintr-o bandă desenată care tocmai a luat o dușcă dintr-o sticlă cu eticheta XXX. Dacă i-ar mai fi ieșit și fum din urechi, imaginea ar fi fost completă.

Lui Vic îi făcuse mereu plăcere să îi atingă fața și cu greu s-a abținut să n-o facă și acum. Era la fel de tentant ca o minge gonflabilă pentru un copil.

Fusese un copil atunci când îl sărutase prima oară. Amândoi fuseseră, de fapt.

— *Frate!* Ce pizda mă-sii? Am crezut c-ai zis că bibliotecara era *o plăsmuire*. Ca podul cu acoperiș din mintea ta.

— Mda. Asta am decis în spital. Că toate acele amintiri s-au născut în mintea mea. O poveste elaborată pe care am inventat-o ca să mă protejeze de adevăr.

— Doar că... *n-are cum* să fie plăsmuire. A fost la tine acasă. A *văzut-o* și Wayne. A lăsat un dosar după ea. De acolo a citit Wayne despre Charlie Manx, a zis Lou.

Și, imediat, chipul i s-a animat panicat:

— Aoleo, *frate*! Nu trebuia să îți *spun* de asta. Despre dosar.

— S-a uitat prin el? Căcat. Și i-am spus că să și-l ia cu ea. Nu voiam să-l vadă Wayne.

— Să nu-i spui că știi de la mine, a zis Lou și și-a bătut cu pumnul pe unul dintre genunchii lui de matahală. Nu mă pricep nici *de-al dracu'* să țin secrete.

— Ești inocent, Lou. Unul dintre motivele pentru care te iubesc.

El și-a ridicat fruntea și a privit-o cu mirare.

— Chiar *o fac*, să știi, a completat ea. Nu e vina ta că am băgat totul în rahat. Nu e vina ta că sunt o ratată atât de mare.

Lou și-a aplecat capul și a stat să mediteze.

— N-ai de gând să-mi spui că nu sunt chiar așa de ratată? a întrebat ea.

— Mnnnu. Mă gândeam la cum orice bărbat ar iubi o femeie mișto cu un trecut plin de greșeli. Pentru că e oricând posibil ca ea să facă una cu tine.

Vic a zâmbit și a întins brațul peste spațiul care îi despărțea, luându-i mâna într-a ei.

— Am făcut nenumărate greșeli în trecut, Louis Carmody, însă tu nu ești una dintre ele. Of, Lou. E al dracului de istovitor să fiu în propriul

cap. Prostiile făcute sunt monumentale, iar scuzele sunt și mai groaznice. Asta e ce-au în comun ambele versiuni ale vieții mele, să știi. Un *singur* lucru. În prima versiune a vieții mele, sunt un dezastru ambulant pentru că Mămica nu m-a ținut suficient de mult în brațe și Tăticu' nu m-a învățat cum să manevrez zmeie sau mai știu eu ce. În cealaltă versiune, am voie să fiu un dezastru monstruos...

— Șșșt. Oprește-te.

— ... și să vă distrug viața ta și a lui Wayne...

— Nu te mai învinovăți.

— ...deoarece toate drumurile alea prin Podul Căii Mai Scurte m-au dat într-un fel sau altul peste cap. Deoarece era de la bun început o structură nesigură, și de fiecare dată când îl traversam se tocea încă un pic. Deoarece e un pod, dar e și interiorul minții mele proprii. Nu mă aștept să aibă prea mult sens. Greu mă înțeleg și eu pe mine. E destul de freudian.

— Freudian sau nu, vorbești de parcă e real, a zis Lou.

Apoi a privit pierdut, în noapte. A inspirat lent, adânc și constant.

— Deci, e?

Da, s-a gândit Vic, cu o siguranță presantă.

— Nu, a zis ea. N-are cum să fie. Am nevoie să *nu* fie. Lou, îți aduci aminte de individul ăla care a împușcat parlamentarul din Arizona? Loughner? Era de părere că guvernul încearcă să bage umanitatea în lanțuri de sclavi prin intermediul controlului gramaticii? Pentru el, nu era nicio îndoială că așa stăteau lucrurile. Dovada era pretutindeni. Când se uita pe fereastră și vedea pe cineva plimbând un câine, el era *ferm* convins că era vorba de un spion, cineva de la CIA trimis ca să-l monitorizeze. Schizoizii inventează mereu amintiri: când fac cunoștință cu oameni faimoși, răpiri, triumfuri eroice. Asta e natura halucinațiilor maniacale. Propriile procese chimice denaturează întreaga percepție asupra realității. Noaptea aceea în care am băgat toate telefoanele noastre în cuptor și am dat foc la casă? Eram *convinsă* că mă sună copii morți din Tărâmul Crăciunului. Le auzeam soneriile chiar și dacă nimeni altcineva nu o mai făcea. Auzeam voci pe care nimeni altcineva nu le mai auzea.

— Dar, Vic... Maggie Leigh *a fost* la tine acasă. Bibliotecara. Asta nu ți-ai *imaginat*. A văzut-o și Wayne.

Vic s-a chinuit să afișeze un zâmbet pe care și-l dorea afișat pentru el.

— Ok. O să încerc să-ți explic de ce e posibil. E mai simplu decât îți închipui. Nu implică nimic magic. Așadar, am aceste amintiri despre Podul Căii Mai Scurte și bicicleta care mă ducea la lucrurile de găsit. Numai că nu sunt amintiri, sunt fantezii, corect? Și în spital am avut

ședințe de grup în care stăteam și discutam despre ideile noastre nebunești. O *grămadă* de pacienți din acel spital mi-au ascultat povestea despre Charlie Manx și Podul Căii Mai Scurte. Cred că Maggie Leigh e unul dintre ei – unul dintre nebuni. S-a agățat de iluzia mea și a făcut-o a ei.

— Adică cum *crezi* că a fost unul dintre pacienți? A fost sau n-a fost în ședințele de grup?

— Nu mi-o amintesc în niciuna dintre ședințe. Ce-mi aduc aminte e că am cunoscut-o pe Maggie într-o bibliotecă dintr-un mic orășel din Iowa. Însă așa funcționează plăsmuirile. Îmi tot „amintesc" lucruri.

Vic și-a ridicat degetele și a schițat în aer un semn de întrebare fictiv, care să indice natura neserioasă a unor astfel de rememorări.

— Aceste amintiri îmi vin pur și simplu, toate deodată, a continuat ea. Mici capitole perfect integrate în întreaga istorisire lunatică pe care mi-o scriu în imaginație. Dar, desigur, nu e nimic real la ele. Sunt inventate pe loc. Imaginația mea e cea care le naște, și o anumită parte din mine decide să le accepte ca fapte reale imediat ce îmi vin în minte. Maggie Leigh mi-a spus că am cunoscut-o când eram copil, iar plăsmuirea mea a creat instantaneu o poveste care să îi sprijine afirmația. *Lou*. Pot să îmi amintesc până și acvariul din biroul ei. Avea în el un mare pește koi, iar în loc de pietricele avea piese de Scrabble pe fundul apei. Ia zi de nu ți se pare asta lunatic.

— Am crezut că ești pe medicamente. Am crezut că acum ești bine.

— Pastilele pe care le iau sunt un prespapier. Tot ce fac e să țină locului fanteziile. Însă ele nu încetează să existe, și orice rafală care bate mai tare simt că le vântură primprejur, încercând să le elibereze. Lou, a zis ea și i-a susținut privirea, poți să ai încredere în mine. O să am grijă de mine. Nu numai pentru mine. Ci pentru Wayne. Sunt în regulă.

Nu a mai menționat că Abilify i se terminase de o săptămână, că trebuise să lungească ultimele pastile ca să nu o apuce sevrajul. Nu voia să îl neliniștească mai mult decât era cazul și, în plus, plănuia să reînnoiască rețeta primul lucru de dimineață.

— Să îți mai zic ceva. Nu-mi aduc aminte să mă fi întâlnit cu Maggie Leigh la spital, dar aș fi putut foarte bine s-o fac. M-au umplut acolo cu atât de multe pastile, că aș fi putut să mă întâlnesc și cu Barack Obama și tot nu mi-aș fi adus aminte. Iar Maggie Leigh, Doamne-ajută, e o *lunatică.* Am știut-o din clipa în care-am zărit-o. Mirosea a adăpost de vagabonzi, iar brațele îi erau ciupite de la injecțiile cu droguri sau de la arsurile pe care și le-a făcut singură, sau de la amândouă. Probabil amândouă.

Lou a rămas așezat lângă ea, cu capul lăsat în jos, cuprins de gânduri.

— Și dacă se-ntoarce? Wayne s-a speriat destul de tare.

— Mâine plecăm spre New Hampshire. Nu cred că o să ne găsească acolo.

— Ai putea să vii în Colorado. Nu e obligatoriu să stai cu mine. Nu trebuie să stăm împreună. Nu cer nimic. Însă ți-am putea găsi un loc unde să lucrezi la *Motorul de Căutare*. Ăla micu' ar putea să petreacă zilele cu mine și nopțile cu tine. Avem și noi copaci și ape în Colorado, să știi.

Ea s-a lăsat pe spate în scaun. Cerul era jos și cuprins de fum, norii oglindind luminile orașului într-un licăr de roz fad și murdar. În munții de lângă Gunbarrel, unde fusese conceput Wayne, cerul era cuprins până în plăsele de stelele nopții, mai multe stele decât ai putea spera vreodată să vezi de la nivelul mării. În acei munți erau alte lumi. Alte drumuri.

— Cred că mi-ar plăcea asta, Lou, a zis ea. O să vină înapoi în Colorado în septembrie, ca să meargă la școală. Și eu o să vin cu el – dacă e în regulă cu tine.

— Normal că e în regulă. Te-ai țicnit?

Pentru o clipă, suficient de lungă încât o altă petală să cadă pe părul ei, niciunul dintre ei nu a mai scos vreo vorbă. Apoi, la unison, au izbucnit în râs. Vic a râs așa de tare, așa de ușurată, că a trebuit să gâfâie ca să prindă suficient aer în plămâni.

— Scuze, a spus Lou. N-a fost cea mai inspirată alegere a cuvintelor.

Wayne, la cinci metri de ei, s-a răsucit pe zidul de piatră ca să îi privească. Mai avea un singur băț de artificiu, stins. Din el ieșea un fir de fum negru. Le-a făcut cu mâna.

— Tu du-te în Colorado și găsește-mi un loc, i-a zis Vic lui Lou, făcându-i băiatului înapoi cu mâna. Și, la sfârșit de august, Wayne o să ia înapoi avionul și eu o să-l însoțesc. Aș veni chiar acum, însă avem cabana aia de la Lac plătită până la sfârșitul verii, iar el mai are încă trei săptămâni de tabără.

— Și apuci să termini de lucrat la motocicleta aia, a spus Lou.

— Ți-a zis Wayne de ea?

— Nu doar că mi-a zis. Mi-a și trimis poze pe telefon. Ține.

Iar Lou i-a pasat geaca.

Geaca de motor era un obiect mare, greu, făcut dintr-un fel de nylon negru, ceva sintetic, și cu plăci osoase cusute peste, o armură din teflon. Fusese de părere că e cea mai tare geacă din lume încă din momentul în care și-a pus brațele în jurul ei, cu șaisprezece ani mai devreme. Buzunarele din față erau acoperite cu petice decolorate și uzate: ROUTE 66, SUFLET, un scut de Captain America. Mirosea a Lou, a acasă. Copaci și sudoare și ulei și brizele cu aer pur și ușor dulceag care treceau prin trecătorile montane.

— Poate că o să te păzească într-o situație de viață și de moarte, a spus

Lou, arătând înspre haină. Poart-o.

Și în fix acea secundă cerul de deasupra portului a zvâcnit într-un licăr de roșu adânc. O rachetă a detonat cu un pocnet asurzitor. Cerul și-a deschis baierele și a plouat cu scântei.

Focul de artificii începuse.

I-95

Douăzeci și patru de ore mai târziu, Vic i-a dus pe Wayne și pe Hooper cu mașina înapoi la Lacul Winnipesaukee. A plouat întreaga zi, o aversă care a răpăit pe șosea și care a obligat-o să păstreze viteza sub șaptezeci la oră.

Erau imediat după graniță, în New Hampshire, când și-a dat seama că uitase să-și reînnoiască rețeta cu Abilify.

A avut nevoie de toată concentrarea ca să vadă șoseaua din fața ei și să rămână pe bandă. Însă chiar și dacă ar fi verificat în oglinda retrovizoare, tot nu ar fi avut cum să remarce mașina care îi urmărea de la o distanță de aproape două sute de metri. Noaptea, un set de lumini seamănă cu oricare altul.

Lacul Winnipesaukee

Wayne s-a trezit în patul mamei lui înainte să fie ora obișnuită. Ceva îl trezise din somn, dar nu și-a dat seama ce înainte ca sunetul să se repete – un *buf, buf, buf* încet la ușa dormitorului.

Ochii îi erau deschiși, însă nu avea senzația că e treaz, o stare de spirit care după aceea l-a însoțit întreaga zi, încât lucrurile pe care le-a văzut și le-a auzit au căpătat calitatea de talisman al lucrurilor văzute și auzite într-un vis. Tot ce s-a petrecut a părut hiperreal și încărcat cu sensuri ascunse.

Nu mai știa când se urcase în patul mamei lui, dar nu a fost surprins când a realizat unde e. Ea îl muta deseori în propriul pat după ce el ațipea. Accepta că, uneori, compania lui era necesară, ca o pătură suplimentară într-o noapte răcoroasă. Acum nu era în pat cu el. Ea mai mereu se trezea înaintea lui.

— Hei? a zis, frecându-se la ochi.

Bătăile s-au oprit – apoi au reînceput, într-un fel șovăielnic, aproape interogator: *Bum? Bum? Bum?*

— Hei, cine-i acolo? a întrebat Wayne.

Bătăile s-au oprit iarăși. Ușa de la dormitor s-a crăpat câțiva centimetri. Pe perete s-a profilat o umbră, umbra unui bărbat. Wayne a putut să distingă panta ca un pisc a nasului mare și curbura înaltă și netedă a frunții lui Charlie Manx.

A încercat să strige. A încercat să strige numele mamei lui. Dar unicul sunet pe care a fost capabil să îl producă a fost un șuierat caraghios, un fel de răpăit, ca o roată dințată ruptă care se învârte fără rost într-o mașinărie uzată.

În poza de la poliție, Charles Manx privise direct în aparat, cu ochii protuberanți și cu dinții stricați de sus apăsând buze de jos, conferindu-i o expresie de stupefacție nătângă. Wayne n-avea de unde să-l știe din profil, și totuși i-a recunoscut imediat umbra.

Ușa a continuat să se deschidă încet. *Buf, buf, buf*-ul a revenit. Wayne s-a forțat să respire. Ar fi vrut să zică ceva – *Te rog! Ajutor!* –, însă ivirea acelei umbre l-a redus la tăcere, de parcă ar fi avut o mână pusă peste gură.

Wayne și-a închis ochii, a tras disperat aer și a strigat:

— Pleacă!

A auzit cum ușa se închide la fel de încet, scârțâind în balamale. O mână apăsa puternic marginea patului, chiar lângă genunchiul lui. Wayne a icnit ușor, aproape imperceptibil. Și-a deschis ochii și a privit – era Hooper.

Câinele mare și spălăcit îl privea insistent pe Wayne, cu labele din față pe saltea. Ochii umezi îi erau nefericiți, chiar panicați.

Wayne a privit dincolo de câine, la ușa parțial deschisă, însă umbra lui Manx dispăruse. Cu o anumită parte din el, Wayne a înțeles că nu fusese *niciodată* acolo, că imaginația lui încropise o formă a lui Manx din materialul diverselor umbre ale camerei. O altă parte a lui era convinsă că îl zărise, un profil așa de clar, că la fel de bine ar fi putut fi schițat în cerneală pe perete. Ușa era suficient de larg deschisă încât să poată vedea în holul care se întindea de-a lungul întregii case. Nu era nimeni.

Totuși, fusese sigur că auzise un ciocănit, asta nu era ceva ce și-ar fi putut imagina. Și în timp ce analiza holul, a început din nou, *buf, buf*, iar el a privit în jur și a văzut cum Hooper își lovește încet coada lui scurtă și stufoasă de podea.

— Hei, băiete, a zis Wayne, împlântându-și degetele în blana din spatele urechilor lui Hooper. M-ai speriat, știi? Ce te-aduce?

Hooper a continuat să se uite insistent la el. Dacă l-ar fi rugat cineva pe Wayne să descrie expresia de pe fața lată și urâtă a lui Hooper, Wayne ar fi zis că arăta de parcă ar fi încercat să-și ceară iertare. Probabil că doar îi era foame.

— Mă duc să-ți dau ceva de mâncare. Asta vrei?

Hooper a scos un zgomot, un hârâit țâșnit ca de refuz, sunetul unui pinion fără un zimț, incapabil să transmită mișcarea.

Doar că... nu. Wayne mai auzise acel sunet, câteva clipe mai devreme. Crezuse că el însuși îl produsese. Dar sunetul nu venea de la el și nu venea de la Hooper. Era de afară, de undeva din negura dimineții crude.

Și totuși Hooper continua să-l privească pe Wayne, cu ochii implorând și nenorociți. *Atât de rău îmi pare*, îi zicea Hooper din ochi. *Am vrut să fiu un câine cuminte. Am vrut să fiu câinele* tău *cuminte.* Wayne a auzit acest gând în capul lui, ca și cum Hooper i-l și zicea pe bune, ca un câine vorbitor dintr-o bandă desenată.

Wayne l-a împins pe Hooper la o parte, s-a sculat și a privit pe

fereastră, în curtea din față. Era atât de întuneric, încât la început nu a reușit să distingă nimic în afara propriei reflexii șterse din geam.

Apoi Ciclopii a mijit ochiul, imediat de partea cealaltă a ferestrei, la doi metri depărtare.

Sângele a gonit către inima lui Wayne, și pentru a doua oară într-o perioadă de trei minute a simțit cum din gât i se înalță un strigăt.

Ochiul s-a deschis, lent și larg, de parcă Ciclopii abia ce se trezea. A început să sclipească o nuanță murdară situată undeva între portocaliu mandarin și urină. Apoi, înainte ca Wayne să termine de conceput țipătul lui, a început să se șteargă, până ce a rămas doar un iris arămiu lucios licărind în întuneric. O clipă mai târziu, s-a stins complet.

Wayne a expirat fremătat. Un far. Era farul din partea din față a unei motociclete.

Maică-sa s-a ridicat din dreptul șeii și și-a dat într-o parte părul de pe față. Văzută prin geamul vechi și vălurit, ea nu părea să fie cu adevărat acolo, doar o fantomă a ei. Purta un maieu alb prins pe după gât, niște pantaloni scurți de bumbac uzați și tatuajele ei. Pe întuneric, detaliile tatuajelor erau imposibil de remarcat. Arătau de parcă noaptea însăși se alipise de piele. Și totuși Wayne știuse dintotdeauna că maică-sa avea propria relație privată cu întunericul.

Hooper se afla acolo afară, lângă ea, gudurându-se în jurul picioarelor ei, cu apa curgându-i de pe blană. În mod evident, tocmai ieșise din lac. I-a luat un moment să proceseze faptul că Hooper era acum lângă ea, fapt care nu prea avea sens, deoarece Hooper stătea lângă *el*. Doar că atunci când Wayne a privit în jur, a observat că e singur.

Nu s-a cramponat prea mult în asta. Încă mai era obosit. Poate că fusese trezit de un câine din vise. Poate că o lua razna, ca mama lui.

Wayne a pus pe el o pereche de blugi tăiați scurt și a ieșit în răcoarea premergătoare răsăritului. Mama lui lucra la motocicletă, cu o cârpă într-o mână și o unealtă ciudată în cealaltă, cheia aceea specială care arăta mai degrabă a cârlig sau a pumnal curbat.

— Cum de-am ajuns în patul tău? a întrebat el.

— Visat urât, a zis ea.

— Nu-mi aduc aminte să fi visat urât.

— Nu tu ai făcut-o, a spus ea.

Câteva păsări întunecate au tăiat ceața care se răsfira pe suprafața lacului.

— Ai găsit pinionul rupt? a întrebat Wayne.

— De unde știi că are un pinion rupt?

— Nu știu. După cum a sunat când ai încercat să o pornești.

— Ai stat mult prin garaj, nu? Lucrând cu taică-tu?

— Uneori. El zice că sunt de ajutor pentru că am mâini micuțe. Pot să mă bag și să deșurubez lucruri la care el nu ajunge. Mă pricep de minune să desfac lucruri. Nu sunt la fel de priceput să le pun la loc.

— Bun venit în club, a spus ea.

Au lucrat la motocicletă. Wayne nu a fost sigur cât au tot meșterit, doar că până să se oprească era deja zăpușeală și soarele se urcase cu mult peste coroanele copacilor. Aproape că nu și-au vorbit cât timp au muncit. Asta nu era o problemă. Nu era niciun motiv pentru care să strice efortul acela uleios și zdrelit pe la degete pe care îl presupunea repararea unei motociclete, prin intervenția unor discuții inutile despre sentimente sau despre tata sau fete.

La un moment dat, Wayne s-a ridicat pe călcâie și a privit-o pe maică-sa. Avea ulei până la coate și pe nas și îi curgea sânge de la juliturile de pe mâna dreaptă. Wayne dădea cu o perie de sârmă peste eșapamentul încărcat cu rugină și s-a oprit ca să se examineze și pe el. Era la fel de murdar.

— Nu știu cum o să reușim să scoatem mizeria asta de pe noi, a spus el.

— Avem un lac, a zis ea, dându-și la o parte părul și arătând cu bărbia în față. Știi ce? Dacă mă întreci până la ponton, mergem să luăm micul dejun la Greenbough Diner.

— Ce primești dacă mă întreci *tu* pe *mine*?

— Plăcerea de a demonstra că biata de mine încă mai poate să dea clasă unui papă-lapte.

— Ce e un papă-lapte?

— E un...

Însă el deja o tulise la fugă, apucându-și tricoul și suflecându-l deasupra capului, aruncându-l lui Hooper peste față. Mâinile și picioarele lui Wayne se ambalau repede, cu tălpile goale tăind prin roua sclipitoare a ierbii înalte.

Apoi ea l-a depășit, scoțându-și limba pe măsură ce l-a ajuns din urmă. Au atins limita docului în același timp. Picioarele lor goale au plesnit peste scânduri.

La jumătatea distanței până la capătul pontonului, ea s-a întins și și-a pus mâna pe umărul lui Wayne, împingând, iar el a auzit-o râzând când el s-a dezechilibrat, cu brațele pedalând în aer. A lovit apa și s-a scufundat în pelicula verde a lacului. O clipă mai târziu, a auzit acel *pleosc* răbufnit făcut de plonjonul ei la marginea pontonului.

A biciuit apa și a ieșit la suprafață scuipând și întinzându-și spatele pentru plută, la șapte metri de mal. Pontonul era o platformă largă de scânduri gri despicate plutind pe butoaie de ulei ruginite; toată treaba arăta ca un pericol ecologic. Hooper a lătrat furios de pe docul din

spatele lor. Lui Hooper îi displăcea din principiu orice activitate care implica distracție, mai puțin cele care îl implicau și pe el.

Wayne era gata să plutească atunci când a realizat că era singur în lac. Apa era o foiță neagră de sticlă. Mama lui nu se zărea nicăieri, în nicio direcție.

— Mama? a strigat, deși fără teamă în glas. Mama?

— Ai pierdut, a zis ea cu o voce gravă, adâncă, cu ecou.

El s-a scufundat, și-a ținut respirația, a înaintat sub apă și a ieșit sub ponton.

Ea era acolo, în întuneric, cu fața sclipindu-i de la stropii de apă și cu părul lucios. A rânjit la el atunci când i s-a alăturat.

— Uite, a spus ea. O comoară pierdută.

Și a arătat către o pânză de păianjen care oscila, de aproape un metru lungime, decorată cu mii de mărgele de argint, opaluri și diamante strălucitoare.

— Mai putem să ne ducem și la micul dejun?

— Îhî, a zis ea. Trebuie. Victoria în fața unui papă-lapte înseamnă multe lucruri, dar nu și să fie sățioasă.

Aleea cu pietriș

Mama lui a lucrat la motocicletă întreaga după-amiază.

Cerul avea culoarea unei migrene. Un tunet a răsunat o dată. A fost asemenea unui trosnet, ca un camion greu care trece peste un pod de fier. Wayne se aștepta să plouă.

Nu a plouat.

— Ți-ai fi dorit vreodată să adopți un Harley-Davidson în loc să ai un copil? a întrebat-o el.

— Ar fi fost mai ieftin de hrănit, a zis ea. Dă-mi cârpa.

El i-a dat-o.

Ea și-a șters mâinile și a potrivit șezutul de piele peste o baterie nou-nouță și și-a aruncat picioarele peste șa. În pantalonii ei de jeans tăiați, cu ghetele de motor negre supradimensionate și cu tatuajele răsfirate pe brațe, ea arăta a orice, nu și a cineva căruia să îi spui „Mama".

A răsucit cheia și a pornit contactul. Ciclopii și-a deschis ochii.

Și-a pus un picior pe pedală, s-a ridicat, apoi s-a lăsat cu greutate. Motocicleta a șuierat.

— Gesundheit[53], a zis Wayne.

Vic s-a ridicat din nou și a coborât și mai tare. Motorul a pufăit și a scos praf și frunze din eșapament. Lui Wayne nu i-a plăcut felul în care s-a lăsat cu toată greutatea pe pedală. I-a fost frică să nu se rupă ceva. Și nu în mod special motocicleta.

— Haide, a spus ea încet. Amândouă știm prea bine de ce te-a găsit puștiul, așa că hai să-ncepem treaba.

A mai împins peste pedală o dată, apoi încă o dată, iar părul i-a căzut peste față. Pedala a bârâit, iar motorul a scos un pârț slab, scurt și tușit.

— Nu-i nimic dacă nu pornește, a zis Wayne.

Brusc, ceva nu-i mai plăcea la toată chestia. Brusc, părea o chestie smintită – genul de chestie smintită pe care nu o mai văzuse la maică-sa de pe vremea în care era mic de tot.

— Rezolvăm mai târziu, da? a insistat el.

Ea l-a ignorat. S-a ridicat pe vârfuri și și-a poziționat gheata perpendicular pe manetă.

— Hai să mergem să *căutăm*, pizdă proastă, a spus ea și a călcat apăsat. Vorbește-mi.

Motorul a huruit. Prin țevile de eșapament a ieșit un fum albăstrui. Wayne aproape că a căzut de pe stâlpul de gard pe care se cocoțase. Hooper s-a ferit, apoi a lătrat speriat.

Mama lui a ambalat, iar motorul a început să răcnească. Zgomotul era înfricoșător. Și incitant, de asemenea.

— MERGE! a urlat el.

Ea a făcut semn afirmativ.

— CE SPUNE? a continuat el să strige.

Ea s-a încruntat la el.

— I-AI ZIS CĂ SĂ VORBEASCĂ CU TINE. CE SPUNE? NU VORBESC MOTOCICLEASCĂ.

— AH! a exclamat ea, urlând la rândul ei. I-HA, SILVER[54].

*****

— STAI SĂ-MI IAU CASCA, a strigat Wayne.

— TU NU VII.

Fiecare dintre ei urlau ca să se poată auzi peste vacarmul provocat de motor.

— DE CE NU?

— NU E ÎNCĂ ÎN SIGURANȚĂ. NU MĂ DUC DEPARTE. REVIN ÎN CINCI MINUTE.

— STAI! a strigat Wayne și a ridicat un deget, apoi s-a răsucit pe călcâie și a alergat spre casă.

Soarele era un punct rece alb, strălucind prin păturile joase de nori.

Ea își dorea să pornească din loc. Nevoia de a fi la drum era ca o mâncărime sâcâitoare, la fel de greu de lăsat în pace ca o pișcătură de țânțar. Își dorea să intre pe șosea, să vadă ce poate face cu motocicleta. Ce putea găsi.

Ușa casei s-a trântit. Apoi fiul ei s-a întors în goană, ținând în brațe o cască și geaca lui Lou.

— SĂ TE ÎNTORCI TEAFĂRĂ, DA? a strigat el.

— ĂSTA-I PLANUL, a zis ea.

După care, în timp ce-și îmbrăca geaca, a mai zis:

— MĂ ÎNTORC IMEDIAT. NU-ȚI FACE GRIJI.

El a încuviințat cu o mișcare a bărbiei.

Puterea motorului făcea să vibreze totul în jurul ei: copacii, drumul, cerul, casa și toate lucrurile scuturându-se violent, în pericol de a se sparge. Deja îndreptase motocicleta cu fața spre drum.

Și-a împins casca pe cap. A lăsat geaca deschisă.

Chiar înainte de a da drumul frânei, fiul ei s-a aplecat în dreptul motocicletei și a apucat ceva de pe jos, din praf.

— CE? a întrebat ea.

El i-a înmânat obiectul – acea cheie fixă care arăta a pumnal încovoiat, cu textul TRIUMPH stampat. Ea i-a mulțumit și a împins-o în buzunarul pantalonilor scurți.

— SĂ TE ÎNTORCI, a zis el.

— SĂ FII AICI CÂND O FAC, i-a spus ea.

Apoi și-a ridicat picioarele, a pus manșa în viteza întâi și a înaintat.

Încă din clipa în care a început să se miște, tremurul din jur a încetat.

Gardul simplu de lemn a culisat în dreapta ei. S-a lăsat într-o parte pe măsură ce lua curba către șosea și i s-a părut ca virajul unui avion. Nu simțea că atinge deloc asfaltul.

A schimbat într-a doua. Casa a rămas în urma ei. A aruncat o ultimă privire către alee, făcând cu mâna. Hooper ieșise pe șosea, urmărind-o cu o privire fixă ciudat de deznădăjduită.

Vic a mărit viteza și a intrat în a treia, iar Triumph-ul a plonjat și ea a trebuit să strângă tare de ghidon ca să nu cadă. Prin minte i-a trecut un gând, imaginea unui tricou de biker pe care-l avusese de ceva vreme: DACĂ POȚI SĂ CITEȘTI ASTA, ÎNSEAMNĂ CĂ TIPA A CĂZUT.

Geaca nu avea fermoarul tras, așa că înghițea aerul și se umfla în jur. Ea s-a grăbit să gonească prin ceața joasă.

Nu a observat o pereche de faruri venind pe drum în spatele ei, lucind șters în negură.

La fel, nici Wayne n-a observat.

---

53. „Hai noroc". În germană în original. (n. trad.)

54. *Hi-Yo Silver*, în original, film western din 1940, în care personaj secundar este Calul Minune. (n. trad.)

Route 3

Licărele copacilor și ale caselor și ale curților treceau iute pe lângă ea, forme întunecate și neclare, doar vag schițate în ceață.

N-o străbătea niciun gând. Motocicleta o zorea în fața gândurilor. Știuse că așa o va face, din primul moment în care o zărise în hambar știuse că va fi suficient de rapidă și suficient de puternică pentru a o duce departe de cea mai blestemată parte din ea, partea aceea care încerca să găsească un rost în lucruri.

A schimbat vitezele cu talpa piciorului, apoi din nou, și Triumph-ul a zvâcnit de fiecare dată, înghițind șoseaua sub ea.

Ceața s-a îndesit, bătându-i peste chip. Era o ceață perlată, cu stropi minusculi, lumina soarelui trecând prin ei de undeva din stânga și făcând ca întreaga lume din jur să strălucească de parcă ar fi iradiat. Vic a simțit că nimeni n-ar fi avut cum să-și dorească mai multă frumusețe.

Sub cauciucuri, șoseaua umedă șuiera ca niște purici statici.

Un junghi subtil, aproape delicat, a trecut-o prin ochiul stâng.

Prin ceața schimbătoare, a zărit un șopron, o structură prelungă, înaltă, înclinată și îngustă. O iluzie a vaporilor de apă zvântați îl făcea să pară că stă în mijlocul drumului, nu la o sută de metri depărtare, deși ea știa că șoseaua urmează să facă imediat o curbă la stânga și ea va trece pe lângă. A zâmbit pe jumătate văzând cât de mult arăta ca vechiul ei pod imaginar.

Vic și-a plecat capul și a ascultat murmurul roților pe asfalt, acel sunet care semăna atât de mult cu zgomotul alb de la radio. Ce ascultai când dădeai pe static? s-a întrebat. S-a gândit că citise undeva cum staticul este radiația de fundal în care se scaldă întreg universul.

A așteptat ca șoseaua să ia curba la stânga și să ocolească pe după șopron, însă linia dreaptă a continuat. Forma aceea înaltă, întunecată, triunghiulară s-a mărit în fața ei până ce a cuprins-o cu umbra-i. Și nici nu era un șopron, și și-a dat seama că șoseaua trecea direct prin clădire

doar când a fost prea târziu ca să o mai evite. Negura din jur s-a îndesit și mai mult și a devenit foarte rece, la fel de rece ca o baie în lac.

Sub pneuri, scândurile se zdruncinau cu un răpăit de mitralieră.

Ceața se pierdea pe măsură ce motocicleta o purta pe și prin pod. Ea a tras aer în piept și a inhalat iz de lilieci.

Și-a înfipt piciorul pe frână și și-a închis ochii. *Nu e real*, s-a gândit, aproape șoptindu-și.

Pedala de picior pentru frână a înaintat până la maxim, a rezistat o clipă... apoi a sărit complet. A căzut pe scânduri cu un bufnet adânc, gol. O bucșă și mai multe șaibe au urmat-o, zdrăngănind.

Cablul de la lichidul de frână a plesnit-o pe gambă, împroșcând-o. Călcâiul ghetei a atins lemnul putrezit de jos și a fost de parcă și-ar fi băgat degetul într-o batoză din secolul nouăsprezece. O parte din ea insista că experimentează o halucinație. O alta simțea că gheata atinge cu adevărat podul și înțelegea că halucinația ei o va frânge în două dacă va lăsa motocicleta să cadă.

A avut timp să privească înainte și înapoi, încercând să proceseze ce se petrecea. Un manșon s-a rotit de undeva prin aer, trasând un arc bizar în umbre. Roata din față s-a clătinat. Totul în jur s-a curbat, roata din spate patinând smucit, plesnind furios scândurile libere.

S-a ridicat din șa și și-a împins greutatea către stânga, ținând motocicleta în poziție mai degrabă prin voință decât prin forță. Aluneca în laterale, răsunând peste lemne. Într-un final, cauciucurile au prins aderență, iar motocicleta s-a oprit, trepidat, și a căzut aproape instantaneu. Mai întâi a ajuns cu un picior pe jos, apoi și l-a ridicat, deși vag, strângând din dinți și chinuindu-se să reziste greutății bruște.

Respirația lui Vic năștea ecou în interiorul aspru ca de șopron al Podului Căii Mai Scurte, neschimbat în cei șaisprezece ani care trecuseră de când îl văzuse ultima oară.

S-a cutremurat, rece și udă în geaca ei groasă de motor.

— Nu e real, și-a zis și a închis pleoapele.

Deasupra capului, a auzit freamătul stins și foșnit al liliecilor.

— Nu e real, și-a zis.

Zgomotul alb șuiera încet, de undeva imediat de după pereți.

Vic s-a concentrat la propria respirație, inspirând încet și egal, apoi expirând prin buzele unite. A coborât de pe motocicletă și a rămas lângă ea, ținând-o de ghidon.

Și-a deschis ochii, însă și-a păstrat privirea la picioarele ei. A văzut scândurile, vechi, de un gri maroniu, ponosite. Printre scânduri, a văzut puricii de static sclipind.

— *Nu e real*, și-a zis o a treia oară.

A închis din nou pleoapele. A învârtit motocicleta pe roți, îndreptând-o în direcția din care venise. Vic a început să înainteze. A simțit cum scândurile se lasă sub pașii ei, sub greutatea micului Triumph Bonneville. Plămânii îi erau strânși și îi venea greu să tragă complet aer în piept și i s-a făcut rău. Va trebui să se întoarcă la ospiciu. În cele din urmă, nu va mai avea ocazia să fie mama lui Wayne. La acest gând, a simțit cum gâtul i se comprimă de durere.

— *Nu e real*. Nu există niciun pod. Am rămas fără medicamente și văd lucruri. Asta-i tot.

A făcut un pas și apoi încă un pas și apoi încă un pas și a deschis din nou ochii și stătea cu motocicleta ei stricată în drum.

Când și-a întors capul și a privit peste umăr, a văzut doar șoseaua.

Casa de la Lac

Ceața de amiază târzie era o pelerină care se desfăcea ca să cuprindă pe Vic McQueen și mașinăria ei, după care se închidea bine în urma lor, înghițind până și sunetul motorului.

— Haide, Hooper, a zis Wayne. Hai să mergem înăuntru.

Hooper stătea nemișcat la marginea drumului, privind fără să înțeleagă.

Wayne l-a strigat din nou din casă. I-a ținut ușa deschisă, așteptând să vină la el. În schimb, Hooper și-a răsucit capul lui mare și zburlit și a scrutat lungul drumului – nu în direcția în care plecase mama lui Wayne, ci în cea opusă.

Wayne nu își dădea seama la ce se uita. Cine știe ce văd câinii? Ce reprezintă pentru ei formele din ceață? Ce idei stranii, superstițioase ar putea întruchipa? Wayne era convins că câinii erau la fel de superstițioși ca oamenii. Și mai mult, probabil.

— Faci cum vrei, a zis Wayne și a închis ușa.

Ai ajuns la aeroport?

Da. Mi-au întârziat zborul până la ora 3, așa că o să stau ceva timp aici

Nasol. Ce-o să faci?

Dau iama pe la restaurante. O să dau iama așa de tare, că o să DOARĂ.

Mama a reușit să pornească motorul. A ieșit acum la drum.

Poartă cască?

Da. Am obligat-o. Și geaca.

Bravo ție. Geaca aia pune +5 la armură.

LOL. Te iubesc. Zbor lin.

Dacă mor într-un accident de avion, să-ți aduci aminte să pui mereu în bagaj benzile desenate. Te iubesc și eu.

Apoi nu a mai fost nimic de zis. Wayne a luat telecomanda, a dat drumul la televizor și a găsit SpongeBob. Poziția oficială era că se făcuse prea mare pentru SpongeBob, însă cu maică-sa plecată își putea permite să renunțe la poziția oficială și să facă ce-are chef.

Hooper a lătrat.

Wayne s-a ridicat și s-a dus la geamul de lângă ușă, dar nu a reușit să vadă unde e Hooper. Câinele cel mare dispăruse în ceața de vapori albi.

A stat și a ascultat cu atenție, întrebându-se dacă nu cumva se întoarce motocicleta. I se părea că maică-sa plecase de mai mult de cinci minute.

Și-a refocalizat privirea și a văzut ecranul televizorului reflectat în geam. SpongeBob purta o eșarfă și vorbea cu Moș Crăciun. Moșul a înfipt un cârlig de oțel prin creierul lui SpongeBob și l-a aruncat în sacul lui cu cadouri.

Wayne și-a smucit capul și a privit în spate, dar SpongeBob vorbea acum cu Patrick și nu era nici urmă de Moș Crăciun.

S-a îndreptat înapoi spre canapea când în sfârșit l-a auzit pe Hooper la ușa din față, cu coada lovind ritmic, *buf, buf, buf*, la fel ca de dimineață.

— Vin, a spus el. Nu te mai agita.

Însă când a deschis ușa nu era deloc Hooper. Era un bărbat îndesat, păros și gras, într-un trening gri cu dungi argintii, cu mânecile suflecate. Pe cap avea șuvițe roase, de parcă ar fi avut râie. Ochii îi ieșeau din orbite deasupra nasului mare și plat.

— Salut, a zis. Pot să-ți folosesc telefonul? Am avut un accident teribil. Tocmai am lovit un câine cu mașina.

Vorbele îi erau domoale, de parcă bărbatul ar fi citit replicile de pe niște notițe, însă având probleme cu formularea corectă a cuvintelor.

— Ce? a întrebat Wayne. Ce-ați spus?

Bărbatul urât s-a uitat la el cu o privire îngrijorată și a zis:

— Salut! Pot să-ți folosesc telefonul? Am avut un accident teribil. Tocmai am lovit un câine. Cu mașina noastră!

Erau aceleași cuvinte, doar cu accentuare diferită, ca și cum nu era convins care reprezentau întrebări și care afirmații.

Wayne a privit în spatele bărbatului urât și scund. În jos pe drum, a văzut ceea ce părea un covor murdar făcut sul așezat în fața unei mașini. Prin aburul albicios și ezitant, era greu de zărit prea clar mașina și movila albă. Numai că nu era un covor făcut sul, desigur. Wayne și-a dat seama exact ce era.

— Nu l-am văzut și era tocmai în mijlocul drumului. L-am lovit cu

mașina noastră, a spus omul îndesat, arătând peste umăr.

În mijlocul ceții era un bărbat înalt, chiar lângă roata din dreapta față. Era pe vine, cu mâinile pe genunchi, analizând câinele într-un fel didactic, cumva, de parcă s-ar fi așteptat ca Hooper să sară oricând în picioare.

Omul scund a privit o secundă la palmele lui, după care și ridicat privirea și a zis:

— A fost un accident teribil, și a zâmbit cu speranță. Pot să-ți folosesc telefonul?

— Ce? a repetat Wayne, deși îl auzise cât se poate de clar pe bărbat, în ciuda țiuitului care îi răsuna în urechi.

Pe lângă asta, acel om spusese același lucru de trei ori la rând, aproape fără nicio variație.

— Hooper? Hooper!

A trecut iute pe lângă bărbatul scund. Nu a alergat, dar a mers cu pas grăbit, cu postura cadențată și țeapănă.

Hooper arăta de parcă s-ar fi lăsat moale pe o parte și s-a pus să doarmă pe șosea, în fața mașinii. Picioarele îi erau aliniate perfect drept față de trup. Ochiul stâng îi era deschis, privind neclar și șters la cer, însă atunci când Wayne s-a apropiat s-a mișcat ca să îl urmărească. Încă mai era în viață.

— Of, Dumnezeule, băiete, a zis Wayne, căzând în genunchi. Hooper!

În lumina farurilor, ceața se dezvăluia ca mii de boabe fine de apă fremătând în aer. Prea ușoare ca să cadă, pluteau de colo, colo, o ploaie care nu voia să bată.

Hooper și-a îndepărtat cu limba lui groasă saliva untoasă care îi curgea din gură. Pieptul îi tresălta în spasme, chinuindu-se să respire. Wayne nu putea vedea niciun fel de sânge.

— Doamne ferește! a exclamat bărbatul care inspectase câinele. Ce ghinion! Îmi pare rău. Sărmana creatură. Totuși, fac pariu că n-are habar ce s-a întâmplat cu el. Asta ar putea să te consoleze un pic.

Wayne și-a mutat privirea de la câine la bărbatul din dreptul roții mașinii. Purta cizme negre care mai că îi ajungeau până la genunchi și un palton cu rânduri de nasturi de alamă de o parte și de alta. Pe măsură ce Wayne își ridica privirea, a observat și mașina. Era una de epocă – veche, dar prețioasă, ar fi declarat tatăl lui.

Bărbatul înalt ținea în mâna dreaptă un ciocan argintiu, de mărimea unuia de crichet. Cămașa de sub haină era de mătase albă, la fel de netedă și de lucioasă ca laptele proaspăt.

Wayne a continuat să își ridice ochii. Charlie Manx îl fixa cu o privire fascinată.

— Dumnezeu să binecuvânteze câinii și copiii, a spus el. Lumea aceasta e un loc prea dur pentru ei. Lumea e hoață și îți fură copilăria și ție, și celor mai buni câini. Dar să mă crezi când îți zic. Acum e pe cale să ajungă într-un loc mai bun!

Charlie Manx încă mai arăta ca în fotografia făcută la secția de poliție, deși era mai bătrân – bătrân mergând spre antic. Pe țeasta lui cheală se întindeau linse doar câteva fire de păr cărunt. Buzele înguste erau acum puțin îndepărtate, lăsând vederii o limbă oribilă, lipsită de orice culoare, la fel de albă ca pielea descuamată. Era tot atât de înalt ca Lincoln pe cât era și de mort. Wayne putea mirosi moartea pe el, putoarea descompunerii.

— Nu mă atinge! a izbucnit Wayne.

S-a ridicat nesigur pe picioare și a făcut un singur pas în spate înainte să dea în bărbatul scund și urât. Bărbatul scund l-a apucat de umeri, obligându-l să rămână îndreptat spre Manx.

Wayne și-a răsucit capul ca să privească înapoi. Dacă ar fi avut aer în plămâni, ar fi țipat. Bărbatul din spatele lui avea acum un alt chip. Purta o mască de gaze de cauciuc, cu o valvă grotescă acolo unde ar fi trebuit să fie gura și ferestre lucioase de plastic în loc de ochi. Dacă ochii erau ferestre către suflet, atunci Omul cu Mască de Gaze oferea imaginea unei deșertăciuni profunde.

— Ajutor! a strigat Wayne. Ajutați-mă!

— Exact asta și intenționez, a spus Charlie Manx.

— AJUTOR! a strigat Wayne din nou.

— Eu strig, tu strigi, noi cu toții strigăm ca-nghețată să luăm, a recitat Omul cu Mască de Gaze. Strigă în continuare. Vezi dacă asta primești. Un pont bun, amice – fără înghețată pentru cine strigă!

— AJUTOR! a strigat Wayne.

Charlie Manx și-a băgat degetele lui subțiri în urechi și s-a schimonosit.

— Vai, ce de gălăgie inutilă.

— Băiețeii gălăgie nu primesc nici jucărie, a zis Omul cu Mască de Gaze. Băiețeii de scâncesc ajutor ei nu găsesc.

Lui Wayne i-a venit să vomite. Și-a deschis gura ca să scoată un nou țipăt, însă Manx s-a întins și i-a pus un deget la buze. *Șșșt*. Wayne aproape că a tresărit izbit de mirosul acestuia, o miasmă de formaldehidă și de sânge.

— N-am de gând să-ți fac rău. N-aș face niciodată rău unui copil. Nu-i nevoie de atâta circăreală. Treaba mea e cu mama ta. Sunt convins că ești un băiat cumsecade. Toți copiii sunt – o perioadă. Însă mama ta e o târfă destrăbălată și mincinoasă care a depus mărturie falsă împotriva mea. Și

asta nu-i tot. Am propriii mei copii, și m-a împiedicat să îi văd ani și ani la rând. N-am putut să le văd chipurile lor dulci și fericite timp de un deceniu, deși le-am auzit glasurile suficient de des, în visele mele. I-am auzit cum m-au chemat și știu că le-a fost foame. N-ai idee cum te simți când copiii tăi au nevoie de tine, iar tu ești în neputința de a-i ajuta. Ar duce un om normal pe culmile nebuniei. Desigur, unii ar spune că deja nu eram prea departe!

La asta, amândoi bărbații au început să râdă.

— Te rog, a zis Wayne. Dă-mi drumul.

— Vreți să îi dau niște gaz, dle Manx? E timpul pentru niște fum de turtă dulce?

Manx și-a pus mâinile la șold și s-a încruntat.

— Un pui de somn ar fi cel mai potrivit. E greu să te înțelegi cu un copil care e așa de agitat.

Omul cu Mască de Gaze l-a silit pe Wayne să înainteze către mașină. Wayne a văzut acum că era un Rolls-Royce și în minte i-a apărut imaginea unuia dintre articolele de ziar ale lui Maggie Leigh, ceva despre un bărbat care a dispărut în Kentucky împreună cu Rolls-ul lui din 1938.

— Hooper! a strigat Wayne.

Tocmai era împins pe lângă câine. Hooper și-a smucit capul, de parcă ar fi sărit la o muscă, mișcându-se cu mai multă viață decât ar fi crezut Wayne că e posibil. A mușcat, închizându-și colții în glezna stângă a Omului cu Mască de Gaze.

Omul cu Mască de Gaze a scos un sunet ascuțit și s-a împleticit. O clipă, Wayne a crezut că va putea scăpa, însă omul scund avea brațe lungi și puternice, ca un babuin, și își trecuse antebrațul peste gâtul lui.

— Au! Dle Manx, a zis Omul cu Mască de Gaze. Mușcă! Câinele mușcă! Și-a băgat *dinții* în mine!

Manx a ridicat ciocanul argintiu și l-a plesnit cu putere în capul lui Hooper, ca cineva la un parc de distracții lovind cu barosul pentru a-și testa forța, pocnind ținta ca să vadă dacă nu cumva atinge clopoțelul. Craniul lui Hooper s-a zdrobit ca un bec sub o talpă. Manx l-a mai lovit o a doua oară, ca să fie sigur. Omul cu Mască de Gaze și-a tras liber piciorul și s-a răsucit pe jumătate ca să poată să îi dea una, doar așa, de fază.

— Câine tembel! a strigat Omul cu Mască de Gaze. Sper că te-a durut! Sper că te-a durut o *grămadă*!

Când Manx s-a întremat, pe cămașă avea o urmă proaspătă și lucioasă de sânge, aproximativ în formă de „Y". Se răsfira de sub mătase, picurând de undeva dintr-o rană de la piept a bătrânului.

— Hooper, a spus Wayne.

Intenționase să strige, însă a ieșit ca o șoaptă, abia auzită chiar și de

el.

Acum, blana albă a lui Hooper era pătată de roșu. Era ca sângele pe zăpadă. Wayne n-a reușit să privească ce i se întâmplase.

Manx s-a aplecat asupra câinelui, părând să ia un respiro.

— Ha. Cățelușul ăsta a fugărit ultimul lui stol de porumbei.

— L-ai omorât pe Hooper, a zis Wayne.

Charlie Manx a spus:

— Da. Se pare că am fost nevoit. Sărmana creatură. E păcat. Am încercat mereu să fiu un cât mai bun prieten cu câinii și cu copiii. O să încerc să mă revanșez, tinere. Ține minte că îți sunt dator. Bagă-l în mașină, Bing, și dă-i ceva ca să îi aline mintea.

Omul cu Mască de Gaze l-a împins pe Wayne înainte, șchiopătând și punându-și greutatea pe glezna dreaptă.

Portiera din spate a Rolls-Royce-ului a pocnit și s-a deschis larg. În mașină nu stătea nimeni. Nimeni nu atinsese zăvorul. Wayne era trăsnit – uluit, chiar –, însă nu a stat prea mult să se gândească la asta. Lucrurile se desfășurau cu repeziciune, și nu-și putea permite să-și piardă concentrarea.

Wayne a înțeles că dacă ar urca pe bancheta din spate nu ar mai coborî niciodată. Ar fi fost de parcă ar fi intrat în propriul mormânt. Hooper, totuși, încercase să îi arate ce e de făcut. Hooper încercase să îi arate că și atunci când pari complet copleșit, încă îți mai poți arăta colții.

Wayne și-a întors capul și și-a înfipt dinții în antebrațul omului gras. A păstrat falca blocată și a apăsat până ce a simțit gust de sânge.

Omul cu Mască de Gaze a urlat.

— Doare! Mă face să mă doară!

Mâna i s-a deschis și închis. Wayne a văzut, de aproape, niște cuvinte scrise cu marker negru în palma Omului cu Mască de Gaze.

TELEFON

ACCIDENT
MAȘINĂ

— Bing! a sâsâit dl Manx. Șșșt! Pune-l în mașină și taci din gură!

Bing – Omul cu Mască de Gaze – a prins un ciuf din părul lui Wayne și a *tras*. Wayne a simțit de parcă scalpul îi era sfâșiat precum o mochetă veche. Și totuși, și-a ridicat un picior, proptindu-l de lateralul automobilului. Omul cu Mască de Gaze a scos un geamăt și l-a plesnit pe Wayne în moalele capului.

A fost ca o grenadă luminoasă. Numai că în loc de explozia de scântei albe a fost o explozie de negreală, în spatele ochilor. Wayne a lăsat jos

piciorul proptit de mașină. Când privirea i s-a mai limpezit, era deja împins prin portiera deschisă și căzut în patru membre pe tapiserie.

— Bing! a strigat Manx. Închide ușa! Vine cineva! Vine femeia aceea îngrozitoare!

— Curul tău e iarbă, i-a zis Omul cu Mască de Gaze lui Wayne. Curul tău e foarte multă iarbă. Iar eu sunt mașina de tuns gazonul. O să îți tund curul, apoi o să ți-l fut. O să te fut drept în cur.

— Bing, ochii la mine!

— Mama! a strigat Wayne.

— Vin acum! a strigat ea înapoi, cu o voce conturată de undeva de la mare distanță și fără o urgență anume în tonul ei.

Omul cu Mască de Gaze a trântit portiera.

Wayne s-a ridicat în genunchi. Acolo unde fusese plesnit, urechea lui stângă pulsa dureros, arzând. În gură avea un gust neplăcut de sânge.

S-a uitat peste scaunele din față și prin parbriz.

Pe șosea pășea o siluetă întunecată. Ceața năștea iluzii ciudate în aer, distorsionând și mărind formele. Arăta ca un ghebos grotesc împingând un scaun cu rotile.

— Mama! a strigat Wayne încă o dată.

Ușa de la pasagerul din față – care se afla pe stânga, unde ar fi fost volanul într-o mașină americană – s-a deschis. Omul cu Mască de Gaze a urcat, a tras portiera în urma lui, apoi s-a răsucit pe loc și a îndreptat un pistol spre fața lui Wayne.

— Ai face bine să îți tacă flanca, a zis Omul cu Mască de Gaze, altfel te găuresc. Te umplu de plumb. Cum ți-ar plăcea? Nu prea mult, fac pariu!

Omul cu Mască de Gaze și-a inspectat brațul drept. Acolo unde îl mușcase Wayne era acum o umflătură diformă vineție, străjuită de două paranteze de sânge roșiatic aprins în locul unde dinții lui Wayne străpunseseră pielea.

Manx s-a strecurat în spatele volanului. A așezat ciocanul argintiu pe tapițeria de piele dintre el și Omul cu Mască de Gaze. Mașina a pornit la viață, cu motorul producând un tors rezonant și adânc ce se simțea mai mult decât se auzea, genul de vibrație luxoasă.

Cocoșatul cu scaunul cu rotile a ieșit din negură, dezvăluind figura unei femei care merge alături de motocicleta sa, împingând-o cu trudă de ghidon.

Wayne a deschis gura ca să strige încă o dată către maică-sa. Omul cu Mască de Gaze a scuturat din cap. Wayne a țintit privirea în țeava neagră a pistolului. Nu era înspăimântătoare. Era fascinantă – ca priveliștea de pe o culme la marginea unui hău.

— Fără hohot, a zis Omul cu Mască de Gaze. Fără chef. Quakeri-s pe

zaiafet.

Charlie Manx a mișcat schimbătorul de viteze cu un trosnet. Apoi a aruncat o ultimă privire peste umăr.

— Nu-l lua în seamă, a zis Manx. E un răsfățat și jumătate. Dar o să ne descurcăm noi să găsim ceva distractiv. Sunt aproape convins de asta. De fapt, sunt pe cale să născocesc ceva chiar acum.

Route 3

Motocicleta nu voia să pornească. Nici măcar nu scotea sunete încurajatoare. A tot sărit în sus și în jos pe ea, că începuseră s-o doară picioarele, și nici măcar o dată nu a reușit să declanșeze acel sunet grav, adânc și gutural care să fi sugerat că motorul e pe cale să demareze. În schimb, scotea pufăituri slabe, ca un om care oftează disprețuitor printre buze: *pffffft*.

N-avea ce să facă altceva decât să o ia pe jos.

S-a aplecat pe ghidon și a început să împingă. A făcut trei pași grei, apoi a luat o pauză și a privit iarăși peste umăr. Tot niciun pod. Nu fusese niciodată un pod acolo.

Vic a continuat să meargă și și-a imaginat cum va decurge conversația cu Wayne.

Hei, puștiule, vești proaste: mi s-a desprins ceva de pe motocicletă și s-a stricat. Ah, și mi s-a desprins ceva în cap și s-a stricat și el. O să fie nevoie să intru în service. După ce mă acomodez la azilul de nebuni, o să îți trimit o carte poștală.

A râs. I-a răsunat mai degrabă ca un suspin.

Wayne. Mi-am dorit mai mult ca orice să-ți fiu mama pe care o meriți. Însă nu pot. N-o pot face.

Gândul de a spune așa ceva a făcut-o să-i vină să vomite. Chiar și dacă ar fi fost adevărat, nu o făcea să se simtă mai puțin lașă.

Wayne. Sper că știi că te iubesc. Sper că știi că am încercat.

Ceața plana deasupra șoselei și părea că trece drept prin ea. Ziua devenise inconfortabil de răcoroasă pentru început de iulie.

O altă voce, puternică, distinctă, masculină, a rostit printre gândurile ei, vocea tatălui ei: *Nu păcăli un fățarnic, puștoaico. Ai vrut să găsești podul. Te-ai dus să îl cauți. D-asta nu ți-ai mai luat medicamentele. D-asta ai reparat motocicleta. De ce te temi tu, de fapt? Te temi că ești nebună? Sau că* nu *ești?*

Vic auzea des pe tatăl ei spunându-i lucruri pe care nu voia să le știe,

deși în ultimii zece ani vorbise cu ea doar de câteva ori. S-a mirat de asta, de cum încă mai avea nevoie să audă vocea bărbatului care o abandonase fără să se uite înapoi.

A împins motocicleta prin pâcla umedă și rece. Pe suprafața stranie și cerată a gecii se adunau broboane de apă. Cine știe din ce o fi fost făcută – un amestec de țesătură, teflon și, probabil, piele de dragon.

Vic și-a scos casca și a atârnat-o de ghidon, însă aceasta nu voia să rămână locului, tot cădea pe asfalt. În cele din urmă și-a potrivit-o înapoi pe cap. A împins, târșâindu-și picioarele pe marginea drumului. I-a trecut prin minte să abandoneze motocicleta și să revină după ea mai târziu, dar nu a luat serios în considerare posibilitatea. Plecase cândva de lângă bicicleta ei Raleigh și își lăsase în urmă ce avea mai bun din ea. Când ai un set de roți ce te pot duce oriunde, nu pleci de lângă ele.

Vic și-ar fi dorit, poate pentru prima oară în viața ei, să dețină un telefon mobil. Uneori, i se părea că e ultima persoană din America fără unul. Pretinsese că era un fel de a-și arăta disprețul față de capcanele tehnologice ale secolului douăzeci și unu. Totuși, în realitate, nu ar fi suportat ideea de a avea permanent un telefon cu ea, oriunde ar fi mers. Nu ar fi fost liniștită știind că ar putea oricând primi un telefon urgent din Tărâmul Crăciunului, cu vreun copil mort la aparat: *Hei, dna McQueen, v-a fost dor de noi?!?*

A împins și a mers și a împins și a mers. Pe sub bărbie, fredona ceva. Deja nu mai realiza de ceva vreme că o face. Și-l imagina pe Wayne stând la fereastră, acasă, privind prin ploaie și ceață, bâțâindu-se iritat de pe un picior pe altul.

Vic era conștientă de – și încerca să suprime – o senzație de panică ce se strecura din gravitatea situației. Simțea că e nevoie de ea acasă. Îi era teamă de lacrimile și furia lui Wayne – și, în același timp, abia aștepta să o întâmpine, să îl vadă, să știe că totul e în regulă. A împins. A cântat.

— *Noapte tăcută*, cânta ea, *noapte feerică.*

S-a auzit pe sine și s-a oprit, dar cântecul a continuat în capul ei, tânguit și fals. *Totu-i lin. Totu-i lumină.*

Vic simțea zăpușeală în cască. Picioarele îi erau îmbibate și reci de la ceață, iar fața fierbinte și asudată de la efort. Ar fi vrut să se așeze – nu, să se întindă – în iarbă, pe spate, uitându-se către nicăieri la cerul jos ca de smântână. Dar putea deja zări casa închiriată, un triunghi întunecat în stânga ei, aproape lipsit de contur prin negură.

Lumina zilei începea să slăbească și n-a fost surprinsă când a văzut becuri aprinse în cabană, pe lângă pâlpâirea albastră vagă a televizorului. Însă a fost surprinsă de faptul că Wayne nu era la fereastră ca să o aștepte.

Apoi l-a auzit.

— Mama! a strigat el.

Cu casca pe cap, vocea a ajuns la ea înfundată, îndepărtată.

Ea și-a aplecat fruntea. Băiatul era bine.

— Vin acum! a strigat înapoi, epuizată.

Aproape că ajunsese la intrarea pe alee când a auzit motorul la ralanti al unei mașini. A ridicat privirea. Ceața era străpunsă de o pereche de faruri. Mașina căreia îi aparțineau fusese parcată la marginea drumului, însă în clipa în care le-a văzut a început să se miște, rulând pe asfalt.

Vic s-a oprit și a privit, iar pe măsură ce mașina venea către ea, împrăștiind ceața, și-a dat seama că nu era pe de-a întregul surprinsă. Îl trimisese la închisoare și îi citise necrologul, dar o parte din ea așteptase întreaga ei viață de adult ca să vadă din nou pe Charlie Manx și pe Rolls-Royce-ul lui.

Wraith-ul despica ceața, o sanie neagră sfâșiind norii și lăsând în urmă chiciură de decembrie. Chiciură de decembrie în iulie. Aburul fremătat a clocotit din jurul plăcuței de înmatriculare vechi, îndoite și mâncate de rugină: NOS4A2.

Vic a lăsat să cadă motocicleta, care s-a prăbușit cu un zgomot infernal. Oglinda de pe mânerul stâng a explodat în așchii argintii pulverizate.

S-a întors și a fugit.

Gardul se afla în stânga, iar ea a ajuns la el în doi pași și s-a cocoțat pe lemn. Era tocmai sus când a auzit cum mașina accelerează de-a lungul malului din spatele ei, așa că a sărit și a aterizat pe peluză, apoi a făcut un nou pas și Wraith-ul a trecut prin gard.

O scândură s-a rotit prin aer, *vâj, vâj, vâj*, și a pocnit-o peste umăr. A trântit-o la pământ și peste marginea lumii, căzând într-un abis infinit, căzând în aburul rece și tulburat, fără sfârșit.

Casa de la Lac

Wraith-ul a intrat în gardul din stâlpi ciopliți, iar Wayne a fost smuls de pe banchetă, lovindu-se de podea. Și-a ciocnit dinții cu un sunet ascuțit.

Buștenii au crăpat și s-au dat la o parte. Unul dintre ei a scos un sunet zdrobit și a răpăit pe capotă. În mintea lui Wayne acesta fusese sunetul trupului mamei lui lovind mașina, așa că a început să țipe.

Manx a frânat complet și și-a îndreptat privirea către Omul cu Mască de Gaze.

— Nu vreau să mai fie martor la nimic, de-acum, a zis Manx. Să-ți vezi câinele murind în stradă e suficient de traumatizant. Poți să-l faci să adoarmă, Bing? Oricine poate observa că e deja extenuat.

— Ar trebui să vă ajut cu femeia.

— Îți mulțumesc, Bing. E foarte grijuliu din partea ta. Nu, mă descurc și singur.

Mașina s-a clătinat când bărbatul a coborât.

Wayne s-a chinuit să se pună în genunchi și și-a ridicat fruntea ca să privească peste scaunul din față, prin geam și în curte.

Charlie Manx ținea ciocanul argintiu într-o mână și traversa către partea din față a mașinii. Mama lui Wayne era întinsă pe iarbă, în mijlocul unor scânduri împrăștiate.

Portiera stângă din spate s-a deschis, iar Omul cu Mască de Gaze s-a urcat lângă Wayne. Wayne s-a ferit în dreapta lui, încercând să ajungă la cealaltă ușă, dar Omul cu Mască de Gaze l-a prins de braț și l-a tras înspre el.

Avea într-o mână o canistră mică de aerosoli. Scria ODORIZANT CU AROMĂ DE PRĂJITURI CU GHIMBIR pe o parte și arăta imaginea unei femei care scotea dintr-un cuptor o tavă cu fursecuri în formă de omuleți de turtă dulce.

— Hai să-ți spun ceva despre chestia asta de-aici, a zis Omul cu Mască de Gaze. Poate că scrie *Aromă de prăjituri cu ghimbir*, însă de fapt miroase

a ora de nani. Iei o gură din asta și te trimite direct în miercurea viitoare.

— Nu, a strigat Wayne. N-o face!

A fluturat din mâini, ca o pasăre cu o singură aripă țintuită de un placaj de lemn. N-avea unde să zboare.

— Oho, n-o s-o fac! a zis Omul cu Mască de Gaze. M-ai mușcat, căcănar mic ce ești. De unde știi că n-am SIDA? Ai putea avea și *tu*. Ai putea avea acum o gură mare și plină cu SIDA mea.

Wayne a privit peste scaunul din față, prin parbriz, către curte. Manx pășea înspre mama lui, care tot nu se mișca.

— Ar trebui să te mușc înapoi, să știi, a spus Omul cu Mască de Gaz. Ar trebui să te mușc de *două* ori, o dată pentru ce-ai făcut și încă o dată pentru câinele tău cretin. Te-aș putea mușca pe fața ta micuță și drăguță. Ai o față de fetiță drăguță, însă n-ar mai fi așa de drăguță dacă ți-aș smulge obrazul și ți l-aș scuipa pe jos. Dar o să stăm cuminți aici, în schimb. O să stăm cuminți și o să privim spectacolul. Privește și vezi ce face dl Manx cu târfele destrăbălate care spun minciuni. Și după ce termină cu ea... după ce termină, o să fie rândul *meu*. Și eu nu sunt nici pe jumătate la fel de blând ca dl Manx.

Maică-sa și-a mișcat mâna dreaptă, deschizând și închizând degetele, formând un pumn moale. Wayne a simțit cum ceva se desprinde în el. Era de parcă cineva ar fi stat pe pieptul lui și tocmai ce și-ar fi ridicat talpa, oferindu-i prima ocazie de cine știe când ca să tragă o gură sănătoasă de aer. Nu era moartă. Ea *nu era moartă.*

Femeia și-a petrecut mâna înainte și înapoi, ușor, ca și cum ar fi pipăit în iarbă după ceva ce pierduse. Și-a mișcat și piciorul drept, îndoindu-l de la genunchi. Arăta ca cineva care încerca să se ridice.

Manx s-a aplecat asupra ei, cu acel ciocan enorm argintiu al lui, l-a ridicat și l-a coborât. Wayne nu mai auzise înainte cum fac oasele care se rup. Manx a lovit-o în umărul stâng, iar Wayne a auzit un *pop*, ca un nod de creangă explodând într-un foc de tabără. Forța loviturii a trântit-o înapoi pe burtă.

El a strigat la ea. A strigat cu tot aerul din plămâni și și-a închis ochii și și-a coborât fruntea...

Iar Omul cu Mască de Gaze l-a apucat de păr și i-a dat capul pe spate. Ceva metalic l-a lovit pe Wayne în gură. Omul cu Mască de Gaze îl pocnise în față cu canistra de aromă de ghimbir.

— Deschide-ți ochii și privește, a zis Omul cu Mască de Gaze.

Mama lui Wayne și-a urnit mâna dreaptă, încercând să se ridice, s-a târât, iar Manx a lovit-o din nou. S-a auzit cum șira spinării i se frânge de parcă cineva ar sări pe un vraf de farfurii de porțelan.

— Ia aminte, a spus Omul cu Mască de Gaze, gâfâind atât de tare, încât

interiorul măștii i s-a aburit. Abia acum ajungem la partea cea mai bună.

Sub

Vic înota.

Era sub apă, era în lac. Plonjase aproape până la fund, unde lumea era întunecată și retrasă. Vic nu simțea nevoia de aer, nu era conștientă că își ține respirația. Îi plăcuse mereu să coboare adânc, printre umbrele încremenite, tăcute ale împărăției peștilor.

Vic ar fi putut rămâne la infinit sub apă, era pregătită să devină un păstrăv, însă Wayne o striga din lumea de la suprafață. Vocea îi era îndepărtată, și totuși ea putea recunoaște urgența din glasul lui, înțelesese că el nu striga, ci urla. A încercat să se concentreze către o singură mână, bătând apa. Și-a deschis degetele. Și-a închis degetele. Și le-a deschis iarăși.

Și-a deschis mâna pe iarbă. Vic era în noroi, pe stomac, deși senzația de imersiune încă mai persista. Nu-și putea închipui – ha, ha, închipuire, te-ai prins? – cum de a nimerit întinsă în curte. Nu-și amintea ce o lovise. *Ceva* o lovise. Îi era dificil să-și ridice capul.

— Mai ești cu mine, dna Faci pe Deșteapta Victoria McQueen? a rostit cineva.

Ea l-a auzit, dar nu i-a putut desluși sensul cuvintelor. Era irelevant. Doar Wayne conta. Îl auzise pe Wayne țipând după ea, era convinsă de asta. Îi auzise țipătul până în miezul oaselor. Trebuia să se ridice și să vadă dacă e bine.

Vic a făcut o încercare să stea în patru membre, iar Manx i-a lovit umărul cu maiul. A auzit cum se rupe osul, iar brațul i-a cedat sub ea. S-a prăbușit, izbind solul cu bărbia.

— N-am zis că poți să te ridici. Te-am întrebat dacă mă asculți. O să vrei să mă asculți.

Manx. Manx era aici, nu era mort. Manx și Rolls-Royce-ul lui, iar Wayne era în Rolls-Royce. Știa acest ultim lucru cu certitudinea cu care își cunoștea propriul nume, deși nu îl mai văzuse de mai bine de

jumătate de oră, sau mai mult. Wayne se afla în mașina aceea, iar ea trebuia să îl scoată.

A început să se ridice încă o dată, și Charlie Manx a lovit-o din nou cu ciocanul lui argintiu, acum în spate, iar ea a auzit cum i se frânge șira spinării, cu un sunet făcut de cineva care calcă pe o jucărie ieftină: un sfărâmat casant, ca de plastic spart. Forța enormă a loviturii i-a smuls aerul din piept și i-a împins spinarea în stomac.

Wayne țipa din nou, de data asta fără cuvinte.

Vic și-ar fi dorit să poată să se uite în jur după el, să vadă unde e, dar era aproape imposibil să își ridice capul. Își simțea capul extrem de greu și de ciudat, insuportabil, prea mult pentru ce putea duce gâtul ei. Casca, s-a gândit. Încă mai purta casca și geaca lui Lou.

Geaca lui Lou.

Vic a mișcat un picior, a ridicat genunchiul sus, prima parte a planului de a se ridica în picioare. Putea simți pământul de sub genunchi, putea simți cum îi tremură mușchiul din spatele coapsei. Vic auzise cum Manx îi pulverizase șira spinării cu cea de a doua lovitură, și nu-și dădea seama de ce își mai putea încă simți picioarele. Nu-și dădea seama de ce nu o durea mai tare. Cel mai rău o chinuiau tendoanele, de la sforțarea făcută cu urcatul motocicletei la pantă mai mult de o jumătate de kilometru. Totul durea, însă nimic nu era rupt. Nici măcar umărul pe care-l auzise trosnind. A inspirat adânc, tremurat, iar coastele i s-au depărtat fără efort, deși le auzise cum se crapă ca niște rămurele într-o furtună.

Numai că nu oasele ei trosniseră. Auzise plesnitul acelor plăci Kevlar aranjate pe spatele și umerii gecii masive a lui Lou. Lou îi spusese cândva că ai fi putut să izbești un stâlp de telefon cu treizeci la oră și aveai o șansă mare să te ridici teafăr dacă purtai geaca lui.

Următoarea dată când a lovit Manx, în lateral, a strigat – mai degrabă surprinsă fiind, decât de durere – și a auzit un alt trosnet puternic.

— Ai face bine să îmi răspunzi când vorbesc cu tine, a zis Manx.

Partea laterală a trupului a început să îi pulseze – pe-asta o simțise. Însă trosnetul fusese tot o altă placă dislocată. Capul îi era destul de limpede, și s-a gândit că dacă ar încerca să se ridice, cu mare efort, ar reuși.

Nu, n-o face, i-a zis tatăl ei, așa de apropiat, că ar fi putut să-i fi șoptit în ureche. *Stai jos și lasă-l să-și facă de cap. Nu e momentul, Piceo.*

Renunțase la tatăl ei. Nu mai avea niciun folos de la el și limita conversațiile dintre ei la minimul necesar. Nu-și mai dorise să audă de el. Însă acum era aici, și îi vorbea în aceeași manieră calmă, măsurată cu care obișnuise s-o facă pe vremea când îi explicase cum să bată mingea sau de ce conta Hank Williams.

El crede că te-a caftit bine de tot, puștoaico. Crede că ești terminată. Dacă încerci să te ridici acum, o să afle că nu ești așa de varză cum crede și după aia o să te facă zob. Așteaptă. Așteaptă momentul potrivit. O să-l știi când o să vină.

Vocea tatălui ei, geaca iubitului ei. Pentru o clipă, a conștientizat cât de mult o protejează ambii bărbați din viața ei. Crezuse că lor le-ar fi fost mai bine fără ea și că ei i-ar fi fost mai bine fără cei doi, însă acum, aici, în noroi, a realizat că de fapt nu a mers nicăieri fără ei.

— Mă auzi? Îmi auzi vocea? a întrebat Manx.

Ea nu a răspuns. Era complet nemișcată.

— Poa' c-o faci, poa' că n-o faci, a zis el după un moment de reflecție.

Nu-i mai auzise vocea de mai bine de un deceniu, și totuși își păstrase aceeași tărăgăneală de mocofan.

— Ce te afișezi ca târfa, așa, în pantalonii ăștia ai tăi scurți de denim? Îmi aduc aminte de o vreme, nu foarte de demult, când până și o târfă s-ar fi rușinat să apară în public îmbrăcată ca tine și să își despartă picioarele ca să călărească o motocicletă, într-o parodie obscenă a actului carnal.

A făcut iar o pauză, continuând imediat:

— Erai călare și data trecută când ne-am întâlnit. N-am uitat. N-am uitat nici podul. Are și asta o pedală specială ca cea de dinainte? Mă pricep la curse deosebite, Victoria McQueen, și la drumuri secrete. Sper că ai umblat până acum destul haihui pe placul inimii. N-o să mai ai ocazia.

I-a trântit ciocanul în șale și a fost ca o bâtă de baseball la rinichi, iar ea a lăsat să-i scape un icnet printre dinți. Își simțea mațele zdrobite, făcute papară.

Fără armură în zona aia. Mai rău ca oricând. Încă o lovitură așa și ar avea nevoie de cârje ca să se mai pună pe picioare. Încă o lovitură așa și s-ar pișa cu sânge.

— N-o să-ți mai încaleci motocicleta nici spre bar, nici farmacie, ca să-ți iei medicamentele tale pentru gărgăunii din cap. Oho, știu totul despre tine, Victoria McQueen, Domnișoara Minți, Minți, De-nghează Apele. Știu ce bețivancă penibilă ești și cât de nepotrivită ești ca mamă și că ai trecut pe la balamuc. Știu că l-ai făcut din flori pe fiu-tău, ceea ce, desigur, e foarte comun pentru târfe ca tine. Și când te gândești că trăim într-o lume în care uneia ca tine îi este permis să aibă copil. Eee! Acum băiatul tău e cu *mine*. Mi-ai furat copiii de lângă mine cu minciunile tale, iar acum îl revendic pentru mine pe-al tău.

Măruntaiele lui Vic s-au strâns tare. Era la fel de rău ca faptul de a fi pocnită din nou. Îi era teamă că ar putea să vomite în cască. Mâna stângă

îi era apăsată de lateralul corpului, în acea senzație groaznică de strânsoare din abdomen. Degetele au pipăit conturul unui obiect aflat în buzunarul gecii. O formă de seceră-semilună.

Manx s-a aplecat deasupra ei. Când a reînceput să vorbească, vocea îi era blândă.

— Fiul tău e cu mine, și n-o să-l mai iei *niciodată* înapoi. Nu mă aștept să mă crezi, Victoria, dar îi e mai bine cu mine. O să îi aduc mai multă fericire decât i-ai putea da tu vreodată. În Tărâmul Crăciunului, îți promit, nu se va mai simți niciodată nefericit. Dacă ai avea măcar un oscior de recunoștință în tine, mi-ai mulțumi.

A împuns-o cu vârful maiului și s-a apropiat și mai mult de ea.

— Haide, Victoria. Spune-o. Spune mulțumesc.

Ea și-a vârât mâna dreaptă în buzunar. Degetele i s-au încârligat în jurul cheii fixe care avea forma unui cuțit. Degetul mare a pipăit muchiile stampării TRIUMPH.

Acum. Acum e momentul. Fă să conteze, i-a spus tatăl ei.

Lou a sărutat-o pe tâmplă, cu buzele-i ștergând-o domol.

Vic s-a împins în sus. Spatele îi era cuprins de spasme, un smucit bolnav în mușchi, aproape suficient de intens încât să o facă să se clatine, însă nu și-a permis nicio urmă de ezitare, dincolo de dureri.

L-a văzut neclar. Era înalt într-un fel pe care ea îl asocia cu oglinzile distorsionate: picioare deșirate și brațe care se întindeau la nesfârșit. Avea ochi mari, fixați, bulbucați, iar pentru o a doua oară în câteva minute s-a gândit la pești. S-a gândit la un pește pus pe trofeu. Toți acei dinți de sus mușcau în buza de jos, conferindu-i o expresie de perplexitate comică, prostească. Era peste puterea ei de înțelegere cum de întreaga ei viață fusese un carusel de nefericire, băutură, promisiuni încălcate și singurătate, totul învârtindu-se în jurul unei singure după-amiezi în care a întâlnit pe acest om.

A smucit cheia din buzunar. S-a blocat în țesătură, iar pentru o altă clipă înspăimântătoare a crezut că o să-i scape printre degete. Însă a ținut-o bine, a eliberat-o și l-a biciuit peste ochi. Lovitura a nimerit cam sus. Partea ascuțită a uneltei l-a atins deasupra tâmplei stângi și a despicat o tăietură de zece centimetri pe pielea lui ciudat de lăsată și de moale. A simțit cum a frezat osul.

— Mulțumesc, a zis ea.

Manx și-a dus imediat mâna sfrijită la frunte. Expresia de pe chipul lui era cea a unui om care a fost lovit brusc de un gând înspăimântător. S-a dat în spate, clătinat. Un călcâi i-a alunecat pe iarbă. Ea a îndreptat cheia fixă prin aer către gâtul lui, însă el deja nu mai era acolo, ci căzut pe capota Wraith-ului.

— Mama, mama! a strigat Wayne de undeva.

Picioarele lui Vic erau nesigure și haotice. Nu a luat în seamă. S-a lansat către el. Acum că era în picioare, a putut să vadă cât de ofilit era. Arăta de parcă aparținea unui cămin de bătrâni, cu o pătură peste genunchi și o cană cu Metamucil[55] în cealaltă. Putea să-l dovedească. Să îl țintuiască pe capotă și să îl înjunghie cu partea ascuțită a micuței unelte, drept în nenorociții ăia de ochi.

Aproape că ajunsese deasupra lui când el a învârtit cu ciocanul argintiu în mâna dreaptă. A balansat larg – a auzit cum a șuierat muzical prin aer – și a nimerit-o în partea laterală a căștii, suficient de tare încât să o facă să se răsucească o sută optzeci de grade și să cadă într-un genunchi. A auzit cum peste oasele craniului îi răsună talere, la fel ca într-un efect de benzi desenate. El părea de optzeci de ani mergând pe o sută, dar în balansul lui erau o forță și o flexibilitate uluitoare, care sugerau puterea unui adolescent deșirat. Cioburi de sticlă din casca de motociclist au sărit pe iarbă. Dacă nu ar fi purtat-o, craniul i-ar fi ieșit prin creier în țăndări roșii de nedescris.

— Oho! a strigat Charlie Manx. Oho, Dumnezeule, am fost tăiat ca o halcă de vițel! *Zdrang, zdrang!*

Vic s-a ridicat prea repede. Amiaza târzie s-a mohorât în jur pe măsură ce sângele i s-a scurs din cap. A auzit cum se trântește o portieră.

S-a legănat oarbă, ținându-și capul – casca – între mâini, încercând să oprească reverberațiile groaznice care-i răsunau înăuntru. Tot universul s-a înghiontit un pic, de parcă ar fi fost din nou pe motorul proaspăt pornit.

Manx încă mai era întins pe capota mașinii lui. Fața-i crestată și idioată sclipea în sânge. Dar acum mai era un alt bărbat, stând la capătul din spate al mașinii. Sau, cel puțin, avea silueta unui bărbat. Capul era al unei insecte uriașe din vreun film alb-negru de anii 1950, un film cu monștrii de cauciuc și guri grotești cu rât de porc și ochi sticloși albi.

Bărbatul insectă avea o armă. Vic a urmărit-o cum se ridică și s-a holbat la țeava neagră, o gaură surprinzător de mică, nu mai mare decât un iris de om.

— *Zdrang, zdrang!* a spus bărbatul insectă.

---

55. Marcă de suplimente alimentare. (n. trad.)

Curtea

Când Bing l-a văzut pe dl Manx întins pe capota mașinii, a simțit un fel de smucitură, o senzație de recul. Experimentase cam aceeași senzație străbătându-i brațul în ziua în care trăsese cu pistolul de cuie în tâmpla tatălui său, atâta tot că acesta era un trosnet de recul resimțit în fiecare fibră a ființei lui. Dl Manx, Omul cel Bun, fusese înjunghiat în față, iar târfa aia venea să-l termine. Târfa nenorocită intenționa să îl omoare, ceva la fel de inimaginabil și îngrozitor ca soarele dispărând definitiv de pe cer. Curva venea, iar dl Manx avea nevoie de el.

Bing a apucat canistra de Aromă de Ghimbir, a îndreptat-o spre fața băiatului și a lăsat să iasă un curent șuierat de fum înspre gura și ochii lui – ceva ce ar fi trebuit să facă cu minute în urmă, ceea ce *ar fi făcut* dacă nu ar fi fost atât de furios, dacă nu ar fi hotărât că băiatul trebuie să *privească*. Puștiul a tresărit, a încercat să își întoarcă fața, însă Bing l-a ținut de păr și a continuat să elibereze gazul. Wayne Carmody și-a închis pleoapele și buzele.

— Bing! Bing! a strigat Manx.

Bing a strigat și el, disperat să iasă din mașină și să se miște, și conștient, în același timp, că nu a terminat de dat doza suficientă pentru băiat. Nu mai conta. Nu mai era timp, iar băiatul se afla acum în mașină, n-avea cum să scape. Bing i-a dat drumul și a lăsat să-i cadă tubul de Aromă de Ghimbir într-unul din buzunarele hainei. Mâna dreaptă pipăia deja după pistolul din celălalt buzunar.

În cele din urmă, a ieșit, trântind portiera în urma lui și scoțând revolverul mare și lucios. Ea purta pe cap o cască neagră de motociclist care îi lăsa la vedere doar ochii, holbați la imaginea armei din mâna lui, ultimul lucru pe care-l va mai fi văzut în viața ei. Era la trei pași distanță, cel mult, fix în zona letală.

— Bing, Bing, și-a zis, e vremea să faci ding!

Deja începuse să aplice presiune pe trăgaci atunci când dl Manx s-a

împins de pe capotă, punându-se chiar între ei. Arma s-a declanșat, iar urechea stângă a lui Manx a explodat într-o pulverizare de piele și sânge.

Manx a urlat, și-a plesnit cu palma peste lateralul capului, acolo unde bucăți zdrelite de ureche atârnau de față.

Bing a urlat și el și a tras o a doua oară, prin ceață.Sunetul pistolului declanșat neintenționat l-a speriat atât de tare, că s-a pârțâit, cu un șuierat ascuțit în pantaloni.

— Dle Manx! Aoleo, Dumnezeule! Dle Manx, sunteți bine?

Dl Manx s-a izbit de caroserie, răsucindu-și capul ca să-l caute din priviri.

— Păi, tu ce crezi? Am fost înjunghiat în față și împușcat în ureche! Norocul meu că nu-mi curge creierul pe cămașă, imbecilule!

— Aoleo, Dumnezeule! Sunt așa de tâmpit! N-am vrut! Dle Manx, mai degrabă aș muri decât să vă fac rău! Ce-am făcut! Aoleo, Dumnezeule! Ar trebui să mă împușc singur!

— Să o împuști pe ea, asta-i ce-ar trebui să faci! a țipat Manx la el, coborându-și mâna de la cap, acolo unde franjuri roșii de ureche să bălăngăneau și balansau. Fă-o! Împușc-o deja! Pune-o jos! Pune-o jos în noroi și să terminăm odată!

Bing și-a mutat privirea de la Omul cel Bun, cu inima zdrăngănindu-i în piept, *bang-tarang-bang-bang*, precum un pian împins pe scări în acompaniament de sunet disonant și lemn trântit. A scrutat întinderea curții și a găsit-o pe McQueen, deja pe fugă, făcând salturi pe picioarele ei lungi și bronzate. Urechile îi țiuiau așa de tare, că abia și-a auzit arma declanșându-se din nou, cu o flamă ce a sfâșiat pânza fantomatică a ceții.

Aeroportul Logan

Lou Carmody a trecut de controlul de securitate și tot mai avea o oră la dispoziție, așa că a intrat la Mickey D's din zona de restaurante. Și-a spus că va lua o salată cu pui gril și o apă, însă aerul era cuprins de aroma cartofilor prăjiți care-ți lasă gura apă și atunci când a ajuns la casă s-a auzit cum cere puștiului cu coșuri pe față doi Big Mac, porție mare de cartofi și un milkshake extra-mare – același lucru pe care îl comanda încă de la vârsta de treisprezece ani.

Cât a așteptat, s-a uitat în dreapta și a văzut un băiețel, la nu mai mult de opt ani, cu ochi negri asemeni lui Wayne, stând cu mama lui la casa de alături. Băiatul s-a uitat prelung la Lou – la cele două bărbii ale lui Lou și la țâțele lui de bărbat –, nu cu silă, ci cu o părere de rău stranie. Tatăl lui Lou fusese așa de gras când murise, că trebuise să i se comande un coșciug special, unul al dracului de dublu, care cu capacul pus arăta a masă de cină.

— Mai bine lasă milkshake mic, i s-a adresat Lou angajatului.

A descoperit că îi e imposibil să se mai uite la băiat, temându-se că va fi iar cu ochii pe el.

Ce îl rușina nu era faptul că avea, așa cum zicea doctorul, obezitate morbidă (ce termen, „morbid", de parcă de la un anumit punct încolo să fii supraponderal era asimilat moral cu necrofilia). Ce detesta, ce îl măcina pe dinăuntru și îi făcea să îi fie rău era incapacitatea lui de a-și schimba obiceiurile. În mod clar nu reușea să spună lucrurile pe care le credea necesare, nu putea să comande o salată când simțea aromă de cartofi prăjiți. În ultimul an în care a fost cu Vic, a știut că ea avea nevoie de ajutor – că bea pe ascuns, că răspundea unor telefoane imaginare –, însă nu a fost în stare să tragă linia, n-a fost în stare să emită pretenții sau să dea ultimatumuri. Iar dacă ea era nervoasă și își dorea să i-o tragă, el nu putea să îi spună că e îngrijorată pentru ea; tot ce reușea era să îi dea o palmă la fund și să își îngroape fața între sânii ei goi. Îi fusese complice

până în chiar ziua în care ea umpluse cuptorul cu telefoanele și dăduse foc la casă. Era și el întru totul de vină, mai puțin cu aprinsul chibritului.

S-a așezat la o masă destinată unui gnom cu anorexie, într-un scaun potrivit numai fundului unui copil de zece ani – nu-și înțelegea McDonald's clientela? La ce se gândiseră oare oferind asemenea scaune pentru oameni ca el? –, și-a scos laptopul și a intrat pe rețeaua Wi-Fi gratuită.

Și-a verificat e-mail-ul și s-a uitat la niște tipe cosplay drăguțe în costume de Power Girl. A intrat pe forumul Millarworld; câțiva prieteni dezbăteau despre culoarea cea mai potrivită pentru Hulk. Îi era un pic rușine cu tocilarii cu benzile desenate și cu rahaturile prostești pe care le discutau avid. Evident că ar fi fost gri sau verde. Celelalte culori erau aiurea rău.

Lou s-a întrebat dacă n-ar putea oare să arunce un ochi la SuicideGirls fără să fie văzut de careva trecând pe lângă el, atunci când telefonul a început să bâzâie în buzunarul bermudelor lui cargo. Și-a ridicat șezutul și a început să sape.

Tocmai avea mâna pe aparat când a remarcat muzica de la boxele aeroportului. Era, improbabil, acel cântec de demult al lui Johnny Mathis, *Sania cu Zurgălăi*. Improbabil pentru că în acea zi anume din iulie în Boston temperaturile atingeau aproximativ pe cele de pe Venus; lui Lou îi venea să transpire și doar *privind* afară. Nu numai asta – sistemul audio al aeroportului avusese cu totul altceva exact până să îi sune lui telefonul. Lady Gaga sau Amanda Palmer sau ceva de genul. Ceva simpatic, la pian.

Lou și-a scos telefonul, dar s-a oprit să se uite la o femeie de la o masă alăturată, o MILF-ă care semăna vag cu Sarah Palin.

— Frate, auzi și tu? a zis Lou și a arătat către tavan. Au băgat cântece de Crăciun! Și suntem în mijlocul verii!

Ea a înghețat cu furculița plină de salată de varză la jumătatea drumului spre buzele ei ca înțepate de albine și s-a holbat la el cu un amestec de confuzie și neliniște.

— Cântecul, a întărit Lou. Auzi cântecul?

Ea și-a încruntat sprâncenele. L-a privit cam cum ar fi privit o baltă de vomă – ceva ce e de evitat.

Lou a aruncat un ochi la telefon și a văzut pe Wayne la ID apelant. Era ciudat; de-abia ce-și trimiseseră mesaje câteva minute mai devreme. Poate că Vic se întorsese din cursa ei pe Triumph și voia să vorbească cu el despre cum tura motorul.

— Nu mai contează, i-a spus Lou acelei Aproape Sarah Palin și a fluturat cu o mână în aer, luându-și mintea de la asta.

A răspuns.

— Care-i treaba, pretine, a zis Lou.

— Tata, a zis Wayne într-o șoaptă sacadată, în care se abținea să nu plângă. Tata, sunt pe bancheta din spate a unei mașini. Nu pot să ies.

Lou a simțit un junghi slab, aproape blând în spatele coșului pieptului, în gât și, curios, în spatele urechii stângi.

— Cum adică? Ce mașină?

— Vor să o omoare pe mama. Cei doi bărbați. Sunt doi bărbați, și m-au pus într-o mașină, și nu pot să ies de pe bancheta din spate. E Charlie Manx, tata. Și cineva cu o mască de gaze. Cineva...

A țipat.

Pe fundal, Lou a auzit un șir de sunete repetate. Primul lui gând a fost la pocnitori. Însă nu erau pocnitori.

Wayne a strigat:

— Trag, tata! Trag în mama!

— Ieși din mașină, s-a auzit Lou cum rostește, cu voce stranie, subțire, prea înaltă, aproape fără să-și dea seama că se ridicase în picioare. Doar deschide încuietoarea de la ușă și fugi.

— Nu pot. *Nu pot*. Nu vrea să se deschidă, și când încerc să urc pe scaunul din față nimeresc tot aici în spate.

Wayne s-a înecat cu un hohot de plâns.

Capul lui Lou a devenit un balon cu aer cald, umplut cu gaze portante, ridicându-l de la podea, către tavan. Era în pericol să navigheze dincolo de lumea reală.

— Ușa *trebuie* să se descuie. Uită-te în jur, Wayne.

— Trebuie să închid. Se întorc. Te mai sun când pot. Nu mă suna, s-ar putea să audă. S-ar putea să audă și dacă dau pe silențios.

— Wayne! Wayne! a strigat Lou.

În urechi avea un țiuit straniu.

Telefonul a rămas mut.

Toată lumea din zona de restaurante se uita perplex la el. Nimeni nu zicea nimic. Doi agenți de pază s-au apropiat, unul dintre ei cu podul palmei odihnindu-se pe tocul de plastic al armei lui calibru .45.

Lou s-a gândit: *Sună poliția statală. Sună Departamentul de Poliție Statală din New Hampshire. Fă-o acum*. Însă când și-a lăsat în jos telefonul de la ureche ca să formeze 911, i-a alunecat din mână. Iar când s-a aplecat ca să îl ridice, s-a trezit că se ține de piept, durerea dublându-și brusc intensitatea, prinzându-l în ghearele-i ascuțite. Era de parcă cineva i-ar fi tras cu pistolul cu capse într-o țâță. Și-a pus mâna pe masa micuță, ca să se echilibreze, dar umărul i s-a pliat și a căzut, cu bărbia înainte. A nimerit colțul mesei, dinții i s-au lovit unii de alții, iar el a gemut și s-a

prăbușit pe jos. Shake-ul l-a urmat. Recipientul cerat a explodat și s-a împrăștiat într-o zeamă rece, dulce, de înghețată de vanilie.

Avea doar treizeci și șase de ani. Mult prea tânăr pentru un atac de cord, chiar și cu istoricul familiei lui. Știuse că urma să plătească pentru faptul că nu ceruse salata.

Lacul Winnipesaukee

Când Omul cu Mască de Gaze a apărut cu arma lui, Vic a încercat să meargă cu spatele, dar părea că nu e capabilă să trimită niciun semnal către picioare. Țeava pistolului o țintuia locului, era la fel de captivantă ca ceasul de buzunar al unui hipnotizator. Ar fi putut la fel de bine să fie îngropată până la talie în pământ.

Apoi Manx a nimerit între ea și pistolar, și arma calibrul .38 s-a declanșat, iar urechea stângă a lui Manx a fost sfâșiată într-o explozie roșie.

Manx a urlat – un strigăt mizer, nu de durere, ci de furie. Arma a mai tras și o a doua oară. Vic a văzut ceața tulburată făcând rotocoale în dreapta ei, o linie foarte dreaptă de aer liber indicând traiectoria glonțului.

Dacă mai rămâi aici încă o clipă, o să te împuște mortal în fața lui Wayne, i-a zis tatăl său, cu mâna pe șoldul ei. *Nu mai sta aici, să îl lași pe Wayne să vadă așa ceva.*

A aruncat o privire spre mașină, prin parbriz, iar băiatul se afla acolo, pe bancheta din spate. Chipul îi era roșu și rigid și flutura isteric o mână prin aer către ea: *Du-te, du-te! Pleacă!*

Vic nu-și dorea nici ca el să o vadă cum fuge, lăsându-l în urmă. Toate acele multe dăți când l-a dezamăgit înainte păleau în comparație cu acest ultim, de neiertat eșec.

A străbătut-o un gând, asemenea glonțului care produsese tunelul din ceață: *Dacă mori aici, nu mai poate să îl găsească nimeni pe Manx.*

— Wayne! a strigat ea. O să vin! Oriunde te-ai duce, o să te găsesc!

N-a avut de unde să știe dacă a auzit-o. Cu greu se putea auzi pe sine. Urechile îi șuierau, izbite de ceva apropiat de surzenie, zgomotul infernal al pistolului calibru .38 al Omului cu Mască de Gaze. Abia a reușit să distingă strigătul lui Manx: *Fă-o! Împușc-o deja!*

Călcâiul i-a scârțâit în iarba udă atunci când s-a răsucit. În sfârșit,

reușea să se urnească. Și-a lăsat capul în jos, ducându-și mâinile la cască, dorindu-și să o scoată înainte de a o apuca cine știe încotro. S-a simțit caraghios de înceată, cu picioarele rotindu-se furios sub ea, mergând către nicăieri, în timp ce iarba se strângea în mănunchiuri, ca un covor. Nu mai existau deloc sunete în întreaga lume din jur în afara ropotului greu al tălpilor ei pe sol și a respirației amplificate în interiorul căștii.

Omul cu Mască de Gaze era pe cale să o împuște în spate, cu un glonț în șira spinării, și spera că o va omorî, pentru că nu-și dorea să rămână acolo întinsă la pământ, paralizată, așteptându-l să tragă din nou în ea. *În spate*, s-a gândit, *în spate, în spate*, singurele două cuvinte pe care mintea ei părea să fie capabilă să le conceapă. Întregul ei vocabular se redusese la aceste două cuvinte.

Coborâse până la jumătatea dealului.

În final, a smuls casca și a aruncat-o deoparte.

Arma a răbufnit.

Ceva a ricoșat repetat pe apa din dreapta ei, ca și cum un copil ar fi azvârlit o piatră plată pe luciul lacului.

Picioarele lui Vic au ajuns pe scândurile pontonului. Pontonul s-a lăsat și a pleoscăit sub ea. A făcut trei pași mari și a plonjat în apă.

A lovit suprafața – s-a gândit iarăși la imaginea glonțului care tăiase ceața –, apoi a intrat în lac, sub apă.

A plonjat aproape până la fund, unde era întuneric și molcom.

Lui Vic i s-a părut că mai fusese de foarte scurt timp în universul acela obscur, verde și înecat al lacului, că de fapt se reîntorcea în starea de liniște și pace a inconștientului.

Femeia a înotat prin răcoarea neclintită.

Un glonț a lovit lacul, în stânga ei, la mai puțin de cincisprezece centimetri de ea, formând un tunel prin apă și înșurubându-se în întuneric, încetinind rapid. Vic s-a ferit și a dat orb din brațe, de parcă l-ar fi putut îndepărta cu trupul. Mâinile au atins ceva fierbinte. Și-a deschis palma și a privit ceva ce părea cârligul de plumb al unei undițe. Curenții perturbați i-au furat obiectul din mână, care s-a scufundat în nisip și doar după ce a dispărut a înțeles că fusese nimerită de glonț.

S-a răsucit, și-a forfecat picioarele și și-a ridicat ochii, cu plămânii deja arzând. A zărit suprafața lacului, o foiță strălucitoare de argint deasupra capului. Pontonul era la trei, patru metri distanță.

Vic a înaintat prin apă.

Pieptul îi era un seif zdruncinat, cuprins de flăcări.

A dat încontinuu din picioare. După care a ajuns sub el, sub dreptunghiul negru al pontonului.

S-a agitat către suprafață. S-a gândit la tatăl ei, la lucrurile pe care le

folosea ca să distrugă stâncile, la pachetele de plastic alb alunecos de ANFO. Pieptul îi era plin de ANFO, gata să explodeze.

Capul a tăiat linia apei, iar ea a gâfâit, umplându-și plămânii cu aer.

Vic se afla în umbrele adânci, sub scândurile pontonului, între șirurile de butoaie de metal ruginite. Mirosea a creozot și a putregai.

S-a luptat să respire tăcut. Fiecare expirație năștea ecou în spațiul apăsat și îngust.

— Știu unde ești! a strigat Omul cu Mască de Gaze. Nu te poți ascunde de mine!

Vocea îi era șuierată și răgușită și copilăroasă. El era un copil, a înțeles Vic acum. Poate că avea patruzeci sau cincizeci de ani, însă era doar un alt copil dintre cei otrăviți de Manx.

Și, da, probabil că știa unde e.

Vino și prinde-mă, nenorocit mic ce ești, s-a gândit ea și s-a șters pe față.

Apoi a auzit o altă voce: Manx. Manx o striga. Îi cânta, mai degrabă.

— Victoria, Victoria, Victoria McQueen!

Între două butoaie era un gol între lemne, o scobitură de poate trei centimetri. A înotat într-acolo și a privit printre. La o distanță de zece metri, l-a văzut pe Manx stând în picioare la marginea docului și pe Omul cu Mască de Gaze în spatele lui. Fața lui Manx era pictată cu sânge, de parcă ar fi pescuit recent cu gura mere coapte dintr-o căldare.

— Vai, oh, vai! M-ai tăiat binișor, Victoria McQueen. Ai făcut tocăniță din fața mea, iar companionul meu aici prezent mi-a împușcat urechea. Cu așa prieteni! Na. Sunt numai sânge. O să fiu singurul băiat pe care de-acum încolo nu-l mai ia nimeni la dans, să vezi de n-o să fie așa!

A râs, apoi a continuat:

— E adevărat ce se zice. Viața chiar că se învârte în cercuri micuțe. Iată-ne aici din nou. Ești la fel de greu de ținut în mână ca un pește. Lacul ți se potrivește de minune.

A făcut încă o pauză. Când a reînceput să vorbească, în tonul lui apăruse o notă de umor.

— Poate că-i înspre bine. Nu m-ai omorât. Doar m-ai îndepărtat de copiii mei. Ce-i corect e corect. Aș putea să plec și să te las în pace. Dar înțelege că fiul tău e cu mine și că n-o să-l mai ai niciodată înapoi. Deși mă aștept să te sune din când în când din Tărâmul Crăciunului. O să fie fericit acolo. N-o să-i fac niciodată rău. Indiferent de ce simți acum, când o să îi mai auzi glasul, o să vezi cum e. O să vezi că îi e mai bine cu mine decât cu tine.

Pontonul scârțâia pe apă. Motorul de la Rolls-Royce huruia la ralanti. Ea s-a chinuit să își scoată geaca înmuiată și grea a lui Lou. S-a gândit că haina o să se afunde, dar a plutit, arătând ca o pată de material negru și

toxic.

— Desigur, poate că ești tentată să ne cauți, a zis Manx, cu voce lunecoasă. Așa cum m-ai mai găsit și înainte. Am avut ani și ani la dispoziție ca să mă gândesc la podul din pădure. Podul tău imposibil. Acum știu totul despre poduri ca acela. Știu totul despre drumuri care nu pot fi găsite decât cu mintea. Unul dintre ele e cel prin care am descoperit calea spre Tărâmul Crăciunului. Sunt Drumul de Noapte, și șinele de tren către Orfelinat, și ușile spre Lumea-de-Mijloc, și vechea cărare la Casa din Copac a Minții, și mai e extraordinarul pod acoperit al lui Victoria. Încă mai știi cum să ajungi acolo? Vino și caută-mă dacă poți, Vic. O să te aștept la Casa Somnului. O să fac acolo o oprire înainte de a sosi în Tărâmul Crăciunului. Vino și găsește-mă și o să discutăm mai pe larg.

S-a întors și a început să bocăne pe doc în sus.

Omul cu Mască de Gaze a lăsat să-i scape un oftat imens și a ridicat pistolul, care a scos o flamă.

Una dintre scândurile de brad de deasupra ei a trosnit și a împroșcat așchii. Un al doilea glonț a traversat razant apa în dreapta ei, lăsând o urmă netedă pe suprafața lacului. Vic s-a lansat în spate, îndepărtându-se cu stropi din zona crăpăturii înguste prin care spionase. Un al treilea glonț a ricoșat din scara de inox ruginită. Ultimul a scos un pleoscăit neremarcabil chiar în fața pontonului.

Ea a înotat, călcând apa.

Portierele mașinii s-au trântit.

A auzit cum cauciucurile hârșâie în marșarier de-a lungul curții, zdruncinându-se peste lemnele rupte ale gardului.

Vic s-a gândit că poate e o păcăleală, că unul dintre ei e în mașină și celălalt, Omul cu Mască de Gaze, a rămas în urmă, pitit, cu pistolul pregătit. Și-a închis ochii. A ascultat foarte atentă.

Când și i-a redeschis, a avut în față silueta unui păianjen uriaș și păros, suspendat de ce-i mai rămăsese din pânza lui. Cea mai mare parte atârna în franjuri gri. Ceva – un glonț, întregul freamăt – o sfâșiase. Asemenea lui Vic, nu-i mai rămăsese nimic din lumea pe care o țesuse.

Motorul de Căutare. 6-7 iulie

Lacul

Imediat ce s-a trezit singur pe bancheta din spate a Wraith-ului, Wayne a făcut lucrul cel mai logic: a încercat să iasă naibii de-acolo.

Maică-sa zburase în josul dealului – îi păruse mai degrabă un zbor decât o fugă –, iar Omul cu Mască de Gaze s-a avântat după ea într-un fel de salturi amețite, împleticite. După care însuși Manx a luat-o către lac, cu mâna proptită peste ureche.

Imaginea cu Manx mergând pe deal în jos l-a blocat pe Wayne o clipă. Ziua se transformase într-un clar obscur albăstrui apos, lumea devenise lichidă. În copaci atârna ceață grea de culoarea lacului, ce aștepta densă la poalele dealului. Din spatele mașinii, Wayne abia putea distinge pontonul de lângă apă.

Pe fundalul aburilor plutind, Manx era o apariție ca de circ: omul schelet împerecheat cu omul pe prăjini, o figură imposibil de înaltă, sfrijită și pustiită, într-o haină arhaică. Capul lui chel și diform și nasul coroiat amintea de vulturi. Ceața crea iluzii cu umbra lui, așa că el părea să coboare pe deal printr-o serie de porți întunecate în contur de Manx, fiecare mai lată decât cealaltă.

A fost cel mai greu lucru din lume să își desprindă privirea de la el. *Fum de turtă dulce*, s-a gândit Wayne. Inspirase mult din chestia pe care i-o dăduse Omul cu Mască de Gaze și asta îl făcea lent. Și-a frecat fața cu ambele mâini, încercând să se trezească pe de-a întregul, apoi a început să se miște.

Deja încercase să deschidă ușile din spate, dar încuietorile nu voiau să se desțelenească indiferent cât de tare trăgea de ele, iar ferestrele nu voiau să se dea în jos. Scaunul din față, totuși... era altă poveste. Nu numai că portiera de la șofer era vizibil descuiată, ci fereastra era și coborâtă pe jumătate. Suficient de mult încât să poată să se strecoare afară, dacă ușa ar fi refuzat să coopereze.

S-a forțat să se ridice de pe banchetă și a străbătut drumul lung și

anevoios prin compartimentul din spate, traversând distanța vastă de aproape un metru. Wayne a apucat spatele scaunului din față, s-a împins peste și...

S-a răsturnat pe podeaua din spate a mașinii.

Mișcarea bruscă a săriturii i-a făcut capul să i se învârtă și să se simtă ciudat. A rămas în patru membre timp de mai multe secunde, respirând adânc, încercând să își calmeze neliniștea crescândă din stomac. Și încercând să descâlcească ce tocmai i se întâmplase.

Gazul pe care îl inhalase pe nas îl dezorientase atât de mult, încât cu greu distingea susul de jos. Și-a pierdut echilibrul și s-a prăbușit iarăși pe bancheta din spate; gata, până aici.

S-a ridicat să mai încerce o dată. Totul se legăna în jurul lui, dar el a așteptat și, în sfârșit, pendularea s-a oprit. A tras puternic aer în piept (cu și mai mult gust de turtă dulce) și s-a împins peste zona despărțitoare, s-a rostogolit și s-a ridicat încă o dată de pe podeaua compartimentului din spate.

Stomacul i s-a răscolit, iar pentru o clipă micul dejun i-a ajuns în gură. L-a înghițit la loc. Avusese un gust mai bun prima dată.

De la poalele dealului, Manx vorbea, adresându-se lacului, cu o voce calmă și nezorită.

Wayne a cercetat atent compartimentul din spate, încercând să determine cum de reușise să nimerească tot acolo. Era de parcă bancheta din spate se continua la infinit. Era de parcă nu mai exista nimic în afară de bancheta din spate. Se simțea la fel de amețit ca ieșit dintr-un Gravitron dintr-un parc de distracții, cu cabina aceea care te învârte mai repede și mai repede, până ce forța centrifugă te lipește de perete.

Ridică-te. Nu renunța. A văzut cuvintele acestea în mintea lui la fel de clar ca o vopsea neagră pictată pe un gard alb.

De data asta, Wayne și-a pus bărbia în piept, ca la atletism, a pornit și a sărit peste zona despărțitoare și afară din compartimentul din spate și... înapoi în compartimentul din spate, unde s-a prăbușit pe podeaua cu mochetă. iPhone-ul i-a săltat din buzunarul pantalonilor scurți.

S-a ridicat în patru membre și s-a ținut de carpeta aspră ca să nu cadă, așa de amețit era. Simțea de parcă mașina era în mișcare, alunecând peste o gheață neagră, rotindu-se într-un cerc strâns și care provoacă greață. Senzația de mișcare în lateral era aproape copleșitoare și a trebuit să își închidă ochii o vreme ca s-o blocheze.

Când a îndrăznit să își ridice capul și să privească în jur, primul lucru pe care l-a zărit a fost telefonul, odihnindu-se pe mochetă la doar câțiva centimetri distanță.

S-a întins după el, cu aceeași lentoare cu care un astronaut încearcă să apuce un baton de ciocolată care plutește.

L-a sunat pe tatăl lui, singurul număr pe care îl avea memorat în FAVORITE, la îndemână cu o singură apăsare. Părea că acea singură apăsare reprezenta tot ce era în stare să facă.

— Care-i treaba, pretine, a zis Lou Carmody, cu o voce caldă și amicală și neîngrijorată, la auzul căreia Wayne a simțit cum din gât i se naște un plânset gata să izbucnească.

Până în acea clipă nu își dăduse seama cât de aproape era de a izbucni în plâns. Gâtul i s-a contractat periculos. Nu era sigur dacă va mai putea reuși să respire, darămite să vorbească. Și-a închis pleoapele și a avut o scurtă, aproape tactilă amintire a obrazului său apăsat pe chipul țepos al tatălui lui, cu acea blană ca de urs brun nerasă de trei zile.

— Tata. Tata, sunt pe bancheta din spate a unei mașini. Nu pot să ies.

A încercat să îi explice, dar îi era greu. Era greu să ia tot aerul necesar ca să vorbească, greu să rostească printre lacrimi. Ochii îi ardeau. Privirea îi era încețoșată. Era greu să explice despre Omul cu Mască de Gaze și Charlie Manx și Hooper și fumul de turtă dulce și cum bancheta din spate se continua la infinit. N-a fost prea sigur ce-a vorbit. Ceva despre Manx. Ceva despre mașină.

Apoi Omul cu Mască de Gaze a început iarăși să tragă cu arma. Pistolul s-a declanșat din nou și din nou pe măsură ce acesta țintea pontonul. Arma se smucea în mâna bărbatului, scoțând flame în întuneric. Când oare se făcuse atât de întuneric?

— Trag, tata! a zis Wayne pe un ton răgușit și chinuit pe care mai că nu și-l recunoștea. Trag în mama!

Wayne a aruncat o privire prin parbriz, către umbrele mohorâte, însă nu și-a dat seama dacă vreunul dintre gloanțe a nimerit-o pe mama lui. N-o putea vedea. Era parte din lac, din întuneric. Cât de ușor se lipise de întuneric. Cât de ușor se distanțase de el.

Manx nu a mai stat să urmărească pe Omul cu Mască de Gaze cum trage în apă. Era deja la jumătatea urcușului pe deal. Își apăsa lateralul capului ca un om ascultând la căști, primind un mesaj de la superiori. Deși era imposibil de conceput pe cineva care să îi fi fost superior lui Manx.

Omul cu Mască de Gaze și-a golit încărcătorul și s-a întors și el cu spatele la apă. S-a clătinat pe măsură ce urca dealul, pășind ca cineva care cară o greutate mare pe umeri. Urmau să ajungă la mașină cât de curând. Wayne nu avea idee ce se va fi întâmplat după aceea, dar încă mai avea agerimea necesară ca să știe că dacă îl prind cu telefonul i-l vor lua.

— Trebuie să închid, i-a zis Wayne tatălui său. Se întorc. Te mai sun când pot. Nu mă suna, s-ar putea să audă. S-ar putea să audă și dacă dau pe silențios.

Taică-su îi striga numele, însă nu mai era timp ca să mai zică altceva. Wayne a apăsat pe ÎNCHIDE și a pus telefonul pe mut.

A căutat un loc în care să ascundă aparatul, gândindu-se să îl vâre între scaune. Dar mai apoi a văzut că sub scaunele din față erau niște sertare din nuc lăcuit, cu mânere rotunde argintii. A deschis unul, a strecurat telefonul și l-a închis tocmai când Manx era cu mâna pe portiera de la șofer.

Manx a azvârlit ciocanul argintiu pe scaun și a urcat pe jumătate. Ținea pe lateralul capului o batistă de mătase, însă a coborât-o atunci când l-a văzut pe Wayne îngenunchiat pe carpetă. Wayne a scos un sunet scurt și strident de groază la vederea feței lui Manx. Din partea aceea a capului îi atârnau două bucăți distincte de ureche. Chipul lui sfrijit era îmbibat de o nuanță ștearsă de sângeriu. Deasupra ochilor se desprindea o fâșie de piele, cu o bucată din frunte lipită de ea. Dedesubt, sclipea osul.

— Presupun că arăt de speriat, a zis Manx și a rânjit cu dinții pătați de roz. Acu' ai ureche, acu' nu, a mai zis și a arătat spre lateralul capului.

Lui Wayne îi venea să leșine. Partea din spate a automobilului părea neașteptat de întunecată, de parcă Manx ar fi adus cu el noaptea atunci când a deschis portiera.

Bărbatul înalt s-a lăsat greu în spatele volanului. Ușa s-a trântit *singură* – apoi geamul s-a ridicat singur. Nu era Manx, nu putea să fie Manx cel care făcuse asta. Ținea din nou una dintre mâini la ureche și cu cealaltă apăsa molcom peste fâșia de piele de deasupra frunții.

Omul cu Mască de Gaze ajunsese la portiera pasagerului și acum trăgea de mâner – însă chiar în timp ce o făcea, zăvorul s-a blocat.

Maneta schimbătorului de viteze a cabrat, intrând în marșarier. Mașina s-a azvârlit câțiva metri înapoi, cu pietriș scuipat sub cauciucuri.

— Nu! a strigat Omul cu Mască de Gaze.

Încă mai ținea încuietoarea atunci când mașina a pornit și aproape că a fost tras și dezechilibrat. S-a împleticit după mașină, încercând să stea în continuare cu mâna pe ușă, de parcă ar fi avut cum să țină Rolls-Royce-ul pe loc.

— Nu! Dle Manx! Nu plecați! *Îmi pare rău!* N-am vrut! A fost o greșeală!

Vocea îi era cuprinsă de oroare și suferință. A fugit către portiera de la pasager și a tras încă o dată de mâner.

Manx s-a aplecat către el. Prin geam, i-a spus:

— Acum ești pe lista mea a celor obraznici, Bing Partridge. Ai speranțe

deșarte dacă mai crezi că ar trebui să te duc în Tărâmul Crăciunului, după tot dezastrul pe care l-ai făcut. Mi-e teamă să te las înăuntru. De unde să știu că, dacă te las înăuntru, n-o să ciuruiești toată mașina cu gloanțe?

— Jur, o să fiu cuminte! O să fiu cuminte, o să fiu, o să fiu cuminte ca zahăr și linte! Nu plecați! Îmi pare rău. Îmi pare atât de *rrrrăoooooouuuuuu*!

Interiorul măștii lui de gaze era aburit, iar el rostea cuvintele printre sughițuri:

— Mi-aș dori să mă fi împușcat pe mine! Zău! Mi-aș dori să fi fost urechea mea! Of, Bing, Bing pălâng!

— Gata cu gălăgia ta de doi bani. Deja mă doare capul.

Zăvorul a sărit. Omul cu Mască de Gaze a deschis larg ușa și s-a trântit în mașină.

— N-am vrut! Jur că n-am vrut. Fac orice! Orice! a zis, iar ochii i s-au mărit pocniți de inspirație. Aș putea să îmi tai singur urechea! Propria ureche! Nu-mi pasă! N-am nevoie de ea, am două! Vreți să îmi tai propria mea ureche?

— Vreau să taci. Dacă simți că ai nevoie să tai ceva, poți să începi cu limba. Măcar așa am avea parte de un pic de liniște.

Mașina a accelerat în marșarier, zdruncinându-se pe asfalt, cu osiile fremătând. Când a atins drumul, a patinat în dreapta, astfel încât să fie orientată către autostradă. Maneta schimbătorului de viteze a cloncănit iarăși și a sărit în viteză.

În tot acest timp, Manx nu a atins nici volanul, nici maneta, ci a stat în continuare cu mâna la ureche, rotindu-se în scaun ca să privească pe Omul cu Mască de Gaze.

Fumul de turtă dulce, s-a gândit Wayne cu un fel de mirare abătută. Îl făcea să vadă lucruri. Mașinile nu se conduceau singure. Scaunele din spate nu se continuau la infinit.

Omul cu Mască de Gaze se tot bâțâia înainte și înapoi, scoțând zgomote jalnice și scuturând din cap.

— Prostălău, a șoptit Omul cu Mască de Gaze. Sunt *atât de* prostălău.

Și-a lovit capul de bord, cu putere. De două ori.

— Termină chiar acum sau te las la marginea drumului. Nu e niciun motiv pentru care să aduci cu tine în mașină toate nereușitele tale, a spus Manx.

Automobilul a forjat înainte și a început să se îndepărteze de cabană. Mâinile lui Manx nu i-au părăsit nicio clipă fața. Volanul se balansa scurt dintr-o parte în alta, ghidând Rolls-Royce-ul pe șosea. Wayne și-a mijit ochii, fixându-și privirea pe volan. S-a ciupit de obraz, foarte tare,

răsucind pielea, dar durerea nu a reușit cu nimic să îi limpezească vederea. Mașina a continuat să se conducă singură, așa că fie fumul de turtă dulce îi provoca halucinații, fie... Însă nu mai era niciun alt „fie" în acest raționament. Nu voia să înceapă să se gândească la „fie".

Și-a întors capul și s-a uitat pe geamul din spate. Putea zări ultimele frânturi ale lacului, pe sub plapuma sa joasă de ceață. Apa era la fel de netedă ca o placă proaspăt presată de oțel, la fel de netedă ca lama unui cuțit. Dacă mama lui era acolo, el n-a văzut nici urmă de ea.

— Bing. Aruncă un ochi în torpedo și cred că o să găsești o pereche de foarfece și niște bandă adezivă.

— Vreți să îmi tai limba? a întrebat cu speranță Omul cu Mască de Gaze.

— Nu. Vreau să îmi bandajezi capul. Asta dacă nu preferi să stai și să urmărești cum sângerez până la moarte. Presupun că ar fi un spectacol pe cinste.

— Nu! a strigat Omul cu Mască de Gaze.

— Păi, atunci va trebui să faci tot ce poți ca să-mi ajuți urechea și fruntea. Și dă-ți jos masca aia. E imposibil să vorbesc cu tine cât timp ai chestia aia pusă.

Capul Omului cu Mască de Gaze a scos un pocnet atunci când a ieșit masca, foarte asemănător cu pocnetul făcut de un dop de plută într-o sticlă de vin. Chipul de sub era îmbujorat și înroșit, iar pe obrajii lui rotofei și tremurați curgeau lacrimi. A cotrobăit prin torpedo și a revenit cu o rolă de bandă chirurgicală și o pereche de foarfece micuțe argintii. Și-a desfăcut fermoarul treningului, lăsând vederii un tricou mulat alb pătat și umeri așa de păroși, că aminteau de gorilele masculi. A sfâșiat tricoul și a închis la loc fermoarul.

Luminile de semnalizare au clipit. Mașina a încetinit la un semn de stop, apoi a virat pe șosea.

Bing a tăiat cu foarfeca mai multe fâșii din tricou. A împăturit atent una și a pus-o peste urechea lui Manx.

— Ține-ți asta acolo, a zis Bing și a sughițat într-un fel mizer.

— Mi-ar plăcea să știu cu ce oare m-a tăiat, a spus Manx, apoi s-a uitat scurt înspre bancheta din spate, întâlnind privirea lui Wayne. Să știi că am un istoric neprietenos cu mama ta. E ca lupta cu un sac de pisici.

Bing a zis:

— Sper să o mănânce viermii. Sper să îi mănânce viermii ochii.

— Asta-i prea josnic.

Bing a înfășurat în jurul capului lui Manx o altă fâșie din tricou, unind pansamentul de la ureche și acoperind tăietura de la frunte. A început să fixeze țesătura cu mai multe runde de bandă petrecută.

Manx încă se mai uita la Wayne.
— Ești dintre cei tăcuți. N-ai nimic de zis în apărarea ta?
— Lasă-mă să plec, a spus Wayne.
— O s-o fac, a zis Manx.
Au trecut de Greenbough Diner, acolo unde Wayne și mama lui mâncaseră sandvișurile de la micul dejun. Să se gândească la orele din dimineața aceea era ca a se gândi la un vis pe jumătate rememorat. Oare umbra lui Manx era cea pe care o văzuse când se trezise? Așa părea.
— Am știut că vii, a spus Wayne, surprins și el de vorbele lui. Am știut întreaga zi.
— E greu să oprești un copil să se gândească la cadourile lui în noaptea de dinainte de Crăciun, a zis Manx.
I-a făcut cu ochiul lui Bing în timp ce acesta îi presa o nouă bandă.
Volanul glisa blând dintr-o parte în alta, iar mașina îmbrățișa virajele.
— Mașina se conduce singură? a întrebat Wayne. Sau o văd așa doar pentru că mi-a dat cu chestia aia pe la nas?
— Nu-i nevoie să tot vorbești, a strigat la el Omul cu Mască de Gaze. Quakeri-s pe zaiafet! Gata hohot, gata zurbă, sau rămâi tăiat de limbă!
— Vrei să termini cu limbile astea tăiate ale tale? a zis Manx. Încep să cred că ai o fixație. Vorbesc cu băiatul. N-am nevoie de tine să arbitrezi.
Rușinat, Omul cu Mască de Gaze s-a rezumat la decupatul benzilor adezive.
— Nu vezi lucruri și *nu* se conduce singură, a zis Manx. *Eu* o conduc. Eu sunt mașina, iar mașina este eu. E un Rolls-Royce autentic, asamblat în Bristol în 1937, livrat în America în 1938, unul dintre cele mai puțin de cinci sute de bucăți de pe partea asta a oceanului. Însă mai e și o extensie a gândurilor mele și mă poate duce pe drumuri care nu pot exista decât în imaginație.
— Gata, a spus Bing. Totu-i reparat.
Manx a râs.
— Ca să fiu reparat, ar trebui să ne întoarcem și să căutăm pe peluza femeii restul de ureche.
Expresia feței lui Bing s-a zbârcit; ochii i s-au micșorat, cruciș; umerii i-au tresărit, cu spasme ale unui plânset mut.
— Dar el mi-a dat cu ceva pe la nas, a zis Wayne. Ceva ce mirosea a turtă dulce.
— Ceva care doar să te mai liniștească. Dacă Bing și-ar fi folosit canistra cum trebuie, tu deja te-ai fi odihnit cât se poate de calm.
Manx a aruncat o ocheadă rece și scârbită la tovarășul lui de călătorie.
Wayne a reflectat la asta. Să ducă un gând la bun sfârșit îi cerea un efort apropiat de cel necesar pentru a muta o ladă grea de-a lungul unei

camere.

— Și cum se face că pe voi doi nu vă odihnește cât se poate de calm? a întrebat Wayne, în cele din urmă.

— Ăăă? a zis Manx, uitându-se acum la cămașa lui de mătase albă pătată cu purpuriul sângelui. Ah! Ești în propriul buzunar de univers, acolo în spate. Nu las nimic să ajungă în față.

A oftat, apoi a continuat:

— N-am cum să mai salvez cămașa! Simt că e cazul să ținem cu toții un moment de reculegere pentru ea. Cămașa asta e mătase Riddle-McIntyre, cel mai bun croitor de cămăși din vest din ultima sută de ani. Gerald Ford a purtat numai Riddle-McIntyre. Iar acum tot așa de bine aș putea să șterg motorul cu ea. Sângele nu iese niciodată de pe mătase.

— Sângele nu iese niciodată de pe mătase, a șoptit Wayne.

Această afirmație avea o calitate epigramatică în ea, părea un fapt foarte important.

Manx l-a analizat cu grijă din scaunul lui din față. Wayne i-a întors privirea printre scânteieri de lumină și întuneric, de parcă norii ar fi trecut prin dreptul soarelui. Însă azi nu era niciun soare, iar acea lucire vibrantă era în mintea lui, în spatele ochilor. Se afla pe muchia extremă a șocului, un loc în care timpul curgea diferit, mișcându-se în sufluri, acoperind o bucată, apoi sărind din nou înainte.

Wayne a auzit un sunet, o tânguire distantă, un bocet furios și presant. Pentru o clipă, s-a gândit că era strigătul cuiva, și și-a adus aminte cum Manx a lovit-o pe mama lui cu ciocanul argintiu și s-a gândit că s-ar putea să-i fie rău. Dar pe măsură ce sunetul s-a apropiat de ei și s-a intensificat, l-a recunoscut ca fiind o sirenă de poliție.

— Își suflecă repede mânecile, a zis Manx. Trebuie să recunosc meritele mamei tale. Nu stă pe tânjeală când vine vorba să-mi pună bețe-n roate.

— Ce-o să faci când o să ne vadă poliția? a întrebat Wayne.

— Nu cred că o să ne deranjeze pe noi. Se duc la casa mamei tale.

Automobilele din față au început să tragă pe marginea drumului. Un girofar alb-albastru a apărut pe culmea dealului micuț dinaintea lor, a încălecat piscul și a gonit către ei. Wraith-ul a încetinit mergând către dreapta, însă nu a oprit complet.

Mașina de poliție a trecut în viteză pe lângă ei, cu aproape o sută la oră. Wayne și-a întors capul ca s-o urmărească. Șoferul nici măcar nu a aruncat o privire în direcția lor. Manx a continuat să șofeze. Sau, mai degrabă, mașina a continuat să șofeze. Manx tot nu atinsese deloc volanul. Lăsase în jos parasolarul și se inspecta acum în oglindă.

Licărul luminos-întunecat ajungea din ce în ce mai șters la ei, ca roata

unei rulete care își pierde din vigoare, cu bila gata să se potrivească pe roșu sau pe negru. Wayne nu mai simțea cu adevărat groază, părăsise acea senzație în curtea maică-sii. S-a ridicat de pe podea și s-a pus comod pe canapea.

— Ar trebui să te duci la un doctor, a zis Wayne. Dacă m-ai lăsa undeva în pădure, ai putea să te duci la un doctor și să îți aranjezi urechea și capul înainte să reușesc eu să o iau pe jos până în oraș sau să mă găsească cineva.

— Îți mulțumesc pentru grijă, însă aș prefera să nu primesc tratamente medicale în cătușe, a spus Manx. Drumul o să mă facă mai bine. Drumul mă face mereu mai bine.

— Unde mergem? a întrebat Wayne.

Vocea părea să îi vină de undeva de departe.

— Tărâmul Crăciunului.

— Tărâmul Crăciunului, a repetat Wayne. Ce-i ăsta?

— Un loc special. Un loc special pentru copii speciali.

— Pe bune?

Wayne și-a mai ponderat entuziasmul, apoi a completat:

— Nu te cred. E doar ceva ce-mi zici doar ca să nu mai fiu speriat.

A făcut o nouă pauză, după care s-a hotărât să îndrăznească să pună o nouă întrebare:

— O să mă omori?

— Mă surprinde că te gândești la așa ceva. Mi-ar fi fost foarte ușor să te omor la casa mamei tale. Nu. Și Tărâmul Crăciunului e suficient de real. Nu e ușor de găsit. Nu poți ajunge în el pe niciun drum din lumea asta, însă mai sunt și alte drumuri decât cele pe care le găsești pe hartă. Este în afara lumii, și în același timp e la doar câțiva kilometri de Denver. Și, apoi, e chiar aici, în capul meu – a zis Manx și a ciocănit cu un deget la tâmplă – și îl iau cu mine oriunde mă duc. Mai sunt și alți copii acolo, și niciunul dintre ei nu e ținut contrar voinței lui sau ei. N-ar pleca pentru nimic în lume. Sunt nerăbdători să te cunoască, Wayne Carmody. Sunt nerăbdători să îți fie prieteni. O să îi vezi cât de curând – și când o vei face, într-un final, o să te simți ca acasă.

Asfaltul huruia și zdruncina sub roți.

— Ultima oră a fost una agitată, a zis Manx. Așază-ți capul jos, copile. Dacă o să se întâmple ceva interesant, o să mă asigur că te trezesc.

Nu avea niciun motiv să facă ce sugerase Charlie Manx, dar, la scurt timp, Wayne și-a dat seama că stă culcat pe o parte, cu capul odihnindu-i-se pe curbura scaunului de piele. Dacă era pe lumea asta vreun alt sunet mai liniștitor decât murmurul șoselei sub cauciucuri, Wayne nu știa care era.

Roata ruletei a țăcănit și a țăcănit și s-a oprit, în cele din urmă. Ultima bilă se așezase pe negru.

Lacul

Vic a înotat în apele joase cu mișcări largi din brațe, apoi s-a cățărat pe picioare în ultimii metri până la plajă. De acolo, s-a rostogolit pe spate, cu picioarele încă în lac. Tremura puternic, cu spasme teribile și aproape bolnave, și scotea sunete prea furioase ca să fie considerate suspine. Probabil că plângea. Nu era sigură. O durea tot corpul pe dinăuntru, de parcă ar fi petrecut o zi și o noapte vomitând.

La o răpire de persoane, nimic nu e mai important decât ce se întâmplă în primele treizeci de minute, s-a gândit Vic, amintindu-și ceva ce auzise cândva la televizor.

Lui Vic nu i s-a părut că ce ar face în următoarele treizeci de minute ar conta, cum nu a crezut că vreun polițist de undeva ar fi capabil să îl oprească pe Charlie Manx și al său Wraith. Și totuși, s-a forțat să se ridice, deoarece avea nevoie să facă tot ce i-ar fi stat în putere, indiferent dacă ar fi avut sau nu vreun efect.

A mers ca un bețiv, împleticit, legănându-se, urmând un drum în zigzag până la ușa din spate a casei, unde a căzut iarăși pe jos. A urcat treptele în mâini și în genunchi, folosind balustrada ca să se ridice. Telefonul a început să sune. Vic s-a chinuit să continue drumul înainte, în ciuda unui nou val de durere sfâșietoare, suficient de ascuțită încât să o lase fără răsuflare.

A mers legănat prin bucătărie, a ajuns la telefon și a ridicat receptorul la al treilea țârâit, tocmai înainte să intre căsuța vocală.

— Am nevoie de ajutor, a zis Vic. Cine e? Trebuie să mă ajuți. Cineva mi-a luat fiul.

— Vai, da' nu-i nimic, domnișoară McQueen, a zis fetița de la celălalt capăt al liniei. Tati o să-l aducă teafăr și o să se asigure că Wayne se va distra pe cinste. O să fie în curând cu noi. O să fie aici în Tărâmul Crăciunului și o să îi arătăm toate jocurile noastre. Nu-i grozav?

Vic a apăsat pe butonul de închidere, apoi a format 911.

O femeie i-a spus că a contactat serviciul de urgență. Vocea îi era calmă și detașată.

— Care vă este numele și natura urgenței?

— Victoria McQueen. Am fost atacată. Un bărbat mi-a răpit fiul. Pot să descriu mașina. Doar ce au plecat. Vă rog, trimiteți pe cineva.

Operatoarea a încercat să mențină același ton liniștit, însă nu prea reușea. Adrenalina schimba totul.

— Cât de rău ești rănită?

— Nu asta contează. Să vorbim despre răpitor. Numele lui e Charles Talent Manx. E... nu știu, bătrân – iar aici Vic s-a gândit că de fapt *mort*, deși n-a spus-o. Are cam șaptezeci de ani. Are peste 1,85, e aproape chel, cam de 90 de kg. Mai e un bărbat cu el, mai tânăr. Nu l-am văzut prea bine.

Pentru că, din cine știe ce motiv, purta o nenorocită de mască de gaze. Însă nu a spus nici asta, ci a continuat:

— Sunt într-un Rolls-Royce Wraith, de epocă, din 1930. Fiul meu e pe bancheta din spate. Fiul meu are doisprezece ani. Numele lui e Bruce, însă nu-i place să-l strigi așa.

Aici, Vic nu s-a mai putut abține și a început să plângă.

A zis, printre sughițuri:

— Are părul negru și are 1,50 și poartă un tricou alb simplu.

— Victoria, poliția e în drum spre tine. Era înarmat vreunul dintre acești bărbați?

— Da. Cel mai tânăr are o armă. Iar Manx are un fel de ciocan. M-a lovit cu el de câteva ori.

— Trimit o ambulanță, ca să aibă grijă de rănile tale. Ai reușit cumva să reții numărul de înmatriculare?

— E un nenorocit de Rolls-Royce din anii treizeci, cu băiețelul meu în spate. Câte crezi că sunt din astea pe stradă?

Vocea i-a fost tăiată de un suspin. A tușit și a scuipat și numărul de înmatriculare:

— En-o-es-patru-a-doi. E o plăcuță preferențială. Se citește ca un cuvânt în germană. Nosferatu.

— Ce înseamnă?

— Ce mai contează? Căutați voi, în pula mea.

— Îmi cer scuze. Îți înțeleg supărarea. O să emit o alertă de urmărire. O să facem tot ce putem ca să îți aducem fiul înapoi. Știu că ești speriată. Fii calmă. Te rog să încerci să te calmezi.

Lui Vic i s-a părut că, pe jumătate, operatoarea încerca să se convingă singură. În vocea acesteia se auzea un tremur, de parcă s-ar fi abținut cu greu să nu plângă.

— Ajutorul e pe drum. Victoria...

— Doar Vic. Mulțumesc. Îmi pare rău că am înjurat.

— Nu-i nimic. Nu-ți face griji de asta. Vic, dacă sunt într-o mașină distinctivă precum un Rolls-Royce, asta e bine. Iese în evidență. N-o să ajungă prea departe într-un astfel de vehicul. Dacă sunt *oriunde* pe vreo stradă, cineva o să-i repereze.

Dar nu a făcut-o nimeni.

*****

Când echipa de paramedici a încercat s-o îndrume spre ambulanță, Vic s-a smucit și le-a zis să își ia dracului mâinile de pe ea.

Un ofițer de poliție, o femeie indiano-americană corpolentă, s-a interpus între Vic și bărbați.

— O puteți examina aici, a zis ea, conducând-o pe Vic înapoi spre canapea.

Avea în voce un foarte slab accent, o cadență care făcea ca orice afirmație a ei să fie atât vag muzicală, cât și interogativă.

— E mai bine să nu plece. Dacă sună răpitorul? a mai zis ea.

Vic s-a strâns ghem pe canapea, în pantalonii ei scurți uzi, învelită într-o pătură. Un paramedic cu niște mănuși albastre s-a înfipt lângă ea și a rugat-o să dea jos pătura și să își scoată tricoul. Asta a atras atenția polițailor din cameră, care au aruncat pe furiș priviri către Vic, însă Vic s-a conformat fără vehemență, fără să mai stea pe gânduri. Și-a aruncat tricoul pe podea. Nu purta sutien și și-a acoperit sânii cu un braț, cocoșându-se ca să permită paramedicului să îi cerceteze spinarea.

Paramedicul a tras adânc aer în piept.

Ofițerul de poliție indian – numele de pe insignă spunea că o cheamă CHITRA – a stat lângă ea, privind curbura spatelui lui Vic. A scos un sunet care sugera compătimire.

— Am crezut că ați spus că *a* încercat să vă calce cu mașina, a zis Chitra. Nu că a și reușit.

— O să fie nevoie să completeze un formular, a zis paramedicul. O chestie în care să precizeze că refuză să urce în ambulanță. Am nevoie să fiu acoperit. Ar putea să aibă coaste frânte sau splina ruptă și eu să nu-mi dau seama. Vreau să se consemneze că nu consider că e în interesul ei medical.

— Poate că nu e în interesul meu medical, a spus Vic, dar e în al *vostru*.

Vic a auzit cum prin cameră freamătă un zumzet – nu chiar râsete, însă pe-aproape, un murmur masculin voios. Acum în cameră erau șase sau șapte persoane, pretinzând cu toții că nu se uită la pieptul ei, cu

tatuajul cu un motor de 6 în linie deasupra sânilor.

Un polițist era așezat în partea opusă, primul polițist din cei de față care nu avea uniformă. Purta un jerseu bleu care era prea scurt la mâneci, o cravată roșie cu o pată de cafea pe ea și un chip care ar fi câștigat ușor un concurs de urâțenie: sprâncene stufoase cărunte, îngălbenite la vârfuri, dinți pătați de nicotină, un nas tâlv caraghios și o bărbie proeminentă despicată.

A scotocit printr-un buzunar, apoi în altul, după care și-a ridicat fundul lui plat și a găsit un carnețel de ziarist în buzunarul de la spate. L-a deschis și a privit perplex foile, de parcă fusese rugat să scrie un eseu de cinci sute de cuvinte despre pictura impresionistă.

Acea privire pierdută, mai mult decât orice, a fost cea care a convins-o pe Vic că nu era Acel Ins. Era doar un trepăduș. Persoana care conta – cea care ar fi condus căutarea fiului ei, care ar fi coordonat resursele și ar fi compilat informațiile – nu sosise încă.

Totuși, i-a răspuns la întrebări. A început din punctul corect, cu Wayne: vârsta, greutatea, cu ce era îmbrăcat, dacă avea o poză de-ale lui recentă. La un moment dat, Chitra a ieșit din încăpere, întorcându-se cu un hanorac foarte larg pe care scria, în față, POLIȚIA STATALĂ NH. Vic l-a tras pe cap. Îi ajungea până la genunchi.

— Tatăl? a întrebat bărbatul cel urât, al cărui nume era Daltry.

— Stă în Colorado.

— Divorțați?

— Nu ne-am căsătorit niciodată.

— Ce părere are despre transferul custodiei în favoarea dumneavoastră?

— Nu am custodie. Wayne e doar... Suntem în termeni buni referitor la fiul nostru. Nu e o problemă.

— Aveți un număr de telefon la care să-l putem contacta?

— Da, însă acum e în avion. Ne-a vizitat de 4 iulie. S-a întors în seara asta.

— Sunteți convinsă? De unde știți că a urcat în avion?

— Sunt convinsă că nu are nimic de-a face cu situația, dacă asta mă întrebați. *Nu* ne certăm pe fiul nostru. Fostul meu este cel mai inofensiv și prietenos om din lume.

— Ah, rămâne de văzut. Am mai întâlnit inși prietenoși, la viața mea. Știu pe un tip în Maine care conduce un grup de terapie de inspirație budistă, învață pe oameni cum să își stăpânească accesele de furie și dependențele cu meditația transcendentală. Singura dată când tipul ăsta și-a pierdut firea a fost în ziua în care nevastă-sa i-a făcut cunoștință cu ordinul de restricție. Mai întâi și-a rătăcit zenul, apoi a rătăcit două

gloanțe în ceafa ei. Dar grupul de terapie de inspirație budistă pe care-l ține e popular în corpul de celule de la Shawshank. O grămadă de inși pe-acolo cu probleme de mânie.

— Lou n-a avut nimic de-a face cu cele petrecute aici. V-am zis, știu deja cine mi-a luat fiul.

— Ok, ok. A trebuit să întreb. Spuneți-mi mai multe despre cel care a meșterit la spinarea dumneavoastră. Nu. Stați. Spuneți-mi despre mașină, mai întâi.

Ea i-a spus.

Daltry a clătinat din cap și a scos un sunet care ar fi putut exprima un râset, dacă ar fi avut vreun pic de umor în el. În schimb, exprima neîncredere.

— Omul ăsta nu pare prea isteț. Dacă-i pe străzi, nu-i dau mai mult de jumătate de oră.

— Înainte să ce?

— Înainte să se trezească cu fața în noroi și cu gheata unui polițist statal pe gâtul lui. N-ai cum să furi un copil și să-l bagi într-o mașină de epocă și să te aștepți să scapi basma curată. Asta-i la fel de isteț precum condusul unei dubițe de înghețată. Cam sare în ochi. Oamenii se uită. Toată lumea va remarca un Rolls-Royce antic.

— N-o să iasă în evidență.

— Cum adică? a întrebat el.

Nu și-a dat seama ce sugerase de fapt, așa că n-a mai zis nimic.

Daltry a continuat:

— Și ați recunoscut pe unul dintre atacatorii dumneavoastră. Ăsta ar fi... Charles... Manx, a zis și a verificat ceva ce mâzgălise pe carnețel. De unde-l cunoașteți?

— M-a răpit când aveam șaptesprezece ani. Și m-a ținut preț de două zile.

Asta a făcut liniște în cameră.

— Căutați, a întărit ea. E în dosarul lui. Charles Talent Manx. Și se pricepe de minune să nu fie prins. Trebuie să mă schimb de pantalonii ăștia uzi și să pun ceva gros pe mine. Mi-aș dori să o fac în dormitorul meu, dacă nu vă deranjează. Cred că mămica a dat pe la nas cu destulă piele goală pentru o zi.

*****

Vic a reținut pe ecranul minții o ultimă imagine cu Wayne pe bancheta din spate a Rolls-ului. Îl văzuse ridicând o mână în aer – *Du-te, pleacă* – de parcă ar fi fost supărat pe ea. Deja arăta la fel de palid ca un cadavru.

L-a revăzut pe Wayne în instantanee, și i s-au părut ca loviturile repetate ale ciocanului, avântându-se asupra pieptului ei în loc de spinare. Iată-l stând dezbrăcat într-un țarc cu nisip din spatele casei lor din Denver, un băiețel de trei ani cu o claie neagră pe cap, folosind o lopățică de plastic pentru a îngropa un telefon de plastic. Iată-l acum în ziua de Crăciun la sanatoriul ei de dezintoxicare, așezat pe suprafața crăpată și încrețită a unei băncuțe de plastic, desfăcând un cadou împachetat, apoi sfâșiind ambalajul ca să dea de iPhone-ul din cutia albă. Și iată-l pășind pe doc cu o trusă de scule prea mare pentru înălțimea lui.

Zdrang, fiecare viziune cu el o lovea, iar măruntaiele ei rănite se strângeau din nou și din nou. Zdrang, el era un bebeluș, adormit și gol la sânul ei degolit. Zdrang, el îngenunchea în pietriș, lângă ea, cu brațele murdare până-n coate, ajutând-o să petreacă lanțul motocicletei înapoi pe pinion. Uneori, durerea era atât de intensă, atât de pură, încât camera se întuneca la colțul ochilor și îi venea să leșine.

La un moment dat, a trebuit să-și schimbe poziția, nu mai putea să stea deloc pe canapea.

— Dacă îi e cuiva foame, pot să pregătesc ceva de mâncare, a zis ea. Am frigiderul plin.

Se făcuse aproape nouă și jumătate seara.

— O să cerem ceva la pachet, a spus Daltry. Nu vă deranjați.

Dăduseră drumul la TV, pus pe NECN, New England Cable News. Rulaseră începând de acum o oră alerta cu dispariția lui Wayne. Vic o văzuse deja de două ori și nu mai era capabilă să o vadă încă o dată.

Mai întâi, arătaseră poza pe care le-o dăduse ea, cea cu Wayne în tricoul cu Aerosmith și cu căciula Avalanche de lână, mijindu-și ochii de la soarele puternic al primăverii. Deja regreta, nu-i plăcea cum căciula îi ascundea părul negru și făcea să-i iasă urechile.

Era urmată de o poză cu însăși Vic, poza de pe site-ul *Motorul de Căutare*. A presupus că o arătau pe aceea anume ca să dea o fată drăguță pe ecran – era machiată și purta o fustă neagră și ghete de cowboy și avea capul dat un pic într-o parte, râzând, o imagine contrastantă, luând în considerare contextul.

Nu l-au arătat pe Manx. Nici măcar nu i-au menționat numele. Au descris pe răpitori doar drept doi bărbați de rasă caucaziană într-o mașină de epocă Rolls-Royce.

— De ce nu precizează pe cine căutăm? a întrebat Vic prima dată când a văzut știrea.

Daltry a ridicat din umeri, a mormăit că o să verifice, s-a ridicat de pe canapea și a mers în curte, unde a discutat cu câțiva oameni. Totuși, când s-a întors, nu i-a oferit nicio informație nouă, iar când știrea a rulat

a doua oară, ei tot mai căutau doi bărbați de rasă caucaziană, două dintre cele aproximativ 14 milioane de persoane de sex masculin din New England.

Dacă urma să vadă a treia oară alerta și nu va fi fost o poză cu Charlie Manx – dacă nici măcar nu îi vor fi menționat numele – s-a gândit că va arunca în televizor cu un scaun.

— Vă rog, a zis Vic, am niște salată și șuncă. Și o grămadă de pâine. Pot să vă fac niște sandvișuri.

Daltry s-a foit și a privit nesigur la un alt polițist din cameră, frământat de alegerea dificilă dintre foame și reținere.

Ofițer Chitra a spus:

— Cred că ar fi bine. Desigur. Vin cu dumneavoastră.

A fost ușurată să iasă din sufragerie, care era prea înghesuită cu atâția oameni, polițai venind și ieșind, aparate de emisie-recepție păcănind încontinuu. S-a oprit ca să vadă prin ușa deschisă imaginea peluzei. Sub sclipirile reflectoarelor, era mai luminos în acea noapte decât fusese în ceața amiezii de mai devreme. A zărit scândurile rupte ale gardului și un bărbat cu mănuși de cauciuc măsurând urmele pneurilor imprimate pe argila moale.

Mașinile de poliție aveau girofarurile intermitente pornite de parcă totul era scena unei situații de urgență, fără să țină cont că urgența plecase în trombă cu câteva ore mai devreme. În mintea ei, chipul lui Wayne sclipea la fel de intermitent, și pentru o clipă s-a simțit complet amețită.

Chitra a observat că ea dă să se clatine și a apucat-o de cot, ajutând-o restul drumului până la bucătărie. Era mai bine acolo. Aveau încăperea doar pentru ele două.

Ferestrele de la bucătărie dădeau înspre pontonul lacului. Docul era luminat de alte reflectoare, montate pe tripoduri uriașe. Un polițist cu o lanternă se avântase în apă până la coapse, însă ea nu a înțeles ce rost avea. Un alt polițist, în haine civile, urmărea de la marginea docului, făcând semne și dând indicații.

La zece metri de mal, plutea o barcă. La un capăt al acesteia stătea în picioare un băiat, cu un câine alături, holbându-se la polițiști, la lumini și la casă. Când Vic a văzut câinele, și-a adus aminte de Hooper. Nu se mai gândise la el de când remarcase prima oară farurile prin pâclă ale Wraith-ului.

— Cineva ar trebui să... caute câinele, a spus Vic. Ar trebui să fie... pe undeva pe-afară.

A avut nevoie să își tragă răsuflarea la fiecare câteva cuvinte.

Chitra a privit-o cu o tristețe înduioșată.

— Nu vă îngrijorați de câine, acum, domnișoară McQueen. Ați băut ceva apă? E important să rămâneți hidratată.

— Mă surprinde că... nu latră... de mama focului, a zis Vic. Cu toată agitația asta.

Chitra a trecut cu mâna de-a lungul brațului lui Vic, o dată, încă o dată, apoi i-a strâns umărul. Vic a privit-o pe femeia polițist și a înțeles brusc.

— Aveți atât de multe alte lucruri de care să vă faceți griji, a spus Chitra.

— Of, Dumnezeule! a exclamat Vic și a început să plângă iarăși, cu întregul ei corp scuturându-se în hohote.

— N-a vrut nimeni să vă mai necăjească în plus.

A continuat să se cutremure în hohote, fără oprire, plângând așa cum nu o mai făcuse din acele zile în care taică-su o părăsise pe maică-sa și pe ea. Vic a trebuit să se sprijine o vreme de blat, gândindu-se că lipsa de vlagă o va putea doborî ușor din picioare. Chitra a întins mâna și a frecat-o pe spate cu compătimire.

— Șșșt, a zis mama lui Vic, moartă de două luni. Doar respiră, Vicki. Respiră pentru mine.

Rostise asta cu vagul accent indian, dar Vic tot a recunoscut vocea mamei ei. A recunoscut atingerea mamei pe spinarea ei. Toți cei pe care i-ai pierdut încă mai sunt alături de tine, deci poate că nimeni nu e niciodată pierdut, de fapt.

Doar dacă ar fi plecat cu Charlie Manx.

După o vreme, Vic s-a așezat și a băut un pahar cu apă. A terminat-o în cinci înghițituri, fără să se oprească pentru a trage aer, atât de disperată nevoie avea. Era călduță și dulce și bună și avea gustul lacului.

Chitra a deschis dulapurile, căutând farfurii de hârtie. Vic s-a ridicat și, în ciuda obiecțiilor celeilalte femei, s-a apucat să o ajute cu sandvișurile. A aranjat un rând de farfurii de hârtie și a pus două felii de pâine albă pe fiecare, cu lacrimile picurându-i de pe vârful nasului și căzând pe pâine.

Spera ca Wayne să nu știe că a murit Hooper. Uneori, simțea că Wayne era mai apropiat de Hooper decât de ea sau de Lou.

Vic a găsit șunca, salata de varză tăiată și o pungă de Doritos și a început să pregătească masa.

— E un secret la sandvișurile polițiste, a zis o femeie care apăruse în spatele ei.

Vic a aruncat o privire și a știut că ea era Acel Ins pe care îl aștepta, chiar dacă Acel Ins nu era un ins, ci o ea. Femeia avea păr șaten creț și un mic nas cârn. Era ternă la prima vedere, devastator de drăguță la a doua. Purta o haină de tweed cu petice de catifea la coate și blugi albaștri și ar

fi putut trece cu ușurință drept o absolventă de facultate umanistă, dacă nu luai în considerare pistolul de nouă milimetri pus în tocul de sub brațul stâng.

— Care-i secretul? a întrebat Vic.

— Să-ți arăt, a zis ea și s-a strecurat lângă blat, a luat lingura și a lăsat să cadă salata pe unul dintre sandvișuri, peste șuncă.

A făcut un vârf de Doritos pe salată, a stors muștar Dijon peste chipsuri, a uns cu unt o felie de pâine și a turtit totul împreună.

— Untul e partea cea mai importantă.

— Funcționează ca un lipici, nu?

— Da. Iar polițaii sunt, prin natura lor, niște magneți pentru colesterol.

— Am crezut că FBI-ul intervine numai în cazuri de răpire în care copilul trece peste granițele statelor, a zis Vic.

Femeia cu păr creț s-a încruntat, apoi a privit la ecusonul laminat prins de pieptul gecii, cel pe care scria

FBI

EVALUARE PSIHOLOGICĂ

Tabitha K. Hutter

deasupra unei fotografii cu ea lipsită de orice zâmbet.

— Teoretic, încă nu am intervenit, a spus Hutter. Dar suntem la patruzeci de minute de trei granițe statale și la mai puțin de două ore de Canada. Făptașii tăi ți-au ținut fiul de mai bine de...

— *Făptașii* mei? a întrebat Vic, simțind cum i se urcă sângele în obraji. De ce se referă oamenii la *făptașii* mei de parcă n-am ști nimic despre ei? Începe să mă enerveze. Charlie Manx e individul. Charlie Manx și altcineva care șofează mașina în care se află fiul meu.

— Charlie Manx e mort, domnișoară McQueen. E mort încă din mai.

— Și aveți un cadavru?

Asta a încurcat-o întrucâtva pe Hutter. Și-a umezit buzele și a zis:

— Are un certificat de deces. Au fost făcute poze cu el la morgă. A fost autopsiat. Pieptul i-a fost larg deschis. Medicul legist i-a scos inima și i-a cântărit-o. Toate astea sunt motive convingătoare ca să ajungi la concluzia că nu el te-a atacat.

— Iar eu am o duzină de motive bine întemeiate ca să ajung la concluzia că a făcut-o, a spus Vic. Sunt pe tot corpul meu. Vrei să îmi scot tricoul și să îți arăt rănile? Toți ceilalți polițai din coșmelia asta s-au zgâit deja.

Hutter a privit-o insistent, fără să-i dea o replică. În ochii ei se citea curiozitatea pură a unui copil mic. A contrariat-o pe Vic, să fie *analizată* așa de intens. Atât de puțini adulți își permiteau să privească în felul acesta.

În cele din urmă, Hutter și-a mutat privirea, întorcându-și atenția către masa de bucătărie.

— Vrei să ne așezăm?

Fără să zăbovească, a ridicat un ghiozdan de piele pe care-l adusese cu ea și s-a pus la masă. Și-a îndreptat privirea către Vic, în expectativă, așteptând să i se alăture.

Vic s-a uitat la Chitra, ca și cum ar fi căutat un sfat, aducându-și aminte cum femeia o consolase și îi șoptise cu vocea mamei ei. Însă polițista tocmai terminase sandvișurile și a tulit-o cu ele afară din cameră.

Vic s-a așezat.

Hutter a scos din ghiozdan un iPad, iar ecranul s-a aprins. Mai mult ca oricând, arăta ca o studentă în anul terminal, pregătind o disertație despre surorile Brontë, poate. Și-a trecut degetele peste ecran, răsfoind niște fișiere digitale, apoi și-a ridicat ochii.

— La ultimul său examen medical, Charlie Manx a fost încadrat la aproximativ optzeci și cinci de ani.

— Crezi că e prea bătrân să fi făcut ce-a făcut? a întrebat Vic.

— Cred că-i prea mort. Dar spune-mi ce s-a petrecut și o să încerc să fiu cu mintea deschisă.

Pe Vic nu a deranjat-o că repetase deja de trei ori povestea, cap-coadă. Celelalte dăți nu se puneau, pentru că această persoană era primul polițist care conta. Dacă era vreun polițist care conta. Vic nu era prea sigură că exista vreunul. Charlie Manx revendica vieți de foarte mult timp și nu fusese niciodată prins, trecând ca fumul prin plasa aruncată către el de forțele legii. Oare câți copii suise în mașina lui, fără să mai fie văzuți vreodată?

Sute, a venit răspunsul, șoaptă a unui gând.

Vic și-a spus povestea – părțile pe care simțea că e *în stare* să le spună. A omis-o pe Maggie Leigh. Nu a menționat că mersese pe motocicleta ei printr-un imposibil pod acoperit al imaginației proprii, cu puțin timp înainte ca Manx să încerce să dea peste ea cu mașina. Nu a adus în discuție medicația psihotropă pe care nu o mai lua.

Când Vic a ajuns la partea în care Manx a lovit-o cu ciocanul, Hutter s-a încruntat. A rugat-o pe Vic să descrie ciocanul în detaliu, apăsând pe tastatura ecranului tabletei. A mai întrerupt-o pe Vic atunci când aceasta i-a povestit despre cum s-a ridicat de unde căzuse și cum s-a avântat la

Manx cu cheia cu camă.
— Camă ce?
— Cheia cu camă, a zis Vic. Triumph le-a făcut special pentru motoarele lor. O cheie de reglare pentru pinion. Un fel de cheie fixă. Lucrasem la motocicletă și o aveam în buzunar.
— Unde e acum?
— Nu știu. Am avut-o în mână când am fugit. Probabil că încă o mai țineam în mână atunci când am intrat în lac.
— Momentul în care celălalt bărbat a început să tragă în tine. Spune-mi mai multe despre asta.
Ea i-a spus.
— L-a împușcat pe Manx în față? a zis Hutter.
— N-a fost chiar așa. I-a ciupit urechea.
— Vic. Vreau să mă ajuți să înțeleg bine. Omul ăsta, Charlie Manx, am conchis că avea probabil optzeci și cinci de ani la momentul ultimului consult medical. A petrecut zece ani în comă. Cei mai mulți pacienți comatoși necesită luni întregi de reabilitare înainte de a putea merge din nou. Tu îmi zici că l-ai tăiat cu cheia asta de lamă...
— Camă.
— ...apoi a fost împușcat, însă a avut în continuare forța să conducă mașina și să plece.
Ce nu putea mărturisi Vic era faptul că Manx nu era ca oricare alt om. O simțise atunci când el a pendulat ciocanul, cu o vigoare arcuită ce îi sfida vârsta înaintată și aspectul sfrijit. Hutter insista că Manx fusese disecat, că inima îi fusese îndepărtată în timpul autopsiei, iar Vic nu se îndoia de asta. Pentru un om care avusese inima scoasă și băgată la loc, o ciupitură la ureche nu însemna mai nimic.
În schimb, a zis:
— Poate că a condus celălalt individ. Vrei să-ți dau o explicație? Nu pot. Îți pot spune doar ce s-a întâmplat. Ce rost mai are? Manx mi-a luat cu mașina băiatul de doisprezece ani și intenționează să-l omoare ca să se răzbune pe mine, și totuși noi discutăm, din cine știe ce motiv, despre limitele imaginației echipelor de la FBI. Ce-i asta?
S-a uitat la chipul lui Hutter, în ochii molcomi și calmi ai ei, și a înțeles.
— Isuse! Nu crezi o iotă din ce-ți zic, nu?
Hutter a reflectat multă vreme, iar când a vorbit din nou, Vic a avut senzația că își alegea cuvintele foarte grijulie.
— Cred că băiatul tău e dispărut și cred că ai fost rănită. Cred că acum ești în iad. Mai departe, am mintea deschisă. Sper că o să consideri asta ceva pozitiv și că o să vrei să colaborezi. Vrem să-l înapoiem pe băiat

sănătos. Dacă aș fi crezut că ar ajuta, aș fi fost acum pe-acolo pe străzi, căutându-l. Dar nu așa găsesc eu oamenii răi. Îi găsesc adunând informații și sortând ceea ce e util de ceea ce nu e. Pe bune, nu e foarte diferit de cărțile tale. Poveștile cu Motorul de Căutare.

— Le știi? Ce *vârstă* ai?

Hutter a zâmbit ușor.

— Nu-s chiar așa de tânără. E trecut în dosarul tău. În plus, un instructor de la Quantico[56] folosește imagini din *Motorul de Căutare* în prelegerile lui, ca să demonstreze cât de greu e să alegi detaliile relevante dintr-un amalgam de informații.

— Și *ce* mai e în dosarul meu?

Zâmbetul lui Hutter s-a stins treptat. Privirea, nu.

— Că ai fost găsită vinovată de incendiere premeditată în Colorado, în 2009. Că ai petrecut o lună într-un spital de boli mintale din Colorado, unde ai fost diagnosticată cu PTSD[57] sever și schizofrenie. Iei antipsihotice și ai istoric de abuz de alcool...

— Isuse. Crezi că am *halucinat* că am fost bătută? a zis Vic, cu stomacul strângându-i-se. Crezi că am *halucinat* că am fost împușcată?

— Încă nu s-a confirmat faptul că au avut loc împușcături.

Vic și-a împins scaunul înapoi.

— A tras în mine. A tras șase gloanțe. Și-a golit arma.

Gândind în retrospectivă. Ea înapoi în lac. E posibil ca fiecare glonț, chiar și cel care trecuse prin urechea lui Manx, să fi ajuns în apă.

— Încă mai căutăm cartușe.

— Contuziile mele, a spus Vic.

— Nu pun la îndoială că ai fost bătută, a zis agenta FBI. Nu cred că ar pune *nimeni* asta la îndoială.

Era ceva în afirmația respectivă – o implicație periculoasă – de care Vic nu-și dădea seama. Cine ar fi putut să se bată cu ea dacă nu Manx? Însă Vic era extenuată, prea consumată emoțional ca să mai încerce să găsească sensuri. Nu avea energia ca să lămurească ce o fi vrut Hutter să insinueze.

Vic s-a mai uitat o dată la ecusonul laminat al lui Hutter. EVALUARE PSIHOLOGICĂ.

— Stai un pic. Stai în *paștele mă-sii*... Nu ești detectiv. Ești *doctor*.

— Ce-ar fi să mai aruncăm un ochi pe niște fotografii? a zis Hutter.

— Nu, a spus Vic. E o pierdere completă de timp. N-am nevoie să văd cine știe ce fotografii de poliție. Ți-am zis. Unul dintre ei purta o mască de gaze. Celălalt era Charlie Manx. Știu prea bine cum arată Charlie Manx. Isuse, de ce dracu' discut cu un doctor? Vreau să discut cu un *detectiv*.

— Nu aveam de gând să-ți cer să ne uităm la poze cu infractori, a zis Hutter. Aveam de gând să îți cer să ne uităm la poze cu *ciocane*.

A fost un lucru atât de surprinzător, de neașteptat de auzit, încât Vic a rămas cu gura căscată, incapabilă să scoată vreun sunet.

Înainte să poată să reacționeze, în camera alăturată s-a iscat un zumzet. Tonul vocii lui Chitra s-a auzit tare, oscilând și protestând, iar Daltry a zis ceva, apoi a intrat o a treia voce, cu accent de Colorado și cuprinsă de emoție. Vic a recunoscut imediat această a treia voce, dar nu înțelegea ce căuta în casa ei când ar fi trebuit să fie într-un avion, dacă nu deja în Denver. Starea ei de confuzie i-a întârziat reacțiile, așa că nici nu apucase să se ridice pe jumătate din scaun atunci când Lou a intrat în încăpere, cu o coadă de polițiști după el.

Nu arăta deloc bine. Chipul îi era cenușiu, iar ochii îi erau bulbucați pe fața lui mare și rotundă. Ea s-a ridicat complet și s-a întins către el chiar în clipa în care a luat-o în brațe.

— Ce ne facem? a întrebat Lou. Ce naiba ne facem acum, Vic?

---

56. Orașul Quantico, Virginia, S.U.A., care în limbaj colocvial denumește generic academia FBI, găzduită de respectiva localitate. (n. trad.)

57. Sindromul de stres posttraumatic. (n. trad.)

Bucătăria

Când s-au așezat la loc la masă, Vic a luat mâna lui Lou într-a ei, cel mai natural lucru din lume. A fost surprinsă să observe căldura dintre degetele lui rotofeie, și a privit încă o dată la chipul lui palid și cuprins de sudoare. A remarcat că arată foarte bolnav, însă a considerat că e rezultatul fricii.

În bucătărie erau acum cinci oameni. Lou și Vic și Hutter stăteau așezați la masă. Daltry se sprijinea de blatul de gătit, trăgându-și nasul lui de alcoolic într-o batistă. Ofițer Chitra era în picioare, lângă tocul ușii, după ce oprise pe ceilalți polițai să intre, la ordinul lui Hutter.

— Tu ești Louis Carmody, a zis Hutter, rostind pe vocea unui regizor de piese de liceu, înștiințându-l pe Lou despre personajul pe care-l va juca în sceneta acelei primăveri. Tu ești tatăl.

— Vinovat, a spus Lou.

— Ce? a întrebat Hutter.

— Vinovat de acuzație, a repetat Lou. Eu sunt tatăl. Tu cine ești? Ești, gen, vreo asistentă socială?

— Sunt agentă FBI. Numele meu e Tabitha Hutter. Cei mai mulți dintre băieții de la birou mă strigă Tabby Hutt.

A zâmbit încet.

— Simpatic. Cei mai mulți dintre băieții de unde lucrez eu mă strigă *Jabba* Hutt. Asta doar pentru că sunt gras ca porcul.

— Am crezut că te afli în Denver, a spus Hutter.

— Am pierdut zborul.

— Nu zău! a exclamat Daltry. A intervenit ceva?

Hutter a zis:

— Detectiv Daltry, eu sunt responsabila cu întrebările, mulțumesc.

Daltry a băgat mâna în buzunarul hainei.

— Deranjează pe careva dacă fumez?

— Da, a zis Hutter.

Daltry a rămas o clipă cu pachetul în mână, privind-o zăpăcit, apoi l-a pus înapoi în buzunar. Pe retină avea o expresie ternă, lipsită de focus, ce îi amintea lui Vic de membrana care învelea ochii unui rechin imediat înainte să își bage colții într-o focă.

— De ce ai ratat avionul, dle Carmody? a întrebat Hutter.

— Pentru că am primit semn de la Wayne.

— Ai *primit semn* de la el?

— M-a sunat din mașină, de pe iPhone. A zis că încercau să o împuște pe Vic. Manx și celălalt ins. Am vorbit doar preț de vreun minut. A trebuit să închidă, că Manx și celălalt tovarăș se întorceau la mașină. Era speriat, foarte speriat, dar se ținea tare. E un micuț bărbat, știi? Mereu a fost un micuț bărbat...

Lou și-a strâns mâinile în pumni, punându-și-i pe masă și coborându-și fruntea. Fața i s-a schimonosit, de parcă ar fi fost cuprins de un junghi ascuțit undeva în abdomen, și a clipit des, iar lacrimile au curs pe tăblia mesei. Emoția puternică l-a luat dintr-o dată, fără avertisment.

— Trebuie să fie matur, pen' că Vic și cu mine am fost de rahat cu să fim noi adulții.

Vic i-a luat mâna într-a ei.

Hutter și Daltry au făcut schimb de priviri, părând să nu remarce izbucnirea în plâns a lui Lou.

— Crezi că fiul tău și-a *oprit* telefonul după ce a vorbit cu tine? a întrebat Hutter.

— Am crezut că dacă are un card SIM înăuntru, nu mai contează dacă e pornit sau nu, a zis Daltry. Am crezut că voi, federalii, aveți o scurtătură.

— Poți folosi telefonul ca să-l găsești, a spus Vic, cu pulsul luându-i razna.

Hutter a ignorat-o și i s-a adresat lui Daltry.

— Putem să rezolvăm asta. Ar lua ceva timp. Va trebui să sun la Boston. Dar dacă e un iPhone și e pornit, putem să folosim aplicația Găsește-mi iPhone-ul ca să-l localizăm chiar acum, chiar aici.

Și-a ridicat demonstrativ iPad-ul.

— Corect, a zis Lou. Așa e. I-am instalat Găsește-mi iPhone-ul în ziua în care i l-am cumpărat, pentru că n-am vrut să-l piardă.

S-a dus de cealaltă parte a mesei ca să se uite peste umărul lui Hutter, la ecran. Starea de rău de pe fața lui nu s-a îmbunătățit de la lumina nenaturală a monitorului.

— Care e adresa de e-mail și parola? a întrebat Hutter, întorcându-și capul să se uite în sus la Lou.

A întins o mână ca să le tasteze el, însă, înainte să apuce, agenta FBI l-a prins de încheietură. I-a apăsat două degete pe piele, de parcă ar fi vrut

să îi ia pulsul. Chiar și de unde stătea, Vic a putut vedea o zonă în care pielea era mai lucioasă și arăta ca și cum ar fi avut o pastă uscată pe ea.

Hutter și-a mutat privirea de la braț la fața lui Lou.

— Ai făcut un EKG în seara asta?

— Am leșinat. M-am supărat. A fost, gen, un atac de panică, frate. Un nenorocit de căcănar are copilul meu. Chestii d-astea se mai întâmplă la oamenii grași.

Până acum, Vic fusese prea concentrată la Wayne ca să-i mai acorde atenție lui Lou: când de palid era, cât de extenuat. Dar la așa ceva, Vic s-a simțit trăsnită de o înțelegere bruscă și înfiorătoare a faptelor.

— Of, Lou. Ce vrei să spui că ai *leșinat*?

— A fost după ce a închis Wayne. M-a cam pus jos un minut. Mi-am revenit imediat, însă paznicii de la aeroport mi-au zis să stau pe podea și să fac un EKG, să se asigure că nu scot fum la ei acasă.

— Le-ai spus că ți-a fost răpit băiatul? a întrebat Daltry.

Hutter l-a certat din priviri pe Daltry, care s-a făcut că nu observă.

— Nu-s prea sigur ce le-am zis. Am fost destul de confuz, la început. Gen, *amețit*. Știu că le-am zis că puștiul meu are nevoie de mine. Știu că le-am zis asta. Tot ce mă puteam gândi era că trebuia să ajung înapoi la mașină. La un moment dat, mi-au zis că o să mă bage într-o salvare, iar eu le-am zis să se ducă... ăăă... să se distreze singuri. Așa că m-am sculat și am plecat. E posibil ca unul dintre inșii de acolo să mă fi apucat de braț, iar eu să-l fi târât câțiva metri. Eram pe grabă.

— Deci nu ai discutat cu poliția aeroportului și să le spui ce s-a întâmplat cu fiul tău? a întrebat Daltry. Nu te-ai gândit că ai putea ajunge aici mai devreme dacă ai o escortă a poliției?

— Nici măcar nu mi-a trecut prin cap. Voiam să vorbesc mai întâi cu Vic, a zis Lou, iar Vic și Daltry și Hutter s-au privit unii pe alții.

— Ce voiai să vorbești mai întâi cu Vic? a întrebat Hutter.

— Ce mai contează? a strigat Vic. Putem să ne concentrăm la Wayne?

— Da, a zis Hutter, clipind des și reîntorcându-și privirea la iPad-ul ei. Așa-i. Haideți să ne concentrăm la Wayne. Cum e cu parola aia?

Vic și-a dat scaunul în spate când Lou a apăsat pe ecran cu un deget gros. S-a ridicat, a venit pe partea cealaltă a mesei și s-a uitat. Inima îi bătea repede și scurt. Senzația de anticipare era atât de acută și de prezentă, că părea o rană proaspătă.

Tableta lui Hutter a deschis pagina Găsește-mi iPhone-ul, care prezenta o hartă a globului, cu continentele în bleu pal pe un fundal de albastru marin închis. În colțul din dreapta sus, o fereastră anunța:

Telefonul lui Wayne

Localizare

Localizare

Localizare

Localizare

Localizare

Imaginea globului pământesc a fost acoperită de un gri fără context. Pe această masă argintie compactă a apărut un punct sticlos albastru. Au început să apară și dreptunghiuri cu datele din împrejurimi, harta recalibrând ilustrația pentru a indica localizarea detaliată a iPhone-ului. Vic a văzut cum punctul albastru se deplasează pe un drum identificat cu textul ALEEA SF. NICK.

Toată lumea era aplecată peste tabletă, Daltry atât de aproape de Vic, încât ea putea simți cum o apasă pe spate, îi putea simți respirația gâdilându-i ceafa. Mirosea a cafea și a nicotină.

— Măriți, a zis Daltry.

Hutter a apăsat o dată pe ecran, apoi din nou, și din nou.

Harta arăta un continent care semăna întrucâtva cu America. Era ca și cum cineva ar fi făcut o versiune a Statelor Unite din cocă de pâine, apoi a pocnit-o în mijloc. În această nouă versiune a națiunii, Cape Cod avea aproape jumătate din mărimea Floridei, iar Munții Rocky semănau mai mult cu Anzii, o mie cinci sute de kilometri de teren chinuit grotesc, cu stânci despicate făcute stivă unele peste altele. Țara ca un întreg, totuși, se micșorase substanțial, înghesuită înspre centru.

Majoritatea marilor orașe dispăruseră, dar alte puncte de interes apăruseră în locul lor. În Vermont era o pădure deasă, înconjurând un loc numit ORFELINATUL; în New Hampshire era un loc marcat cu textul CASA DIN COPAC A MINȚII. Puțin mai sus de Boston era ceva numit GAURA CHEII LUI LOVECRAFT; era un crater în forma grosieră a unui lacăt. În Maine, în jurul zonei Lewiston/Auburn/Derry, se afla un loc numit CIRCUL LUI PENNYWISE. O șosea îngustă intitulată DRUMUL DE NOAPTE ducea către sud, înroșindu-se cu cât mai departe mergea, până ce devenea o linie de sânge infiltrându-se în Florida.

Aleea Sf. Nick era în mod special presărată cu marcaje. În Illinois, OMUL DE ZĂPADĂ VIGILENT. În Kansas, JUCĂRIILE GIGANTICE. În Penssylvania, CASA SOMNULUI și CIMITIRUL A CEEA CE AR PUTEA FI.

Iar în munții din Colorado, sus pe creste, punctul în care Aleea Sf. Nick se termina: TĂRÂMUL CRĂCIUNULUI.

Continentul însuși plutea într-o mare de negru, cu pustietăți presărate

de stele; harta avea ca descriere nu STATELE UNITE ALE AMERICII, ci DRUMÎNSINELE UNITE ALE AMERICII.

Punctul bleu pulsa, înaintând prin ceea ce ar fi trebuit să fie vestul Massachusetts-ului, către Tărâmul Crăciunului. Însă DRUMÎNSINELE UNITE nu corespundeau exact cu America. Erau probabil peste două sute de kilometri din Laconia, New Hampshire, până în Springfield, Massachusetts, iar pe acea hartă distanța abia părea la jumătate.

S-au holbat toți.

Daltry și-a scos batista din buzunar și și-a suflat zgomotos nasul.

— A găsit careva pe-acolo Țara Bomboanelor?

Și a scos un sunet dogit, ca de dres vocea, care nu era nici o tuse, nici un râset.

Vic a simțit cum îi fuge camera de sub picioare. Lumea din jur intra într-o ceață distorsionantă. iPad-ul și masa au rămas clare, dar erau ciudat de îndepărtate.

A avut imperativ nevoie să se ancoreze în ceva. Se simțea în pericol de a se desprinde de pe podeaua bucătăriei... un balon scăpat din mâna unui copil. A apucat încheietura lui Lou, ceva de care să se țină. Mereu îi fusese alături când a avut nevoie să se țină de ceva.

Când l-a privit, totuși, a văzut o reflexie a propriului șoc. Pupilele îi erau mici cât un vârf de ac. Respirația îi era scurtă și întretăiată.

Pe un ton surprinzător de normal, Hutter a zis:

— Nu știu la ce mă uit. Are vreun sens pentru vreunul dintre voi doi? Harta asta ciudată? Tărâmul Crăciunului? Aleea Sf. Nick?

— Are? a întrebat Lou, privind neajutorat la Vic.

Vic a înțeles ce o întreba cu adevărat, și anume *Îi spunem despre Tărâmul Crăciunului? Despre lucrurile pe care le-ai crezut cât ai fost nebună?*

— *Nu*, a răsuflat Vic, răspunzând tuturor întrebărilor – rostite și nerostite – deodată.

Dormitorul

Vic a zis că are nevoie să se odihnească, a întrebat dacă s-ar putea întinde un pic, iar Hutter a spus că desigur și că nu ar folosi nimănui ca ea să cadă din picioare.

Totuși, în dormitor Lou a fost cel care s-a trântit în pat. Vic n-a avut cum să se relaxeze. S-a dus la jaluzele, le-a despărțit și a privit la carnavalul care reprezenta curtea ei din față. Noaptea era frământată de zumzetul stațiilor de emisie recepție și de murmurul vocilor masculine. Cineva a râs încet. Era incredibil că la mai puțin de o sută de pași de casă fericirea avea cum să existe.

Dacă a remarcat-o vreunul dintre polițiștii din stradă, probabil că și-a imaginat că ea scruta pierdută drumul, sperând, sărmana, să apară vreo mașină cu luminile girofarului pornite și sirena despicând aerul, cu fiul ei pe bancheta din spate. În siguranță. Venind acasă. Cu buzele lipicioase și roz de la înghețata pe care domnii polițiști i-o cumpăraseră.

Însă nu scruta drumul în speranța ca cineva să i-l aducă acasă pe Wayne. Dacă ar fi fost să fie găsit, ea era cea capabilă s-o facă. Vic se uita la motocicleta Triumph, căzută acolo unde o lăsase ea.

Lou era întins pe pat ca un lamantin pe plajă. Când a vorbit, s-a adresat tavanului.

— Vrei să stai cu mine un pic? Doar... să stai cu mine?

Ea a lăsat jos lamelele jaluzelei și a urcat în pat. Și-a pus un picior peste picioarele lui și s-a făcut covrig pe o parte, așa cum n-o mai făcuse de ani de zile.

— Știi pe tipul ăla care arată ca fratele geamăn cel rău al lui Mickey Rooney? Daltry? A zis că ai fost rănită.

Iar ea și-a dat seama că el nu auzise povestea. Nimeni nu-i dezvăluise ce se petrecuse cu ea.

A spus-o din nou. La început, a repetat doar ce îi spusese lui Hutter și celorlalți detectivi. Deja povestea avea aerul unor replici învățate pentru

un rol; le putea recita fără să gândească.

Dar, apoi, i-a zis despre cum a luat Triumph-ul pentru o scurtă plimbare și și-a dat seama că nu trebuie să omită partea cu podul. Putea și trebuia să îi spună despre descoperirea Căii Mai Scurte în ceață, pentru că se întâmplase. Se întâmplase cu adevărat.

— Am văzut podul, a rostit ea ca într-o șoaptă, ridicându-se într-un cot ca să îi privească fața. Am mers prin el, Lou. L-am căutat și era acolo. Mă crezi?

— Te-am crezut și prima dată când mi-ai spus.

— Mincinos ordinar, a zis ea, însă nu s-a abținut să zâmbească.

El s-a rotit și și-a pus mâna pe protuberanța sânului ei stâng.

— De ce nu te-aș crede? Ar explica totul despre tine, mai bine decât orice. Iar eu sunt ca în posterul ăla de pe perete, din *Dosarele X*: „Vreau să cred". Povestea vieții mele, domniță. Continuă. Ai trecut pe pod. Și după aia?

— *Nu* am trecut pe pod. Mi s-a făcut frică. Frică de-adevăratelea, Lou. M-am gândit că am halucinații. Că o luam iarăși razna. Am apăsat așa de tare pe frână, că din ea au sărit piese, zburând.

I-a povestit despre cum a întors motocicleta și cum a ieșit pe jos de pe pod, cu ochii închiși și cu picioarele tremurându-i. I-a descris cum suna Calea Mai Scurtă, fâșâitul și freamătul, de parcă ar fi stat pe după o cascadă. I-a zis că știa că podul dispăruse în momentul în care nu a mai fost acel sunet, iar apoi a urmat un lung drum pe jos spre casă.

Vic a continuat, spunându-i cum Manx și celălalt bărbat o așteptau, cum Manx s-a îndreptat spre ea cu un ciocan. Lou nu era un stoic. A tresărit și a zvâcnit și a înjurat. Când i-a spus că a dat cu cheia cu camă peste fața lui Manx, el a zis:

— Ce bine dacă l-ai fi scalpat pe nenorocit cu chestia aia.

Ea l-a asigurat că a făcut tot posibilul. El a bătut cu pumnul în propriul picior atunci când ea a ajuns la partea în care Omul cu Mască de Gaze l-a împușcat pe Manx în ureche. Lou a ascultat cu tot corpul încordat, cu un fel de trepidație tensionată în el, ca un arc întins la limită, cu săgeata gata să zboare.

Nu a întrerupt-o, totuși, decât după ce ea a povestit partea în care a coborât în fugă pe panta dealului, către lac, pentru a scăpa de ei.

— Asta făceai când a sunat Wayne, a zis el.

— Ce-ai pățit la aeroport? *Pe bune.*

— Ce-am zis. Am leșinat.

Și-a răsucit capul, ca și cum i-ar fi amorțit gâtul, și a schimbat vorba:

— Harta. Cu drumul spre Tărâmul Crăciunului. Ce e locul ăla?

— Nu știu.

— Nu e în lumea noastră, totuși. Nu?

— Nu știu. Bănuiesc că... bănuiesc că *este* în lumea noastră. O versiune a ei, măcar. Versiunea pe care Charlie Manx o poartă cu el în cap. Toată lumea trăiește în două lumi, nu? E lumea fizică... dar mai e și cea a sinelui nostru interior, lumea gândurilor noastre. O lume făcută din *idei* în loc de *chestii*. E la fel de reală ca lumea noastră, dar e *înăuntru*. E un *drumînsine*. Toată lumea are un drumînsine, și toate sunt conectate, de asemenea, în același fel în care New Hampshire e conectat cu Vermont. Și poate că unii oameni sunt capabili să meargă prin acea lume dacă au vehiculul potrivit. O cheie. O mașină. O motocicletă. Orice.

— Cum ar fi posibil ca lumea gândurilor tale să se conecteze la a mea?

— Nu știu. Însă... însă, vezi, când Keith Richards visează un cântec, apoi îl auzi la radio, se nasc gândurile ăstea în mintea ta. Ideile mele pot ajunge în capul tău la fel de ușor cum o pasăre poate să zboare peste granițele statelor.

Lou s-a încruntat și a zis:

— Deci, gen, cumva, Manx duce copiii cu mașina în afara lumii chestiilor reale și în propria lui lume a ideilor. Ok. Asta pot să înghit. E straniu, dar pot să înghit. Deci, întoarce-te la povestea ta. Omul care purta masca de gaze și avea un pistol.

Vic i-a spus despre cum a plonjat în apă și cum Omul cu Mască de Gaze a tras după ea, iar apoi Manx a vorbit o vreme cu ea în timp ce se ascundea sub ponton. Când a terminat, și-a închis pleoapele și și-a cuibărit fața în gâtul lui Lou. Era epuizată – dincolo de epuizare, de fapt, călătorise până la un nou hotar al sfârșelii. În această nouă lume gravitația era mai ușoară. Dacă nu ar fi fost lipită de Lou, ar fi plutit.

— El vrea ca tu să te duci să îl cauți, a zis Lou.

— Pot să îl găsesc, a spus ea. Pot să îi găsesc Casa Somnului. Ți-am mai zis. Am mers la pod înainte să fut motorul.

— Probabil că a sărit lanțul. Ai avut mare noroc să nu o zbârcești complet.

Ea și-a deschis ochii și a spus:

— Trebuie să o repari, Lou. Trebuie să o repari în noaptea asta. Cât de repede poți. Spune-i lui Hutter și polițiștilor că nu poți să dormi. Spune-le că ai nevoie să faci ceva ca să-ți iei gândurile de la lucruri. Oamenii reacționează la stres în feluri ciudate, iar tu ești mecanic auto. N-o să pună întrebări.

— Manx îți zice să vii să-l cauți. Ce crezi că o să facă după aia?

— Ar fi cazul să se gândească la ce-o să-i fac *eu* lui.

— Și dacă nu e la Casa asta a Somnului? O să te îndrume motocicleta către el indiferent unde-ar fi? Chiar și dacă e în mișcare?

— Nu știu, a zis Vic, dar în mintea ei a zis *Nu*.

Nu era sigură de unde venea acea certitudine, cum de ar fi putut ști un astfel de lucru, însă o știa. Și-a readus aminte, vag, că, odată, s-a dus să găsească o pisică pierdută – *Taylor*, s-a gândit – și era convinsă că l-a găsit pe motan doar pentru că el era deja mort. Dacă ar fi fost în viață și ar fi cutreierat aiurea, podul nu ar fi avut un punct de ancorare pe care să se rezeme. Putea traversa distanța dintre pierdut și găsit, dar numai dacă ceea ce era pierdut rămânea locului. Lou a remarcat îndoiala de pe chipul ei și a continuat:

— Nu prea mai contează, oricum. Manx trebuie să se oprească la un moment dat, nu? Să doarmă? Să mănânce?

Adevărul fie spus, nu era convinsă că el are nevoie nici de mâncare, nici de odihnă. Murise, fusese autopsiat, avusese inima scoasă din piept... după care s-a ridicat și a ieșit de acolo fluierând. Cine putea ști care erau nevoile unui astfel de om? Poate și simplul fapt de a se raporta la el ca la un om însemna folosirea unor prezumpții greșite. Și totuși: sângera. Putea fi vătămat. Îl văzuse palid și nesigur pe picioare. A presupus că în cel mai rău caz tot avea nevoie de o perioadă de recuperare, în care să păsuiască și să poposească o vreme, la fel ca orice creatură rănită. Plăcuța lui de înmatriculare era o glumă sau o îngâmfare, *nosferatu*, cuvântul din germană pentru vampir – o recunoaștere, la un anumit nivel, a ceea ce era. Însă în povești chiar și vampirii se târau înapoi în coșciugele lor și închideau capacul din când în când. A dat la o parte gândurile astea și a concluzionat:

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să se oprească pentru ceva, iar când o va face voi putea ajunge la el.

— M-ai întrebat dacă am crezut că ești nebună, cu toate treburile cu podul. Și am zis că nu. Dar *asta*? Partea asta e destul de dusă cu pluta. Să-ți folosești motorul ca să găsești calea către el, și doar ca să te mătrășească. Să termine treaba pe care a început-o în dimineața asta.

— E tot ce-avem, a zis ea și a aruncat o privire spre ușă. Lou, ăsta e singurul fel în care am putea – *vom putea* – aduce pe Wayne înapoi. Oamenii ăștia nu-l pot găsi. Eu *pot*. O s-o repari?

El a oftat – o expirare de aer profundă și tremurată – și a zis:

— O să încerc, Vic. O să încerc. Cu o condiție.

— Care?

— Când termin de reparat, a zis Lou, mă iei cu tine.

Aleea Sf. Nick

Wayne a dormit mult timp – un timp nesfârșit, de tihnă și pace –, iar când și-a deschis ochii a știut că totul era bine.

NOS4A2 gonea prin întuneric, o torpilă sfredelind prin adâncurile fără fund. Se ridicau pe culmile dealurilor joase, cu Wraith-ul îmbrățișând curbele de parcă ar fi fost de șine. Wayne se ridica și el către ceva minunat și bun.

Zăpada cădea în fulgi molcomi, ca puful de gâscă. Ștergătoarele făceau *zuuum, zuuum*, îndepărtându-i.

Au trecut în noapte pe lângă un stâlp de iluminare singuratic, un baston de acadea cu un jeleu în vârf radiind o lumină cireșie și transformând acei fulgi de nea în fulgi de foc.

Wraith-ul a intrat într-un viraj foarte larg ce a lăsat să se desfășoare o priveliște completă a vastelor împrejurimi de dedesubt, argintii și netede și plate, iar la capătul îndepărtat cu munți! Wayne nu a mai văzut niciodată astfel de munți – făceau ca Rockies să pară niște movilițe inofensive. Cel mai mic dintre ei avea proporțiile Everestului. Erau un imens lanț montan cu dinți de piatră, un rând măcinat de colți, suficient de ascuțiți, suficient de întinși ca să devoreze cerul. Stânci de peste o mie de metri răzbeau în noapte, sprijinind întunericul, împinse către stele.

Deasupra tuturor, plutea secera argintie a unei luni. Wayne și-a ridicat ochii să o privească, apoi și i-a ferit, apoi i-a ridicat din nou. Luna avea un nas coroiat, o gură cu colțurile buzelor lăsate ca în meditație și un singur ochi, cu pleoapa închisă în somn. Când expira, peste câmpii bătea un vânticel, iar rotocoale argintii de nori se luau la întrecere prin noapte. Privind-o, Wayne aproape că a bătut din palme de încântare.

Totuși, era imposibil să îți dezlipești prea mult timp privirea de la munți. Culmile neîndurătoare și ciclopice îi atrăgeau privirea lui Wayne la fel cum un magnet atrage pilitura de fier. Pentru că acolo, cam la două treimi în sus față de cel mai înalt munte, era un giuvaer strălucitor, prins

de muchia blocului de piatră. Sclipea, mai tare decât luna, mai tare decât orice stea. Ardea în noapte ca o torță.

Tărâmul Crăciunului.

— Ai face bine să cobori geamul și să încerci să apuci unul dintre fulgii aceia de zahăr! l-a sfătuit dl Manx, de pe scaunul din față.

Pentru o clipă, Wayne uitase cine conducea mașina. Nu se mai îngrijora de asta. Nu era important. Să ajungă acolo era tot ce conta. A simțit neliniștea nerăbdării care îl chema deja, însoțindu-l prin porțile de acadele.

— Fulgi de zahăr? Vrei să spui fulgi de nea.

— Dacă aș fi vrut să spun fulgi de nea, aș fi zis fulgi de nea! Ăia sunt fulgi din cel mai pur zahăr de acadea, și dacă am fi fost într-un avion am fi trecut prin nori de acadea ca bumbacul! Hai! Coboară geamul! Prinde unul și vezi de te mint!

— N-o să se facă frig? a întrebat Wayne.

Dl Manx l-a privit prin oglinda retrovizoare, cu zâmbetul schițându-i-se la colțul ochilor.

Nu mai era un om înfricoșător. Era tânăr și, deși nu era arătos, era cel puțin spilcuit, cu mănușile lui negre de piele și pardesiul negru. Părul îi era acum și el negru, dat pe spate pe sub șapca lui cu cozoroc de piele și lăsându-i vederii fruntea înaltă.

Omul cu Mască de Gaze adormise, în scaunul de lângă el, cu un zâmbet dulce pe fața lui grasă și țepoasă. Purta o uniformă albă de marină, cu mai multe medalii aurii prinse la piept. La o privire mai atentă, totuși, s-a dovedit că aceste medalii erau de fapt monede de ciocolată în ambalaj subțire auriu. Avea nouă bucăți.

Wayne a înțeles acum că să ajungi în Tărâmul Crăciunului era mai bine decât să te duci la Academia Hogwarts, sau Fabrica de Ciocolată a lui Willy Wonka, sau Orașul Norilor din *Războiul stelelor*, sau Rivendell din *Stăpânul inelelor*. Nici măcar unui copil dintr-un milion nu i se permitea să intre în Tărâmul Crăciunului, ci doar copiii care aveau *nevoie* cu adevărat. Acolo era imposibil să fii nefericit, în acel loc în care fiecare dimineață era dimineața de Crăciun și fiecare seară era Ajunul Crăciunului, unde lacrimile erau interzise prin lege și copiii zburau ca niște îngeri. Sau pluteau. Wayne nu era prea convins de diferență.

Mai știa și altceva: mama lui îl *ura* pe dl Manx, deoarece nu era de acord să o ia și pe *ea* în Tărâmul Crăciunului. Iar dacă ea nu putea merge, nu voia să meargă nici Wayne. Motivul pentru care mama lui bea așa de mult era că beția reprezenta singura modalitate prin care cineva putea să simtă așa cum te simți în Tărâmul Crăciunului – chiar dacă o sticlă de gin era la fel de diferită de Tărâmul Crăciunului cum era un biscuit pentru

câini de un filet mignon.

Mama lui știuse dintotdeauna că Wayne va ajunge într-o zi în Tărâmul Crăciunului. De aceea nu suportase să fie în preajma lui. De aceea fugise mereu de el, toți acești ani.

Nu mai voia să se gândească la asta. O va suna imediat ce vor fi ajuns în Tărâmul Crăciunului. Îi va spune că o iubește și că totul e în regulă. O va suna în fiecare zi, dacă așa va trebui. Era adevărat că uneori ea îl ura, că ura să-i fie mamă, dar el era determinat să o iubească, totuși, să împărtășească cu ea fericirea lui.

— Frig? a icnit Manx, smulgându-l pe Wayne dintre gândurile lui și în prezentul de aici și de acum. Îți faci griji ca mătușă-mea Mathilda! Haide. Lasă geamul jos. În plus, te cunosc, Bruce Wayne Carmody. Te gândești la lucruri serioase, așa-i? Ești un mic flăcău serios! Va fi nevoie să te dezbărăm de asta! Și o vom face! Dr Manx prescrie o cană de cacao cu mentă și o tură în Expresul Arctic alături de ceilalți copii. Dacă tot o să te mai simți posac după aceea, atunci nu mai e nicio speranță pentru tine. Haide, dă jos geamul! Lasă boarea nopții să-ți vânture mâhnirile. Nu fi o bătrână nesuferită! Zici că duc pe bunica cuiva, nu un băiețel!

Wayne s-a răsucit ca să coboare geamul, dar, când a făcut-o, a avut parte de o surpriză neplăcută. Bunica lui, Linda, stătea lângă el. Nu o mai văzuse de luni de zile. Era greu să-ți mai vizitezi rudele după ce mureau.

Acum era tot moartă. Purta un halat de spital, desfăcut astfel încât i-a putut vedea spinarea scheletică atunci când ea s-a aplecat. Era așezată cu fundul gol pe scaunul de piele bej. Picioarele îi erau sfrijite și înfiorătoare, foarte albe în lumina obscură, cuprinse de venele negre și vechi ale varicelor. Ochii îi erau ascunși în spatele a două monede lucioase, argintii și proaspăt bătute, de jumătate de dolar.

Wayne a deschis gura ca să țipe, însă Buni Lindy și-a ridicat un deget la buze. *Șșșt.*

— .realitate de ,Wayne ,îndepărtează te El .încetini poți îl ,invers gândești Dacă, l-a avertizat ea, pe un ton grav.

Manx și-a aplecat urechea, de parcă ar fi ascultat niște zgomot care nu-i plăcea, venind de sub capotă. Lindy rostise suficient de clar încât Manx să o audă, însă el nu a privit în jur, iar expresia de pe chipul lui sugera că doar se *gândise* că a auzit ceva, și nu că era convins de asta.

Imaginea ei era suficient de groaznică, dar absurditățile spuse – absurdități care străjuiau ilogic hotarul sensurilor – i-au trimis lui Wayne un fior de frică. Monedele de pe ochii ei au sclipit.

— Pleacă, a șoptit el.

— .el pentru tinerețea păstreze îți să o și sufletul urmă în lase îți să O .suflet tău propriul de departe ducă te să O .pocnești ce până ,elastic unui

asemenea întindă te să O, a explicat Buni Lindy, apăsând din când în când un deget rece pe coșul pieptului lui, pentru accentuare.

El a scos un scâncet scurt din gâtlej, ferindu-se de atingerea ei. În același timp, și-a dat seama că se chinuie să descâlcească prostiile pe care le recita ea. *Să o pocnești* – a înțeles partea asta. *Departe ducă*? Nu, ar fi trebuit să fie *Ducă departe*. Gata, asta era. Rostea cuvintele invers în frază, și cumva Wayne a înțeles că de aceea nu prea reușea dl Manx să o audă din scaunul lui din față. Nu o putea auzi pentru că el mergea înainte, iar ea înapoi. A încercat să își reamintească ce spusese, să vadă dacă poate desluși sintaxa femeii moarte, însă cuvintele deja se pierduseră în mintea lui.

Dl Manx a zis:

— Coboară fereastra, băiat micuț! Fă-o!

Iar vocea s-a transformat dintr-o dată într-una dură, nu la fel de prietenoasă precum mai devreme:

— Vreau ca tu să apuci câteva dulciuri de acolo! Grăbește-te! Aproape că intrăm într-un tunel!

Dar Wayne nu a reușit să coboare geamul. Ca să o fi făcut, ar fi trebuit să treacă de Lindy, iar lui îi era frică. Îi era frică de ea la fel de mult cum îi fusese de Manx. Își dorea să își acopere ochii astfel încât să nu mai fie nevoit să o vadă. A gâfâit scurt, ca un alergător pe ultima tură de stadion – și răsuflările lui scoteau abur, de parcă ar fi fost frig în spatele mașinii, deși lui nu-i părea rece.

A privit către scaunul din față, căutând ajutor, însă dl Manx se schimbase. Îi lipsea urechea stângă – avea zbilțuri de piele, ațe de purpuriu legănându-i-se pe obraz. Îi lipsea cascheta, iar capul pe care îl acoperise era acum chel și zbârcit și cu pete, cu doar câteva fire de păr alb date pe spate. De pe frunte atârna liberă o fâșie mare de piele. Ochii îi dispăruseră, iar acolo unde fuseseră sfârâiau acum niște găuri roșii – nu găvane însângerate, ci cratere cu cărbuni aprinși.

Alături, Omul cu Mască de Gaze dormea în uniforma lui apretată, zâmbind ca un om cu burta plină și tălpile calde.

Prin parbriz, Wayne a putut vedea cum se apropie de un tunel săpat într-un perete de stâncă, o țeavă lungă ducând de partea cealaltă a dealului.

— Cine-i acolo în spate cu tine? a întrebat Manx, cu o voce vâjâită și aspră.

Nu era vocea unui om. Era vocea a o mie de muște bâzâind la unison.

Wayne a căutat-o pe Lindy din priviri, dar ea dispăruse, îl părăsise.

Tunelul a înghițit Wraith-ul. În întuneric nu mai existau decât acele găvane roșii din locul în care ar fi trebuit să fie ochii lui Manx,

scrutându-l intens.

— Nu vreau să merg în Tărâmul Crăciunului, a zis Wayne.

— Toată lumea vrea să meargă în Tărâmul Crăciunului, a spus acea ființă din scaunul din față care fusese un om, dar nu mai era, și poate că nu mai fusese de o sută de ani.

Se apropiau cu repeziciune de un cerc de lumină de la capătul tunelului. Fusese noapte când intraseră în scobitura muntelui, însă acum goneau către un freamăt de lumină văratecă și, chiar și când mai aveau treizeci de metri, pe Wayne l-au durut ochii de la acea strălucire.

Și-a pus mâinile peste față, căinându-se deranjat. Lumina ardea printre degetele lui, crescând din ce în ce mai mult în intensitate, până ce a sclipit direct prin mâinile lui, iar el și-a putut vedea falangele negre ale propriilor oase îngropate în țesutul moale iluminat. A simțit că din clipă în clipă e gata să ia foc de la atâta lumină a soarelui.

— Nu-mi place! *Nu-mi place!* a strigat el.

Mașina a sărit și s-a clătinat pe drumul cu gropi, suficient de violent încât să îi smulgă palmele de pe față. El a clipit în razele dimineții.

Bing Partridge, Omul cu Mască de Gaze, s-a trezit și s-a foit pe scaun ca să privească la Wayne. Uniforma îi dispăruse și purta același trening cu care fusese îmbrăcat în ziua anterioară.

— Nu, a spus, băgându-și un deget într-o ureche. Nici eu nu sunt o persoană prea matinală.

Sugarcreek, Pennsylvania

— Soare, soare, pleac-de-aici, a zis Omul cu Mască de Gaze și a căscat. Vino-ncoa în alt sclipici.

Omul cu Mască de Gaze a tăcut o secundă, apoi a continuat timid:

— Am visat ceva frumos. Am visat Tărâmul Crăciunului.

— Sper că ți-a plăcut, a spus Manx. Cu toate rahaturile în care ne-ai băgat, să visezi la Tărâmul Crăciunului e tot ce-o să mai poți face.

Omul cu Mască de Gaze s-a afundat în scaunul lui și și-a pus mâinile peste urechi.

Se aflau într-un loc cu dealuri și iarbă înaltă, sub un cer albastru de vară. Un lac de fiord sclipea undeva mai jos în stânga lor, un ciob prelung de oglindă aruncat în mijlocul brazilor semeți. Văile aveau smocuri de ceață a dimineții, care urmau să se ridice cât de curând.

Wayne și-a frecat puternic mâinile la ochi, cu creierul încă pe jumătate adormit. Fruntea și obrajii îi erau fierbinți. A oftat – și a fost surprins să vadă un abur alb ieșindu-i pe nări, la fel ca în vis. Nu-și dăduse seama că era așa de frig aici în spate.

— Înghet, a spus Wayne, deși mai degrabă simțea fierbințeală, nu frig.

— Diminețile astea pot fi foarte necruțătoare, a zis Manx. O să te simți mai bine în curând.

— Unde suntem? a întrebat Wayne.

Manx a privit către el.

— Pennsylvania. Am mers toată noaptea, iar tu ai dormit ca un bebeluș.

Wayne a clipit nedumerit și dezorientat, deși i-a luat o secundă ca să înțeleagă de ce. Căptușeala de țesătură albă pe care o avea Manx peste urechea stângă distrusă încă mai era lipită acolo, dar își dăduse la o parte bandajul din jurul frunții. Tăietura lungă era neagră și putredă ca aspect, o rană de Frankenstein – și totuși părea că se vindecă de douăsprezece zile, nu de douăsprezece ore. Culoarea de pe chipul lui Manx era și ea

mai bună, cu ochii mai ageri, mai binedispuși și mai joviali.

— Fața îți e mai bine, a zis Wayne.

— Arată mai bine, da, însă n-o să particip prea curând la niciun concurs de frumusețe!

— Cum de ești mai bine? a întrebat Wayne.

Manx a cugetat un pic, apoi a spus:

— Are automobilul grijă de mine. O să aibă grijă și de tine.

— E pentru că ne aflăm pe drumul spre Tărâmul Crăciunului, a zis Omul cu Mască de Gaze, privindu-l peste umăr și zâmbind. Îți ia supărările și îți întoarce culorile, nu-i așa, dle Manx?

— N-am chef de tâmpeniile tale rimate, Bing, a spus Manx. Joacă-te mai bine de-a zaiafetul quakerilor.

NOS4A2 a continuat să meargă înspre sud, și nimeni n-a mai scos o vorbă ceva vreme. În tăcerea aceea, Wayne a stat și a analizat situația.

Nu mai fusese în întreaga lui viață așa de speriat ca în după-amiaza trecută. Gâtul încă îi mai era răgușit de la toate țipetele sale. Acum, totuși, era de parcă ar fi fost un ulcior și orice picături de sentimente negative fuseseră scoase din el. Interiorul Rolls-Royce-ului sclipea de la soarele auriu. Firele de praf ardeau în raze strălucitoare, iar Wayne a trecut o mână prin ele și le-a privit cum ricoșează în jur, ca nisipul șiroind în apă...

Maică-sa plonjase în apă ca să scape de Omul cu Mască de Gaze, și-a adus el aminte și a tresărit. O clipă, a simțit junghiul fricii de ieri, la fel de proaspăt și viu de parcă ar fi fost curentat cu un cablu de cupru. Ce îl înspăimânta nu era faptul că era un prizonier al lui Charlie Manx, ci că *uitase* o clipă faptul că era un prizonier. Pentru o clipă, admirase lumina și se simțise aproape fericit.

Și-a mutat privirea către sertarul de nuc poziționat sub scaunul din fața sa, acolo unde ascunsese telefonul. După care a ridicat ochii și a descoperit că Manx îl cerceta prin oglinda retrovizoare, zâmbind imperceptibil. Wayne s-a afundat la loc pe banchetă.

— Ai spus că îmi ești dator, a zis Wayne.

— Am spus și sunt, a zis Manx.

— Vreau să o sun pe mama. Vreau să îi spun că sunt bine.

Manx a aprobat din bărbie, cu ochii la șosea și o mână pe volan. Oare ieri nu se condusese mașina singură? Wayne și-a reamintit cum volanul se învârtea de unul singur în timp ce Manx se văieta, iar Omul cu Mască de Gaze îi ștergea sângele de pe față – dar această rememorare avea caracterul șlefuit și hiperrealist al acelor vise care apar oamenilor când sunt doborâți la pat de o gripă serioasă. Acum, în lumina clară și sclipitoare a dimineții, Wayne nu mai era convins că se petrecuse așa.

Mai mult, vremea se încălzea; nu-și mai putea vedea propria respirație.

— Este foarte bine că vrei să o suni și să-i zici că ești bine. Mă aștept ca după ce ajungem acolo unde mergem tu să vrei să o suni în fiecare zi! Asta înseamnă doar că îți pasă! Și, desigur, și ea va vrea să știe cum îți merge. Va trebui să o sunăm imediat ce va fi posibil. Cu greu aș putea considera așa ceva o întoarcere a favorii! Ce fel de bestie aș fi dacă nu te-aș lăsa să îți suni mama? Din nefericire, nu avem niciun loc unde să ne fie comod să oprim și să te las să suni, și niciunul dintre noi nu a adus cu el vreun telefon, a zis Manx.

Și-a întors capul și a privit din nou peste zona despărțitoare, către Wayne:

— Bănuiesc că nici tu nu ai fost inspirat să iei cu tine un telefon, nu?

Și a zâmbit.

Știe, s-a gândit Wayne. A simțit cum se cutremură ceva în el, iar pentru o clipă a fost periculos de aproape să izbucnească în lacrimi.

— Nu, a spus pe un ton normal.

Trebuia să se lupte cu imboldul de a se uita la sertarul de la picioare.

Manx și-a reîntors privirea la drum.

— Eh, asta e. Oricum, e prea devreme ca să o suni. Nu e nici măcar șase dimineața, iar după ziua pe care a avut-o ieri am face bine să o lăsăm să doarmă mai mult!

A oftat și a adăugat:

— Mama ta are mai multe tatuaje decât un marinar.

— A fost odată-n Yale o domniță, a zis Omul cu Mască de Gaze. Ce-avea versuri tatuate pe codiță. Iar pe fund, ca să nu lase orbul cărunt, o versiune dublată în braille.

— Faci prea multe rime, a zis Wayne.

Manx a râs – un râset tare, necontrolat, *iiih-ha-ha-huuu* – și a pălmuit volanul.

— Asta așa-i! Tovarășul Bing Partridge e un demon al rimei! Dacă o să cauți în Biblie, o să vezi că aceștia sunt cel mai de jos tip de demoni, însă nu fără întrebuințările lor.

Bing și-a odihnit fruntea de geam, privind la peisajul de țară de afară. Niște oi pășteau.

— *O-o-oi, oi negre*, a fredonat Bing pentru sine. *Aveți lână neagră?*[58]

Manx a zis:

— Toate tatuajele maică-tii.

— Da? a zis Wayne, gândindu-se că dacă se uită în sertar, probabil că telefonul nu va mai fi înăuntru.

Era o probabilitate foarte mare ca cei doi să îl fi luat cât timp dormise el.

— Poate că-s eu prea demodat, însă e o invitație ca oamenii cu caracter dubios să se benocleze unde nu le fierbe oala. Crezi că-i place o astfel de atenție?

— A fost odată o târfă din Peru, a șoptit Omul cu Mască de Gaze, și a chicotit pentru sine.

— Sunt drăguțe, a spus Wayne.

— D-asta a divorțat tatăl tău de ea? Deoarece nu-i plăcea ca ea să iasă în lume așa, cu picioarele dezgolite și vopsite, să distragă atenția bărbaților?

— Nu a divorțat de ea. Nu s-au căsătorit niciodată.

Manx a râs iarăși.

— Asta da surpriză mare.

Ieșiseră de pe autostradă și se îndepărtau acum de dealuri, intrând în centrul unui orășel amorțit. Era un loc demn de milă, cu aspect abandonat. Vitrinele magazinelor erau golite, cu semne *De închiriat*. Pe dinăuntrul ușilor cinematografului fuseseră bătute placaje de furnir, iar pe marchiză scria CRĂ IUN FERIC T, SUGAR EEK! De pe marchiză atârnau lumini de Crăciun, deși era iulie.

Wayne nu suporta să nu știe ce s-a întâmplat cu telefonul lui. Putea foarte ușor să atingă cu piciorul sertarul. Și-a pus degetul mare sub mâner.

— Mai are și un corp viguros și atletic, n-am ce zice, a spus Manx, deși Wayne nu era mai deloc atent. Presupun că are un iubit.

Wayne a comentat absent:

— Eu sunt iubitul ei, așa zice ea.

— Ha, ha. Toate mamele le zic asta băieților lor. Tatăl tău e mai în vârstă decât mama ta?

— Nu știu. Probabil. Un pic.

Wayne a apucat mânerul cu degetul și a tras ușor. Telefonul încă mai era acolo. L-a închis la fel de încet. Mai târziu. Dacă s-ar fi aplecat acum după el, i l-ar fi luat.

— Crezi că are înclinația de a privi favorabil pe bărbații mai în vârstă? a întrebat Manx.

Pe Wayne îl exaspera cât de mult turuia Manx despre mama lui și tatuajele ei și ce credea despre bărbații mai în vârstă. Nu ar fi putut fi mai confuz nici dacă Manx se apuca să îl chestioneze despre lei de mare și mașini sport. Nici măcar nu-și amintea cum de ajunseseră la acest subiect anume, și s-a chinuit să își alunge astfel de gânduri, să inverseze direcția conversației.

Dacă gândești invers, i-a trecut lui Wayne prin minte. Invers. Gândești. Dacă. Bunicuța Lindy cea moartă îl vizitase în vis și tot ce rostise ieșise

de-a-ndoaselea. Cea mai mare parte din ce îi spusese se evaporase – uitat –, însă partea aceea i-a revenit în minte cu o claritate evidentă, ca un mesaj în cerneală invizibilă și dezvăluită pe hârtie deasupra unei flăcări. Dacă gândești invers, ce? Nu știa.

Mașina s-a oprit la o intersecție. O femeie de vârstă mijlocie era lângă bordură, la ceva mai mult de doi metri de ei. Purta pantaloni scurți și o bandană, făcând jogging pe loc. Aștepta culoarea verde, deși nu era niciun fel de alt trafic în zonă.

Wayne a acționat fără să stea pe gânduri. S-a împins în ușă și a bătut cu palmele pe geam.

— Ajutor! a strigat el. Ajutați-mă!

Femeia cu jogging-ul s-a încruntat și a privit în jur. S-a holbat la Rolls-Royce.

— Vă rog să mă ajutați! a strigat Wayne, plesnind fereastra.

Ea a zâmbit și i-a făcut cu mâna.

Semaforul s-a schimbat. Manx a înaintat încet prin intersecție.

În stânga, de partea cealaltă a străzii, Wayne a văzut un bărbat în uniformă ieșind dintr-o gogoșerie. Purta ceva ce arăta a șapcă de polițist și canadiană albastră.

Wayne a sărit la celălalt geam și a bătut cu pumnii. În timp ce o făcea, silueta bărbatului a devenit mai precisă, iar Wayne a observat că era un poștaș, nu un polițist. Un om durduliu de cincizeci și ceva de ani.

— Ajutați-mă! Am fost răpit! *Ajutor, ajutor, ajutor!*

Wayne țipa, cu voce spartă.

— Nu poate să te audă, a zis Manx. Sau, mai degrabă, nu aude ce vrei tu să audă.

Poștașul a privit la Rolls-ul care trecea pe lângă el. A zâmbit și a ridicat două degete la cozorocul șepcii, în salut. Manx a condus mai departe.

— Ai terminat cu toată zarva asta? a întrebat el.

— De ce nu mă aud? a întrebat Wayne.

— E așa cum se zice despre Las Vegas: ce se întâmplă în Wraith rămâne în Wraith.

Ieșeau acum din zona centrală a orașului, începând să accelereze, lăsând în urmă cele patru străzi cu clădiri de cărămidă și vitrine prăfuite.

— Nu-ți face griji, a spus Manx. Dacă ai obosit de la drum, o să oprim în curând. Eu unul știu că sunt gata să fac o pauză de la atâta șosea. Suntem foarte aproape de unde mergem.

— Tărâmul Crăciunului? a întrebat Wayne.

Manx și-a umezit buzele într-o emfază meditativă.

— Nu. Mai e cale lungă până acolo.

— Casa Somnului, i-a spus Omul cu Mască de Gaze.

---

58. Cântec de leagăn tradițional american. (n. trad.)

Lacul

Vic și-a închis o vreme ochii, iar când i-a redeschis s-a uitat la ceasul de pe noptieră – 5:59. Imediat, tabela de celuloid s-a răsturnat pe 6:00 A.M., iar telefonul a sunat.

Cele două lucruri s-au petrecut atât de apropiat unul de altul, încât Vic a crezut că programase alarma, și nu reușea să înțeleagă de ce ar fi pus-o așa de devreme dimineața. Telefonul a sunat încă o dată, iar ușa de la dormitor s-a deschis. Tabitha Hutter a aruncat o privire, cu ochii lucioși în spatele ochelarilor ei rotunzi.

— E un număr cu 603, a zis ea. O companie de demolări din Dover. Ar fi bine să răspunzi. Probabil că nu e el, însă...

— Nu e el, a spus Vic și s-a împleticit către telefon.

— N-am aflat decât târziu, i-a spus taică-su. Și mi-a luat ceva vreme să fac rost de numărul tău. Am așteptat cât de mult am putut, în cazul în care dormeai. Cum mai ești, puștoaico?

Vic și-a scos telefonul dintre dinți și a zis:

— E tatăl meu.

Tabitha Hutter a zis:

— Spune-i că e înregistrat. Toate apelurile la acest număr vor fi înregistrate în viitorul apropiat.

— Ai auzit asta, Chris?

— Da. Nu-i nimic. Orice au nevoie să facă. Hristoase, e bine să-ți aud vocea, micuțo.

— Ce vrei?

— Vreau să văd cum o mai duci. Vreau să știi că sunt lângă tine, dacă ai nevoie de mine.

— E un început pentru toate, nu?

El a expirat cu o notă de frustrare.

— Înțeleg prin ce treci. Și eu am trecut prin asta, de demult, să știi. Te iubesc, fato. Spune-mi dacă pot să fac ceva să te-ajut.

— Nu poți. Nu ai ce să arunci în aer, acum. Totul e deja aruncat în aer. Nu mă mai suna, tata. Sufăr oricum prea mult. Nu faci altceva decât să înrăutățești lucrurile.

Ea a închis. Tabitha Hutter a urmărit-o din pragul ușii.

— Ai reușit să îți pui experții să localizeze telefonul lui Wayne? A fost diferit de Găsește-mi iPhone-ul? N-avea cum. Dacă ai fi avut informații noi, m-ai fi trezit.

— Nu au reușit să facă localizarea.

— Nu l-au putut localiza? Sau l-au înregistrat pe Aleea Sf. Nick, undeva la est de Tărâmul Crăciunului?

— Are asta vreun *sens* pentru tine? Charlie Manx a deținut o casă în Colorado. Copacii din jurul casei aveau ornamente de Crăciun atârnate în crengi. Presa i-a și dat un nume, i-a spus Casa Saniei cu Zurgălăi. *Acolo* e Tărâmul Crăciunului?

Nu, s-a gândit Vic, mecanic. *Deoarece Casa Saniei cu Zurgălăi e în lumea* noastră. *Tărâmul Crăciunului e în drumulînsine al lui Manx. Manxînsine.*

Hutter se pricepea de minune să facă o față de poker, privind-o pe Vic cu o expresie calmă, dar studiată. Vic s-a gândit că dacă i-ar spune acestei femei că Tărâmul Crăciunului era un loc dintr-o a patra dimensiune, unde copii morți cântau colinde și dădeau telefoane, expresia lui Hutter nu s-ar fi schimbat cu nimic. Ar fi continuat să îi arunce lui Vic acea privire clinică în timp ce polițiștii ar fi imobilizat-o, iar doctorii ar fi sedat-o.

— Nu știu unde e Tărâmul Crăciunului sau *ce* e, a zis Vic, fapt care era, în mare, adevărat. Nu înțeleg de ce a apărut căutând telefonul lui Wayne. Vrei să ne mai uităm la unelte în formă de ciocane?

Casa încă era plină de oameni, deși păreau acum mai puțin niște polițiști și mai mult Plutonul Tocilarilor de la magazinul Best Buy. Trei bărbați tineri își aranjaseră laptopurile pe măsuța de cafea din camera de zi: un ins deșirat, asiatic, având tatuaje cu modele tribale, un puști slăbănog cu o coafură afro și aproximativ un miliard de pistrui și un bărbat negru într-o helancă ce arăta ca scoasă din dulapul lui Steve Jobs. Casa mirosea a cafea. În bucătărie era pus pe foc un ibric proaspăt. Hutter i-a turnat lui Vic niște cafea și a adăugat frișcă și o linguriță de zahăr, întocmai cum o servea Vic.

— Scrie în dosarul meu? a întrebat Vic. Cum beau cafeaua?

— Frișca era în frigider. O foloseai tu la ceva. Iar în borcanul cu zahăr era o linguriță pentru cafea.

— Elementar, dragul meu Watson, a spus Vic.

— De Halloween, obișnuiam să mă îmbrac în Holmes, a zis Hutter. Aveam pipa și basca dublă și tot tacâmul. Dar tu? Cu ce te duceai pe la

uși?

— O cămașă de forță. Mă costumam în pacient scăpat de la nebuni. A fost un antrenament bun pentru restul vieții mele.

Zâmbetul lui Hutter s-a lărgit, apoi s-a stins la fel de repede.

Ea s-a așezat la masă cu Vic și i-a întins iPad-ul. I-a explicat cum să navigheze prin galerie și să analizeze diversele poze cu ciocane.

— De ce contează cu ce m-a lovit? a întrebat Vic.

— N-ai de unde să știi ce contează până ce nu vezi. Așa că încerci să vezi totul.

Vic a glisat printre barosuri, ciocane de tâmplărie, maiuri de lemn.

— Ce naiba e asta? O bază de date cu criminali cu ciocane?

— Da.

Vic s-a uitat pieziș la ea. Chipul lui Hutter revenise la starea ei normală de impasibilitate.

Vic a mai trecut printr-un set de poze, după care s-a oprit.

— Ăsta. Era unul ca ăsta.

Hutter s-a uitat la ecran. Pe el era imaginea unui ciocan de treizeci de centimetri, cu un cap dreptunghiular de oțel, un mâner zimțat și un cârlig ascuțit curbându-se din partea opusă.

— Ești sigură?

— Mda. De la cârlig. Ăsta. Ce dracu' tip de ciocan e?

Hutter și-a băgat buza de jos în gură, apoi și-a dat scaunul în spate și s-a ridicat.

— Nu e unul pe care să-l poți cumpăra de la magazinul de scule. Trebuie să dau un telefon.

A ezitat, cu o mână pe spătarul scaunului lui Vic.

— Crezi că o să fii în stare să faci o declarație către presă în după-amiaza asta? Am avut rezultate bune pe posturile de știri. Abordăm situația din mai multe unghiuri. Toată lumea cunoaște poveștile cu Motorul de Căutare. Îmi pare rău să îți spun că mulți discută despre context ca într-un joc pe viață și pe moarte al Motorului de Căutare. Un apel direct din partea ta ar menține povestea vie. Iar vigilența este arma noastră cea mai bună.

— Și-a dat presa seama că Manx m-a răpit și pe mine când eram adolescentă? a întrebat Vic.

Sprâncenele lui Hutter s-au încruntat, meditativ.

— Mmmnu. Nu, nu au dat încă de asta. Și cred că ar fi mai bine să nu o precizezi în declarația ta. E important să menținem atenția celor de la media pe informațiile care sunt relevante. Avem nevoie de oameni cu ochii în paișpe după fiul tău și mașină. Despre asta comunicăm. Orice altceva este nesemnificativ în cel mai bun caz, o distragere în cel mai rău.

— Mașina, fiul meu și Manx, a zis Vic. Vrem ca toată lumea să fie cu ochii-n paișpe după Manx.

— Da. Desigur.

Hutter a făcut doi pași către ușă, după care s-a întors și a zis:

— Ai fost puternică, Victoria. Ai fost foarte puternică într-o perioadă foarte înfricoșătoare. Ai făcut atât de multe, că mi-e rușine să mai cer ceva. Dar, când ești gata, va fi nevoie să stăm deoparte și să îți ascult întreaga poveste, în propriile tale cuvinte. Am nevoie să știu mai multe despre ce ți-a făcut Manx. Ar putea mări considerabil șansele de a-ți găsi fiul.

— Deja ți-am *zis* ce mi-a făcut. Ți-am zis ieri întreaga poveste. M-a pocnit cu un ciocan, m-a fugărit până la lac și a plecat cu copilul meu.

— Îmi cer scuze. Nu m-am exprimat bine. Nu mă refer la ce ți-a făcut Manx *ieri*. Mă refer la 1996. Mă refer la atunci când te-a răpit *pe tine*.

*****

Hutter, a simțit Vic, era o femeie meticuloasă. Răbdătoare și atentă. Era, în felul ei răbdător, atent și meticulos, gata să tragă concluzia că Vic se amăgea cu Charlie Manx. Însă dacă nu credea că Wayne fusese luat de Manx, atunci ce credea că s-a întâmplat?

Vic a fost străbătută de o senzație de amenințare iminentă pe care nu putea pune degetul. Era ca și cum ar fi mers cu mașina și dintr-o dată realiza că e gheață neagră sub cauciucuri și că orice mișcare bruscă ar putea trimite automobilul în derapaj.

Nu pun la îndoială că ai fost bătută, spusese Hutter. Nu cred că ar pune nimeni *asta la îndoiala.*

Și: *Ai petrecut o lună într-un spital de boli mintale din Colorado, unde ai fost diagnosticată cu PTSD sever și schizofrenie.*

Stând la masă cu cafeaua ei, într-o stare de relativă liniște și calm, Vic a pus în sfârșit totul cap la cap. Când a realizat cu ce se confrunta, a simțit o senzație de uscăciune în spatele gâtului și furnicături pe scalp, semnele fizice atât ale mirării, cât și ale groazei; devenise conștientă că experimenta ambele senzații în egală măsură. A înghițit niște cafea caldă, ca să alunge frisonul rece și senzația corespunzătoare de alarmare. A făcut un efort imens ca să își păstreze postura fermă, trecând totul în revistă în minte.

Așadar. Hutter credea că Vic îl omorâse pe Wayne chiar ea, într-o pornire psihotică. Omorâse câinele, apoi îl înecase pe Wayne în lac. Aveau doar cuvântul ei că cineva trăsese cu arma; nimeni nu descoperise nici măcar un singur glonț, un singur cartuș. Plumbul se pierduse în apă,

iar alama rămăsese în pistol. Gardul era rupt și curtea distrusă, singura parte din povestea ei pe care nu reușiseră să o potrivească. Mai devreme sau mai târziu, însă, vor fi găsit o explicație și pentru asta. Vor fi inventat ceva și vor forța această variantă ca să intre pe făgașul prestabilit.

O catalogaseră în tagma lui Susan Smith, femeia din Carolina de Sud care își înecase copiii și care apoi a pus pe tavă o minciună gogonată despre cum fuseseră răpiți de un bărbat negru, ținuse întreaga națiune într-o frenezie rasială timp de o săptămână. De aceea canalele de știri nu aminteau de Manx. Poliția nu credea că există. Nici măcar nu credeau că avusese loc vreo răpire, ci doar mimau interesul în direcția aceasta ca să se acopere din punct de vedere juridic, probabil.

Vic a înghițit și ultima gură de cafea, a pus ceașca în chiuvetă și a ieșit prin ușa din spate.

Avea grădina numai pentru ea. A mers către hambar prin iarba acoperită de rouă și a privit prin fereastră.

Lou dormea pe jos, lângă motocicletă. Motorul era pe bucăți, măștile laterale scoase și lanțul atârnând liber. Lou avea împăturită sub cap o prelată, pe post de pernă. Mâinile îi erau pline de ulei. Pe obraz, unde își atinsese fața în somn, era mânjit cu negru.

— A lucrat la ea toată noaptea, a zis o voce din spatele ei.

Daltry o urmase pe peluză. Gura îi era întredeschisă într-un rânjet care îi lăsa vederii un dinte de aur. Avea o țigară într-o mână.

— Am mai văzut. De nenumărate ori. Așa reacționează oamenii când se simt neajutorați. N-ai crede dacă ți-aș spune câte femei se apucă de tricotat în timp ce stau în sala de așteptare de la urgențe și se întreabă dacă copilul lor va supraviețui operației. Când te simți neajutorat, ai face orice truc capabil să îți ia mintea de la lucruri.

— Mda, a zis Vic. Așa-i. E mecanic auto. Asta are el în loc de tricotat. Pot să iau o țigară?

S-a gândit că ar putea-o liniști, să-i calmeze nervii.

— N-am zărit nicio scrumieră în casă, a spus el.

A scos un pachet de Marlboro din haina lui de duzină și a scuturat o țigară.

— M-am lăsat pentru fiul meu, a explicat ea.

El a încuviințat, fără să dea vreo replică. A scos o brichetă, un Zippo mare de alamă, cu un fel de desen imprimat pe o parte. A scăpărat flacăra, iar bricheta a hârșâit și a scuipat scântei.

— A cam rămas fără gaz, a spus el.

Ea i-a luat-o din mână și a făcut o încercare, iar o mică flacără galbenă a pâlpâit din vârf. Și-a aprins țigara și și-a închis ochii, inhalând. Era ca intratul încet într-o cadă cu apă caldă. A privit în sus, a oftat și s-a uitat

mai atent la desenul de pe lateralul brichetei. Popeye dădea cu pumnul. BANGBANG, scria, într-o serie de litere vălurite.

— Știi ce mă surprinde cel mai tare? a întrebat el în timp ce ea a tras un nou fum prelung. Că n-a văzut nimeni Rolls-Royce-ul tău mare și vechi. Cum poate să rămână neremarcată o astfel de mașină, asta mă miră. Nu te surprinde și pe tine că n-a văzut-o nimeni?

A privit-o cu ochi luminoși, aproape fericiți.

— Nu, a zis ea, și era adevărul.

— Nu, a repetat Daltry. Nu ești. De ce, oare?

— Pentru că Manx e foarte priceput la a nu fi văzut.

Daltry și-a întors capul și a privit luciul apei.

— E ceva. Doi bărbați într-un Rolls-Royce Wraith din 1938. Am verificat o bază de date online. Știai că sunt mai puțin de patru sute de Rolls-Royce Wraith rămase în întreaga lume? În toată țară sunt mai puțin de o sută. E o mașină a naibii de rară. Și singura persoană care să o fi văzut ești tu. Probabil că îți vine să-ți iei câmpii.

— Nu sunt nebună, a zis Vic. Sunt speriată. E o diferență.

— Presupun că ai ști, a spus Daltry.

Și-a aruncat țigara pe jos, în iarbă, și a stins-o cu vârful ghetei.

A dispărut înapoi în casă înainte ca Vic să-și dea seama că încă îi mai ținea în mână bricheta.

Casa Somnului

Curtea lui Bing era plină de flori de morișcă, colorate aprins și învârtindu-se în lumina dimineții.

Casa era un locșor ca o micuță prăjitură roz, cu ornamente albe și crini decorativi. Era un locșor în care o bătrânioară cumsecade ar invita un copil la o tavă de prăjituri cu turtă dulce, l-ar încuia într-o cușcă, l-ar îndopa săptămâni la rând și, într-un final, l-ar băga la cuptor. Era Casa Somnului. Lui Wayne i se făcea somn și numai privind cum se învârt moriștile.

Pe dealul de mai sus de casa lui Bing Partridge era o biserică ce arsese din temelii. Nu mai rămăsese aproape nimic în afara fațadei principale, cu turla sa țuguiată, ușile înalte, albe, și vitraliile negre de funingine. Partea din spate a bisericii era un câmp de moloz cu grinzi arse și ciment înnegrit. În față se afla un panou, dintre cele cu litere mobile, astfel încât pastorul să poată anunța pe enoriași despre programul slujbelor. Cineva se jucase cu literele, totuși, compunând un mesaj care probabil nu reprezenta cu acuratețe punctul de vedere al congregației. Scria:

New American

Faith Tabernacle

Dumnezeu a ars de viu

Doar dracii știu

Vântul fremăta stejarii bătrâni, încadrând parcarea din jurul ruinei pârjolite a bisericii. Wayne putea simți mirosul de carbonizat chiar și prin ferestrele închise.

NOS4A2 a intrat pe alee și a încetinit, îndreptându-se către un garaj separat de clădire. Bing s-a vânzolit, căutându-se în buzunare și scoțând o telecomandă. Poarta s-a învârtit, iar mașina a intrat.

Garajul era un bloc de ciment scobit, rece și umbros în interior, având iz de ulei și fier. Mirosul venea de la canistre. În garaj erau șase canistre – cilindri înalți, pătați de rugină, cu marcaje roșii pe o parte: IMFLAMABIL și CONȚINUT SUB PRESIUNE și SEVOFLURAN. Erau aliniate ca soldații unei armate de roboți extratereștri pregătiți de inspecție. Dincolo de acest șir se afla o scară îngustă care ducea la un apartament la etaj.

— Oho, timpul pentru mic-dejun, a zis Bing, apoi s-a uitat la Charlie Manx. O să vă fac cel mai bun mic-dejun pe care l-ați mâncat vreodată. Jur pe ce-am mai scump. *Cel mai bun*. Doar spuneți-mi ce vreți.

— Vreau niște timp singur, Bing, a zis Manx. Vreun timp în care să îmi odihnesc tâmplele. Dacă nu mi-e așa de foame e probabil pentru că sunt sătul de turuiala ta. Uite, în zona *asta* sunt niște calorii de completat.

Bing s-a făcut mic. Mâinile i s-au tirat către urechi.

— Nu-ți acoperi urechile prefăcându-te că nu mă poți auzi. Ai fost un dezastru ambulant.

Fața lui Bing s-a încruntat. Și-a închis ochii. A izbucnit, hidos, în plâns.

— Mai bine mă împușc! a hohotit el.

— Ehhh, asta-i o prostie, a zis Manx. Oricum, foarte probabil te-ai rata și m-ai împușca pe mine, în schimb.

Wayne a râs.

A surprins pe toți, inclusiv pe el. Fusese un chicot ca un strănutat, o reacție complet involuntară. Manx și Bing s-au uitat amândoi spre bancheta din spate, la el. Ochii lui Bing curgeau, cu fața lui grasă și urâtă distorsionată de mâhnire. Manx, însă – Manx s-a uitat la Wayne cu un fel de amuzament curios.

— Tu să taci! a strigat Bing. Nu *râde* de mine! O să-ți tai fața! Îmi iau foarfecile și te tai în bucățele!

Manx ținea în mână ciocanul lui argintiu și l-a înghiontit pe Bing în piept cu el, împingându-l pe ușă afară.

— Gura, a zis Manx. Orice copil ar râde la măscărelile unui clovn. E complet natural.

Pentru o clipă, lui Wayne i-a trecut prin minte cât de distractiv ar fi fost ca Manx să îl pocnească pe Bing cu ciocanul în față și să îi spargă nasul. În mintea lui, nasul lui Bing crăpa ca un balon umplut cu suc Kool-Aid, o imagine atât de hilară, că mai că nu a răbufnit din nou în râs.

O parte din Wayne, una foarte distantă și tăcută, s-a întrebat cum de găsea amuzant așa ceva. Poate că încă mai era amorțit de la gazul lui Bing Partridge. Dormise toată noaptea, dar nu se simțea odihnit. Se simțea rău și epuizat și fierbinte. Mai ales fierbinte: fierbea în propria piele, dorindu-și un duș rece, un scăldat răcoros în lac, o gură înghețată de zăpadă.

Manx l-a privit încă o dată pe Wayne, pe după umăr, și i-a făcut cu ochiul. Wayne a tresărit, cu stomacul răsucindu-i-se.

Omul ăsta e otravă, s-a gândit el, apoi și-a zis sieși, numai că pe invers. *Otravă e ăsta omul.* Și, compunând această frază ciudată, pompoasă, întoarsă, Wayne s-a simțit straniu, în mod curios mai bine despre sine, deși nu putea spune de ce.

— Dacă te crezi gospodar, ai putea să faci niște bacon pentru micuț. Sunt sigur că ar aprecia.

Bing și-a coborât bărbia și a suspinat.

— Hai, du-te, a zis Manx. Du-te și jelește în bucătărie, unde nu te aud. Mă ocup eu de tine-n curând.

Bing a ieșit cu greu, a închis portiera și a mers de-a lungul mașinii, către aleea de la intrare. În timp ce a trecut de geamul din spate, a aruncat spre Wayne o privire plină cu ură. Wayne nu mai văzuse pe nimeni uitându-se așa la el, cu o dorință atât de sinceră de a-l omorî, de a-l strangula. Era caraghios. Wayne aproape că a izbucnit într-un nou acces de râsete.

Wayne a expirat încet, tremurat, nedorindu-și să se gândească la lucrurile pe care le gândea. Înăuntru capului lui, cineva desfăcuse capacul de la un borcan plin cu molii negre, care acum i se plimbau pe-acolo bezmetic, un vârtej de idei: idei *amuzante*. Amuzante ca un nas spart sau un om care se împușcă singur în cap.

— Prefer să conduc noaptea, a spus Charlie Manx. În adâncul sufletului meu, sunt o persoană nocturnă. Tot ce e bun ziua e și mai bun noaptea. Un carusel, o roată Ferris, un sărut de la o fată. Totul. Pe lângă asta, când am împlinit optzeci și cinci, lumina soarelui a început să mă deranjeze. Îți vine să faci șușulică?

— Vrei să zici... pipi?

— Sau să faci un tort cu ciocolată? a întrebat Manx.

Wayne a râs iarăși – un hohot ascuțit, zgomotos –, apoi a bătut cu o mână peste gură de parcă ar fi putut să și-o înghită.

Manx l-a privit cu ochi aprinși, fascinați, fără clipire. Lui Wayne i s-a părut că nu-l văzuse clipind niciodată de când erau împreună.

— Ce-mi faci? a întrebat Wayne.

— Te duc departe de toate lucrurile care te-au făcut vreodată nefericit, a zis Manx. Și când ajungem acolo unde mergem, îți vei fi lăsat tristețea în urmă. Vino. E o baie în garaj.

S-a dat jos din spatele volanului și în chiar acea clipă portiera lui Wayne s-a descuiat și ea, zăvorul sărind cu un pocnet așa de tare, că Wayne a tresărit.

Wayne plănuise să o rupă la fugă de îndată ce ar fi avut picioarele

libere sub el, dar aerul era umed și fierbinte și apăsător. L-a lipit, sau poate că el era lipit, ca o muscă prinsă într-o capcană. A reușit doar un singur pas, apoi Manx i-a pus o mână peste ceafă. Prinsoarea lui nu era dureroasă sau aspră, însă era fermă. L-a întors fără efort pe Wayne, departe de ușa deschisă a garajului.

Privirea lui Wayne a rămas pe șirurile de canistre uzate, încruntându-se. SEVOFLURAN.

Manx a urmat linia ochilor lui Wayne și un colț al buzelor i s-a ridicat într-un zâmbet atotștiutor.

— Dl Partridge are o slujbă în echipa de custodie a fabricii de chimicale de la cinci kilometri de-aici. Sevofluranul e un narcotic și un anestezic, foarte căutat de dentiști. Pe vremea mea, dentistul obișnuia să anestezieze pacienții – chiar și copiii – cu brandy, însă sevofluranul e considerat mult mai uman și mai eficient. Uneori, canistrele sunt raportate ca avariate, iar Bing le scoate din circuit și se debarasează de ele. Uneori nu sunt atât de avariate precum apare în documente.

Manx l-a îndrumat pe Wayne către un set de scări care duceau la etajul clădirii garajului. Sub scări era o ușă parțial deschisă.

— Pot să îți fur urechea o secundă, Wayne? a întrebat Manx.

Wayne și-a imaginat pe Manx cum îi apucă urechea și cum o contorsionează până ce Wayne urlă de durere și cade în genunchi. O anumită parte amarnică și decăzută din el a considerat că această imagine e și ea *foarte* amuzantă; în același timp, pielea de pe ceafă, sub prinsoarea lui Manx, i s-a încrețit ciudat.

Înainte să apuce să răspundă, Manx a completat:

— Sunt contrariat de un lucru. Poate că mă ajuți tu să elucidez misterul.

Și-a băgat mâna liberă sub pardesiu și a scos o bucată de hârtie împăturită, murdară și pătată. A desfăcut-o și a ținut-o în dreptul feței lui Wayne.

UN INGINER DE LA BOEING A DISPĂRUT

— O femeie cu un păr ridicol de colorat s-a înfipt zilele trecute în fața casei mamei tale. Sunt convins că ți-o amintești. Avea un dosar plin cu povești despre mine. Mama ta și doamna aceasta au făcut o scenă serioasă în curtea voastră. Bing mi-a zis de întâmplare. Ai fi surprins să știi că Bing a văzut din casa de vis-a-vis tot ce s-a întâmplat.

Wayne s-a încruntat, întrebându-se cum de fusese Bing în stare să vadă totul din casa de vis-a-vis. Acolo locuia familia de Zoet. Un răspuns s-a insinuat singur. Nu era deloc amuzant.

Au ajuns în dreptul ușii de sub scări. Manx a învârtit mânerul și a

deschis-o dezvăluind o baie micuță, cu un tavan înclinat.

Manx s-a întins după un lanț care atârna de un bec cu fason și a tras, însă camera a rămas în întuneric.

— Bing lasă să se dărâme casa asta. O să țin ușa deschisă, ca să intre niște lumină.

L-a ușuit pe Wayne în baia slab luminată. Ușa a rămas crăpată cam cincisprezece centimetri, dar bătrânul s-a dat la o parte, ca să îi ofere lui Wayne intimitate.

— Cum de o cunoaște mama ta pe doamna aceasta ciudată și de ce ar discuta ele despre mine?

— Nu știu. N-am mai văzut-o înainte.

— Totuși ai citit articolele de ziar pe care le-a adus. Articole despre mine, în cea mai mare parte. Simt nevoia să-ți precizez că știrile despre cazul meu sunt pline cu calomnii revoltătoare. N-am omorât niciun copil. Nici măcar unul. Și nici nu sunt pedofil. Focurile iadului nu sunt suficiente pentru astfel de indivizi. Vizitatorul mamei tale a părut să nu creadă că sunt mort. Asta e o idee extraordinar de neobișnuită, ținând cont că ziarele au dezbătut pe larg nu numai trecerea mea în neființă, ci și autopsierea mea. De ce crezi că a avut credința nestrămutată în privința supraviețuirii mele?

— Nu știu nici asta, a zis Wayne, cu puțica în mână și incapabil să se pișe. Mama mea a zis că e o nebună.

— Nu mă aburești, Wayne, nu?

— Nu, domnule.

— Ce a zis femeia asta cu părul ciudat despre mine?

— Mama m-a trimis în casă. Nu am auzit tot.

— Eh, acuma îmi vinzi baliverne, Bruce Wayne Carmody – dar nu o spusese pe un ton supărat. Ai probleme cu ștrumeleagul tău?

— Al meu ce?

— Cârnăciorul. Pipica.

— Ah. Poate doar un pic.

— Asta-i pentru că vorbești. Nu-i niciodată ușor să șușui când te ascultă cineva. Mă dau trei pași mai în spate.

Wayne a auzit călcâiele lui Manx răpăind pe ciment în timp ce se îndepărta. Aproape imediat, vezica lui Wayne și-a dat drumul și a lăsat urina să iasă în jet.

În timp ce se pișa, a scăpat un oftat de ușurare și și-a dat capul în sus.

Deasupra toaletei era un afiș. Înfățișa o femeie dezbrăcată, în genunchi, cu mâinile legate la spate. Capul îi era băgat într-o mască de gaze. Un bărbat în uniformă nazistă stătea deasupra ei, ținând o lesă, cu zgarda în jurul gâtului femeii.

Wayne și-a închis ochii, și-a băgat ștrumeleagul – nu, penisul, „ștrumeleag“ era un cuvânt grotesc – înapoi în pantalonii scurți și s-a întors. S-a spălat pe mâini într-o chiuvetă de care se agăța un gândac. În timp ce s-a spălat, a fost bucuros să descopere că nu găsise nimic amuzant la acel afiș.

E mașina. Să fii în mașină te face să vezi totul distractiv, chiar și dacă e ceva teribil.

Imediat ce l-a cuprins acest gând, a știut că e adevărat.

A ieșit din baie, iar Manx era acolo, ținând deschisă portiera dinspre bancheta din spate a Wraith-ului. În cealaltă mână ținea ciocanul argintiu. A rânjit larg, lăsând să i se vadă dinții pătați. Wayne s-a gândit că ar reuși să fugă doar până la alee înainte ca Manx să îi zdrobească țeasta.

— Să-ți zic ceva, a spus Manx. Mi-aș dori foarte tare să aflu mai multe despre confidenta mamei tale. Sunt sigur că dacă-ți pui mintea la contribuție îți vei reaminti unele detalii de care uitaseși. Ce-ar fi să te așezi în mașină și să îți rumegi mintea? Eu mă duc să văd de micul-dejun. Până mă întorc, poate că îți va fi venit ceva. Ce părere ai?

Wayne a ridicat din umeri, însă inima îi bătea nebunește la perspectiva de a rămâne singur în mașină. Telefonul. Avea nevoie doar de un minut singur ca să-și sune tatăl și să-i spună ce era important: Sugarcreek, Pennsylvania; casă roz, chiar la poalele dealului cu biserica arsă. Polițiștii vor ajunge aici înainte ca Manx să revină cu baconul și cu ouăle. A urcat în mașină din proprie voință, fără ezitare.

Manx a închis portiera și a ciocănit la geam:

— Mă întorc într-o clipită! Să nu fugi!

Și a râs în timp ce s-a lăsat încuietoarea.

Wayne a stat în genunchi pe banchetă, privind prin luneta din spate cum Manx se îndepărtează. Când bătrânul a intrat în casă, Wayne s-a întors, s-a lăsat la podea, a apucat sertarul de nuc de sub scaunul șoferului și l-a deschis ca să-și ia telefonul.

Dispăruse.

Garajul lui Bing

Un câine lătra de undeva și o mașină de tuns iarbă și-a pornit motorul, iar lumea și-a continuat drumul, însă aici, în Rolls-Royce, lumea era captivă clipei, deoarece telefonul dispăruse.

Wayne a tras sertarul până la capăt și și-a băgat mâna în el, pipăind interiorul de aba, de parcă telefonul s-ar fi putut ascunde sub căptușeala sertarului. Știa că nu se înșală și că acesta era sertarul în care-l pusese, dar l-a închis și s-a uitat și în celălalt, de sub scaunul pasagerului. Era la fel de gol.

— Unde *ești*? a strigat Wayne, deși știa deja.

Cât timp el se spălase pe mâini, Manx se cocoțase pe banchetă și îi luase aparatul. Probabil că acum îl avea în buzunarul de la pardesiu. Lui Wayne i-a venit să plângă. Construise o delicată catedrală a speranței, undeva adânc în sine, iar Manx o călcase în picioare, apoi îi dăduse foc. DUMNEZEU A ARS DE VIU. DOAR DRACII ȘTIU.

Era o prostie – inutilă –, însă Wayne a revenit la primul sertar și l-a mai deschis o dată, să arunce o nouă privire.

În el erau niște ornamente de Crăciun.

Nu fuseseră acolo câteva secunde mai devreme. Mai devreme, sertarul fusese complet gol. Acum, totuși, sertarul conținea un înger smălțuit cu pleoapele tragic de lăsate, un uriaș fulg de zăpadă argintiu presărat cu sclipici și o lună albastră adormită, cu un fes de Moș Crăciun.

— Ce-s astea? a zis Wayne, fără să-și dea seama că o zicea cu voce tare.

Le-a ridicat pe fiecare în parte.

Îngerul atârna de o buclă aurie, rotindu-se încet, suflând din trâmbiță.

Fulgul de zăpadă părea letal, o armă, o stea zimțată de ninja.

Luna zâmbea contemplativă.

Wayne a pus ornamentele la loc în sertarul în care le găsise, pe care l-a închis încet.

Apoi: l-a deschis din nou.

Încă o dată gol.

A expirat frustrat, fiert de mânie, și a trântit sertarul, șoptind enervat:

— Îmi vreau telefonul înapoi.

Ceva a făcut un *clic* pe scaunul din față. Wayne s-a uitat la timp ca să vadă cum se deschide torpedoul.

Telefonul lui era așezat printre hărți.

Wayne s-a ridicat pe banchetă. Trebuia să se cocoșeze, cu ceafa apăsată de plafon, însă era posibil. Simțea că îi venise o mână bună; un magician își trecuse o palmă peste un buchet de flori și le transformase în iPhone-ul lui. Înmănuncheat în această senzație de surpriză – uimire, chiar – se năștea furnicătura plăpândă a neîncrederii.

Wraith-ul se juca cu el.

Wraith-ul sau Manx – Wayne începea să înțeleagă faptul că sunt același lucru, că unul era o extensie a celuilalt. Wraith-ul era o parte din Manx așa cum mâna dreaptă a lui Wayne era o parte din el.

Wayne a privit intens la telefon, știind deja că trebuia să încerce să-l ia, știind deja că mașina avea un mod al ei prin care reușea să țină aparatul la distanță de el.

Dar nu mai conta telefonul; ușa de la șofer era descuiată, nimic ne mai oprindu-l să iasă din mașină și să încerce să fugă. Nimic în afara faptului că ultimele trei dăți când dăduse să se cocoațe pe scaunul din față nimerise, cumva, înapoi în spate.

Totuși, atunci fusese drogat. Omul cu Mască de Gaze îl stropise cu fumul de turtă dulce și îi încețoșase simțurile. Cu greu reușise să se ridice de la podea. Nu era de mirare că tot cădea pe banchetă. Adevărata minune fusese că reușise să se mențină treaz atâta timp.

Wayne și-a ridicat mâna dreaptă, pregătindu-se să o întindă peste zona despărțitoare, și a remarcat atunci că încă mai ținea ornamentul de Crăciun în formă de lună. De fapt, de un minut, tot trecea cu degetul mare peste curbura netedă, ca de seceră: un gest automat ce era ciudat de liniștitor. A clipit nedumerit la obiect – putea jura că așezase la loc în sertar toate cele trei ornamentele.

Luna, a observat Wayne acum, cu obrajii ei rotofei și nasul mare și genele lungi, semăna întrucâtva cu propriul lui tată. A pus-o în buzunar, apoi și-a mai ridicat o dată mâna, ca să ajungă peste separator, în direcția torpedoului.

În timp ce degetele lui treceau spre scaunul din față, s-au *micșorat*. Degetele i s-au transformat în cioturi de carne care se terminau la articulații. Când a văzut asta, umerii i-au tresăltat într-un gest nervos de reflex, însă nu și-a tras mâna înapoi. Era grotesc, dar și fascinant, într-un fel.

Încă își mai putea *simți* vârful degetelor. Își putea freca degetele între ele, putea simți cum buricul degetului mare atinge vârful arătătorului. Doar că nu le putea *vedea*.

Wayne s-a aplecat și mai mult peste separator, împingându-și întreaga mână peste bariera invizibilă. Brațul i s-a diminuat până la mărimea unui trunchi amputat și nedureros. A deschis și a închis un pumn pe care nu-l putea zări. Era *acolo*; putea simți cum mâna e *acolo*. Atâta doar că nu era prea sigur *unde* era acel acolo.

A mai întins încă un pic, în direcția aproximativă a torpedoului și a telefonului.

Ceva l-a înghiontit în spinare. În același moment, degetele mânii lui drepte invizibile au lovit ceva solid.

Wayne și-a întors capul ca să privească în spate.

Un braț – brațul lui – se ivea din spătarul banchetei pe care stătea. Nu arăta ca și cum ar fi sfâșiat tapiseria, ci ca și cum ar fi *crescut* din ea. Mâna de la capătul brațului era piele. La fel și încheietura. Însă în apropierea scaunului, pielea se înnegrea și se încrețea devenind o piele tocită veche, de culoare bej, ieșind din scaunul însuși, făcând o cută de încordare vizibilă prin materialul din jurul ei.

Lucru cel mai natural de făcut ar fi fost să țipe, dar Wayne nu mai avea țipete în el. A făcut un pumn cu mâna dreaptă. Mâna care creștea din bancheta din spate și-a încleștat degetele. Imaginea i-a întors stomacul pe dos, acea manevrare a unui braț desțelenit care țâșnea dintr-o tapiserie.

— Ai putea încerca să te joci luptă deget în deget cu tine, a zis Manx.

Wayne a sărit în sus, iar în starea sa de alarmare și-a retras și brațul. Membrul tăiat ieșind afară din scaun a dispărut, a fost *inhalat* înapoi în tapiseria de piele, iar în clipa următoare era din nou atașat de umărul lui, acolo unde îi era locul. Wayne a strâns mâna la piept. Inima îi bătea puternic sub ea.

Manx stătea aplecat, privind prin geamul șoferului. Rânjea cu rândul acela de dinți de sus stricați și scoși în relief.

— E o grămadă de distracție pe care s-o experimentezi în spatele acestei mașini vechi! N-ai cum să găsești în altă parte mai multă distracție pe patru roți!

Ținea într-o mână o tavă cu omletă și bacon și pâine prăjită. În cealaltă era un pahar cu suc de portocale.

— Vei fi încântat să afli că nu e nimic nici pe departe sănătos în masa asta! Totul e plin de untură și sare și colesterol. Chiar și sucul de portocale nu-ți face bine. E de fapt ceva ce se cheamă „băutură de portocale“. N-am luat niciodată o vitamină, în toată viața mea, și totuși

am dus un trai lung și îndelungat. Fericirea te ajută mai mult decât orice medicament minune pe care îl pot inventa apotecarii!

Wayne s-a pus cu fundul pe bancheta din spate. Manx a deschis ușa, a urcat și i-a oferit tava și sucul. Wayne a remarcat că nu îi dăduse nicio furculiță. Manx se purta de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni, însă nu intenționa să îi pună pasagerului său vreo armă ascuțită la dispoziție... un memento simplu și clar al faptului că Wayne nu era un camarad, ci un prizonier. Wayne a luat tava – apoi Manx s-a așezat pe bancheta din spate, lângă el.

Manx spusese că iadul nu e suficient de fierbinte pentru acei bărbați care se dau la copii, dar Wayne era pregătit, așteptându-se să fie pipăit. Manx își va băga mâna între picioarele lui, întrebându-l dacă s-a jucat vreodată cu știrumeleagul lui.

Când Manx își va face mișcarea, Wayne va fi gata să se împotrivească și să piardă și să fie molestat. Își va arunca micul-dejun în omul ăla. Va mușca.

Nu ar mai conta. Dacă Manx își dorea să-i dea lui Wayne pantalonii jos și să facă... să facă *ce-o fi* – el o va face. Era mai mare decât el. Atâta era de simplu. Wayne își va da silința să reziste pe mai departe. Va pretinde că trupul lui ar aparține altcuiva și se va gândi la avalanșa pe care o văzuse cu tatăl lui. Își va imagina, cu o ușurare senină, că e îngropat în zăpadă. Într-una din zile, va fi cu adevărat îngropat undeva (mai degrabă mai devreme decât mai târziu, s-a gândit) și nu va mai conta ce îi făcuse Manx. Spera doar ca mama lui să nu afle niciodată. Ea era deja foarte necăjită, se luptase atât de mult să nu cadă pradă nebuniei, să nu fie o bețivă, încât el nu ar fi suportat să fie pentru ea sursa unei noi nenorociri.

Însă Manx nu l-a pipăit. A oftat și și-a dezmorțit picioarele.

— Văd că deja ai ales un ornament pe care să îl atârni când ajungem în Tărâmul Crăciunului, a zis Manx. Ca să marchezi trecerea în acea lume.

Wayne a aruncat un ochi la mâna lui dreaptă și a fost surprins să constate că ținea din nou luna somnoroasă, trecându-și degetul mare peste curbura ei. Nu își aducea deloc aminte să o fi scos din buzunar.

— Fiicele mele au adus îngerași care să marcheze sfârșitul călătoriei *lor*, a zis Manx pe un ton distant și contemplativ. Să ai grijă de ea, Wayne. Păzește-o de parcă ar fi propria ta viață!

L-a bătut ușor pe Wayne pe spinare și a făcut semn către partea din față a mașinii. Wayne i-a urmărit privirea... și a văzut că se uita la torpedo. La telefon.

— Chiar ai crezut că vei putea ascunde ceva de mine? a întrebat Manx. Aici, în mașină?

Nu părea genul de întrebare care așteaptă un răspuns.

Manx și-a împreunat brațele peste piept, aproape ca și cum s-ar fi îmbrățișat singur. Zâmbea ca pentru el. Nu arăta deloc supărat.

— Să ascunzi ceva în mașina aceasta e ca și cum mi l-ai pune în buzunarul hainei. Evident că aș observa. Nu că te-aș învinovăți pentru c-ai încercat! Orice băiat ar fi făcut-o. Ar trebui să mănânci ouăle alea. O să se răcească.

Wayne și-a dat seama că se forțează să nu plângă. Și-a aruncat luna pe podea.

— Hei! Hei! Nu fi așa trist! Nu suport să văd copii nefericiți! Te-ar face să te simți mai bine dacă ai vorbi cu mama ta?

Wayne a clipit încurcat. O singură lacrimă a căzut pe bucata grasă de bacon. Gândul de a auzi vocea mamei lui i-a născut o scurtă răbufnire înăuntrul trupului, un impuls al unei nevoi imperative.

A dat din cap că da.

— Știi ce m-ar face *pe mine* să mă simt mai bine? Dacă mi-ai povesti totul despre femeia asta care a venit la mama ta, cu știrile. Dacă mă scarpini pe spate, te scarpin și eu!

— Nu te cred, a șoptit Wayne. N-o s-o suni. Indiferent ce fac eu.

Manx a privit peste separator, către scaunul din față.

Torpedoul s-a închis brusc, cu un *tranc!* puternic. Atât de surprinzător, că Wayne aproape că a scăpat tava cu ouă.

Sertarul de sub scaunul șoferului a culisat de unul singur, aproape fără niciun zgomot.

Acolo se odihnea telefonul.

Wayne s-a holbat la el, cu respirația întretăiată, gâfâită.

— Nu te-am mințit niciodată, a zis Manx. Însă înțeleg că șovăi în a-mi acorda încredere. Uite ce: știi că nu te las să iei telefonul până ce nu îmi povestești despre vizitatoarea mamei tale. O să îl pun pe pardoseala garajului ăsta și o să trec cu mașina peste el. Asta da distracție! Să fiu sincer, sunt de părere că telefoanele mobile au fost inventate de diavol. Acuma, gândește-te ce-ar fi dacă mi-ai spune ce vreau să aflu. Într-un fel sau altul, vei fi învățat o lecție importantă. Dacă nu te las să îți suni mama, vei fi învățat că sunt un mare mincinos și nu vei mai avea niciodată încredere în mine, cu nimic. Dar dacă te las să o suni, atunci vei ști că îmi țin cuvântul.

Wayne a rostit:

— Dar nu știu nimic în plus despre Maggie Leigh ce *tu* să nu știi deja.

— Opa! Tocmai mi-ai zis cum o cheamă. Vezi?! Procesul de învățare deja a început.

Wayne s-a tras înapoi, speriat și rușinat de cum comisese o trădare

impardonabilă.

— Dra Leigh a zis ceva ce a speriat-o pe mama ta. Ce? Spune-mi și te las imediat să-ți suni mama!

Wayne a deschis gura, neștiind ce o să iasă, dar Manx l-a oprit. I-a apucat umărul și l-a strâns molcom.

— Să nu inventezi baliverne, Wayne! Înțelegerea noastră cade dacă nu ești sincer cu mine de la început! Răsucești adevărul chiar și un pic și o vei regreta!

Manx s-a aplecat și a pescuit o felie de bacon de pe platou. Una dintre lacrimile lui Wayne sclipea pe felie, o nestemată aprinsă și uleioasă. Manx a mușcat o jumătate și a început să mestece, cu tot cu lacrima.

— Deci? a întrebat Manx.

— A spus că ești activ, a zis Manx. Că ai ieșit din închisoare și că mama trebuie să stea cu ochii în paișpe. Și presupun că asta a înfricoșat-o cel mai tare pe mama mea.

Manx s-a încruntat, mestecând încet, mișcându-și falca într-un mod exagerat.

— N-am mai auzit altceva. Zău!

— De unde se știe femeia asta cu mama ta?

Wayne a ridicat din umeri.

— Maggie Leigh a zis că a cunoscut-o pe mama pe vremea în care era copil, dar mama a zis că nu a mai întâlnit-o niciodată.

— Și care dintre ele crezi tu că a spus adevărul? a întrebat Manx.

Asta l-a prins pe Wayne pe nepregătite, și i-a luat ceva timp să răspundă.

— M... mama mea.

Manx a înghițit bucata de bacon și a radiat de bucurie.

— Vezi? A fost ușor. Păi. Sunt convins că mama ta ar fi bucuroasă să audă de tine.

Și a început să se întindă după telefon – apoi s-a afundat înapoi în scaun.

— Ah! Un ultim lucru. A menționat Maggie Leigh ceva despre vreun *pod*?

Întreg corpul lui Wayne a părut să zvâcnească, reacție la această întrebare; l-a trecut un fel de fior și s-a gândit *Nu-i aminti de asta*.

— Nu, a zis, înainte să aibă timp să reflecteze mai mult.

Vocea îi era subțire și sugrumată, de parcă minciuna lui era o bucățică de pâine prăjită ce se blocase temporar în gât.

Manx i-a întors un zâmbet șiret și aparent dezinteresat. Pleoapele i s-au închis pe jumătate. A început să se miște, punându-și un picior peste pragul ușii, ridicându-se să iasă. În același timp, sertarul cu telefonul s-a

trezit la viață, trântindu-se închis cu un zgomot puternic.

— Vreau să zic *da*! a strigat Wayne, apucându-l de braț.

Gestul brusc i-a dezechilibrat tava de pe genunchi, răsturnând-o și aruncând ouăle și pâinea prăjită pe jos.

— Da, *bine*! A zis că trebuie să te găsească din nou! A întrebat dacă mai poate să folosească podul ca să te găsească!

Manx a făcut o pauză, pe jumătate în mașină, pe jumătate afară, cu strânsoarea lui Wayne de antebrațul lui. A privit mâna băiatului cu același haz somnoros.

— Am crezut că am căzut de acord să ne spunem adevărul încă de la început.

— Am făcut-o! Doar c-am uitat pe moment! Te rog!

— Ai uitat, asta așa-i. Ai uitat să-mi spui adevărul!

— Îmi pare rău!

Manx nu părea să fie deloc supărat. A zis:

— Păi. A fost o scăpare de o clipă. Poate că încă ți se mai poate permite apelul telefonic. O să te mai întreb un singur alt lucru, și vreau să te *gândești* înainte să răspunzi. Și când *o să* răspunzi, vreau să îmi zici adevărul, așa să te ajute Dumnezeu. A precizat Maggie Leigh ceva despre cum ar *ajunge* mama ta la acest pod? Ce a zis despre pedale?

— Ea... ea nu a zis nimic despre pedale! Nu, jur!

Pentru că Manx începuse să își desprindă mâna liberă.

— Nu cred că știa nimic despre Triumph!

Manx a ezitat.

— Triumph?

— Motocicleta mamei mele. Îți aduci aminte. Cea pe care o împingea pe șosea. A tot stat să o repare de câteva săptămâni bune. Lucrează la ea tot timpul, chiar și când ar trebui să doarmă. Asta e motocicleta la care te-ai referit?

Ochii lui Manx au căpătat un aspect distant, rece. Chipul i s-a lăsat. Și-a mușcat buza de jos cu dinții aceia micuți. Era o expresie care îl făcea să pară tăntălău.

— Hăh! Mama ta încearcă să construiască un nou vehicul. Ca să o ia de la capăt. Ca să mă *găsească*. Știi, mi s-a părut mie că pune la cale trucurile ei de dinainte, încă de când am văzut-o împingând la motocicleta aia! Și Maggie Leigh asta – îmi imaginez că și ea are un vehicul al ei. Sau, măcar, știe despre cei care *călătoresc* pe celelalte drumuri. Păi. Mai am multe întrebări, dar aș face bine să i le pun direct drei Leigh.

Mâna lui Manx a alunecat în buzunarul pardesiului, a scos un xerox cu știrea despre Nathan Demeter și i-a dat bucata de hârtie lui Wayne. Manx a bătut scurt pe antetul colii vechi.

BIBLIOTECA PUBLICĂ AICI

AICI, IOWA

— Și *Aici* e locul în care să fie căutată! a zis Manx. Ce bine că ne e în drum!

Respirația lui Wayne era iute, de parcă tocmai ce alergase pe o distanță foarte mare.

— Vreau să o sun pe mama.

— Nu, a spus Manx și și-a smucit mâna. Am avut o înțelegere. Adevărul și întreg adevărul și doar adevărul. Urechile încă mă înțeapă de la minciuna gogonată pe care ai vrut să mi-o îndeși! Foarte păcat. O să înveți repede că e foarte greu să mă tragi pe sfoară!

— Nu! a strigat Wayne. Ți-am spus tot ce voiai să știi! Ai promis! Ai spus că mai am o șansă.

— Am spus că *poate* o să te las să dai un telefon, dacă îmi zici adevărul despre motocicleta mamei tale. Însă tu n-ai știut nimic și, oricum, nu am zis că o să îți permit acest telefon *azi*. Cred că o să fie nevoie să așteptăm până mâine. Cred că dacă așteptăm până mâine tu vei învăța o lecție foarte valoroasă: nimănui nu-i place un fățarnic, Wayne!

A închis portiera. Încuietoarea a pocnit lăsată.

— Nu! a strigat Wayne încă o dată, dar Manx deja plecase, pășea de-a lungul garajului, ocolind canistrele înalte verzi, către scările spre apartament.

— Nu! Nu e corect! a continuat să strige Wayne.

S-a lăsat de pe banchetă pe podea. A apucat mânerul de alamă al sertarului care conținea telefonul și a tras, însă acesta nu s-a clintit, la fel de bine putea să fie și bătut în cuie. A pus un picior pe separatorul dintre scaunele din față și cele din spate și a tras cu toată puterea de care era în stare. Mâinile lui asudate și alunecoase au scăpat imediat mânerul, iar el a căzut pe banchetă.

— Te rog, a strigat Wayne. Te rog!

La baza scărilor, Manx a privit înapoi, spre mașină. Pe fața lui se citea o expresie de îngrijorare teatrală. Ochii îi erau scăldați într-o stare de compasiune. A scuturat din cap, deși nu se înțelegea dacă gestul era unul de negare sau pur și simplu de dezamăgire; era imposibil de spus.

A apăsat un buton pe perete. Poarta batantă de la garaj a început să coboare. A stins luminile de la întrerupător înainte să urce și să îl lase singur pe Wayne în Wraith.

Lacul

Până a terminat Hutter cu ea în acea după-amiază, Vic s-a simțit extenuată, de parcă s-ar fi recuperat de la o gripă puternică. O dureau articulațiile, iar spatele îi pulsa. Îi era groaznic de foame, însă atunci când a avut în față un sandviș de curcan aproape că a fost copleșită de senzația de vomă. Nici măcar nu a fost capabilă să mestece o bucată întreagă de pâine prăjită.

I-a spus lui Hutter toate vechile minciuni despre Manx: cum o injectase cu ceva și o băgase în mașina lui, cum a evadat în Colorado, din Casa Saniei cu Zurgălăi. Stăteau în bucătărie, cu Hutter punând întrebările și Vic răspunzându-le pe cât de bine putea, în timp ce în jur se vânzoleau polițiști.

După ce Vic i-a povestit de răpirea ei, Hutter a vrut să audă despre anii de după. A vrut să știe despre problemele care au dus la internarea ei în spitalul de boli mintale. A vrut să știe despre momentul în care Vic și-a incendiat casa.

— N-am intenționat să dau foc la casă, a zis Vic. Voiam doar să scap de telefoane. Le-am vârât pe toate în cuptor. Părea cel mai simplu fel de a le opri să mai sune.

— Apelurile de la oameni morți?

— De la copii morți. Da.

— Asta e tema predominantă a maniilor tale? Se învârte mereu în jurul copiilor?

— Da. Era. La timpul trecut, a spus Vic.

Hutter a privit-o pe Vic cu toată afecțiunea unui dresor de șerpi apropiindu-se de o cobră veninoasă. Vic s-a gândit: *Doar întreabă-mă, odată. Întreabă-mă dacă l-am ucis pe băiat. Spune-o deschis.* A susținut privirea intensă a lui Hutter fără să clipească sau să tresară. Vic fusese bătută cu ciocanul, împușcată, aproape călcată cu mașina, internată în ospiciu, devenise dependentă, fusese foarte aproape de a arde de vie și

fugise ca să-și salveze viața în mai multe ocazii. O privire intensă și aspră era mărunțiș.

Hutter a zis:

— Poate ți-ar face bine să te odihnești și să te împrospătezi un pic. Ți-am programat declarația la cinci și douăzeci. Asta ar trebui să ne asigure ora de maximă audiență.

Vic a spus:

— Mi-aș dori să fi crezut că e ceva ce să știu, ceva ce aș putea zice ca să vă ajute să-l găsiți.

— Ai fost de foarte mare ajutor, a spus Hutter. Mulțumesc. Am deja o mulțime de informații bune.

Hutter și-a mutat privirea, iar Vic și-a imaginat că interogatoriul s-a terminat. Numai că atunci când s-a ridicat, Hutter s-a întins să apuce ceva sprijinit de perete: câteva coli de desen.

— Vic, a zis Hutter, mai e un singur lucru.

Vic a rămas în picioare, cu o mână la ceafă.

Hutter a așezat pe masă teancul de coli de desen și le-a răsucit, astfel încât Vic să se poată uita la ilustrații. Ilustrațiile *ei*, paginile din noua carte, *Cea de a șasea viteză a Motorului de Căutare*, povestirea de vacanță. La ce lucra când nu reasambla Triumph-ul. Hutter a început să răsfoiască cartoanele mari, oferindu-i lui Vic niște răgaz la fiecare imagine, schițată în cerneală albastră, de contur, apoi finisată în acuarele. Hârtia fâșâia într-un fel care îi aducea lui Vic aminte de un prezicător amestecându-și teancul de cărți de tarot, pregătindu-se să servească o mână nu prea optimistă.

Hutter a zis:

— Ți-am mai spus, la Quantico se folosesc puzzle-urile Motorului de Căutare ca să se predea studenților aspectele de detaliu ale observației factuale. Când am văzut că ai lăsat în hambar foile unei noi cărți, n-am putut să mă abțin. Sunt uimită de ce ai pe pagina asta de aici. Chiar că te apropii de Escher la măiestrie. Apoi m-am uitat mai atent și am început să mă întreb. E pentru o carte de Crăciun, nu?

Nevoia de a se îndepărta cât mai repede de teancul de cartoane – să se ferească de propriile ei desene de parcă ar fi fost fotografii cu animale jupuite – s-a născut înăuntru ei într-o clipă și a dispărut în cealaltă. Voia să spună clar că nu mai văzuse vreodată acele desene, voia să strige că nu știa de unde apăruseră. Ambele afirmații ar fi fost fundamental adevărate, dar ea a luat colile în mâini, iar când a vorbit a făcut-o pe un ton placid și dezinteresat.

— Mda. Ideea editorului meu.

— Hmmm, a zis Hutter. Crezi oare – adică, ar fi posibil – ca acesta să

fie Tărâmul Crăciunului? Ca persoana care ți-a luat fiul să fie în cunoștință de cauză cu ceea ce ai pictat tu și că ar putea exista vreo legătură între noua ta carte și ce am văzut atunci când am localizat iPhone-ul fiului tău?

Vic s-a zgâit la prima ilustrație. Înfățișa pe Motorul de Căutare și pe micuțul Bonnie, îmbrățișați strâns pe un bloc de gheață sfărâmat, undeva în Oceanul Arctic. Vic și-a amintit desenând un calmar mecanic pilotat de Möbius Stripp Cea Smintită, apropiindu-se dinspre gheața de sub ei. Însă desenul arăta sub gheață niște copii cu ochi morți, împingând prin crăpături gheare albe osoase. Rânjeau lăsând vederii gurile lor pline de colți ca niște cârlige delicate.

Pe o altă pagină, Motorul de Căutare căuta o cale printr-un labirint de bastoane de acadea înalte ca turnurile. Vic și-a adus aminte când a desenat asta – într-o transă leneșă și asudată, legănându-se pe muzica celor de la Black Keys. Nu-și aducea aminte să fi desenat copiii care se ascundeau pe la colțuri și pe aleile laterale, ținând foarfece. Nu-și aducea aminte pe micuțul Bonnie clătinându-se orb, cu mâinile peste ochi. *Joacă foarfecă-pentru-terchea-berchea*, s-a gândit ea.

— Nu văd cum, a zis. Nimeni nu a avut acces la paginile astea.

Hutter și-a trecut degetul mare peste muchia teancului de coli și a spus:

— Mi s-a părut ciudat să desenezi scene de Crăciun în mijlocul verii. Încearcă să te gândești. E vreo posibilitate ca ceea ce lucrezi să fi fost în vreun fel legat de...

— De decizia lui Charlie Manx de a mi-o plăti pentru că l-am trimis la închisoare? a întrerupt-o Vic. Nu cred. Cred că e destul de evident. L-am băgat în belele, iar acum el se răzbună. Dacă am terminat discuția, aș vrea să mă întind un pic.

— Da. În mod sigur ești obosită. Și, cine știe? Poate că dacă te odihnești, îți vei mai aminti și alte lucruri.

Tonul vocii lui Hutter era suficient de calm, însă lui Vic i s-a părut că surprinde în acea ultimă frază o insinuare, o sugerare a faptului că amândouă știu prea bine că Vic are mult mai multe de zis.

Vic nu și-a recunoscut propria casă. De canapelele din sufragerie erau rezemate panouri magnetice albe. Pe unul dintre ele era o hartă a Nord-Estului; pe un altul era o cronologie scrisă cu marker roșu. Pe fiecare suprafață disponibilă erau înghesuite dosare doldora de foi. Cei din echipa de tocilari a lui Hutter erau pe o canapea, lipiți unii de alții ca niște studenți în fața unui Xbox; unul dintre ei vorbea prin casca Bluetooth, în timp ce ceilalți lucrau la laptopuri. Nimeni n-o băga în seamă. Ea nu conta.

Lou era în dormitor, pe balansoarul din colț. A închis încet ușa în urma ei și s-a strecurat prin întuneric. Draperiile erau trase, lăsând camera în clar-obscur și fără aer.

Tricoul îi era pătat de urme negre de degete. Mirosea a motocicletă și a hambar – un parfum nu foarte îmbietor. De piept avea lipită o coală de hârtie maro. Fața lui rotundă și masivă era cenușie în lumina joasă, iar cu nota aceea atârnându-i de el arăta ca într-un dagherotip al vreunui pistolar mort: ASTA FACEM NOI CELOR CU FĂRĂDELEGE.

Vic l-a privit, la început îngrijorată, apoi alarmată. S-a aplecat spre brațul lui rotofei, să vadă dacă are puls – era *convinsă* că nu respiră – când el a inhalat dintr-o dată, cu o nară sforăindu-i. Doar dormea. Căzuse lat, cu bocancii în picioare.

Ea i-a lăsat brațul înapoi. Nu-l mai văzuse niciodată atât de obosit sau de bolnav. În barba lui țepoasă se vedeau fire cărunte. Părea cumva greșit ca Lou – cel care adora benzile desenate, și pe fiul lui, și tâțele, și berea, și petrecerile aniversare – să îmbătrânească vreodată.

A privit chiorâș la bilet, care spunea:

„Motocicleta încă nu e gata. Are nevoie de piese care ar dura săptămâni să fie comandate. Trezește-mă când vrei să vorbim de asta.“

Să citească aceste cinci cuvinte – „motocicleta încă nu e gata“ – era la fel de rău ca a citi „Wayne a fost găsit mort“. Simțea că erau periculos de asemănătoare ca rezultat.

Nu pentru prima oară în viață, și-ar fi dorit ca Lou să nu o fi luat în acea zi pe motocicletă, și-ar fi dorit să fi alunecat și să fi căzut pe toboganul de spălătorie și să fi murit de la fum, scutind-o de chinul de a-și târî fundul prin restul vieții ei mizere. Nu l-ar fi pierdut pe Wayne pentru Manx, deoarece nu ar mai fi fost niciun Wayne. Să se înece de moarte cu acel fum ar fi fost mai ușor decât să simtă ceea ce simțea acum, un fel de sfâșiere înlăuntrul ei care nu se mai termina niciodată. Era un cearșaf, rupt în toate părțile, și foarte curând nu ar mai fi rămas decât zdrențe.

A stat pe marginea patului, privind în gol în întuneric și revăzându-și propriile desene, paginile pe care i le arătase Tabitha Hutter din noul *Motor de Căutare*. Nu-și imagina cum de s-ar fi putut uita cineva la astfel de lucrări și să nu fie circumspect referitor la nevinovăția ei: toți copiii aceia înecați, toată zăpada aceea viscolită, toate acele bastoane de acadea, toată acea deznădejde. O vor băga în curând la închisoare și atunci va fi prea târziu ca să mai facă ceva pentru Wayne. O vor închide și nu îi putea învinovăți deloc; o suspecta pe Tabitha Hutter de slăbiciune nepunându-i deja cătușele.

Greutatea ei a încovoiat salteaua. Lou își aruncase banii și telefonul

mobil în mijlocul cuverturii, iar acum alunecau spre ea, oprindu-i-se de șold. Și-ar fi dorit să fie cineva care să o sune, să-i spună ce să facă, să-i spună că totul va fi bine. Apoi și-a dat seama că era cineva.

A luat telefonul lui Lou și s-a strecurat în baie, închizând ușa în urma ei. Mai era o altă ușă în partea opusă, care dădea în dormitorul lui Wayne. Vic s-a dus către aceasta, ca să o închidă, însă a ezitat.

El era *acolo*: Wayne era acolo, în cameră, sub patul lui, privind-o, cu chipul palid și speriat. S-a simțit de parcă ar fi fost lovită în piept de un măgar, cu inima galopând în spatele sternului, și a privit încă o dată, și era doar o maimuță de pluș, căzută pe-o parte. Ochii ei maronii erau sticloși și pieriți. A închis ușa camerei lui și a rămas cu fruntea odihnindu-se de cadru, așteptând să-și tragă sufletul.

Cu ochii închiși, a putut rememora numărul de telefon al lui Maggie: codul zonal pentru statul Iowa, urmat de ziua de naștere a lui Vic și literele FUFU. Maggie plătise bani grei pentru numărul acesta, Vic a fost convinsă – pentru că știa că Vic și-l va reaminti. Poate că a știut că Vic va *trebui* să și-l reamintească. Poate că a știut că Vic o va alunga prima dată când se vor revedea. Tot felul de poate-uri, dar numai unul de care îi păsa lui Vic: poate fiul ei mai era în viață?

Telefonul a sunat și a sunat, iar Vic s-a gândit că dacă va intra căsuța vocală nu va fi în stare să lase un mesaj, nu va fi în stare să forțeze acel sunet prin gâtul ei sugrumat. La cel de-al patrulea apel, când era pe cale să închidă, Maggie a răspuns.

— V-V-V-Vic! a zis Maggie, înainte ca Vic să reușească să scoată vreun cuvânt.

Probabil că ID-ul apelantului îi arăta lui Maggie că tocmai ce primise un telefon de la Carmody Car Carma – nu avea de unde *să știe* că va fi Vic pe linie, dar a știut, iar Vic nu a fost surprinsă.

— Am vrut să sun iii-i-iii-i-*imediat* ce am auzit, dar n-am fost convinsă că ar fi o idee prea bună. Cum ești? A zzz-zuuu-zis la știri că ai fost atacată.

— Nu contează asta. Trebuie să aflu dacă Wayne e bine. Știu că tu poți să afli.

— *Deja* știu. Nu a fost rănit.

Picioarele lui Vic au început să-i tremure, și a fost nevoită să se sprijine cu o mână de blat ca să se întremeze.

— Vic? V-V-Vic?

N-a fost în stare să răspundă imediat. I-a luat toată concentrarea de care mai era capabilă ca să nu izbucnească în plâns.

— Da, a zis Vic, într-un final. Sunt aici. Cât timp mai avem? Cât timp mai are *Wayne*?

— Nu știu cu ppp-p-păă-partea asta cum e. Chiar nu știu. Ce ai spus celor de la p-p-p-pooo-poliție?

— Ce am fost obligată. Nimic despre tine. Am făcut tot ce-am putut ca să sune credibil, însă nu cred că m-au crezut.

— Vic. T-ttt-te rog. Vreau să ajut. Spune-mi cu ce te pot ajuta.

— Tocmai ai făcut-o, a zis Vic și a închis.

Nu e mort. Și încă mai era timp. A repetat gândul acela din nou și din nou, ca într-un fel de incantație, un cântec de slavă: *nu e mort, nu e mort, nu e mort*.

Și-ar fi dorit să se întoarcă în dormitor și să îl trezească pe Lou spunându-i că motocicleta trebuie să pornească, trebuie să o repare, dar el în mod sigur nu adormise de mai mult de câteva ore, și nu îi plăcea paloarea lui cenușie. Undeva în colțul minții conștientiza faptul că el nu fusese pe de-a întregul sincer cu tot ce se petrecuse la Aeroportul Logan.

Poate că reușea să umble singură la motocicletă. Nu înțelegea ce ar fi putut fi atât de stricat la ea încât el să n-o poată repara. Mersese ieri.

A ieșit din baie și a aruncat telefonul pe pat, care a alunecat pe husă și a căzut pe jos cu un zdrăngănit. Umerii lui Lou s-au smucit la auzul acelui sunet, iar Vic și-a ținut respirația, nu-și dorea să-l trezească.

A deschis ușa de la dormitor și a tresărit și ea, surprinsă. Tabitha Hutter era de partea cealaltă. Vic o prinsese tocmai când își ridica mâna gata să ciocăne.

Cele două femei s-au uitat lung una la cealaltă, și Vic s-a gândit *Ceva nu e în regulă*. Cel de al doilea gând al ei a fost, desigur, că îl găsiseră pe Wayne – într-un șanț, undeva, scurs de sânge, cu gâtul tăiat de la o ureche la alta.

Și totuși Maggie spusese că e în viață, iar Maggie știa, așa că nu era asta. Era altceva.

Vic s-a uitat peste umărul lui Hutter, pe hol în jos, și l-a văzut pe detectiv Daltry și pe un agent statal așteptând la numai câțiva metri în spate.

— Victoria, a spus Tabitha pe un ton neutru. Trebuie să discutăm.

Vic a pășit pe hol și a închis ușor ușa în urma ei.

— Ce-i?

— E vreun loc unde am putea purta o conversație privată?

Vic l-a privit încă o dată pe Daltry și pe polițistul în uniformă. Polițistul era înalt de doi metri și bronzat, iar gâtul îi era la fel de gros cât capul. Daltry avea brațele la piept, cu mâinile vârâte la subsuoară și cu gura o linie subțire și albă. Într-una din mâinile îmbrăcate cu o mănușă de piele ținea un recipient – probabil un spray cu piper.

Vic a făcut semn spre dormitorul lui Wayne.

— N-o să deranjăm pe nimeni aici.

A urmat-o pe femeia scundă până în camera micuță care fusese a lui Wayne timp de doar câteva săptămâni înainte să fie răpit. Cearșafurile lui – imprimate cu scene din *Insula Comorii* – erau împăturite de parcă îl așteptau să se strecoare înapoi în ele. Vic s-a așezat pe marginea saltelei.

Să te întorci, i-a zis ea lui Wayne, din toată inima. Ar fi vrut să strângă ghem toate cearșafurile și să le inspire mirosul, să își umple nările cu mirosul băiatului. *Să te întorci la mine, Wayne.*

Hutter s-a sprijinit de dulap, iar haina ei s-a lăbărțat, lăsând vederii tocul pistolului Glock de la subraț. Vic a ridicat privirea și a văzut că femeia mai tânără avea în după-amiaza aceasta o pereche de cercei: pentagoane de aur cu o insignă Superman emailat pe ele.

— Nu-l lăsa pe Lou să te vadă cu cerceii ăștia, a zis Vic. S-ar putea să nu reziste impulsului incontrolabil de a te îmbrățișa. Tocilarii sunt ca o kryptonită.

— Trebuie să fii sinceră cu mine până la capăt, a zis Hutter.

Vic s-a aplecat în față, a băgat mâna sub pat și a găsit maimuța de pluș, scoțând-o de-acolo. Avea blană gri și purta o jachetă de piele și cască de motociclist. MAIMUȚA ULEIOASĂ, scria pe emblema de pe stânga pieptului. Vic nu-și amintea să o fi cumpărat.

— Despre ce? a întrebat ea, fără să se uite la Hutter.

A așezat maimuța pe pat, cu capul pe pernă, acolo unde ar fi stat Wayne.

— N-ai fost sinceră cu mine. Nici măcar o dată. Nu știu de ce. Poate că sunt lucruri de care îți e teamă să vorbești. E posibil să fie lucruri de care ți-e rușine să vorbești într-o cameră plină de bărbați. Sau doar crezi că îți protejezi fiul în vreun fel. Poate că protejezi pe altcineva. Nu știu ce e, însă acum ai face bine să-mi spui.

— Nu te-am mințit cu nimic.

— Nu-ți mai bate joc de mine, a zis Tabitha Hutter pe un ton liniștit, fără emoții. Cine e Margaret Leigh? Care e relația ta cu ea? De unde știe că fiul tău nu a pățit nimic?

— Ai pus telefonul lui Lou sub supraveghere?

S-a simțit ca o proastă numai spunând-o.

— *Bineînțeles* că am făcut-o. Din ce-am putea ști, o fi avut și el un rol în asta. Din ce-am putea ști, și *tu* ai avut. I-ai spus lui Margaret Leigh că ai făcut tot ce-ai fost în stare ca povestea să sune credibilă, însă noi nu te-am crezut. Ai dreptate. N-am crezut. N-am făcut-o niciodată.

Vic s-a întrebat dacă ar avea cum să se năpustească la Tabitha Hutter, s-o trântească cu spatele de dulap și să îi ia Glock-ul. Dar cățeaua asta alertă și deșteaptă probabil că avea cunoștințe de kung fu și, oricum, la

ce i-ar fi folosit?

— Ultima șansă, Vic. Vreau să înțelegi. O să fiu nevoită să te arestez pe baza suspiciunilor de complicitate...

— La ce? La propria mea lovire?

— Nu știm *cine* te-a învinețit. Din ce date avem, ar fi putut fi fiul tău, încercând să se lupte cu tine.

Deci așa. Asta era. Vic a remarcat că această afirmație nu a surprins-o deloc. Însă poate că adevărata surpriză era că nu ajunseseră mai devreme la o astfel de concluzie.

— Nu vreau să cred că ai jucat vreun rol în dispariția fiului tău. Însă cunoști pe cineva care îți poate oferi informații despre starea lui actuală. Ai tăinuit fapte. Versiunea ta asupra evenimentelor sună ca scoasă din manualul fanteziilor paranoice. Asta e ultima ta ocazie ca să lămurești lucrurile, dacă poți. Gândește-te bine înainte să spui ceva. Pentru că după ce termin cu tine o să trec la Lou. Și el tăinuiește dovezi, de asemenea, sunt convinsă. Niciun tată nu petrece zece ore în șir ca să repare o motocicletă în ziua de după răpirea fiului său. Îi pun întrebări la care nu vrea să răspundă și își pornește motorul ca să încerce să mă înece în zgomot. Ca un adolescent care dă muzica mai tare ca să nu fie nevoit să o audă pe maică-sa când îi spune că e vremea să facă curat în cameră.

— Ce vrei să spui... își pornește motorul? a întrebat Vic. A pornit Triumph-ul?

Hutter a expirat prelung, încet și vlăguită. Și-a îngropat bărbia în piept; umerii i s-au lăsat. Iată, în sfârșit, și altceva pe chipul ei în afara acelui calm profesionist. Iată, în sfârșit, o frântură a extenuării și, poate, a înfrângerii.

— Ok, a inspirat Hutter. Vic. Îmi pare rău. Zău. Am sperat că am putea...

— Îmi permiți să te întreb ceva?

Hutter a privit-o.

— Ciocanul. M-ai pus să mă uit la cincizeci de ciocane diferite. Ai părut surprinsă de cel pe care l-am selectat, cel de care am zis că a fost folosit de Manx pe mine. De ce?

Vic a zărit ceva în ochii lui Hutter – o foarte scurtă sclipire de nesiguranță.

— Este un ciocan chirurgical, a zis Hutter. E folosit la autopsii.

— A dispărut vreunul de la morga din Colorado unde țineau trupul lui Charlie Manx?

Hutter nu a răspuns, dar limba ei a ieșit printre buze și a atins-o pe cea de sus, umezind-o – cel mai apropiat lucru de un tic nervos pe care îl

văzuse Vic la femeie. În sine, era un fel de răspuns.

— Fiecare cuvânt pe care ți l-am spus este adevărat, a zis Vic. Dacă am omis ceva, am făcut-o deoarece știam că nu ai accepta acele părți ale poveștii. Le-ai respinge ca fantezii psihotice, și nimeni nu te-ar învinovăți dacă ai face-o.

— Trebuie să încheiem, Vic. Trebuie să îți pun cătușele. Dacă vrei, totuși, putem să îți punem un pulover peste poală care să îți ascundă mâinile. Nu trebuie să vadă nimeni. Vei sta în față cu mine. Nimeni nu va considera că e important unde mergem.

— Și cum rămâne cu Lou?

— Mă tem că nu îți pot permite să discuți cu el în clipa de față. Va fi într-o mașină în spatele nostru.

— Nu-l poți lăsa să doarmă? Nu se simte bine și a fost treaz douăzeci și patru de ore.

— Îmi pare rău. Nu e treaba mea să mă preocup de starea de bine a lui Lou. Treaba mea e să mă preocup de binele fiului tău. Ridică-te, te rog.

Și-a împins aripa dreaptă a hainei de tweed, iar Vic a observat că la centură avea un set de cătușe.

Ușa dinspre dulap s-a deschis, iar Lou a ieșit împleticit din baie. Ochii îi erau injectați de la oboseală.

— M-am trezit. Ce mai e? Care-s noutățile, Vic?

— Agent! a strigat Hutter când Lou a făcut un pas în față.

Forma trupului lui ocupa o treime din suprafața camerei, și după ce s-a deplasat către centrul ei a ajuns între Vic și Hutter. Vic s-a ridicat în picioare și a pășit pe lângă el, către ușa deschisă de la baie.

— Trebuie să plec, a spus Vic.

— Atunci du-te, a zis Lou, și s-a înfipt între ea și Tabitha Hutter.

— Agent! a strigat Hutter încă o dată.

Vic a traversat baia, ajungând în dormitor. A închis ușa în urma ei. Nu era nicio încuietoare, așa că a apucat comoda și a târât-o hârșâit de-a lungul scândurilor de brad, blocând intrarea în baie. A răsucit mânerul ușii pe poziția închis. În alți doi pași, a ajuns la fereastră și a privit înspre curtea din spate.

A ridicat storul și a descuiat fereastra.

Pe hol se auzeau îndemnuri, cu voci masculine.

L-a auzit pe Lou ridicându-și propria voce, pe un ton indignat.

— Frate, care-i faza? Hai mai bine să ne calmăm cu toții.

— Agent! a strigat Hutter o a treia oară, însă acum a mai adăugat: Scoate-ți pistolul din toc!

Vic a ridicat fereastra, și-a pus un picior în contra plasei de insecte și a împins. Întreaga plasă a sărit din cadru și s-a prăbușit în curte. A urmat-

o, cocoțată pe pervaz și cu picioarele atârnate, apoi lăsându-se să cadă pe acea distanță de un metru și jumătate până la iarba de jos.

Purta aceiași pantaloni scurți pe care-i avusese și ieri, un tricou cu Bruce Springsteen din turneul Rising și n-avea nici cască, nici geacă. Nici măcar nu știa dacă sunt sau nu cheile la motocicletă și dacă nu cumva erau printre hainele de schimb ale lui Lou, de pe pat.

Înapoi în dormitor, a auzit o lovitură la ușă.

— Liniștește-te! a strigat Lou. Frate, *pe bune*!

Lacul era o pojghiță plată de argintiu, reflectând soarele. Arăta ca niște crom topit. Aerul era îmbibat de o apăsare lichidă.

Avea curtea numai pentru ea. Doi bărbați bronzați, în pantaloni scurți și cu pălării de paie, pescuiau într-o barcă din aluminiu cam la o sută de metri de mal. Unul dintre ei a fluturat o mână a salut, de parcă ar fi considerat perfect normal să vadă o femeie ieșind pe geam din casa ei.

Vic a intrat în hambar prin ușa laterală.

Triumph-ul era sprijinit de cric. Cheia era înăuntru.

Ușile mari ale hambarului erau deschise, iar Vic a putut vedea aleea până în zona în care cei de la media se adunaseră ca să înregistreze declarația pe care ea nu o va mai face niciodată. La capătul aleii erau aranjate mai multe camere de filmat, îndreptate către partea cu microfoane din colțul curții. Mănunchiuri de cabluri se strecurau în direcția dubițelor de știri, parcate în stânga.

Nu avea nicio cale liberă prin care să se poată strecura printre acele dubițe, însă drumul rămânea liber în dreapta, către nord.

Din hambar nu se auzea agitația din cabană. Încăperea avea liniștea apatică a unei după-amiezi prea calde, de mijloc de vară. Era ora din ziuă pentru moțăieli, liniște și câini dormitând sub verande. Era prea cald până și să zboare muștele.

Vic și-a trecut un picior peste șa, a răsucit cheia pe poziția PORNIT. Farul a sclipit la viață, un semn bun.

Motocicleta încă nu e gata, și-a adus aminte. Nu avea de gând să demareze. Știa asta. Când Tabitha Hutter va ajunge în hambar, Vic va sta să pornească motorul cu sărituri frenetice, călărind șaua. Hutter deja credea că Vic era nebună; imaginea aceea drăguță i-ar confirma suspiciunile.

S-a ridicat și s-a împins cu toată greutatea pe demaraj, iar Triumph-ul a pornit la viață cu un răcnet care a vânturat frunzele și a măturat praful de pe podea și a zguduit geamul din ferestre.

Vic a băgat viteza întâi și a dat drumul la ambreiaj, iar Triumph-ul a început să înainteze prin hambar.

În timp ce a ieșit, a privit scurt spre dreapta, către curte. Tabitha

Hutter era la jumătatea distanței până la hambar, roșie în obraji și cu o șuviță de păr căzută pe față. Nu își scosese pistolul și nu și l-a scos nici acum. Nici măcar nu a strigat la ea, doar stătea locului și se uita la Vic plecând. Vic i-a făcut un semn din bărbie, ca și cum ele două ar fi bătut palma cu ceva, iar Vic ar fi fost recunoscătoare față de Hutter pentru cum își respectă partea ei de înțelegere. Într-o clipită, Vic a lăsat-o în urmă.

Între capătul grădinii și insula formată de camerele de filmat era un spațiu gol de mai puțin de un metru, iar Vic a țintit într-acolo. Însă, apropiindu-se de drum, un bărbat a blocat culoarul, îndreptându-și aparatul de filmat spre ea. Îl suspendase la nivelul taliei, cu ochii în monitorul care se plia într-o parte a aparatului. Și-a menținut privirea pe micul ecran, chiar și dacă probabil că îi arăta o situație de viață și de moarte: 180 de kilograme de metal în mișcare, pilotate de o femeie dementă, venind în josul pantei fix spre el. Nu avea de gând să se ferească – nu la timp.

Vic și-a trântit piciorul pe frână, care a scos un pufnet și nu a făcut nimic.

Motocicleta încă nu e gata.

Ceva a fluturat în lateralul din stânga coapsei ei, iar privind în jos a văzut un tub de plastic prelung atârnând liber. Era legătura pentru frâna din spate. Nu era atașată la nimic.

Nu avea loc să evite idiotul cu camera, nu fără să părăsească aleea. A forjat Triumph-ul, l-a pus într-a doua și a accelerat.

O mână invizibilă a apăsat-o puternic pe piept. Era ca și cum ar fi accelerat într-un cuptor deschis.

Roata din față a intrat pe iarbă. Restul motocicletei a urmat-o. Cameramanul a părut să audă în cele din urmă Triumph-ul, huruitul cutremurător al motorului, și și-a ridicat un pic fruntea tocmai la timp ca să observe cum trece razant pe lângă el, suficient de aproape încât să îi șteargă fața. S-a dat în spate atât de iute, că s-a dezechilibrat și s-a împiedicat.

Vic a trecut cu furie. Suflul l-a răsucit ca un capac și a căzut pe drum, azvârlindu-și neputincios aparatul în timp ce făcea contact cu solul. La impactul cu asfaltul, aparatul de filmat a scos un sunet de crăpături costisitoare.

Ieșind de pe peluză și pe drum, cauciucul din spate a smuls stratul de iarbă, exact la fel cum obișnuia ea să își jupoaie coaja lipiciului Elmer de pe palme la orele de lucru manual din clasa a treia. Triumph-ul s-a înclinat într-o parte, iar ea a simțit că e în pericol să se răstoarne, zdrobindu-și piciorul sub mașinărie.

Dar mâna ei dreaptă și-a reamintit ce să facă și a accelerat și mai mult motocicleta, iar motorul a bubuit și a pocnit pe curbă ca un dop de plută apăsat sub apă și eliberat. Cauciucul a găsit aderența șoselei, și Triumph-ul a tresăltat departe de camere, microfoane, Tabitha Hutter, Lou, cabană și orice judecată a realității.

Casa Somnului

Wayne nu reușea să adoarmă și nu avea nimic cu care să își distragă atenția. Îi venea să vomite, dar stomacul îi era gol. Voia să iasă din mașină, însă nu reușea să găsească vreo cale.

Îi trecuse prin cap să scoată sertarele și să le izbească de geam, sperând să le spargă. Totuși, desigur, sertarele nu intenționau să se lase deschise. A făcut un pumn și și-a lansat întreaga lui greutate, cu un avânt imens, lovind unul dintre geamuri cu toată forța de care era capabil. Un junghi înfiorător și ascuțit l-a străbătut de la podul palmei până la încheietură.

Durerea nu l-a descurajat; mai mult ca orice, l-a făcut și mai disperat și necugetat. Și-a dat capul pe spate și și-a pocnit fruntea de sticlă. A simțit ca și cum cineva i-ar fi proptit o șină de tren peste sprânceană și ar fi izbit-o cu ciocanul argintiu al lui Charlie Manx. Wayne a alunecat în întuneric. Era la fel de groaznic precum căzătura continuă pe un șir prelung de trepte, un plonjon amețitor în noapte.

Privirea i s-a limpezit repede. Sau cel puțin așa i s-a părut lui – ar fi putut să fie și la o oră distanță. Poate chiar trei. Indiferent cât de mult a durat, când și-a recăpătat privirea și i s-au așezat gândurile, a descoperit că i-a revenit și starea de calm. Interiorul capului îi era cuprins de un vid reverberat, de parcă cineva i-ar fi cântat acolo, cu câteva minute înainte, o gamă furibundă la pian și ultimele ecouri abia ce se pierdeau.

O moleșeală amorțită – nu tocmai neplăcută – s-a revărsat asupra lui. Nu simțea nicio dorință de a se mișca, de a striga, de a face planuri, de a plânge, de a se îngrijora de nimic. Și-a palpat blând cu limba un dinte din partea de jos, care părea că se clatină, și a gustat sânge. Wayne s-a gândit dacă nu cumva lovise așa de tare geamul, că își dislocase dintele din rădăcină. Cerul gurii îl înțepa la atingerea limbii, care se simțea abrazivă, ca un șmirghel. Nu l-a preocupat prea mult acest aspect, era doar ceva ce remarcase.

Când s-a mișcat, într-un final, a făcut-o doar ca să își întindă brațul și să ia de pe jos ornamentul cu luna. Era neted ca dintele unui rechin, iar forma îi aducea un pic aminte de o unealtă specială pe care maică-sa o folosise la motocicletă, cheia cu camă. Era un fel de cheie, s-a gândit. Luna lui era o cheie către porțile de la Tărâmul Crăciunului, și nu s-a putut abține – ideea îl încânta. Nu avea cum să se împotrivească desfătării. Asemenea zăritului unei fete drăguțe cu razele soarelui jucându-i în păr, asemenea clătitelor și ciocolatei calde în fața unui foc trosnind. Desfătarea era una dintre forțele fundamentale ale ființei, precum gravitația.

Un fluture imens arămiu s-a târât pe partea opusă a geamului, cu trupul lui blănos la fel de gros ca degetul lui Wayne. Era odihnitor să privească cum hoinărește, bătând ocazional din aripi. Dacă geamul ar fi fost deschis, chiar și doar crăpat, fluturele i s-ar fi alăturat pe bancheta din spate, iar el ar fi avut atunci un animal de companie.

Wayne a mângâiat luna lui norocoasă, cu degetul mare mișcându-se înainte și înapoi, un gest simplu, impulsiv, ca de masturbare. Mama lui își avea motocicleta, dl Manx își avea Wraith-ul, însă Wayne avea o întreagă lună numai a lui.

A visat cu ochii deschiși la ce-ar face cu noul lui prieten, fluturele. Îi plăcea ideea de a-l învăța să îi aterizeze pe deget, ca un șoim dresat. Îl putea vedea în minte, așezându-i-se pe arătător, fluturând ușor și liniștit din aripi. Fluturele cel cuminte. Wayne l-ar fi numit Sunny[59].

Un câine a lătrat în depărtare, coloana sonoră a unei zile leneșe de vară. Wayne și-a scos dintele ieșit din gingie și l-a pus în buzunarul pantalonilor scurți. Și-a șters sângele de tricou. Când a revenit la mângâiat luna, degetele lui au mânjit peste tot cu sânge.

Ce mâncau fluturii? s-a întrebat. Era destul de sigur că polen. S-a mai întrebat cu ce altceva l-ar mai putea dresa: dacă l-ar putea învăța să zboare prin inele de foc sau să pășească pe o frânghie suspendată miniaturală. S-a imaginat un prestidigitator ambulant, cu joben și o mustață falsă neagră caraghioasă: Bizarul Circ cu Fluturi al Căpitanului Bruce Carmody! În mintea lui, își purta ornamentul cu lună ca o insignă de general, chiar pe rever.

S-a întrebat dacă l-ar putea învăța pe fluture să facă luping, ca un avion într-un spectacol aviatic. I-a trecut prin minte că dacă i-ar rupe o aripă, atunci sigur ar face numai lupinguri. Și-a imaginat că o aripă s-ar rupe ca o bucată de hârtie, cu o mică rezistență la început, apoi cu un sunet satisfăcător de exfoliere.

Geamul s-a coborât singur un centimetru, mânerul scârțâind ușor. Wayne nu s-a ridicat. Fluturele a ajuns la capătul sticlei, a bătut o dată

din aripi și a navigat aterizându-i pe genunchi.

— Hei, Sunny, a zis Wayne.

S-a aplecat ca să îl mângâie cu degetul, iar el a încercat să zboare, ceea ce nu era amuzant. Wayne s-a ridicat și l-a prins cu o mână.

O vreme, a încercat să îl învețe să facă trucuri, dar nu a trecut mult până ce fluturele a obosit. Wayne l-a lăsat pe podea și s-a așezat pe spate, ca să se odihnească, era și el un pic obosit. Obosit, dar simțindu-se bine. Reușise să smulgă de la fluture câteva lupinguri înainte ca acesta să nu mai miște deloc.

Și-a închis ochii. Limba i-a verificat nerăbdătoare cerul gurii. Gingia încă mai curgea, dar era ok. Propriul lui sânge avea un gust bun. Chiar și cât a moțăit, degetul lui mare a mângâiat în continuare micuța lui lună, curbura netedă și moale a ei.

Wayne nu și-a mai deschis ochii până să audă ușa de la garaj huruind către tavan. S-a ridicat, cu ceva efort, letargia plăcută fiind adânc înfiptă în mușchii lui.

Manx a încetinit pe măsură ce se apropia de mașină. S-a aplecat și și-a înclinat capul într-o parte – o mișcare de lamentare, ca a unui câine indecis – și s-a holbat prin geam la Wayne.

— Ce s-a întâmplat cu fluturele? a întrebat el.

Wayne a privit spre podea. Fluturele era vraiște, cu ambele aripi și picioare smulse. S-a încruntat, confuz. Fusese în regulă când începuseră să se joace.

Manx și-a cloncănit limba.

— Eh, am zăbovit suficient pe-aici. Am face bine să ne vedem de drum. Mai vrei nănic?

Wayne a scuturat din cap. A privit încă o dată la fluture, cu o senzație insinuată de neliniște, poate chiar rușine. Își reamintea că-i rupsese cel puțin o aripă, dar, în același timp, păruse... *incitant*. Ca desfăcând banda adezivă unui cadou de Crăciun perfect ambalat.

L-ai ucis pe Sunny, s-a gândit Wayne. Inconștient, și-a strâns în pumn ornamentul cu luna. *L-ai mutilat*.

Nu-și dorea să-și amintească momentul în care îi smulsese picioarele. Trăgând de ele unul câte unul în timp ce fluturele se zbătea frenetic. A cules în palmă rămășițele lui Sunny. În portiere erau niște scrumiere micuțe, cu capace de nuc. Wayne a deschis una, a băgat acolo fluturele și a lăsat-o să se trântească pe arc. Gata. Acum era mai bine.

Cheia s-a răsucit singură în contact, cu mașina răbufnind la viață. Radioul a pornit și el. Elvis Presley promitea că va veni acasă de Crăciun. Manx s-a lăsat în spatele volanului.

— Ai tras aghioase zilei, a zis el. După toată agitația de ieri, nici nu mă

miră! Mă tem că ai dormit cât a fost cina. Te-aș fi trezit, însă am socotit că ai nevoie mai mult de somn.

— Nu mi-e foame, a spus Wayne.

Imaginea aceea cu Sunny rupt în bucăți îi deranjase stomacul, iar gândul la mâncare – din cine știe ce motiv, își întruchipa acest concept printr-o serie de cârnați îmbibați în grăsime – îl făcea să-i fie rău.

— Eh, asta e. Ajungem diseară în Indiana. Sper că până atunci îți vei recupera apetitul! Știam pe vremuri un restaurant la marginea șoselei I-80 unde puteai primi un coș de cartofi prăjiți preparați în scorțișoară și zahăr. *Asta da* senzație gustativă unică în tot universul! Nu te poți opri din mâncat până ce nu dispar toți cartofii și lingi șervețelul, a zis, apoi a oftat. Chiar că *îmi plac* dulciurile. E un miracol că nu mi-au putrezit dinții până acum!

A rânjit peste umăr, către Wayne, arătându-și șirul de colți maronii și pestriți, îndreptați în diverse direcții. Wayne văzuse câini bătrâni cu dinți mai curați și mai sănătoși.

Manx a strâns în mână un teanc de hârtii, ținute laolaltă de o agrafă mare galbenă, și s-a făcut comod pe scaun, răsfoindu-le cu degetul mare. Paginile arătau de parcă ar mai fi fost citite, iar Manx le-a analizat doar o jumătate de minut înainte de a se apleca și a le introduce în torpedo.

— Bing a fost ocupat la calculatorul lui, a zis Manx. Îmi aduc aminte de vremuri în care puteai rămâne fără jumătate de nas dacă ți-l băgai prea mult în treburile altora. Acum poți găsi aproape orice despre oricine, cu un apăsat de buton. Nu mai există intimitate și responsabilitate și toată lumea își vâră nasul unde nu le fierbe oala. Probabil că ai putea căuta pe intercabluri și să afli ce culoare are lenjeria pe care o port azi pe mine. Și totuși, tehnologia acestei ere nerușinate oferă câteva oportunități! N-o să-ți vină să crezi câte informații a fost în stare să strângă Bing despre Margaret Leigh. Cu părere de rău, trebuie să îți spun că buna prietenă a mamei tale e o dependentă de droguri și o femeie cu caracter dubios. Nu e ceva ce mă miră. Cu tatuajele mamei tale și modul ei de a vorbi nefeminin, este exact anturajul cu care te-ai aștepta să se înhăiteze. Dacă vrei, ești binevenit să citești singur despre dra Leigh. N-aș vrea să te plictisești cât stăm pe drum.

Sertarul de sub scaunul șoferului s-a întredeschis. În el erau hârtiile despre Maggie Leigh. Wayne mai văzuse de câteva ori trucul ăsta și n-ar fi trebuit să fie surprins, dar tot a fost.

S-a aplecat în față și a apucat teancul de coli – după care sertarul s-a trântit, închizându-se așa de iute și cu un zgomot așa de tare, că Wayne a scos un icnet și a scăpat grămada pe jos. Charlie Manx a râs, acel *hiii-haaa* răgușit și strident al unui martalog care tocmai ce auzise un banc ce

implica un jidan, un negrotei și o feministă.

— N-ai pierdut vreun deget, nu? Automobilele din ziua de azi vin cu tot felul de opționale de care n-are nimeni nevoie. Au radio cu unde aduse de sateliți, scaune încălzite și GPS pentru oameni care sunt prea ocupați ca să fie atenți pe unde merg – care de obicei înseamnă nicăieri! Însă acest Rolls are un accesoriu pe care nu-l vei regăsi în multe vehicule moderne: simțul umorului! Ai face bine să stai pe vârfuri în Wraith, Wayne! Bătrâna doamnă aproape că te-a prins moțăind!

Și ce vuiet ar fi fost. Wayne s-a gândit că dacă ar fi fost mai lent, ar fi fost o probabilitate mare ca sertarul să-i fi sfărâmat degetele. A lăsat hârtiile pe podea.

Manx și-a pus brațele pe separator și și-a întors capul ca să se uite prin lunetă în timp ce dădea cu spatele, ieșind din garaj. Tăietura de pe frunte era vineție și roz și părea veche de două luni. Își îndepărtase bandajul de pe ureche. Urechea tot nu mai era, dar urmele începuseră să se vindece, lăsând un ciot care era ceva mai acceptabil de privit.

NOS4A2 a început să se deplaseze până la jumătatea aleii, după care Manx a oprit mașina. Bing Partridge, Omul cu Mască de Gaze, pășea de-a lungul curții, ținând într-o mână un troler cu model tartan. Își pusese pe cap o șapcă FDNY[60] murdară și pătată care să se asorteze cu tricoul FDNY pătat și niște ochelari de soare grotești, roz, de fată.

— Ah, a bâiguit Manx. Ar fi fost mai bine dacă ai fi dormit și în partea asta a zilei. Mă tem că următoarele minute pot fi dezagreabile, tinere Stăpâne Wayne. Nu e niciodată plăcut pentru copii când adulții se ceartă.

Bing s-a îndreptat într-un târșâit rapid către portbagajul mașinii, pe care a încercat să îl deschidă. Doar că portbagajul a rămas închis. Bing s-a încruntat, luptându-se cu încuietoarea. Manx era răsucit pe jumătate în scaunul lui, privindu-l prin luneta mașinii. Cu toate vorbele lui despre lucrurile care vor deveni dezagreabile, zâmbetul care i se năștea în colțul gurii dădea un indiciu.

— Dle Manx! a strigat Bing. Nu pot să deschid portbagajul!

Manx nu a răspuns.

Bing a șchiopătat către ușa de la pasager, încercând să își retragă greutatea de pe glezna pe care i-o mușcase Hooper. Geamantanul i se lovea de picior în timp ce pășea.

Când și-a pus mâna pe mânerul de la ușă, încuietoarea a pocnit în poziția închis.

Bing s-a mai încruntat o dată, trăgând de mâner.

— Dle Manx? a zis el.

— Nu te pot ajuta, Bing, a spus Manx. Mașina nu te vrea.

Wraith-ul și-a reluat mișcarea în marșarier.

Bing n-a dat drumul mânerului și a rămas prins de ușă. A smucit din nou. Gușa îi bălăbănea.

— Dle Manx! Nu plecați! Dle Manx, așteptați-mă! Ați spus că pot veni!

— Asta a fost înainte să o lași să scape, Bing. Ne-ai dezamăgit. *Eu* poate că te iert. Știi că te-am privit mereu ca pe un fiu. Însă nu am un cuvânt de spus aici. Ai lăsat-o să plece, iar acum Wraith-ul te lasă *pe tine* să pleci. Wraith-ul e ca o femeie, știi? Nu poți să te pui cu o femeie! Ele nu sunt ca bărbații. Nu operează cu rațiunea! Pot să simt cum scuipă furioasă printre dinți pentru cât de neglijent ai fost cu arma ta.

— Nu! Dle Manx! Dați-mi o nouă șansă! Vă rog! Mai vreau o nouă șansă!

S-a împiedicat și a lovit cu trolerul de picior. Acesta s-a deschis, împrăștiind de-a lungul aleii maieuri și lenjerie și șosete.

— Bing, a zis Manx. Bing, Bing. Nu te luăm. Vin să ne jucăm când ne aranjăm.

— Pot să mă descurc mai bine! O să fac tot ce-mi cereți! Aoleo, vă rog, dle Manx! *Vreau o nouă șansă!*

Deja țipa.

— Nu vrem toți? a zis Manx. Dar singura persoană care a primit o nouă șansă e Victoria McQueen. Și asta nu-i bine deloc, Bing.

Pe măsură ce mașina continua să meargă cu spatele, a făcut un viraj, pentru a se poziționa pe stradă. Bing a fost dat la pământ, căzând pe asfalt. Wraith-ul l-a târât un metru, cu el ținându-se tare și smucind de portieră.

— Orice! Orice! Dle Manx! *Orice pentru dumneavoastră! Viața mea! Pentru dumneavoastră!*

— Sărmanul meu băiat, a spus Manx. Sărmanul și dulcele meu băiat. Nu mă face să devin trist. Mă faci să mă simt groaznic! Dă drumul la ușă, te rog! Îmi e și-așa greu!

Bing a dat drumul, deși Wayne nu și-a dat seama dacă făcea ce i se zicea sau nu mai avea energia să continue priza. S-a întins pe drum, pe stomac, hohotind.

Wraith-ul a accelerat, îndepărtându-se de casa lui Bing, îndepărtându-se de ruina arsă a bisericii de pe deal. Bing s-a cocoțat în picioare și a alergat după ei cam zece metri, deși rămânea foarte repede în urmă. Apoi s-a oprit în mijlocul străzii și a început să își bată cu pumnii în cap, lovindu-se peste urechi. Ochelarii lui roz stăteau într-o rână, cu o lentilă spartă. Fața lui masivă și urâtă căpătase o nuanță lucioasă și otrăvitoare de roșu.

— Aș face *orice*! a strigat Bing. *Orice! Doar! Dați-mi! O! Nouă! Șansă!*

Wraith-ul s-a oprit la un semn de stop, după care a luat curba, iar Bing

a dispărut vederii.

Wayne s-a întors ca să privească înainte.

Manx a aruncat un ochi la el, prin oglinda retrovizoare.

— Îmi pare rău că a trebuit să asiști la așa ceva, Wayne, a zis Manx. E îngrozitor să vezi pe cineva atât de supărat, mai ales un ins așa de treabă ca Bing. Chiar îngrozitor. Însă și... și un pic prostesc, nu crezi? Ai văzut cum n-a vrut să dea drumul la ușă? Am crezut că o să îl târâm după noi tocmai până în Colorado!

Manx a râs din nou, din toată inima.

Wayne și-a atins buzele și a realizat – cu un junghi teribil în stomac – că zâmbea.

---

59. *Sunny* = luminos, însorit, optimist. (eng.) (n. trad.)
60. Departamentul de Pompieri al Orașului New York. (n. trad.)

Route 3, New Hampshire

Șoseaua avea o mireasmă distinctă, de ace de brad, de apă și de pădure.

Vic s-a gândit că vor fi sirene, dar atunci când s-a uitat în oglinda stângă a văzut doar o jumătate de kilometru de asfalt pustiu, fără niciun sunet în afara huruitului Triumph-ului.

Un avion de pasageri tăia cerul undeva la șase mii de metri înălțime: un fuior sclipitor de lumină, îndreptându-se către vest.

La următoarea curbă, a părăsit drumul lacului și a virat spre dealurile înverzite ce străjuiau Winnipesaukee, îndreptându-se și ea către vest.

Nu avea idee cum să procedeze pe mai departe, cum să facă să aibă efect, și s-a gândit că are foarte puțin timp ca să își dea seama. Își găsise ieri calea spre pod, însă părea că trecuse extraordinar de mult timp de atunci, aproape la fel de mult ca întreaga ei copilărie.

Acum, părea prea însorit și luminos pentru ca ceva imposibil să ia ființă din neant. Claritatea zilei cerea o lume care avea sens, care opera după legi cunoscute. Pe după fiecare curbă nu era decât și mai multă șosea, cu asfaltul proaspăt și îmbiat de raze de soare.

Vic a urmat serpentinele, urcând constant pe culmile dealurilor, departe de lac. Mâinile îi erau alunecoase pe ghidon, iar piciorul o durea de la schimbătorul de viteze. A accelerat și a mai accelerat încă pe atât, de parcă prin simplă viteză ar fi putut să sfâșie acel tiv în țesătura lumii.

A trecut iute printr-un oraș care nu era cu mult mai mare decât semaforul intermitent atârnat deasupra unei intersecții cu patru căi. Vic intenționa să meargă până i se termina benzina, apoi să abandoneze motocicleta în praf și să înceapă să alerge pe jos, chiar pe mijlocul drumului, să alerge până ce tâmpenia de Pod al Căii Mai Scurte i-ar fi apărut în fața ochilor sau până i-ar fi cedat picioarele.

Doar că nu avea să apară, deoarece nu era niciun pod. Singurul spațiu în care exista Calea Mai Scurtă era cel al propriei minți. Cu fiecare

kilometru parcurs, acest lucru îi devenea și mai evident.

Era precum insistaseră dintotdeauna medicii psihiatri: o supapă de evadare prin care ea sărea atunci când nu se mai putea confrunta cu realitatea, vigoarea unei fantezii reconfortante create de o femeie violent de deprimată și cu istoric de traumă.

A mers și mai repede, luând virajele cu aproape o sută la oră.

Mergea atât de repede, că ar fi fost posibil să consideri că apa șiroind din ochii ei era o reacție la vântul care îi bătea în față.

Triumph-ul a reînceput să urce, îmbrățișând panta unui deal. La o curbă, aproape de culme, o mașină de poliție a trecut razant pe lângă, în direcția opusă. Ea era aproape de linia dublă din mijloc și a simțit cum e împinsă de curentul de aer, gata să o dezechilibreze. Pentru o clipă, șoferul fusese la numai o lungime de braț. Geamul îi era dat jos, cu cotul scos pe fereastră, un tip cu bărbie dublă și o scobitoare în colțul gurii. Fusese atât de aproape de el, că i-ar fi putut apuca scobitoarea dintre buze.

În clipa următoare, el dispăruse, iar ea trecuse de deal. Probabil că gonea spre acea intersecție cu semafor intermitent, sperând să îi taie acolo calea. Polițistul ar fi trebuit să urmeze până în oraș tot drumul bătut de vânt înainte de a se putea întoarce, să vină după ea. Avea poate un minut avans.

Motocicleta s-a aplecat pe o curbă strânsă și cu panoramă, iar ea a aruncat o privire spre Golful Paugus de dedesubt, de un albastru închis și rece. S-a întrebat unde oare va fi dusă la închisoare, când oare va mai avea ocazia să vadă apa. Își petrecuse în diverse aziluri o atât de mare parte din viața ei de adult, mâncând mâncare de azil, trăind după reguli de azil. Apă care avea gust de rugină, asemenea țevilor învechite. Scaune de toaletă din inox, și singura dată când vedeai apă limpede era atunci când apăsai butonul rezervorului.

Drumul urca și cobora, iar într-o micuță vale se afla un magazin de țară, pe stânga. Era o clădire cu un etaj, din bușteni, cu un semn alb din plastic atârnat deasupra ușii: VIDEOCASETE NORTH COUNTRY. Aici, magazinele încă mai închiriau casete video – nu DVD-uri, ci chiar benzi magnetice. Vic aproape că depășise clădirea atunci când s-a hotărât să intre în parcarea magazinului și să se ascundă. Parcarea din pământ tasat se continua până în spatele clădirii, iar acolo, la umbra coniferelor, era întuneric.

A rămas cu piciorul pe frâna din spate, deja făcând virajul, când și-a adus aminte că nu avea frână de spate. A apăsat tare pe frâna din față. Pentru prima dată, i-a trecut prin minte că nici aceea s-ar putea să nu funcționeze.

Funcționa. Frâna din față a intrat puternic în acțiune și ea aproape că s-a răsturnat peste ghidon. Roata din spate a protestat furtunos pe asfalt, pictând o urmă neagră de cauciuc. Încă mai patina atunci când a intrat în parcare. Roțile au brăzdat pământul gol, ridicând nori de praf.

Triumph-ul a mai percutat alți patru metri, dincolo de Videocasete North Country, șfichiuind aerul până să se oprească de tot în capătul parcelei.

Sub frunzișul permanent aștepta întunericul nopții. În spatele clădirii, un lanț petrecut bloca accesul către o alee, o cărare prăfuită decupată printre buruieni și ferigi. Poate un drumeag pentru motociclete off-road sau un marcaj pentru turiști, părăsit. Nu îl observase de la șosea; nimeni n-ar fi avut cum, ascuns în umbre cum era.

N-a auzit mașina de poliție decât după ce aceasta a fost foarte aproape, urechile ei fiindu-i cuprinse de sunetul propriei respirații întretăiate și al bătăilor inimii. Mașina a trecut șuierând, zdruncinată de denivelările drumului.

În colțul ochilor, a zărit o mișcare. A privit în sus, la fereastra cu sticlă mată acoperită pe jumătate cu o reclamă la Powerball[61]. O fată grasă cu un inel în nas o privea intens, cu ochi alarmați. Avea la ureche un telefon, iar gura i se închidea și deschidea.

Vic s-a uitat la cărarea de dincolo de lanț. Făgașul îngust era învelit de ace de pin. Se îndrepta abrupt în pantă. A încercat să ghicească ce-ar fi putut fi acolo jos. Route 11, cel mai probabil. Dacă drumul nu ducea la autostradă, măcar ar fi putut să îl urmeze până ce se închidea, apoi să lase motocicleta printre pini. Ar fi fost liniște între copaci, un loc bun în care să se așeze și să aștepte să sosească poliția.

A schimbat viteza în neutru și a ocolit lanțul. După care și-a pus picioarele pe trepte și a lăsat gravitația să facă restul.

Vic a înaintat printr-un umbrar întunecat ce mirosea dulceag a brazi, a Crăciun – un gând care i-a dat fiori. Îi aducea aminte de Haverhill, de pădurile orașului și de povârnișul din spatele casei unde crescuse. Roțile i s-au zdruncinat de rădăcini și de pietre, iar motocicleta aluneca pe teren nesigur. A fost nevoie de multă concentrare pentru a ghida motorul prin cărarea îngustă. S-a ridicat în șa, ca să urmărească roata din față. A trebuit să își pună opreliște gândurilor, să își golească mintea, nu își permitea nicio distragere cu poliția, Lou, Manx sau chiar cu Wayne. Nu era capabilă să descurce lucruri acum; trebuia, în schimb, să se concentreze la a-și menține echilibrul.

Era, oricum, greu să fie copleșită de emoții în acel clarobscur al coniferelor, cu lumina căzând razant printre crengi și atlasul norilor albi inscripționați pe cerul de deasupra. Ceafa îi era înțepenită și rigidă, dar

sudoarea era de bun augur, o făcea să fie conștientă de propriul trup lucrând în tandem cu motocicleta.

Vârfurile brazilor și pinilor au fost periate de o boare tăcută, ca șuierul unui râu.

Și-ar fi dorit să fi avut șansa de a-l lua pe Wayne pe motocicletă. Dacă ar fi putut să îi arate asta, aceste păduri, cu covorul lor de ace ruginii, sub un cer luminat de cele mai aprinse raze de iulie, s-a gândit că ar fi fost o amintire de neuitat pentru amândoi, pentru tot restul vieții lor. Ce minunat ar fi fost să fi putut să meargă printre umbrele înmiresmate împreună cu Wayne, ținând-o strâns de talie, urmând o cărare înglodită până ce ar fi găsit un loc liniștit în care să se oprească, împărțind un prânz și câteva cutii de suc acidulat, adormind unul în brațele celuilalt lângă motocicletă, în această casă a somnului ancestrală, cu a sa podea de pământ reavăn și al său tavan înalt de coroane verzi întrepătrunse. Când și-a închis ochii, aproape că a putut simți brațele lui Wayne în jurul ei.

Dar nu a îndrăznit să își închidă ochii decât o clipă. A expirat adânc și a privit în sus – iar în acel moment motocicleta a ajuns la capătul văii și a traversat cei câțiva metri de teren plan care o mai despărțeau de podul acoperit.

---

61. Joc național de loterie în S.U.A. (n. trad.)

Calea Mai Scurtă

Vic a apăsat cu piciorul pe frâna din spate, un gest instinctiv care nu a avut niciun rezultat. Motocicleta și-a continuat drumul, rulând până la intrarea în Podul Căii Mai Scurte înainte ca ea să-și amintească de frâna din față și să se oprească de tot.

Era ridicol, un pod cu acoperiș lung de o sută de metri poziționat pe un teren din mijlocul pădurii, neunind nimic. Dincolo de intrarea cu vițele de iederă se afla un întuneric înfricoșător.

— Mda, a zis Vic. Ok. Ești destul de freudian.

Doar că nu era. Nu era scoica mămicuței; nu era tubul născării; motocicleta nu era mădularul metaforic sau o alegorie pentru actul sexual. Era un pod acoperind distanța dintre pierdut și găsit, un pod peste ceea ce era posibil.

Ceva a iscat un zgomot fluturat printre grinzile căpriorilor. Vic a tras puternic aer în piept și a simțit izul liliecilor: un miros stătut de animal, sălbatic și respingător.

În toate acele dăți când traversase podul, nici măcar o dată nu fusese doar imaginația unei femei instabilă emoțional. Era o tulburare a cauzei și a efectului. Fusese, în unele momente din viața ei, o femeie instabilă emoțional din cauza acelor dăți când traversase podul. Podul nu era, probabil, un simbol, ci o exprimare a gândurilor, a gândurilor ei, și, în toate acele dăți când îl traversase, ea zdruncinase creaturile dinăuntru. Scândurile se scuturaseră. Praful adunat se ridicase. Liliecii fuseseră treziți și zburaseră înnebuniți.

Imediat la intrare, scris în spray verde, erau cuvintele CASA SOMNULUI →.

A băgat motocicleta în treapta întâi și a urcat roata din față pe pod. Nu s-a întrebat dacă Podul Căii Mai Scurte era sau nu cu adevărat acolo, nu s-a întrebat dacă nu se îndreaptă oare spre o halucinație. Situația era clară. Iată-l aici.

Tavanul era acoperit de lilieci, cu aripile lor strânse pe lângă corpuri

ca să le ascundă fețele, acele fețe care erau ale ei înseși. Se fremătau neliniștiți.

Scândurile au scos un *zdrang-clang-drang* sub cauciucurile motocicletei. Erau desprinse și neregulate, lipsind pe alocuri. Întreaga structură se scutura sub forța și greutatea motocicletei. Din grinzi a început să cadă praf, într-o ploaie stropită fin. Totuși, podul nu fusese atât de dărăpănat ultima dată când trecuse prin el. Acum se cocârjea, cu pereții aplecați vizibil spre dreapta, ca un coridor într-o casă a oglinzilor.

A trecut de o gaură în perete, unde lipsea o scândură. Dincolo de spațiul îngust era o ninsoare viscolită de particule luminoase. Vic aproape că a dat să oprească, dorindu-și să se uite mai bine. Însă o scândură de sub roată a trosnit imediat, cu un sunet de foc de armă, iar ea a simțit cum pneul cade cinci centimetri. A rotit de accelerație, iar motocicleta a țâșnit înainte. În plonjonul ei, a mai auzit o altă scândură plesnind sub cauciucul din spate.

Greutatea mașinăriei era aproape prea mult pentru lemnul învechit. Dacă s-ar fi oprit, șipcile putrezite ar fi putut ceda sub ea și să o arunce în... în... cine știe ce era acolo. Hăul dintre gând și realitate, dintre a-și imagina și a avea ființă, probabil.

Nu putea vedea către ce se deschidea capătul tunelului. Dincolo de ieșire era doar o scânteie, o sclipire care îi dăuna privirii. Și-a ferit chipul și a zărit vechea ei bicicletă galben-albastră, cu mânerele și spițele acoperite de pânze de păianjen. Se sprijinea de un perete, părăsită.

Roata din față a motocicletei a înghiontit-o peste buza podului și a scos-o pe asfalt.

Vic a frânat complet și și-a pus jos un picior. Și-a făcut palma căuș cu o mână și a scrutat în jur.

Ajunsese la o ruină. Era în spatele unei biserici care fusese distrusă de un incendiu. Rămăsese numai fațada, conferindu-i un aspect de platou de filmare, un perete fals, solitar, menit să sugereze în spatele lui o întreagă clădire. Erau câteva strane înnegrite și un câmp de geamuri sparte și afumate, presărate cu cutii ruginite de bere. Nu mai era întreg nimic altceva. O parcare ștearsă de soare, fără o formă anume, se întindea stingheră și întinsă, cât vedea cu ochii.

A băgat Triumph-ul în viteza întâi și a înaintat până la fațada a ceea ce a presupus că este Casa Somnului. Acolo s-a oprit din nou, cu motorul huruind neregulat, cu pocnete ocazionale.

În față se afla un panou cu genul acela de litere pe coli plastifiate transparente ce puteau fi mutate ca să indice mesaje diferite; părea mai degrabă ceva ce-și avea locul în dreptul unui Dairy Queen[62] decât la intrarea într-o biserică. Vic a citit ce era scris acolo, iar trupul i s-a

cutremurat cu un fior.

New American

Faith Tabernacle

Dumnezeu a ars de viu

Doar dracii știu

Mai departe, era o stradă de periferie, încremenită în arșița amiezii târzii. S-a întrebat unde oare se află. Ar fi putut fi tot în New Hampshire – dar nu, lumina nu era potrivită pentru New Hampshire. Dincolo, fusese senin și cer albastru și luminos. Aici era mai cald, cu niște nori joși apăsând pe cer, ștergând din sclipirea zilei. Părea ca o vreme în prag de furtună, și, chiar în timp ce ea stătea acolo, călărind motocicleta, a auzit în distanță trosnetul prelung al unui prim tunet. S-a gândit că va începe să toarne cu găleata dintr-o clipă-ntr-alta.

A examinat din nou biserica. O pereche de uși se întindea pe fundația de ciment. Uși de subsol. Erau încuiate cu un lanț gros și un lacăt lucios de alamă.

Mai departe, poziționată printre copaci, se afla un fel de magazie sau șopron alb cu acoperiș de șindrilă albastră. Șindrilele erau acoperite de mușchi, iar câteva buruieni și păpădii creșteau direct din acoperiș. În partea din față era o poartă mare ca de hambar, suficient de largă încât să poată primi un autoturism, iar în lateral o ușă cu o singură fereastră. Pe interiorul geamului era lipită o foaie de hârtie.

Aici, s-a gândit, apoi a înghițit în sec. *El e aici*.

Se repeta ce se petrecuse în Colorado. Wraith-ul o va aștepta parcat înăuntrul șopronului, cu Wayne și Manx stând înăuntru, pândind să cadă seara.

Vântul s-a întețit, răsfirând frunzele. Se mai auzea și un alt sunet, de asemenea, de undeva din spatele lui Vic, un bâzâit mecanic, un freamăt de oțel. A privit în josul străzii. Cea mai apropiată casă era o fermă micuță și bine întreținută, zugrăvită într-un roz căpșună și cu ornamente albe, astfel încât semăna cu un tort Hostess, din cele cu nucă de cocos pe ele. Sno Balls, s-a gândit Vic. Peluza era plină de flori cu rozete de morișcă pe care și le înfig oamenii în curți ca să prindă vântul. Se învârteau înnebunite, acum.

Un pensionar scund și gras, hidos, stătea pe aleea lui, cu o pereche de foarfece de grădină, privind-o chiorâș. Probabil genul acela de paznic al cartierului, ceea ce însemna că dacă nu o va cotropi în cinci minute furtuna, o vor cotropi polițiștii.

A înaintat cu motocicleta până la marginea proprietății, apoi a oprit motorul și a lăsat cheile în contact. Voia să fie pregătită să plece în grabă. S-a mai uitat o dată la șopron, aflat în lateralul ruinei. A remarcat, ca un gând pasager, că nu avea salivă. Gura îi era la fel de uscată precum frunzele bătute de vânt.

A simțit cum se naște un junghi în ochiul stâng, o senzație pe care și-o aducea foarte bine aminte din copilărie.

Vic a părăsit motocicleta și a început să se deplaseze către șopron pe picioarele care dintr-o dată i-au devenit nesigure. La jumătatea distanței, s-a aplecat și a ridicat o bucată spartă de asfalt, de mărimea unei farfurii. Aerul a vibrat după un alt șir de tunete îndepărtate.

Știa că ar fi o greșeală să strige numele fiului ei, dar a descoperit că buzele i-au format oricum cuvântul: *Wayne, Wayne.*

În spatele orbitelor ochilor, pulsul bătea spintecat, așa că totul în jur părea să tresalte nervos. Adierea sufocantă mirosea a lame de ras.

Când mai avea doar cinci pași până la ușa secundară, a putut citi semnul scris de mână și lipit de interiorul geamului:

INTRAREA INTERZISá

DOAR PERSONALUL AUTORIZAT!

Bucata de asfalt a trecut iute prin geam, smulgând coala de hârtie. Vic nu mai raționa, doar se mișca. Trăise deja aceeași scenă și știa cum se termină.

Dacă era ceva în neregulă cu Wayne, la fel cum fusese în neregulă cu Brad McCauley, va fi trebuit să îl care cu ea. Dacă era ca McCauley – pe jumătate strigoi, vreun vampir înghețat – ea îl va readuce în simțiri. Îi va da cei mai buni doctori. Îl va repara la fel cum reparase motocicleta. Îl făcuse înăuntrul trupului ei. Manx nu avea cum să îl recompună pur și simplu cu mașina lui.

Și-a împins mâna prin geamul spart, ca să învârtă mânerul. A pipăit după încuietoare, chiar dacă nu zărea Wraith-ul înăuntru. Era loc pentru o mașină, însă nu era niciuna prezentă. De pereți erau rezemați saci cu fertilizator.

— Hei! Ce crezi că faci?! s-a auzit o voce subțire, șuierată, de undeva din spatele ei. Pot să sun la poliție! Pot să îi sun imediat!

Vic a răsucit broasca, a împins în ușă și a rămas cu respirația întretăiată, privind spațiul micuț, rece, întunecat și gol al șopronului.

— Ar fi trebuit să fi chemat deja poliția! Aș putea să vă pun pe voi *toți* să fiți arestați pentru violare de domiciliu! a strigat acel cineva.

Ea mai că nu-l auzea. Însă chiar și dacă ar fi ascultat cu atenție, tot nu ar fi recunoscut vocea. Era răgușită și sugrumată, de parcă ar fi plâns de curând sau ar fi fost pe cale să o facă. Acolo pe deal, nu i-a trecut nici măcar o clipă prin minte că o mai auzise înainte.

S-a întors pe un călcâi, având acum în față un bărbat hidos într-un tricou FDNY, pensionarul care fusese în curtea lui cu foarfeca de grădină. Încă o mai ținea în mână. Ochii i se bulbucaseră în spatele ochelarilor cu ramă neagră de plastic. Părul îi era scurt și țepos și răsfirat, negru îmbibat cu argintiu.

Vic l-a ignorat. A măturat cu privirea pe jos, a găsit o piatră albăstruie, a apucat-o și a mers țanțoșă până la ușile care duceau la subsolul bisericii arse. S-a pus într-un genunchi și a început să izbească în lacătul mare Yale care ținea ușile închise. Dacă Wayne și Manx nu erau în șopron, atunci acesta era singurul loc rămas. Nu știa unde ar fi putut să își ascundă Manx mașina, iar dacă ar fi dat de el dormind acolo jos nu plănuia să îl întrebe înainte de a folosi piatra ca să-i spargă capul.

— Hai, și-a zis sieși. Haide o dată și deschide-te-n pizda mă-tii.

A pocnit piatra peste lacăt. Au sărit scântei.

— Asta e proprietate privată! a strigat bărbatul hidos. Tu și cu prietenii tăi nu aveți niciun drept să coborâți acolo! Gata! Sun la poliție!

Abia atunci i-a atras ei atenția ce tot striga omul acela. Nu partea referitoare la poliție. Cealaltă.

A aruncat piatra deoparte, și-a șters transpirația de pe față și s-a înfipt în călcâie. Când s-a întors către el, bărbatul a dat doi pași speriați în spate și aproape că s-a împiedicat în propriile picioare. A ridicat între ei foarfeca de grădină.

— *Nu! Nu mă răni!*

Vic a presupus că arăta a infractoare și a țicnită. Dacă asta vedea el la ea, nu avea ce să-i reproșeze. Fusese ambele lucruri la diverse momente din viața ei.

Și-a ridicat brațele în sus, gesticulând calm în aer.

— Nu o să-ți fac rău. Nu vreau nimic de la tine. Doar caut pe cineva. M-am gândit că ar putea fi acolo înăuntru, a zis ea, arătând scurt către ușa de la pivniță. Ce-ai spus referitor la „prietenii mei"? Care prieteni?

Micuțul gnom hidos a înghițit cu greu.

— Nu-s aici. Oamenii pe care-i cauți. Au plecat. Au luat mașina acum puțină vreme. Cam de o jumătate de oră. Poate și mai puțin.

— *Cine?* Te rog. *Ajută-mă. Cine* a plecat? Era cineva într-o...

— Mașină veche, a zis omul scund. Ca una de epocă. A avut-o parcată acolo în șopron... și cred că a petrecut noaptea înăuntru! – și a indicat spre ușile către subsol. M-am gândit să chem poliția. Nu e prima dată

când intră nemernici care prizează droguri. Însă au plecat! Nu mai sunt aici. A luat mașina acum ceva vreme. O jumătate de oră...

— Ai mai zis asta, i-a tăiat-o ea, dorindu-și să îl apuce de gâtul lui gros și să-l scuture. Era cu ei vreun băiat? Un băiat pe bancheta din spate a mașinii?

— De ce, asta nu știu! a spus bărbatul și și-a pus degetele la buze, holbându-se la cer cu o expresie de stupoare aproape comică. Mi s-a părut că era cineva cu el. În spate. Da. Da, fac pariu că era un copil în mașină!

A privit din nou la ea și a schimbat registrul:

— Ești bine? Arăți groaznic. Vrei să suni undeva de pe telefonul meu? Ar trebui să bei ceva.

— Nu. Da. Eu... mulțumesc. Bine.

S-a legănat șovăit, de parcă s-ar fi ridicat prea repede în picioare. El fusese aici. Wayne fusese aici și plecase. Acum o jumătate de oră.

Podul ei o îndrumase greșit. Podul ei, care o condusese mereu de-a lungul distanței dintre pierdut și găsit, nu o așezase deloc în locul corect. Poate că aceasta era Casa Somnului, această biserică părăsită, această grămadă de traverse de lemn carbonizate și sticlă spartă, iar ea își *dorise* să găsească acest loc, își dorise din tot sufletul, dar numai pentru că Wayne ar fi trebuit să fie aici. Wayne ar fi trebuit să fie *aici* – nu la drum cu Charlie Manx.

Gata, asta fusese totul, a presupus ea, frântă. La fel cum piesele de Scrabble ale lui Maggie Leigh nu-i puteau oferi nume proprii – Vic își aducea acum aminte de asta, își aducea aminte o grămadă de lucruri în acea dimineață –, podul lui Vic avea nevoie să se ancoreze pe ambele maluri de pământ ferm. Dacă Manx se afla undeva pe o autostradă, podul ei nu se putea conecta. Ar fi fost ca a încerca să dai un bobârnac unui glonț țâșnind prin aer. (Vic a avut o scurtă reminiscență a unui tub de plumb făcând un tunel în apa lacului, iar ea îndepărtându-l cu palma, numai ca să-l regăsească imediat după aceea în mâna ei.) Caleascurtă nu știa cum să o poarte către un spațiu ce nu rămânea fix, așa că făcuse următorul cel mai bun lucru posibil. În loc să o îndrume spre unde se afla Wayne, o adusese acolo unde fusese Wayne cel mai recent.

De-a lungul fundației casei roz creșteau flori sângerii lugubre. Casa era așezată mai sus de stradă, retrasă față de celelalte clădiri, un spațiu la fel de ferit precum cocioaba unei vrăjitoare bătrâne dintr-un basm – și, în felul ei, la fel de fantastică precum o casă din turtă dulce. Iarba era întreținută bine. Bărbatul micuț și hidos a condus-o până în spate, către o ușă cu panou de plasă de insecte, care dădea în bucătărie.

— Mi-aș fi dorit să mi se dea o a doua șansă, a zis el.

— La ce?

El a părut că are nevoie de o clipă de gândire.

— Șansa de a face altfel lucrurile. I-aș fi putut opri să plece. Bărbatul și fiul tău.

— De unde ai fi putut ști? a întrebat ea.

El a ridicat din umeri.

— Ai venit de departe? a întrebat el cu vocea lui subțire, disonantă.

— Da. Un fel de. Nu chiar.

— Ah... Înțeleg acum, a zis, fără nici cea mai mică urmă de sarcasm.

I-a ținut ușa deschisă, iar ea a intrat în fața lui în bucătărie. Aerul condiționat era extrem de binevenit, aproape la fel de bun ca un pahar de apă rece cu un strop de mentă în ea.

Era o bucătărie potrivită unei femei în vârstă care știa să facă biscuiți de casă și omuleți din turtă dulce. Casa chiar și mirosea a omuleți din turtă dulce. Pe pereți atârnau tăblițe cu citate pe teme de gastronomie, unele cu rimă.

DOMNULUI MĂ ROG FĂRĂ RĂGAZ

N-O LĂSA PE MAMI SĂ-MI MAI DEA PRAZ

Vic a văzut un recipient verde de metal, ponosit. Îi aducea aminte de canistrele de oxigen care fuseseră livrate săptămânal la casa mamei ei în ultimele luni ale vieții Lindei. A presupus că bărbatul avea o soție care nu se simțea prea bine.

— Telefonul meu e telefonul tău, a zis cu vocea lui înaltă.

Afară, tunetele bubuiau suficient de tare încât să facă să se cutremure podeaua.

Ea a trecut pe lângă o masă de bucătărie în drumul spre un telefon negru, vechi, înșurubat în peretele opus ușii spre pivniță. Privirea i-a fost atrasă de ceva. Pe masă era un geamantan, cu fermoarul desfăcut și lăsând să se vadă un talmeș-balmeș de lenjerie și tricouri, pe lângă o căciulă de iarnă și mănuși. Plicurile cu corespondența fuseseră măturate de pe masă și lăsate să cadă pe jos, însă ea nu le-a remarcat decât atunci când au început să foșnească sub tălpile ei. Ea s-a ferit iute.

— Scuze, a zis.

— Nu-ți face griji! E un dezastru. E dezastrul meu și o să îl pun la punct, a spus, apoi s-a aplecat și a pescuit plicurile cu mâinile lui mari și cu articulațiile umflate. Bing, Bing, om tălâng. Faci dezastre ca un țânc!

Era un cântecel stupid, iar ea și-ar fi dorit să nu-l fi auzit. Suna ca ceva ce ar apărea într-un vis care începe să se transforme în coșmar.

S-a reîntors la telefon, un obiect mare și voluminos, cu disc rotativ.

Vic intenționase să ridice receptorul, însă a ajuns să își odihnească fruntea de perete și să își închidă ochii. Era atât de obosită, că nu știa pe cine să sune. Ar fi vrut ca Tabitha Hutter să afle despre biserica din vârful dealului, casa incendiată a Domnului (DUMNEZEU A ARS DE VIU, DOAR DRACII ȘTIU) unde Manx și fiul ei petrecuseră noaptea. Ar fi vrut ca Tabitha Hutter să vină aici și să discute cu bătrânul care îi văzuse, bărbatul în vârstă pe care-l cheamă Bing (Bing?). Însă nici măcar nu știa încă unde e *aici* și nu era sigură că era în interesul ei să sune la poliție înainte să afle.

Bing. Numele o deranja într-un fel.

— Cum ai spus că te cheamă? a întrebat ea, gândindu-se că poate a auzit greșit.

— Bing.

— Ca motorul de căutare?

— Așa-i. Dar eu folosesc Google.

Ea a râs – un sunet care exprima mai mult extenuare decât umor – și l-a privit cruciș pe bărbat. El își întorsese spatele la ea, trăgând ceva de pe un cârlig de lângă ușă. Arăta ca o pălărie neagră fără o formă anume. A mai aruncat o nouă privire la acea canistră verde veche și ciobită și a văzut că nu era totuși pentru oxigen. Textul imprimat pe lateral scria SEVOFLURAN, INFLAMABIL.

S-a reîntors către telefon. A ridicat receptorul, însă tot nu știa pe cine ar dori să sune.

— Ce amuzant, a zis ea. Am și eu un motor de căutare propriu. Pot să te întreb ceva ciudat, Bing?

— Desigur, a spus el.

Ea și-a trecut degetul peste disc, fără să îl răsucească.

Bing. Bing. Mai puțin un nume, cât un sunet pe care un mic ciocan argintiu l-ar face lovind un clopot de sticlă.

— Sunt un pic prea obosită, și numele orășelului îmi scapă, a zis ea. Îmi poți spune unde naiba sunt?

Manx avea un ciocan argintiu, iar bărbatul care fusese cu el avusese un pistol. *Bang*, rostise. *Bang.* Chiar înainte să o împuște. Doar că o rostise într-un mod caraghios, cântat, așa că fusese mai puțin o amenințare, cât o rimă de sărit coarda.

— Cum să nu, a spus Bing din spatele ei, cu o voce înfundată, de parcă și-ar fi pus o batistă la nas.

Atunci, ea a recunoscut vocea. Fusese înfundată și data trecută când o auzise, iar urechile îi țiuiau de la focul de armă, dar, într-un final, a recunoscut vocea.

Vic a pivotat, deja știind ce va vedea. Bing purta din nou masca lui de gaze din Al Doilea Război Mondial. Încă mai avea în mâna dreaptă

foarfeca de grădină.

— Ești în Casa Somnului, a zis el. Aici e capătul liniei pentru tine, curvo.

Și a lovit-o în față cu foarfeca de grădină și i-a spart nasul.

---

62. Lanț din S.U.A. de restaurante fast-food și gelaterie. (n. trad.)

Casa Somnului

Vic a făcut înapoi trei pași mici și clătinați, iar călcâiul a lovit un prag. Singura ușă deschisă era cea către subsol. A avut timp să înregistreze acest fapt înainte de a se petrece următorul lucru. Picioarele i-au cedat, iar ea a căzut pe spate, de parcă ar fi intenționat să se așeze, însă nu era niciun scaun acolo. Nu mai era nicio podea. A căzut și a continuat să cadă.

O să mă doară, și-a zis. Nu era alarmată de idee; era simpla acceptare a stării de fapt.

A experimentat o scurtă senzație de suspendare în aer, cu măruntaiele devenindu-i ciudat de elastice. Un șuier i-a trecut pe la urechi. A zărit deasupra capului un bec înșurubat direct în fason și placaje de furnir prinse între grinzile expuse.

Vic a lovit o scară, cu fundul înainte și cu un pârâit de oase, și a fost răsucită, la fel de nonșalant cum ar arunca cineva o pernă prin cameră. S-a gândit la tatăl ei azvârlind o țigară pe fereastra unei mașini în mișcare, la modul în care lovea asfaltul, iar din impact săreau scântei.

A lovit următoarea treaptă în umărul drept, și a fost rostogolită mai departe. Genunchiul ei stâng a pocnit ceva. Obrazul ei stâng a plesnit altceva – s-a simțit ca o serie de bocanci în gură.

Vic a presupus că atunci când va ajunge la baza scării se va sfărâma ca o vază. În schimb, a aterizat pe o movilă cu cocoloașe din obiecte moi învelite în plastic. A intrat cu fața înainte, dar partea de jos a corpului ei a continuat să călătorească, cu picioarele pedalându-i frenetic prin aer. *Uite, mama, stau în mâini!* și-a adus Vic aminte că strigase într-o zi de ٤ iulie, holbându-se la un univers în care cerul devenise iarbă și pământul stele. În cele din urmă, s-a oprit cu un bufnet, rămasă pe spate pe movila de ambalaje de plastic și cu scările înapoia ei.

Vic s-a uitat lung la treptele abrupte, o imagine răsturnată. Nu-și putea simți brațul drept. În genunchiul stâng avea o apăsare care bănuia

că se va transforma curând într-un junghi înfiorător.

Omul cu Mască de Gaze a coborât ținând canistra de metal într-o mână, prinsă de valvă. Abandonase foarfeca de grădină. Era groaznic felul în care masca de gaze îi acoperea fața, înlocuindu-i gura cu un nod grotesc și extraterestru, iar ochii cu niște ferestre din plastic clar. Unei părți din ea îi venea să țipe, însă era prea buimacă pentru a mai scoate vreun sunet.

El a venit spre capătul de jos al scărilor și s-a oprit cu capul ei între ghetele lui. Ea și-a dat seama prea târziu că avea de gând să îi facă în continuare rău. El a ridicat canistra cu ambele mâini și a izbit-o de stomacul ei, scoțându-i tot aerul din piept. Vic a tușit exploziv și s-a răsucit pe o parte. Când a reușit să respire din nou, a crezut că o să vomite.

Canistra a zăngănit atunci când el a lăsat-o jos. Omul cu Mască de Gaze a apucat-o pe Vic de un smoc de păr și a tras. Smucitura a născut în ea un strigăt din reflex, în ciuda deciziei de a rămâne tăcută. El dorea să o vadă în patru labe, iar ea i-a făcut pe plac, deoarece era singura cale prin care să își înfrângă durerea. Mâna lui liberă i-a ajuns sub ea și i-a pipăit sânul, strângându-l în felul în care ar testa cineva un grepfrut pentru fermitate. El a chicotit.

Apoi a tras. Ea s-a târât cât a putut, pentru că așa o durea mai puțin, însă lui nu-i păsa dacă durea sau nu, iar când brațele ei au cedat el a continuat să înainteze, trăgând-o de păr. A fost îngrozită să se audă pe sine cum rostește cuvântul *„Te rog!"*.

Vic avea doar o idee vagă despre aspectul pivniței, care părea mai puțin o cameră, cât un foarte lung hol. A zărit o mașină de spălat și un uscător; un manechin feminin dezbrăcat purtând o mască de gaze; un bust al lui Isus rânjind, dându-și la o parte mantaua ca să dezvăluie o inimă corectă anatomic, partea laterală a feței lui devenită maro și cu bășici de parcă ar fi trecut prin foc. A auzit un acord metalic monoton venind de undeva. Continua și continua tânguit, fără încetare.

Omul cu Mască de Gaze s-a oprit la capătul culoarului, și ea a auzit un clinchet de oțel, iar el a culisat o ușă grea de fier montată pe o șină. Simțurile ei nu reușeau să țină pasul cu desfășurarea evenimentelor. O parte din ea încă mai era la baza scărilor, cu ochii priponiți la Isus cel ars. O altă parte din ea era în bucătărie, zărind canistra verde veche rezemată pe scaun, SEVOFLURAN, IMFLAMABIL. O parte din ea era la ruina bisericii New American Faith Tabernacle, ținând o piatră cu ambele mâini și lovind peste lacătul lucios de alamă, suficient de tare încât să scoată scântei. O parte din ea se afla în New Hampshire, poștind o țigară cu detectivul Daltry, palmând bricheta de alamă, cea cu Popeye pe ea.

Omul cu Mască de Gaze a obligat-o să meargă în genunchi de-a lungul șinei, încă trăgând-o de păr. Cu cealaltă mână, trăgea canistra verde, SEVOFLURAN. Asta declanșa acordul metalic – fundul canistrei se zdruncina încet de ciment, răsunând încontinuu. Bârâia asemenea unui clopot tibetan de rugăciune, cu un călugăr rotindu-și la infinit ciocănelul în jurul vasului sfânt.

Când a trecut peste șină, el a smucit-o înainte, dur, iar ea s-a trezit la loc în patru membre. El și-a plantat piciorul pe fundul ei și a înghiontit, brațele-i cedând.

A căzut în bărbie. Dinții i s-au scuturat violent unii de alții, iar din orice obiect din încăpere s-a prelins întuneric – veioza din colț, salteaua, chiuveta – de parcă fiecare piesă de mobilier ar fi avut o umbră secretă pe post de dublură ce putea fi trezită la viață, înspăimântată să-și ia zborul precum un stol de vrăbii.

Pentru o clipă, acel stol de umbre a amenințat să se abată asupra ei. Ea l-a ușuit cu un țipăt. Camera mirosea a țevi vechi, a ciment, a rufărie nespălată și a viol.

Vic ar fi vrut să se ridice, dar îi era deja prea greu și să stea trează. Putea simți acel întuneric tremurat și viu, gata să se desfășoare și să se arcuiască în jurul ei. Dacă ar fi leșinat acum, măcar nu ar fi simțit cum o violează. Nu ar fi simțit nici cum o omoară.

Ușa a huruit și s-a trântit închisă cu o ciocnire care a făcut aerul să reverbereze. Omul cu Mască de Gaze i-a apucat umărul și a împins-o pe spate. Capul ei s-a răsucit ușor pe gât, iar creștetul i-a lovit cimentul rugos. El a îngenunchiat deasupra ei cu o mască de plastic transparent într-o mână, conturată ca să se potrivească peste gură și nas. Omul cu Mască de Gaze a luat-o de păr și i-a ridicat capul ca să-i petreacă mulajul peste față. Apoi și-a pus mâna pe plastic și a ținut-o acolo. Un tub din același material transparent ducea la canistră.

Ea s-a zbătut să-și elibereze strânsoarea mâinii ce-i ținea masca pe față, încercând să-i zgârie încheietura, însă el purta acum o pereche groasă de mănuși de grădinărit. Nu avea cum să ajungă la nicio parte vulnerabilă a pielii lui.

— Inspiră adânc, a zis el. O să te simți mai bine. Doar relaxează-te. Ziua-i pe terminate, soarele-i dus. Dumnezeu a ars de viu, iar eu l-am împușcat de sus.

El și-a păstrat o mână peste mulaj. Cu cealaltă, a întins brațul în spate și a dat drumul la o valvă a canistrei. Ea a auzit un șuierat și a simțit cum îi bate ceva rece peste buze, apoi a gâfâit într-un suflu zaharos care mirosea a turtă dulce.

Ea a apucat tubul și și-a înfășurat mâna în jur și a smuls. A ieșit din

valvă, cu un pocnet scurt. Canistra a fâsâit cu un șuvoi vizibil de vapori albi. Omul cu Mască de Gaze a aruncat un ochi în spate, la recipientul verde metalic, însă nu a părut deranjat.

— Cam jumate din ele fac așa, a zis el. Nu-mi place, că irosește canistra, dar dacă vrei să facem lucrurile pe calea grea, putem să le facem pe calea grea.

El i-a rupt masca de plastic de pe față și a aruncat-o într-un colț. Ea a început să se împingă în coate ca să se ridice, iar el i-a dat un pumn în stomac. Ea s-a chircit, cu brațele strânse în zona loviturii, apăsând tare, ca pentru a ține strâns pe cineva drag. A luat o gură mare de aer, dar camera era deja umplută de parfumul amețitor al gazului cu miros de turtă dulce.

Omul cu Mască de Gaze era scund – cam cu cincisprezece centimetri mai scund decât Vic – și bondoc, însă în ciuda acestui lucru se mișca cu agilitatea unui acrobat stradal, a cuiva care ar fi capabil să cânte la banjo în timp ce se plimbă pe picioroange. El a luat canistra cu ambele mâini și a îndreptat-o cu valva deschisă către ea. Gazul ieșea din vârful valvei ca un spray alb, însă după dispersare devenea incolor. Vic a înghițit o nouă gură de aer care avea gust de desert. Apoi a dat să meargă cu spatele, asemenea crabilor, deplasându-se de-a lungul podelei pe mâini și tălpi, alunecând pe fund. Ar fi vrut să își țină respirația, dar nu a putut. Mușchii ei în convulsii erau hămesiți după oxigen.

— Unde crezi că te duci? a întrebat el prin masca de gaze, pășind după ea, cu canistră cu tot. Aici aerul e izolat. Oriunde te-ai duce, tot va trebui să respiri. Am în canistră trei sute de litri. Cu trei sute de litri aș putea să pun la pământ zece elefanți întregi, drăguță.

El i-a lovit un picior, desfăcându-i picioarele, după care și-a pus, prin teniși, degetul mare peste vintrele ei. Ea s-a înecat imediat într-o reacție de repulsie. Vic a avut o senzație pasageră, dar intensă de siluire. Pentru o clipă, și-ar fi dorit ca gazul să își fi făcut deja efectul, nu voia să îi simtă piciorul acolo, nu voia să știe ce urma să se întâmple mai departe.

— Curvo, curvo, mergi la somn, a zis Omul cu Mască de Gaze. Fă nănic și te fute-un domn.

Și a scos un nou chicot.

Vic s-a împins înapoi până într-un colț, pocnindu-și capul de peretele de rigips. El încă se mai îndrepta spre ea, târând canistra, încețoșând camera. Sevofluranul era o burniță albă care făcea ca fiecare obiect să aibă contururi neclare și rotunjite. Mai devreme, fusese o singură saltea în celălalt capăt al încăperii, dar acum erau trei, strâns suprapuse una peste alta, și erau pe jumătate ascunse de fum. În ceața care se lăsa tot mai mult, Omul cu Mască de Gaze însuși s-a dedublat, apoi s-a unit la loc.

Podeaua ajunsese să se încline încet sub tălpile ei, transformându-se într-un tobogan, iar dintr-o clipă-ntr-alta era pe cale să o ia la vale, departe de realitate și către lumea inconștientului. S-a zbătut din călcâie, luptând să reziste, să se țină tare în acel colț al camerei. Vic și-a ținut respirația, însă plămânii ei nu se umpleau cu aer, ci cu durere, iar inima îi bătea ca motorul de la Triumph.

— Ești aici, și totu-i mai bine! a țipat strident Omul cu Mască de Gaze, pe o voce delirantă și nerăbdătoare. Tu ești a doua mea șansă! Ești aici, și acum dl Manx o să se întoarcă și o să te ducă în Tărâmul Crăciunului! Ești aici, iar eu *în sfârșit* o să primesc ce mi se cuvine!

Prin mintea ei au trecut sacadat imagini fragmentate, ca niște cărți de joc prin mâna unui magician. Era din nou în curtea din spate, cu Daltry încercând să scapere bricheta, fără succes, așa că ea i-a luat-o din mână, iar o flacără albăstruie a năvălit de la prima încercare. Se oprise ca să se uite la imaginea de pe lateralul brichetei, Popeye făcând un sving și un efect de sunet pe care nu și-l mai amintea. Apoi a vizualizat mesajul de avertizare de pe canistra cu sevofluran: IMFLAMABIL. Lucru care a fost urmat de un gând simplu; nu o imagine, ci o decizie. *Îl iau cu mine. Îl omor pe scârnăvie.*

Bricheta – s-a *gândit* ea – era în buzunarul ei din dreapta. A dat să bage mâna, dar s-a dovedit a fi asemenea săculețului fără fund cu piese Scrabble al lui Maggie; se întindea la infinit și la infinit și la infinit.

Omul cu Mască de Gaze a ajuns în dreptul picioarelor ei, poziționând valva în jos, spre ea, ținând canistra cu ambele brațe. Ea a putut auzi cum recipientul îi șoptește o poruncă prelungă și letală de liniște: *Șșșșșșșșșșt.*

Degetele ei au atins o bucată de metal și s-au înfășurat în jur. Și-a smuls mâna din buzunar și a ridicat bricheta între ea și Omul cu Mască de Gaze, de parcă ar fi fost o cruce care alungă vampiri.

— Nu mă obliga, a gâfâit ea, gustând din nou otrava fumului de turtă dulce.

— Să nu te oblig ce? a zis el.

Ea a deschis capacul brichetei. Omul cu Mască de Gaze a auzit declicul și, pentru prima oară, a făcut un pas în spate.

— Hei! a spus el, pe un ton alarmat și făcând un al doilea pas în spate, strângând în brațe canistra ca pe un copil. N-o face! Nu e sigur! Ești *nebună*!?

Vic a dat cu degetul mare peste amnar. A scos un zgomot aspru, răzuit și a scuipat o ploaie de scântei albe, iar pentru o clipă miraculoasă a aprins o panglică de foc albastru în aer. Flacăra s-a unduit ca un șarpe, cu aerul arzând, gonind drept către canistră. Vaporul alb șters, ieșind în

picături fine din valvă, s-a transformat într-o limbă aprigă de foc.

Pentru scurt timp, recipientul de sevofluran a devenit un aruncător de flăcări cu amplitudine scurtă, împroșcând flamă dintr-o parte într-alta pe măsură ce Omul cu Mască de Gaze l-a oscilat departe de Vic. Bărbatul s-a împleticit trei pași în spate – fără să vrea, salvându-i ei viața cu această mișcare. În lumina sclipitoare, Vic a reușit să citească ce scria pe celălalt lateral al brichetei:

BANGBANG

A fost de parcă Omul cu Mască de Gaze ar fi îndreptat un lansator de rachete spre propriul piept și ar fi apăsat de trăgaci de la distanță mică. A explodat prin capătul de jos, o canonadă de gaz alb arzând și de șrapnele care l-au ridicat din picioare și l-au trântit în ușă. Trei sute de litri de sevofluran presurizat au explodat la unison, transformând canistra într-un baton de TNT. Vic n-a avut un punct de referință pentru zgomotul pe care l-a produs, un bubuit uriaș care s-a simțit precum niște ace de mașină de cusut făcându-i incizii în timpane.

Omul cu Mască de Gaze a izbit ușa de fier așa de tare, că aproape a deștelenit-o de pe șină. Vic i-a văzut căzătura printr-o perdea ce părea de lumină pură, aerul sclipind cu o luminozitate care a făcut ca jumătate de cameră să dispară o secundă înecată de un fulger alb. Ea și-a ridicat din instinct mâinile la față, ca să se protejeze, și a văzut cum firele de păr aurii de pe brațe sfârâie și se încrețesc de la văpaie.

Ca rezultat al exploziei, totul s-a schimbat. Camera pulsa ca o inimă. Obiectele palpitau la unison cu pulsul ei. Aerul era plin de fum auriu înălțându-se în rotocoale.

Când intrase în încăpere, văzuse umbre săltând din spatele mobilei. Acum aruncau sclipiri de lumină. Asemenea canistrei cu gaz, păreau că încearcă să se umfle și să erupă.

A simțit o furnicătură umedă pe obraz și s-a gândit că sunt lacrimi, însă atunci când și-a atins fața a rămas cu sânge pe degete.

Vic a decis că trebuie să plece. S-a ridicat și a făcut un pas, și camera s-a înclinat violent spre stânga, iar ea a văzut roșu în fața ochilor.

S-a sprijinit într-un genunchi, exact așa cum te sfătuiesc să faci în Little League[63] când cineva e rănit. Prin aer deja plutea funingine. Camera s-a împleticit spre dreapta, și ea s-a împleticit odată cu ea, lăsându-se într-o parte.

Lumina strălucitoare izvora din saltea, din chiuvetă, sclipea în jurul muchiilor tocului ușii. Nu știuse că fiecare obiect din lume conținea un miez secret atât de întuneric, cât și de lumină, având nevoie doar de un șoc violent ca să dezvăluie una dintre cele două laturi. Cu fiecare bătaie a inimii ei, strălucirea devenea și mai intensă. Nu mai putea percepe niciun

sunet în afara efortului sacadat al plămânilor.

A inspirat adânc parfumul de turtă dulce. Universul era o bulă radioasă de lumină, dublându-și mărimea în fața ei, umflându-se, încordându-se, umplându-i întreaga perspectivă, crescând către inevitabilul...

Poc.

---

63. Liga americană de baseball pentru juniori. (n. trad.)

Tărâmul Crăciunului. 7-9 iulie

Aleea Sf. Nicholas

La nord de Columbus, Wayne și-a închis ochii pentru o clipă, iar când și i-a redeschis luna de Crăciun era adormită în noaptea de deasupra și ambele părți ale șoselei erau pline de oameni de zăpadă care își întorceau capul ca să urmărească Wraith-ul trecând.

În fața lor se înălțau munții, un perete monstruos de piatră neagră la marginea lumii. Culmile erau atât de înalte, încât părea că însăși luna ar fi putut să fie o bucată din ei.

Într-o vale puțin mai jos de cea mai înaltă culme a celui mai înalt munte, era un coș cu lumini. Strălucea în întuneric, vizibil de la sute de kilometri distanță, un mare ornament de Crăciun aprins. Imaginea era atât de captivantă pentru Wayne, că s-a perpelit pe scaun. Era un potir de foc, o lopată de cărbuni încinși. Pulsa, iar Wayne pulsa în același ritm.

Dl Manx ținea leneș o mână pe volan. Drumul era atât de drept, că ar fi putut fi trasat cu o riglă. Radioul era pornit, iar un cor de băieți cânta *Veniți voi toți, cei credincioși*[64]. În inima lui Wayne era un răspuns la invitația lor sacră: *Suntem pe drum. Venim cât de repede putem. Păstrați-ne un pic de Crăciun și pentru noi.*

Oamenii de zăpadă erau în grupuri, în familii, iar suflul generat de automobil le flutura fularele în dungi. Tații bărbați-de-zăpadă și mamele femei-de-zăpadă cu copiii-de-zăpadă și cățelușii-de-zăpadă.

Jobenele erau din abundență, la fel și pipele din cocean de porumb și nasurile din morcovi. Fluturau din bețele lor pe post de brațe, salutând pe dl Manx, pe Wayne și pe NOS4A2 în timp ce treceau. Cărbunii negri ai ochilor lor sclipeau, mai negri decât noaptea, mai luminoși decât stelele. Un câine-de-zăpadă avea un os în gură. Un tată-de-zăpadă ținea ridicat un vâsc deasupra propriului cap, iar o mamă-de-zăpadă înghețase sărutându-l pe obrazul lui rotund. Un copil-de-zăpadă stătea între doi părinți decapitați, având o secure în mână. Wayne râdea și bătea din palme; oamenii de zăpadă vii erau cel mai încântător lucru pe care îl

văzuse vreodată. Ce pezevenghi erau ei!

— Ce-ai vrea să faci primul lucru după ce ajungem acolo? a întrebat dl Manx din semiîntunericul scaunului din față. Când ajungem în Tărâmul Crăciunului?

Posibilitățile erau toate atât de palpitante, că era greu să alegi una dintre ele fără să stai pe gânduri.

— O să mă duc la grota din bomboane glazurate ca să-l văd pe Omul Zăpezilor. Ba nu! O să mă dau în Sania Moșului și o să îl salvez de pirații norilor!

— Un plan foarte bun! a zis Manx. Mai întâi plimbările! Apoi jocurile!

— Care jocuri?

— Copiii au un joc numit foarfecă-pentru-terchea-berchea, care e cel mai antrenant lucru dintotdeauna! Și mai e împunge-orbul. Fiule, habar n-ai ce-nseamnă distracția până nu joci împunge-orbul cu cineva cu adevărat sprinten. Uite! În dreapta! E un leu de zăpadă care smulge capul unei oi de zăpadă!

Wayne și-a răsucit tot corpul ca să privească pe geamul din dreapta, dar când a făcut-o îi stătea în cale bunica lui.

Era la fel cum o văzuse ultima dată. Era mai luminoasă decât orice lucru din cabina din spate, la fel de luminoasă ca zăpada în razele lunii. Ochii îi erau ascunși pe după monedele argintii de jumătate de dolar care sclipeau și luceau. Cândva, îi trimisese jumătăți de dolar de ziua lui, însă nu venise niciodată să-l vadă, zisese că îi e frică să zboare.

— .fals cer un este Ăsta, a zis Linda McQueen .lucru același sunt nu distracția și Dragostea .invers sens în mergi să încerci nu Tu .împotrivești te să încerci nu Tu

— Ce vrei să spui cu cerul care e fals? a întrebat Wayne.

Ea a arătat dincolo de fereastră, iar Wayne și-a întins gâtul și a privit în sus. O secundă mai devreme, cerul fusese învolburat cu fulgi de zăpadă. Acum, totuși, era cuprins de purici de ecran – un milion de miliarde de fulgi fini de alb și gri și alb, bâzâind furios deasupra munților. Terminațiile nervoase din spatele globurilor oculare ale lui Wayne au zvâcnit la vederea imaginii. Nu era o lumină orbitoare și dureroasă – de fapt, era aproape ștearsă –, dar era ceva la acea agitație nebună care o făcea greu de privit. El a tresărit, și-a închis pleoapele și s-a tras înapoi. Bunica lui și-a îndreptat chipul spre el, cu ochii ascunși în spatele acelor monede.

— Dacă ai fi avut chef să joci jocuri cu mine, ar fi trebuit să vii să mă vizitezi în Colorado, a spus Wayne. Am fi putut să vorbim invers cât ai fi avut tu chef. Noi nici măcar nu am vorbit de fapt, cât ai fost în viață. Nu înțeleg de ce vrei să vorbim acum.

— Cu cine discuți, Wayne? a întrebat Manx.

— Cu nimeni, a zis Wayne și s-a întins peste Linda McQueen, a deschis portiera și a împins-o afară.

Ea nu cântărea mai nimic. Era ușoară, ca atunci când ai împinge o pungă cu sticksuri. S-a răsucit din mașină și a lovit asfaltul cu un bufnet sec și s-a sfărâmat cu un sunet melodios, iar în acel moment Wayne s-a trezit în

---

64. *O Come All Ye Faithful*, colindă tradițională americană. (n. trad.)

Indiana

Și-a întors capul și a privit prin luneta mașinii. Tocmai se spărsese o sticlă pe drum. Cioburi fine împânzeau asfaltul, ca niște diamante sclipind în mișcare. Manx aruncase o sticlă de ceva. Wayne îl mai văzuse făcând asta o dată sau de două ori. Charlie Manx nu părea să fie genul de persoană cu apetență pentru reciclare.

Când Wayne s-a ridicat în picioare – frecându-se cu podul palmei la ochi – oamenii de zăpadă dispăruseră. La fel și luna somnoroasă și munții și nestematele aprinse ale Tărâmului Crăciunului din depărtare.

A văzut știuleți înalți de porumb și un bar de muzică country cu un panou din neon purpuriu înfățișând o blondă de zece metri înălțime cu minijup și cizme de cowboy. Când panoul sclipea, ea lovea cu un picior și își dădea fruntea pe spate, își închidea pleoapele și săruta întunericul.

Manx l-a privit pe băiat prin oglinda retrovizoare. Wayne s-a simțit îmbujorat și cu capul greu de la somnul acela adânc, și poate acesta era motivul pentru care nu a fost surprins să vadă cât de tânăr și sănătos ajunsese să fie Manx.

Își scosese șapca și era la fel de chel ca întotdeauna, însă pielea scalpului îi era netedă și rozalie, nu albă și pătată. Numai ce cu o zi în urmă arătase ca un glob cu desenele unor continente pe care niciun om zdravăn la minte nu și-ar fi dorit să le viziteze: Insula Sarcoamei, Pata de Ficat Nordică. Ochii lui Manx îl cercetau din spatele unor sprâncene ascuțite, arcuite, de culoarea promoroacei. Wayne nu își aducea aminte să îl fi văzut clipind măcar o dată în toate acele zile în care stătuseră împreună. Din ce-și dădea seama, bărbatul nu avea gene.

Dimineața trecută arătase ca un cadavru ambulant. Acum arăta de parcă ar fi fost de șaizeci de ani, plin de vitalitate și sănătos. Însă în privirea lui se citea o stupizenie aviară – acel gen de stupizenie lacomă a unei păsări care se uită la un stârv în mijlocul autostrăzii întrebându-se dacă ar putea oare să prindă câteva bucăți gustoase înainte să fie călcată

de mașini.

— Mă mănânci? a întrebat Wayne.

Manx a râs, un croncănit aspru. Chiar și suna a cioară.

— Dacă nu m-am apucat să mă înfrupt până acum din tine, probabil că nici n-o s-o fac, a zis Manx. Nu prea cred că ai putea ține loc de cină. Nu ai prea multă carne pe tine și ce ai pe-acolo începe să cam miroasă a putrid. Mai bine mă rezum la porția aceea de cartofi dulci prăjiți.

Ceva nu era în regulă cu Wayne. O putea simți. Dar nu putea pune degetul pe ce, mai exact. Avea dureri vagi și era inflamat și febril, însă asta putea la fel de bine să fie de la dormitul în mașină, iar senzația nouă era cu totul altceva. Tot ce-a putut distinge a fost impresia că reacția la cine știe ce-i făcea Manx se disipa încet, încet. Aproape că a izbucnit în râs, spre surprinderea lui, atunci când Manx a folosit cuvântul „putrid“. Nu mai auzise niciodată până atunci folosindu-se într-o conversație un astfel de cuvânt, și i s-a părut hilar. O persoană normală, totuși, nu ar fi râs din cauza cuvintelor alese de către răpitorul său.

— Dar ești un vampir, a spus Wayne. Iei ceva din mine și pui în tine.

Manx l-a analizat scurt prin oglinda retrovizoare.

— Automobilul ne face pe amândoi mai bine. E ca unul dintre acele vehicule care se fabrică acum și pe care oamenii le denumesc hibride. Știi despre hibride? Merg pe jumătate cu benzină, pe jumătate cu intenții bune. Însă ăsta e hibridul *original*! Mașina asta merge pe benzină și intenții *rele*! Gândurile și intențiile sunt doar o altă formă de energie, un fel de ulei de motor. Acest Rolls-Royce de epocă macină sub roți kilometri întregi de sentimente negative și toate acele lucruri care ți-au făcut rău vreodată sau care te-au speriat. Nu mă refer în sens metaforic. Ai vreo cicatrice?

— Am alunecat odată cu un șpaclu și mi-a făcut o cicatrice chiar aici, a zis Wayne.

Și și-a ridicat mâna dreaptă, însă atunci când s-a uitat, nu a mai putut găsi cicatricea subțire ca firul de păr care fusese dintotdeauna pe buricul degetului mare. L-a contrariat faptul că putuse să dispară așa, în neant.

— Drumul spre Tărâmul Crăciunului înlătură toate amărăciunile, alină toate durerile și șterge toate cicatricile. Îndepărtează toate acele părți din tine care nu-ți aduceau nimic bun, iar ce lasă în urmă e curățenie și puritate. Până când vom ajunge la destinația noastră, vei fi neștiutor nu numai față de durere, ci și față de orice *amintire* a durerii. Toată nefericirea ta e precum mizeria de pe un geam. După ce mașina va termina treaba cu tine, mizeria va fi curățată, iar tu vei străluci împrospătat. Și la fel o voi face și eu.

— Aha, a zis Wayne. Și dacă nu aș fi fost în mașină cu tine? Dacă ai fi

mers singur spre Tărâmul Crăciunului? Tot te-ar mai fi făcut mașina mai... tânăr? Te-ar mai fi împrospătat?

— Vai, dar ce de întrebări ai! Fac pariu că ești un elev de nota zece! Nu. Nu pot să mă duc singur în Tărâmul Crăciunului. Nu pot găsi drumul de unul singur. Fără un pasager, mașina e o simplă mașină. Și asta e cea mai grozavă chestie! Pot să fiu făcut fericit și sănătos doar dacă îi fac *pe alții* fericiți și sănătoși. Drumul tămăduitor spre Tărâmul Crăciunului e doar pentru cei inocenți. Mașina nu are de gând să mă lase să trag eu spuza. Trebuie să fac bine altora dacă vreau să îmi fie făcut și mie bine. Of, de-ar funcționa așa și restul lumii!

— Ăsta de acum e drumul tămăduitor spre Tărâmul Crăciunului? a întrebat Wayne, aruncând un ochi pe fereastră. Pare mai degrabă autostrada I-80.

— *Este* autostrada interstatală numărul 80... acum, că te-ai trezit. Însă cu doar un minut în urmă tu visai vise dulci și noi ne aflam de Aleea Sf. Nick, pe sub razele bătrânului domn Lună. Nu-ți amintești? Oamenii de zăpadă și munții din depărtare?

Wayne nu ar fi avut cum să fie mai zdruncinat nici dacă ar fi lovit o groapă adâncă. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că Manx fusese cu el în visul lui. A rememorat scurt acea imagine cu cerul nenatural cuprins de purici. *Ăsta este un cer fals.* Wayne conștientiza că Bunica Lindy încercase să-i spună ceva – încercase să îi dezvăluie o modalitate prin care să se protejeze de ceea ce Manx și mașina lui îi făceau –, dar nu o înțelegea, și părea că descâlcirea dilemei cerea un efort mult prea mare. Mai mult, era un pic prea târziu ca ea să se apuce să îi dea sfaturi. Nu prea se chinuise să îi zică ceva folositor cât fusese în viață, iar el o bănuia că îl displace pe tatăl lui doar pentru că Lou era gras.

— Când o să cazi din nou în lumea somnului, o să îl găsești iarăși, a spus Manx. Cu cât ajungem mai devreme acolo, cu atât mai repede poți să te dai în Sania Montagne Russes și să te joci împunge-orbul alături de fiicele mele și prietenii lor.

Se aflau într-o vale care tăia printr-o plantație de porumbi. Deasupra rândurilor stăteau aplecate mașinării, grinzi negre care se arcuiau înspre cer asemenea unui proscenium deasupra unei scene. Wayne și-a dat seama că acele mașinării împroșcau cu otravă. Erau pe cale să îmbibe porumbul cu o ploaie letală care să-l ferească de la a fi ros de specii invazive. Exact acele cuvinte – „specii invazive“ – erau cele care îi răsunau în minte. Mai târziu, porumbul urma să fie spălat superficial, iar oamenii îl vor mânca.

— A plecat cineva vreodată din Tărâmul Crăciunului? a întrebat Wayne.

— Odată ce ajungi acolo, nu mai vrei să pleci. Acolo se află tot ce ți-ar

dori inima. Cele mai captivante jocuri. Cele mai incitante ture de carusel. Sunt mai multe bețe cu vată de zahăr decât ai fi în stare să mănânci într-o sută de ani.

— Dar *aș putea* pleca din Tărâmul Crăciunului? Dacă aș vrea?

Manx i-a aruncat prin oglindă o privire aproape ostilă.

— Și totuși, poate că unii profesori au considerat că îi bați la cap cu toate întrebările astea ale tale. Ce note aveai?

— Nu foarte bune.

— Na. O să te bucuri să știi că în Tărâmul Crăciunului nu există școli. Și eu am detestat școala. Prefer să scriu istoria decât să citesc despre ea. Le place să-ți spună că a învăța este o aventură. Dar sunt baliverne. Învățatul e învățat. *Aventura* e aventură. Sunt de părere că după ce înveți adunarea și scăderea și poți citi rezonabil de bine, orice altceva e foarte probabil să ducă doar la idei de măreție și la necazuri.

Din asta, Wayne a concluzionat că nu va putea părăsi Tărâmul Crăciunului.

— Mi se permit niște ultime dorințe?

— Uite ce. Te porți ca și cum ai fost condamnat la moarte. Nu ești pe culoarul de execuție. O să ajungi la Tărâmul Crăciunului simțindu-te mai bine ca niciodată!

— Însă dacă nu mă mai întorc, dacă va trebui să stau pentru totdeauna în Tărâmul Crăciunului... sunt unele lucruri pe care aș vrea să le fac înainte de a ajunge acolo. Pot măcar să iau o ultimă masă?

— Ce vrei să zici? Crezi că nu o să fii hrănit în Tărâmul Crăciunului?

— Și dacă e vreun fel de mâncare pe care mi-aș dori-o și n-o pot primi? În Tărâmul Crăciunului poți să primești orice îți dorești de mâncare?

— E vată de zahăr și cacao și hot-dogi și acadelele acelea care mie îmi strică mereu dinții. E tot ce și-ar dori un copil vreodată.

— Aș vrea un știulete de porumb. Un știulete de porumb cu unt, a spus Wayne. Și o bere.

— Sunt convins că nu ar fi nicio problemă să îți facem rost de niște porumb și niște... Stai puțin, ce-ai zis? Bere root? Avem și noi bere root bună în Vestul-de-Mijloc. Chiar mai bună decât cea din sarsaparilla.

— Nu bere root. Bere adevărată. Vreau o Coors Silver Bullet.

— De ce ai vrea bere?

— Tata a zis că o să am voie să beau una cu el pe terasă când fac douăzeci și unu de ani. A zis că o să pot să beau una de 4 iulie și să mă uit la artificii în timpul ăsta. Abia așteptam. Bănuiesc că nu se mai pune problema, acum. Pe lângă asta, ai zis că în Tărâmul Crăciunului e Crăciun în fiecare zi. Bănuiesc că asta înseamnă fără vreun 4 iulie. În Tărâmul

Crăciunului nu sunt prea patrioți. Aș mai vrea și niște artificii. Am avut artificii în Boston.

Au traversat un pod lung, jos. Metalul zimțuit a huruit din plin sub cauciucuri. Manx nu a mai rostit nimic până nu au trecut de cealaltă parte.

— În noaptea asta îți turuie gura, nu glumă. Am condus o mie de kilometri împreună, și acum nu-ți mai tace flanca. Hai să văd dacă am înțeles bine. Ai vrea să îți cumpăr un pahar, un știulete de porumb și suficiente artificii încât să dai propria ta petrecere de 4 iulie. Ești sigur că nu ai omis ceva? Aveai de gând să servești cu mama ta pâté de gâscă și caviar atunci când ai fi absolvit liceul?

— Nu vreau propria mea petrecere privată de 4 iulie. Vreau doar niște artificii. Și poate două, trei rachete.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Mi-ai zis că îmi ești dator. Pentru când mi-ai omorât câinele.

A urmat o perioadă de tăcere apăsătoare.

— Așa e, a recunoscut Manx, într-un sfârșit. Îmi scăpase din minte. Nu sunt mândru de asta. Ai considera că suntem chit dacă ți-aș lua o bere și un știulete de porumb și niște artificii?

— Nu. Dar nici nu o să mai cer altceva.

Băiatul a privit pe fereastră și a iscodit luna. Era un os ciobit din argint, fără chip și singuratic. Nu la fel de interesantă ca luna din Tărâmul Crăciunului. Totul era mai interesant în Tărâmul Crăciunului, a presupus Wayne.

— Cum ai *dat* de Tărâmul Crăciunului? a întrebat.

— Mi-am dus fetele acolo. Și pe prima mea soție.

Manx a făcut o pauză, după care a adăugat:

— Prima mea soție a fost o femeie dificilă. Greu de satisfăcut. Așa sunt majoritatea roșcatelor. Avea o listă lungă de nemulțumiri față de mine și a făcut ca propriii mei copii să nu mai aibă încredere în mine. Am avut două fiice. Tatăl ei mi-a oferit niște bani ca să pornesc o afacere, iar eu i-am cheltuit pe o mașină. Mașina asta. Am crezut că Cassie – adică prima mea soție – va fi fericită văzându-mă cum vin acasă cu mașina. În schimb, a fost la fel de impertinentă și dificilă ca de obicei. A zis că am prăpădit banii. Eu i-am zis că urma să fiu șofer antamat. Ea a zis că urma să fiu un sărăntoc, și la fel și ele. Era o femeie pizmașă și mă abuza în fața copiilor, lucru pe care niciun bărbat nu ar trebui să îl suporte.

Manx și-a flexat mâinile pe volan, cu articulațiile albindu-i-se.

— Odată, nevastă-mea a aruncat după mine cu o lampă cu gaz, iar cea mai bună haină a mea a luat foc. Și crezi că și-a cerut cumva scuze? Ehe! Mai gândește-te. A făcut haz de mine la Ziua Recunoștinței și la

întâlnirile de familie, prefăcându-se că sunt eu și tocmai ce am luat foc. Alerga zevzec de colo, colo, ca un curcan, dând din mâini și strigând „Stinge-mă, stinge-mă!“. Surorile ei considerau mereu că e foarte hazliu. Să-ți zic ceva. Sângele unei roșcate e cu trei grade mai rece decât cel al unei femei normale. E ceva ce s-a stabilit prin studii medicale, a spus și a privit amărât în oglinda retrovizoare. Desigur, însuși lucrul care le face să fie imposibil de trăit cu ele e ceea ce face să le fie greu bărbaților să stea deoparte de ele, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Wayne n-a înțeles, dar a încuviințat tăcut.

Manx a mai zis:

— Eee... Foarte bine, atunci. Cred că am bătut palma. Cunosc un loc de unde putem cumpăra artificii atât de zgomotoase și de luminoase, că o să surzești și orbești până ce termină ele de pocnit! Ar trebui să ajungem mâine la Biblioteca Aici, imediat după lăsarea întunericului. După ce o să ne apucăm să lansăm rachete și să aruncăm cu bombe de cireșe, oamenii o să creadă că a început Al Treilea Război Mondial.

S-a oprit și a adăugat pe un ton șiret:

— Poate că dra Margaret Leigh o să ni se alăture în festivități. Nu m-ar deranja să aprind un fitil sub ea, și numai ca să o învăț o lecție despre cum să nu își bage nasul în oala altora.

— Ce mai contează? a întrebat Wayne. De ce n-am lăsa-o în pace?

O molie uriașă a lovit parbrizul, cu o bufnitură surdă și uscată, lăsând urme pe geam.

— Ești un tânăr foarte isteț, Wayne Carmody, a spus Manx. Ai citit toate poveștile alea despre ea. Sunt sigur că dacă îți pui mintea la contribuție, ai vedea de ce mă preocupă.

Când încă mai era lumină, Wayne răsfoise prin teancul de hârtii pe care îl adusese Manx cu el în mașină, lucruri pe care le găsise Bing pe internet referitoare la Margaret Leigh. Erau douăsprezece povești în total, spunând o singură poveste mai cuprinzătoare despre abandon, dependențe, singurătate... și, straniu, miracole tulburătoare.

Primul text data de la începutul anilor nouăzeci și fusese prezentat în Gazeta Cedar Rapids: „Medium sau ghicit la noroc? «Presimțirea» bibliotecarei locale salvează copii.“ Spunea povestea unui bărbat pe nume Hayes Archer care locuia în Sacramento. Archer și-a împachetat cei doi fii ai săi în avionul lui Cessna nou-nouț și a tulit-o cu ei cu tot pentru un zbor în clar de lună de-a lungul coastei Californiei. Avionul nu era singurul lucru nou. La fel era și licența lui de pilot. La patruzeci de minute de la decolare, aparatul Cessna monomotor a executat câteva manevre neregulate și a dispărut de pe radar. Scenariul cel mai negru fusese că bărbatul scăpase din ochi linia orizontului, prin ceața deasă, și

se prăbușise în mare în timp ce încerca să se redreseze. Întâmplarea atrăsese atenția canalelor de știri naționale, Archer având o avere considerabilă.

Margaret Leigh sunase poliția din California ca să le spună că Archer și copiii lui nu erau morți, nu se prăbușiseră în mare. Ajunseseră pe teren ferm și căzuseră într-o strungă. Nu putea oferi localizarea exactă, însă era de părere că poliția ar putea căuta pe coastă un punct în care se găsește sare.

Aparatul Cessna a fost descoperit la cincisprezece metri de sol, cu susu-n jos, atârnat de un copac sequoia, în – ține-te bine – Parcul Statal Punctul Sărat. Băieții erau nevătămați. Tatăl avea spinarea ruptă, dar se aștepta să supraviețuiască. Maggie precizase că ideea ei inexplicabilă îi venise într-o sesiune de Scrabble. Articolul era însoțit de o fotografie a avionului răsturnat și o alta cu Maggie însăși, aplecată deasupra unei table de Scrabble, la un turneu. Descrierea de sub cea de a doua fotografie spunea: *„Cu presimțirea ei norocoasă, e păcat că Maggie a ales să joace Scrabble, și nu la LOTO!“*

Mai apăruseră de-a lungul anilor și alte presimțiri: un copil găsit într-un puț, informații despre un om pierdut pe mare în timp ce încerca să navigheze în jurul globului. Însă apăreau din ce în ce mai rar, la distanțe din ce în ce mai mari. Cea mai recentă, un scurt articol despre cum Maggie a ajutat la localizarea unui fugar, apăruse în 2000. După care nu mai era nimic până în 2008, iar articolele care urmau nu erau despre miracole, ci despre opusul lor.

Mai întâi, fusese o inundație în Aici, Iowa, cu pagube considerabile și cu o bibliotecă înecată sub ape. Maggie însăși aproape că se înecase încercând să salveze cărți și fusese tratată pentru hipotermie. Colectele private nu au reușit să strângă suficienți bani pentru a menține biblioteca deschisă, iar peste ea au fost trase obloanele.

În ٢٠٠٩, Maggie a fost acuzată de periclitarea siguranței publice atunci când a pornit un foc într-o clădire părăsită. La momentul faptei, deținea asupra sa mai multe substanțe psihotrope.

În ٢٠١٠, a fost arestată și acuzată de ocuparea abuzivă a unui spațiu abandonat și de posesie de heroină.

În ٢٠١١, a fost arestată pentru oferirea de servicii nereglementate. Poate că Maggie Leigh era în stare să prezică viitorul, însă darul ei spiritist nu a avertizat-o să se ferească de polițistul sub acoperire din holul motelului Cedar Rapids. A primit treizeci de zile de închisoare. Ceva mai târziu în același an, a fost ridicată din nou, de data aceasta cu destinația spitalului, nu a închisorii; suferise de expunere prelungită la frig. În articolul respectiv, „ananghia“ ei fusese descrisă ca „mult prea

frecventă printre persoanele fără adăpost din Iowa“, felul în care Wayne a aflat că femeia trăia pe stradă.

— Vrei să o vezi pentru că ea știa că vii și i-a spus și maică-mii, a zis Wayne, într-un final.

— Am *nevoie* să o văd deoarece ea știa că sunt pe drum și a vrut să îmi pună *bețe-n roate*, a zis Manx. Și dacă nu împart niște vorbe cu ea, nu pot fi sigur că nu o să-mi mai pună și altă dată bețe-n roate. Nu e prima dată când a trebuit să mă ocup cu cei de teapa ei. Pe cât posibil, încerc să evit oamenii ca ea. Sunt mereu încurcă-lume.

— Oamenii ca ea... Te referi, bibliotecari?

Manx a pufnit pe nas.

— Faci pe îngerașul cu mine. Mă bucur să văd că ți-ai recăpătat simțul umorului. Am vrut să spun că mai sunt și alți oameni în afară de ea care sunt în stare să acceseze lumile secrete împărtășite ale gândurilor.

Și a ridicat brațul și a ciocănit de tâmplă cu un deget, pentru a sublinia locul în care sălășluiește acea lume.

— Eu am Wraith-ul, a continuat el, iar când mă aflu în spatele volanului acestei mașini îmi pot găsi drumul pe calea cea secretă ce duce la Tărâmul Crăciunului. Am cunoscut pe alții care pot să folosească totemuri capabile să răscolească măruntaiele realității. Să o recompună ca pe un boț de lut maleabil ce e. A fost Craddock McDermott, care afirma că spiritul lui adăsta în costumul lui favorit. Mai e Omul care Pășește De-a-ndoaselea și care are un ceas teribil ce merge în sens invers. N-ai vrea să nimerești pe o alee întunecată față în față cu Omul care Pășește De-a-ndoaselea, copile! Sau niciunde! Mai sunt Adevăratul Nod, care trăiesc pe drumuri și au cam aceeași meserie cu a mea. Eu îi las în plata lor, și ei îmi întorc favoarea. Iar a noastră Maggie Leigh trebuie să aibă un totem al ei, pe care îl folosește ca să-și bage nasul și să spioneze. Probabil acele piese de Scrabble de care tot amintește. Na. Pare-se că i s-a pus pata anume pe mine. Presupun că dacă trecem prin zonă, ar fi politicos să îi facem o vizită. Mi-ar face plăcere să o cunosc și să văd dacă n-aș putea-o oare lecui de curiozitatea aia a ei!

A clătinat din cap, apoi a izbucnit într-un hohot de râs. Acel croncănit grav și răgușit al lui era râsetul unui om bătrân. Drumul spre Tărâmul Crăciunului îi putea readuce tinerețea în trup, însă nu putea face nimic cu felul în care râdea.

A continuat să conducă. Linia punctată din mijlocul șoselei bolborosea în stânga lor.

Într-un sfârșit, Manx a oftat și a deschis din nou gura:

— Nu mă deranjează să îți destăinui, Wayne, faptul că aproape toate necazurile pe care le-am avut de-a lungul timpului au fost iscate de o

femeie sau alta. Margaret Leigh și mama ta și prima mea soție au fost croite din aceeași stofă, iar numai Domnul știe că au mai fost încă multe altele de acolo de unde au venit ele. Și știi ce? Toate clipele mele fericite au fost cele în care m-am eliberat de orice influență feminină! Când nu a trebuit să fac compromisuri. Bărbații își petrec cea mai mare parte a vieții lor trecuți din mâna unei femei într-a alteia și presați să stea în slujba lor. Nici nu-ți poți închipui de la ce viață te-am salvat! Bărbații nu se pot opri să se gândească la femei. Când se apucă să se gândească la o domniță, e ca un bărbat înfometat care se gândește la o friptură în sânge. Când ți-e foame și simți aroma unei fripturi la grătar, ești distras de senzația nevoiașă din gâtlej și arunci pe fereastră orice rațiune. Femeile sunt conștiente de asta. Profită de asta. Stabilesc reguli, așa cum mama ta stabilește reguli înainte de a te chema la cină. Dacă nu-ți faci curat în cameră, nu-ți schimbi cămașa și nu te speli pe mâini, nu ți se permite să te așezi la masa de cină. Cei mai mulți bărbați își dau măsura reușitei în viață dacă ajung să se ridice la așteptările impuse lor de către o femeie. Asta le oferă întregul lor set de valori. Însă când scoți femeia din cadru, bărbatul e în stare să se bucure de un pic de liniște interioară. Când nu mai e nimeni cu care să te târguiești, în afara ta însuți și a celorlalți bărbați, poți să vezi cine ești. Ceva ce mereu te face să te simți bine.

— De ce nu ai divorțat de prima ta soție? a întrebat Wayne. Dacă nu îți mai plăcea de ea?

— Nimeni n-o făcea în acele vremuri. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap. Mi-a trecut prin cap să o părăsesc. Și chiar am părăsit-o de două ori. Însă m-am întors de fiecare dată.

— De ce?

— Mi se făcuse foame de friptură.

Wayne a întrebat:

— Acum cât timp s-a petrecut – când ai fost căsătorit prima oară?

— Mă întrebi cumva cât de bătrân sunt?

— Da.

Manx a zâmbit.

— O să-ți zic asta: la prima noastră întâlnire, Cassie și cu mine ne-am dus să vedem un film mut! A fost acum mult timp!

— Ce film?

— Era un film horror german, deși pe cartoanele de titlu era scris în engleză. În timpul fragmentelor mai înfricoșătoare, Cassie își ascundea fața de trupul meu. Am vizionat spectacolul alături de tatăl ei, și dacă el n-ar fi fost prezent, cred că mi s-ar fi cocoțat în poală. La vremea respectivă, avea doar șaisprezece ani, un bob de om, grațioasă și delicată și timidă. Ăsta e felul cu multe femei. În tinerețe, sunt nestemate cu

infinite posibilități. Se înfioară sub fervoarea vieții și a dorinței. Când se transformă în ființe pizmașe, e ca un pui de găină care își scutură penele, aruncându-și puful tinereții pentru penele negre! Femeile renunță deseori la tandrețea lor fragedă așa cum un copil renunță la dinții lui de lapte.

Wayne a încuviințat și și-a scos îngândurat un dinte din gură, de pe maxilarul superior. Și-a trecut limba peste cavitatea unde fusese, cu sângele scurgându-se într-o prelingere caldă. Putea simți un dinte nou, începând să împingă locul în care fusese cel vechi, deși se simțea mai puțin ca un dinte, cât ca un micuț cârlig de pescuit.

Și-a băgat dintele căzut în buzunarul de la pantalonii scurți, alături de ceilalți. Pierduse cinci dinți în ultimele treizeci și șase de ore în care stătuse în Wraith. Nu era îngrijorat de asta. Simțea ieșind noi și noi rânduri de dinți micuți.

— Ceva mai târziu, să știi, soția mea m-a acuzat că sunt vampir, așa cum ai făcut-o și tu, a zis Manx. A spus că eram ca acel duh rău pe care îl văzusem împreună în filmul german. A spus că scurg viața din cele două fiice ale noastre, că mă hrănesc din ele. Și iată, totuși, atâția ani mai târziu, și fiicele mele sunt în putere, fericite, tinere și puse pe distracție! Dacă ar fi fost să le fi scurs viața din ele, presupun că am reușit o treabă de mântuială. Vreo câțiva ani, soția mea m-a făcut așa de nefericit, că eram gata să o omor și pe ea, și pe mine, și pe copiii mei, doar ca să știu că am terminat odată. Dar acum pot să mă uit în urmă și să râd. Aruncă un ochi cândva la plăcuța mea de înmatriculare. Am luat ideile hidoase ale soției mele referitoare la mine și am făcut haz de necaz cu ele. Ăsta e modul în care poți supraviețui! Trebuie să înveți să râzi, Wayne. Trebuie să găsești în continuu feluri în care să te distrezi! Crezi că poți să-ți aduci aminte asta?

— Cred că da, a zis Wayne.

— E bine așa, i s-a adresat Manx. Doi inși care merg împreună prin noapte! E totul în regulă. Nu mă sfiesc să-ți spun că ești o companie mai bună decât Bing Partridge. Măcar tu nu simți nevoia stringentă să scoți câte un cântec prostesc din orice.

Și Manx s-a apucat să cânte pe o voce pițigăiată:

— *Te ador pe tine, mă ador pe mine, ador să mă joc cu pu țulica-n vine!*

A scuturat din cap:

— Am avut parte de câteva drumuri lungi alături de Bing și fiecare dintre ele a fost mai lung decât precedentul. Nu-ți poți imagina ce ușurare e să fii împreună cu cineva care nu cântă tot timpul cântece prostești și nu pune întrebări prostești.

— Putem să luăm curând ceva de mâncare? a întrebat Wayne.

Manx a plesnit volanul și a râs.

— Văd că am vorbit prea devreme – pentru că dacă asta nu-i o întrebare prostească, e pe-aproape, tinere Stăpâne Wayne! Ți s-au promis cartofi dulci prăjiți, și să mă trăsnească dacă nu am de gând să îi servim. În ultimul secol, am dus peste o sută de copii în Tărâmul Crăciunului, și încă nu l-am înfometat de moarte pe nici măcar unul dintre ei.

Restaurantul cu fabuloșii cartofi dulci prăjiți era la douăzeci de minute spre vest, un acaret de crom și sticlă poziționat într-o parcare de mărimea unui stadion de fotbal. Stâlpi înalți de zece metri cu becuri cu vapori de sodiu luminau asfaltul la fel de puternic precum soarele zilei. Spațiul de odihnă era aglomerat de camionagii, iar prin fereastra din față Wayne a observat că fiecare scaun înalt de-a lungul barului era ocupat, de parcă ar fi fost ora unsprezece a amiezii, nu a nopții.

Întreg ținutul era cu ochii în patru după un bătrân cu un copil călătorind într-un Rolls-Royce Wraith de epocă, însă nicio persoană din restaurant nu a privit afară și nu i-a băgat în seamă, iar Wayne nu a fost surprins. Aflase deja și acceptase faptul că mașina putea fi *zărită*, nu și *remarcată*. Era asemenea unui canal la televizor care emitea paraziți – toată lumea sărea imediat peste. Manx a parcat în față, nas în nas cu peretele clădirii, și lui Wayne nu i-a trecut nicio clipă prin cap ideea de a încerca să sară sau să țipe sau să bată în geam.

— Nu pleca nicăieri, i-a spus Manx și i-a făcut cu ochiul înainte de a coborî din mașină și de a intra.

Wayne putea vedea prin parbriz în restaurant, și l-a privit pe Manx cum își face loc prin gloata din dreptul tejghelei de servit. Televizorul de deasupra barului arăta niște mașini de curse gonind pe o pistă; apoi pe președinte în spatele unui pupitru, fluturând un deget; apoi o blondă platinată vorbind la un microfon în timp ce stătea în fața unui lac.

Wayne s-a încruntat. Lacul părea familiar. Cadrul s-a schimbat, iar Wayne a privit brusc la casa închiriată din Winnipesaukee, cu mașini de poliție oprite de-a lungul șoselei din fața ei. De acolo, din restaurant, Manx privea și el aceleași imagini la televizor, cu capul aplecat puțin într-o parte.

Cadrul s-a mai schimbat o dată, iar Wayne a văzut-o pe maică-sa ieșind în trombă din hambar, călare pe Triumph. Nu purta cască, iar părul îi biciuia în spate pe măsură ce plonja către cameră. Cameramanul n-a reușit să se ferească la timp. Aparatul în cădere a oferit o panoramă rotită a cerului, a ierbii și a pietrișului înainte de a lovi pământul.

Charlie Manx a pășit grăbit afară din restaurant, s-a urcat în spatele volanului, iar NOS4A2 a alunecat înapoi pe drum.

Ochii îi erau pierduți, iar colțurile gurii erau înghețate într-o căutătură dură și dezagreabilă.

— Cam atât cu cartofii noștri prăjiți, a zis Wayne.

Dar dacă Charlie Manx l-a auzit sau nu, asta nu a mai arătat-o.

Casa Somnului

Nu simțea ca și cum ar fi fost rănită; nu avea dureri, nicăieri. Durerea va fi venit mai târziu.

Dar nici nu i s-a părut că se trezise, că experimenta vreo conștientizare a faptelor. În schimb, bucăți din ea au început, reticente, să se repună pe făgaș. Era o muncă îndelungată, meticuloasă, la fel de îndelungată și meticuloasă ca reparatul Triumph-ului.

Și-a readus aminte de Triumph înainte să își readucă aminte de propriul nume.

Undeva, a început să sune un telefon. L-a auzit clar, demodata și stridenta percuție a unui ciocănel pocnind repetitiv un clopot, o dată, de două ori, de trei ori, de patru. Sunetul a chemat-o înapoi în lume, însă a dispărut până să realizeze că e trează.

O jumătate a feței îi era umedă și rece. Vic era așezată pe stomac, pe podea, cu capul răsucit într-o parte, cu obrazul căzut într-o băltoacă. Buzele îi erau uscate și crăpate și nu-și putea aduce aminte de vreun alt moment în care să-i fi fost mai sete de-atât. A plescăit din baltă și a simțit gustul de nisip și ciment, însă apa era rece și bună. Și-a lins buzele, ca să le umezească.

Lângă fața ei se afla un bocanc. Putea vedea cauciucul negru capsat de talpă și un șiret atârnând. De vreo oră, tot vedea și pierdea imaginea acestui bocanc, înregistrându-i o clipă conturul, apoi uitându-l complet de îndată ce își închidea din nou ochii.

Vic nu putea spune unde se află. S-a gândit că ar fi fost mai bine să se ridice și să se uite. S-a gândit că era o probabilitate foarte mare ca în felul acesta fragmentele din care era recompusă atât de filigranat să se împrăștie încă o dată în pudră sclipitoare. Însă nu vedea o alternativă. A avut senzația acută că nu va veni nimeni să o ajute prea curând.

Trecuse printr-un accident. Pe motocicletă? Nu. Se afla într-o pivniță. Putea observa pereții de ciment pătați, cu suprafețele cojite pe alocuri,

lăsând vederii piatra din spatele tencuielii. Și percepea în nări un iz vag de subsol, parțial acoperit de alte mirosuri: o putoare intensă de metal încins și sfâșiat și un damf de materie fecală, ca de latrină descoperită.

Și-a trecut mâinile sub corp și s-a împins în genunchi.

Nu a durut-o așa de mult pe cât se așteptase. Simțea junghiuri în articulații, la ceafă și pe fese, dar erau ca niște junghiuri de răceală, nu ca de oase frânte.

Când l-a zărit, totul a revenit în minte, instantaneu. Evadarea ei de la Lacul Winnipesaukee, podul, biserica în ruine, bărbatul numit Bing, care încercase să o drogheze și să o violeze.

Omul cu Mască de Gaze era rupt în două bucăți, conectate între ele doar de un cordon gras de intestine. Jumătatea superioară era pe coridor. Picioarele erau imediat după ușă, cu ghetele foarte aproape de locul în care fusese Vic întinsă pe jos.

Canistra metalică de sevofluran era distrusă, însă el încă mai ținea strânsă valva de presiune înșurubată în vârf, iar o parte din tub era atașată de regulator – un dom în formă de cască, zimțat pe margini cu țepușe de metal. Însuși bărbatul era sursa mirosului de fosă septică perforată, probabil tocmai din cauza faptului că fosa lui septică internă se perforase. Îi miroseau mațele.

Încăperea părea cumva înclinată, dată peste cap și strâmbă. Încercând să înțeleagă ambientul în care se afla, capul lui Vic a început să vâjâie, de parcă s-ar fi ridicat prea repede. Patul era răsturnat, încât putea să vadă partea inferioară, cu arcurile și picioarele. Chiuveta se desprinsese de pe perete, atârnând la un unghi de patruzeci și cinci de grade deasupra podelei, sprijinită doar într-o pereche de țevi, care se eliberaseră din făgașul lor. Apa țâșnea dintr-o îmbinare spartă, stropind podeaua. Vic s-a gândit că dacă ar mai fi stat mult timp adormită, ar fi fost foarte probabil să se fi înecat.

O vreme, s-a tot chinuit să se ridice. Piciorul stâng nu voia să se flexeze, iar când a făcut-o într-un final a simțit o durere suficient de sfâșietoare încât să-i scape un icnet ascuțit printre dinții încleștați. Rotula genunchiului era umflată în nuanțe de verde și albastru. Nu a îndrăznit să pună prea multă presiune pe ea, suspectând că îi va ceda sub cea mai mică apăsare.

Vic a mai aruncat o ultimă privire prin cameră, ca un oaspete aflat la o expoziție dintr-un muzeu al suferințelor. Nu, nimic altceva de văzut aici. Hai să continuăm, oameni buni. Avem niște piese fabuloase de examinat în încăperea următoare.

A pășit printre picioarele Omului cu Mască de Gaze, având grijă să nu se împleticească în capcana șnurului acela deșirat de intestine. Imaginea

era atât de ireală, că nu reușea să o perceapă în întreaga ei monstruozitate.

Vic s-a strecurat pe lângă partea superioară a trupului bărbatului. Nu dorea să se uite la fața lui și și-a ferit ochii în timp ce a trecut de el. Dar înainte să facă mai mult de doi pași, nu s-a mai putut abține și a privit peste umăr.

Capul îi era întors pe o parte. Sticlele clare ale măștii îi lăsau vederii ochii holbați, șocați. Tubul de respirație fusese împins în spate, umplându-i gura deschisă, un mănunchi de plastic topit și fibră carbonizată.

Și-a făcut drum pe coridor. Era de parcă ar fi traversat puntea unei nave care începe să se scufunde. S-a tot clătinat înspre dreapta și a tot pus mâna pe perete, ca să se echilibreze. Numai că nu era nimic în neregulă cu holul. Vic însăși era vaporul în pericol de a se răsturna, scufundându-se în întunericul carbonizat. La un moment dat, a uitat să fie atentă și și-a pus greutatea pe piciorul stâng. Imediat, genunchiul s-a pliat, iar ea și-a aruncat în sus un braț, căutând ceva de care să se sprijine. Mâna i-a apucat bustul lui Isus Hristos, cu al său chip ars și cu bășici. Bustul stătea pe un raft umplut cu reviste porno. Isus rânjea obscen, iar când ea și-a retras mâna, era plină de cenușă. DUMNEZEU A ARS DE VIU, DOAR DRACII ȘTIU.

Nu intenționa să mai uite de piciorul stâng. Prin minte i-a trecut o idee aleatorie, nu pe de-a întregul bine conturată: *Slavă Domnului că e o motocicletă britanică.*

La baza scărilor, piciorul i s-a blocat de un munte de pungi de gunoi, un mușuroi îmbrăcat în plastic, și s-a împiedicat, căzând în față peste movilă – a doua oară. Aterizase pe același munte de pungi de gunoi atunci când Omul cu Mască de Gaze o doborâse pe scări; îi amortizaseră căzătura și foarte probabil că o scăpaseră de la a-și frânge gâtul sau a-și sparge capul.

Mușuroiul era rece și solid, însă nu rigid peste tot. Vic știa ce era sub plastic, știa după muchiile ascuțite ale șoldului și planeitatea pieptului. Nu-și dorea să vadă sau să afle, dar mâinile ei au rupt oricum plasticul. Cadavrul era învelit într-un sac de construcții, strâns bine cu bandă adezivă.

Mirosul care ieșea nu era miasma putregaiului, ci mai rău de-atât, într-un fel: aroma grețoasă a turtei dulci. Bărbatul dinăuntru era zvelt și, cândva, arătos. Nu se descompusese, cât mai degrabă se mumificase, cu pielea încrețită și îngălbenită și ochii îngropați în orbite. Buzele îi erau depărtate de parcă ar fi murit în timpul unui strigăt deznădăjduit, deși asta ar fi putut fi efectul pielii lui care se întărea și se retrăgea de pe dinți.

Vic a expirat adânc; sunetul i-a răsunat, curios, ca un suspin. Și-a pus mâna pe fața rece a bărbatului.

— Îmi pare rău, i-a spus Vic omului mort.

Nu se putea împotrivi, trebuia să plângă. Nu fusese niciodată ceea ce considerau oamenii a fi o femeie plângăcioasă, dar în unele clipe lacrimile erau singurul răspuns rațional. Să jelească era un fel de lux; cel mort nu simte nicio pierdere, nu jelește pentru nimeni și pentru nimic.

Vic a mângâiat încă o dată obrazul bărbatului și și-a trecut degetul mare peste buzele lui și atunci a observat bucata de hârtie, mototolită și vârâtă în gură.

Mortul o implora din priviri.

— Bine, prietene, a zis Vic și a tras hârtia din gura bărbatului mort.

Gestul nu i-a provocat niciun dezgust. Acel om înfruntase aici un sfârșit tragic, îl înfruntase de unul singur, fusese folosit și molestat și apoi debarasat. Indiferent ce voia bărbatul mort să îi transmită, Vic dorea să asculte, chiar și dacă era prea târziu ca să-l mai ajute cu ceva.

Notița era scrisă în creion, cu o mână tremurată. Bucata de hârtie era un ambalaj rupt de Crăciun.

Capul îmi este suficient de limpede ca să pot scrie. Prima dată în zile întregi. Lucrurile esențiale:

0 Sunt Nathan Demeter din Brandenburg, KY

0 Am fost sechestrat de Bing Partridge

0 Lucrează pentru un om numit Manks

0 Am o fiică, Michelle, care e minunată și blândă. Slavă Domnului că mașina m-a luat pe mine, și nu pe ea. Asigură-te că citește următoarele:

Te iubesc, fata mea. El nu mă poate răni prea mult pentru că atunci când îmi închid ochii te văd pe tine.

Nu-i nimic dacă plângi, dar nu renunța la râsete.

Nu renunța la fericire.

Ai nevoie de amândouă. Eu le-am avut pe amândouă.

Te iubesc, puștoaico – tatăl tău

Vic a citit sprijinită de bărbatul mort și a avut grijă să nu plângă deasupra hârtiei.

După o vreme, s-a șters pe chip cu podul palmelor. A privit în sus pe scări. Gândul la cum a coborât pe ele i-a produs o senzație scurtă, dar intensă de amețeală. S-a cutremurat realizând că fusese o minune faptul că supraviețuise căzăturii. Se prăbușise mult mai repede decât urma ea să urce acum. Genunchiul stâng îi zvâcnea furios, cu junghiuri sfâșiind-o în ritmul propriului puls.

S-a gândit că are tot timpul din lume ca să reușească să urce scările, însă la jumătatea distanței s-a auzit cum sună iarăși telefonul. Vic a ezitat, ascultând pocnetul țipător al ciocanului pe clopot. Apoi a început să facă salturi, strângând balustrada între degete și aproape că fără să atingă cu piciorul stâng pe scară. *Sunt o micuță fată olandeză, îmbrăcată în albastru. Iată care sunt lucrurile pe care îmi place să le fac*, a răsunat în mintea ei o voce subțire de fetiță, fredonând un cântec de șotron la care Vic nu se mai gândise de decenii.

A ajuns la treapta cea mai de sus și a trecut prin cadrul ușii până în bătaia luminii orbitoare și copleșitoare a soarelui. Universul din jur era atât de puternic luminat, încât a năucit-o. Telefonul a sunat din nou, terminându-și tonul pentru a treia sau a patra oară. Destul de curând, persoana care suna va fi renunțat.

Vic a înșfăcat receptorul negru care atârna de perete imediat lângă ușa spre pivniță. A rămas cu mâna dreaptă pe cadrul ușii, realizând doar absent faptul că încă mai avea între degete notița lui Nathan Demeter. A pus difuzorul la ureche.

— Dumnezeule, Bing, a spus Charlie Manx. Unde-ai fost? Te-am tot sunat. Începusem să mă îngrijorez că ai făcut ceva necugetat. Nu e sfârșitul lumii, să știi, că nu mai vii cu mine. Vor mai apărea și alte ocazii, iar între timp sunt o mulțime de lucruri pe care le poți face pentru mine. Pentru început, mă poți pune la curent cu cele mai recente noutăți despre buna noastră prietenă dra McQueen. Am ascultat acum ceva vreme un program de știri care zicea că și-a luat tălpășița de la căbănuța ei din New Hampshire și a dispărut. A mai apărut ceva despre ea de atunci? Ce crezi că pune la cale?

Vic a înghițit cu greu și a expirat încet.

— Ah, s-a preocupat de tot felul de lucruri, a spus Vic. Cel mai recent, l-a ajutat pe Bing să-și redecoreze subsolul. Mi s-a părut că are nevoie de niște culoare, acolo jos, așa că am pictat pereții cu el.

*****

Manx a rămas tăcut suficient de mult timp încât Vic să se întrebe dacă nu cumva închisese. Tocmai era gata să îi rostească numele, să vadă dacă mai era pe linie, când el a vorbit din nou.

— Ptiu, pe toți sfinții! Vrei să spui că sărmanul Bing e mort? Îmi pare așa de rău să aud vestea. Ne-am despărțit în termeni nu tocmai amiabili. Acum mă simt prost. A fost, în multe feluri, un copil. A comis lucruri abominabile, bănuiesc, dar nu-l pot învinui! Nu avea aluat ca să fie altfel.

— Taci și nu mai aminti de el. Ascultă-mă. Îmi vreau fiul înapoi și vin să-l iau, Manx. Vin și nu ai vrea să fii cu el când îl găsesc. Trage pe dreapta. Oriunde ai fi, trage pe dreapta. Lasă-mi băiatul la marginea drumului, nevătămat. Spune-i să mă aștepte și că mama ajunge acolo numaidecât. Fă asta și n-o să te mai temi că voi veni după tine. O să te las să scapi. Vom considera că suntem chit.

Ea nu știa dacă vorbea serios, dar suna bine.

— Cum ai nimerit la Bing Partridge, Victoria? Asta e ce-aș vrea să aflu. A fost ca în Colorado, atunci? Te-ai dus acolo pe podul tău?

— Wayne e teafăr? E bine? Vreau să vorbesc cu el. Dă-mi-l.

— Oamenii din iad vor apă cu gheață. Îmi răspunzi la întrebări și vom vedea dacă îți răspund și eu la ale tale. Spune-mi cum ai ajuns la Bing și o să văd ce pot face.

Vic s-a înfiorat într-un frison teribil, șocul începând să își facă simțită prezența.

— Mai întâi îmi spui dacă e teafăr. Vai ție dacă nu e așa. Dacă nu e, Manx, dacă *nu e*, ce i-am făcut lui Bing o să fie o nimica toată în comparație cu ce-o să-ți fac ție.

— E bine. E o rază de soare zglobie! Primești asta și doar atât, pe moment. Spune-mi cum ai nimerit la Bing. Pe motocicleta ta? În Colorado a fost o bicicletă. Însă presupun că ai deja un vehicul nou. Te-a dus noul tău vehicul la pod? Răspunde-mi și te las să vorbești cu el.

Ea a încercat să se hotărască ce să zică mai departe, însă nu îi venea în minte nicio minciună și nu era convinsă că ar fi făcut vreo diferență dacă el știa sau nu.

— Mda. Am traversat podul, iar podul m-a adus aici.

— Așadar, a zis Manx, te-ai ales cu o pereche de roți date naibii. Ai un motor cu o treaptă de viteză în plus, așa-i? Dar nu te-a dus la *mine*. Te-a dus la Casa Somnului. Acu', sunt de părere că e un motiv pentru acest lucru. Am și eu în mine un vehicul cu câteva trepte extra și știu câte ceva despre cum funcționează. Chestiile astea au particularitățile lor.

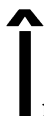
A făcut o pauză, apoi a reluat:

— Mi-ai cerut să trag pe dreapta și să-ți las băiatul la marginea drumului. Ai zis că o să ajungi acolo numaidecât. Podul poate să te ducă doar la un punct fix, nu? E logic. E un *pod*, în definitiv. Cele două capete trebuie să se sprijine pe ceva, chiar dacă sprijinul ar consta în două idei fixe.

— Fiul meu, a spus ea. Fiul meu. Vreau să îi aud vocea. Ai promis.

— O promisiune-i o promisiune, a zis Charlie Manx. Iată-l, Vic. Iată-l pe micuț.

Jocurile de Artificii Ținteşte Luna, Illinois

n sclipirile prăfuite şi înviorate ale dimineții, dl Manx a scos Wraith-ul de pe drum şi a intrat în parcarea unui depozit de artificii. Magazinul îşi făcea reclamă cu un panou care înfățişa o lună umflată şi furioasă, cu o rachetă înfiptă într-un ochi, sângerând foc. Wayne a râs imediat cum a văzut imaginea, a râs şi a strâns tare de ornamentul lui.

Magazinul era o clădire individuală lungă, cu un stâlp din lemn în față, pentru priponit caii. Wayne a realizat că reveniseră în vestul țării, acolo unde el locuise cea mai mare parte a vieții lui. Mai aveau şi în nord stâlpi pentru priponit, uneori, dacă îşi doreau să arate rustic, însă după ce ajungeai în vest de multe ori zăreai balegi mari uscate nu departe de astfel de locuri; aşa realizai că te-ai întors în ținuturile cowboy-lor. Deşi în ziua de azi o grămadă de cowboy călăreau ATV-uri şi ascultau Eminem.

— În Tărâmul Crăciunului există şi cai? a întrebat Wayne.

— Reni, a zis Manx. Reni albi îmblânziți.

— Îi poți călări?

— Îi poți hrăni direct din palmă!

— Ce mănâncă?

— Orice le oferi. Fân. Zahăr. Mere. Nu sunt mofturoşi.

— Şi sunt complet albi?

— Da. Nu-i vezi prea des, pentru că e foarte dificil să-i distingi pe albul zăpezii. În Tărâmul Crăciunului e întotdeauna zăpadă.

— Am putea să-i vopsim! a exclamat Wayne, încântat de idee. Aşa ar fi mai uşor de văzut.

În ultima vreme, prin minte îi trecuseră o mulțime de idei incitante.

— Da, a zis Manx. Pare distractiv.

— Să-i vopsim roşii. Reni roşii. Roşii ca maşinile de pompieri.

— Ar fi glorios.

Wayne a zâmbit gândindu-se la un ren îmblânzit stând calm, răbdător,

în timp ce el îi dădea cu rola cu vopsea peste blană, colorându-l într-un roșu aprins ca de mere în foietaj. Și-a trecut limba peste noii lui dinți ascuțiți, rumegând la ce lucruri putea face acum. S-a gândit că după ce va ajunge în Tărâmul Crăciunului va găuri dinții vechi, va petrece o ață prin ei și îi va purta ca pe un colier.

Manx s-a aplecat până la torpedo, l-a deschis și a scos de acolo telefonul lui Wayne. Îl tot folosise intermitent întreaga dimineață. Wayne știa că îl folosise ca să sune pe Bing Partridge, fără succes, însă. Dl Manx nu lăsase niciun mesaj.

Wayne a privit pe geam. Din depozit ieșea un bărbat, cu o plasă. Ținea mâna unei fetițe blonde, care sărea de pe un picior pe altul. Ar fi fost amuzant să vopsească o fetiță în roșu aprins. Să-i scoată hainele și să o țintuiască la pământ în timp ce i-ar vopsi corpul ei micuț și zvârcolit. Să o vopsească peste tot. Ca să o vopsești cum trebuie, ar trebui să îi razi tot părul ăla al ei. Wayne s-a întrebat ce oare ar putea face cineva cu o pungă cu păr blond. Sigur era ceva distractiv de scos din asta.

— Dumnezeule, Bing. Unde-ai fost? a spus dl Manx, apoi a deschis portiera și a coborât din mașină, în parcare.

Fata și tatăl au urcat în camioneta lor, iar mașina a dat cu spatele peste pietriș. Wayne a făcut cu mâna. Fetița l-a văzut și a făcut înapoi cu mâna. Uau, avea un păr minunat! Ai fi putut face o frânghie de peste un metru din tot părul ăla neted și auriu. Ai fi putut face un ștreang de aur mătăsos și să o spânzure în el. Ce idee trăsnită! Wayne s-a întrebat dacă a fost vreodată cineva spânzurat de propriul păr.

Manx a stat ceva vreme în parcare, la telefon. Făcea ture cu pași mari, iar ghetele lui ridicau norișori de cretă în praful albicios.

Încuietoarea s-a ridicat la ușa din spatele scaunului pasagerului. Manx a deschis-o și s-a aplecat înăuntru.

— Wayne? Îți aduci aminte cum am zis ieri că dacă ești cuminte o să poți să vorbești cu mama ta? N-aș vrea să crezi că Charlie Manx nu știe să se țină de cuvânt! Iat-o. Ar dori să audă cum îți mai merge.

Wayne a luat telefonul.

— Mama? a zis el. Mama, eu sunt. Ce mai faci?

S-a auzit un hârșâit și pocnete îndepărtate, apoi vocea mamei lui, sugrumată de emoție:

— Wayne.

— Aici sunt. Mă auzi?

— Wayne, a zis ea din nou. *Wayne.* Ești bine?

— Da! a spus el. Ne-am oprit să luăm artificii. Dl Manx îmi cumpără niște artificii pe băț și poate o rachetă mică. Tu ești bine? Sună de parc-ai plânge.

— Mi-e dor de tine. Mami are nevoie de tine înapoi, Wayne. Am nevoie de tine înapoi, și vin să te iau.

— Ah. Ok, a zis el. Mi-am pierdut un dinte. Câțiva dinți, *de fapt*! Mama, te iubesc! Totu-i bine. Sunt bine. Ne distrăm!

— Wayne. *Nu* ești bine. Îți face ceva. Îți intră în cap. Trebuie să îl oprești. Trebuie să i te împotrivești. Nu e un om bun.

Wayne a simțit un freamăt nervos în stomac. Și-a trecut limba peste dinții noi, ascuțiți asemenea unor mici cârlige.

— Îmi cumpără focuri de artificii, a zis el, ursuz.

Se gândise la artificii întreaga dimineață, la cum ar face găuri în noapte cu rachetele, dând foc cerului. Și-ar fi dorit să fie posibil să aprindă și norii. Asta da priveliște! Să cadă din cer plăpumi de nori, scuipând fum negru în cascada lor.

— L-a omorât pe Hooper, Wayne, a spus ea, și a fost ca o palmă peste față, iar Wayne a tresărit. Hooper a murit luptând în apărarea ta. *Și tu* trebuie să te lupți.

Hooper. Era de parcă nu se mai gândise la Hooper de ani de zile. Acum și-l reamintea, totuși, cu ochii lui mari, triști și întrebători privindu-l de pe chipul de Yeti lățos. Wayne își reamintea respirația urât mirositoare, blana caldă și mătăsoasă, încurajările prostești... și cum a murit. Îl mușcase de gleznă pe Omul cu Mască de Gaze, după care dl Manx... după care dl Manx...

— Mama, a zis el brusc. Cred că sunt bolnav, mama. Cred că am fost otrăvit pe dinăuntru.

— Of, copilul meu, a spus ea, plângând iarăși. Of, copilul meu scump, ține-te bine. Ține-te bine *de tine*. Vin acum.

Pe Wayne au început să-l înțepe ochii, și pentru o clipă totul în jur s-a încețoșat și s-a dedublat. L-a surprins, să fie atât de aproape de a izbucni în lacrimi. În definitiv, nu se simțea deloc trist; era mai degrabă amintirea unei tristeți.

Spune-i ceva ce poate folosi, s-a gândit. Apoi s-a gândit încă o dată, același lucru, dar mai lent, de data asta, și în sens invers: *Folosi. Poate. Ce. Ceva. Spune-i.*

— Am văzut-o pe Buni Lindy, a izbucnit el. Într-un vis. Bolborosea numai aiureli, dar a încercat să spună ceva despre cum să mă lupt cu el. Numai că e greu. E ca și cum ai încerca să ridici un bolovan cu o linguriță.

— Orice-ar fi ce ți-a spus, fă-o, a zis mama lui. Încearcă.

— Mda. Da, o s-o fac. Mama, mai e ceva, a spus băiatul, pe o voce în care se întrezărea un ton de urgență. Ne duce să o vedem pe...

Dar Manx s-a întins către bancheta din spate a mașinii și a smuls telefonul din mâinile lui Wayne. Fața lui prelungă și sfrijită era roșie, iar

Wayne s-a gândit că avea o privire contrariată, de parcă ar fi pierdut la cărți cu o mână cu care se aștepta să câștige.

— Eee, gata, destul cu trăncăneala, a zis dl Manx, cu o voce veselă care nu se potrivea cu privirea lui, și a trântit portiera.

Imediat ce s-a închis ușa, a fost de parcă se întrerupsese circuitul unui curent electric. Wayne s-a lăsat greu pe tapiseria de piele, simțindu-se epuizat, cu gâtul țeapăn și tâmplele pulsându-i. Era supărat, a realizat el. Vocea mamei lui, sunetul plânsetului ei, rememorarea clipei în care Hooper a mușcat și a murit, toate l-au tulburat și i-au întors stomacul pe dos.

Sunt otrăvit, s-a gândit. *Otrăvit sunt*. Și-a atins buzunarul din față, pipăind umflătura mică făcută de dinții pe care îi pierduse, și s-a gândit la otrăvire prin radiații. *Sunt iradiat*, s-a gândit imediat. „Iradiat“ era un cuvânt haios, un cuvânt care i-a adus în minte imaginea unor furnici uriașe dintr-un film alb-negru, genul de filme pe care obișnuia să le vadă alături de tatăl său.

S-a întrebat oare ce s-ar întâmpla cu furnicile dacă sunt puse în cuptorul cu microunde. A presupus că pur și simplu s-ar prăji; nu părea prea probabil să se apuce să devină uriașe. Dar n-aveai de unde să știi fără să încerci! Și-a mângâiat ornamentul micuț sub formă de lună și și-a imaginat cum furnicile pocnesc ca porumbul. Undeva într-un colț al minții a apărut o noțiune vagă – ceva despre cum să încerce *să gândească* în sens invers –, însă nu reușea să o contureze complet. Nu era ceva *distractiv*.

Până ce s-a întors Manx la mașină, Wayne zâmbea din nou. Nu era prea sigur cât durase, dar Manx terminase de vorbit la telefon și trecuse pe la magazinul Jocurile de Artificii Țintește Luna. Avea acum o pungă suplă de hârtie maro, iar ițindu-se din baierele pungii era un tub lung împachetat individual în celofan. Eticheta de pe tub identifica obiectul ca O AVALANȘĂ DE STELE – FINALUL PERFECT AL UNEI NOPȚI PERFECTE!

Manx l-a privit pe Wayne peste scaunul din față, cu ochii ieșiți un pic din orbite și cu buzele cuprinse de o strâmbătură ce indica dezamăgire.

— Ți-am cumpărat artificii și o rachetă, a zis Manx. Dac-o s-o și folosești pe vreuna dintre ele, asta e o altă problemă. Sunt convins că erai pe cale să-i spui mamei tale că mergem către domnișoara Maggie Leigh. Asta mi-ar fi alungat tot hazul. Nu știu de ce mă tot chinui să îți ofer distracție cât cuprinde dacă tu pari să îmi refuzi dreptul până și la cele mai mici plăceri.

— Mă doare capul groaznic de rău, a zis Wayne.

Manx a clătinat furios din bărbie, a trântit portiera și a hărtănit praful din parcare, aruncând în urmă un nor de fum maroniu. A stat așa

îmbufnat mai bine de patru kilometri, însă nu departe de granița cu Iowa un arici grăsun a încercat să traverseze șoseaua, iar Wraith-ul l-a lovit cu un bufnet necruțător. Sunetul a fost atât de zgomotos și de neașteptat, că Wayne nu s-a putut abține să nu scoată un chicot și apoi să râdă. Manx a privit în spate și i-a zâmbit călduros și cu invidie, apoi a dat drumul la radio, iar amândoi au început să cânte la unison *Micuțul oraș al Bethlehem-ului* și totul a fost mult mai bine.

Casa Somnului

— Mama, mai e ceva. Ne duce să o vedem pe..., spusese Wayne, dar mai departe s-a auzit un zdrăngănit, un foşnet şi zgomotul puternic al unei uşi trântite.

— Eee, gata, destul cu trăncăneala, a zis Manx, cu vocea lui sticloasă, ca de carnaval. Micuţul a trecut prin destule, în ultima vreme. N-aş vrea să devină surmenat!

Vic s-a tânguit. A împins cu pumnul de blatul de la bucătărie şi s-a legănat, plângând la telefon.

Copilul pe care îl auzise la celălalt capăt al liniei rostea cu vocea lui Wayne... dar nu era Wayne. Nu chiar. Avea o detaşare onirică, spaţială – nu numai de la întreaga situaţie, ci şi faţă de copilul serios şi responsabil care fusese Wayne întotdeauna. Sunase ca el doar la sfârşit, după ce ea îi reamintise de Hooper. Apoi, pentru o clipă, a părut confuz şi temător, însă el însuşi. Mai suna şi drogat, de asemenea, ca o persoană care îşi revine după o anestezie profundă.

Maşina îl *anestezia* cumva. Îl anestezia în timp ce îl scurgea de Wayneitatea lui, lăsând în urmă numai un *lucru* jovial şi lipsit de cugete. Un vampir, a presupus ea, asemenea lui Brad McCauley, băieţelul rece care încercase acum mulţi ani să o omoare la cabana de lângă Gunbarrel. Era un şir logic pe care nu dorea să-l urmeze, faţă de care voia să se îndepărteze pentru că altfel ar fi început să urle.

— Eşti bine, Victoria? Să te sun altă dată?

— Îl omori, a zis ea. E pe moarte.

— N-a fost niciodată mai plin de viaţă ca acum! E un băiat pe cinste. Ne înţelegem de minune, ca Butch şi Sundance! Poţi să ai încredere că mă port bine cu el. De fapt, ai cuvântul meu că n-o să-i fac rău. N-am rănit niciodată vreun copil. Nu că ar fi ceva ce ar recunoaşte oamenii după toate minciunile pe care le-ai aruncat despre mine. Mi-am trăit întreaga viaţă slujind copiii, dar tu ai fost bucuroasă să le spui tuturor că sunt un

nenorocit de pervers pedofil. Aș avea tot dreptul, să știi, să îi fac lucruri groaznice fiului tău. Doar m-aș ridica la așteptările balivernelor tale. Detest să nu fiu la înălțimea mitului creat. Însă nu ăsta sunt eu, să mă port hain cu copiii.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Cu adulții, totuși, e o altă poveste.

— Lasă-l să plece. Te rog eu, lasă-l să plece. El n-are nimic de-a face cu noi. Știi că totul e despre mine. Vrei să te răzbuni pe mine. Înțeleg. Parchează undeva. Doar parchează și așteaptă. O să-mi folosesc podul. O să te găsesc. Putem face un schimb. Îl lași să iasă din mașină și o să urc eu în locul lui, iar mie poți să îmi faci tot ce-ți trece prin cap.

— Ai avea multe de ispășit. Ai spus lumii că te-am abuzat sexual. Sunt mâhnit că sunt acuzat de ceva ce nu am avut niciodată prilejul să-ncerc.

— Ai vrea? Te-ar face mai fericit?

— Dacă te-aș viola? Dumnezeule, nu! O spun arțăgos. Nu înțeleg astfel de depravări. Sunt conștient că multe femei se delectează când primesc câte o plesneală pe dos în timpul actului sexual sau când li se zice pe nume degradante, însă asta e o simplă prosteală. Să siluiești o femeie? Nu, mersi! Poate că nu mă crezi, dar am și eu fiicele mele. Să știi, totuși, că uneori cred că tu și cu mine am început pe piciorul greșit! Îmi pare rău de asta. N-am avut deloc ocazia să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt. Fac pariu că ne-am fi plăcut dacă ne-am fi întâlnit în alte circumstanțe!

— Pe naiba! a zis ea.

— Nu-i chiar atât de incredibil! Am fost căsătorit de două ori și foarte rar nu am avut companie feminină. Cineva a găsit *ceva* ce să-i placă la mine.

— Ce dracu' vrei să zici? Dă-te-n morții mă-tii, că nu ne cuplăm.

El a fluierat.

— Ce gură spurcată! Ai face un docher să se rușineze! Luând în considerare cum a decurs prima ta cuplare cu Bing Partridge, presupun că ar fi bine pentru sănătatea mea pe termen lung să mă mulțumesc doar cu vorbele. Dacă stai să te gândești atent, primele noastre două întâlniri nu au fost deosebit de romantice. Știi să consumi un bărbat, Victoria, a zis Manx și a râs. M-ai tăiat, ai mințit despre mine și m-ai trimis la închisoare. Ești mai rău ca prima mea nevastă. Și totuși... ai ceva ce-i face pe bărbați să se întoarcă la tine! Ții băieții în priză!

— Îți dau eu ceva care să te țină în priză. Uite: nu ai cum să conduci la infinit. Mai devreme sau mai târziu, o să fii nevoit să tragi pe dreapta. Mai devreme sau mai târziu, o să te oprești undeva ca să îți închizi ochii o vreme. Și când o să îi redeschizi, eu o să fiu acolo. Amicul tău Bing a

scăpat ușor, Charlie. Eu sunt o degenerată dată dracului și o să-ți dau în morții mă-tii foc în mașină și o să-mi iau fiul înapoi.

— Sunt convins că o să încerci, Victoria. Dar te-ai gândit oare ce-o să faci dacă ne prinzi din urmă, iar el nu o să vrea să vină cu tine?

Telefonul a murit.

*****

După ce Manx a închis, Vic s-a aplecat în față, căutând aer, de parcă tocmai ce ar fi terminat o alergare lungă și turbată. Plânsetele ei erau crunte, la fel de fizice și extenuante ca un vomitat. Îi venea să ia receptorul și să îl zdrobească de perete, însă o parte mai rațională din ea i-a potolit mâna.

Dacă ai de gând să fii furioasă, și-a auzit tatăl spunând, *atunci folosește-o în favoarea ta, nu te lăsa consumată de furie.*

Oare spusese el vreodată un astfel de lucru? Nu știa, știa doar că îi auzise vocea în cap.

Când a terminat de plâns, ochii îi erau umflați, iar fața îi ardea. S-a îndreptat spre chiuvetă și a simțit cum ceva o trage înapoi, realizând că încă mai ținea receptorul în mână, atașat de perete de o coardă lungă răsucită.

Vic l-a pus la loc în furcă, apoi a rămas să privească la discul rotativ cu cifre. Se simțea golită și cuprinsă de durere, însă acum, că accesul ei de plâns trecuse, a mai simțit și altceva, pentru prima dată de multe zile, un fel de pace, foarte asemănătoare cu acel calm pe care îl simțea când schița ilustrațiile *Motorului de Căutare*.

Avea oameni pe care să îi sune. Avea alegeri de făcut.

Într-un puzzle al *Motorului de Căutare*, întotdeauna existau o mulțime de distrageri vizuale, o mulțime de *zgomot*. Prima carte culmina în interiorul unei nave extraterestre. Motorul de Căutare trebuia să își găsească drumul printr-o secțiune transversală a navei, apăsând, pe măsură ce înainta, diverse întrerupătoare cu funcție de autodistrugere și sosind într-un final la o capsulă de salvare. Între el și libertate se aflau arme cu laser, uși încuiate, compartimente cu radiații și extratereștri nervoși care arătau ca niște cuburi uriașe de jeleuri cu nucă de cocos. Adulții se descurcau mult mai greu decât o făceau copiii, iar Vic a realizat în timp că acest fapt se datora felului în care cei mari încercau mereu să vadă din start traiectoria necesară ducerii la bun sfârșit a misiunii și nu puteau din cauza muntelui de informații prezente. Era prea mult de verificat, prea mult de analizat. Copiii, însă, nu se dădeau în spate ca să privească puzzle-ul în ansamblul său. Ei pretindeau că *sunt*

Motorul de Căutare, eroul poveștii, cel dinăuntrul puzzle-ului, și interacționau doar cu acele bucăți pe care *el* le putea vedea la fiecare pas al drumului. Vic a înțeles că diferența dintre copilărie și perioada de maturitate a vieții o reprezenta diferența dintre imaginație și resemnare. Renunțai la una pentru cealaltă și îți pierdeai calea.

Vic a văzut – deja – cum nu avea într-adevăr *nevoie* să îl găsească pe Manx. Era la fel de fără speranțe ca a încerca să lovești o săgeată în zbor cu o altă săgeată. El presupusese – așa îl *lăsase* ea să creadă – că va încerca să folosească podul pentru a-i *prinde din urmă*. Însă nu avea nevoie să facă asta. Știa încotro se îndreaptă el. Unde trebuia să se îndrepte. Ea se putea duce acolo după voia inimii.

Dar mai însemna și să nu se grăbească. Tărâmul Crăciunului era oricum la capătul drumului, atât la figurat, cât și la propriu.

Când îl va mai vedea din nou pe Manx, va trebui să fie gata de luptă. S-a gândit că se va ajunge inevitabil la situația în care ea va încerca să-l omoare și avea nevoie să știe cum să o facă. Mai mult: era problema cu Wayne. Avea nevoie să știe dacă Wayne va mai fi el însuși până va sosi în Tărâmul Crăciunului, dacă ceea ce se petrecea cu el era reversibil.

Vic știa pe cineva care i-ar putea zice despre Wayne și știa pe altcineva care i-ar putea zice cum să lupte. Cineva care chiar i-ar putea oferi armele necesare pentru a amenința singurul lucru de care îi păsa lui Manx într-adevăr. Însă ambii acești oameni erau și ei pe drum. Îi va vedea pe fiecare, la timpul lor. Curând.

Mai întâi, totuși, era o fată pe nume Michelle Demeter care își pierduse tatăl și care trebuia să afle ce s-a întâmplat cu el. Se întrebase prea mult timp.

Vic a aruncat o privire estimativă la unghiul luminii care intra pe fereastra de la bucătărie și a considerat că era după-amiaza târziu. Cerul era un dom albastru adânc; furtuna care se pornise atunci când sosise ea aici era dusă. Dacă ar fi auzit cineva canistra de sevofluran explodând și spintecându-l pe Bing Partridge în două, probabil că se gândise la răbufnirea unui tunet. A presupus că fusese inconștientă trei, poate patru ore. A cercetat scurt teancul de scrisori de pe blatul de la bucătărie. Corespondența Omului cu Mască de Gaze era destinată către:

BING PARTRIDGE

BLOCH LANE NR. 25

SUGARCREEK, PENNSYLVANIA 16323

Era o situație greu de explicat. Patru ore nu erau suficiente ca să ajungă din New Hampshire în Pennsylvania, nici măcar în goană. După

care a realizat că *nu* era nevoie să explice nimic. Lăsa grija explicațiilor pe umerii altora.

A format numărul. Îl știa pe de rost.

— Da? a spus Lou.

Nu fusese sigură dacă va răspunde chiar Lou – se aștepta să fi fost poate Hutter. Sau celălalt ins, polițaiul hidos cu sprâncenele stufoase albe, Daltry. I-ar fi putut spune unde să-și găsească bricheta.

Sunetul vocii lui Lou a făcut-o să îi tremure picioarele un pic, i-a răpit pe moment certitudinea faptelor. A simțit că nu-l iubise niciodată așa cum el o merita – și că dintotdeauna el o iubise mai mult decât *ea* o merita.

— Sunt eu, a zis. Ne ascultă?

— Of, rahat, Vic, a spus Lou. Tu ce crezi?

— Sunt aici, Vic, a zis Tabitha Hutter, intrând pe linie și în conversație. Ai supărat o grămadă de oameni dintre-ai noștri. Vrei să discutăm despre motivul care te-a determinat să o iei la fugă?

— M-am dus să îmi iau copilul.

— Știu că sunt lucruri pe care nu mi le-ai zis. Poate că lucruri de care te-ai *temut* să-mi zici. Însă am nevoie să le aud, Vic. Indiferent ce-ai făcut în ultimele douăzeci și patru de ore, sunt convinsă că ai crezut că *trebuie* să le faci. Sunt convinsă că ai crezut că sunt cele corecte de...

— Douăzeci și patru de ore? Cum adică... douăzeci și patru de ore?

— De atâta timp te căutăm. Ai pus la cale o dispariție dată naibii. Cândva, va trebui să stăm de vorbă despre cum ai reușit. Nu mai bine îmi zici unde...

— Au trecut *douăzeci și patru de ore*!? a strigat Vic din nou.

Ideea că pierduse o întreagă zi părea, de una singură, la fel de incredibilă precum o mașină care mergea pe suflete umane în loc de benzină fără plumb.

Hutter a replicat pe ton scăzut, răbdător:

— Vic, vreau să stai acolo unde ești.

— Nu pot să fac asta.

— Trebuie...

— Nu. Taci din gură. Doar ascultă. Trebuie să localizezi o fată pe care o cheamă Michelle Demeter. Locuiește în Brandenburg, Kentucky. Tatăl ei a fost dat dispărut de ceva vreme. Probabil că e extrem de îngrijorată. El e aici. Jos. În subsol. E mort. E mort de câteva zile, cred. Ai notat?

— Da. Eu...

— Să te porți cumsecade cu el, la dracu'. Nu-l vârî într-un sertar din cine știe ce nenorocită de morgă și-atât. Trimite pe cineva care să stea cu el până ce sosește fiica lui. A fost singur suficient de mult timp.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost omorât de un bărbat pe nume Bing Partridge. Bing a fost individul cu mască de gaze care a tras în mine. Bărbatul care credeai tu că nu există. Lucra cu Manx. Am impresia că ei doi au avut o istorie îndelungată împreună.

— Vic. Charlie Manx e mort.

— Nu. Nu e. L-am văzut, și la fel a făcut-o și Nathan Demeter. Demeter o să îmi confirme povestea.

— Vic, a zis Tabitha. Tocmai ce mi-ai spus că Nathan Demeter e mort. Cum o să reușească el să îți confirme povestea? Vreau să o iei mai încet. Ai trecut prin atâtea. Cred că ai avut o...

— Nu am avut nici un căcat de lapsus al realității. Nu am purtat conversații imaginare cu oameni morți. Demeter a lăsat un bilețel, da? O notiță în care îl indică pe Manx. Lou! Lou, mai ești pe linie?

— Da, Vic. Sunt aici. Tu ești bine?

— Am vorbit cu Wayne în dimineața asta, Lou. E în viață. Încă mai e în viață, iar eu am de gând să îl iau înapoi.

— Isuse! a exclamat el, și vocea i-a fost sugrumată de emoție, și ea a știut că se abține să nu plângă. Of, Isuse! Ce-a zis?

— Nu a fost rănit.

— Victoria, a spus Tabitha Hutter. Când ai...

— Stai un pic! a strigat Lou. Vic, frate. Nu poți să te descurci singură. Nu poți să treci podul ăsta de una singură.

Vic s-a întins de spate, de parcă ar fi fost pe cale să îndrepte o pușcă spre o țintă îndepărtată, și a zis, cât de calmă și de fermă era în stare:

— Ascultă-mă, Lou. Trebuie să mai fac o oprire, apoi o să văd un om care îmi poate face rost de niște ANFO. Cu o cantitate suficientă de ANFO, îi pot arunca în aer lumea lui Manx, să o scot de pe hartă.

— Ce info? a întrebat Tabitha Hutter. Victoria, Lou e bine. N-ai cum să te ocupi singură de situație. Vino. Vino și vorbește cu noi. Ce om ai de gând să vezi? Care e informația asta de care ai nevoie?

Vocea lui Lou era joasă și tremurată.

— Du-te, Vic. Noi putem să aruncăm cu rahat de cal cu altă ocazie. Ei vin după tine. Pleacă de unde ești și du-te să faci ce-ai de făcut.

— Dle Carmody? a zis Tabitha, cu o notă subită de încordare în voce. Dle Carmody?

— Plec, Lou. Te iubesc.

— Ba io pe tine, Vic, a zis el.

Suna ca și cum era complet înecat în emoții, cu greu ținându-se tare.

Ea a lăsat să cadă ușor receptorul în furcă.

S-a gândit că a înțeles ce-i spusese. *Noi putem să aruncăm cu rahat de cal*

cu altă ocazie, o propoziție care aproape că avea sens în context. Aproape, dar nu chiar. Mai era un al doilea substrat acolo, însă nimeni în afară de Vic nu ar fi fost în stare să îl perceapă. Rahatul de cal: o componentă principală a ANFO, substanța pe care tatăl ei o tot folosise ca să arunce în aer stânci timp de decenii.

A șchiopătat pe piciorul stâng până la chiuvetă și a pornit apa rece, stropindu-și fața și mâinile. În scurgere s-a răsucit un amestec de sânge și funingine, în spirale rozalii. Vic avea peste tot pe ea bucăți din Omul cu Mască de Gaze, stropi de Bing lichefiat picurați pe haine, împroșcați pe brațe, probabil că ajunși și în păr. În depărtare, a auzit sirena unei mașini de poliție. I-a trecut prin minte că ar fi trebuit să facă un duș înainte să îl sune pe Lou. Sau să caute în casă după o armă. Probabil că avea nevoie de o armă mai mult decât de un șampon.

A deschis ușa de plasă și a pășit cu grijă pe trepte, menținându-și ferit genunchiul stâng. Va trebui să îl țină întins cât va conduce. S-a îngrijorat subit când s-a întrebat cum oare va reuși să schimbe vitezele cu piciorul stâng – după care și-a adus aminte că e vorba de o motocicletă britanică. Așadar, schimbătorul de viteze se afla pe partea dreaptă a motorului, o configurație care nu mai fusese legală în Statele Unite de dinainte de a se naște ea.

Vic a urcat dealul, cu fața îndreptată spre soare. Și-a închis pleoapele, pentru a-și îndrepta simțurile către senzația plăcută a razelor bătându-i pe piele. În spatele ei, sunetul sirenei a crescut în intensitate, efectul Doppler determinând creșterea și scăderea vuietului, ridicare și colaps. Tabitha Hutter va tăia în carne vie când va afla că se apropiaseră de casă cu sirenele pornite, oferindu-i lui Vic o avertizare suficientă.

În vârful dealului, pe măsură ce se împleticea de-a lungul parcării bisericii New American Faith Tabernacle, a privit peste umăr și a zărit o mașină de poliție care vira pe Bloch Lane, oprindu-se imediat în dreptul casei lui Bing. Polițistul nici măcar nu a dat să intre pe alee, ci a poziționat mașina de-a curmezișul, blocând jumătate de stradă. Polițistul din spatele volanului a plonjat atât de repede pe portieră, că și-a lovit creștetul de cadrul ușii, iar pălăria i-a căzut pe jos. Era foarte tânăr. Vic nu-și putea imagina cum ar fi să-și dea o întâlnire romantică, darămite să fie arestat de el.

Ea și-a continuat drumul, și după alți trei pași nu a mai putut vedea casa de sub. A stat o clipă să se întrebe ce-ar face dacă nu și-ar mai găsi motocicleta, dacă niște puști o vor fi descoperit, cu cheile în contact, și o vor fi luat-o la o plimbare. Dar Triumph-ul era chiar acolo unde îl lăsase, într-o rână, pe cricul lui ruginit.

Nu i-a fost ușor să îl îndrepte. Vic a scos un suspin de durere când a

forțat piciorul stâng.

A răsucit cheia, a trecut butonul pe PORNIT și a bătut pe demaraj.

Plouase pe motocicletă, care stătuse afară întreaga noapte, așa că nu ar fi surprins-o să constate că nu pornea din prima, însă Triumph-ul a răbufnit imediat, părând aproape nerăbdător să plece de pe loc.

— Mă bucur că măcar unul dintre noi e pregătit, a zis ea.

A răsucit motocicleta într-un cerc și a ieșit din umbre. A îndrumat-o de-a lungul ruinelor bisericii, iar în timp ce trecea astfel a început să plouă. Din cerul luminat de soare, apa cădea sclipitor, în scântei, cu picături de ploaie la fel de reci ca într-o zi de octombrie. Se simțea plăcut pe piele și pe părul uscat, însângerat și mizer.

— Ploaie, ploaie, a șoptit ea. Vin-aici și spal' ce pici.

Triumph-ul și femeia de pe el au descris un cerc larg în jurul lemnelor carbonizate care fuseseră cândva o casă a închinăciunii.

Când s-a reîntors în locul din care pornise, podul se afla acolo, poziționat către pădure, exact cum fusese cu o zi înainte. Doar că se răsucise de unul singur, așa că pe măsură ce ea înainta intra din ceea ce a perceput ca fiind partea estică. Pe peretele din stânga ei era un spray cu vopsea verde.

AICI →

A rostogolit roțile peste scândurile vechi putrezite. Blănile s-au zguduit sub cauciucuri. Pe măsură ce sunetul motorului s-a disipat, la intrarea pe pod a aterizat o cioară, privind intens în buza întunecată.

Când podul a dispărut două minute mai târziu, a plecat complet, dintr-o dată, pocnind în afara lumii ca un balon înțepat cu un ac. Până și păcănitul făcut a semănat cu cel al unui balon, emițând o undă de șoc distinctă, pâlpâită, care a lovit cioara cu forța unei mașini în viteză, zburătăcindu-i jumătate dintre pene și aruncând-o la zece metri distanță. Până să atingă solul, murise – doar o altă victimă inocentă a traficului.

Laconia, New Hampshire

Hutter a văzut întâmplându-se înaintea oricui, chiar dacă se petrecea în fața tuturor. Lou Carmody a început să alunece. Genunchiul lui drept s-a îndoit, iar el și-a pus o mână pe masa ovală din sala de conferințe.

— Dle Carmody, a zis ea.

El s-a afundat într-unul dintre scaunele rotative de birou, căzând în el cu o bufnitură ușoară. I se schimbase culoarea, chipul lui șters căpătând o paloare lăptoasă, cu broboane de sudoare sclipindu-i pe față. Și-a pus o încheietură la frunte, de parcă ar fi verificat o febră.

— *Dle Carmody*, a repetat Hutter, strigând la el de peste masă, din partea cealaltă a camerei.

În jurul lui erau mai mulți bărbați; Hutter n-a înțeles cum de puteau să stea liniștiți și să nu realizeze că omul ăla avea un atac de cord.

— Plec, Lou, a spus Vic McQueen, cu vocea venindu-i din căștile Bluetooth pe care Hutter le avea în ureche. Te iubesc.

— Ba io pe tine, Vic, a zis Carmody.

Și el purta o pereche de căști identice cu cele ale lui Tabitha Hutter; aproape toată lumea din cameră purta o astfel de pereche de căști, întreaga echipă ascultând conversația.

Se aflau într-o sală de conferințe la sediul poliției statale din imediata apropiere a orașului Laconia. Putea la fel de bine să fi fost o sală de conferințe de la Hilton sau Courtyard Marriott: un spațiu mare și neutru cu o masă centrală ovală și ferestre dând către o parcare foarte întinsă.

McQueen a închis. Hutter și-a smuls căștile.

Cundy, tehnicianul ei principal, era la laptop-ul lui, privind la Google Maps. Era mărit pe Sugarcreek, Pennsylvania, centrat pe strada Bloch Lane. Cundy și-a ridicat ochii înspre Hutter.

— O să avem mașini la fața locului în trei minute. Poate chiar mai puțin. Tocmai ce am discutat cu localii, și sunt pe drum cu sirenele la

maxim.

Hutter și-a deschis gura, intenționând să spună *Zi-le să-și închidă dracului sirenele.* N-ai vrea să avertizezi un fugar căutat federal despre apropierea unor polițiști. Era ceva elementar.

Însă Lou Carmody s-a răsturnat imediat, cu fața odihnindu-se de tăblia mesei și cu nasul storcit de lemn. Mormăia încetișor și se apucase de tăblie de parcă ar fi fost în largul mării și se prindea de o bucată de lemn în derivă.

Astfel încât ce a rostit în schimb Hutter a fost:

— Ambulanța. Acum.

— Vrei... să trimitem o ambulanță la Bloch Lane? a întrebat Cundy.

— Nu. Vreau să vină aici o ambulanță, a spus ea, părăsindu-și iute locul ocupat și cotind pe lângă masă. Domnilor, lăsați spațiu în jurul dlui Carmody, vă rog, a ridicat ea vocea. Dați-vă înapoi.

Scaunul de birou al lui Lou Carmody începuse deja să se rostogolească încet, îndepărtându-se de masă, iar în exact acea clipă a plecat complet de sub el, iar Carmody a căzut pe jos, de parcă ar fi fost aruncat printr-un chepeng.

Daltry era cel mai apropiat de el, stând în picioare imediat în spatele scaunului, în mână cu o cană pe care scria CEL MAI BUN BUNIC DIN LUME.

— Ce naiba l-a apucat? a întrebat Daltry.

Hutter s-a trântit jos lângă Carmody, care era acum pe jumătate sub masă. Și-a pus mâinile pe unul dintre umerii lui mari și lăsați și a început să tragă. Era foarte asemănător cu a încerca să întorci o saltea. El s-a prăbușit pe spate, cu mâna dreaptă ținând de tricoul cu Iron Man, înfășurându-l într-o buclă între sânii lui de bărbat. Obrajii îi erau lăsați, iar buzele gri. A scăpat un suspin prelung și hârșâit. Privirea îi juca de colo, colo, de parcă ar fi încercat să analizeze împrejurimile în care se află.

— Stai cu noi, Lou, a zis ea. Imediat vine ajutorul.

Ea a pocnit repetat din degete, iar privirea lui a găsit-o, într-un final. El a clipit și a zâmbit nesigur.

— Îmi plac cerceii tăi. Supergirl. Nu te-aș fi considerat niciodată genul de fană Supergirl.

— Nu? Atunci ce gen? a întrebat ea, încercând doar să îl țină de vorbă.

Și-a trecut degetele peste încheietura lui. Pentru o foarte lungă clipă, nu a simțit nimic, apoi pulsul i-a revenit, o singură bătaie, după care din nou tăcere, urmată de o furtună de bătăi iuți.

— Velma, a zis el. Știi? Din Scooby-Doo.

— De ce? Pentru că sunt amândouă posace? a întrebat Hutter.

— Nu, a spus el. Pentru că sunteți amândouă deștepte. Mi-e frică. Vrei

să mă ții de mână?

Ea i-a luat mâinile într-ale ei. El și-a petrecut cu blândețe degetul mare înainte și înapoi pe podul palmelor ei.

— Știu că nu crezi o iotă din ce ți-a spus Vic despre Manx, a zis el cu o șoaptă venită de nicăieri, aprigă. Știu că tu crezi că e dusă cu pluta. Nu poți să lași faptele să stea în calea adevărului.

— Jinkies[65], a spus ea. Care-i diferența?

El a surprins-o cu un râs – un sunet rapid, neajutorat și gâfâit.

A trebuit să meargă și ea în ambulanță, către spital. El n-a vrut să îi dea drumul la mână.

---

65. Exclamație care indică uimirea, caracteristică personajului Velma din serialul de animație *Scooby-Doo.* (n. trad.)

Aici, Iowa

Până să iasă Vic de partea cealaltă a podului, încetinise aproape de tot și motocicleta era în neutru. Își aducea viu aminte vizita ei anterioară la Biblioteca Publică Aici, cum intrase în goană în viraj și fusese proiectată într-un plonjon pe aleea de ciment care i-a julit genunchiul. În starea precară în care se afla acum, nu credea că ar putea face față unei căzături. Motocicletei nu i-a păsat de treapta neutră, totuși, pentru că s-a zdruncinat pe drumul de ciment care trecea prin spatele bibliotecii, iar motorul a murit cu un șuierat subțire și dezamăgitor.

Când fusese Vic ultima dată în Aici, petecul de parc din spatele bibliotecii arăta îngrijit și răcoros, un loc în care să arunci o pătură și să citești o carte. De data asta, era o jumătate de acru de teren noroios, brăzdat de șanțurile adânci ale camioanelor de marfă și ale mașinilor de gunoi. Stejarii seculari și mestecenii fuseseră scoși din rădăcini și aruncați într-o parte într-un maldăr de șapte metri de lemn mort.

Doar o singură bancă de parc mai supraviețuise. Cândva, avusese o nuanță verde închis, cu brațele și picioarele din fier forjat, însă vopseaua se decojise, iar lemnul se despicase, șters de soare. Maggie moțăia așezată, cu bărbia în piept, pe un colț al băncii, în lumina directă și neiertătoare a zilei. Ținea într-o mână un pahar de carton cu limonadă, o muscă bâzâind pe margine. Tricoul ei fără mâneci lăsa să i se vadă brațele sfrijite și uscate, marcate cu cicatricile unei duzini de arsuri de țigară. La un moment dat, își vopsise părul cu vopsea portocalie fluorescentă, dar rădăcinile șatene și albe începuseră să se vadă. Nici măcar mama lui Vic nu arătase atât de rău înainte să moară.

Să o vadă pe Maggie – atât de jerpelită, suptă la față, terfelită și însingurată – a rănit-o pe Vic mai puternic decât durerea ascuțită din genunchiul stâng. S-a forțat să își amintească în detaliu cum, într-o clipă de furie și panică, aruncase în femeie cu hârtii, cum o amenințase că va chema poliția. Sentimentul de vinovăție era insuportabil, dar nu și-a

permis să îl înlăture. L-a lăsat să ardă, ca vârful unei țigări apăsate ferm de piele.

Frâna din față a răsunat strident în timp ce Vic a oprit complet. Maggie și-a ridicat capul, și-a înlăturat din ochi o parte din șuvițele de culoarea șerbetului și a zâmbit amorțită. Vic a lăsat cricul.

Zâmbetul lui Maggie a dispărut la fel de repede cum apăruse. S-a ridicat nesigură pe picioare.

— Ooo, V-V-Vic. Ce-ai pățit? Ești plină de sânge.

— Dacă te face să te simți mai bine, cea mai mare parte nu e al meu.

— Nu mă face. Mă face s-s-să *lll-l-leșin*. N-a trebuit oare să pun bandaje pe tine și data trecută când ai fost pe-aici?

— Mda. Presupun că da, a zis Vic.

A privit dincolo de Maggie, înspre bibliotecă. Ferestrele de la primul etaj erau acoperite cu placaje. Ușa de metal din spate era blocată cu bandă galbenă a poliției.

— Ce s-a întâmplat cu biblioteca ta, Maggie?

— A v-v-văzut și zile mai bune. La fel și eeh-eeehhh-ee*eu*, a zis Maggie și a rânjit lăsând vederii dinții lipsă.

— Of, Maggie, a spus Vic, iar pentru o clipă a fost foarte aproape să izbucnească din nou în plâns.

Era de la rujul aplicat neuniform de culoarea bobului de strugure. De la copacii morți din grămada aceea. De la soare, prea fierbinte și prea strălucitor. Maggie merita să aibă niște umbră în care să stea.

— Nu știu care dintre noi are mai multă nevoie de un doctor, a adăugat Vic.

— Ete, na, sunt ok! Atâta că b-bââ-bâlbâitul mmm-mmm-meu e mai rău.

— La fel și brațele tale.

Maggie și-a coborât cruciș privirea, contrariată de constelația de arsuri, apoi a privit din nou în sus.

— Mă ajută să vorbesc normal. Mă ajută și cu celelalte ccc-ccâ-ccc-chestii.

— Ce te ajută?

— Ddd-d-d-dhuu-durerea. Haida. Hai să intrăm. Tanti Maggie o să te rrrrrr-repare.

— Am nevoie de mai mult decât niște reparat, Maggie. Am întrebări pe care să le pun pieselor tale.

— S-s-shu-s-ar putea să nu aibă răspunsuri, a zis Maggie, pășind pe alee. Nu mai fff-funcționează așșș-șșș-șa de bine. Și ele se bbb-b-bâlbâie, acum. Dar o să-ncerc. După ce te curățăm și te mmm-mhhh-moșmondesc eu un pic.

— N-am timp pentru moșmondit.

— Bineînțeles că ai, a zis Maggie. El încă nu a ajjj-jjj-jjj-ajuns în Tărâmul Crăciunului. Amândouă știm prea bine că nu-l poți prinde până ce nu ajunge acolo. Ar fi ca și cum ai încerca să prinzi în pumn niște ccc-ccc-*ceață*.

Vic a coborât precaută de pe motocicletă. Aproape că șchiopăta încercând să nu pună greutate de piciorul stâng. Maggie și-a trecut un braț pe după talia ei. Vic a vrut să îi spună că nu are nevoie de o cârjă, însă adevărul era că *avea* nevoie – se îndoia că ar putea ajunge până la ușa bibliotecii fără ajutor –, iar brațul ei a trecut automat peste umerii lui Maggie. Au făcut așa un pas sau doi, după care Maggie s-a oprit, întorcându-și capul înapoi către Calea Mai Scurtă, care se întindea încă o dată peste Râul Cedar. Râul părea mai lat decât își amintea Vic, apa clocotind chiar până la marginea drumului îngust care făcea buclă în spatele bibliotecii. Malul cu tufișuri care străjuise cândva apa dispăruse luat de viituri.

— Ce e de data asta în capătul celălalt al podului?

— Vreo doi oameni morți.

— O să vvv-v-vvv-vină cineva după tine prin el?

— Nu cred. Mă caută poliția, de partea cealaltă, însă podul o să dispară până să îl găsească ei.

— A vvv-vvv-vââ-venit și *pe-aici* poliția.

— Căutându-mă?

— Nu știu! Ppp-puhhh-ppp-poate! Tocmai mă întorceam de la farmacie când i-am vvv-v-văzut parcați în față. Așa că mi-am luat tălpășița. Uneori sss-sââ-stau aici, alteori în alte lll-lll-locuri.

— Unde? Dacă-mi aduc aminte bine, prima dată când ne-am văzut ai spus că locuiești la niște rude – un unchi sau ceva?

Maggie a scuturat din cap.

— Nu mai e. S-a terminat cu ttt-ttt-tot parcul de rulote. Luat de apă.

Cele două femei au șchiopătat către ușa din spate.

— Probabil te caută pentru că te-am sunat eu. E posibil să-ți înregistreze convorbirile, a zis Vic.

— Gândit la asta. Am aruncat telefonul imediat după ce ai sunat. Știam că n-ai nevoie să mă suni dacă vvv-vvv-vrei să mă găsești. Nu-ți face griji!

Banda galbenă de-a curmezișul porții de metal era inscripționată cu textul PERICOL. O foaie de hârtie petrecută într-o folie de plastic transparent și prinsă de ușă identifica structura ca fiind instabilă. Ușa nu era încuiată, ci era ținută întredeschisă de o bucată de ciment spart. Maggie a ferit banda și s-a strecurat înăuntru. Vic a urmat-o în întunericul ruinei.

Rafturile formaseră cândva o grotă vastă, boltită, care mirosea apăsat a zeci de mii de cărți, îmbătrânind blând printre umbre. Rafturile încă mai erau acolo, însă șiruri întregi erau răsturnate unele peste altele ca niște dominouri de metal de șapte metri înălțime. Majoritatea cărților dispăruseră, deși rămăseseră câteva în niște teancuri putrezite împrăștiate alandala, puțind a mucegai și a degradare.

— Marea iii-innn-nnn-inundație a fost în 2008, iar pereții *înccc-ccc-că* mai sunt umezi.

Vic și-a trecut mâna peste cimentul rece și jilav și a constatat că era adevărat.

Maggie a sprijinit-o cât și-au făcut cu grijă loc printre resturi și moloz. Vic a lovit cu vârfurile o stivă de cutii de bere. Pe măsură ce ochii i se acomodau cu lumina obscură, a observat că pereții erau acoperiți de graffitti, sortimentele obișnuite de pule de un metru și țâțe de proporțiile platourilor de cină. Dar mai era acolo și un mesaj uriaș, mâzgălit în vopsea roșie prelinsă:

VĂ RUGĂM LINIȘTE ÎN BIBLIOTEC OAMENI ÎNCEARCĂ SĂ SE PRĂJASC!

— Îmi pare rău, Maggie, zis Vic. Știu cât de mult adorai locul ăsta. Nu se ocupă nimeni să-l repare? Cărțile au fost mutate în alt spațiu?

— Cum să nu, a spus Maggie.

— Prin apropiere?

— Ddd-ddd-destul de. Groapa de gunoi a orașului e la numai un kkk-khhh-kkk-kilometru mai jos pe râu.

— Și nu e nimeni care să facă ceva pentru vechiul loc? a zis Vic. Cât are? O sută de ani? *Trebuie* să fi fost încadrat la clădiri istorice.

— Ai nimerit corect, a spus Maggie, iar pentru o clipă nu s-a simțit niciun pic de bâlbâială în vocea ei. E istorie, fată dragă.

Vic a surprins printre umbre o sclipire scurtă a chipului ei. Era adevărat: durerea chiar că o ajuta pe Maggie cu bâlbâitul.

Biblioteca

Biroul lui Maggie Leigh din spatele acvariului încă mai era acolo – într-un fel. Recipientul era gol, cu piese murdare de Scrabble morman pe fund, pereții cețoși de sticlă permițând o perspectivă a ceea ce fusese cândva biblioteca copiilor. Biroul din pal și metal al lui Maggie rezistase, deși suprafața fusese râcâită și zgâriată, iar cineva pictase într-o parte, cu spray, o vulvă roșie. O lumânare neaprinsă stătea aplecată peste o baltă de ceară uscată mov. Prespapierul lui Maggie – pistolul lui Cehov, și, da, Vic a prins gluma, acum – își avea locul între copertele cartonate ale cărții *Ficciones*[66] de Borges. Mai era o canapea din tapiserie de tweed pe care Vic nu și-o aducea aminte. Era de la debarasări, cu unele rupturi peticite cu bandă adezivă și unele găuri nepeticite deloc, însă măcar nu era umedă, nu puțea a mucegai.

— Ce s-a întâmplat cu peștele tău koi? a întrebat Vic.

— Nu sunt sigură. Cred că l-a mmm-mmm-mâncat cineva, a zis Maggie. Măcar sper că a fost o masă gustoasă pentru ccc-ccc-careva. Nimeni n-ar t-ttt-trebui să stea înfometat.

Pe podea erau aruncate mai multe seringi și elastice de cauciuc. Vic a avut grijă să nu calce pe vreun ac atunci când și-a făcut drum spre canapea, așezându-se.

— Astea nu sunt ale mmm-mmm-mele, a zis Maggie, arătând spre seringi, și s-a întins după mătura ce stătea sprijinită într-un colț în care fusese cândva un cuier.

Însăși coada măturii funcționa acum pe post de cuier; pălăria fedora murdară a lui Maggie atârna acolo.

— N-am mai t-ttt-tras în venă de anul ttt-t-trecut. Prea *scump*. Nu-mi dau seama cum mai poate cineva să-și permită să se facă varză în contextul economic actual.

— Să fii pe curat e mai ieftin decât OxyContin-ul, a zis Vic.

Maggie a ridicat din umeri și a spus:

— Eu iau doar ce am nevoie.

A vârât o țigară în colțul gurii și a aprins un chibrit cu unghia degetului mare: un truc deștept.

— Când apare nevoia?

— E un anestezic. Iau ca să opresc durerea, a zis ea și a tras un fum și a pus jos cutia de chibrituri. Asta-i tot. Ce s-a-ntâmplat cu tine, Vuh-V-V-Vic?

Vic s-a rezemat cu spatele de canapea, cu capul pe brațul capitonat. Nu-și putea flexa până la capăt genunchiul stâng și nici nu și-l putea strânge, abia reușea cu greu să îl miște. Abia suporta să se *uite* la el; avea de două ori dimensiunea celuilalt genunchi, o hartă maroniu-purpurie de vânătăi.

A început să vorbească, povestind cât de mult și-a amintit despre ultimele două zile, greșind ordinea lucrurilor, oferind explicații care mai mult creau confuzii. Maggie nu a întrerupt-o și nu a cerut clarificări. Un robinet a rămas pornit pentru o jumătate de minut, apoi s-a oprit. Vic a lăsat să îi scape un icnet ascuțit și dureros atunci când Maggie i-a pus o cârpă rece și udă pe genunchiul stâng și a apăsat blând peste.

Maggie și-a deschis sticluța ei cu medicamente și a scos o pastilă micuță albă. Din țigară îi ieșeau rotocoale de fum albăstrui, înfășurând-o într-o eșarfă fantomatică.

— Nu pot să iau asta, a zis Vic.

— Bbb-b-bineînțeles că poți. Nu trebuie sss-sss-să o înghiți așa. Am niște limonadă. E un pic caldă, însă foarte gustoasă!

— Nu, o să mă adoarmă, vreau să zic. Deja am dormit prea mult.

— Pe o ppp-ppp-podea de ciment? După ce ai fost gazată? Ăla nu e sss-sââ-somn, a spus Maggie și i-a dat pastila de OxyContin. E inconștiență.

— Poate după ce vorbim.

— Dacă încerc să te ajut să ggg-gââ-găsești ce vrei să știi, ppp-phhh-promiți că nu pleci la drum până ce nu te odihnești?

Vic s-a întins ca să prindă mâna celeilalte femei, strângând-o tare într-a ei.

— Promit.

Maggie a zâmbit și a bătut ușor pe podul palmei lui Vic, însă Vic nu i-a dat drumul mâinii ei. În schimb, a zis:

— Îți mulțumesc, Maggie. Pentru tot. Pentru că ai încercat să mă avertizezi. Pentru cum m-ai ajutat. Aș face orice ca să dau înapoi felul în care m-am purtat cu tine când te-am văzut în Haverhill. Mi-a fost teamă de tine. Asta nu e o scuză. Nu există nicio scuză. Sunt o grămadă de lucruri pe care mi-aș dori să le fac altfel. Nici nu-ți poți imagina. Mi-aș dori să fi fost ceva ce să pot face ca să-ți arăt cât de rău îmi pare. Ceva ce

să-ți pot da în afară de cuvinte goale.

Întregul chip al lui Maggie s-a înflăcărat: un copil zărind un zmeu ce se ridică pe cerul albastru.

— Of, la naiba, V-V-V-Vic. O să mmm-mmm-mă faci să plâng! Ce e mai bun pe lume decât cuvintele? În plus, tu deja faci c-c-ceva, a zis Maggie. Ești *aici*. E atât de bine să am pe cineva cu care să discut! Nu că ar fff-fff-fi prea distractiv să vvv-vvv-vorbești cu *mine*!

— Șșșt! Gata cu prostiile. Bâlbâiala ta nu mă deranjează nici pe jumătate cât te deranjează pe tine, a zis Vic. Prima dată când ne-am întâlnit, mi-ai spus că piesele tale de Scrabble și bicicleta mea erau ambele cuțite pentru tăiat în cusătura realității și a gândului. Ai nimerit partea asta. Însă nu e singurul lucru pe care-l pot tăia. Au ajuns să ne taie pe amândouă destul de bine, aș zice. Știu că podul meu – Calea Mai Scurtă – mă vatămă. Aici – și Vic a ridicat mâna și a ciocănit de câteva ori la tâmplă. L-am traversat de câteva ori prea mult și mi-a deraiat mintea de pe șine. N-am fost niciodată întreagă la cap. Mi-am dat foc la casă. Mi-am dat foc la viață. Am fugit de ambii băieți pe care îi iubesc deoarece mi-a fost frică să nu îi vatăm și pe ei sau să nu fiu insuficientă pentru ei. Asta-i ce mi-a adus cuțitul meu. Și tu ai chestia cu vorbitul...

— E ca și cum am rrr-rrr-reușit să-mi tai limba cu cuțitul meu.

— Pare-se că singurul care nu se trezește cu răni însângerate folosindu-și cuțitul fizic e Manx.

— Ooo, nu! Ooo, nu, V-V-V-Vic! Mâââ-Mâââ-Manx a avut parte de tot ce-i mai rău! E complet scurs de sânge!

Maggie și-a coborât pleoapele, trăgând un fum adânc. Vârful țigării a pulsat în întuneric. Și-a îndepărtat țigara din gură, a privit-o meditativ preț de o secundă, apoi și-a înfipt-o în propria coapsă, printr-o gaură din pantalonii de jeans.

— Isuse! a strigat Vic.

S-a ridicat atât de tare, încât camera s-a înclinat abrupt într-o direcție, iar stomacul ei s-a înclinat în cealaltă. A căzut lângă brațul canapelei, copleșită de amețeală.

— Pentru o cauză mai bună, a spus Maggie printre dinții încleștați. Vreau să fiu capabilă *să vorbesc* cu tine. Nu doar să te împroșc cu scuipat.

Respirația ei a țâșnit în rafale scurte și dureroase.

— Oricum, e singurul fel în care pot determina piesele să-mi zică ceva, a continuat ea. Și cu cât mai des o f-f-fac, cu atât mai puțin eficient e.

— Ai spus că Manx e stors de sânge.

— Corect. Wraith-ul îl face tânăr și puternic. Îl c-conservă. Dar îl costă abilitatea de a simți regret și empatie. Asta e ce-a tăiat din el cuțitul lui: umanitatea.

— Mda. Numai că urmează să taie același lucru și din fiul meu. Mașina îi schimbă pe copiii pe care îi ia Manx cu el în călătoriile lui spre Tărâmul Crăciunului. Îi transformă în niște nenorociți de vampiri, sau cine știe ce. Așa-i?

— Pe-aproape, a spus Maggie, clătinându-se înainte și înapoi, cu ochii închiși pentru a-și controla durerea din picior. Tărâmul Crăciunului este un drumînsine, da? Un loc pe care Manx l-a inventat din gânduri.

— O țară a himerelor.

— Ohooo, e un loc real! Ideile sunt la fel de reale precum pietrele. Podul tău e real, de asemenea, să știi. Nu e *cu adevărat* un pod acoperit, bineînțeles. Șipcile, grinzile, scândurile de sub cauciucurile tale – sunt cuvertura scenei unui eșafodaj mai elementar. Când ai părăsit casa Omului cu Mască de Gaze, tu nu ai traversat un pod. Ai traversat *o idee* care *arăta* ca un pod. Iar când M-Mââ-Manx va ajunge în Tărâmul Crăciunului, va sosi la o idee de fericire ce arată precum... nu știu... atelierul lui Moș Crăciun?

— Cred că e un parc de distracții.

— P-p-parc de distracții. Sună corect. Manx nu mai posedă deloc fericire. Doar amuzamente. Este ideea unei distracții infinite, a unei tinereți permanente, îmbrăcată într-o formă pe care mintea lui îngustă să o poată percepe. Vehiculul lui este un instrument care deschide calea. S-s-suferința și nefericirea oferă energia prin care mașina să funcționeze și să deschidă pa-pa-pasajul către acel l-l-loc. Ăsta e și motivul pentru care trebuie să ia cu el copii. Mașina are nevoie de ceva ce el nu mai deține. Scurge nefericirea din copii așa cum un vampir dintr-un film de categoria B scurge sângele.

— Iar după ce îi folosește, ei sunt monștrii.

— Încă mai sunt copii, cred eu. Doar că sunt copii care nu pot înțelege nimic altceva în afara distracției. Au fost remodelați după ideea lui Manx de copilărie perfectă. El vrea ca acești copii să fie pentru *t-ttt-totdeauna* inocenți. Inocența nu e tot ce contează, să știi. Copii micuți inocenți smulg aripile muștelor pentru că nu cunosc mai bine. *Asta* e inocența. Mașina ia ce are nevoie Manx și își transformă pasagerii în așa fel încât ei să poată să trăiască în lumea gândului. Le ascute dinții și îi jefuiește de orice nevoie de căldură. O lume a gândului pur fac pariu că e destul de rece. Acum, uite, ia-ți pastila, Vic. Ai nevoie să te odihnești și să îți recapeți puterile înainte de a te aventura la drum pe-acolo pe-afară și să îl în-nnn-nfrunți din nou.

Și și-a întins palma cu pastila.

— Poate *aș putea* lua ceva. Nu doar pentru genunchiul meu. Pentru cap, i-a zis Vic, după care a tresărit după un nou junghi în ochiul stâng.

Mă întreb de ce oare îl simt mereu în spatele ochiului stâng, de fiecare dată când folosesc podul. Așa a fost încă din copilărie, a zis și a râs amar. Am plâns cu sânge, odată.

— Ideile creative se formează în partea dreaptă a creierului. Însă știai că partea dreaptă a creierului tău vede din ochiul stâng? Și că trebuie să utilizeze o grămadă de energie ca să scoată un gând din capul tău și să îl arunce în lumea reală? Toată energia aia te curentează – și a indicat spre ochiul lui Vic – aici.

Vic a privit cu nerăbdare la pastilă. Chiar și așa, încă mai ezita.

— O să îmi răspunzi la întrebări, nu? Cu piesele tale.

— Încă nu m-ai întrebat nimic ce aș avea nevoie de la ele.

— Am nevoie să știu cum pot să îl *ucid*. A murit în închisoare, dar nu a ținut prea mult.

— Deja știi răspunsul la asta, cred.

Vic a luat OxyContin-ul din mâna lui Maggie și a acceptat paharul cu limonadă pe care i l-a oferit. Sucul era cald și lipicios și dulce și bun. A dat Oxy-ul pe gât din prima înghițitură. Pastila a lăsat în urma ei un gust amar.

— Mașina, a spus Vic. Wraith-ul.

— Da. Când mașina s-a destrămat, și *el* s-a destrămat. La un moment dat, probabil că cineva a smuls motorul din ea, așa că el a căzut mort, în sfârșit. Dar motorul a fost montat la loc, iar mașina reparată, și iată-ne aici. Cât timp mașina e capabilă să ruleze pe stradă, la fel va fi și el.

— Deci, dacă distrug mașina... îl distrug și pe el.

Maggie a tras un fum prelung din țigară. Vârful ei era cel mai aprins lucru din toată încăperea obscură.

— Fac pariu.

— Ok, a zis Vic.

Trecuse doar un minut sau două, și pastila deja începea să își facă efectul. Când și-a închis ochii, a simțit de parcă plutea fără zgomot pe vechiul ei Tuff Burner, pedalând printr-o pădure umbrită...

— Vic, a zis Maggie, blând, iar Vic și-a ridicat fruntea de pe brațul canapelei și a clipit iute, realizând că era la un pas de a adormi.

— Asta da pastilă, a conchis ea.

— Ce vrei să îmi întrebi piesele? a împuns-o Maggie. Ai face bine să te apuci să-mi zici, cât încă mai poți.

— Puștiul meu. Va trebui să mă duc în Tărâmul Crăciunului ca să îl iau. Vor ajunge acolo la noapte, cred, sau devreme mâine dimineață, și eu am de gând să fiu de asemenea acolo. Dar până atunci Wayne va fi... diferit. Mi-am putut da seama din tonul vocii lui atunci când am vorbit cu el. Se luptă, însă mașina îl transformă într-una din chestiile alea nenorocite.

Pot să îl repar? Trebuie să aflu asta. Dacă îl iau înapoi, e vreo cale prin care să îl vindec?

— Nu știu. Nu s-a mai întors niciodată vreun copil d-d-din Tărâmul Crăciunului.

— Atunci întreabă. Punga ta cu piese îți poate spune, nu?

Maggie s-a lăsat moale de pe marginea canapelei până la podea. A scuturat încet punguța mâncată de molii. Piesele au zdrăngănit și s-au amestecat laolaltă.

— Hai să vedem ce putem v-vvv-vedea, a zis ea și și-a băgat mâna înăuntru.

A săpat acolo și a revenit cu un pumn de piese, pe care le-a aruncat pe jos.

X0X00X0XX0

Maggie s-a holbat la ele cu o disperare frântă.

— Asta e ce-mi iese în cele mai multe zile. Îmbrățișări și pupici ppp-p-pentru cei singuri, fată bâlbâită.

Maggie și-a petrecut o mână pe podea, apucând literele și punându-le înapoi în pungă.

— Ok. E ok. A meritat o încercare. Nu poți ști totul. Nu poți afla orice.

— Nu, a spus Maggie. Când vii la o bibliotecă pentru a afla c-ccc-ceva, ar trebui să primești ce cauți.

A săpat și mai adânc în săculețul ei de catifea falsă și a ieșit cu un alt pumn de piese, aruncându-le și pe acestea pe podea.

PPPPPPPPP

— Nu scoateți limba la mine, s-a adresat ea literelor.

A înșfăcat piesele, le-a lăsat să cadă în pungă, apoi și-a băgat din nou mâna în sacul de Scrabble. De data aceasta, brațul ei a dispărut aproape complet până la umăr, iar Vic a auzit sunetul a sute de piese fremătând și zornăind. Maggie a scos un alt pumn, lăsându-l liber.

FUFUFUFU

— Să mă fut? Fute-m-aș? a strigat Maggie. Să-mi arunc cerceii înapoi în fața mea? Să vă fff-fff-fut *pe voi.*

Și-a scos țigara din gură, dar înainte de a-și putea-o înfige în braț, Vic s-a ridicat și i-a apucat încheietura.

— N-o face, a zis Vic.

Încăperea s-a clătinat într-o parte și-n alta, de parcă Vic ar fi stat pe un leagăn. Și totuși, a ținut ferm brațul lui Maggie. Maggie s-a uitat fix la ea, cu ochii aprinși în orbitele scobite... aprinși și înfricoșați și extenuați.

— O să-i dăm de cap altă dată, Maggie. Poate că nu sunt singura care are nevoie de odihnă. Ai venit în Massachusetts de numai o săptămână și jumătate. Te-ai întors cu autobuzul tot drumul?

— Am făcut și autostopul o parte, a zis Maggie.

— Când a fost ultima dată când ai mâncat?

— Am avut ieri un sss-sss-sandviș de la c-c-c-c...

Și așa a rămas mută. Fața i s-a întunecat de la un roșu la o nuanță teribilă și adâncă de violet, de parcă ar fi fost strangulată. La colțul buzelor s-a înspumat salivă.

— Șșșt, a zis Vic. Șșșt. Ok. Deci îți găsim ceva de mâncat.

Maggie a expirat fum și a căutat în jur ceva în care să își stingă țigara, apoi a zdrobit-o de brațul îndepărtat al canapelei. A fâsâit, iar un rotocol negru de fum s-a ridicat spre tavan.

— După ce tragi un pui de somn, V-V-Vic.

Vic a făcut semn că da, prăbușindu-se pe spate. Nu avea energia de a se opune lui Maggie.

— O să trag un pui de somn și așa o să faci și tu, a spus Vic. După care o să luăm ceva de mâncare. O să-ți luăm niște haine. Salvăm pe Wayne. Salvăm biblioteca. Facem lucrurile mai bine. Facem de toate. Puterile Wonder Twin activate. Ne întindem.

— Ok. Tu ia canapeaua. Eu am o plapumă veche potrivită. Pot să mă întind un pic pe j-j-joo...

— Cu *mine*, Maggie. E loc suficient pe canapea pentru amândouă.

Vic era trează, însă părea să își fi pierdut capacitatea de a-și ține ochii deschiși.

— Nu te-ar deranja?

— Nu, iubire, a spus Vic, de parcă i s-ar fi adresat fiului ei.

Maggie s-a strecurat pe canapea lângă ea și s-a făcut lingură de Vic, șoldul ei osos de cel al lui Vic, cotul ei osos de stomacul lui Vic.

— Mă ții în brațe, Vic? a întrebat Maggie pe o voce tremurată. A trecut mult timp de când m-a mai ți-ți-ținut cineva în b-b-brațe. Adică, ș-ș-știu că nu le ai cu fetele, din moment ce ai un c-c-copil, dar...

Vic și-a petrecut brațul în jurul taliei lui Maggie și a strâns-o tare pe femeia cuprinsă de frisoane.

— Poți să taci acum, să știi, a zis Vic.

— Ah, a zis Maggie. Ah, bine. E o mare ușurare.

---

66. *Ficțiuni*, în spaniolă în original. (n. trad.)

Laconia

Nu l-au lăsat pe Lou să meargă nicăieri, nu voiau să riște ca bărbatul gras să amețească și să cadă cu fața-nainte, așa că după analize s-a așezat în scaunul cu rotile și un asistent l-a dus în sala de recuperare.

Asistentul medical era de o vârstă cu el și avea ochi somnoroși, cu cearcăne adânci sub ei și o frunte proeminentă de Cro-Magnon. Pe ecuson scria, improbabil, BILBO. Pe un antebraț păros avea tatuată o navă spațială: *Serenity* din serialul *Firefly*.

— Sunt o frunză în bătaia vântului, a zis Lou.

Asistentul i-a dat replica:

— Frate, nu spune asta. Nu vreau să mă apuce plânsul la serviciu.

Detectivul s-a ținut după ei, cu hainele lui Lou într-o pungă de hârtie. Lui Lou nu-i plăcea felul în care tipul mirosea a nicotină și a mentol, în special a nicotină, și nu-i plăcea felul în care tipul părea prea mic pentru hainele lui, încât totul părea să fie deșelat: cămașa, pantalonii lui de culoarea scoicii și geaca ponosită.

Daltry a întrebat:

— Despre ce tot vorbiți voi doi?

— Firefly, a zis asistentul medical, fără să privească peste umăr. Suntem Browncoats[67].

— Ce vrea să-nsemne? Aveți de gând să vă luați în căsătorie? a întrebat Daltry și a râs de propria glumă.

Bilbo asistentul a zis:

— Isuse. Întoarce-te la anii tăi cincizeci, frate.

Dar nu a spus-o suficient de tare cât să îl audă și Daltry.

Zona de recuperare era o singură încăpere mare, cu două rânduri de paturi, fiecare pat poziționat în compartimentul său delimitat de niște draperii verde pal. Bilbo l-a îndreptat pe Lou către capătul din spate al camerei înainte de a vira spre un pat gol din dreapta.

— Apartamentul dumneavoastră, monsieur, a zis Bilbo.

Lou s-a ridicat singur pe saltea în timp ce Bilbo a atârnat o pungă proaspătă cu fluide pe suportul de inox de alături. Lou încă mai avea o canulă intravenoasă prinsă în brațul drept, și Bilbo a conectat tubul. Lou a simțit imediat fluidul, un flux puternic și rece care i-a scăzut considerabil temperatura întregului corp.

— Ar trebui să îmi fac griji? a întrebat Lou.

— Cu o angioplastie? Nu. Pe o scală a complexității medicale, e doar un pic mai complicată decât scoaterea unei măsele de minte. Fă operația. Fără teamă.

— Neah, a zis Lou. Nu mă refer la angioplastie. Ci la chestia pe care mi-o bagi în mine. Ce e? Ceva serios?

— Ah. Nu-i nimic. Nu te punem azi sub cuțit, așa că nu e nevoie să primești chestiile tari. E doar un agent decoagulant. De asemenea, o să te relaxeze un pic. Trebuie să generăm cât mai multă relaxare.

— O să mă adoarmă?

— Mai repede decât un maraton din *Dr Queen*.

Daltry a lăsat să cadă punga cu haine într-un scaun de lângă pat. Hainele lui Lou erau împăturite și suprapuse într-un teanc mare cât o pernă, cu boxerii primii.

— Cât timp va trebui să stea aici? a întrebat Daltry.

— O să îl ținem sub observație peste noapte.

— Nu-i o sincronizare prea bună.

— Stenoza aortică e faimos de inoportună, a spus Bilbo. Nu își face anunțată prezența dinainte. Doar pică atunci când are ea chef.

Daltry și-a scos telefonul din buzunar.

— N-ai voie să-l folosești aici.

— Atunci unde am voie? a zis Daltry.

— Va trebui să te duci înapoi până în sala de urgențe și să ieși afară.

Daltry a făcut semn că a înțeles și i-a aruncat lui Lou o privire dezaprobatoare.

— Să nu pleci nicăieri, dle Carmody.

S-a răsucit pe călcâie și a pornit pe culoarul încăperii.

— Și iată-l cum vâslește dus pe apa sâmbetei.

— Și dacă am nevoie și eu să dau un telefon? a zis Lou. Pot să sun înainte să fac nani? Fiul meu, omule. Ai auzit ceva despre fiul meu? Mai trebuie să îmi sun și părinții. N-o să poată să doarmă la noapte până nu le spun cum mai stă treaba.

O minciună. Dacă ar fi prins-o pe maică-sa la telefon și ar fi început să-i povestească despre Wayne, femeia n-ar fi avut nici cea mai vagă idee despre cine vorbește. Era într-un cămin de bătrâni și capabilă să îl recunoască pe Lou doar într-o zi din trei. Ar fi fost cu atât mai

surprinzător să îl intereseze pe tatăl lui de noutăți. Murise de patru ani.

— Pot să îți bag pe șest un telefon, a zis Bilbo. Ceva ce să putem pune în priză lângă patul tău. Acum încearcă să te odihnești. Mă întorc în cinci minute.

S-a îndepărtat de pat, a tras draperia și a plecat.

Lou nu a mai așteptat și nici nu a reflectat prea mult. Era din nou puștiul de pe motocicletă, ridicând-o pe slăbuța Vic McQueen pe șa, în spatele lui, simțindu-i brațele ei tremurate pe talia lui.

Și-a aruncat picioarele peste marginea patului și și-a smuls canula din braț. Sângele grupa BB s-a umflat repede într-o broboană de lângă înțepătură.

Imediat ce auzise vocea lui Vic la cască, simțise cum sângele i-o ia la goană spre cap, simțise cum pulsul îi pocnește în tâmple. Capul începuse atunci să devină greu, ca și cum craniul era plin de lichid metalic topit în loc de țesut al creierului. Ce fusese mai rău, totuși, fusese faptul că încăperea începuse să se miște în colțul ochilor. Acea senzație de rotire a tuturor lucrurilor din jur îi dăduse rău de mișcare și trebuise să se concentreze pe un punct de pe masă ca să o blocheze. Însă după aceea capul îi devenise atât de greu, încât s-a lăsat într-o parte, iar scaunul i-a fugit de sub picioare.

Nu a fost un atac de cord, nu? a întrebat-o ulterior pe doctoriță în timp ce aceasta îi asculta la gât cu stetoscopul. *Pentru că dacă a fost un atac de cord nu a fost pe-atât de rău pe cât îmi imaginam.*

Nu. Nu un atac de cord. Însă e posibil să fi suferit un atac ischemic tranzitor, a zis femeia de culoare cu chip neted, negru și angelic.

Mda, i-a spus Lou. *M-am gândit eu că ori a fost un atac de cord, ori un atac ischemic tranzistor. Atac ischemic tranzistor ar fi fost a doua mea variantă.*

Tranzitor. E ca un fel de mini-atac cerebral. Percep un vâj cu ecou în artera ta carotidă.

Ahhh. Deci asta ascultai. Tocmai aveam de gând să te anunț că inima mea e ceva mai jos.

Ea a zâmbit. Părea că e pe cale să-l ciupească de obraz și să îi dea o prăjiturică.

Ce aud e o formațiune serioasă de placă.

Pe bune? Mă spăl pe dinți de două ori pe zi.

Un alt tip de placă. În sângele tău. Prea mult bacon, a zis ea și i-a bătut ușor cu palma peste burtă. *Prea mult unt și popcorn. Va trebui să faci o angioplastie. Posibil și un stent. Dacă nu primești unul, ai putea suferi un atac major și, în cele din urmă, fatal.*

În ultimul timp, la McDonald's am comandat salate, i-a spus el și a fost surprins să simtă cum lacrimile i se adună în spatele pleoapelor. Era, fără

sens, ușurat că agenta aceea FBI drăguță și micuță nu era prin preajmă ca să-l vadă cum plânge iarăși.

Acum, Lou a apucat punga maro de hârtie din scaun și s-a băgat în lenjerie și în blugi, trăgându-i pe sub halatul decupat.

Leșinase după ce vorbise cu Vic; universul se transformase într-o pastă cleioasă și lipicioasă, iar el nu s-a mai putut ține tare. I s-a storcit chiar între degete. Dar până în secunda în care să leșine, o ascultase atent. A înțeles, doar din tonalitatea vocii ei, că își dorea ca el să facă ceva, că ea încerca să-i *transmită* ceva. *Trebuie să mai fac o oprire, apoi o să văd un om care îmi poate face rost de niște ANFO. Cu o cantitate suficientă de ANFO, îi pot arunca în aer lumea lui Manx, să o scot de pe hartă.*

Tabitha Hutter și ceilalți polițai ascultau convorbirea, auziseră ce își dorise Vic să audă: auziseră „info“ în loc de „ANFO“. Era ca într-o ilustrație de-ale lui Vic din *Motorul de Căutare*, numai că o ilustrație construită din sunete în loc de culori. Nu remarcai ce se afla chiar în fața ta pentru că nu știai cum să cauți – sau, în cazul de față, ce să asculți. Însă Lou a știut dintotdeauna cum să o asculte.

Lou și-a scos halatul de spital și și-a pus tricoul.

ANFO. Tatăl ei era omul care arunca în aer lucruri – distrugea cu ANFO bolovani, trunchiuri de copaci și maldăre vechi – și cel care îi dăduse lui Vic cu tifla fără să se uite în urmă. Nici măcar nu îl ținuse vreodată în brațe pe Wayne, iar Vic abia de vorbise cu el poate de vreo douăsprezece ori în doisprezece ani. Lou ținuse mai des legătura, îi trimisese pe e-mail poze și filmulețe cu Wayne. Știa din ce îi mai povestise Vic despre el că bărbatul obișnuia să-și bată nevasta și să o înșele. Mai știa, de asemenea, din lucrurile pe care Vic *nu* i le povestise, că ei îi era dor de el și că îl iubea cu o intensitate egalată poate doar de cea față de fiul ei.

Lou nu îl întâlnise niciodată pe om, însă știa unde stă, îi știa numărul – și mai știa că Vic se duce să îl vadă. Lou o va aștepta când va ajunge. Ea își dorea ca el să fie prezent, altfel nu i-ar fi spus.

Și-a ițit capul prin draperie și a privit pe culoarul făcut de rândurile de pânze atârnate.

A zărit un doctor și o asistentă – o asistentă femeie, nu Bilbo – opriți unul lângă celălalt, trecând în revistă niște rezultate de analize, dar erau întorși cu spatele. Lou și-a luat tenișii într-o mână, s-a strecurat pe culoar, a făcut dreapta și a împins o pereche de uși batante care dădeau în holul mare și alb.

Și-a continuat drumul prin clădire, ținând o direcție pe care a considerat-o ca fiind în partea opusă intrării de primiri urgențe. Și-a tras din mers încălțările Vans.

Tavanul holului principal avea zece metri înălțime și niște dale de

cristal roz atârnând de el, conferindu-i o notă de Fortăreață a Solitudinii. Dintr-o fântână placată cu ardezie neagră țâșnea apa. Vocile se întorceau cu ecou. Aroma cafelei și a brioșelor dintr-un Dunkin' Donuts a făcut să-i huruie stomacul de foame. Ideea de a mânca o gogoașă cu jeleu dulce era aceeași cu a-și pune un pistol încărcat la gură.

Nu trebuie să trăiesc la infinit, s-a gândit. *Doar te rog să fie atât cât va mai trebui ca să îmi recuperez fiul teafăr.*

Dintr-un taxi tocmai coborau două călugărițe, chiar în fața ușii rotative. Asta era foarte aproape de o intervenție divină, în ce-l privea pe Lou. El le-a ținut portiera, apoi s-a cocoțat pe banchetă. Partea din spate a mașinii s-a lăsat imediat pe arcuri.

— Încotro? a zis taximetristul.

La pușcărie, s-a gândit Lou, însă replica lui a fost:

— La gară.

*****

Bilbo Prince a privit cum taxiul demarează de lângă trotuar într-un nor de fum de eșapament albăstrui, a notat numărul de licență și cel de înmatriculare, apoi s-a răsucit pe vârfuri și a plecat. A cutreierat pe holuri în jos, pe scări în sus, din nou pe scări în jos și a ieșit în cele din urmă prin ușa de la reanimare, în partea opusă a spitalului. Polițistul bătrân, Daltry, îl aștepta acolo, fumând.

— Și-a luat tălpășița, a zis Bilbo. Așa cum ai spus c-o s-o facă. A prins un taxi la intrare.

— Ai notat numărul taxiului?

— Și cel al licenței, a zis Bilbo și i le-a recitat.

Daltry a încuviințat și și-a deschis telefonul mobil. A apăsat pe un singur buton și l-a pus la ureche, după care s-a ferit de Bilbo.

— Îhî. E în mișcare, a spus el persoanei care se afla la capătul celălalt al liniei. Hutter a zis că să fim cu ochii pe el, așa că stăm cu ochii pe el. Să vedem unde se duce și să fim gata să intervenim dacă pungașul ăsta gras începe din nou să fibrileze.

Daltry a închis, și-a stins țigara și s-a îndreptat spre parcare. Bilbo s-a ținut după el și l-a bătut pe umăr. Bătrânul s-a întors. Și-a încruntat o sprânceană, iar expresia lui sugera faptul că l-a recunoscut pe Bilbo, însă nu reușea să pună degetul cine mai exact e și de unde se știu.

— Asta-i tot? a spus Bilbo. Și mulțumirile?

— Ah. Da, corect.

Daltry și-a vârât mâna în buzunar și a scos o bancnotă de zece dolari, pe care i-a înfipt-o lui Bilbo în mână.

— Gata. Să ai o viață lungă și prosperă, a mai zis el. Nu asta e ce spuneți voi, Trekkerșii?

Bilbo și-a mutat privirea de la bancnota soioasă de zece dolari – se așteptase cel puțin la una de douăzeci – la tatuajul cu *Serenity* de pe brațul lui păros.

— Mda, cam așa. Doar că nu sunt fan Star Trek. Tatuajul meu de aici? Ăsta e Serenity, nu Enterprise. Sunt un Browncoat, frate.

— Mai degrabă un trădător[68], a zis Daltry și a râs.

Pe Bilbo l-au lovit stropi de scuipat.

Lui Bilbo i-a venit brusc să arunce pe jos bancnota de zece dolari și să întoarcă spatele, să îi arate urâtului și păduchiosului ăla ce părere are despre bani, dar s-a răzgândit și și-a băgat piștarii în buzunar. Strângea pentru un tatuaj cu Buffy, pentru celălalt braț. Cerneala nu era ieftină.

---

67. Soldații Planetelor Independente, în serialul *Firefly*. (n. trad.)
68. Joc de cuvinte: *Turncoat* = trădător (n. trad.)

Aici, Iowa

Când Maggie s-a trezit, brațul îi era petrecut peste talia lui Vic, iar capul lui Vic se odihnea pe pieptul ei. Era cea mai a naibii de drăguță femeie cu care Maggie fusese vreodată în pat, și îi venea să o sărute, însă nu avea de gând să o facă. Ce-și dorea într-adevăr Maggie să facă era să îi pieptene lui Vic părul acela încâlcit și bătut de vânt, să îl îndrepte și să îl facă să strălucească. Își dorea să îi spele lui Vic picioarele și să le frece cu ulei. Maggie ar fi vrut să aibă parte de mai mult timp împreună și de o șansă de a vorbi și despre altceva decât Charlie Manx. Nu că voia într-adevăr să vorbească. Voia să asculte. Maggie era îngrozită de acele clipe dintr-o conversație în care îi venea rândul să își deschidă gura ei mare și p-p-proastă.

Maggie a simțit că nu dormise prea mult și avea o bănuială că nu va mai putea adormi multe ore de atunci încolo. S-a desprins din strânsoarea lui Vic, și-a dat zbilțele de păr de pe față și s-a strecurat de pe canapea. Era timpul pentru cuvinte, iar acum că Vic adormise putea să facă ce era nevoie ca să determine piesele să se poarte cuminte.

A aprins o țigară. A aprins o lumânare. Și-a aranjat fedora cât trebuia. Și-a așezat punga de Scrabble în fața ei și a desfăcut șnurul auriu. A scrutat o vreme întunericul, inspirând adânc din țigară. Era târziu și voia să zdrobească niște Oxy și să tragă o nară, și nu putea până ce nu va fi terminat chestia asta pentru Vic. Și-a ridicat mâna și a găsit breteaua maieului ei mulat, dându-l în jos și expunându-și sânul stâng gol. A luat țigara dintre buze, și-a închis ochii și a stins-o pe piele. A ținut-o o perioadă lungă pe sân, răsucind-o pe pielea delicată și lăsând să-i scape un șuierat printre dinții încleștați. Putea mirosi cum sfârâie arsura.

A dat un bobârnac țigării stinse și s-a aplecat peste masă, cu încheieturile apăsate de muchie și cu ochii înecați în lacrimi. Durerea din sân era ascuțită și intensă și minunată. Sacră.

Acum, s-a gândit ea, *acum, acum.* Avea o fereastră scurtă în care să

folosească piesele, în care să forțeze un rost în toată acea bolboroseală: un minut, cel mult două. Uneori i se părea că aceasta era singura bătălie care merita purtată: zbaterea prin care să ia haosul lumii și să îl transforme în înțeles, să îl pună în cuvinte.

A luat un pumn de litere, le-a azvârlit înaintea ei și a început să le sorteze. A mișcat piesele dintr-un loc în altul. Jucase acest joc întreaga ei viață de adult, și a descoperit foarte curând poziția corectă. În câteva minute, a terminat să le aranjeze, fără nicio problemă.

Când a văzut că a dezlegat mesajul, a lăsat să-i scape o răsuflare prelungă și satisfăcută, de parcă tocmai ce ar fi pus jos o greutate mare. Nu avea nicio idee ce semnifica textul. Avea o însușire de epigramă, părea mai puțin un fapt, cât finalul unui cântec de leagăn. Însă Maggie era convinsă că a interpretat corect. Era la fel de convinsă ca o cheie care alunecă într-o încuietoare și răsucește un zăvor. Poate că Vic va fi în stare să găsească un sens. O va întreba când se va trezi.

A copiat mesajul Marii Pungi de Scrabble a Sorții pe o bucată de hârtie pătată de apă și cu antetul Bibliotecii Publice Aici. L-a recitit. Era corect. A devenit conștientă cum se naște aura unei satisfacții nefamiliare, un sentiment cu care se dezobișnuise, această mulțumire de sine.

A strâns literele una câte una și le-a pus la loc în pungă. Sânul îi zvâcnea, fără să aibă acum nici cea mai mică urmă de transcendental în durerea sa. S-a întins după o țigară, de data asta nu ca să se ardă singură, ci ca să o fumeze.

Prin biblioteca copiilor a trecut un țânc cu un băț cu artificii.

L-a văzut prin sticla cețoasă a vechiului acvariu, o siluetă neagră pe fundalul obscur al camerei de dincolo. Pe măsură ce pășea, își balansa brațul drept, iar artificiul scuipa un spray fierbinte arămiu, descriind linii roșii în întuneric. A trecut prin acea cameră doar o clipă, apoi a dispărut vederii, purtând cu el torța cu pulberi.

Maggie s-a aplecat înspre acvariu ca să ciocăne în geam și să-l sperie bine, gonindu-l, apoi și-a adus aminte de Vic și s-a abținut. Se întâmpla des să intre puștani care aruncau cu pocnitori sau fumau țigări și umpleau pereții de graffitti, iar pe ea o deranja foarte tare. Odată, a prins o gașcă de adolescenți pitulați printre rafturi, trecându-și un cui de la unul la altul în timp ce stăteau adunați în jurul unui foc întreținut de cărți cartonate vechi, iar pe ea a apucat-o damblaua, fugărindu-i cu un picior rupt de scaun, conștientă că dacă tapetul scorojit va fi luat foc ea își va pierde ultimul și cel mai bun adăpost. *Piromani de cărți!* le strigase ea, și, după mult timp, nu s-a bâlbâit deloc. *Piromani de cărți! O să vă tai coaiele și o să vă violez femeile!* Erau cinci la una, însă la vederea ei au zbughit-o ca în fața unei fantome. Uneori, chiar era de părere că e o fantomă, că murise

pe bune în acea inundație, murise odată cu biblioteca și doar că nu-și dăduse ea seama până atunci.

A aruncat o ultimă privire înspre Vic, ghemuită pe canapea, cu pumnii strânși sub bărbie. De data asta, Maggie nu s-a mai reținut. Ușa era acolo, aproape de canapea, iar în timp ce Maggie a trecut pe lângă ea, s-a oprit o clipă, s-a aplecat și a sărutat-o pe tâmplă, blând. În somnul ei, un colț al gurii lui Vic a schițat un zâmbet sucit.

Maggie s-a dus să îl caute pe băiatul din umbre. A intrat în ceea ce fusese odinioară biblioteca copiilor și a închis încet ușa în urma ei. Mocheta fusese jupuită de straturi de mucegai și îndoită la perete într-o serie de bucle împuțite. Podeaua de sub era ciment ud. Un colț al camerei era ocupat de un glob enorm, cu emisfera nordică întoarsă și umplută de apă și pene de porumbei, părțile laterale pline de găinaț. America cu susu-n jos și umplută de rahat. A remarcat, absentă, că încă mai avea cu ea punga de Scrabble, uitând să le bage înapoi în birou. Prostesc.

Undeva în dreapta ei, a auzit un sfârâit asemănător untului în tigaie. Maggie a pășit în jurul biroului de nuc în formă de U, acolo unde returnase cândva *Caroline* și *Misterul ceasului din perete* și *Harry Potter*. În timp ce se apropia de galeria de piatră care ducea la clădirea centrală, a zărit o sclipire gălbuie pâlpâind.

Băiatul stătea la capătul îndepărtat al galeriei, cu bățul cu artificii în mână. O siluetă neagră micuță, scundă și cu o glugă ce îi ascundea fața. Se uita la ea cu bățul aprins îndreptat în jos, scăpărând scântei și fum. În cealaltă mână avea o cutie argintie cu ceva. Mirosea a vopsea.

— .opri pot mă Nu, a zis el, cu o voce aspră, stranie, și a râs.

— Ce? a spus ea. Puștiule, pleacă de-aici cu chestia aia.

El a scuturat din cap, s-a răsucit și a luat-o la pas, un copil al umbrelor, deplasându-se ca o formă nedefinită dintr-un vis, luminând calea către o cavernă a subconștientului. Se clătina ca un bețiv, aproape balansându-se într-un perete. *Era* beat. Maggie a putut distinge mirosul berii.

— Hei! a strigat ea.

El a dispărut. De undeva din față, a auzit ecoul unui râset. În bezna sălii de periodice, a văzut o nouă lumină – sclipirea canelată și aspră a unui foc.

A început să alerge. A lovit seringi și sticle împrăștiate pe podeaua de ciment și a alergat pe lângă ferestrele blocate cu placaj. Cineva, posibil copilul, scrisese cu spray roșu un mesaj pe peretele din dreapta: DUMNEZEU A ARS DE VIU DOAR DRACII ȘTIU. Vopseaua încă mai picura, roșu aprins, de parcă pereții ar fi sângerat.

A intrat în fugă în sala periodicelor, un spațiu la fel de mare ca o capelă modestă și cu tavan tot pe atât de înalt. În timpul inundației, a fost o

mare joasă a Sargaselor, cu pojghițele revistelor acoperind apa, o masă umflată de ediții *National Geographic* și *New Yorker*. Acum era o încăpere de ciment largă și pustie, cu ziarele întărite lipite de podea și pereți, teancuri putrezite de reviste scurse pe la colțuri, câțiva saci de dormit răsfirați acolo unde vagabonzii își făcuseră culcuș – și un coș de gunoi din plasă supurând fum înecăcios. Micuțul bețiv pungaș lăsase să-i cadă artificiile pe un vraf de ziare și reviste. Scântei verzi și portocalii ieșeau scuipate de undeva din adâncul cuibului arzând. Maggie a văzut o copie a cărții *Fahrenheit 451* contorsionându-se și înnegrindu-se.

Băiatul o măsura din priviri din partea îndepărtată a sălii, de sub o arcadă de piatră înaltă și în semiîntuneric.

— Hei! a strigat ea din nou. Hei, bezmetic nesimțit!

— .târziu prea e dar, pot tare de cât lupt Mă, a zis el, balansându-se de pe un picior pe altul. urmări mă nu, rogu'te, rogu'te, *Rogu'te*.

— Hei! a zis ea, fără să îl asculte, *incapabilă* să asculte, nimic din ce auzea neavând oricum sens.

A căutat ceva primprejur cu care să poată să înăbușe flăcările și a înșfăcat unul dintre sacii de dormit, albastru și alunecos și cu iz vag de vomă. Și-a ținut punguța ei de Scrabble sub un braț în timp ce a îndesat sacul de dormit peste flăcări, apăsându-l ferm și sugrumând focul. A tresărit de la căldura degajată și de la miros, o miasmă de fosfor prăjit, metal încins și nylon carbonizat.

Când și-a ridicat din nou ochii, băiatul dispăruse.

— Pleacă dracu' din biblioteca mea, ciudățenie mică! Ieși dracului înainte să te prind!

El a râs de undeva. Era greu de reperat de unde. Râsetul lui era un sunet fără pauze, cu ecou și imposibil de localizat, ca o pasăre care bate din aripi sus pe grinzile vreunei biserici abandonate. S-a gândit, aiurea, *Dumnezeu a ars de viu, doar dracii știu*.

S-a îndreptat către holul principal, cu picioarele tremurându-i. Dacă-l va prinde pe zevzecul ăla mic și beat, cu siguranță puștiul nu va crede că Dumnezeu a ars de viu. Va crede că Dumnezeu e o bibliotecară lesbi și îi va cunoaște mânia.

Maggie era la jumătatea distanței până la capătul sălii periodicelor când racheta s-a pornit cu un șuierat înfiorător. Sunetul acela a fost ca un șoc direct în terminațiile nervoase, a făcut-o să-i vină să strige și să se pună repede la adăpost. În schimb, s-a lăsat jos ca un soldat sub foc inamic, cu toată răsuflarea izgonită din piept.

A reușit să ajungă la vasta cameră centrală, cu al său acoperiș de douăzeci de metri înălțime, la timp ca să vadă cum racheta de artificii lovește tavanul, se răsucește, sare dintr-o arcadă și ricoșează în jos către

podeaua de marmură ștearsă: un proiectil de flăcări de smarald și scântei pocnind. Un fum cu miros chimic s-a ridicat în spirală în toată camera. Jaruri de lumină verde fermecată s-au împleticit de deasupra, căzând ca niște fulgi ai unei furtuni de zăpadă radioactive. Să ardă locul – zevzecul nenorocit pitecantrop era acolo ca să ardă locul *din temelii.* Racheta încă mai zbura și a lovit peretele din dreapta, explodând într-o răbufnire fâsâită de lumină, ca un pocnet ca de armă, iar ea a scos un țipăt și s-a ferit acoperindu-și fața. Un tăciune i-a atins pielea goală de pe antebrațul drept, și ea a tresărit de la împunsătura ascuțită dureroasă.

Din sala următoare, cea de lectură, băiatul a râs fără opreliște și a fugit.

Racheta se stinsese, dar fumul din holul mare încă mai scânteia, lucind cu o nuanță de jad nepământeană.

Maggie a șarjat în urma lui, într-o mișcare dincolo de orice rațiune, năucă și furioasă și temătoare. Băiatul nu avea cum să scape prin ușa din față – aceasta era blocată pe dinafară cu un lanț –, însă era o ieșire de incendiu în sala de lectură, pe care vagabonzii o tot propteau deschisă. Dincolo, se afla terenul estic al parcării. L-ar fi putut prinde acolo. Nu știa ce i-ar face după ce va pune mâna pe el, iar unei părți din ea îi era frică să afle. Pe măsură ce a traversat sala de lectură, a observat cum ușa spre afară deja dădea să se închidă.

— Rahat mic ce ești, a șoptit ea. *Rahat mic.*

A izbit ușa și a ieșit în parcare. O singură lampă stradală împrăștia un con de lumină peste întreaga întindere pavată. Centrul parcelei era bine luminat, dar marginile erau în întuneric. Băiatul a așteptat-o lângă stâlp. Nenorocitul ăla mic avea încă un băț cu artificii aprins și nu era prea departe de un container de gunoi plin cu cărți.

— Ți-ai ieșit complet din minți? a zis Maggie.

Băiatul a strigat:

— Te văd prin fereastra mea magică!

Și a conturat în aer un cerc de foc, la nivelul feței lui.

— Acum îți arde capul! a mai zis el.

— Ai p-p-pornit un foc acolo înăuntru și putea să moară cineva, zevzecule! a spus Maggie. Cum ar fi chiar tu!

Respirația i se întretăia și tremura, iar extremitățile o furnicau ciudat. A strâns palma asudată de punga de Scrabble. A început să pășească apăsat de-a lungul parcării. În spatele ei, ușa de incendiu a făcut un declic, închisă. La naiba. Puștiul dăduse la o parte piatra care o împiedica să se încuie singură. Acuma trebuia să dea roată întregii clădiri ca să intre înapoi.

— Uite! a strigat copilul. Uite! Pot să scriu cu flăcări!

Și a biciuit prin aer vârful artificiului, cu o spiță albă de lumină atât de intensă, încât a lăsat pete sclipitoare pe nervul optic al lui Maggie, creând iluzia unor litere pulsând în aer.

F

U

G

I

— Cine ești? a întrebat.

S-a clătinat un pic, oprindu-se cam la jumătatea distanței până la el, nesigură dacă a văzut sau nu ce tocmai văzuse. Că el trasase ce a înțeles ea că a trasat în aer.

— Uite! Pot să fac un fulg de zăpadă! Pot să fac să fie Crăciun în iulie!

Și a desenat un fulg de zăpadă.

Brațele lui erau cuprinse de fiori.

— Wayne?

— Da?

— Of, Wayne, a zis ea. Of, Dumnezeule.

Dincolo de containerul de gunoi, undeva în dreapta ei, s-a aprins din umbre o pereche de lămpi. O mașină avea motorul pornit, un automobil vechi cu faruri rotunde, de o culoare atât de neagră, că nici nu o remarcase în întunericul cuprinzător dimprejur.

— Salutări! a strigat o voce de undeva din spatele luminilor.

Era pe scaunul pasagerului – nu, stai, partea șoferului; era pe dos în mașinile britanice.

— Ce noapte pentru o plimbare cu mașina! Vino, domnișoară Margaret Leigh! Ești Margaret Leigh, nu? Arăți exact ca în fotografia din ziar!

Maggie a privit pieziș către faruri. A încercat să se convingă să se urnească, să plece din mijlocul parcării, dar tălpile îi erau lipite de caldarâm. Ușa de la ieșirea de incendiu era la o distanță imposibilă, doisprezece pași ce la fel de bine ar fi putut fi doisprezece mii, și, oricum, o auzise cum se încuiase în urma ei.

I-a trecut prin cap că mai avea, în cel mai bun caz, un minut rămas din viața ei. S-a întrebat dacă era oare pregătită. Gândurile au săgetat-o asemenea unor vrăbii zburătăcind prin amurg tocmai în clipa în care avea cea mai mare nevoie de o minte limpede.

El nu știe că Vic e aici, s-a gândit.

Și: *Ia băiatul. Ia băiatul și pleacă cu el.*

Și: *De ce nu fuge Wayne?*

Deoarece nu mai era capabil. Deoarece nu știa că așa ar fi trebuit să facă. Sau *știa*, însă nu putea reacționa pe un astfel de temei.

Dar încercase deja să îi spună să fugă, o scrisese în flamă, peste întuneric. Poate că încercase, în felul acela deformat, să o avertizeze și în bibliotecă.

— Dle Manx? a ridicat Maggie vocea, tot incapabilă să se miște.

— M-ai căutat întreaga ta viață, dră Leigh! a strigat el. Ehhh! Iată-mă, în sfârșit! Sunt convins că ai nenumărate întrebări să-mi pui. Eu unul știu că am tolba plină pentru tine! Vino să mi te alături. Vino să iei un știulete de porumb!

— Lasă b-b-b-b..., a început Maggie, apoi gâtul i s-a blocat, incapabilă să forțeze sunetele, limba fiindu-i la fel de inutilă precum picioarele.

Intenționase să zică *Lasă băiatul să plece*, însă bâlbâiala ei nu i-a permis așa ceva.

— Ți-ți-ți-a mâncat pisica li-li-limba? a strigat Manx.

— Să te fut! a spus ea.

Asta a rezonat clar și limpede. Iar *f*-ul fusese dintotdeauna una dintre literele ei de bază.

— Treci încoace, târfă ordinară, a zis Charlie Manx. Treci în mașină. Fie treci cu noi în mașină, fie trecem noi *peste* tine. Ultima șansă.

A inspirat adânc și a simțit în nări mirosul de cărți îmbibate de apă, parfumul cartonului mucegăit și hârtie care se uscase sub văpaia soarelui de iulie. Dacă o singură respirație putea rezuma o întreagă viață, a presupus că aceea era cea mai potrivită. Aproape că venise timpul.

I-a mai trecut prin minte că nu mai avea nimic de spus lui Manx. Spusese totul. Și-a întors capul și și-a fixat privirea pe Wayne.

— Trebuie să fugi, Wayne! Fugi și ascunde-te!

Bățul lui cu artificii se stinsese. Din el se ridica un fuior subțire de fum.

— De ce-aș face asta? a zis. .rău pare Îmi, a tușit el vorbele, iar umerii lui firavi au sărit în sus. În noaptea asta mergem în Tărâmul Crăciunului! O să fie o grămadă de distracție! .rău de atât pare Îmi, a mai tușit el încă o dată, apoi a țipat: Ce-ar fi să fugi *tu*, mai bine! Ăsta ar fi un joc tare amuzant! .mine de țin să pot Nu

Cauciucurile au scârțâit strident pe asfalt. Paralizia ei s-a evaporat. Sau poate că nu fusese deloc paralizată. Poate că mușchii și nervii – carnea și circuitele – înțeleseseră de la început ceea ce mintea conștientă nu voia să știe, că era deja prea târziu ca să mai scape. A plonjat de-a lungul parcării, către Wayne, sub imperiul unei noțiuni firave și absurde prin care credea că ar avea cum să ajungă la el, să îl tragă în pădure, în siguranță. A traversat prin fața Wraith-ului. O lumină înghețată s-a

ridicat în jurul ei. Motorul a tors zgomotos. Ea a privit scurt în lateral, gândindu-se *Te rog, fie să fiu gata*, iar mașina era deja acolo, masca radiatorului atât de aproape, încât inima ei părea să o gâtuie. El nu țintea Rolls-ul către ea, ci undeva alături de ea și dincolo. Avea o mână pe volan și își scosese partea de sus a corpului pe geamul deschis. Vântul îi împingea în spate părul de pe arcadele lui înalte și golașe. Ochii îi erau măriți și cuprinși de o veselie macabră, iar în ei se citea o bucurie triumfalistă. În mâna dreaptă agita un ciocan argintiu la fel de uriaș ca Dumnezeu Însuși.

Nu a simțit când maiul a făcut contactul cu spinarea ei. S-a format un sunet, de parcă ar fi călcat pe un bec, un trosc! și un zdrang!. A văzut un fulger, o scânteie orbitoare albă. Pălăria ei fedora s-a răsucit ca un frisbee azvârlit departe. Picioarele au continuat să-i alerge pe asfalt, însă atunci când le-a privit a văzut că pedalau în aer. Fusese ridicată de la pământ.

În căzătura ei, Maggie a lovit partea laterală a mașinii. S-a rotit și a izbit pavajul, rostogolindu-se, cu brațele zburându-i. S-a rostogolit și s-a rostogolit până ce a nimerit într-o bordură îndepărtată, pe spate. Obrazul îi era lipit de asfaltul dur. *Sărmana Maggie*, s-a gândit Maggie, cu o înduioșare sinceră, deși întrucâtva în surdină.

A descoperit că nu își poate ridica și nici întoarce capul. În colțul ochilor, a putut vedea cum piciorul ei stâng era încovoiat înăuntru genunchiului, încheietura pliindu-se într-o poziție în care nu era deloc menită să fie.

Săculețul ei de catifea se prăbușise aproape de capul ei și vomitase câteva piese împrăștiate pe jos. A zărit un H, și un M, și un U, și câteva alte litere. Se putea alcătui un HUM cu ele. *Ești conștientă că mori, domnișoară Leigh? Nu, dar fac HUM prin câteva baruri și o să mă prefac că da*, s-a gândit și a tușit într-un fel care putea ține ușor loc de râset. A scuipat un balon de salivă printre buze. Când i se umpluse oare gura de sânge?

Wayne a pășit prin parcare, legănându-și brațele înainte și înapoi. Fața îi avea un luciu alb bolnăvicios, însă el zâmbea arătându-și rândurile lui noi de dinți. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

— Arăți caraghios, a zis băiatul. A fost foarte caraghios ce-ai făcut!

Clipea printre lacrimi. A șters mecanic cu podul unei palme peste față, împrăștiind de pe obraz un fir sclipitor.

Mașina a rămas cu motorul pornit, la trei metri depărtare. Portiera de la șofer s-a deschis. O pereche de ghete au șters asfaltul.

— Mie nu mi s-a părut nimic caraghios la cum s-a trântit pe caroseria Wraith-ului! a zis Manx. Acuma acolo e o înfundătură serioasă. Să fiu

sincer, înfundătura e mai mare în târfa asta ordinară. Înapoi în mașină, Wayne. Trebuie să recuperăm ceva drum dacă avem de gând să ajungem în Tărâmul Crăciunului înainte de răsărit.

Wayne s-a lăsat moale într-un genunchi, alături de ea. Lacrimile i-au brăzdat linii roșii pe obrajii lui palizi.

Mama ta te iubește, și-a imaginat Maggie spunându-i, însă tot ce a ieșit a fost un șuierat și niște sânge. A încercat, în schimb, să i-o spună cu ochii. *Te vrea înapoi.* Maggie a dat să îi atingă mâna, iar Wayne i-a luat-o într-a lui și a strâns-o tare.

— .rău pare Îmi, a zis el. .abține putut m-am Nu

— Nu-i nimic, a șoptit ea, fără să o rostească în fapt, doar mișcându-și buzele.

Wayne i-a dat drumul la mână.

— Odihnește-te, i-a spus el. Doar odihnește-te aici. Visează la ceva frumos. Visează la Tărâmul Crăciunului!

A sărit în picioare și a dispărut din vedere. O ușă s-a deschis. O ușă s-a închis.

Privirea lui Maggie a trecut la ghetele lui Manx. Aproape că stătea pe piesele ei de Scrabble împrăștiate. Acuma putea distinge și alte litere: un P, și un R și un T și un I. Din asta ieșea TRIP. *Cred că mi-a frânt gâtul – ce TRIP tare!* s-a gândit și a zâmbit iarăși.

— La ce tot zâmbești? a întrebat Manx, cu o voce sugrumată de ură. N-ai de ce să zâmbești! Ești pe cale să mori, iar eu sunt pe cale să fiu viu. Și tu ai fi putut să rămâi vie, să știi. Pentru o altă zi sau două. Mai erau lucruri pe care aș fi vrut să le aflu... cum ar fi cui i-ai mai spus de mine. Am vrut... Nu te uita în altă parte când vorbesc cu tine!

Ea își închisese ochii. Nu-și dorea să se holbeze din poziția asta la chipul lui întors. Nu că era urât. Ci că era nătâng. Era felul în care gura îi atârna când se deschidea, lăsând vederii ocluzia dentară și dinții lui stricați maronii. Era felul în care ochii îi ieșeau din orbite.

El și-a pus gheata pe stomacul ei. Dacă ar fi existat dreptate pe lume, ea n-ar fi trebuit să fie capabilă să simtă apăsarea, dar nu exista nicio dreptate și nu fusese niciodată, iar ea a urlat. Cine-ar fi știut că te poate durea așa de tare, și totuși să nu leșini de la asta?

— Ia ascultă. Nu era nevoie să mori așa! Nu sunt un ins cine știe ce rău! Sunt prieten al copiilor și nu doresc rău nimănui în afara celor care încearcă să mă oprească din munca pe care o fac! Nu era nevoie să te pui cu mine. Dar ai făcut-o, și uite unde ne-a adus. Eu o să trăiesc pentru totdeauna și la fel și băiatul. El o să trăiască spuma vieții în timp ce tu te prefaci în praf și pulbere. Și...

Ea a priceput, atunci. A înșirat literele laolaltă, a văzut ce înseamnă. A

priceput și a scos un sunet țâfnit, stropind cu sânge pe ghetele lui Manx. Era un sunet inconfundabil: sunetul râsetului.

Manx s-a ferit în spate o jumătate de pas, de parcă ea ar fi încercat să îl muște.

— Ce-i așa plin de haz? Ce e așa *plin de haz* la faptul că tu mori și eu trăiesc? O să plec și nimeni nu o să mă oprească, iar tu o să sângerezi de moarte aici, și unde vezi tu *marele haz* în toată treaba?

Ea a încercat să îi spună. Și-a mișcat buzele în forma cuvântului. Însă tot ce a reușit a fost un șuierat și scuipatul a și mai mult sânge. Își pierduse toată puterea vorbirii, iar la o astfel de conceptualizare a simțit un freamăt dulce de ușurare. Gata cu bâlbâiala. Gata cu încercările disperate de a se face înțeleasă în timp ce limba ei refuza să coopereze.

Manx s-a întremat de spate, lovind literele în timp ce se ridica, împrăștiindu-le și mai mult, împrăștiind ceea ce semnificau, dacă ar fi avut bunăvoința de a sta să le pună cap la cap: *TRIUMPH.*

S-a îndepărtat iute, oprindu-se doar ca să își adune chipiul de pe caldarâm, scuturând cozorocul de praf și așezându-l pe cap. O ușă s-a trântit. Radioul s-a pornit. Ea a auzit un zdrăngănit de clopoței de Crăciun și o voce masculină caldă cântând, *Trecând ușor prin nea...*

Mașina s-a hurducăit intrând în viteza întâia și s-a pus încet în mișcare. Maggie și-a închis pleoapele.

TRIUMPH: 45 de puncte dacă reușeai să aranjezi cuvânt triplu și o literă dublă. *TRIUMPH*, s-a gândit Maggie. Vic câștigă.

Hampton Beach, New Hampshire

Vic a împins ușa de la Terry's Primo Subs, acolo unde aerul era cald, umed și greu de la mirosul de inele de ceapă clocotind în tava cu ulei.

Pete lucra la tejghea – vechiul prieten Pete, cu fața grav arsă de soare, cu o linie de bronz pe nas.

— Știu de ce-ai venit, a zis Pete, băgând mâna sub tejghea. Am ceva pentru tine.

— Nu, a spus Vic. Mă doare-n paișpe de brățara maică-mii. Îl caut pe Wayne. L-ai văzut pe Wayne?

O deruta faptul că se afla înapoi la Terry's, cocoșându-se sub panglicile cu capcane de muște. Pete nu putea s-o ajute să-l găsească pe Wayne. Era furioasă pe sine însăși, pierzând vremea când avea așa de mare nevoie să fie pe-afară, căutându-și băiatul.

O sirenă de poliție a străbătut șoseaua. Poate că văzuse cineva Wraith-ul. Poate că îi găsiseră fiul.

— Nu, a zis Pete. Nu e o brățară. E altceva.

S-a aplecat sub casa lui de marcat, apoi s-a ridicat și a pus pe tejghea un ciocan argintiu. Pe capătul care făcea toată treaba era lipit sânge și păr.

Vic a simțit cum visul se înfășoară strâns în jurul ei, de parcă lumea ar fi fost o pungă uriașă de celofan și se strângea subit, absorbind aerul din toate părțile.

— Nu, a spus Vic. Nu-l vreau. Nu pentru asta am venit. Nu mă ajută.

Afară, sirena de poliție s-a oprit cu un *vrâm!* strangulat.

— *Eu* cred că ajută, a zis Charlie Manx, cu mâna pe mâner.

De partea cealaltă a tejghelei fusese Charlie Manx de la bun început, Charlie Manx îmbrăcat în bucătar, cu un șorț pătat de sânge și o pălărie albă înfoiată și o linie zincată pe nasul lui osos.

— Și ce-ajută, ajută și pe viitor, indiferent câte căpățâni despici cu el, a concluzionat Manx.

Și a ridicat ciocanul, iar Vic a țipat și s-a aruncat în spate și imediat înapoi din vis, către

Viața reală

Vic s-a trezit, conștientă că era o oră târzie și că ceva era foarte în neregulă.

A putut auzi voci, amortizate de piatră și distanțe, și i-a putut identifica pe vorbitori ca fiind niște bărbați, chiar dacă nu reușea să înțeleagă ce spuneau. A simțit un damf vag de fosfor ars. I s-a părut că dormise de-a lungul unei zarve puternice, izolată cum fusese de sarcofagul acustic croit de către medicamentele lui Maggie.

S-a răsucit, ridicându-se și având senzația pregnantă că trebuie să se îmbrace și să plece.

După câteva secunde, a realizat că e deja îmbrăcată. Nici măcar nu-și scosese tenișii înainte de a adormi. Genunchiul stâng avea o nuanță bolnăvicioasă de violet și era la fel de mare ca un genunchi de-ai lui Lou.

O candelă roșie ardea în întuneric, reflectându-și propria imagine în geamul acvariului. Pe birou era lăsată o notiță; Maggie îi lăsase un bilet înainte de a pleca. Era grijuliu din partea ei. Vic putea vedea prespapierul ei de calibru .38, pistolul lui Cehov ținând hârtia să nu zboare. Vic spera că va conține niște instrucțiuni, un set de pași simpli care i-l vor aduce înapoi pe Wayne, îi vor face piciorul mai bine, îi vor face capul mai bine și viața ei mai bine. Oricum, doar un bilet în care Maggie spunea unde s-a dus era la fel de bun. *„Am dat o fugă până la Nite Owl pentru ramen și pastile vin imediat xoxo“.*

Vic a auzit din nou vocile. Cineva a lovit o cutie de bere, nu foarte departe. Se mișcau către ea, erau aproape, iar dacă nu va stinge lumânarea vor ajunge în curând în vechea sală a copiilor și vor observa lumina sclipind prin acvariu. Chiar în timp ce a cuprins-o acest gând, a înțeles că era deja prea târziu. A auzit sticlă fărâmițându-se sub tălpi și călcâie de bocanci apropiindu-se.

A sărit în sus. Genunchiul ei a cedat. A căzut pe el, mușcând în buze de durere.

Când Vic a reîncercat să stea în picioare, piciorul a refuzat să coopereze. Și l-a întins în spate, cu mare atenție – închizându-și ochii și *împingând* printre junghiuri –, apoi s-a târât de-a lungul camerei, folosindu-și articulațiile palmelor și piciorul drept. Ce reușea să stăvilească din agonie se compensa prin umilință.

Mâna ei dreaptă a apucat partea din spate a scaunului rotativ. Cea stângă, marginea biroului. Le-a folosit pe ambele ca să se înalțe și să se basculeze către blatul mesei. Bărbații erau în cealaltă cameră, imediat după perete. Lanternele lor încă nu trecuseră peste acvariu, iar ea s-a gândit că era posibil să nu îi fi văzut încă flăcăruia slabă și arămie a candelei, așa că s-a aplecat să sufle în ea, după care a rămas blocată privind o notiță scrisă pe o coală cu antetul Biblioteca Aici.

„CÂND ÎNGERII CAD, COPIII SE DUC ACASĂ“

Hârtia era împroșcată cu pete de apă, de parcă nu de mult cineva ar fi citit acest mesaj și ar fi plâns.

Vic a distins clar una dintre vocile de vis-a-vis: *Hank, avem o lumină.* Lucru urmat, o clipă mai târziu, de o serie de voci păcănite la un walkie-talkie, un dispecer pomenind un mesaj în cod numeric. La biblioteca publică era în desfășurare un 10-57, șase ofițeri au răspuns apelului, victimă decedată la fața locului. Vic se aplecase deja să stingă candela, însă „victimă decedată“ a oprit-o. A rămas aplecată în față, cu buzele țuguiate, dar uitase ce intenționa să facă.

Ușa din spatele ei s-a mișcat, lemnul hârșâind piatra, nimerind niște sticlă spartă în cale și zornăind cioburile.

— Mă scuzați, doamnă, s-a auzit vocea din spatele ei. Puteți să veniți în față? Vă rog să vă țineți mâinile la vedere.

Vic a ridicat pistolul lui Cehov și s-a întors cu el cu tot, îndreptându-l spre pieptul lui.

— Nu.

Erau doi. Niciunul nu avea arma scoasă, iar ea nu a fost surprinsă. Se îndoia că majoritatea ofițerilor de poliție ajungeau să își scoată arma din toc mai des de o dată pe an. Ambii, băieți albi durdulii. Cel mai din față avea întins către ea un pix cu lanternă. Celălalt era înțepenit în cadrul ușii din spatele lui, încă pe jumătate în biblioteca copiilor.

— Atenție! a țipat băiatul cu lumina. Armă! Armă!

— Taci din gură. Stai unde te afli, a zis ea. Păstrează-ți brațele departe de centuri. Și aruncă lanterna. Îmi intră naibii direct în ochi.

Polițaiul a aruncat-o. S-a închis imediat ce i-a părăsit mâna, zdrăngănind pe podea.

Au rămas nemișcați, pistruiați, rotofei și speriați, cu flacăra candelei

căzându-le pe chipuri. Unul dintre ei probabil că avea ziua următoare antrenament de baseball cu echipa fiului său. Celuilalt probabil că-i plăcea să fie polițist pentru că presupunea milkshake-uri gratis de la McDonald's. I-au adus aminte de niște puști care se joacă de-a uniformele.

— Cine a murit? a întrebat ea.

— Doamnă, trebuie să lăsați arma jos. Nimeni nu vrea să fie rănit în noaptea asta, a zis primul, cu voce vălurită și spartă ca a unui adolescent.

— *Cine?* a repetat, la rândul ei cu o voce tremurată și sugrumată, gata să se transforme într-un strigăt. În stație s-a precizat că cineva a decedat. Cine? Spune-mi acum.

— O femeie, a zis tânărul mai retras, blocat în tocul ușii.

Cel din fața lui își ridicase mâinile, cu palmele depărtate. Nu-și putea da seama ce face al doilea polițist – probabil dădea să scoată pistolul –, dar nu conta, deocamdată. Era prins în spatele partenerului lui și ar fi trebuit să tragă prin el ca să o nimerească.

— Fără acte de identitate, a mai completat el.

— Ce culoare de păr avea? a strigat Vic.

Cel de al doilea bărbat a zis:

— O cunoști?

— Ce dracu' culoare îi avea părul?

— Avea niște stropi portocalii. Genul de portocaliu ca de suc acidulat. O cunoști? a întrebat acel al doilea polițist, cel care probabil avea arma scoasă din toc.

Îi era foarte greu să proceseze în minte moartea lui Maggie. Era de parcă i s-ar fi cerut să adune fracții în timp ce suferea de gripă – prea mult de analizat, prea derutant. Doar ce cu puțin timp în urmă se întinseseră una lângă cealaltă, pe canapea, cu brațul lui Maggie peste talia ei și picioarele lipite de coapsele lui Vic. Căldura trupului ei fusese cea care o făcuse să adoarmă imediat. Pe Vic o uimea faptul că Maggie se strecurase de lângă ea și murise în timp ce Vic încă mai dormea. Era suficient de monstruos că Vic țipase la Maggie cu numai câteva zile în urmă, o înjurase și o amenințase. Asta părea mult mai teribil, urât și egoist din partea ei, să doarmă liniștită în timp ce Maggie își dădea duhul undeva pe o stradă.

— Cum? a întrebat Vic.

— Mașină, poate. Pare-se că a fost lovită de o mașină. Doar lasă arma jos. Lasă arma jos și discutăm.

— Hai mai bine să nu, a zis Vic și și-a răsucit capul, suflând în lumânare și aruncând pe toți trei în

Întuneric

Vic nu a încercat să fugă. La fel de bine ar fi putut încerca să zboare.

În schimb, a făcut repede un salt în spate, în jurul biroului și lipindu-se de perete, ținând polițiștii în fața ei. Întunericul era absolut, o cecitate ubicuă. Unul dintre polițiști a strigat și s-a împiedicat. A urmat un hârșâit de călcâie. Lui Vic i s-a părut că cel din spate îl împinsese pe al doilea polițist din calea lui.

A dat drumul prespapierul, care a căzut cu un bufnet surd, prelung și răpăit pe măsură ce s-a rostogolit pe podea. Ceva care să le dea de gândit, să-i deruteze față de poziția ei reală. Vic a început să se miște ținându-și piciorul stâng țeapăn și încercând să nu pună prea multă greutate pe el. A simțit mai degrabă decât a văzut în stânga ei un raft de fier și s-a strecurat pe după. Undeva în lumea aceea oarbă a nopții, un polițist a răsturnat mătura sprijinită de perete. A căzut cu o bubuitură, urmată de un țipăt de spaimă.

Piciorul ei a recunoscut muchia unei trepte. *Dacă ești vreodată presată să scapi, rămâi pe partea dreaptă și continuă să mergi pe scări în jos*, îi spusese Maggie, și-a adus acum aminte Vic. Era o cale de ieșire din acest întuneric, undeva la capătul unui șir necunoscut de trepte. Vic a început să coboare.

S-a mișcat în salturi, iar la un moment dat a călcat pe o carte udă ca un burete și aproape că a aterizat în fund. Vic s-a lăsat de perete, s-a redresat și a continuat. Undeva în spatele ei a auzit strigăte, voci a mai mult de doi bărbați, acum. Respirația i s-a întretăiat, iar mintea i-a fost copleșită din nou de conștientizarea faptului că Maggie murise. Vic și-ar fi dorit să plângă pentru ea, însă ochii îi erau atât de uscați, încât o dureau. Și-ar fi dorit ca moartea lui Maggie să transforme totul într-o mare calmă și liniștită – așa cum ar fi trebuit să fie într-o bibliotecă – dar, în schimb, totul era înconjurat de polițiști, de respirații șuierate și de bătăi ale propriului puls.

A țopăit peste un ultim șir de trepte scurte și a văzut o fâșie de bezně mai întunecată, mai plină decât cea a rafturilor dimprejur. Ușa din spate era parțial deschisă, ținută crăpată de o piatră.

Vic a încetinit în timp ce s-a apropiat, așteptându-se ca atunci când va privi pe furiș afară să vadă o gloată de polițiști pe câmpul noroios din spatele bibliotecii, însă nu a zărit pe nimeni. Motocicleta ei era solitară, lângă bancă, unde o lăsase. Râul Cedar bolborosea și fremăta. Calea Mai Scurtă nu mai era acolo, dar nici nu se așteptase să fie.

A împins de ușă și s-a aplecat pe sub banda galbenă, menținându-și piciorul stâng țeapăn, icnind de la durerea provocată de salturi. Sunetul scanerelor poliției era purtat de zăpușeala intensă și jilavă a nopții. Nu putea vedea direct mașinile de poliție, însă una dintre ele avea girofarul pornit, iar luminile sclipeau pe fundalul jos, înnourat și obscur al bibliotecii.

Vic s-a cocoțat pe Triumph, a ridicat cricul și a sărit pe demaraj.

Triumph-ul a izbucnit la viață.

Ușa din spate a bibliotecii s-a deschis. Polițistul care a ieșit prin cadru – smulgând banda în drumul său – își ținea pistolul în ambele mâini, îndreptat spre pământ.

Vic a întors Triumph-ul într-un cerc lent și strâns, dorindu-și ca podul să fie acolo, unind malurile Râului Cedar. Nu era. Înainta cu o viteză nu mai mare de șapte kilometri la oră, iar asta pur și simplu nu era suficient de repede. Nu găsise niciodată intrarea în Calea Mai Scurtă mergând atât de încet. Era o chestiune de viteză și de absență – să își golească mintea și să continue să se deplaseze.

— Tu! Coboară de pe motocicletă! a strigat polițistul.

Începuse să alerge molatic către ea, îndreptând vârful armei spre silueta ei.

Ea a îndrumat Triumph-ul către aleea îngustă care trecea prin spatele bibliotecii, a băgat într-a doua și a demarat pe deal în sus. Vântul îi biciuia părul însângerat și încâlcit.

Vic a ajuns la capătul aleii și la intrarea principală a clădirii. Biblioteca era străjuită de un bulevard larg, aglomerat cu mașini de poliție, noaptea fiind întretăiată de girofaruri. La auzul zgomotului motorului ei, bărbații în albastru și-au întors privirile. Mai erau câțiva gură-cască, ținuți la distanță de garduri mobile galbene, chipuri nocturne întinzându-și gâturile și sperând să vadă un pic de sânge. Una dintre mașini era parcată chiar de-a lungul aleii înguste care făcea bucla împrejurul bibliotecii.

Ești înconjurată, proasto, s-a gândit ea.

A întors Triumph-ul, înapoi pe drumul pe care venise. Triumph-ul a avansat iute pe fâșia de drum de parcă ar fi căzut de pe un pisc. Ea a

intrat în viteza a treia, continuând să accelereze. A trecut în goană pe lângă bibliotecă, virând spre stânga. A plonjat către terenul noroios unde o așteptase Maggie. Acum era un polițist cel care o aștepta acolo, lângă banca lui Maggie.

Vic deja dusese Triumph-ul la aproape 70 de kilometri pe oră. L-a îndreptat spre râu.

— Fă să meargă, drăcie ce ești, a zis ea. N-am timp de rahaturi.

A băgat repede în a patra. Farul ei solitar a măturat în grabă asfaltul, a trecut peste pământ și a luminat în cele din urmă vârtejul tulbure al râului. Gonea spre apă. Poate, dacă ar fi avut noroc, s-ar fi înecat. Mai bine decât să fie pescuită și închisă știind că Wayne merge către Tărâmul Crăciunului, iar ea nu poate să se împotrivească nicicum.

Vic și-a închis ochii și s-a gândit. La dracu' la dracu' la dracu' la dracu'. Probabil că erau singurele cuvinte de rugăciune complet sincere pe care fusese vreodată capabilă să le rostească din toată inima. Urechile îi erau cuprinse de vuietul propriului sânge din vene.

Motocicleta a tăiat terenul nămolos, l-a brăzdat în drumul său către râu, apoi ea a auzit cum sub roți huruie lemn, iar motorul începe să se clatine și să alunece. Și-a deschis ochii și a realizat că înaintează prin întuneric de-a lungul scândurilor putrede ale Podului Căii Mai Scurte. La celălalt capăt era doar întuneric. Vuietul din urechi nu era al propriului sânge, ci cel al puricilor statici. O furtună de zgomot alb șuiera printre crăpăturile din pereți. Întreg podul era într-o rână și părea să trepideze în jurul ei sub greutatea motocicletei.

A gonit pe lângă vechea ei bicicletă Releigh, acoperită de pânze de păianjen, și a fost aruncată într-o beznă umedă, plină de insecte și cu mireasmă de conifere, cauciucul din spate înfigându-se în sol moale. Vic și-a pus piciorul pe frâna care nu funcționa și a apucat din reflex frâna care mergea. Motocicleta s-a răsucit în lateral și a patinat. Pământul era învelit de un pat de mușchi verde, iar Triumph-ul l-a smuls sub roți ca o mochetă dezlipită.

Vic se afla pe un mal lin, într-o pădure de brazi și pini de undeva. Din crengi picura apă, deși nu ploua. A menținut motocicleta în poziție în timp ce aceasta vibra, după care a tăiat motorul și a coborât cricul.

A privit înapoi, la pod. Prin capătul îndepărtat putea vedea biblioteca și acel polițist pistruiat și palid la față oprit la intrarea pe pod. Era pe cale să pășească înăuntru din clipă în clipă.

Vic și-a apăsat pleoapele și și-a coborât fruntea. Ochiul stâng o durea de parcă ar fi fost un pivot de metal înșurubându-se în orbită.

— Dispari! a strigat ea, scrâșnind din dinți.

A urmat o bufnitură, de parcă cineva ar fi trântit o ușă imensă, și o

undă de șoc de aer cald – aer care mirosea a ozon, ca o tigaie lăsată prea mult pe foc – a izbit-o, aproape răsturnând motocicleta și pe ea totodată.

A privit în sus. La început, nu a fost în stare să cuprindă prea multe cu ochiul stâng. Imaginea prin acel ochi era ascunsă de pete cețoase, ca o apă murdară împroșcând un geam. Însă cu celălalt putea vedea că podul se evaporase, lăsând în loc brazi înalți, trunchiuri roșiatice sclipind de la o ploaie recentă.

Și ce se întâmplase cu polițistul de la cealaltă intrare? Vic s-a întrebat dacă oare pusese sau nu piciorul peste prag – sau dacă și-o fi băgat sau nu capul. Ce se întâmpla dacă o parte din el era peste margine, pe pod?

Și-a imaginat un copil punându-și degetele sub o ghilotină de hârtie, apoi lăsând lama jos.

— N-ai ce să-i mai faci, și-a zis și s-a scuturat înfiorată.

Vic s-a răsucit, analizând pentru prima oară împrejurimile. Se afla în spatele unei case lungi, fără etaj, cu lumina pâlpâind în bucătărie. În spatele ei, în cealaltă parte a casei, era o alee cu pietriș ducând la o șosea. Nu mai văzuse niciodată locul acela, dar s-a gândit că știe unde se află, iar după o altă clipă a fost sigură. Cât încă a mai stat călare pe motocicletă, ușa din spate s-a deschis și un bărbat uscățiv a apărut din spatele plasei de insecte, privind pe deal în sus, către ea. Ținea o cană cu cafea într-o mână. Ea nu-i putea distinge chipul, însă l-a recunoscut doar după siluetă, după felul în care își înclina capul, chiar și dacă nu-l mai văzuse de mai bine de zece ani.

Se afla, într-un final, acasă la tatăl ei. Le dăduse polițiștilor cu tifla și își găsise drumul spre Chris McQueen.

Dover, New Hampshire

Un pocnet asurzitor, asemenea celei mai nervoase uși trântite. Un șuier electric. Un vuiet de static.

Tabitha Hutter a strigat și și-a azvârlit căștile cât colo.

Daltry, stând în dreapta ei, a tresărit, dar și-a păstrat ceva mai mult propriile căști, cu fața într-o grimasă.

— Ce tocmai s-a-ntâmplat? a întrebat Hutter pe Cundy.

Ei cinci erau înghesuiți în spatele unui van pe care scria DELICATESE DE MISTREȚ REGAL – potrivit, luând în considerare faptul că erau împachetați ca niște cârnați. Duba era parcată lângă o benzinărie CITGO, peste stradă și la treizeci de metri mai la sud de aleea care ducea la casa lui Christopher McQueen.

Aveau echipe în pădure, mai aproape de cabana lui McQueen, făcând înregistrări video și folosind microfoane parabolice pentru a asculta. Imaginile și sunetele erau transmise în dubă. Până acum o clipă, Hutter putuse vedea aleea pe o pereche de monitoare, redând în smaraldul supranatural al vederii nocturne. Acum, însă, înfățișau doar un viscol de zăpadă verde.

Imaginea a căzut în același moment în care a căzut și sunetul. Cu o secundă în urmă, Hutter ascultase pe Chris McQueen și pe Louis Carmody discutând în bucătărie pe un ton jos. McQueen tocmai ce îl întrebase pe Lou dacă vrea cafea. În secunda următoare, dispăruseră, înlocuiți de hâșâitul furios al puricilor de radio.

— Habar n-am. A picat totul! a zis Cundy și a păcănit la tastatura micuțului său laptop, însă ecranul a rămas o peliculă neagră. E de parcă ne-a lovit în pula mea un EMP[69].

Cundy era caraghios când înjura: un omuleț de culoare, grațios, cu o voce subțire și o urmă de accent britanic, pretinzând că e băiat de cartier în loc de absolvent de MIT[70].

Daltry și-a scos și el căștile, în cele din urmă. A aruncat un ochi la ceas

și a râs: un sunet uscat și răpăit care nu avea nimic de-a face cu amuzamentul.

— Ce-i? a întrebat Hutter.

Daltry și-a răsucit încheietura astfel încât ea să-i poată vedea ceasul. Arăta aproape la fel de vechi pe cât era, un ceas cu minutar și cu o curea metalică argintie jerpelită, ce probabil avusese cândva pretenția să semene a aur. Secundarul se învârtea în continuu, mergând în sens *invers*. Brațele pentru ore și minute înghețaseră ambele, perfect neclintite.

— Mi-a omorât ceasul, a spus el și a râs din nou, de data aceasta uitându-se la Cundy. Au făcut-o astea? Electronicele tale? Rahaturile tale mi-au distrus cumva ceasul?

— Nu știu ce e de vină, a zis Cundy. Poate că ne-a lovit fulgerul.

— Ce căcat de fulger? Ai auzit tu vreun tunet?

— Eu am auzit un trosnet distinct, a zis Hutter. Chiar când pica totul.

Daltry și-a băgat o mână în buzunarul hainei și a scos țigările, apoi a părut să își aducă aminte că Hutter era lângă el și a privit-o cruciș, cu o dezamăgire cruntă. A lăsat să îi alunece pachetul înapoi în buzunar.

— Cât timp o să dureze refacerea conexiunile video și audio? a întrebat Hutter.

— Poate a venit o erupție solară, a spus Cundy, de parcă ea nici nu i se adresase. Am auzit că soarele tot vântură o furtună solară.

— Erupție solară? a spus Daltry, strângându-și palmele laolaltă, ca într-o rugăciune. Cică poate o erupție solară, ăh? Știi, pot să-mi dau imediat seama că ai făcut șase ani de facultate și ai diplomă în neuroștiințe sau cine știe ce mai ai tu, pentru că doar o minte cu adevărat înzestrată ca a ta s-ar putea convinge singur de astfel de aberații maxime. A picat linia, autist tâmpit.

— *Cundy*, a zis Hutter, înainte ca acesta să se poată răsuci pe scaun și să înceapă un concurs masculin de măsurat sculele. Cât o să treacă până revenim în direct?

El a ridicat din umeri.

— Nu știu. Cinci minute? Zece? Ca să repornesc sistemul? Asta dacă nu cumva e un război nuclear pe-afară pe-acolo. Caz în care va dura probabil mai mult.

— Mă duc să mă uit după vreun nor ciupercă, a zis Tabitha Hutter, ridicându-se de pe băncuță și mergând târâș, lipită de caroserie, către ușile din spate.

— Mda, a zis Daltry. Și eu. Dacă zboară rachete, vreau să fumez înainte să fim anihilați.

Hutter a apăsat zăvorul, a deschis în noaptea umedă ușile grele de

metal și a sărit jos. Pe sub stâlpii stradali se înfășura ceața. Noaptea zvâcnea de la cântecele insectelor. Peste șosea, licuricii luminau ferigile și buruienile în instantanee verzi chimice.

Daltry a coborât lângă ea. Genunchii i-au trosnit.

— Hristoase, a zis el. Am fost sigur că ceva, ceva mă va fi omorât până acum.

Prezența lui nu o încuraja, ci o făcea să fie și mai conștientă de propria însingurare. Hutter crezuse că până la acel moment va avea deja mult mai mulți prieteni. Ultimul bărbat cu care ieșise îi spusese cu puțin timp înainte să se despartă: „Nu știu, poate că sunt și eu plictisitor, dar n-am niciodată cu adevărat impresia că îmi ești alături atunci când mergem în oraș la cină. Tu trăiești în capul tău. Eu nu pot. Nu e loc și pentru mine acolo. Nu știu, poate că ai fi mai interesată de mine dacă aș fi fost o carte."

Îl urâse atunci și se urâse și pe sine un pic, dar mai târziu, privind în retrospectivă, Hutter hotărâse că și dacă acel iubit ar fi fost o carte ar fi fost una din raftul de Afaceri & Finanțe, și ea i-ar fi zis pas și ar fi căutat ceva în secțiunea de SF & Fantasy.

Hutter și Daltry au stat unul lângă altul în parcarea aproape pustie. Puteau vedea în magazinul CITGO, prin vitrinele imense. Pakistanezul din spatele casei de marcat le tot arunca priviri nervoase. Hutter îl asigurase că nu era el cel supravegheat, că guvernul federal îi mulțumea pentru cooperare, însă mai mult ca sigur vânzătorul era ferm convins că îi puseseră telefonul sub ascultare și că îl marcaseră ca potențial terorist.

— Crezi că ar fi trebuit să mergem în Pennsylvania? a întrebat Daltry.

— În funcție de cum iese aici, am putea merge mâine.

— A dracu' scenă horror, a zis Daltry.

Hutter a tot primit întreaga noapte mesaje vocale și e-mail-uri legate de casa de pe Bloch Lane din Sugarcreek. Înveliseră tot spațiul cu un cort și ți se cerea să porți costum de cauciuc și mască de gaze ca să intri. Tratau șandramaua de parcă ar fi fost contaminată cu Ebola. Doisprezece experți legiști, și statali, și federali, veniseră la fața locului, tocând totul mărunt. Întreaga după-amiază, excavaseră oase dintr-un perete al unei pivnițe. Individul care locuise acolo, Bing Partridge, topise cu leșie cea mai mare parte a rămășițelor; ce nu putuse distruge, pusese la păstrare, cam la fel cum o albină pune mierea deoparte, în mici celule, cu puțin noroi deasupra.

Nu reușise să dizolve cea mai recentă victimă a sa, un tip pe nume Nathan Demeter, din Kentucky – cadavrul despre care le spusese Vic McQueen la telefon. Dispăruse cu ceva mai mult de două luni înainte, împreună cu mașina sa Rolls-Royce Wraith de epocă. Demeter luase

mașina de la o licitație a statului, cu peste zece ani în urmă.

Proprietarul anterior fusese Charles Talent Manx, fost rezident al FCI Englewood din Colorado.

Demeter îl menționase pe Manx în mesajul pe care-l scrisese cu puțin timp înainte să moară strangulat; îi greșise numele, dar era clar la cine se referise. Hutter văzuse o copie scanată a notiței, o citise deja de mai bine de zece ori.

Tabitha Hutter învățase sistemul decimal Dewey și își organiza cărțile din apartamentul ei din Boston în concordanță cu acesta. Avea o cutie de plastic plină cu rețete scrise grijuliu de mână, ordonate după regiune și tipul de mâncare (feluri principale, aperitive, deserturi și o categorie etichetată „s.p.c.“, snacks-uri post-coit). Avea o plăcere intimă, aproape vinovată în a-și defragmenta des hard-discul.

Uneori, își imagina propria ei minte ca un apartament futurist cu podea din geam clar, scări din sticlă străvezie și mobilă făcută din plastic transparent, totul părând să plutească: curat, fără praf și ordonat.

Însă acum nu era nici pe departe așa, iar când a încercat să se gândească la ce s-a întâmplat în ultimele douăzeci și patru de ore, se simțea copleșită și perplexă. Voia să creadă că informațiile aduc lămuriri. Nu pentru prima oară în viața ei, totuși, avea revelația tulburătoare că deseori era taman invers. Informația era un borcan cu muște, iar când deșurubezi capacul ele scapă peste tot și baftă să mai încerci să le aduni și să le bagi la loc.

Hutter a inspirat aroma nocturnă de mușchi verde, și-a închis ochii și a catalogat muștele:

Victoria McQueen fusese răpită la vârsta de șaptesprezece ani de Charles Manx, un bărbat care aproape sigur mai răpise și pe alții. La vremea aceea, el conducea un Rolls-Royce Wraith, model 1938. Vic i-a scăpat, iar Manx a fost băgat în închisoare pentru trecerea unei victime peste granițele statale și uciderea unui soldat în activitate. Într-un alt sens, Vic nu i-a scăpat deloc. Asemenea multor supraviețuitori ai traumelor și probabil ai agresiunilor sexuale, ea a devenit în mod repetat o prizonieră – a propriilor dependențe, a nebuniei. A furat, s-a drogat, a adus pe lume un copil din flori și a făcut scrum un șir de relații sentimentale eșuate. Tot ceea ce nu mai reușise Charlie Manx să facă a încercat ea să termine în locul lui.

Manx își petrecuse aproape douăzeci de ani închis la penitenciarul de maximă securitate FCI Englewood. După o perioadă de un deceniu în care a intrat și a ieșit din come repetate, murise în cele din urmă în primăvara ce tocmai trecuse. Medicul legist îi estimase vârsta la nouăzeci de ani – nimeni nu știa cifra exactă, iar pe vremea în care încă mai era

treaz, Manx susținuse că are o sută șaizeci de ani. Trupul fusese ușchit de la morgă de către niște vandali, dând naștere unui mic scandal, însă nu erau dubii asupra decesului său. Inima cântărise 289 de grame, un pic cam ușoară pentru un bărbat de dimensiunea sa. Hutter văzuse o fotografie cu cordul.

McQueen pretinsese că fusese din nou agresată, cu numai trei zile în urmă, de către Charlie Manx și de un bărbat cu o mască de gaze, și că acești doi oameni plecaseră în trombă cu Rolls-Royce-ul lor de epocă ducând pe bancheta din spate pe fiul ei în vârstă de doisprezece ani.

Avea motive serioase să se îndoiască de veridicitatea poveștii ei. Ea fusese bătută rău – însă rănile ar fi putut fi făcute de băiatul de doisprezece ani care se lupta pentru viața lui. Pe peluză erau semne de cauciucuri, însă ar fi putut fi făcute de motocicleta ei și la fel de ușor de orice altă mașină – terenul ud și moale nu păstrase urme utile. Pretindea că fusese împușcată, însă echipa legistă nu reușise să recupereze nici măcar un singur glonț.

Mai mult și mai al dracului: McQueen contactase în secret o femeie, Margaret Leigh, o prostituată din mijlocul țării și o dependentă de droguri care părea să dețină informații despre copilul dispărut. Atunci când a confruntat-o pe McQueen referitor la Leigh, ea a fugit pe motocicletă, neluând nimic cu ea. Și dispăruse de parcă ar fi coborât în vreun puț de mină.

A fost imposibil de localizat pe dna Leigh. Se vânturase prin diverse adăposturi și rezidențe de recuperare din Iowa și Illinois și nu-și mai plătise taxele sau deținuse o slujbă încă din 2008. Viața ei avea o alură inconfundabilă de tragedie: cândva, fusese bibliotecară și o concurentă profesionistă îndrăgită, chiar dacă un pic excentrică, de Scrabble. Leigh mai deținea și un renume de un fel de medium amator, folosită în mod ocazional și de organele legii. Ce putea oare să însemne asta?

Și mai era problema ciocanului. Ciocanul scrâșnea de zile întregi în mintea lui Hutter. Cu cât afla mai multe, cu atât mai greu cântărea ciocanul în gândurile ei. Dacă Vic inventase o poveste despre cum fusese atacată, de ce n-ar fi zis că Manx o lovise cu o bâtă de baseball, o lopată sau un levier? În schimb, McQueen descrisese o armă care se potrivea perfect cu un mai de oase, asemenea celui care dispăruse împreună cu trupul lui Manx – un detaliu care nu apăruse în presă.

Și, în sfârșit, era Louis Carmody, iubitul ocazional al lui Vic McQueen, tată al copilului ei, bărbatul care în urmă cu toți acei ani o salvase de Charlie Manx. Stenoza lui Carmody nu era o fabulație; Hutter discutase cu doctorul care îl trata, iar ea confirmase faptul că el suferise una, posibil două „pre-atacuri“ în decurs de o săptămână.

— N-ar fi trebuit să părăsească spitalul, i-a zis doctorița, de parcă Hutter însăși era de vină pentru plecarea lui (într-un fel, chiar era). Fără o angioplastie, orice efort suplimentar la care îi e supusă inima poate iniția un lanț de evenimente ischemice. Înțelegeți? O avalanșă în creier. Un infarct major.

— Vreți să spuneți că ar putea face oricând un atac? a spus Hutter.

— În orice moment. În orice clipă în care e afară, e ca un om așezat în mijlocul unei șosele. Mai devreme sau mai târziu, va fi călcat de o mașină.

Și în ciuda pericolului, Carmody fugise din spital și luase un taxi către gara aflată la ceva mai mult de jumătate de kilometru distanță. De acolo, și-a cumpărat un bilet pentru Boston, probabil într-o încercare stângace de a trimite forțele legii pe un făgaș greșit, dar apoi a mers mai jos pe stradă la o farmacie CVS, de unde a dat un telefon către Dover, New Hampshire. Patruzeci de minute mai târziu, Christopher McQueen a venit cu o camionetă, iar Carmody s-a urcat pe scaunul pasagerului. Și iată-i aici.

— Deci. Ce crezi că are de gând Vic McQueen? a întrebat Daltry.

Vârful țigării lui sclipea în întuneric, proiectând pe fața lui urâtă o lumină infernală.

— De gând?

— Ne-a dat pontul către individul ăsta Bing Partridge. L-a vânat ca să îi ofere informații despre fiul ei. Lucruri pe care le-a aflat. Așa a zis, corect? Evident, s-a încurcat cu niște inși deplorabili. D-asta i-a fost luat puștiul, nu crezi? I s-a aplicat o lecție de către partenerii ei de afaceri.

— Nu știu, a zis Hutter. O s-o întreb data viitoare când o mai văd.

Daltry și-a ridicat fruntea și a suflat fumul în noapte.

— Fac pariu că e trafic de persoane. Sau pornografie infantilă. Hei, ar avea sens, nu?

— Nu, a zis Hutter și s-a îndepărtat.

La început, doar și-a mai întins un pic picioarele, nerăbdătoare să se miște. Să meargă o ajuta să reflecteze mai bine. Și-a pus mâinile în buzunarele impermeabilului FBI, a ocolit duba și a coborât spre șanțul șoselei. Când a privit peste stradă, a observat printre pini luminile de la casa lui Christopher McQueen.

Doctorița spusese că Lou Carmody stătea întins pe autostradă, așteptând să fie călcat, însă asta nu era tocmai exact. Era mai rău de atâta. El o luase la plimbare prin mijlocul șoselei, pășind cu bună știință direct înspre traficul din sens opus. Pentru că era ceva în această casă de care el avea nevoie. Nu, rectificare: ce avea *Wayne* nevoie. Era suficient de important încât orice alte aspecte, inclusiv propria supraviețuire a lui

Lou, puteau fi date la o parte. Era acolo, în acea clădire. Era la șaizeci de metri distanță.

Daltry a ajuns-o tocmai când era pe cale să traverseze.

— Atunci ce naiba facem mai departe?

— Vreau să stau cu una dintre echipele de supraveghere, a zis Hutter. Dacă vii și tu cu mine, va trebui să îți stingi țigara.

Daltry a aruncat-o pe asfalt și a călcat-o cu talpa.

După ce au ajuns de partea cealaltă a drumului, au mers pe pietrișul de pe margine. Se aflau la cam zece metri de intrarea pe aleea care ducea la casa lui Christopher McQueen atunci când i-a strigat cineva.

— Doamnă? s-a auzit o voce moale.

O femeie scundă, solidă, într-o geacă albastru-închis a ieșit de sub desișul unui molid. Era femeia indiancă, Chitra.

— Sunt eu. Hutter. Cine-i acolo?

— Eu și Paul Hoover și Gibran Peltier.

Ei trei reprezentau una dintre cele două echipe poziționate în copaci, supraveghind casa.

— Ceva-i în neregulă cu echipamentele. Farfuria bionică ne-a lăsat. Camera nu mai vrea să pornească, a completat ea.

— Știm, a zis Daltry.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Chitra.

— Explozie solară, a zis Daltry.

---

69. Puls electromagnetic. (n. trad.)

70. Massachusetts Institute of Technology, cea mai bine cotată universitate pentru științele exacte din S.U.A. (n. trad.)

Casa lui Christopher McQueen

Vic și-a lăsat Triumph-ul lângă copaci, pe o mică movilă mai sus de casa tatălui ei. Când s-a ridicat de pe șa, lumea s-a împleticit. Avea senzația că e o figurină micuță într-un glob de zăpadă, răsturnat de către un sugar lipsit de orice empatie.

A început să înainteze pe pantă în jos și a fost surprinsă să afle că nu era capabilă să meargă în linie dreaptă. Dacă ar fi oprit-o vreun polițist, se îndoia că ar fi trecut testul de echilibru, fără să mai conteze că nu luase nicio picătură de alcool. Apoi și-a dat seama că dacă ar fi oprit-o vreun polițist probabil că ar fi încătușat-o imediat și i-ar mai fi aplicat și câteva bastoane, de control.

Silueta tatălui ei era unită la spate de cea a unui bărbat cu pieptul proeminent, un stomac imens și un gât mai gros decât îi era capul ras. Lou. L-ar fi putut repera dintr-o mulțime de la două sute de metri distanță. Doi dintre cei trei tipi care o iubiseră în viața ei, privind-o cum își face nesigură drum în jos pe deal; mai lipsea doar Wayne.

Bărbații, s-a gândit ea, erau printre puținele alinări reale din lume, pe același nivel cu un foc într-o noapte răcoroasă de octombrie, cu cacaua și cu papucii de casă. Afecțiunea lor stângace, chipurile țepoase și disponibilitatea de a face ceea ce era de făcut – să gătească o omletă, să schimbe un bec, să se descurce cu îmbrățișările – uneori făcea să fie distractiv să fii femeie.

Și-ar fi dorit să nu fi fost o prăpastie atât de mare între ceea ce credeau bărbații din viața ei că valorează ea și cât valora cu adevărat. I se părea că ceruse și se așteptase la prea mult și oferise prea puțin. Aproape că părea că are un impuls pervers prin care făcea pe oricine îi păsa de ea să regrete într-un final, să găsească acel lucru care ar dezgusta cel mai mult pe acești oameni și apoi să facă exact asta până ce ei fug ca răspuns de autoapărare.

Își simțea ochiul stâng ca un șurub uriaș, răsucindu-se încet, pivotând

mai strâns și mai strâns în orbită.

Preț de zece pași, genunchiul stâng a refuzat să se îndoaie. Apoi, la jumătatea distanței de-a lungul curții, s-a pliat fără niciun avertisment, iar ea a picat pe el. Era de parcă Manx o lovea din nou cu ciocanul lui.

Tatăl ei și Lou au ieșit în fugă din casă, grăbindu-se către ea. Vic a fluturat dintr-o mână într-un gest care spunea *Nu vă faceți griji de mine, sunt în regulă.* A realizat, totuși, că nu poate să se ridice. Acum că era căzută într-un genunchi, piciorul nu voia să se mai întindă.

Tatăl ei i-a trecut un braț pe după talie și i-a apăsat cealaltă mână pe obraz.

— Arzi, a zis el. Isuse, femeie. Hai să intrăm.

A luat un braț, Lou a luat pe celălalt și au ridicat-o în picioare. Ea și-a întors o clipă capul spre Lou și a tras adânc aer în piept. Chipul lui rotund și cenușiu era palid și cu sudoare lucind amestecată cu picături de ploaie pe scalpul lui chel. Nu pentru prima oară în viața ei, s-a gândit că el a greșit secolul și țara: ar fi fost un Micuțul John cât se poate de bun și s-a fi integrat perfect pescuind în Pădurea Sherwood.

Cât de fericită aș fi, s-a gândit ea, *dacă ai găsi pe cineva care să merite s-o iubești, Lou Carmody.*

Tatăl ei era de partea cealaltă, cu brațul pe după talia ei. În întuneric, la o distanță mare de casa de lemn, el era același bărbat care fusese în copilăria ei – bărbatul care glumea cu ea în timp ce îi punea leucoplast pe julituri și care o lua la plimbări în spatele Harley-ului său. Însă imediat ce a pășit în lumina care se revărsa prin ușa din spate, a văzut un bărbat cu părul alb și cu un chip sfrijit de vreme. Avea o mustață neplăcută și o piele zbârcită – pielea unui fumător înrăit –, cu riduri adânci imprimate pe obraji. Blugii îi erau largi și atârnați pe fundul lui inexistent și picioarele ca niște țevi.

— Ce caută pe mutra ta gâdiliciul ăsta de fofoloancă, tata?

El i-a aruncat o privire piezișă și surprinsă, apoi a scuturat din cap. Și-a deschis gura și a închis-o la fel de repede. Și a mai scuturat o dată din cap.

Nici Lou, nici tatăl ei nu intenționau să îi dea drumul, așa că a trebuit să se strecoare în profil ca să încapă pe ușă. Chris a înaintat primul și a ajutat-o să treacă de toc.

S-au oprit într-un hol secundar, cu o mașină și un uscător de rufe pe o parte și niște rafturi de cămară pe cealaltă. Tatăl ei a privit-o din nou.

— Of, Vic, a spus. Ce Dumnezeului ai făcut cu tine?

Și a șocat-o izbucnind în lacrimi.

Era un plânset zgomotos, sugrumat și supărător care îi zguduia umerii lui subțiri. Plângea cu gura deschisă, astfel încât i se vedeau plombele. I-a

venit și ei un pic să plângă, nu putea să creadă că arăta mai rău decât el. I se părea că îl văzuse ultima dată doar cu puțin timp în urmă – cam de o săptămână – și el fusese atunci în formă, zvelt și alert, cu ochi calmi și luminoși care sugerau că nu ar fugi din calea a nimic. Deși el *chiar* fugise. Și ce? Nici ea nu se descurcase mai bine. După unele aprecieri, probabil că se descurcase mai prost.

— Ar trebui să-l vezi pe celălalt individ, a zis ea.

Tatăl ei a scos un sunet gutural pe jumătate suspin, pe jumătate râset.

Lou a privit în urmă, prin ușa cu plasă. Noaptea de dincolo mirosea a țânțari – un iz un pic asemenea cablurilor retezate, un pic asemenea ploii.

— Am auzit un zgomot, a spus Lou. Ca un bufnet.

— Am crezut că e un rateu de mașină. Sau o pușcă, a zis tatăl ei.

Lacrimile îi curgeau de obrajii ofiliți și atârnau în mustața lui stufoasă și îngălbenită de tutun. Tot ce mai avea nevoie era o stea aurie pe piept și o pereche de revolvere Colt.

— Ăla a fost podul tău? a întrebat Lou, cu o voce caldă și uimită. Cumva tocmai ai traversat?

— Da, a spus ea. Tocmai am traversat.

Au ajutat-o să intre în bucătărie. O singură lumină era aprinsă, o veioză fumurie atârnată deasupra mesei. Încăperea era la fel de ordonată ca o bucătărie de expoziție, unicul semn că era locuită fiind filtrele storcite din scrumiera gălbuie și ceața ușoară a fumului de țigară din aer. Și ANFO-ul.

ANFO-ul era așezat pe masă într-un ghiozdan desfăcut, o grămadă cam de douăzeci de kilograme. Plasticul era alunecos și alb, acoperit de mesaje de avertizare. Pachetele erau strânse bine și netede. Fiecare era cam de mărimea unei pâini. Vic a știut fără să le ridice că vor fi grele, ca ridicatul unui sac de ciment.

Au lăsat-o grijuliu pe scaunul de lemn de culoarea cireșului. Ea și-a întins piciorul stâng. Era conștientă că pe obraji și pe frunte i se aduna transpirație cleioasă care nu putea fi ștearsă. Lumina de deasupra mesei era prea tare. Să se afle lângă bec se simțea de parcă cineva împingea atent un creion ascuțit prin ochiul ei stâng și până în creier.

— Putem să oprim asta? a întrebat ea.

Lou a găsit întrerupătorul, iar camera s-a întunecat. Undeva pe hol mai era o altă lampă aprinsă, împrăștiind o lumină maronie. Aceea nu o deranja așa de tare.

Afară, noaptea era cuprinsă de țipete scurte și de chițăitul șoarecilor, un sunet care a făcut-o pe Vic să se gândească la un generator electric bârâind ritmic.

— L-am făcut să plece, a zis ea. Podul. Încât nimeni să nu mă poată urmări prin el. D-asta... d-asta sunt fierbinte. Am trecut de mai multe ori în ultimele două zile. Îmi dă ceva febră. E ok, însă. Nu-i nimic.

Lou s-a înfundat într-un scaun vis-a-vis de ea. Lemnul a scârțâit. Arăta ridicol, așezat la micuța masă de lemn, ca un urs într-un tutu.

Tatăl ei s-a sprijinit de blatul de bucătărie, cu brațele încrucișate la pieptul lui firav și scobit. Întunericul, s-a gândit ea, era o ușurare pentru amândoi. Aici erau ambii niște umbre, și putea să devină din nou el însuși, bărbatul care stătea în dormitorul ei atunci când era bolnavă și care îi spunea povești despre locuri în care se dusese cu motocicleta, tărășenii pe care le trăise. Și ea putea fi persoana care fusese când împărțiseră aceeași casă, o fată pe care o plăcea foarte mult, de care îi era foarte dor și cu care mai avea foarte puține în comun.

— Așa făceai și când erai mică, i-a zis tatăl ei, cu gândurile poate alunecând în aceeași direcție. Te întorceai după ce cutreierai orașul pe bicicleta ta, de obicei cu ceva în mână. O păpușă pierdută. O brățară pierdută. Și erai cam fierbinte și spuneai minciuni. Mama ta și cu mine obișnuiam să discutăm tot timpul despre asta. Despre unde te duceai. Am crezut că aveai degete lipicioase... ăăă, că împrumutai lucruri, apoi le duceai înapoi oamenilor când ei remarcau că le dispăruseră.

— Tu nu ai crezut asta, a spus ea. Tu n-ai crezut că mă duceam la furat.

— Nu. Presupun că era în principal teoria maică-tii.

— Și care era teoria ta?

— Că îți foloseai bicicleta ca un băț de radiestezie. Știi cum funcționează bețele de radiestezie? Cei din alte vremuri foloseau prin părțile astea o nuia de tisă ori de alun și o învârteau de colo, colo căutând apă. Pare o tâmpenie, dar când eram eu copil nu săpai un puț fără să discuți mai întâi cu un dibuitor.

— Nu ești departe. Îți aduci aminte de Calea Mai Scurtă?

El și-a coborât fruntea, îngândurat. Din profil, arăta aproape la fel ca bărbatul care fusese la treizeci de ani.

— Podul cu acoperiș, a zis el. Tu și copiii obișnuiați să faceți provocări cu mersul pe el. Chestia aia îmi strângea stomacul. Părea gata să cadă în râu. L-au dat jos, când?... 1985?

— ‘86. Numai că pentru mine n-a rămas dat jos. Când aveam nevoie să găsesc ceva, puteam să fac o cursă prin pădure, iar el reapărea, și puteam să îl traversez către ce lipsea. Copil fiind, foloseam Raleigh-ul. Îți mai aduci aminte Tuff Burner-ul pe care mi l-ai luat de ziua mea?

— Era prea mare pentru tine.

— Am mai crescut. Cum ai spus și tu că o să fie, a zis ea, apoi a făcut o pauză și a arătat în spate, în direcția ușii de plasă. Acum am Triumph-ul

de afară. Data viitoare când trec peste Podul Căii Mai Scurte, o voi face ca să îl întâlnesc pe Charlie Manx. El e cel care-l are pe Wayne.

Tatăl ei nu a răspuns. Fruntea i-a rămas încruntată.

— Dacă are vreo importanță, dle McQueen, a spus Lou, eu îi cred fiecare cuvințel trăsnit de-l zice.

— Tocmai ce ai venit pe pod? Chiar acum? a întrebat-o taică-su. Podul ăsta al tău?

— Acum trei minute eram în Iowa. Să mă întâlnesc cu o femeie care știe... *Știa*... despre Manx.

Lou s-a încruntat și el auzind cum vorbește despre Maggie la timpul trecut, dar ea a continuat înainte s-o poată întrerupe și să îi pună o întrebare la care ea nu avea curajul să răspundă.

— Nu trebuie să mă crezi orbește. După ce îmi zici cum să folosesc ANFO-ul, o să fac să reapară podul, ca să-mi caut de drum. Și o să-l vezi. E mai mare decât casa ta. Îți amintești Snuffleupagus de pe Strada Sesame?

— Prietenul imaginar al lui Big Bird? a întrebat tatăl ei, iar ea a putut simți cum el zâmbește în întuneric.

— Podul nu e așa. Nu e o fantezie pe care doar eu să o pot vedea. Dacă trebuie într-adevăr să îl vezi, aș putea să îl chem înapoi chiar acum, dar... dar aș prefera să n-o fac până ce nu e vremea să plec, a zis și a frecat ușor, inconștientă, pometul de sub ochiul stâng. O să fie ca o bombă care îmi explodează în cap.

— Oricum nu te duci imediat, a zis el. Abia ce-ai venit. Uită-te la tine. Nu ești într-o stare prea bună. Ai nevoie de odihnă. Și de un doctor, probabil.

— Am avut parte de toată odihna de care am nevoie, iar dacă mă duc la un spital orice doctor de-acolo o să îmi prescrie o pereche de cătușe și o tură pe la pușcărie. Federalii cred... Nu știu ce cred. Că l-am omorât pe Wayne, poate. Sau că sunt implicată în ceva ilegal și că el a fost răpit ca să mi se dea o lecție. Nu mă cred cu Charlie Manx. Și nu pot să îi învinovățesc. Manx a murit. Un doctor a efectuat o autopsie parțială pe el. Iar eu vorbesc precum cineva dus cu pluta.

S-a oprit și l-a privit prin întuneric.

— Cum de *tu* mă crezi?

— Pentru că ești fata mea, a zis el.

A rostit-o așa de simplu și de blând, încât ea nu s-a putut abține să nu-l urască, simțind o greață bruscă și neașteptată născându-i-se în piept. A trebuit să își ferească privirea. A trebuit să tragă adânc aer în piept ca să nu i se înece vocea de emoție.

— M-ai părăsit, tata. Nu ai părăsit-o doar pe mama. Ne-ai părăsit pe

noi. Am avut necazuri, iar tu ți-ai luat tălpășița.

— Până să-mi dau seama că a fost o greșeală, a zis el, era prea târziu să mă întorc. Așa se-ntâmplă de obicei. Am rugat-o pe mama ta să mă primească înapoi, iar ea a zis că nu, și avea tot dreptul s-o facă.

— Totuși, ai fi putut să rămâi pe-aproape. Aș fi putut să trec pe la tine în weekend-uri. Am fi putut petrece timp împreună. Voiam să fii lângă mine.

— Mi-a fost rușine. Nu voiam să te uiți lung la fata cu care eram. Prima dată când v-am văzut pe una lângă cealaltă a fost prima dată când am realizat că nu îmi e locul alături de ea.

A așteptat o clipă, apoi a zis:

— Nu pot spune că am fost fericit cu maică-ta. Nu pot spune că am fost mulțumit acei aproape douăzeci de ani în care ea m-a judecat constant și în care a fost mereu de părere că nu sunt la înălțime.

— Și cumva ai făcut-o să înțeleagă de câteva ori asta cu podul palmei, tata? a spus ea, cu vocea atinsă de dezgust.

— Am făcut-o. În perioada în care beam. I-am cerut iertare înainte să moară, și m-a iertat. E ceva, deși eu unul nu mă iert. Ți-aș zice că aș face orice ca să întorc timpul înapoi, însă nu cred că o astfel de vorbă goală are prea multă valoare.

— *Când* te-a iertat?

— De fiecare dată când ne auzeam. În ultimele șase luni, ne auzeam în fiecare zi. Obișnuia să mă sune când te duceai la întâlnirile AA. Să mai turuim. Să-mi povestească ce mai faci. Ce mai desenezi. Ce mai face Wayne. Cum vă mai descurcați tu și cu Lou. Îmi trimitea pe e-mail poze cu Wayne.

S-a uitat o clipă în gol, în întuneric, apoi a zis:

— Nu mă aștept să mă ierți. Am făcut niște alegeri care sunt de neiertat. Cele mai teribile lucruri pe care le crezi despre mine – sunt toate adevărate. Dar te iubesc și mereu am făcut-o, și dacă pot face ceva care să te ajute acum, o voi face.

Ea și-a lăsat capul în jos, atât de jos, că aproape și-a atins genunchii. S-a simțit epuizată și amețită. Negura din jur părea să se umfle și dezumfle ca un fel de lichid, ca suprafața neagră a unui lac.

— N-o să încerc să îmi justific viața față de tine. Nu poate fi justificată, a spus el. Am făcut câteva lucruri bune, însă nici n-am exagerat și să mă las dus de val.

Ea nu s-a mai putut abține. A râs. O făcea s-o doară coastele și îi venea un pic să verse, însă atunci când și-a ridicat capul a aflat că poate să-l privească în ochi.

— Mda. Nici eu, a spus ea. Am făcut câteva lucruri bune, dar nu m-am

lăsat niciodată dusă de val. Cel mai des m-am priceput de minune să arunc lucrurile în aer. Ca tine.

— Că tot vorbim de aruncat în aer, a zis Lou. Ce facem cu astea?

Și a arătat înspre rucsacul plin cu ANFO.

Lou avea o banderolă răsucită peste încheietura expusă. Vic s-a uitat lung la ea. El a văzut că a observat-o și s-a înroșit și și-a lăsat mai jos mâneca de la haina de flanel.

Lou a continuat:

— E explozibil, nu? Cât de sigur e să fumezi în preajma lui?

Tatăl ei a tras tare din țigară, după care s-a aplecat între ei și a pus ostentativ mucul în scrumiera de lângă ghiozdan.

— Suficient de sigur, atâta timp cât nu îl arunci într-un foc de tabără sau ceva asemănător. Detonatoarele sunt în punga ce-atârnă de scaunu' lui Vic.

Vic a privit în jur și a văzut o sacoșă de cumpărături cu mânerele petrecute pe un braț al spătarului.

— Oricare dintre teancurile astea de ANFO e la fel de potrivit ca să arunci în aer orice clădire federală ai chef. Ceea ce sper că nu e inclus în planurile tale.

— Nu, a zis Vic. Charlie Manx se îndreaptă înspre un loc numit Tărâmul Crăciunului. E micuțul regat pe care l-a ridicat pentru sine și unde el crede că nu-l poate atinge nimeni. Am de gând să îl întâmpin acolo și să-l iau pe Wayne înapoi, și o să fac locul ăla țărână în timp ce mă uit cum arde. Nenorocitul ăla nebun vrea să fie Crăciun în fiecare zi, dar eu o să-i dau un 4 iulie al dracului.

Afară

De fiecare dată când Tabitha Hutter stătea nemișcată, țânțarii reveneau, bâzâind la o ureche sau alta. Ștergându-se pe obraz, a speriat două insecte, alungându-le de pe ea și către bezna nopții. Dacă era nevoie să stea la pândă, Hutter prefera să o facă din mașină, prefera aerul condiționat și iPad-ul ei.

Era o chestiune de principiu să nu se plângă. Mai degrabă ar muri rămasă fără sânge, suptă complet de micuții vampiri nenorociți. Și în mod clar nu avea de gând să mormăie în fața lui Daltry, care se ghemuise alături de ceilalți și apoi rămăsese nemișcat ca o statuie, cu un rânjet pe gură și cu pleoapele pe jumătate închise. Când un țânțar i s-a așezat pe tâmplă, Hutter l-a plesnit și și-a lăsat o mânjeală roșie pe piele. Daltry a tresărit, însă ea i-a făcut semn că totu-i bine.

— Te adoră, i-a zis el. Țânțarii. Adoră cărnița aia fragedă de domniță, marinată bine la facultate. Probabil că ai gust de mânzat.

La postul de supraveghere din pădure mai erau alți trei colegi, inclusiv Chitra, toți îmbrăcați cu pelerine de ploaie ușoare, negre, puse pe deasupra echipamentului antiglonț. Un agent ținea „farfuria sonică" – un pistol negru cu o gură ca un megafon și un fir negru de telefon, în spirală, care ducea la receptorul din urechea lui.

Hutter s-a aplecat în față, l-a bătut ușor pe umăr și i-a șoptit:

— Recepționezi ceva prin chestia aia?

Bărbatul cu aparatul de supraveghere a scuturat din cap.

— Sper că la ceilalți intră totuși ceva din poziția secundară. Aici nu aud nimic în afară de zgomot alb. Nimic în afară de purici statici încă de când a fost tunetul ăla.

— N-a fost un tunet, a zis Daltry. N-a sunat deloc a tunet.

Omul a ridicat din umeri.

Casa era o cabană cu un singur etaj, în linie, cu o camionetă parcată în față. În camera de zi era aprinsă o singură lampă cu lumină slabă.

Storurile erau pe jumătate ridicate, iar Hutter a putut vedea un televizor (oprit), o canapea și pe perete un poster cu motiv de vânătoare. Niște perdele feminine de dantelă atârnau la o altă fereastră, indicând un dormitor. Nu prea mai avea ce să fie altceva acolo înăuntru: bucătăria în spate, o baie, poate un al doilea dormitor, deși cu greu ar fi avut loc. Asta implica faptul că Lou Carmody și Christopher McQueen se aflau în partea din spate a casei.

— E posibil să vorbească în șoaptă? a întrebat Hutter. Și ca echipamentul tău să nu fie suficient de sensibil ca să-i detecteze?

— Când chestia asta funcționează, e suficient de sensibilă ca să prindă gânduri, a zis omul cu căștile. Problema e că e *prea* sensibil. A luat ceva ce n-a fost în stare să suporte și poate că i s-a ars un condensator.

Chitra a scotocit printr-un sac de sport și a scos un Deep Woods OFF[71].

— Mulțumesc, a zis Hutter, luând recipientul din mâna ei, apoi i s-a adresat lui Daltry. Tu vrei?

S-au ridicat amândoi, ca ea să poată să îi dea cu spray-ul.

În picioare fiind, a putut vedea o parte din panta din spatele casei ce se înălța până la lizieră. Două pătrate de lumină ambientală caldă se întindeau peste iarbă, de la ferestrele din spatele casei.

A apăsat butonul și a dat cu ceața albă peste Daltry. El și-a închis ochii.

— Vrei să știi ce cred eu că a fost bufnitura aia? a spus el. Grăsanul ăla împiedicându-se. Mulțumesc, e suficient.

Ea s-a oprit din dat cu spray. El și-a deschis ochii și a completat:

— O să fii în regulă dacă o să pice cumva mort?

— Nu trebuia să fugă, a zis ea.

— Tu nu trebuia să îl lași, a rânjit Daltry auzind-o. I-ai dat apă la moară sărmanului băiat.

Hutter a simțit o nevoie presantă, clară și simplă, de a-i da lui Daltry cu spray în ochi.

Și iată care era sursa disconfortului, a neliniștii ei. Lou Carmody păruse prea de încredere, prea binevoitor, prea îngrijorat de soarta băiatului său, prea blând față de fosta lui ca să fi avut ceva de-a face cu dispariția lui Wayne. Era, s-a gândit Hutter, un inocent, însă ea l-a pus oricum în bătaia puștii, să vadă încotro îi îndrumă, și nu mai conta că putea pica lat de la un atac cerebral, în orice moment. Dacă bărbatul ăla masiv făcea un atac cerebral, ar fi fost asta pe conștiința ei? A presupus că da.

— Trebuia să aflăm ce are de gând. Adu-ți aminte. Aici nu e vorba despre binele *lui*. E despre al băiatului.

— Știi de ce-mi place de tine, Hutter? a zis Daltry. De ce-mi place pe bune? Ești mai ticăloasă decât mine.

Hutter s-a gândit, nu pentru prima oară, că detesta o grămadă de polițiști. Bețivani urâcioși, ticăloși care credeau despre oameni tot ce era mai rău.

Și-a închis ochii și a împroșcat cu OFF peste cap și față și gât. Când și-a redeschis ochii și a expirat, ca să împrăștie otrava, a văzut că luminile din spatele casei se stinseseră, dispăruseră de pe peluză. Nu ar fi observat dacă ar fi rămas chircită.

Daltry s-a ghemuit lângă ceilalți, însă ea a rămas în picioare. După un minut, el și-a întins gâtul ca să o privească.

— Ai de gând s-o faci pe copacul?

— Pe cine avem supraveghind spatele casei? a întrebat ea.

Cel de al doilea ofițer statal, un ins care până atunci nu scosese nicio vorbă, a privit-o și el. Chipul îi era alb și pistruiat, iar cu părul lui blond semăna destul de bine cu Conan O'Brien.

— Pe nimeni. Dar nu e nimic acolo în spate. Kilometri întregi de pădure, fără poteci. Chiar și dacă ne-ar fi depistat, nu ar încerca să o ia la fugă prin...

Hutter deja se îndepărta, ținându-și mâinile în față ca să se protejeze de ramuri.

Chitra a ajuns-o din urmă în patru pași. Trebuia să dea bice ca să țină ritmul, cătușele ei zdrăngănind la centură.

— Sunteți îngrijorată? a întrebat ea.

În spate, a auzit cum trosnește o creangă și pantofi care sfarmă frunzele moarte. Era Daltry, urmându-i fără un motiv anume. Era la fel de sâcâitor ca țânțarii; avea nevoie de un spray ca să îl alunge și pe *el*.

— Nu, a zis Hutter. Ați avut un obiectiv clar. Nu era niciun motiv pentru care să nu îl mențineți. Dacă pleacă, o să iasă pe ușa din față. E o presupunere cu totul rezonabilă.

— Atunci...?

— Sunt contrariată.

— Cu...?

— De ce stau pe întuneric. Au stins becurile din spate, dar nu s-au mutat în partea din față a casei. Asta înseamnă că stau pe întuneric în partea din spate, cu luminile stinse. Nu pare ciudat?

La următorul pas, piciorul i s-a afundat într-o apă rece, sălcie, de un centimetru. A apucat trunchiul subțire al unui mesteacăn ca să se echilibreze. După încă un metru, Hutter a intrat în apă până la genunchi. Apa nu arăta cu nimic diferită de sol, o suprafață neagră acoperită de frunze și crengi.

Când Daltry li s-a alăturat, a plonjat în apă până la coapse, s-a clătinat și aproape că a căzut.

— Ne-ar prinde bine o lumină, a zis Chitra.
— Sau un tub de scafandrii, a zis Daltry.
— Fără lumini, a zis Hutter. Și poți să te întorci dacă nu-ți convine să te uzi.
— Ce? Și să pierd toată distracția? Prefer să mă înec.
— Nu fi prea optimist, i-a zis Hutter.

---

71. Marcă de spray anti-insecte. (n. trad.)

Înăuntru

McQueen stătea pe întuneric la masă, alături de cei doi bărbați. Ținea în poală sacoșa cu detonatorii și scosese unul, rămânând cu el în palmă. Pe Lou nu l-a liniștit să vadă că detonatorul nu semăna deloc cu aparatele high-tech folosite să declanșeze explozibilii în filmele *24* sau *Misiune: Imposibilă*. În schimb, erau niște cronometre micuțe de la Home Depot, cu niște fire de cupru ciudat de familiare atârnând din ele.

— Ăăă, dle McQueen? Frate? a întrebat Lou. Asta arată ca temporizatorul pe care îl folosesc eu ca să dau drumul la luminile de Crăciun când se face întuneric.

— Asta și e, a zis el. Tot ce-am putut face într-un timp atât de scurt. Sacii sunt pregătiți, ceea ce înseamnă că amestecul din interior a fost îmbibat cu diesel și cablat la o încărcătură mică. Mai trebuie doar să legi linia, la fel cum o faci la luminile de Crăciun. Limba neagră îți indică cât e ceasul. Cea roșie îți spune când o să dea drumul la lumini. Sau, în cazul nostru, să explodeze cam cu douăzeci și șapte de mii de jouli forță. Suficient cât să sfărâme fațada unei clădiri cu două etaje, dacă încărcătura e plasată unde trebuie.

A făcut o pauză, apoi s-a uitat la Vic:

— Să nu faci legătura până ce nu ajungi acolo unde ai nevoie. N-ai vrea să le zdruncini pe motorul tău cablate.

Lou nu era prea sigur ce îl înspăimânta mai tare: ghiozdanul plin cu ANFO sau felul în care omul acela își privea fiica, cu ochii lui spălăciți atât de clari și limpezi, încât păreau să nu aibă nicio culoare în ei.

— Le-am făcut la fel de simple și eficiente ca al-Qaeda, a zis McQueen și a lăsat să cadă declanșatorul în sacoșa de cumpărături. N-ar trece de reglementările statului, însă ar fi ok în Bagdad. Puști de zece ani își leagă chestiile astea de corp și se aruncă în aer fără probleme tot timpul. Nimic nu te duce mai iute la Allah. Garantat.

— Înțeleg, a spus Vic, întinzând mâna spre rucsac și ridicându-se de la

masă. Tata, trebuie să plec. Nu sunt în siguranță aici.

— Sunt convins că nu ai fi venit dacă aveai alternativă, a zis el.

Ea s-a aplecat către el și l-a sărutat pe obraz.

— Știam că o să mă ajuți.

— Întotdeauna, a spus.

A continuat să își țină mâna pe după talia ei, nevrând să îi dea drumul. Privirea lui i-a amintit lui Lou de acele lacuri de munte care devin cristaline și pure pentru că ploaia acidă a omorât totul în ele.

— Distanța minimă de siguranță pentru o explozie descoperită – adică o bombă la suprafața solului – este de treizeci de metri. Oricine în raza a treizeci de metri are mațele scoase de unda de șoc. Ai filat șandramaua? Tărâmul ăsta al Crăciunului? Știi unde o să plasezi încărcătura? Probabil că va dura o oră sau două ca să faci legăturile și să pregătești toată treaba.

— O să am timp, a spus ea, dar Lou a știut că era o minciună din felul în care și-a ferit privirea față de tatăl ei, din aspectu-i perfect calm de pe chip.

— N-o s-o las să se omoare singură, dle McQueen, a zis Lou, ridicându-se și el și dând să apuce sacoșa de cumpărături cu declanșatoarele. Puteți avea încredere în mine, a mai zis și a luat sacoșa din poala lui Christopher McQueen înainte ca bărbatul să poată să schițeze vreun gest.

Vic s-a albit la față.

— Cum adică?

— Vin cu tine, a zis Lou. Wayne e și copilul meu. Și, oricum, avem o înțelegere, îți aduci aminte? Îți repar motocicleta și tu mă iei cu tine. N-ai voie să îți iei tălpășița și să te apuci de chestia asta fără să fiu cu tine și să mă asigur că nu ne arunci pe amândoi în aer. Nu-ți face griji. Mă urc în spate.

— Și cu mine cum rămâne? a întrebat Chris McQueen. Crezi că aș putea să merg peste pod în urma ta, în camionetă?

Vic a oftat scurt.

— Nu. Adică... pur și simplu nu. *Niciunul* dintre voi nu poate să vină. Știu că vreți să ajutați, însă niciunul dintre voi nu poate să mă însoțească. Uite ce. Podul... e real, veți putea amândoi să îl vedeți. O să fie acolo, cu noi, în lumea de-aici. Însă, în același timp, într-un fel pe care nu-l înțeleg, aproape că există numai în mintea mea. Iar structura nu mai este sigură. N-a mai fost sigură încă din vremea adolescenței mele. S-ar putea prăbuși sub greutatea unei alte minți în plus. Mai mult, s-ar putea să fie nevoie să mă întorc pe pod cărându-l pe Wayne cu mine. Probabil că va fi nevoie să mă întorc pe drumul ăsta. Dacă o să stea el pe motor, tu unde te-ai mai pune, Lou?

— Poate că aș putea să mă iau după tine mergând pe jos. Te-ai gândit la asta? a zis Lou.

— E o idee proastă, a zis ea. Dacă ai fi văzut podul deja, ai înțelege.

— Păi, a spus Lou, hai să-l vedem.

Ea i-a aruncat o privire chinuită și stăruitoare. De parcă se lupta să nu izbucnească în plâns.

— Am nevoie să văd, a zis Lou. Am nevoie să știu că e real, și nu numai pentru că sunt îngrijorat să nu fii cumva nebună, ci pentru că am nevoie să cred că e o șansă reală ca Wayne să se întoarcă acasă.

Vic a scuturat violent din cap, însă după aceea s-a răsucit pe călcâi și s-a împleticit către ușa din spate.

A reușit să facă doi pași înainte să se clatine într-o parte. Lou a prins-o de braț.

— Uită-te la tine, a spus el. *Frate*. De-abia poți să stai în picioare.

Fierbințeala care se simțea venind dinspre ea l-a făcut să se cutremure.

— Sunt bine, a zis Vic. O să se termine totul curând.

Dar în ochii ei era o sclipire palidă a ceva mai teribil decât frica – disperarea, poate. Tatăl ei spusese că orice aiurit de zece ani ar putea să își prindă la piept niște ANFO și să se arunce în brațele lui Allah, iar Lou a realizat acum că asta era o descriere grosieră a planului ei.

Au dat la o parte plasa de insecte și au ieșit în aerul răcoros al nopții. Lou remarcase deja că Vic își trece din când în când mâna pe sub ochiul stâng. Nu plângea, însă picăturile curgeau din ochi necontrolat, o prelingere slabă, dar continuă. Mai fusese martor la așa ceva, în zilele negre din Colorado, atunci când ea răspundea la telefoane care nu sunau și discuta cu oameni care nu erau acolo.

Atâta tot că *fuseseră* acolo. Era straniu cât de repede se împăcase cu ideea, ce puțin se împotrivise până să accepte că nebunia ei era de fapt o realitate. Poate că nu era chiar așa de necrezut. Acceptase de mult timp faptul că toată lumea avea propria lume în interiorul său, fiecare la fel de reală precum lumea comună împărtășită de toți, dar imposibil de accesat de către alții. Ea spusese că e capabilă să aducă podul în lumea aceasta, însă că parțial exista doar în mintea ei. Suna ca o aberație până ce îți aduceai aminte că oamenii sunt tot timpul în stare să facă imaginarul să devină real: să ia muzica pe care o aud în minte și să o înregistreze, să vadă o casă din imaginația lor și să o construiască. Fantasticul e întotdeauna doar o realitate așteptând să fie pornită.

Au pășit dincolo de vraful de lemne de foc, mai departe de streașina acoperișului și în ceața blândă și tremurată. El s-a uitat în spate pe măsură ce ușa de plasă s-a închis singură, cu privirea lui Christopher McQueen urmărindu-i. Tatăl lui Vic și-a scăpărat bricheta și și-a aplecat

capul ca să aprindă o nouă țigară, apoi a ridicat fruntea și a mijit prin fum către motocicleta ei.

— Evel Knievel obișnuia să conducă Triumph-uri, le-a zis el, ultimul lucru pe care l-a mai zis vreunul dintre ei înainte ca polițiștii să iasă din pădure.

— EFF BII AII! a strigat o voce cunoscută venind dinspre lizieră. NU VĂ MIȘCAȚI. MÂINILE ÎN AER, MÂINILE ÎN AER, CU TOȚII!

Un zvâcnet de durere i-a străbătut lui Lou partea stângă a gâtului, ceva ce a simțit în falcă, în *dinți*. I-a trecut prin minte că poate că Vic nu era singura în posesia unor explozibili de mare putere – avea o grenadă gata să se detoneze în creierul lui.

Dintre ei trei, a părut că numai Lou a considerat „MÂINILE ÎN AER“ mai mult decât o simplă sugestie. Brațele lui Lou au început să se curbeze în sus, cu palmele în față, deși încă mai ținea sacoșa cu declanșatoarele, cu breteaua de plastic petrecută pe după degetul mare. A putut zări în colțul ochilor pe Chris McQueen, lângă vraful de lemne. Bărbatul era perfect neclintit, cocoșat în gestul de-a-și aprinde țigara, vârful acesteia lucind, cu bricheta în cealaltă mână.

Vic, totuși... Vic a izbucnit ca din arc, trecând repede de Lou și împleticindu-se de-a lungul curții, cu piciorul stâng țeapăn, refuzând să se îndoaie. Lou și-a lăsat iute mâinile în jos și a dat să o prindă, însă ea deja era la trei metri distanță. Până ce să apuce femeia ieșind dintre copaci să strige „CU TOȚII!“, Vic și-a și aruncat un picior peste șaua de la Triumph. Celălalt picior lovea demarajul. Motocicleta a huruit la viață, cu un trosnet infernal. Era greu să îți imaginezi că o geantă cu ANFO ar fi putut fi mai asurzitoare.

— NU, VIC, NU, VIC, *NU*! VOI FI NEVOITĂ SĂ TE ÎMPUȘC! a strigat Tabitha Hutter.

Femeia micuță înainta prin iarba udă într-un fel de sprint pendulat, ținând pistolul automat cu ambele mâini, așa cum o fac polițiștii din serialele TV. Deja era aproape – cinci, șase metri distanță, suficient de aproape ca Lou să observe că ochelarii îi erau șiroiți de ploaie. Mai avea cu ea pe alți doi: detectivul, Daltry, și un ofițer statal pe care Lou a recunoscut-o, femeia indiancă. Pantalonii lui Daltry erau uzi până la șliț, și pe nădragi i se lipiseră frunze moarte, lucru care părea să îl deranjeze foarte tare. Avea și el armă, dar o ținea îndepărtată de trup, cu țeava înspre pământ. Remarcându-i, Lou a realizat – pe jumătate conștient – că numai unul dintre ei era un pericol iminent. Arma lui Daltry țintea altceva, iar Hutter nu putea să vadă nimic prin lentilele ochelarilor. Femeia indiancă, totuși, își avea pistolul pe Vic, țintind centrul de greutate al ei, iar în ochi i se citea o expresie dramatică – păreau să spună

Te rog, te rog eu, *nu mă obliga să fac ceva ce nu vreau să fac.*
— O să-l aduc pe Wayne înapoi, Tabitha! a strigat Vic. Dacă mă împuști, îl omori și pe el. Sunt singura care poate să îl aducă acasă.
— Stai! a urlat Lou. Stai! Nu-mpușcă nimeni pe nimeni!
— NU TE MAI MIȘCA! a strigat Hutter.
Lou n-a înțeles la cine dracu' se referea – Vic era pe motocicleta ei, iar Chris era lângă vraful de lemne, nu se urnise deloc. Doar când ea și-a mutat țeava pistolului către *el* și-a dat el seama că *el* era cel care se mișca. Fără să se gândească și cu brațele peste cap, începuse să traverseze curtea, punându-se între Vic și ofițerii de poliție.
De acum, Hutter era la numai trei pași mari de el. Își mijea ochii, țeava pistolului coborâtă o idee, arătând spre pântecul proeminent al lui Lou. Poate că nu era capabilă să îl vadă prea bine, dar el a presupus că ar fi fost ca țintitul unui ditamai hambarul; provocarea ar fi fost să îl rateze.
Daltry se rotise către Christopher McQueen, dar, într-un gest de profundă indiferență, nici nu se mai deranja să îl amenințe cu arma.
— Stai un pic, a zis Lou. Nu e niciun om rău printre noi. Omul rău e Charlie Manx.
— Charlie Manx e mort, a spus Tabitha Hutter.
— Spune-i-o lui Maggie Leigh, a zis Vic. Charlie tocmai ce a omorât-o în Iowa, la Biblioteca Publică Aici. Acum o oră. Verifică. Am fost acolo.
— Ai fost... a început Hutter, apoi și-a scuturat capul, de parcă ar fi vrut să alunge un țânțar. Coboară de pe motocicletă și așază-te cu fața la pământ, Vic.
În depărtare, Lou a auzit strigând și alte voci, a auzit crengi frânte și oameni grăbindu-se printre tufișuri. Sunetele reverberau din cealaltă parte a casei, ceea ce însemna că mai aveau probabil cel mult un minut înainte să fie complet încercuiți.
— Trebuie să plec, a zis Vic și a băgat într-a-ntâia.
— Și eu mă duc cu ea, a spus Lou.
Hutter a continuat să se apropie. Țeava pistolului era lângă, dar nu suficient încât să i-l poată apuca.
— Ofițer Surinam, binevoiești să îl încătușezi pe acest bărbat? a spus Hutter.
Chitra Surinam a început să înainteze către Hutter. Și-a coborât arma, iar mâna ei dreaptă a pipăit cătușele atârnându-i de centura dublă. Lou își dorise mereu să aibă o astfel de centură, precum cea a lui Batman, cu un pistol cu ancore și câteva grenade luminoase. Dacă ar fi avut acum o asemenea centură și niște grenade paralizante, ar fi putut să arunce una și să orbească pe polițai, iar el și cu Vic și-a fi putut face drum prin portal. În schimb, ținea în mână o sacoșă cu temporizatoare pentru

lumini de Crăciun, de la Home Depot.

Lou a făcut un pas în spate, ajungând lângă motocicletă, destul de aproape ca să simtă căldura degajată de țevile de eșapament.

— Dă-mi geanta, Lou, a zis Vic.

— Dnă Hutter, a spus Lou. Dnă Hutter, te rog, *te rog*, cere prin stație să ți se comunice despre Maggie Leigh. Întreabă ce s-a petrecut în Iowa. Ești gata să arestezi singura persoană care îmi poate aduce teafăr puștiul înapoi. Dacă vrei să ne ajuți fiul, trebuie să ne dai drumul.

— Gata cu vorbele, Lou, a zis Vic. Trebuie să plec.

Hutter a clipit des, de parcă i-ar fi fost greu să vadă prin ochelari. Cu siguranță, îi era.

Chitra Surinam s-a apropiat și mai mult de cei doi. Lou a întins palma, ca și cum ar fi vrut să o avertizeze de ceva, și a auzit un trosnet metalic în timp ce ea i-a aruncat o cătușă peste încheietură.

— Uău! a exclamat el. Uău, frate!

Hutter și-a scos atentă un telefon din buzunar, un dreptunghi argintiu de mărimea unui săpun de hotel. Nu a format vreun număr, ci a apăsat un singur buton. Telefonul a păcănit, iar o voce masculină a intrat pe linie.

— *Cundy sunt. Ai reușit să îi pui pe ăia răi la pământ?*

— Cundy, a zis Hutter. Ai vreo veste despre Margaret Leigh?

Telefonul a șuierat.

Chitra i s-a adresat lui Lou:

— Și cealaltă mână, te rog, dle Carmody. Cealaltă mână.

El nu i-a întins-o. În schimb, și-a îndepărtat mâna stângă, cu sacoșa de plastic atârnată de degetul mare, de parcă ar fi fost o pungă cu bomboane furate, iar el era bătăușul școlii și o șutise fără să intenționeze să o mai înapoieze.

Vocea lui Cundy a răzbit printre șuierături, cu un ton nemulțumit.

— *Ăăă, azi te simți clarvăzătoare în mod special? Tocmai am primit vestea. Acum cinci minute. Urma să îți zic după ce te întorceai.*

Strigătele din partea cealaltă a casei s-au întețit.

— Spune-mi, a zis Hutter.

— *E moartă*, a spus Cundy. *Margaret Leigh a fost lovită mortal. Polițiștii de acolo o bănuiesc pe McQueen. A fost zărită părăsind scena crimei pe motocicleta ei.*

— Nu, a zis Hutter. Nu, asta e... e imposibil. Unde s-a întâmplat?

— *Aici, Iowa. Acum ceva mai mult de o oră. De ce ar fi impo...*

Însă Hutter a apăsat iarăși pe buton, tăindu-i vorba. S-a uitat dincolo de Lou, către Vic. Vic era pe jumătate răsucită pe șa, cu motocicleta duruind sub ea, întorcându-i intens privirea.

— N-am făcut-o eu, a spus Vic. A fost Manx. O să afle că a fost lovită cu

un ciocan.

La un moment dat, Hutter își coborâse de tot pistolul. Acum și-a pus telefonul înapoi în buzunarul hainei și și-a șters apa de pe față.

— Un mai de oase, a zis Hutter. Cel pe care l-a luat Manx cu el când a ieșit din morga din Colorado. Nu pot... *nu reușesc...* să înțeleg. Încerc, Vic, dar nu am cum să concep așa ceva. *Cum* de e pe picioarele lui și viu? Cum de ești aici când tocmai ce-ai fost în Iowa?

— Nu am timp să explic totul. Însă dacă vrei să afli cum am ajuns aici din Iowa, stai prin preajmă. O să-ți arăt.

Hutter i s-a adresat lui Chitra:

— Ofițer, ești amabilă să... scoți cătușele de pe dl Carmody? Nu sunt necesare. Poate că mai bine stăm să discutăm. Poate că mai bine doar stăm și discutăm.

— N-am timp să... a început Vic, însă niciunul dintre ei n-a auzit continuarea.

— Ce pula mea e asta? a zis Daltry, întorcându-se dinspre Chris McQueen și ridicându-și arma către Vic. Coboară de pe motocicletă.

— Ofițer, lasă-ți jos pistolul! a strigat Hutter.

— Pe dracu-l las jos! a zis Daltry. Te-ai țicnit, Hutter. Oprește motorul, McQueen. Oprește-l *acum.*

— Ofițer! a strigat Hutter. Eu sunt la comandă aici, și ordon să...

— La pământ, a urlat primul agent FBI care sosea de pe după casă, având o pușcă de asalt, pe care Lou a identificat-o ca fiind un M16. LA PĂMÂNT IMEDIAT!

Era de parcă toată lumea urla, iar Lou a simțit o nouă săgetare în tâmpă și pe partea stângă a gâtului. Chitra nu se uita la el, având capul răsucit într-o privire perplexă adresată lui Hutter, cu un amestec de nervozitate și mirare.

Chris McQueen și-a aruncat bricheta în fața lui Daltry. L-a lovit sub ochiul drept, cu o izbucnire de scântei roșii, iar Daltry a tresărit, țeava pistolului îndepărtându-se de ținta sa. Mâna liberă a lui Chris a găsit o bucată de lemn de foc de pe maldăr și a avântat-o lovindu-l pe Daltry peste umăr suficient de tare încât să îl dezechilibreze.

— Pleacă de-aici, Piceo! a strigat el.

Daltry a făcut trei pași împleticiți peste pământul înnoroiat, s-a redresat, și-a ridicat pistolul și a pus un glonț în stomacul lui McQueen și un altul în gât.

Vic a țipat. Lou s-a întors către ea, și pe măsură ce o făcea umărul i s-a lovit de Chitra Surinam. Lucru care pentru ea a fost, din nefericire, de parcă ar fi fost lovită de un cal. Surinam și-a împlântat un picior în pământul apos, și-a flexat greșit genunchiul și a căzut direct pe spate,

trântită pe iarba udă.

— Toată lumea să își lase jos armele! a strigat Hutter. La naiba, NU TRAGEȚI!

Lou s-a întins către Vic. Cel mai potrivit fel în care să își petreacă brațele în jurul ei a fost să urce cu un picior pe șa.

— Jos de pe motocicletă, jos de pe motocicletă! a răcnit unul dintre ofițerii cu vestă antiglonț.

Erau trei care traversau iarba ținându-și puștile de asalt la cătare.

Vic avea fața întoarsă ca să-și privească tatăl, cu gura deschisă într-un ultim strigăt și cu ochii cuprinși de șoc. Lou i-a sărutat obrazul fierbinte.

— Trebuie să plecăm, i-a zis el. Acum.

Și-a strâns brațele în jurul taliei ei, iar în clipa următoare Triumph-ul a demarat în trombă, iar noaptea s-a aprins de la pârâitul tumultos al mitralierelor.

În spate

Sunetul armelor a scuturat însuși întunericul. Vic a simțit cum acel zgomot sfâșie prin ea și l-a confundat cu impactul făcut de gloanțe, învârtind din reflex accelerația. Cauciucul din spate a scos fum și a patinat pe solul umed, smulgând un strat lung și îmbibat de iarbă. Apoi Triumph-ul a sărit înainte, în întuneric.

O parte din ea încă mai rămăsese în urmă, privind cum tatăl ei se încovoaie, apăsându-se la gât, cu părul căzându-i peste ochi. Gura i se deschisese de parcă ar fi încercat să vomite.

O parte din ea îl prindea înainte de a se scufunda în genunchi, îl ținea în brațe.

O parte din ea îi săruta fruntea. *Sunt aici*, tata, îi spunea. *Sunt aici cu tine.* Era atât de aproape de el, încât îi putea mirosi sângele cu iz de cupru proaspăt topit.

Obrazul moale și țepos al lui Lou era apăsat de lateralul gâtului ei. Era lipit de ea, cu ghiozdanul plin de explozibili înghesuit între trupurile lor.

— Doar mergi, a zis el. Du-ne acolo unde trebuie să ajungem. Nu te uita, doar mergi.

În dreapta ei a zburat noroi pe măsură ce a reorientat motocicleta către susul pantei, către copaci. Urechile ei au înregistrat sunetul gloanțelor mușcând pământul din spatele lor. Prin răpăitul puștilor, a distins vocea lui Tabitha Hutter, contorsionată:

— NU MAI TRAGEȚI, NU MAI TRAGEȚI!

Vic nu era capabilă să gândească și nici nu avea nevoie să o facă. Mâinile și picioarele ei știau ce să facă, talpa dreaptă bătând în viteza a doua, apoi într-a treia. Motorul s-a cățărat pe dealul apos. Coniferele se ridicau în fața lor într-un zid întunecat. Ea și-a coborât bărbia în timp ce tăiau desișul trunchiurilor de copaci. O ramură a plesnit-o peste gură, înțepându-i buzele. Au răbufnit printre tufișuri, iar roțile au dat de scândurile Podului Căii Mai Scurte și au început să tremure peste ele.

— Ce paștele mă-sii? a strigat Lou.

Nu intraseră în linie dreaptă, iar capul lui Vic încă era lăsat, așa că umerii i-au izbit peretele. Brațul i-a amorțit și a fost împinsă în Lou.

În mintea ei, tatăl său cădea încă o dată în brațele ei.

Vic a tras de mânere, virând la stânga și îndepărtându-se de perete.

În mintea ei, spunea *Sunt aici* în timp ce amândoi se scufundau împreună în genunchi.

Una dintre scândurile podelei a trosnit sub roata din față, iar mânerele i-au scăpat din palme.

Ea i-a sărutat tâmpla tatălui ei. *Sunt chiar aici, tata.*

Triumph-ul s-a înclinat în perete. Brațul stâng al lui Lou s-a lovit de el, smulgându-i un icnet de durere. Forța cu care s-a izbit de perete a făcut să se cutremure întreg podul.

Vic putea simți mirosul pielii tatălui ei. Își dorea să îl întrebe de cât timp rămăsese singur, de ce nu era nicio femeie în casă. Își dorea să știe cum s-a mai descurcat, cum a petrecut serile. Își dorea să îi spună că îi părea rău și că ea încă îl mai iubea; în ciuda a tot, ea încă îl mai iubea.

Apoi Chris McQueen a dispărut. A trebuit să îi dea drumul, să îl lase să îi alunece din brațe. A trebuit să plece fără el.

Liliecii fremătau în întuneric. S-a auzit un sunet ca al cuiva care răsfoiește un teanc de cărți de joc, numai că mult mai amplificat. Lou și-a răsucit capul ca să se uite în sus, printre grinzi. Lou cel mare, blând și de neclintit nu a țipat, aproape că nu a scos niciun sunet, însă a tras adânc aer în piept și s-a ferit pe măsură ce zeci, poate sute de lilieci, deranjați din odihna lor, au plonjat din tavan și au ropotit către ei, învârtindu-se în cercuri în spațiul jilav. Erau peste tot, ștergându-le brațele și picioarele. Unul dintre lilieci s-a înfipt scurt în părul lui Vic, iar ea a simțit zgârietura aripilor pe obrazul ei și a surprins o imagine a chipului acestuia atunci când s-a îndepărtat: mic, roz, diform și totuși straniu de uman. Se uita la propriul ei chip, desigur. Doar atât a putut Vic să facă pentru a se abține să nu țipe în timp ce se chinuia să păstreze Triumph-ul pe direcție.

Motocicleta era acum în preajma celeilalte ieșiri a podului. Câțiva dintre lilieci băteau leneși din aripi în noapte, iar Vic s-a gândit *Uite cum dispare o parte din mintea mea.*

Vechea ei bicicletă Raleigh Tuff Burner a apărut în față. I s-a părut că gonește către ea, atacând-o cu farul. A realizat, o fracțiune de secundă prea târziu, că era pe cale să o lovească și că vor fi consecințe brutale. Pneul din față a intrat frontal în Raleigh.

Triumph-ul a părut să facă un salt și să se prindă în pânza ruginită a spițelor, deja aplecându-se într-un lateral și gata să se răstoarne atunci

când au ieșit de pe podul acoperit. O duzină de lilieci au răbufnit afară odată cu ei.

Roțile au brăzdat aprig glodul, apoi iarba. Vic a văzut cum pământul se învârte, a văzut cum erau pe cale să se prăbușească de pe un mal. A zărit în trecere niște brazi, decorați cu îngeri și fulgi de nea.

Apoi au coborât peste o pantă abruptă. Motocicleta s-a răsucit, aruncându-i într-o parte. I-a urmat, prăbușindu-se peste amândoi într-o avalanșă de fier încins. Universul s-a crăpat, iar ei au căzut în întuneric.

Casa Saniei cu Zurgălăi

Lou era treaz de peste o oră atunci când a auzit un trosnet slab și a văzut fulgi mici și albi așternându-se peste frunzele moarte. Și-a dat capul un pic pe spate și a scrutat noaptea. Începuse să ningă.

— Lou? a zis Vic.

Gâtul îi era țeapăn și îl durea să își coboare bărbia. S-a uitat la Vic, care era întinsă pe pământ, în dreapta lui. O clipă mai devreme dormea, dar acum era trează, cu ochii larg deschiși.

— Da, a spus el.

— Mama mea încă mai e aici?

— Mama ta e cu îngerii, iubito, a zis el.

— Îngerii, a spus Vic. Sunt îngeri în copaci.

Apoi:

— Ninge.

— Știu. În iulie. Am trăit toată viața printre munți. Știu locuri în care zăpada persistă tot timpul anului, însă nu am văzut niciodată zăpadă *căzând* în perioada asta. Nici măcar aici sus.

— Unde?

— Chiar mai sus de Gunbarrel. Unde a început totul.

— A început la Terry's Primo Subs. Când mama mea și-a uitat brățara în baie. Unde s-a dus?

— N-a fost pe-aici. E moartă, Vic. Eu doar îți aduc aminte.

— A stat cu noi o vreme. Chiar acolo.

Vic a ridicat brațul drept și a arătat către malul de deasupra lor. Roțile motocicletei brăzdaseră în pantă șanțuri adânci și noroioase.

— A zis ceva despre Wayne. A zis că Wayne o să aibă ceva timp în plus la dispoziție când ajunge în Tărâmul Crăciunului pentru că se duce pe sine în sens invers. Doi pași înapoi pentru fiecare doi kilometri parcurși. N-o să fie una dintre chestiile alea. Nu încă.

Era întinsă pe spate, cu brațele în laterale și gleznele lipite. Lou îi

pusese haina lui de flanel; era atât de largă, încât o acoperea până la genunchi, de parcă ar fi fost o păturică de copil. Vic și-a întors capul ca să-l privească. Avea în ochi o expresie absentă care l-a speriat.

— Of, Lou, a spus ea, aproape fără nicio tonalitate. Sărmana ta față.

El și-a atins obrazul drept, sensibil și umflat de la colțul buzelor până la marginea orbitei ochiului. Nu-și aducea aminte cum se alesese cu rana. Podul palmei stângi era ars rău, pulsându-i constant – cât timp fuseseră inconștienți, se prinsese sub motocicletă, iar o tubulatură încinsă rămăsese de-a curmezișul mâinii. Nu îndrăznea să se uite la ea. Și-a ținut-o lăsată într-o parte, unde n-ar fi putut-o vedea nici Vic.

Problema cu mâna nu era importantă. Era de părere că nu mai avea prea mult timp rămas. Senzația de durere și de presiune în gât și pe tâmplă era acum constantă. Își simțea sângele la fel de greu ca un fier lichid. Cutreierase zilele cu un pistol la tâmplă și s-a gândit că la un moment dat, înainte să se termine această noapte, acest pistol se va declanșa. Își dorea să îl mai vadă încă o dată pe Wayne înainte ca asta să se întâmple.

O trăsese de sub motocicletă atunci când se rostogoliseră peste mal, reușind să se întindă astfel încât ea să fie protejată de corpul lui. Motocicleta ricoșase de spinarea lui. Dacă Triumph-ul ar fi lovit-o pe Vic – care probabil cântărea patruzeci și șapte de kilograme cu tot cu o cărămidă în fiecare buzunar – i-ar fi frânt coloana ca pe o crenguță uscată.

— Îți vine să crezi ce-i cu ninsoarea asta? a întrebat Lou.

Ea a clipit și și-a înclinat bărbia pentru a se holba la noapte. Fulgi de zăpadă îi cădeau pe față.

— Pare-se c-aproape c-a sosit.

Lou a încuviințat. Asta crezuse și el că înseamnă.

— Câțiva lilieci au scăpat pe-afară, a zis ea. Au ieșit din pod odată cu noi.

El și-a suprimat un tremur, însă nu a putut suprima senzația de furnicături de pe piele. Și-ar fi dorit să nu-i fi menționat liliecii. Zărise unul, ștergându-se de el, cu gura deschisă într-un zbieret abia perceptibil. Imediat ce l-a văzut, și-a dorit să n-o fi făcut-o niciodată, și-a dorit să *dez-vadă*. Chipul rozaliu al animalului fusese groaznic de asemănător cu al lui Vic însăși.

— Mda, a spus el. Presupun că da.

— Chestiile alea sunt... eu. Lucrurile din capul meu. Când folosesc podul, întotdeauna există o probabilitate ca unele dintre ele să evadeze.

S-a întors către el:

— Ăsta e birul. Întotdeauna e un bir. Maggie avea o bâlbâială care

devenea din ce în ce mai blestemată pe măsură ce își folosea piesele de Scrabble. Manx a avut cândva un suflet, probabil, însă mașina lui l-a consumat. Înțelegi?

El a dat afirmativ din cap.

— Cred că da.

— Dacă rostesc unele lucruri care par să nu aibă sens, a zis ea, trebuie să mă avertizezi. Dacă încep să par confuză, să mă repari. Mă auzi, Lou Carmody? Charlie Manx o să ajungă curând aici. Trebuie să știu că îmi aperi spatele.

— Întotdeauna, a spus el.

Ea și-a lins buzele și a înghițit cu greu.

— Bun. Asta-i bun. Bun ca aurul. Ce-i de aur rămâne mereu de aur, știi? D-asta o să fie Wayne bine.

Un fulg de nea s-a prins de o geană a ei. Imaginea l-a lovit ca un instantaneu de o frumusețe copleșitoare. Nu credea că va mai vedea vreodată în viața lui ceva la fel de frumos. Dacă era să fie sincer, nu anticipa să mai trăiască dincolo de acea seară.

— Motocicleta, a zis ea și a clipit din nou.

Pe chip i s-au așternut riduri alarmate. S-a ridicat, cu coatele împinse în pământul de sub ea.

— Motocicleta trebuie să fie întreagă.

Lou deja o ridicase din noroi și o sprijinise de trunchiul unui pin roșu. Farul atârna din făgaș. Oglinda de pe partea dreaptă fusese smulsă. Acum îi lipseau ambele oglinzi.

— Aaa, a spus ea. E în regulă.

— Păi... nu știu. N-am încercat s-o pornesc. N-avem de unde să știm dacă nu i s-a desprins ceva. Vrei să o...?

— Nu. E ok, a zis ea. O să pornească.

O pală de vânt a măturat pieziș zăpadă așternută. Noaptea s-a lăsat cuprinsă de sunete slabe de freamăt.

Vic și-a ridicat bărbia și a privit la ramurile de deasupra, pline de îngeri, Moș Crăciuni, fulgi și globuri argintii și aurii.

— Mă întreb cum de nu se sparg, a zis Lou.

— Sunt horcruxuri, a zis Vic.

Lou i-a aruncat o privire dură, îngrijorată.

— Vrei să spui că așa, ca în Harry Potter?

Ea a râs – un sunet speriat, neliniștit.

— Uite-te la ele. E mai mult aur și sunt mai multe rubine în copacii ăștia decât în tot Ophir-ul. Și lucrurile o să se termine la fel cum au făcut-o și acolo.

— Ooo, frică? a întrebat el[72]. Spui lucruri confuze, Vic. Revino-ți.

Ea și-a lăsat capul în jos, l-a mișcat de parcă ar fi intenționat să îl scuture, apoi și-a dus o mână la gât și a schițat o grimasă de durere.

Vic l-a privit de sub o zbilță de păr. Pe el l-a șocat cât de repede a revenit ea la aspectul atât de bine cunoscut al vechii Vic. Avea pe chip acel zâmbet afectat caracteristic ei și acea privire în ochi neîncrezătoare care îl atrăsese dintotdeauna.

— Ești un om bun, Lou Carmody, a zis ea. Poate că sunt o muiere dusă cu pluta, însă te iubesc. Îmi pare rău cu atât de multe lucruri prin care te-am pus să treci și mi-aș dori atât de tare ca tu să fi întâlnit pe cineva mult mai bun ca mine. Dar nu-mi pare rău că am avut un copil împreună. Arată ca mine și are sufletul tău. Și știu ce e mai valoros dintre cele două.

El și-a pus pumnul în pământ și s-a târât lângă ea. S-a întins către trupul ei și i-a petrecut brațul în jur, îmbrățișând-o la piept. Și-a odihnit fața în părul ei.

— Cine spune că există ceva mai bun decât tine? Rostești lucruri pe care nu le-aș ierta nimănui dacă le-ar zice despre tine, a spus și i-a sărutat creștetul. Am făcut un băiat pe cinste. E vremea să ni-l luăm înapoi.

Ea s-a retras și l-a privit în față.

— Ce s-a întâmplat cu declanșatoarele? Explozibilii?

El a arătat înspre ghiozdanul aflat la câțiva pași. Era deschis.

— Am început deja să le asamblez. De-o vreme. Doar ca să am ceva de făcut cu mâinile cât timp am așteptat să te trezești.

A gesticulat din brațe, de parcă ar fi vrut să arate cât de inutile îi sunt dacă nu ține nimic în ele. După care și-a pus repede palma stângă jos, sperând ca ea să nu fi observat cât de tare era arsă.

De mâna cealaltă încă îi mai atârnau cătușele. Vic a zâmbit din nou și le-a smucit.

— O să facem ceva neobrăzat cu ele, mai târziu, a spus ea.

Numai că a spus-o pe un ton de sfârșeală inexpresivă care nu sugera anticipare erotică, ci o amintire îndepărtată a unui pahar de vin roșu și săruturi leneșe.

El s-a rușinat; mereu se rușina ușor. Ea a râs și l-a ciupit de obraz.

— Arată-mi ce-ai reușit să faci, a zis ea.

— Păi, nu prea multe. Câteva dintre temporizatoare nu mai sunt bune de nimic – s-au spart în timp ce am încercat noi să scăpăm. Am cablat patru.

S-a întins către sac și a scos de acolo un pachet alb alunecos de ANFO. Cronometrul negru se balansa conectat la o pereche de fire – unul roșu și unul verde – care se duceau până la punga de plastic ermetic ce conținea explozibilul deja pregătit.

— Declanșatoarele sunt de fapt doar niște cesulețe. O limbă indică ora, cealaltă când sunt setate să pornească. Vezi? Și apeși aici ca să le dai drumul.

Și numai să țină în mână unul dintre acele pachete netede a făcut-o pe ea să-i treacă sudoarea la subraț. Un nenorocit de temporizator pentru lumini de Crăciun era singurul lucru care mai stătea acum între ei doi și o explozie care nu ar fi lăsat altceva în urmă decât bucăți disparate.

— E ceva ce totuși nu înțeleg. Când ai de gând să le pui? Și unde? a zis el și s-a ridicat în picioare și și-a întins gâtul, privind în jur, ca un copil care e pe cale să traverseze o intersecție aglomerată.

Se aflau printre copaci, într-un găvan al pădurii. Cărarea care ducea la Casa Saniei Cu Zurgălăi era imediat în spatele lor, un drum de pietriș care urma linia malului, o alee abia suficient de lată încât să permită trecerea unei mașini.

În stânga, se întindea șoseaua, acolo unde, aproape exact acum șaisprezece ani, o adolescentă înțepată cu picioare neastâmpărate a răbufnit dintre tufișuri, cu fața înnegrită de funingine, zărită de un grăsan de douăzeci de ani aflat pe un Harley. Lou gonea atunci aiurea după o ceartă aprigă cu tatăl lui. Lou îi ceruse niște bani, nu mulți, voia să își dea BAC-ul și să se înscrie la o facultate de stat și să studieze editarea de carte. Când tatăl său l-a întrebat la ce i-ar folosi asta, Lou i-a spus că pentru a deschide propria firmă care să publice benzi desenate. Tatăl lui s-a strâmbat și a zis că mai bine folosește banii pe post de hârtie igienică, ar fi fost același lucru. A zis că dacă Lou își dorea o educație, ar fi putut face ce făcuse și *el*, să se înroleze în trupele de marină. Poate așa ar mai fi scăpat și de niște grăsime și și-ar trage o tunsoare mai ca lumea.

Lou a urcat atunci pe motocicletă ca să nu îl vadă maică-sa cum stă să plângă. Intenționase să meargă până în Denver, să se înroleze și să dispară din viața tatălui său, să petreacă vreo doi ani în serviciu activ peste hotare. Nu s-ar fi întors până ce nu va fi fost un om schimbat, cineva zvelt și călit și rece, cineva care i-ar fi permis tatălui lui să îl îmbrățișeze, dar pe care nu l-ar fi îmbrățișat înapoi. I s-ar fi adresat tatălui său cu „domnule“, ar fi stat țeapăn în scaun, rezistând oricărui zâmbet. *Cum vă place tunsoarea mea nouă, domnule?* l-ar fi întrebat. *Se ridică la așteptările înalte pe care le aveți?* Își dorea să meargă departe și să se întoarcă refăcut, un bărbat pe care părinții lui să nu-l mai recunoască. Cum s-a dovedit, cam asta s-a și întâmplat, deși nu a ajuns mai departe de Denver.

În dreapta lui se afla casa în care Vic aproape că a murit asfixiată. De fapt, nu mai arăta deloc a casă, nu după standardele normale. Tot ce mai rămăsese era o platformă de ciment înnegrită și câteva mănunchiuri de

lemne arse. Printre ruine, un Frigidaire antic scorojit și flambat stătea într-o parte, lângă cadrul unui pat contorsionat și resturile unei scări. Un singur perete rămăsese neatins, al ceea ce fusese cândva garajul. O ușă încastrată în perete era deschisă, ca o invitație de a intra, de a face un șezut dintr-o bucată de cherestea arsă, de a lua un loc și de a rămâne așa o vreme. Sticla spartă înconjura molozul.

— Adică... nu e ăsta, gen, Tărâmul Crăciunului?

— Nu, a zis ea. E poarta. Probabil că el n-are nevoie să vină aici ca să treacă dincolo, însă îi e mai ușor așa.

Îngerii își țineau trâmbițele în dreptul buzelor, legănându-se în bătaia fulgilor de nea.

— Poarta *ta*, a zis el. Podul. A dispărut. A dispărut până să ajungem noi la poalele dealului.

— Pot să îl fac să reapară când am nevoie, a spus ea.

— Ce bine ar fi fost dacă ai fi putut să iei cu tine și pe polițiștii ăia. Să îi conduci peste pod. Poate că așa ar fi început să îndrepte vârful pistoalelor către individul potrivit.

— Cu cât mai puțină greutate pun pe pod, cu atât mai bine e, am eu impresia. E o cale de ultimă instanță. Nici măcar *pe tine* n-aș fi vrut să te iau cu mine.

— Eh, iată-mă totuși aici.

Încă mai ținea într-o mână pachetul lucios de ANFO. L-a lăsat să alunece ușor printre celelalte și a închis rucsacul.

— Care-i planul acum? a întrebat.

— Prima parte a planului e să-mi dai mie chestiile astea, a zis ea și a prins o curea a ghiozdanului.

El s-a uitat intens la ea, cu geanta între ei, nehotărât dacă să i-o lase sau nu, apoi a dat drumul. Avea ce-și dorea; era aici, acum, și nu i-ar fi permis nici în ruptul capului să scape de el. Ea și-a pus ghiozdanul pe umăr.

— Partea a doua a planului..., a început ea, dar și-a întors capul și a privit către șosea.

Prin noapte, înainta o mașină, cu luminile farurilor tremurând printre trunchiurile de brazi și pini, azvârlind umbre absurd de lungi de-a lungul aleii de pietriș. Pe măsură ce s-a apropiat de drumul spre casă, a încetinit. Lou a simțit un zvâcnet de durere în spatele urechii stângi. Zăpada cădea în fulgi mari, ca puful de gâscă, începând să se adune pe cărarea noroioasă.

— Isuse, a zis Lou și cu greu și-a recunoscut propria voce înăbușită. E el. Nu suntem pregătiți.

— Vino-ncoace, a zis Vic.

Ea l-a tras de mânecă și a pășit cu spatele, conducându-l către o perdea uscată de frunze moarte și ace de brad. S-au ascuns amândoi într-un pâlc de mesteceni joși. Pentru prima dată, Lou a remarcat că respirația lor scotea aburi în lumina argintie a lunii.

Rolls-Royce-ul Wraith a virat pe drumul de pietriș. O reflexie a lunii de culoarea osului a plutit pe parbriz, ferecată în păienjenișul unor ramuri negre.

L-au privit cum se apropie sfidător. Lou a simțit că picioarele lui butucănoase încep să-i tremure. *Trebuie să mai fiu curajos încă doar un pic*, s-a gândit. Lou credea din toată inima în Dumnezeu, crezuse încă de când era copil și văzuse pe George Burns în *Oh, Dumnezeule!*, pe casetă video. Acum a trimis o rugăciune tăcută către George Burns-ul uscățiv și zbârcit: *Te rog. Am fost brav o dată, fie să mai fiu din nou. Dă-mi curaj în numele lui Wayne și al lui Vic. Oricum sunt pe cale să mor, așa că lasă-mă să mor făcând ceea ce-i corect de făcut*. Și-a dat seama că își dorea asta, visase deseori la asta: o șansă finală de a demonstra că poate să lase frica deoparte și să facă lucrurile care trebuiau făcute. Șansa lui cea mare venise, în sfârșit.

Rolls-Royce-ul a trecut pe lângă ei, măcinând sub roți pietrișul aleii. Când a ajuns chiar alături de ei, a părut să încetinească de tot, la nici cinci metri distanță, de parcă șoferul îi reperase și îi analiza din priviri. Dar mașina nu s-a oprit, ci doar a continuat să înainteze fără grabă.

— Cea de-a doua parte? a șoptit sacadat Lou, conștient de pulsul amețitor care îi gâtuia respirația.

Hristoase, spera să nu facă un atac cerebral sau un infarct până ce nu se va fi terminat totul.

— Ce? a întrebat Vic, privind mașina.

— Care era partea a doua a planului? a zis el.

— Ah... a spus ea și a luat cătușa liberă de la încheietura lui și a închis-o de trunchiul mesteacănului. Partea a doua e ca tu să stai aici.

---

72. Joc de cuvinte în limba engleză care se bazează pe omonimie, referință la cetatea Ophir din Biblie, în care compusul „phir“ este identic fonetic cu cuvântul „fear“, care înseamnă frică. (n. trad.)

Printre copaci

Pe chipul drăgălaș, rotofei și zburlit al lui Lou s-a așternut privirea unui copil ce tocmai fusese martor la cum jucăria lui favorită e zdrobită de o mașină. Din ochii lui au izbucnit lacrimi amare, cel mai sclipitor lucru din întreaga noapte. Pe ea a tulburat-o să-l vadă aproape plângând, să-i observe șocul și dezamăgirea, însă zgomotul cătușelor închizându-se – acel clinchet ascuțit și clar, răsunând în aerul înghețat – era sunetul unei decizii finale, o alegere deja făcută și ireversibilă.

— Lou, a șoptit, punându-i o mână pe față. Lou, nu plânge. Totu-i bine.

— Nu vreau să te duci singură, a zis el. Am vrut să-ți fiu alături. Am promis că o să-ți fiu alături.

— Ai fost, a spus ea. Încă vei mai fi. Ești alături de mine oriunde merg: ești parte din drumînsinele meu.

I-a sărutat gura și a gustat lacrimi, dar nu și-a dat seama dacă erau ale lui sau ale ei. S-a tras de lângă el și a mai zis:

— Într-un fel sau în altul, Wayne o să plece de aici în noaptea asta și, dacă nu îi sunt alături, o să aibă nevoie de tine.

El a clipit tare, tânguindu-se fără jenă. Nu s-a zbătut în cătușe. Mesteacănul era cam de zece centimetri diametru și zece metri înălțime. Centura cătușei cu greu avea loc în jurul scoarței. A privit-o cu o urmă de suferință și consternare. Și-a întredeschis gura, însă nu a părut să-și găsească cuvintele.

Wraith-ul a tras în dreapta ruinei, alături de singurul perete care mai stătea în picioare. S-a oprit acolo, cu motorul rămas pornit. Vic și-a întors privirea. În depărtare, putea auzi pe Burl Ives.

— Nu înțeleg, a zis el.

Ea a întins mâna dincolo de cătușă, pipăind brățara de hârtie din jurul încheieturii lui; cea pe care i-o prinseseră lui la spital, cea pe care ea o observase acasă la tatăl ei.

— Ce e asta, Lou? a întrebat ea.

— Aaa, asta? a zis el, apoi a scos un sunet care a fost pe jumătate un râset, pe jumătate un suspin. Am leșinat din nou. Nu-i nimic.

— Nu te cred, a spus ea. Tocmai mi-am pierdut tatăl în noaptea asta și nu pot să te pierd și pe tine. Dacă ai impresia că o să îți risc viața mai mult decât am făcut-o deja, atunci ești mai nebun decât mine. Wayne are nevoie de tatăl lui.

— Are nevoie și de mama lui, a zis el. La fel și eu.

Vic a zâmbit – vechiul ei zâmbet, un pic amar, un pic diabolic.

— Fără promisiuni, a spus ea. Ești cel mai tare, Lou Carmody. Nu ești doar un om bun. Ești un adevărat erou. Și n-o zic pentru că m-ai urcat în spatele motocicletei tale și m-ai dus departe de locul acesta. Aia a fost partea ușoară. O zic pentru că ai fost alături de Wayne în fiecare zi. Pentru că i-ai pregătit pachetul de mâncare pentru școală și l-ai dus la programările la dentist și i-ai citit seara, la culcare. Te iubesc, domnul meu.

A privit încă o dată către drum. Manx coborâse din mașină. Se poziționase între faruri, iar ea a reușit să îl vadă clar pentru prima dată în patru zile. Purta pardesiul lui demodat, cu linia dublă de nasturi de alamă și coada aceea despicată. Părul îi era negru și lucios, dat atent pe spate dinspre fruntea lui proeminentă. Arăta ca un bărbat de treizeci de ani. Într-o mână ținea ciocanul lui argintiu enorm. În cealaltă era ascuns ceva mic în căușul palmei. A pășit din raza farurilor și către copaci, dispărând pentru scurt timp printre umbre.

— Trebuie să plec, a zis ea.

Și s-a aplecat și l-a sărutat pe Lou pe obraz.

El a dat să o atingă, însă ea s-a strecurat și s-a dus către Triumph. L-a inspectat din priviri. În rezervorul de forma unei lacrimi era o scobitură de mărimea unui pumn, iar una dintre țevile de eșapament atârna desfăcută, părând gata să târșâie asfaltul. Însă putea porni. Simțea cum o așteaptă.

Manx a pășit afară din pădure și a rămas locului între lămpile din spate ale Wraith-ului. Părea să se uite fix la ea, deși nu părea posibil să o vadă în întuneric și printre fulgii de zăpadă.

— Alo! a zis el. Ești cu noi, Victoria? Ești aici cu mașinăria ta fantastică?

— Dă-i drumul, Charlie! a strigat. Dă-i drumul dacă vrei să mai apuci ziua de mâine!

Chiar și de la distanța aceea de șaptezeci de metri tot îl putea vedea pe Manx rânjind către ea.

— Cred că ți-ai dat seama până acum că nu sunt ușor de omorât! Dar vino, Victoria! Urmează-mă în Tărâmul Crăciunului! Hai să mergem în

Tărâmul Crăciunului și să isprăvim cu asta! Fiul tău se va bucura să te vadă!

Fără să mai aștepte un răspuns, s-a urcat în spatele volanului Wraith-ului. Stopurile roșii ale mașinii s-au aprins mai tare, apoi s-au estompat și automobilul a început să se deplaseze.

— Of, Isuse, Vic, a zis Lou. Of, Isuse. E o greșeală. El e pregătit pentru tine. Trebuie să mai existe și o altă zi. N-o face. Nu-l urmări. Stai cu mine și o să găsim o altă modalitate.

— E timpul să plec, Lou, a spus ea. Fii cu ochii pe Wayne. O să vină cât de curând.

Și-a pus piciorul peste șa și a răsucit cheia în contact. Farul a pâlpâit o clipă, slab, apoi s-a revărsat complet. Vic a stăpânit vibrațiile motorului, îmbrăcată doar în pantalonii ei scurți și în tenișí, și-a pus călcâiul pe demaraj și și-a lăsat toată greutatea în jos. Motocicleta a tușit și a bolborosit. Ea s-a lăsat încă o dată și a produs un sunet indiferent, pârțâit: *brapp*.

— Haide, scumpete, a zis ea încet. Hai să mergem. Hai să ne aducem băiatul acasă.

S-a ridicat cu toată înălțimea ei. Zăpada i s-a prins în firele scurte de păr de pe brațe. S-a coborât. Triumph-ul a răbufnit la viață.

— Vic! a strigat Lou, însă ea nu mai era capabilă să îl privească, acum.

Dacă l-ar fi privit și l-ar fi văzut cum plânge, ar fi vrut să îl strângă în brațe și ar fi putut să își piardă suflul. A băgat motocicleta în viteză.

— Vic! a strigat el iarăși.

A plecat într-a-ntâia îndreptându-se către panta abruptă și îngustă a malului. Roata din spate a patinat în părți pe iarba alunecoasă înzăpezită, iar ea a trebuit să își pună un picior pe pământ și să *împingă* pentru a trece de un mușuroi de pământ.

Vic pierduse silueta Wraith-ului, care ocolise ruina vechii cabane și dispăruse printr-o falie a copacilor din partea opusă. A pus repede motorul în viteza a doua, apoi într-a treia, accelerând ca să micșoreze distanța. De sub cauciucuri au sărit pietre. Motocicleta părea instabilă și se balansa în zăpadă, care acum se adunase într-o pătură subțire albă peste macadam.

A mers de partea cealaltă a ruinei, în iarba înaltă, după care pe un fel de pistă de pământ străpungând brazii, cu greu suficient de lată pentru a permite trecerea Wraith-ului. Era doar o pereche de șanțuri înguste, cu ferigi crescând în spațiul dintre ele.

Crăcile coniferelor stăteau aplecate deasupra ei, formând un coridor strâmt, jos și întunecat. Wraith-ul încetinise ca să îi permită să-l prindă din urmă, era la doar cincisprezece metri în față. NOS4A2 înainta, iar ea

urmărea stopurile roșii. Aerul înghețat o înțepa prin tricoul subțire, umplându-i plămânii cu o respirație aprigă, rece.

Copacii au început să se dea la o parte din calea ei, deschizându-se într-un luminiș presărat de bolovani. În față se afla un perete de piatră, cu un vechi tunel de cărămidă în mijlocul lui, un tunel larg abia cât să încapă Wraith-ul. Vic s-a gândit la podul ei. *Ăsta e podul* lui. Un panou de metal alb era înșurubat de piatră, lângă intrarea în tunel. PARCUL E DESCHIS ÎNTREAGA ZI, TOT ANUL! PREGĂTIȚI-VĂ SĂ RĂCNIȚI PRIN ZĂPADĂ DIN TOȚI RĂRUNCHII, COPII!

Wraith-ul s-a strecurat prin tunel. Vocea lui Burl Ives răsuna cu ecou către ea, dintre rosturile cărămizilor – un pasaj de care Vic se îndoia că existase în urmă cu zece minute.

Vic a intrat și ea. Țeava de eșapament din dreapta se târa peste piatra cubică, împroșcând scântei. Vuietul motorului răbufnea în spațiul închistat de pereții de piatră.

Wraith-ul a ieșit din tunel în fața ei. Ea era foarte aproape de el, răzbind din întuneric, prin porțile deschise, făcute din batoane de acadele, pe lângă Spărgătorii de Nuci de trei metri stând de pază și, în sfârșit, în Tărâmul Crăciunului.

Triumph. Un ajun de Crăciun etern

Tărâmul Crăciunului

Wraith-ul a condus-o pe artera principală, Bulevardul Jeleului cu Zahăr. Pe măsură ce mașina înainta, Charlie Manx a apăsat pe claxon, de trei ori o dată, apoi încă de trei ori: *da-da-da, da-da-da*, inconfundabilele note de început ale *Saniei cu Zurgălăi*.

Vic l-a urmat, acum tremurând necontrolat de la frig, chinuindu-se să își ferească dinții să nu clănțăne dârdâit. Când briza s-a întețit, a tăiat prin tricoul ei de parcă nu ar fi purtat nimic, iar ace fine de nea i s-au abătut peste piele ca niște cioburi de sticlă spartă.

Roțile se simțeau nesigure pe piatra cubică înzăpezită. Bulevardul Jeleului cu Zahăr se înfățișa întunecat și părăsit, un drum care străbătea centrul unui oraș de secol nouăsprezece abandonat: lampadare vechi din fier, clădiri înguste cu acoperișuri țuguiate, lucarne umbrite și uși retrase.

Numai că pe măsură ce Wraith-ul înainta, lămpile pe gaz prindeau viață, flăcărui albastre sclipind în încastrările lor acoperite de chiciură. În ferestrele magazinelor se aprindeau singure lămpile cu ulei, iluminând vitrine elaborate. Vic a huruit motorul pe lângă un magazin de bomboane numit Le Chocolatier, cu frontonul înfățișând sănii de ciocolată și reni de ciocolată și o muscă mare de ciocolată și un bebeluș de ciocolată și capul de ciocolată al unei capre. A mai trecut pe lângă un magazin numit Punch & Judy's, cu păpuși de lemn legănându-se în vitrină. O fată într-un costum Bo-Peep își ținea mâinile sale de lemn la față, cu gura deschisă într-un perfect cerc al surprizei. Un băiat în niște pantaloni scurți Jack-Be-Nimble ținea ridicat un topor mânjit sinistru cu sânge. La picioarele lui se aflau o colecție de capete și mâini din lemn retezate.

Ivindu-se în spatele și dincolo de această piață de orășel erau atracțiile, la fel de lipsite de viață și de întunecate pe cât fusese strada principală atunci când intraseră. A remarcat Sania Montagne Russes,

înălțându-se în noapte asemenea scheletului unei creaturi preistorice colosale. A văzut inelele uriașe și negre ale roții Ferris. Iar mai departe se ridica culmea muntelui, o fâșie aproape verticală de stâncă mătuită cu câteva mii de tone de zăpadă.

Și totuși, întinderea imensă de sus a fost cea care a atras și a menținut atenția lui Vic. O masă plutitoare de nori argintii umplea pe jumătate cerul nopții, iar fulgi blânzi și distincți coborau leneși. Restul cerului era liber, un liman al întunericului și al stelelor, iar atârnând suspendată în mijlocul a tot era...

Secera unei luni gigantice, cu chip.

Avea o gură contorsionată și un nas coroiat și un ochi la fel de larg precum Topeka[73]. Luna moțăia, cu ochiul ei enorm închis în noapte. Buzele sale albastre vibrau, și a scos un sforăit la fel de tare ca un avion 747 care decolează; expirația ei a făcut ca norii înșiși să se cutremure. Din profil, luna de deasupra Tărâmului Crăciunului semăna, foarte mult, tocmai cu Charlie Manx.

Vic fusese pe falia nebuniei de foarte mulți ani, dar niciodată nu visase sau văzuse ceva asemănător. Dacă i-ar fi tăiat ceva calea, ar fi intrat în plin; i-a luat mai bine de zece secunde ca să își poată desprinde privirea de la ea.

Ce a determinat-o în cele din urmă să își coboare fruntea a fost o mișcare pe care a perceput-o în colțul ochilor.

Era un copil, stând nemișcat pe o alee obscură dintre Vechea Prăvălie a Orologiilor și Atelierul Dlui Manx cu Cidru Fiert. Ceasurile s-au arcuit la viață când Wraith-ul a trecut pe lângă ele, țăcânind și ticăind și bătând ora. Un moment mai târziu, o drăcie de cupru lucios aflată în mijlocul vitrinei Atelierului cu Cidru Fiert a început să pufăie și să șuiere și să scoată aburi.

Copilul purta o haină zdrențuroasă de blană și avea părul lung, neîngrijit, ceea ce părea să fie indiciu al feminității, deși Vic n-a fost prea sigură de ce gen era. Ea – lucrul – avea degete osoase cu unghii lungi și îngălbenite. Trăsăturile îi erau netede și albe, cu un păienjeniș fin negru sub piele, astfel încât chipul semăna cu o mască smălțuită strident. Copilul – lucrul – o privea cum trece, fără să scoată vreun cuvânt. Ochii îi erau roșii, ca retina unei vulpi atunci când reflectă licărul unor faruri măturând șoseaua.

Vic și-a întors capul ca să arunce un ochi peste umăr, dorind să se uite mai atent, și a zărit alți trei copii ieșind din aleea din spatele ei. Unul părea să țină o coasă; doi dintre ei erau desculți. Desculți în zăpadă.

Asta e de rău, s-a gândit. *Ești deja înconjurată.*

Și-a îndreptat la loc privirea înainte și a observat un giratoriu chiar în

față, încercuind cel mai mare pom de Crăciun pe care-l văzuse vreodată în viața ei. Trebuia să fi fost de peste patruzeci de metri înălțime; baza trunchiului era la fel de groasă ca o căbănuță întreagă.

Cele două drumuri făceau un unghi dinspre giratoriul central, în timp ce porțiunea rămasă a cercului era încadrată de un perete înalt până la șolduri care străjuia... nimic. Era de parcă lumea se termina acolo, prăbușindu-se într-o noapte infinită. Vic a analizat cu grijă taluzul atunci când a mers în spatele Wraith-ului ce dăduse pe jumătate roată cercului. Suprafața peretelui sclipea cu zăpadă proaspătă. Dincolo era o pâclă neagră, coagulându-se în stele: stele răsucindu-se în benzi înghețate și spirale impresioniste. Era de o mie de ori mai însuflețit, însă tot pe atât de fals ca orice văzduh pe care îl desenase ea vreodată în cărțile *Motorul de Căutare*. Lumea *chiar* se termina acolo: privea la limitele reci și fantomatice ale imaginației lui Charlie Manx.

Fără niciun avertisment, uriașul brad de Crăciun s-a aprins dintr-o dată, și o mie de lumânări electrice au luminat copii adunați în jurul lui.

Câțiva erau așezați pe ramurile cele mai de jos, însă majoritatea – poate vreo treizeci – stăteau feriți de crengi, în cămăși de noapte și blănuri și mantii de bal demodate de cincizeci de ani și cu pălării Davy Crockett și pelerine și uniforme de polițiști. La prima vedere, păreau să poarte cu toții măști delicate de sticlă albă, cu gurile fixate în zâmbete scobite, buzele lor prea pline și prea roșii. La o examinare mai atentă, măștile s-au disipat în chipuri; crăpăturile de grosimea firului de păr erau vene, vizibile prin pielea translucidă; zâmbetele nenaturale arătau guri pline cu dinți subțiri și ascuțiți. Lui Vic i-au adus aminte de păpuși antice de porțelan. Copiii lui Manx nu erau deloc copii, ci păpuși reci cu dinți.

Un băiat stătea pe o ramură și ținea un cuțit de vânătoare crestat, la fel de lung cât antebrațul lui.

O fetiță legăna un lanț cu un cârlig la capăt.

Un al treilea copil – băiat sau fată, Vic nu și-a putut da seama – mânuia un satâr și purta la gât un șirag cu degete tăiate și însângerate.

Vic era acum suficient de aproape încât să vadă ornamentele care decorau pomul. Imaginea i-a scos aerul din plămâni. Capete de om: piele jupuită, înnegrită, însă nu putrezită, conservată parțial de frig. Fiecare față avea găuri acolo unde fuseseră cândva ochii. Gurile atârnau deschise în strigăte tăcute. O țeastă decapitată – un bărbat cu chip prelung și barbișon blond – purta ochelari cu tentă verzuie și cu rame în formă de inimioare, încrustate cu diamante false. Erau singurele chipuri de adulți prezente.

Wraith-ul a întors într-un unghi și s-a oprit, blocând drumul. Vic a pus

Triumph-ul în viteza întâi, a apăsat frâna și s-a oprit și ea, zece metri mai departe.

Copiii au început să iasă de pe după brad, cei mai mulți îndreptându-se către Wraith, dar câțiva făcând roată pe după ea, formând o baricadă umană. O baricadă inumană, de fapt.

— Dă-i drumul, Manx! a strigat Vic.

A fost nevoie să își canalizeze întreaga voință pentru a-și menține picioarele stabile, scuturate cum erau de un amestec de frig și frică. Răcoarea ascuțită a nopții îi înțepa nările și îi ardea ochii. Nu găsea niciun loc sigur primprejur. Bradul era împodobit cu toți acei sărmani adulți care își găsiseră drum în Tărâmul Crăciunului. Înconjurând-o erau păpușile lipsite de viață ale lui Manx, cu ochii lor lipsiți de viață și zâmbetele lipsite de viață.

Portiera de la Wraith s-a deschis, iar Charlie Manx a pășit afară.

În timp ce se ridica complet în picioare, și-a pus pe cap o pălărie – fedora lui Maggie, a remarcat Vic. El a ajustat borul și l-a ridicat doar o idee. Manx era acum mai tânăr decât însăși Vic și aproape arătos, cu pomeții lui înalți și bărbia bine conturată. Încă îi mai lipsea o bucată din urechea stângă, dar țesutul vătămat era roz și lucios și neted. Dinții de sus ieșeau în evidență, adâncindu-se în buza de jos, lucru ce îi conferea un aspect nătâng distinct, de prostălău. Într-o mână ținea ciocanul argintiu, pe care îl legăna leneș înainte și înapoi, pendulul unui orologiu care marca trecerea secundelor într-un loc în care timpul nu conta.

Luna sforăia. Pământul se cutremura.

El a zâmbit la Vic și a ridicat scurt pălăria lui Maggie, a salut, însă după aceea s-a întors ca să privească pe copii, care veniseră către el de sub crengile imposibilului brad. Cozile lungi ale pardesiului său i s-au înfășurat în jur.

— Bună, micuților, a zis el. Mi-a fost tare, tare dor și dor de voi! Haideți să facem un pic de lumină, ca să mă uit mai bine la voi.

A ridicat mâna liberă și a tras de un cordon imaginar ce ar fi atârnat în aer. Sania Montagne Russes s-a aprins, în fileturi încâlcite de filamente albăstrui. Roata Ferris a izbucnit în sclipiri de lumină. Undeva în apropiere, s-a pornit un carusel, iar muzica a început să se reverse din niște difuzoare invizibile. Eartha Kitt cânta cu vocea ei obscen-dulce, obraznic-delicată, amintindu-i Moșului ce fată cuminte a fost, pe un ton care sugera contrariul.

În luminile orbitoare ale carnavalului, Vic a putut vedea că hainele copiilor erau pătate de noroi și de sânge. Vic a văzut o fată micuță grăbindu-se către Charlie Manx cu brațele deschise. Pe cămașa ei de noapte albă răpciugoasă erau urme de degete însângerate. A ajuns la

Charlie Manx și și-a petrecut brațele în jurul picioarelor lui. El și-a pus căușul palmei peste creștetul ei și a strâns-o afectuos.

— Of, micuță Lorrie, i-a zis Manx.

O altă fată, un pic mai înaltă, cu păr lung, drept, care îi venea până la genunchi, a alergat și l-a îmbrățișat pe Manx din partea opusă.

— Scumpa mea Millie, a zis el.

Fata mai înaltă purta uniforma roș-albastră a Spărgătorului de Nuci, cu bretele încrucișate peste pieptul ei subțirel. Avea un cuțit înfipt în centura ei aurie, lama liberă lustruită și sclipitoare ca un lac de munte.

Charlie Manx s-a întremat de spate, dar și-a păstrat brațele în jurul fetelor. S-a întors ca să o privească pe Vic, pe chip cu o expresie fermă și senină care ar fi putut trece drept mândrie.

— Tot ce-am făcut, Victoria, am făcut pentru copiii mei, a zis Charlie. Locul ăsta este dincolo de tristețe, dincolo de remușcări. Aici e în fiecare zi ziua de Crăciun, pentru totdeauna. În fiecare zi e cacao și sunt cadouri. Iată ce am oferit celor două fete ale mele – carne din carnea mea și sânge din sângele meu! – și tuturor acestor copii fericiți și perfecți! Ai fi putut oare spera la ceva mai bun pentru fiul tău? Ai fi putut oare, vreodată?

— E drăguță, a zis un băiat din spatele lui Vic, un băiat micuț cu o voce micuță. E la fel de drăguță ca mama mea.

— Mă-ntreb cum ar arăta fără nas, a zis un alt băiat și a început să râdă fără suflare.

— Tu ce poți să îi oferi în afară de nefericire, Victoria? a întrebat Charlie Manx. Îi poți oferi propriile stele, propria lună, un rollercoaster care se transformă singur, în fiecare zi, în noi și noi bucle și serpentine, un magazin de ciocolată care nu rămâne niciodată fără ciocolată? Prieteni și jocuri și distracție și eliberarea de boli, eliberarea de moarte?

— N-am venit să mă târguiesc, Charlie! a strigat din nou Vic.

Îi era dificil să își mențină privirea fixată la el. Ochii îi alunecau încontinuu dintr-o parte într-alta și se lupta cu nevoia de-a se uita peste umăr. Simțea cum copiii se strecoară în jurul ei, cu lanțurile și toporiștile și cuțitele și șiragurile lor cu degete tăiate.

— Am venit să te ucid. Dacă nu-mi dai înapoi băiatul, toate astea vor dispărea. Tu și copiii tăi și întreaga ta fantezie de nerod. Ultima șansă.

— E cea mai drăguță fată dintotdeauna, a zis băiețelul cu vocea subțire. Are ochi drăguți. Ochii ei sunt ca ochii mamei mele.

— Bine, a zis celălalt băiat. Îi poți avea ochii, iar eu îi iau nasul.

De undeva din întunericul de sub copac a răbufnit o voce cântată nebun, isterică:

În Tărâmul Crăciunului vom face o Fată de Zăpadă!

Și ne vom preface că e un clovn nătâng!

Ne vom distra pe cinste cu do'nșoara Fată de Zăpadă

Până ce toți ceilalți copilandrii o vor pune la pământ!

Băiețelul s-a hlizit.

Ceilalți copii au tăcut. Vic nu auzise niciodată o tăcere mai înspăimântătoare.

Manx și-a pus degetul mic la buze: un gest de considerație smintită. Apoi și-a coborât mâna.

— Nu crezi, a zis el, că ar trebui să îl întrebăm mai întâi pe Wayne ce își dorește *el*?

S-a aplecat și a șoptit către fata mai înaltă.

Fata în uniforma de Spărgător de Nuci – Millie, s-a gândit Vic – a pășit cu tălpile goale către partea din spate a Wraith-ului.

Vic a auzit un freamăt în stânga ei, și-a smucit capul într-acolo și a zărit un copil la nici doi metri distanță. Era o fată durdulie cu o haină de blană pe ea, deschisă lăsând vederii nimic altceva în afara unei perechi murdare de chiloți cu Femeia Fantastică. Când Vic și-a încrucișat privirea cu a ei, fata a încremenit, de parcă s-ar fi jucat un joc de-a Semaforul Roșu, Semaforul Verde. Ținea strâns un topor. Prin gura ei deschisă, Vic a văzut o cavitate cu dinți. Lui Vic i s-a părut că poate distinge trei rânduri separate de colți mici, întinzându-se tocmai până în cerul gurii.

Vic a întors privirea spre mașină pe măsură ce Millie a apucat clanța de la ușă și a deschis-o.

Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic. Portiera deschisă era cuprinsă de un întuneric luxuriant.

L-a văzut pe Wayne cum apucă marginea portierei cu o mână liberă, l-a văzut cum își pune un picior afară. Apoi s-a strecurat de pe banchetă și a coborât pe piatra cubică.

Era uluit de minunățiile din jur, privind în sus către luminile nopții. Era curat și frumos, cu părul lui negru dat pe spate lăsându-i liberă fruntea teribil de albă, iar gura înroșită îi era lăbărțată într-un rânjet de încântare...

Și i-a văzut dinții, lamele de os în rânduri ascuțite și delicate. Asemenea celorlalți.

— Wayne, a zis ea.

Vocea îi era un suspin înecat.

El și-a întors capul și s-a uitat la ea cu bucurie și mirare.

— Mama! a spus. Hei! Hei, mama, nu e ceva *incredibil*?! E real! E *real* de real!

El și-a mutat privirea peste zidul de piatră, către cer, la luna joasă imensă cu chipul argintiu somnoros. A văzut luna și a râs. Vic nu-și aducea aminte când râsese el ultima dată atât de liber, atât de liniștit.

— Mama! Luna are față!

— Vino-ncoace, Wayne. Chiar acum. Vino la mine. Trebuie să plecăm.

El a privit-o, cu nedumerirea formându-i o cută între sprâncenele negre.

— De ce? a zis. Abia ce-am ajuns.

Din spatele lui, Millie și-a pus un braț în jurul taliei lui Wayne, lipindu-se de spinarea lui ca doi îndrăgostiți. El a tresărit, surprins, însă a rămas nemișcat când Millie i-a șoptit ceva la ureche. Ea era nemăsurat de frumoasă, cu pomeții înalți și buzele pline și tâmplele coborâte. El a ascultat-o atent, cu ochii măriți – apoi gura i s-a lărgit, arătând și mai mult din dinții ca niște ghimpi.

— Oho! Oh, *nu glumești*, nu?! a exclamat el și s-a uitat la Vic, perplex. Ea spune că *nu putem* pleca! Nu putem pleca nicăieri deoarece trebuie să îmi desfac cadoul de Crăciun!

Fata s-a aplecat în față și a continuat să șoptească vioi în urechea lui Wayne.

— Dă-te deoparte de ei, Wayne, a spus Vic.

Fata grăsună cu haina de blană s-a strecurat alți câțiva pași, suficient de aproape cât să poată să înfigă toporul în piciorul lui Vic. Vic a auzit un alt pas în spatele ei, copiii care se mișcau.

Wayne a aruncat fetei o privire lungă, confuză, s-a încruntat și a zis:

— Bineînțeles că poți să mă ajuți să îmi despachetez cadoul! Toată lumea poate să ajute! Unde e? Hai să mergem să-l luăm și poți să îl sfâșii chiar acum!

Fata și-a scos cuțitul și a arătat către Vic.

---

73. Orașul capitală a statului Kansas. (n. trad.)

Sub pomul cel mare

— Ce-ai spus, Victoria? a întrebat Manx. Ultima șansă? Eu cred că mai degrabă asta e ultima *ta* șansă. În locul tău, eu aș întoarce motocicleta aia cât încă mai pot.

— Wayne, a zis ea, ignorându-l pe Manx și privindu-l direct pe fiul ei. Hei, încă mai gândești invers, așa cum te-a învățat buni a ta? Spune-mi că încă mai gândești invers.

El s-a holbat la ea, fără nicio expresie, de parcă i-ar fi pus întrebarea într-o limbă străină. Gura i-a rămas parțial deschisă. Apoi, încet, a zis:

— .mama, *greu* e dar, Încerc

Manx zâmbea, însă buza de sus i-a dezvelit rândul de dinți stricați, iar lui Vic i s-a părut că zărește fugar pe chipul lui sfrijit sclipirea a ceva asemănător iritării.

— Ce e bufoneria asta? Te ții de jocuri, Wayne? Deoarece eu sunt cât se poate de-n favoarea jocurilor... atâta timp cât nu sunt lăsat pe dinafară. Ce-a fost chestia aia pe care tocmai ce-ai zis-o?

— Nimic, a spus Wayne – pe un ton care sugera că era cu adevărat sincer, că era la fel de confuz precum Manx. De ce? A ce *a sunat* ce-am zis?

— A zis că e al meu, Manx, a spus Vic. A zis că nu-l poți avea.

— Dar deja îl am, Victoria. Îl am și nu intenționez să-i dau drumul.

Vic a lăsat să-i cadă în poală ghiozdanul de pe umeri. A desfăcut fermoarul rucsacului, a băgat o mână în el și a scos unul dintre pachetele de ANFO.

— Jur, dacă nu-i dai drumul, în pizda mă-tii, atunci Crăciunul se termină pentru fiecare dintre voi. Arunc în aer tot căcatul ăsta de loc.

Manx și-a răsucit fedora înapoi pe cap.

— Vai, da' ce de mai sudui! N-am reușit niciodată să mă obișnuiesc cu un astfel de limbaj din partea tinerelor femei. Am considerat întotdeauna că asta le face să pară cel mai josnic gunoi uman!

Fata grăsuță în haina de blană a mai făcut un pas șovăielnic înainte. Ochii ei, adânciți în obrajii rotofei, au sclipit roșii într-un fel care a făcut-o pe Vic să se gândească la rabie. Vic a forjat un pic motorul, care a sărit în față câțiva zeci de centimetri. Își dorea să pună ceva distanță între ea și copilul care se apropia. A întors pachetul de ANFO, a găsit cronometrul, l-a setat pentru ceea ce părea a fi cinci minute și a apăsat butonul de pornire. În acea clipă, s-a așteptat la o străfulgerare instantanee finală de lumină albă care să șteargă din existență întreaga lume, iar măruntaiele i s-au strâns tare, pregătindu-se pentru o ultimă și intensă sfâșiere de durere. Nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta. Nu s-a întâmplat nimic, de niciun fel. Vic n-a fost sigură că mecanismul funcționa. Nu scosese niciun sunet.

A ridicat pachetul de ANFO deasupra capului.

— În chestia asta e un ceas micuț dat dracului, Manx. Cred că o să declanșeze în trei minute, însă la fel de bine aș putea să mă înșel cu un minut sau două în plus ori în minus. Mai e o grămadă în ghiozdan. Trimite-l pe Wayne la mine. Când e pe motocicletă, o să-l opresc.

El a zis:

— Ce-ai tu acolo? Arată ca o perniță din aia micuță pe care ți-o dau în avion. Am zburat o dată, de la St. Louis la Baton Rouge. N-o să mai fac niciodată așa ceva! Am avut noroc să scap cu viață! S-a scuturat tot drumul, de parcă ar fi fost pe arcuri și Dumnezeu ar fi jucat yo-yo cu noi.

— E o pungă cu rahat, a spus Vic. Asemenea ție.

— E o... Ce-ai zis tu?

— E ANFO. Un fertilizator. Bagi chestia asta în diesel și devine cel mai puternic explozibil după TNT. Timothy McVeigh a distrus o clădire federală de douăzeci de etaje cu vreo două pachete din-astea. Pot și eu să fac la fel cu micuța ta lume și cu tot ce e-n ea.

Chiar și de la o distanță de zece metri, Vic putea să observe în ochii lui cum își face calcule și analizează situația. Apoi zâmbetul i s-a lărgit.

— Nu cred că ai face-o. Să te arunci în aer și pe tine, și pe fiul tău. Ar trebui să fii nebună.

— Oho, frate, a spus ea. Abia acum ți-ai dat seama?

Rânjetul lui a început să se șteargă treptat. Pleoapele i s-au lăsat, iar expresia ochilor s-a transformat într-una ternă și dezamăgită.

După care a deschis gura și a răcnit, și, când a făcut-o, luna și-a deschis unicul ei ochi și a răcnit împreună cu el.

Ochiul lunii era înroșit și umflat, un sac de puroi cu un iris în mijloc. Gura îi era o lacrimă sfâșiată în noapte. Vocea îi era vocea lui Manx, atât de amplificată, încât era aproape asurzitoare:

„PUNEȚI MÂNA PE EA! *OMORÂ ȚI-O*! A VENIT AICI CA SĂ ANIHILEZE

CRĂCIUNUL! OMORÂȚI-O *ACUM*!“

Malul s-a cutremurat. Crengile acelui brad enorm de Crăciun s-au zdruncinat în întuneric. Vic a pierdut controlul pe frână, iar Triumph-ul a sărit înainte alți cincisprezece centimetri. Rucsacul plin cu ANFO a alunecat din poala ei și a căzut pe piatra cubică.

Sub răcnetul lunii, clădirile au început să se zguduie. Vic nu mai trecuse niciodată prin experiența unui cutremur și n-a putut să se abțină, iar teroarea era un lucru fără rost care se afla sub nivelul gândurilor conștiente. Luna a început să urle – doar *să urle* – într-un răcnet nearticulat de furie care a forțat fulgii de zăpadă aflați în cădere să se împrăștie și să se învolbureze.

Fata grăsuță a făcut un pas mai mare și și-a aruncat toporul către Vic, ca un apache într-un film western. Muchia tocită și grea a pocnit-o pe Vic în genunchiul stâng. Durerea a fost dincolo de orice.

Mâna lui Vic s-a ridicat încă o dată de pe frână, iar Triumph-ul a sărit din nou în față. Ghiozdanul nu a rămas totuși în urmă, târât fiind de Triumph. O bretea se prinsese de pedala din spate, pe care Lou o lăsase jos atunci când se cocoțase pe motocicletă. Lou Carmody, ca de obicei, venise în ajutor. Ea încă mai avea ANFO-ul, chiar dacă nu îi era la îndemână.

ANFO. Ținea acum un singur pachet de ANFO, strâns la piept cu mâna stângă, cu declanșatorul probabil ticăindu-și secundele. Nu că făcea în realitate vreun ticăit sau vreun alt sunet care să sugereze că funcționează.

Azvârle-l, s-a gândit ea. *Undeva unde să-i arăți câtă pagubă poți face cu chestiile astea micuțe.*

Copiii au șarjat înspre ea. Au venit în goană din spatele copacului, revărsându-se de-a lungul pavajului. A auzit în urma ei apăsarea ușoară a pașilor. L-a căutat pe Wayne din priviri și a văzut cum fata înaltă încă îl mai ținea strâns. Erau lângă Wraith, cu fata în spate, cu un braț petrecut ușor pe după pieptul lui. În cealaltă mână avea cuțitul crestat, pe care Vic știa că l-ar folosi – pe Wayne – înainte de a-i da drumul.

În secunda următoare, un copil a plonjat, aruncându-și trupul în ea. Vic a smucit accelerația. Triumph-ul a percutat înainte, iar copilul a ratat-o pe de-a întregul, căzând pe drum pe stomac. Ghiozdanul plin cu ANFO a făcut salturi pe piatra cubică acoperită de zăpadă, prins de pedala din spate.

Vic și-a îndreptat motocicleta direct către Rolls-Royce, de parcă ar fi intenționat să îl lovească din plin. Manx a apucat pe fata mai mică – Lorrie? – și s-au ghemuit pe după ușa din spate, gestul protector al oricărui tată. În acel gest, Vic a înțeles lucruri. Indiferent ce deveniseră

copiii, indiferent ce le făcuse el, o făcuse pentru a-i ține în siguranță, pentru a-i feri de la a fi călcați de trecerea vieții. El credea din tot sufletul în propria decență a faptelor sale. La fel era cu orice monstru, a presupus Vic.

Ea a apăsat pe frână, strângând din dinți pentru a-și înfrâna durerea feroce și pulsatilă din genunchiul stâng, și a împins manșoanele, iar motocicleta s-a aplecat cu aproape nouăzeci de grade. În spatele ei era un șir de copii – doisprezece, alergând după ea. A băgat iarăși viteză, și Triumph-ul a huruit către ei, iar majoritatea s-au împrăștiat ca frunzele uscate într-un uragan.

Unul, totuși, o fată mlădioasă într-o cămașă de noapte roz, s-a ghemuit și a rămas în calea lui Vic. Vic și-ar fi dorit să treacă fix prin ea, să o calce pe bestia nenorocită, însă a răsucit manșoanele în ultimul moment, încercând să o ocolească. Nu putea să o facă, nu putea să calce un copil.

Motocicleta s-a clătinat periculos peste pavajul de piatră alunecos și a pierdut din viteză și, dintr-o dată, fata a ajuns pe motocicletă. Ghearele ei – erau, zău, ghearele unei babe, cu unghii lungi și zimțate – au apucat piciorul lui Vic, iar fata s-a cocoțat singură pe locul din spate.

Vic a accelerat încă o dată, iar motocicleta a sărit înainte, prinzând viteză în timp ce se smucea în jurul giratoriului.

Fata de pe șa scotea zgomote, sunete sugrumate, mârâite, ca ale unui câine. O mână i-a trecut peste talia lui Vic, iar Vic mai că nu a țipat de la răceala pielii ei, o răceală atât de intensă, că ardea.

În cealaltă mână, fata strângea un lanț lung, pe care l-a înălțat și l-a coborât peste genunchiul stâng al lui Vic, de parcă ar fi știut exact unde ar provoca cea mai mare durere. Sub rotula lui Vic a șfichiuit o petardă, iar ea a icnit și și-a împins în spate umărul. Umărul a lovit-o pe fată în fața ei palidă, cu acea piele de email crăpat.

Fata a scos un țipăt – un sunet strangulat și spart – și Vic a aruncat o privire scurtă în spate, iar inima i s-a contorsionat bolnavă și a pierdut imediat controlul Triumph-ului.

Chipul drăguț al fetei s-a deformat, cu buzele întinzându-se larg, gura semănându-i acum cu cea a unui vierme plat, o cavitate roz zdrelită încercuită de dinți care duceau tocmai până în gâtlej. Limba îi era neagră și respirația îi putea a carne putredă. Și-a deschis gura până ce a devenit suficient de largă încât să înghită un braț întreg, apoi a mușcat din umărul lui Vic.

A fost ca și cum ar fi fost frezată de o drujbă. Mâneca tricoului lui Vic și pielea de dedesubt s-au transformat într-o masă diformă însângerată.

Motocicleta a căzut pe partea dreaptă, a izbit pământul cu un jet de

scântei și a alunecat scârțâind de-a lungul pietrei cubice. Vic nu și-a dat seama dacă sărise sau fusese proiectată, doar a conștientizat faptul că era deja doborâtă de pe motor și se rostogolea înspre cărămizi.

„E JOS, E JOS, TĂIAȚI-O, OMORÂȚI-O!“

a strigat luna, iar pământul s-a cutremurat sub ea, ca și cum un convoi de tiruri bubuia în jur.

Ea a rămas pe spate, cu brațele în sus și capul pe pietre. S-a holbat la galioanele argintii ale norilor de deasupra *(urnește-te)*.

Vic a încercat să contorizeze cât de rău e rănită. Nu-și mai putea simți deloc piciorul stâng *(urnește-te)*.

Șoldul stâng se simțea răzuit și umflat. Și-a ridicat capul un pic, iar universul din jur s-a prăbușit peste ea cu o iuțeală amețitoare *(urnește-te, urnește-te)*.

A clipit, iar pentru o secundă cerul s-a umplut nu cu nori, ci cu zgomot alb, static, o pală furioasă de particule negre și albe *(URNEȘTE-TE)*.

S-a ridicat în coate și s-a uitat în stânga ei. Triumph-ul o dusese pe jumătate de-a lungul cercului, către una dintre străzile care se bifurcau înspre parcul de distracții. A privit dincolo de giratoriu și a văzut copii – un grup de vreo cincizeci, poate – venind în valuri din întuneric, într-o goană tăcută. Mai departe era copacul înalt cât o clădire de zece etaje, iar și mai departe erau Wraith-ul și Wayne.

Din cer, luna sclipea în jos către ea, cu ochiul ei oribil, injectat, bulbucat.

„FOARFECĂ-PENTRU-TERCHEA-BERCHEA! FOARFECĂ-PENTRU-*TÂRFĂ*!“

a zbierat luna. Însă pentru o clipă a dispărut vederii, asemenea unui televizor rămas între canale. Cerul s-a transformat într-un haos de zgomot alb. Vic a putut și să îl audă hâșâind.

URNEȘTE-TE, s-a gândit, după care s-a trezit dintr-o dată în picioare, apucând motocicleta de ghidoane. Și-a pus toată greutatea contra ei, țipând atunci când un nou junghi de durere sfâșietoare i-a străbătut genunchiul stâng și șoldul.

Fetița cu gura de vierme fusese proiectată în ușa unui magazin dintr-un colț: Costumele de Carnaval ale lui Charlie! Lucrul acela – *ea* – era proptită de ușă, scuturând din cap ca și cum ar fi vrut să dea ceva de pe ea. Vic a observat că pachetul de plastic alb cu ANFO nimerise, cumva, între gleznele fetei.

ANFO, s-a gândit Vic – cuvântul căpătase însușirea unei mantre – și s-a întins și a apucat ghiozdanul, încă agățat de pedala din spate. L-a eliberat din prinsoare, și l-a petrecut pe umăr și a pus un picior peste motocicletă.

Copiii care goneau către ea ar fi trebuit să urle sau să bată darabana războiului sau ceva, dar se apropiau într-o fugă tăcută, un torent venind dinspre cercul înzăpezit din centru și revărsându-se de-a lungul pietrei cubice. Vic a sărit pe demaraj.

Triumph-ul a tușit, fără rezultat.

A sărit încă o dată. Una dintre țevile de eșapament, care acum era desprinsă complet și se balansa peste pavaj, a pufăit cu un suflu apos, dar motorul a scos numai un sunet obosit, gâtuit și a murit.

O piatră i-a lovit ceafa, iar în spatele ochilor a explodat un fulger negru. Când privirea i s-a limpezit, cerul era din nou cuprins de purici – pentru un moment –, apoi s-a încețoșat și s-a recalibrat sub forma norilor și a întunericului. A lovit demarajul.

A auzit pinioanele zbârnâind, refuzând să muște dinții, renunțând într-un final.

Primul copil a ajuns la ea. Nu avea niciun fel de armă la el – poate că fusese cel care aruncase piatra –, însă falca îi era larg desfăcută, deschizându-se într-o grotă rozalie dezgustătoare umplută de rânduri și rânduri de dinți. Și-a încleștat gura pe piciorul ei dezgolit. Dinți ca niște cârlige de pescuit i-au străpuns carnea, penetrând mușchii.

Vic a urlat de durere și a lovit cu piciorul drept, ca să se scuture de băiat. Călcâiul ei a lovit demarajul, iar motorul a izbucnit la viață. A apucat accelerația, iar motocicleta s-a înfipt în față. Băiatul a fost culcat la pământ, întins pe piatră, lăsat în urmă.

S-a uitat peste umărul stâng în timp ce a intrat în viteză pe drumul lateral, către Sania Montagne Russes și Caruselul-Renilor.

Douăzeci, treizeci, poate patruzeci de copii au alergat pe stradă după ea, mulți desculți, tălpile pleoscăind pe pavaj.

Copilul care fusese proiectat în ușile magazinului Costumele de Carnaval ale lui Charlie era acum în picioare. S-a aplecat în față și a luat pachetul de plastic alb cu ANFO.

A urmat o străfulgerare albă.

Detonația a făcut aerul să se onduleze și să se deformeze de la căldură, iar Vic a crezut pentru o secundă că îi va ridica motocicleta de pe drum și o va arunca prin aer.

Toate ferestrele de pe stradă au explodat. Străfulgerarea albă a devenit o flamă uriașă rotundă. Magazinul Costumele de Carnaval ale lui Charlie s-a curbat în sine și s-a expandat apoi într-o avalanșă de cărămizi în flăcări și o furtună de sticlă sclipitoare și pulverizată. Focul a erupt de-a lungul străzii, a ridicat vreo duzină de copii de parcă ar fi fost niște bețigașe și i-a silit în noapte. Pietrele cubice au sărit din pavaj și s-au proiectat în aer.

Luna și-a deschis gura ca să țipe îngrozită, ochiul ei unic holbat de furie – apoi unda de șoc a lovit cerul fals și întreaga tevatură a vălurit, ca o imagine reflectată într-o oglindă de carnaval. Luna și stelele și norii s-au dizolvat într-un câmp de zăpadă electrică albă. Suflul s-a întins de-a lungul străzii. Clădirile s-au zdruncinat. Vic a inhalat o gură plină de aer fierbinte, fum de combustibil diesel și praf de cărămidă. După care urmările învolburate ale exploziei s-au stins, iar cerul a sclipit înapoi în ființă.

Luna a urlat și a urlat, cu sunete aproape la fel de acerbe și de violente ca însăși detonația.

Ea a accelerat pe lângă un coridor de oglinzi, a trecut de un atelier de ceară și a ajuns la caruselul luminat și rotindu-se, unde renii de lemn se balansau în loc de cai. Acolo, a apăsat frâna și a oprit brusc motocicleta. Părul îi era încrețit de la căldura exploziei. Inima îi bătea iute în piept.

A privit în spate, către molozul care fusese piața. A avut nevoie de un moment de respiro pentru a înregistra – a accepta – ceea ce vedea. Mai întâi un copil, apoi un altul, apoi un al treilea au ieșit din fum, îndreptându-se pe drum în jos și după ea. Unul dintre ei încă mai fumega, cu părul pârjolit. Alții stăteau în picioare de-a lungul străzii. Vic a văzut un băiat care își scotea grijuliu cioburi din păr. Ar fi trebuit să fie mort, fusese prins și aruncat într-un perete de cărămidă, fiecare oscior din trupul lui ar fi trebuit să fi fost zdrobit, însă iată-l, punându-se pe picioare, iar Vic a descoperit că mintea ei epuizată nu era pe de-a întregul surprinsă de această desfășurare de evenimente. Copiii prinși în explozie fuseseră, bineînțeles, deja morți înainte ca bomba să detoneze. Nu erau cu *mai mult* morți acum – sau mai puțin hotărâți să vină după ea.

A azvârlit rucsacul pe spinare și a continuat să meargă, dincolo de Caruselul-Renilor și alți câțiva zeci de metri către partea din spate a parcului de distracții și către marea Sanie Montagne Russes.

Aceasta funcționa goală, căruțele făcute să arate precum niște sănii roșii plonjând și huruind pe șine, prăvălindu-se și ridicându-se în noapte. Era un rollercoaster de modă veche, de genul celor care fuseseră populare în anii '30, construit în întregime din lemn. Intrarea era un chip imens, luminos, de Moș Crăciun – treceai prin gura lui.

Vic a scos un alt pachet de ANFO, a potrivit cronometrul pentru cinci minute și l-a aruncat printre fălcile distanțate ale Moșului. Era pe cale să plece când s-a nimerit să se uite în sus la rollercoaster și a văzut corpurile mumificate: o duzină de bărbați și femei crucificați, cu pielea înnegrită și ofilită, ochii dispăruți și hainele mizerabile, niște cârpe înghețate. O femeie cu indispensabili roz care țipa anul 1984 fusese dezgolită până la talie; de sânii ei perforați atârnau ornamente de

Crăciun. Mai era un bărbat veștejit în pantaloni de jeans și o haină groasă, cu o barbă care amintea de Hristos, cu o cunună de vâsc pe creștet în loc de coroană de țepi.

Vic încă se mai holba la cadavre atunci când un copil a ieșit din întuneric și i-a înfipt un cuțit de bucătărie în șale.

N-avea cum să fie mai mare de zece ani, iar obrajii îi erau voioși, cu un zâmbet dulce și încântător. Era desculț, purta o salopetă și o cămașă în carouri, iar cu șuvițele lui blonde și ochii senini era un Tom Sawyer perfect. Cuțitul s-a împlântat până la prăsea, afundându-se în mușchi, în țesutul arcuit de sub și probabil perforând un intestin. Ea a simțit o durere total diferită de orice experimentase vreodată, un spasm ascuțit și afurisit în măruntaie, și s-a gândit, cu o surprindere suprarealistă, *Tocmai ce m-a omorât. Tocmai ce-am murit.*

Tom Sawyer a scos cuțitul și a surâs vesel. Propriul ei fiu nu râsese niciodată cu o asemenea plăcere. Nu își dădea seama de unde ieșise copilul. Părea să se fi materializat din nimic; noaptea se îngroșase și făcuse un copil.

— Vreau să mă joc cu tine, a zis el. Stai și joacă-te foarfecă-pentru-terchea-berchea.

L-ar fi putut lovi, i-ar fi putut da cu cotul, l-ar fi putut pocni cu piciorul, orice. În schimb, ea a băgat viteză în motocicletă și doar s-a îndepărtat. El a pășit în lături și a privit-o cum pleacă, încă ținând lama în mână, umezită și lucioasă de la sângele ei. Și încă mai zâmbea, deși ochii îi erau nedumeriți, cu fruntea încruntată confuz, de parcă s-ar fi întrebat *Oare am făcut eu ceva greșit?*

Temporizatoarele erau imprecise. Primul pachet de ANFO fusese setat să se declanșeze la ceea ce ea estimase a fi cinci minute, însă durase aproape zece. Setase perioada pentru ANFO-ul de la Sania Montagne Russes exact la fel și ar fi trebuit să aibă suficient timp ca să se distanțeze în siguranță. Dar când a ajuns la numai treizeci de metri depărtare, a răbufnit. Pământul s-a încovoiat sub ea, părând să se rostogolească precum un val. S-a simțit de parcă însuși aerul era clocotit. Motocicleta s-a împleticit în față, suflarea ca de cuptor vuind peste umerii ei, peste spinare. A simțit un junghi proaspăt de durere extrem de intensă în abdomen, ca și cum ar fi fost străpunsă din nou și din nou.

Sania Montagne Russes s-a prăbușit sub propria greutate ca un maldăr de surcele strivite și bubuind. Una dintre căruțe s-a desprins de pe șine și a croit în noapte, un proiectil de flăcări care a planat prin întuneric și s-a lovit de Caruselul-Renilor. Ea s-a uitat în spate la timp ca să vadă cum se ridică un nor ciupercă de flamă și fum negru pe măsură ce Sania Montagne Russes a făcut implozie.

Și-a ferit privirea, a repornit motocicleta și a ocolit capul unui ren de lemn arzând, un mănunchi de coarne fărâmițate. A tăiat pe o altă stradă secundară, una despre care a presupus că o va duce înapoi la sensul giratoriu. În gură a simțit un gust amar. A scuipat sânge.

Sunt pe moarte, s-a gândit, cu un calm surprinzător.

A încetinit un pic abia la picioarele marii roți Ferris. Era o construcție minunată, cu o mie de luminițe albăstrui de basm aliniate de-a lungul brațelor de treizeci de metri. Cabine suficient de încăpătoare pentru peste zece persoane fiecare, cu geamuri fumurii și lămpi pe gaze sclipind înăuntru, se roteau feeric.

Vic a luat un alt pachet de ANFO, a potrivit cronometrul pentru cinci minute, mai mult sau mai puțin, și l-a ridicat. L-a agățat de o spiță a roții, înspre corpul central. Gândurile lui Vic s-au îndreptat către Raleigh Tuff Burner-ul ei, la felul în care roțile zumzăiau și la cât de mult iubea ea luminile toamnei din New England. Nu se va mai întoarce acolo. Nu va mai vedea niciodată acea lumină. Gura ei continua să se umple de sânge. Acum, *stătea* în sânge. Senzația de înjunghiere revenea repetat în șold. Numai că nu durea în sens convențional. Ceea ce experimenta era o senzație de durere, dar mai era, asemenea chinurilor facerii, și o experiență mult mai intensă de suferință, senzația că ceva imposibil e pe cale să devină posibil, că era pe cale să finalizeze o sarcină copleșitoare.

A continuat să meargă și a ajuns curând la zona cercului central.

Costumele de Carnaval ale lui Charlie – un cub solid în flăcări, greu de recunoscut drept o clădire – se afla într-un colț, la șaizeci, șaptezeci de metri. De cealaltă parte a marelui pom de Crăciun era parcat Rolls-Royce-ul. I-a putut zări pe sub ramuri sclipirea farurilor înalte. Nu a încetinit, ci a înaintat direct către brad. A lăsat să îi alunece rucsacul de pe umăr. A scotocit în el, cu mâna liberă pe ghidon, a găsit ultimul pachet de ANFO pregătit cu cronometru, a răsucit limbile și a apăsat butonul de pornire.

Pneul din față a patinat peste curbura joasă a unei pietre, iar ea a căzut cu un bufnet pe iarba presărată cu zăpadă. Întunericul s-a închegat în siluete, copiii apărând în fața ei. Nu era deloc sigură că se vor da la o parte, gândindu-se că va fi nevoită să își sape drum prin ei.

În jur s-a ridicat o lumină, o izbucnire imensă de radiere roșie, și pentru o clipă și-a putut percepe propria umbră, improbabil de lungă, gonind înaintea ei. Contururile copiilor au format o linie franjurată, inegală, păpuși reci în pijamale pătate de sânge, creaturi înarmate cu scânduri rupte, cuțite, ciocane și foarfeci.

Întreaga atmosferă s-a umplut de urlet și de scrâșnet de metal contorsionat. Zăpada a biciuit împrejur, iar copiii au fost trântiți pe jos

de unda de șoc. În spatele ei, roata Ferris a erupt într-un jet de flăcări, și marele cerc s-a prăbușit imediat, căzând de pe suporturi. Impactul a zguduit întreaga lume și a răsturnat cerul peste Tărâmul Crăciunului, readucându-l la o stare de agitație de purici statici. Ramurile imensului brad s-au înfipt cu ghearele în noapte cu un fel de isterie, ca un gigant luptând pentru viața sa.

Vic a navigat printre crăcile sălbatice și infirme. A împins rucsacul din poală și l-a proptit de trunchi – cadoul ei de Crăciun pentru Charles Talent Manx.

În urma ei, roata Ferris s-a învârtit peste oraș cu un sunet reverberat de fier măcinând piatra. Apoi, asemenea unei monede care s-a rostogolit pe o masă și și-a pierdut inerția, s-a înclinat pe o parte și a căzut peste o pereche de clădiri.

Mai departe de roata Ferris prăbușită, dincolo de ruina Saniei Montagne Russes, o banchiză uriașă de zăpadă desprinsă de pe culmile muntelui înalt și întunecat a început să coboare pe spinarea Tărâmului Crăciunului. În ciuda tuturor zgomotelor asurzitoare și a exploziilor și a clădirilor prăbușindu-se, sunetul a fost ca niciun altul. Era cumva mai mult de un simplu sunet, era o vibrație percepută adânc în miezul oaselor. O vijelie de zăpadă a lovit turnurile și bizarele magazine din capătul îndepărtat al parcului de distracții. Au fost anihilate. Pereți de stânci colorate au plesnit în calea avalanșei și au fost acoperiți prompt. Partea din spate a orășelului s-a năruit în sine și a dispărut în talazul tulburat al zăpezii, un val de flux suficient de adânc și de lat încât să înghită întreg Tărâmul Crăciunului. Malul s-a scuturat atât de violent, că Vic s-a întrebat dacă nu cumva ar putea despica tot piscul de munte, aruncând întreg parcul în... ce? Deșertăciunea care aștepta dincolo de imaginația strâmtă a lui Charlie Manx. Canioanele înguste ale drumurilor s-au umplut cu un potop alb, înalt cât să înghită orice înaintea lui. Avalanșa nu numai că s-a pogorât asupra Tărâmului Crăciunului, ci l-a *șters*.

Pe măsură ce Triumph-ul o purta de-a lungul giratoriului, Wraith-ul s-a ivit vederii. Stătea acoperit de o peliculă de praf, cu motorul murmurând și farurile luminând aerul cuprins de particule fine, un miliard de granule de cenușă, nea și piatră învârtindu-se în turbionul fierbinte și scânteiat al curenților de aer. Vic a zărit-o pe fata cea mică a lui Charlie Manx, cea numită Lorrie, pe scaunul pasagerului, uitându-se atentă pe geam, către bezna sosită brusc. Luminile Tărâmului Crăciunului au clipit câteva ultime moment și s-au stins, toate, iar singura sursă de iluminare a rămas freamătul de static șuierând deasupra.

Wayne se afla lângă portbagajul deschis, zbătându-se să se elibereze de fată, cea numită Millie. Millie s-a agățat de el din spate, cu un braț trecut peste pieptul lui și cu pumnul strângându-i tricoul murdar. În cealaltă mână avea acel cuțit ciudat. Încerca să-l ridice și să i-l înfigă în gât, dar el i-a sucit încheietura, păstrând lama coborâtă, iar fața i s-a îndepărtat de muchia ascuțită.

— Trebuie să faci ce vrea Tati! a strigat ea. Trebuie să intri în portbagaj! Te-ai lamentat destul!

Și Manx. Manx era în mișcare. Fusese lângă portiera de la șofer, băgând-o pe prețioasa lui Lorrie în mașină, însă acum pășea pe terenul nesigur, balansându-și ciocanul lui argintiu și părând un soldat în pardesiul lui de legionar, cu nasturii închiși până sus. La colțul fălcii îi zvâcneau mușchii.

— Lasă-l, Millie! Nu mai e timp! a răcnit el la ea. Lasă-l și hai să mergem!

Millie și-a împlântat dinții ei ca de vierme uriaș în urechea lui Wayne. Wayne a țipat și s-a zbătut și și-a smucit capul, iar lobul urechii și-a luat la revedere de la restul corpului său. S-a ghemuit și a făcut în același timp o piruetă caraghioasă și a ieșit din tricou, lăsând-o pe Millie agățată de o cârpă inutilă și pătată de sânge.

— Of, mama! Of, mama! Of... a strigat Wayne, într-o expresie care însemna același lucru spusă și direct, și invers.

A făcut doi pași alergați, a alunecat pe zăpadă și a căzut în patru labe pe drum.

Iar praful alb s-a ridicat în aer. Și întunericul a fost scuturat de focuri de artilerie, blocuri de piatră prăbușindu-se sub forma a și mai multor pietre, o sută cincizeci de mii de tone de zăpadă, întreaga zăpadă pe care o văzuse și și-o imaginase vreodată Charlie Manx, venind în goană către ei, aplatizând totul în cale.

Manx a pășit agale, la șase pași de Wayne, ridicându-și deja brațul ca să lase ciocanul argintiu peste creștetul lui Wayne. Fusese conceput pentru a sfărâma cranii, iar cel al lui Wayne ar fi fost o joacă de copii.

— Dă-te din calea mea, Charlie! a urlat Vic.

Manx s-a întors pe jumătate când ea a trecut repede pe lângă el. Suflul trecerii ei l-a prins și l-a rotit, trimițându-l împleticit pe călcâie, în spate.

Apoi ultimele pachete de ANFO, rucsacul cu ce mai rămăsese din ele, au explodat sub pom și au părut să coboare în hău întreaga lume.

Bulevardul Jeleului cu Zahăr

Un scâncet ascuțit.

Un talmeş-balmeş de praf și de fărâme de scântei.

Universul s-a înfășurat singur într-un plic al tăcerii, în care singurul sunet era un huruit leneș, nu mult diferit de cel al alarmelor de avertizare publică.

Timpul s-a potolit, curgând cu lentoarea cleioasă a siropului picurând de pe buza sticlei sale.

Vic a survolat imaginile ruinelor și a privit cum o bucată de copac în flăcări de mărimea unui Cadillac ricoșează în fața ei, părând să se deplaseze la doar o cincime din viteza reală.

În viscolul mut al molozului – un fum rozaliu spiralat –, Vic l-a scăpat din ochi pe Charlie Manx și mașina sa. A perceput doar vag cum Wayne s-a împins din patru membre, ca un atlet plecând din bloc-start. Fata cu părul lung roșcat se afla în spatele lui cu cuțitul, ținându-l acum strâns în ambele mâini. Pământul s-a cutremurat și a dezechilibrat-o, trimițând-o în zidul de piatră de la marginea prăpastiei.

Vic și-a croit drum pe după fată. Copilul, Millie, și-a întors capul ca s-o privească pe Vic cum trece, gura ei căscată, de vierme, având o expresie de furie necontrolată, rândurile de dinți măcinând înăuntrul gâtului. Fata s-a împins în zid, iar pe măsură ce-o făcea acesta a cedat și a luat-o cu el. Vic a văzut-o cum se împleticește către nimic, căzând în lumina de zgomot alb.

Urechile lui Vic au țiuit. Spera că reușise totuși să contureze sunetele, încât vocea ei să-l strige pe Wayne. El a alergat către ea – o fugă oarbă și surdă – și nu s-a mai uitat în urmă.

Triumph-ul a purtat-o lângă băiat. Ea s-a răsucit din talie și s-a întins apucându-l de turul pantalonilor scurți, cocoțându-l în spatele motocicletei, fără să încetinească. Avea timp berechet ca să termine mișcarea. Totul se deplasa cu o așa de mare lentoare și tăcere, încât ar fi

putut număra fiecare pană de cenușă plutind în aer. Rinichiul ei perforat s-a contorsionat într-un junghi, de la gestul ei smucit, dar Vic, care acum murea repede, nu s-a lăsat perturbată.

Focurile se pogorau din cer în rafale.

Undeva în urma ei, zăpada a sute de ierni a sufocat Tărâmul Crăciunului, o pernă apăsată peste fața unui om cu o boală terminală.

Se simțise bine să fie ținută în brațe de Lou Carmody, să îi miroasă parfumul de brad și de garaj, și chiar mai bine să aibă din nou brațele propriului fiu în jurul ei, strânse pe talie.

În bezna placidă și apocaliptică măcar nu se mai auzea nicio muzică de Crăciun. Și cât mai ura ea muzica de Crăciun! Mereu o făcuse.

Un alt trunchi de copac arzând a căzut în dreapta ei, lovind pavajul de piatră și explodând, împroșcând cărbuni de mărimea unor platouri. O schijă ca o săgeată, lungă cât antebrațul lui Vic, a șuierat prin aer și i-a zdrelit fruntea deasupra sprâncenei drepte. Ea nu a simțit-o, deși a văzut-o cum îi trece prin fața ochilor.

A băgat fără efort Triumph-ul în viteza a patra.

Fiul ei a strâns-o și mai tare. Rinichiul i-a pulsat încă o dată. Băiatul îi storcea viața, și era un sentiment plăcut.

Și-a pus mâna ei stângă peste cele două mâini ale lui, împreunate în dreptul buricului. I-a mângâiat podul palmelor micuțe. El încă mai era al ei. Știa pentru că pielea îi era caldă, nu înghețată și moartă, asemenea vampirilor de-un cot ai lui Charlie Manx. El va fi întotdeauna al ei. Era aur, iar aurul nu se tocește niciodată.

NOS4A2 a plonjat din păcura umflată din spatele ei. În tăcerea stinsă și rigidă, l-a auzit, a auzit urletul inuman, un răcnet de ură compus la milimetru, articulat perfect. Cauciucurile mașinii îl purtau în trepidații de-a lungul pietrișului măcinat. Farurile sale făceau colbul – furtuna de particule în suspensie – să strălucească asemenea unui torent de diamante. Manx era aplecat deasupra volanului și avea geamul dat jos.

— O SĂ TE CĂSĂPESC, CURVĂ MIZERABILĂ! a strigat el, iar ea l-a auzit, deși distant, ca o șoaptă în ecoul unei cochilii. O SĂ TE CALC, VĂ CALC PE AMÂNDOI! MI-AI UCIS PE TOȚI AI MEI, ACUM O SĂ ȚI-L UCID ȘI EU PE-AL TĂU!

Bara mașinii i-a atins roata din spate și a împins Triumph-ul. Ghidoanele s-au scuturat, încercând să scape strânsorii ei. Ea le-a ținut ferm. Dacă nu ar fi făcut-o, roata din față ar fi virat puternic într-o parte sau într-alta, iar motocicleta i-ar fi aruncat, și Wraith-ul i-ar fi zdrobit sub pneurile sale.

Bara frontală a Wraith-ului a izbit din nou în ei. A fost îmbrâncită înainte, brutal, fruntea fiindu-i gata să lovească ghidoanele.

Când și-a ridicat bărbia și a privit în sus, Podul Căii Mai Scurte se afla acolo, cu gura sa neagră în ceața ca de vată de zahăr. Ea a expirat adânc, prelung, și aproape că s-a înfiorat de ușurare. Podul încă mai era acolo și o va duce departe de acest loc, înapoi către unde avea nevoie să ajungă. Umbrele care o așteptau înăuntru erau, în calea lor, la fel de reconfortante ca mâna rece a mamei ei peste fruntea-i cuprinsă de febră. Îi era dor de mama ei, și de tatăl ei, și de Lou, și îi părea rău că nu avuseseră parte de mai mult timp împreună. I se părea că vor fi cu toții, nu numai Lou, de partea cealaltă a podului, așteptând-o să coboare de pe motocicletă și să cadă în brațele lor.

Triumph-ul s-a zdruncinat pe pod, peste pragul de lemn, și a început să se hurducăie de scânduri. În stânga ei a zărit vopseaua cu spray verde atât de familiară, cu trei litere inegale: LOU →.

Wraith-ul a pocnit și el lemnul podului, a lovit vechea bicicletă Raleigh și a proiectat-o în aer, șuierând pe lângă Vic, undeva în dreapta ei. Zăpada i-a urmat cu vuiet, o rafală nimicitoare înghițind capătul îndepărtat al podului și înfășurându-l ca un dop de plută împins într-o sticlă.

— PIZDĂ TATUATĂ! a urlat Charlie Manx, vocea lui răsunând cu ecou în vastul spațiu scobit. CUUUR'Ă TATUATĂ!

Bara mașinii a izbit iarăși spatele Triumph-ului. Motocicleta s-a înclinat spre dreapta, iar umărul lui Vic a pocnit peretele cu o așa forță, că aproape a fost aruncată de pe șa. Placa de lemn s-a sfărâmat, lăsând vederii staticul furios de dincolo. Calea Mai Scurtă zăngănea și se smucea.

— Lilieci, mama, a spus Wayne, cu o voce slabă, vocea unui copil mai tânăr și mai mic. Uite ce de lilieci.

Aerul s-a umplut de lilieci, scuturați din tavan. Se roteau și se luau la întrecere într-o vijelie cuprinsă de panică, și Vic și-a lăsat mai în jos creștetul, zburând chiar printre ei. Unul a lovit-o în piept și i-a căzut în poală, bătând frenetic din aripi și urcând în cele din urmă înapoi în aer. Un altul i-a șters fața cu o aripă palpabilă. Avea o căldură tandră, intimă, feminină.

— Nu-ți fie teamă, i-a zis Vic. Nu-ți vor face rău. Tu ești Bruce Wayne! Toți liliecii de aici îți sunt alături, puștiule.

— Da, a căzut Wayne de acord. Da. Eu sunt Bruce Wayne. Îmi aduc aminte.

De parcă uitase de ceva timp. Poate că într-adevăr o făcuse.

Vic a aruncat o privire în spate și a văzut cum un liliac pocnește parbrizul Wraith-ului, cu o forță suficient de mare încât să provoace în sticlă o pânză de păianjen, direct în raza vizuală a lui Charlie Manx. Un al

doilea liliac s-a zdrobit în cealaltă parte a parbrizului, împroșcând sânge și blană. A rămas prins într-unul dintre ștergătoare, zvâcnind convulsiv dintr-o aripă. Un al treilea și un al patrulea au izbit geamul, au ricoșat și au revenit în zbor către întuneric.

Manx a urlat și a urlat în continuu, cu o intonație nu de teamă, ci de frustrare. Vic nu-și dorea să audă cealaltă voce din automobil, vocea copilei – „Nu, Tati, prea repede, Tati!“ – însă tot a auzit-o, sunetele amplificându-se și fiind purtate mai departe în spațiul închistat al podului.

Wraith-ul a patinat pe traiectorie, înclinându-se către stânga, iar bara din față a lovit peretele și a distrus o bucată de un metru, dezvăluind puricii statici șuierând de partea cealaltă, un hău dincolo de gânduri.

Manx a tras de volan, iar Wraith-ul a plonjat de-a latul podului, către dreapta, lovind și peretele acela. Zgomotul scândurilor plesnite și despicate a semănat cu răpăitul unei mitraliere. Lemnele au explodat și s-au fragmentat sub siajul mașinii. Un mănunchi de lilieci a intrat în parbriz, flambându-l în interior. Au urmat alți și alți lilieci, înfășurând cabina și repezindu-se la capetele lui Manx și ale copilului său. Fetița a început să strige. Manx a dat drumul volanului, încercând să-i alunge.

— Plecați! Plecați de lângă mine, creaturi îngrozitoare! a țipat el.

Apoi ce a rostit nu au mai fost cuvinte, doar țipete.

Vic a împins pe accelerație, iar motocicleta s-a lansat într-o cursă și mai nebună, gonind pe lungimea podului, prin întunericul răscolit de lilieci. A gonit către ieșire, cu șaptezeci, optzeci, o sută la oră, decolând ca o rachetă.

În spatele ei, partea frontală a Wraith-ului s-a prăbușit prin podeaua podului. Partea din spate a Rolls-Royce-ului s-a ridicat în aer. Manx a alunecat înainte, către volanul său, cu gura deschisă într-un urlet înfricoșat.

— Nu! i s-a părut lui Vic că strigă el.

Sau, poate... poate că fusese *Nea!*

Wraith-ul a căzut în nea, în răcnetul alb, sfâșiind podul pe măsură ce percuta în abis. Podul Căii Mai Scurte a părut să se *plieze* în centru, iar Vic a ajuns dintr-o dată să gonească la deal în jos. Construcția s-a strâns în mijloc, cu ambele capete ridicate, de parcă podul încerca să se închidă asemenea unei cărți, un roman care ajunsese la sfârșit, o poveste pe care atât cititorul, cât și autorul erau pe cale să o lase deoparte.

NOS4A2 a căzut prin podeaua degradată, putrezită a podului, prăvălindu-se în lumina turbată albă și în șuierul de static, afundându-se trei sute de metri și treizeci și șase de ani, căzând prin timp și lovind Râul Merrimack în 1986, unde s-a zdrobit ca o cutie de bere în timp ce a

izbit apa. Blocul motor a intrat drept prin bord și s-a împlântat în pieptul lui Manx, o inimă de fier cântărind o sută optzeci de kilograme. El a murit cu gura plină de ulei de motor. Trupul copilului care stătuse pe scaunul de alături a fost aspirat de curent și târât până în Golful Boston. Când i-a fost descoperit corpul, patru zile mai târziu, avea mai mulți lilieci morți, înecați, agățați de părul ei.

Vic a accelerat – o sută zece, o sută douăzeci. În jurul ei, liliecii au țâșnit din pod, împrăștiindu-se în noapte, toți, toate gândurile ei și amintirile și plăsmuirile și regretele: sărutându-i pieptul gol și imens al lui Lou prima oară când și-a scos el tricoul; mergând pe cursiera ei printre umbrele înverzite ale după-amiezii de august; zdrelindu-și articulațiile pumnului de carburatorul Triumph-ului în timp ce meșterește la un șurub. I-a părut bine să-i vadă cum își iau zborul, să-i vadă lăsați liberi, liberi de ea însăși, să lase libere toate gândurile, în sfârșit. Triumph-ul a ajuns la ieșire și a zburat laolaltă cu ei. Pentru o clipă, a înaintat în noapte, motocicleta planând prin întunericul înghețat. Fiul ei o ținea strâns.

Roțile au lovit pământul cu o izbitură. Vic a fost aruncată puternic peste ghidoane, iar junghiul din rinichi a devenit o senzație agonizantă. *Ține partea cu soare în sus*[74], s-a gândit ea, încetinind repede, acum, roata din față tremurând și unduind, întreaga motocicletă amenințând să îi proiecteze și să cadă cu ei. Motorul a șuierat atunci când Triumph-ul a aterizat pe pământul desfundat. Vic se reîntorsese la luminișul din pădure de unde Charlie Manx o condusese către Tărâmul Crăciunului. Iarba a biciuit frenetic pe laturile motocicletei.

A încetinit și a încetinit și a încetinit, iar motocicleta a pufnit și a murit. Ea a manevrat-o de-a curmezișul. Într-un final, Triumph-ul s-a oprit complet la limita lizierei, iar ea a putut să își întoarcă în siguranță capul ca să privească în urmă. Wayne a privit deodată cu ea, cu brațele încă strânse tare de talia ei, de parcă tot mai goneau cu peste o sută de kilometri la oră.

Peste câmp, a văzut Podul Căii Mai Scurte și o puzderie de lilieci ieșind șuvoi din el și urcând spre cerul înstelat. După care, aproape blând, intrarea în pod a căzut în sine – dintr-o dată nu a mai rămas nimic în spatele său – a dispărut cu un *poc!* înainte să lovească solul. O vibrație vagă s-a împrăștiat peste iarba înaltă.

Băiatul și mama sa au rămas pe motocicletă, holbându-se. Liliecii fremătau vag în beznă. Vic a simțit cum mintea i s-a golit, cu o ușurare imensă. Nu era convinsă că mai rămăseseră acolo, înăuntru, prea multe în afara dragostei, iar asta era suficient.

Și-a întins călcâiul pe demaraj. Triumph-ul a suspinat. Ea a încercat

încă o dată, a simțit cum înăuntrul ei se sfâșie lucruri și a scuipat o gură de sânge. A treia oară. Demarajul a refuzat să se aprindă, iar motocicleta nu a mai scos niciun sunet.

— Ce-i stricat la ea, mama? a întrebat Wayne, cu noua sa voce moale de băiețel.

Ea a balansat motocicleta între picioare, înainte și înapoi. A scârțâit scurt, însă altfel nu a scos niciun sunet. Apoi a înțeles și a început să râdă – un râset uscat, slab, dar sincer.

— Nu mai are benzină, a zis ea.

---

74. Referință la o expresie din comunitatea motocicliștilor americani, echivalentă cu „Mergi cu grijă/Drum liniștit". (Expresia completă este „Ține partea cu soare [corpul] în sus, cauciucurile sub tine".) (n. trad.)

Veniți voi toți, cei credincioși.
Octombrie

Gunbarrel

Wayne s-a trezit în prima duminică de octombrie în bătăile clopotelor de biserică răsunând în josul străzii. Tatăl lui era acolo, așezat pe marginea patului.

— Ce-ai visat? noul, aproape zveltul său tată l-a întrebat.

Wayne a scuturat din cap.

— Nu știu. Nu-mi aduc aminte, a mințit el.

— M-am gândit că poate ai visat pe mama, a zis Noul Lou. Zâmbeai.

— Atunci bănuiesc că am visat *ceva* amuzant.

— Ceva amuzant? Sau ceva bun? a întrebat Noul Lou, privindu-l cu ochii lui curioși de Nou Lou – iscoditori și luminoși. Pentru că nu sunt întotdeauna același lucru.

— Nu-mi mai aduc aminte, i-a spus Wayne.

Era mai bine să zică asta decât să spună că visase pe Brad McCauley și pe Marta Gregorski și pe ceilalți copii din Tărâmul Crăciunului. Nu că mai arăta în vreun fel a Tărâmul Crăciunului. Acum era doar Albeața. Era doar electricitatea statică furioasă a unui canal lipsit de semnal, iar copiii alergau prin ea, jucând jocuri. Jocul nopții trecute se chemase mușcă-pe-cel-mai-mic. Wayne încă mai putea să simtă gustul sângelui. Și-a petrecut limba în jurul cerului gurii lui lipicioase. În visul lui, avea mai mulți dinți.

— Iau camioneta de tractare, a zis Lou. Am ceva treabă de făcut. Vrei să vii cu mine? Nu e obligatoriu. Poate să rămână Tabitha cu tine.

— A venit? A dormit la noi?

— Nu! Nu!, a zis Lou, părând sincer surprins de o astfel de idee. Am vrut doar să spun că aș putea-o chema să treacă pe la noi.

Fruntea i s-a încruntat concentrat, apoi, după o clipă, a continuat, rostind pe un ton mai jos:

— Nu cred că m-aș simți în regulă cu asta, acum, să doarmă la noi. Cred că ar fi straniu pentru... pentru toată lumea.

Wayne s-a gândit că cea mai interesantă parte din afirmația aceea

fusese cea cu „acum“, care implica faptul că tatăl lui *s-ar putea* simți în regulă dacă dna Tabitha Hutter ar dormi peste noapte la ei, la o dată ulterioară, de decis.

Cu trei seri în urmă, ieșiseră toți de la film – mai făceau d-astea, uneori, mergeau împreună la cinema – și Wayne a privit în spate la timp ca să vadă cum tatăl lui a luat-o pe Tabitha Hutter de cot și i-a sărutat colțul buzelor. Modul în care ea și-a înclinat capul și a zâmbit încet l-a făcut pe Wayne să înțeleagă că nu era primul sărut. Era prea relaxat, prea antrenat. Apoi Tabitha l-a observat pe Wayne cum îi privește și și-a strecurat brațul din mâna lui Lou.

— Pe mine nu m-ar deranja! a zis Wayne. Știu că îți place de ea. Și mie îmi place!

Lou a spus:

— Wayne. Mama ta... mama ta a fost... Adică, să spun că mi-a fost cea mai bună prietenă nici măcar nu se *apropie* de...

— Dar acum e moartă. Și tu ar trebui să fii fericit. Ar trebui să te distrezi! a zis Wayne.

Lou l-a privit apăsat – cu o umbră de regret, s-a gândit Wayne.

— Păi, a zis Lou, doar spun că poți să rămâi aici dacă vrei. Tabitha e la câteva case mai încolo. Pot să o aduc în trei minute. N-are cum să nu-ți placă o dădacă care vine cu propriul pistol Glock.

— Nu. O să-ți țin companie. Unde-ai spus c-o să te duci?

— N-am zis, a răspuns Lou.

*****

Tabitha Hutter a trecut oricum pe la ei, neanunțată, țârâind la ușa apartamentului în timp ce Wayne încă mai era în pijamale. Mai făcea uneori d-astea, aducând croissante, pe care a precizat că e dispusă să le dea la schimb pentru niște cafea. Ar fi putut cumpăra cafea, desigur, însă a pretins că îi place cum o face Lou. Wayne știa să recunoască o scuză atunci când dădea de una. Nu era nimic special la cafeaua făcută de Lou, poate doar dacă ea era înnebunită după gustul cafelei cu aromă de WD-40.

Se transferase la biroul din Denver pentru a ajuta la investigația McQueen în curs de desfășurare – un caz în care nimeni nu fusese pus sub acuzare și nici nu va fi fost vreodată. Avea un apartament în Gunbarrel și de obicei lua masa alături de Lou și Wayne, o dată pe zi, în aparență pentru a discuta despre ce știa Lou. În majoritatea timpului, totuși, discutau despre *Urzeala tronurilor*. Lou terminase să citească primul volum chiar înainte de a intra în operația de angioplastie și bypass

gastric, care fuseseră efectuate în același timp. Tabitha Hutter a fost acolo când Lou s-a trezit în ziua următoare operației. A spus că dorea să se asigure că el va supraviețui și va avea astfel ocazia să termine de citit întreaga serie.

— Hei, copii, a zis Tabitha. Vă fofilați de mine?

— Avem o treabă de făcut, a spus Lou.

— Duminică dimineața?

— Oamenii își fut mașinile și duminicile.

Ea a căscat în podul palmei, o femeie scundă, ciufulită, într-un tricou decolorat cu Femeia Fantastică și în jeanși albaștri, fără bijuterii și fără niciun fel de accesorii. În afară de arma de calibru nouă milimetri prinsă la șold.

— Ok. Îmi faci o cană de cafea înainte să plecăm? a zis ea.

Lou a zâmbit pe jumătate auzind vorbele ei, dar a răspuns:

— Nu *trebuie* să vii. Ar putea să dureze ceva timp.

Ea a ridicat din umeri.

— Ce altceva aș avea de făcut? Infractorilor le place să doarmă până târziu. Sunt la FBI de opt ani și nici măcar o dată n-am avut vreun motiv să împușc pe cineva înainte de ora unsprezece dimineața. Nu atâta timp cât îmi beau cafeaua, cel puțin.

*****

Lou a pus cafea pe foc și s-a dus să pornească camioneta de tractare, Tabitha urmându-l pe ușă afară. Wayne a rămas singur în hol, trăgându-și tenișii, când a sunat telefonul.

S-a uitat la aparatul ce stătea în furca sa neagră de plastic, pe o măsuță imediat în dreapta lui. Era puțin trecut de ora șapte, prea devreme pentru un apel – însă poate că era legat de treaba pe care se pregăteau să o rezolve. Poate că cel care își stricase mașina fusese ajutat de altcineva. Se mai întâmpla.

Wayne a răspuns.

Telefonul a hârșâit: un sunet puternic de zgomot alb.

— Wayne, a spus o fată respirând adânc și cu accent rusesc. Când te întorci? Când te întorci să ne jucăm?

Wayne n-a fost în stare să răspundă, limba lui fiind lipită de cerul gurii și cu pulsul bătându-i în gât. Nu era prima oară când sunau.

— Avem nevoie de tine. Putem să reconstruim Tărâmul Crăciunului. Poți să îl *gândești* înapoi. Toate caruselurile. Toate jocurile. Aici nu avem nimic cu care să ne jucăm. Trebuie să ne ajuți. Cu dl Manx plecat, nu ai mai rămas decât *tu*.

Wayne a auzit cum se deschide ușa din față. A apăsat ÎNCHIDE. Când Tabitha Hutter a intrat pe hol, el deja punea telefonul înapoi în furcă.

— A sunat cineva? a întrebat ea, cu o inocență blândă în ochii ei gri-verzui.

— Greșeală, a spus Wayne. Fac pariu că e gata cafeaua.

*****

Wayne nu era ok și o știa. Puștii care sunt ok nu răspundeau la telefoane din partea unor copii care ar fi trebuit să fie morți. Puștii care erau ok nu visau asemenea vise. Însă niciunul dintre aceste lucruri – nici telefoanele, nici visele – nu era un semn clar că Nu Era Ok. Nu. Ce-l făcea să-și dea seama într-adevăr că Nu E Ok era senzația pe care a experimentat-o atunci când a văzut o poză cu prăbușirea unui avion: *fervoare*, cuprins de exaltare și vinovăție, de parcă s-ar fi uitat la pornografie.

Cu o săptămână în urmă, ieșise cu taică-su cu mașina și a văzut o veveriță sărind în fața camionetei și fiind lovită de roțile din față, iar el a izbucnit într-un acces surprinzător de râs. Tatăl lui și-a întors capul și l-a privit pe Wayne cu o mirare adâncă, unindu-și buzele ca să rostească ceva, dar răzgândindu-se – probabil redus la tăcere de aspectul de șoc bolnăvicios și nefericire de pe chipul lui Wayne. Wayne nu-și dorise să găsească ceva amuzant la toată treaba, o veveriță micuță aplatizată, când ar fi trebuit în schimb să se fi cocoțat agilă și fără griji printre copaci, în cele din urmă făcută terci de cauciucurile Goodyear ale cuiva. Asta era genul de lucruri care îl făceau pe Charlie Manx să râdă.

A mai fost atunci când a văzut pe YouTube o chestie despre un genocid în Sudan și a realizat că pe fața lui s-a lărgit un zâmbet.

A mai fost povestea despre o fetiță răpită în Salt Lake City, o fată drăguță, blondă, de doisprezece ani, cu un zâmbet timid. Wayne a urmărit știrile într-o stare de fascinație, *invidiind-o*.

A mai fost senzația repetitivă de a avea trei seturi suplimentare de dinți, ascunși undeva în jurul cerului gurii, și își imagina că îi poate *simți*, o serie de muchii scurte imediat sub piele. Știa acum că doar își *imaginase* pierderea dinților lui normali, avusese halucinații sub influența sevofluranului, la fel cum halucinase despre Tărâmul Crăciunului (*minciuni!*). Însă rememorarea acelor alți dinți era mai reală, mai însuflețită decât chestiile din viața de zi cu zi: școala, mersul la terapeut, prânzurile cu tatăl lui și cu Tabitha Hutter.

Uneori, simțea că e ca o farfurie care se spărsese la mijloc și fusese lipită, iar cele două părți nu se uniseră *chiar* cum trebuie. O parte –

partea farfuriei care însemna viața de dinainte de Charlie Manx – era microscopic nealiniată cu cealaltă parte. Când făcea un pas în spate și se uita la farfuria crăpată, nu-și imagina de ce ar vrea cineva să o păstreze. Acum nu mai era bună de nimic. Wayne nu se gândea la toate astea cu deznădejde – lucru care era în sine o problemă. Trecuse foarte mult timp de când mai simțise ceva asemănător deznădejdii. La înmormântarea mamei lui s-a desfătat nespus cu ritmul cânturilor funebre.

Ultima dată când și-a văzut mama în viață a fost atunci când o transportau pe patul mobil către ambulanță. Paramedicii s-au grăbit. Pierduse foarte mult sânge. În cele din urmă, au pompat trei litri în ea, suficient cât să o țină în viață peste noapte, dar au fost prea înceți cu tratarea rinichiului și intestinului perforat, nedându-și seama că trupul ei era îmbibat de propria otravă.

El a alergat alături de ea, ținând-o de mână. Se aflau în parcarea cu pietriș a unui magazin general, puțin mai jos de ruinele cabanei lui Manx. Mai târziu, Wayne a aflat că mama și tatăl lui purtaseră prima lor conversație în acea parcare.

— Ești ok, puștiule, i-a zis Vic.

Ea zâmbea, deși chipul îi era stropit de sânge și de mizerie. Deasupra sprâncenei drepte era o rană deschisă supurând și avea un tub de respirație introdus pe nări.

— Aurul nu se tocește. Ce e aur rămâne aur, indiferent cât de mult e sleit. Ești ok. O să fii mereu ok.

El a realizat ce-i spune. Îi spunea că nu e precum copiii din Tărâmul Crăciunului. Spunea că încă mai e el însuși.

Dar Charlie Manx îi spusese altceva. Charlie Manx îi spusese că sângele nu mai iese de pe mătase.

Tabitha Hutter a făcut o primă tentativă de a sorbi din cafea și a aruncat o privire pe fereastră, pe deasupra chiuvetei de la bucătărie.

— Taică-tu a scos camioneta în față. Arunci pe tine o geacă, în caz că e frig? Ar trebui să mergem.

— Să mergem, a zis Wayne.

*****

S-au înghesuit unul într-altul în camioneta de tractare, cu Wayne în mijloc. Cândva, ei trei nu ar fi încăput, însă Noul Lou nu mai ocupa la fel de mult spațiu ca vechiul Lou. Noul Lou avea un aspect de Boris-Karloff-în-*Frankenstein*, cu brațe deșirate și un stomac lăsat pe sub butoiul mare al pieptului. Avea și cicatrici de Frankenstein ca să se asorteze, plecând de sub gulerul cămășii, de-a lungul lungimii gâtului și până în spatele

urechii stângi, unde efectuaseră angioplastia. Ca urmare a acestei operații și a bypass-ului gastric, grăsimea lui se topise foarte asemănător cu o înghețată lăsată la soare. Cel mai frapant lucru era felul în care îi arătau *ochii*. Nu putea fi nicio legătură directă între pierderea în greutate și modificarea aspectului retinei, dar Wayne era acum mult mai conștient de ochii lui, mai conștient de privirea intensă și interogativă a tatălui său.

Wayne s-a făcut comod pe scaun, apoi s-a ridicat ca să se ferească de ceva ce îl jena la spate. Un ciocan – nu un mai de autopsie, ci un ciocan obișnuit de tâmplar, cu mânerul de lemn tocit. Wayne l-a așezat lângă șoldul tatălui său.

Camioneta de tractare s-a îndepărtat de Gunbarrel, străbătând serpentine prin desișul vechi de conifere, urcând constant către cerul albastru. Jos în Gunbarrel era suficient de cald în bătaia directă a soarelui, însă aici sus vârfurile copacilor fâșâiau neliniștiți în briza răcoroasă ce mirosea puternic a plopi. Văile era tapate cu aur.

— Și aurul nu se tocește, a șoptit Wayne, dar uite: frunzele cad tot timpul, vânturând pe drum, navigând în fluxul brizei.

— Ce-ai spus? a întrebat Tabitha.

El a scuturat din cap.

— Ce ziceți de niște radio? a spus Tabitha și s-a aplecat pe lângă băiat ca să pornească muzica.

Wayne nu-și dădea seama de ce prefera tăcerea, de ce noțiunea de muzică îl făcea să-i fie teamă că urma ceva groaznic.

Printr-o fisură strâmtă între puricii benzilor de radio, Bob Seger își exprima afecțiunea pentru acel rock 'n' roll de pe vremuri. Declara că dacă va pune cineva disco, în zece minute va ieși pe ușă afară.

— Unde s-a petrecut accidentul? a întrebat Tabitha Hutter, iar Wayne a remarcat neatent că tonul vocii ei avea o notă de suspiciune.

— Aproape-am ajuns, a zis Lou.

— A fost cineva rănit?

— Accidentul ăsta s-a petrecut acum mult timp.

Wayne nu a știut încotro se îndreaptă până ce nu au trecut de magazinul de țară de pe partea stângă. Nu mai era un magazin, desigur, și nu mai fusese așa de un deceniu. Pompele de combustibil rămăseseră în față, una dintre ele înnegrită, cu vopseaua scorojită acolo unde fusese cuprinsă de foc în ziua în care Charlie Manx se oprise ca să alimenteze. Dealurile de deasupra orașului Gunbarrel aveau o doză serioasă de mine abandonate și așezări fantomă și nu era nimic extraordinar la o clădire cu aspect de cabană cu ferestrele sparte și nimic înăuntru în afara umbrelor și pânzelor de păianjen.

— Ce ai de gând, dle Carmody? a întrebat Tabitha Hutter.

— Ceva ce Vic și-ar fi dorit să fac, a zis Lou.

— Poate că n-ar fi trebuit să îl aduci și pe Wayne.

— De fapt, cred că poate nu ar fi trebuit să te aduc pe tine, a zis Lou. Intenționez să alterez probe judiciare.

— Ahhh! Păi, nu sunt de serviciu în dimineața asta, a zis Tabitha.

Au continuat să meargă dincolo de magazinul general. După jumătate de kilometru, a încetinit. Drumul de pietriș către Casa Saniei cu Zurgălăi era pe dreapta. În timp ce a virat, zgomotul static a crescut în volum, aproape înăbușind complet vocea cordială a lui Bob Seger. Nimeni nu avea recepție bună în jurul Casei Saniei cu Zurgălăi. Până și ambulanței îi fusese dificil să transmită un mesaj clar către spital. Ceva legat de contururile stâncilor de șist, poate. Era ușor să te faci nevăzut în depresiunile din Rockies – iar printre culmi și copaci și vânturi, secolul douăzeci și unu devenea doar o structură imaginară, o noțiune abstractă a faptului că oamenii se suprapuseseră lumii, lucru fără nicio relevanță pentru piatră.

Lou a oprit camioneta și a coborât pentru a îndepărta o capră de lemn pusă de poliție. Apoi au continuat.

Camioneta de tractare s-a zdruncinat peste drumul de pământ spălat de ploi, încetinind în buza ușii ruinei. Oțetarul se înroșea în răcoarea toamnei. O ciocănitoare a luat cu asalt un brad, undeva. După ce Noul Lou a pus schimbătorul de viteze în neutru, nu a mai ieșit nimic din difuzoarele radioului în afara zgomotului alb.

Când Wayne și-a închis ochii, și i-a putut imagina, acei copii pierduți în spațiul dintre realitate și gând. Erau atât de aproape, încât mai că le-a putut auzi râsetele pe după foșnetul de radio. L-a trecut un frison.

Tatăl lui i-a pus o mână pe picior, și Wayne și-a deschis ochii și l-a privit. Lou ieșise din mașină, însă urcase la loc în cabină ca să-și pună mâna lui mare pe genunchiul lui.

— E ok, i-a zis taică-su. Totul e ok, Wayne. Ești în siguranță.

Wayne a înclinat din cap – dar tatăl lui îl înțelesese greșit. Nu era teamă. Frisonul se născuse din entuziasm. Ceilalți copii se aflau atât de *aproape*, așteptându-l să revină și să viseze scuturând în existență noua lume, noul Tărâm al Crăciunului, cu reni, tratații dulci și jocuri. Stătea în el să facă asta. Stătea în *toți*. Avea nevoie de ceva, de o unealtă, de un instrument al plăcerii, al distracției, pe care să-l folosească pentru a provoca o ruptură în această lume și către propriul său univers interior secret.

Wayne a simțit partea metalică a ciocanului apăsându-i șoldul și l-a privit gândindu-se *Poate*. Să ia ciocanul și să izbească creștetul tatălui

său. Când Wayne și-a imaginat sunetul pe care l-ar face – pocnetul adânc, scobit al oțelului pe os – l-a furnicat de plăcere. Să îl coboare în centrul feței drăguțe, rotunde, deștepte, înfumurate, de pizdă-curvă a lui Tabitha Hutter, să îi zdrobească ochelarii, să îi sfarme dinții din gură. Asta ar fi amuzant. Gândul la buzele ei pline și drăguțe străjuite de sânge i-a provocat o descărcare erotică sinceră. După ce va fi terminat cu ei, ar fi putut să meargă în pădure, înapoi pe creastă, acolo unde fusese tunelul de cărămidă către Tărâmul Crăciunului. Să ia ciocanul și să dea în stâncă, să balanseze ciocanul până ce piatra se va fi despicat, până ce va fi fost o crăpătură prin care să se poată strecura. Să legene ciocanul până ce va despica lumea, până ce va face un spațiu al său în care să se târască înapoi în lumea gândului, acolo unde îl așteptau copiii.

Însă în timp ce stătea nemișcat cugetând la toate acestea – având fantezii despre ele –, tatăl lui și-a retras mâna și i-a luat ciocanul.

— Hei, care-i treaba? a zis Tabitha Hutter și și-a desfăcut centura și a coborât din mașină.

Vântul mătura crengile coniferelor. Îngerii se legănau. Globurile argintii reflectau lumina în raze strălucitoare, policromatice.

Lou a pășit în afara drumului și și-a croit calea către mal. Și-a ridicat capul – acum avea doar o singură bărbie, și era una bună – și și-a îndreptat privirea lui de țestoasă înțeleaptă către ornamentele din copaci. După o vreme, a scos unul, un înger suflând într-o trâmbiță aurie, l-a așezat pe o piatră mai mare și l-a sfărâmat cu ciocanul.

Prin hârșâitul de static de la radio a apărut un scurt tremur de emisie.

— Lou? a întrebat Tabitha.

A ocolit camioneta până în față, iar Wayne s-a gândit că dacă s-ar pune la volan și ar băga în viteză, ar putea să o calce.

Și-a imaginat sunetul pe care l-ar face craniul ei lovind masca radiatorului și a început să zâmbească – ideea era foarte amuzantă –, dar apoi ea s-a îndreptat către copaci. Băiatul a clipit iute, ca să își spele din priviri imaginea aceea groaznică, sinistră, înspăimântătoare, și a sărit și el jos.

Vântul s-a întețit, răsfirându-i părul.

Lou a găsit un ornament argintiu cu sclipici, un glob la fel de mare ca o minge de softball; l-a aruncat în aer și a înfipt ciocanul ca o bâtă de baseball. Sfera de sclipici a explodat într-o ceață fină de sticlă lăptoasă și de fire de cupru.

Wayne a rămas mai lângă camionetă, uitându-se. În spatele lui, prin răcnetul staticului, a auzit un cor de copii cântând un colind de Crăciun. Cântau despre cei credincioși. Vocile lor erau îndepărtate, însă clare și suave.

Lou a zdrobit un pom de Crăciun din ceramică și o prună de porțelan presărată cu sclipici auriu și mai mulți fulgi de nea subțiri. A început să transpire și și-a scos haina de flanel.

— Lou, a zis Tabitha încă o dată, stând la marginea malului. De ce faci asta?

— Pentru că una dintre chestiile astea e a lui, a spus Lou și a arătat înspre Wayne. Vic a adus cea mai mare parte din el înapoi, dar vreau și restul.

Vântul a început să urle. Copacii s-au încovoiat. Era un pic înfricoșător acel fel în care copacii începuseră să se aplece înainte și înapoi. Prin aer au zburat ace de brad și frunze moarte.

— Ce-ai nevoie să fac? a întrebat Tabitha.

— Minim? Nu mă aresta.

El și-a întors fața de la ea și a lovit un alt ornament, care s-a spart cu un clinchet muzical.

Tabitha s-a uitat la Wayne.

— N-am fost niciodată genul care să se mulțumească cu minimul. Vrei s-ajuți? Pare-o distracție pe cinste, nu-i așa?

Wayne a trebuit să admită că da, era.

Femeia și-a folosit podul armei, Wayne a folosit o piatră. În mașină, corul de Crăciun a crescut în intensitate și s-a învolburat, până ce chiar și Tabitha l-a remarcat, aruncând o privire neliniștită și mirată înapoi la camionetă. Lou i-a ignorat, totuși, continuând să sfărâme vâsc de sticlă și coroane împletite, iar în câteva momente zgomotul alb a crescut iarăși, până la un tumult, îngropând cântecul.

Wayne a spart îngeri cu trâmbițe, îngeri cu harpe, îngeri cu mâinile împreunate în rugăciune. A spart un Moș Crăciun, cu toți renii și toți elfii lui. La început, a râs. Mai apoi, după o vreme, nu a mai fost distractiv. După o vreme au început să-l doară dinții. Își simțea fața fierbinte, și imediat rece, și imediat atât de rece, că îl ardea, rece-scuț. N-a știut de ce și nici nu i-a acordat prea multă atenție conștientă.

Tocmai ridica o placă de șist albastră ca să sfarme un miel din ceramică atunci când cu coada ochiului a văzut o mișcare și și-a ridicat capul zărind o fată stând pe ruinele Casei Saniei cu Zurgălăi. Purta o cămașă de noapte mizerabilă – cândva, fusese albă, dar acum era în cea mai mare parte de culoarea ruginii, de la sângele uscat mânjit. Chipul ei palid drăguț părea oripilat, și plângea tăcută. Picioarele îi erau însângerate.

— *Pomoshch*, a șoptit fata.

Sunetul aproape că s-a pierdut în șuierul vântului.

— *Pomoshch*.

Wayne nu mai auzise niciodată cuvântul rusesc pentru „ajutor“, însă a înțeles suficient de bine ceea ce-i zicea.

Tabitha l-a văzut pe Wayne cum se holbează. Și-a răsucit capul și a remarcat-o pe fată.

— Of, Dumnezeule, a zis ea pe un ton scăzut. Lou. Lou!

Lou Carmody s-a uitat atent de-a lungul curții, la fată, Marta Gregorski, dispărută din 1991. Avusese doisprezece ani în momentul dispariției dintr-un hotel din Boston și avea și acum doisprezece ani, douăzeci de ani mai târziu. Lou n-a fost mirat cu nimic. Chipul îi era lipsit de culoare și obosit, cu sudoarea picurându-i pe pielea lăsată a obrajilor.

— Trebuie să termin cu restul, Tabby, a zis Lou. Poți să o ajuți tu?

Tabitha a reîntors capul spre el și i-a aruncat o privire speriată, confuză. Și-a scos arma din toc, s-a răsucit pe călcâie și a început să pășească repede peste frunzele moarte.

În spatele Martei, dintre tufișuri a ieșit un băiat cu păr brunet, de vreo zece ani, purtând o uniformă murdară roșu-albastră de Beefeater. Ochii lui Brad McCauley erau speriați, întrebători și înfiorați în același timp; a aruncat o privire lungă la Marta, iar pieptul a început să i se zguduie în suspine.

Wayne s-a ridicat pe vârfuri, holbându-se la cei doi. Brad purtase uniforma sa de Beefeater în visul din noaptea trecută. Wayne s-a simțit amețit, de parcă ar fi avut nevoie să se așeze, însă următoarea dată când s-a ridicat pe vârfuri – era aproape să cadă de pe mal – tatăl lui l-a prins din spate, punându-și o mână masivă pe umărul băiatului. Acele mâini nu se prea potriveau cu corpul Noului Lou, făceau ca aspectul lui lăbărțat, lălâu să pară mai prost închegat decât era în realitate.

— Hei, Wayne, a zis Lou. Hei. Poți să-ți ștergi ochii pe cămașa mea, dacă vrei.

— De ce? a întrebat Wayne.

— Plângi, puștiule, a zis Lou, și și-a întins cealaltă mână, având în ea niște cioburi de ceramică: bucățile unei luni sparte. Plângi de ceva vreme. Presupun că ăsta e al tău, nu?

Wayne a simțit cum umerii i se scutură într-un tremur convulsiv. A încercat să răspundă, însă nu a putut scoate niciun sunet. Lacrimile de pe obraji îl ardeau în vântul rece, iar autocontrolul i-a cedat și și-a împlântat fața în stomacul tatălui său, fiindu-i dor pentru o clipă de vechiul Lou, cu masivitatea sa reconfortantă de urs.

— Îmi pare rău, a șoptit el, cu o voce sugrumată, stranie.

Și-a trecut limba prin gură, dar nu a mai putut pipăi dinții lui secreți – un gând care a născut o explozie atât de mare de ușurare, că a trebuit să se agațe de tatăl lui ca să nu cadă.

— Îmi pare rău. Tata. Of, tata. Îmi pare rău.

Respirația îi era întretăiată de suspine adânci.

— Pentru ce?

— Nu știu. Că plâng. Ți-am dat cu muci pe tine.

— Nimeni nu trebuie să își ceară scuze pentru lacrimi, frate, a zis Lou.

— Mi-e rău.

— Da. Da, știu. E ok. Cred că suferi de condiția umană.

— Poți să mori de la asta? a spus Wayne.

— Da, a zis Lou. E cât se poate de fatală, în fiecare caz.

Wayne a încuviințat din bărbie.

— Ok. Păi, presupun că asta-i bine.

În spatele lor, departe, Wayne a distins vocea clară, sigură și liniștitoare a Tabithei Hutter, cerând nume și spunându-le copiilor că totul va fi bine, că o să aibă grijă de toți în parte. Wayne s-a gândit că dacă s-ar întoarce ar vedea deja poate doisprezece copii, cu ceilalți pe drum, ieșind dintre copaci, lăsând în urmă puricii de static. Ar auzi pe unii dintre ei hohotind. Condiția umană: era contagioasă, aparent.

— Tata, a zis Wayne. Dacă nu te superi, putem să sărim anul ăsta peste Crăciun?

— Dacă Moșul încearcă să coboare pe coșul tău, a zis Lou, o să-l trimit înapoi sus cu bocancul meu în fundul lui. Promit.

Wayne a râs. Un sunet foarte apropiat de un suspin. Era în regulă.

Pe șosea, huruitul unei motociclete creștea în intensitate. Wayne s-a mai gândit la ceva – o idee disperată, îngrozitoare – că poate era mama lui. Copiii ieșiseră cu toții din ceva asemănător morții, și poate că îi venise și ei rândul. Însă era doar un ins oarecare aflat pe drum, ducându-și Harley-ul la o plimbare. A trecut de ei cu un răcnet asurzitor, razele sclipind pe crom. Era început de octombrie, dar în lumina directă și puternică a soarelui de dimineață încă era cald. Toamna sosise, iarna venea imediat, însă deocamdată mai rămăsese niște vreme bună de făcut ture cu motorul.

*****

Început pe patru iulie ٢٠٠٩
Terminat de sărbători, 2011
Joe Hill, Exeter, New Hampshire

Mulțumiri

— Lista celor cuminți —

Dacă ai fost mulțumit de această carte, atunci cea mai mare parte din mulțumiri merge către editorul meu, Jennifer Brehl, de la William Morrow, care m-a îndrumat către povestea din poveste. Dacă te-am dezamăgit, e doar vina mea.

Gabriel Rodríguez este unul dintre frații mei. Dragostea și mulțumirile mele către el pentru ilustrații, prietenie și viziune. Când mă simt pierdut, pot întotdeauna avea încredere că Gable îmi va desena o hartă.

Munca la această poveste a început în vara anului 2009, în garajul prietenului meu Ken Schleicher. Ken își repara Triumph-ul său Bonneville și m-a luat ca perechea a doua de mâini. Acelea au fost niște seri foarte plăcute și m-au făcut să vreau să scriu despre motociclete. Mulțumirile mele către întreg clanul Schleicher pentru cum și-a deschis larg casa și garajul pentru mine.

Munca la această poveste s-a terminat după ce mama mea a citit-o și mi-a zis că îi place și că finalul nu merge. Avea dreptate. De obicei are. Am aruncat ultimele cincisprezece pagini și am scris ceva mai bun. Tabitha King este o creativă puternică de prim rang și m-a învățat să iubesc cuvintele, să caut înțelesurile lor ascunse și să rămân conectat la istoriile lor private. Mai important, totuși, exemplul ei ca părinte m-a învățat cum să fiu un tată: să ascult mai mult decât să vorbesc, să transform îndatoririle în joacă (sau meditație), să am grijă ca cei mici să aibă unghiile tăiate.

Între începutul și finalul muncii la carte, am mers la o tură cu motocicleta împreună cu tatăl meu. El a mers pe Harley-ul lui; eu am luat Triumph-ul meu. Mi-a spus că îi place motocicleta mea, chiar dacă motorul îi aducea aminte de o mașină de cusut. Ăsta e un snobism de Harley. A fost o cursă fericită, urmându-l de-a lungul drumurilor

secundare, cu soarele pe umerii mei. Presupun că am tot cutreierat drumuri secundare întreaga mea viață. Nu regret.

Cartea aceasta a avut parte de ochiul atent al nu unuia, ci a doi redactori: talentata Maureen Sugden, care m-a ținut pe calea cea bună deja cu trei cărți, și amicul meu Liberty Hardy de la RiverRun Books, care a marcat greșelile ca o pisică beată de la iarba-mâței după o joacă cu ghemul. Liana Faughnan a venit în ultimul moment ca să se asigure că termenul limită e respectat. Am bănuiala că această carte încă mai e împănată cu erori, însă asta e dovada faptului că poți să ajuți pe cineva doar până la un anumit punct.

Dragostea și mulțumirile mele către echipa remarcabilă de la William Morrow care lucrează pe brânci ca să mă facă să dau bine: Liate Stehlik, Lynn Grady, Tavia Kowalchuk, Jamie Kerner, Lorie Young, Rachel Meyers, Mary Schuck, Ben Bruton și E. M. Krump. La fel și către gașca de la Gollancz: Jon Weir, Charlie Panayiotou și Mark Stay. Sunt în mod special recunoscător editorului meu din UK și prietenul Gillian Redfearn, care ridică moralul de una singură și îndreaptă spinarea în același fel.

Agentul meu, Mickey Choate, a citit această carte nici nu mai știu de câte ori, și de fiecare dată a revenit cu perspective proaspete, idei și încurajări. A făcut să fie o carte cu mult mai bună, în toate aspectele.

Știți cine mai e grozav? Kate Mulgrew mai e grozavă, pentru lectura în versiunea audio a cărții. Am fost fermecat și uluit de felul în care a recitat Kate povestirea mea „Lângă apele argintii ale Lacului Champlain“ și nici nu pot să îmi exprim suficient aprecierea pentru faptul că a revenit ca să citească această poveste mult mai lungă despre copilărie, basm și pierdere.

Twitter este un stup roind de gânduri, argumente și pasiune de tocilari, și sunt recunoscător fiecărei persoane în parte care a schimbat vreodată un tweet cu mine. Fiind o lume de împărtășit idei, Twitter reprezintă de unul singur un fel de drumînsine, și unul cât se poate de bun.

Mulțumirile mele pentru toți cei care au luat de pe raft cartea de față sau au descărcat-o sau au ascultat-o în varianta audio. Sper din tot sufletul că v-a plăcut. Ce minunăție – ce dar – e să pot să fac asta în loc de serviciu. Nu vreau să mă opresc niciodată.

Îmbrățișări și pupături și găleți de aprecieri către Christina Terry, care a fost constant o cutie de rezonanță în ultimele versiuni ale cărții și care s-a asigurat că am o viață și ceva distracție dincolo de munca mea. Mulțumesc că mi-ai ținut spatele, doamnă dragă.

Mai sunt recunoscător către Andy și Kerri Singh, Shane Leonard și Janice Grant, Israel și Kathryn Skelton, Chris Ryall, Ted Adams, Jason

Ciaramella și băieții lui, Meaghan și Denise MacGlashing, clanul Bosa, Gail Simone, Neil Gaiman, Owen King, Kelly Braffet, Zelda și Naomi. Dragostea și aprecierea mea către Leanora.

Sunt un ins norocos fiind tatăl lui Ethan, Aidan și Ryana King, cei mai haioși și imaginativi oameni pe care îi cunosc. Tatăl vostru vă iubește.

— Lista celor obraznici —

Persoanele care răsfoiesc și sar cu totul peste paginile de mulțumiri. Vă rugăm să contactați departamentul managerial pentru achitare, toate-cheltuielile-plătite trec în datoria Tărâmului Crăciunului.

O notă privind fontul folosit

Cartea aceasta a fost tipărită în engleză în Caslon, un set de caractere conceput în secolul optsprezece de William Caslon I (1692-1766), un fabricant de tunuri englez și tipograf faimos al secolului optsprezece. Nu e înrudit în niciun fel cu Paul Caslon, care a mers în Tărâmul Crăciunului în 1968 și care a evadat în Albeață împreună cu Millie Manx după teribilul Ajun de Crăciun când a căzut Muntele Acadelei. După un lung timp lipsit de timp, Millie a condus pe el și pe alți doi copii – Francine Flynn și Howard Hitchcock – afară din static și către brazi. Au privit din spatele copacilor cum ceilalți copii (lașii!) au părăsit umbra pădurii, înaintând cu toții, smiorcăindu-se și văitându-se, cu muci și lacrimi pe toată fața. Millie a mimat pe tăcute felul în care se văicăreau și își trăgeau nasurile și a făcut-o atât de veridic, încât Paul a trebuit să muște în buze cu cele două rânduri de dinți ai săi ca să se abțină să nu izbucnească în hohote de râs.

Se vor fi ocupat mai târziu de copiii ăia. Lașii erau buni doar la un singur lucru: să fie obiectul din jocul foarfecă-pentru-terchea-berchea sau mușcă-pe-cel-mai-mic.

Însă atunci când prima ambulanță a dat curba pe drumul spre Casa Saniei cu Zurgălăi, au știut că venise vremea să plece. Millie i-a condus pe ceilalți trei către molidul albastru unde le atârnau împreună ornamentele, la distanță mare față de locul în care Wayne Carmody (Regele Lașilor!) spărgea decorațiunile alături de tatăl său. Fiecare dintre Adevărații Copii ai lui Charlie și-a strâns propriul lui sau al ei ornament special și s-au strecurat în grup pe deal în jos, înainte de a putea fi descoperiți. Era trist că Tărâmul Crăciunului dispăruse, dar n-avea niciun rost să plângă după lapte stricat sau avalanșe cataclismice și, în plus: acum întreaga lume era locul lor de joacă!

Și nici nu conta cu adevărat dacă nu mai puteau să trăiască într-un Crăciun etern. În definitiv: Crăciunul este doar o stare de spirit, și atâta timp cât păstrezi în suflet un pic din spiritul sărbătorilor, fiecare zi este

Ziua de Crăciun.

Despre autor

Joe Hill este autorul cărților New York Times bestseller *Omul focului*, *NOS4A2*, *Horns* și *Heart-Shaped Box* și a volumelor de povestiri *20th Century Ghosts* și *Full Throttle*. De asemenea, este autorul benzilor desenate *Locke & Key*, ilustrate de către Gabriel Rodriguez, câștigătoare a premiului Eisner și adaptate în serial de către Netflix. Romanul *NOS4A2* stă la baza unui serial hit produs de către AMC și având în rolul principal pe actorul Zachary Quinto. Povestirea *In The Tall Grass*, scrisă împreună cu Stephen King, a fost ecranizată de către Netflix într-un lung metraj care a devenit un film cult al genului horror. În prezent, a revenit la scrierea de benzi desenate, cu *Basketful of Heads and Plunge* pentru D.C. și *Dying is Easy* pentru IDW.